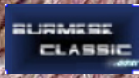


မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်-၂၅၉ ၂၀၁၇-ခုနှစ်၊ ဝက်တင်ဘာလ

မဂ္ဂဇင်း



နမော တဿ တဂတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

သဗ္ဗသိဒ္ဓိဂါထာတော်ကြီး

ဗုဒ္ဓ ဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မ ဂုဏော အနန္တော၊ သံယ ဂုဏော အနန္တော၊
မာတာပိတု ဂုဏော အနန္တော၊ အာစရိယ ဂုဏော အနန္တော။

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊
သံယော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဧသာ ဥတ္တိံ သဗ္ဗ သတ္တန္တရာယော၊ သဗ္ဗ ရောဂန္တရာယော၊
သဗ္ဗ ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရာယော၊ ဂစ္ဆာမုမ္မိ ဩကာသေ တိဋ္ဌာတိ။



အထက်ပါ ဂါထာတော်ကြီးကို “အားလုံးပြီးရာ အောင်ဂါထာ” ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်သူတိုင်း အသက်ရှည်မည်။ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းမည်။ လာဘ်လာဘ ပေါများမည်။ ဘုန်းကံကြီးမည်။ လူ့ နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်း၏ ချစ်ခင်နှစ်လိုခြင်းခံရမည်။ ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ ချမ်းသာ လွတ်ကင်းမည်။

ကုမုဒြာကြာပန်းသည်
လရောင်ဆမ်းမှ ပွင့်လန်းရဘိသကဲ့သို့
လပြည့်ဝန်းဟူသော မဂ္ဂဇင်းဖြင့်
ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ၏
အသိဉာဏ်အလင်းတန်းကို
ပွင့်လန်းလင်းလက်စေရမည်ဟု
မေတ္တာရည်သန်လျက် . . .



အမှတ် (၂၅၉)၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

မာတိကာ



စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ထူးခြားလင်ရှား ကရင်ပြည်နယ်မှ စေတီဘုရား လိုဏ်ဂူတော်များ.....	မှင်းဂုဏ် ၅
၂။	ကျိုက္ကလွန်ငွန်းစေတီတော်ကြီး.....	တက္ကသိုလ်ပျိုး ၁၆
၃။	အတူလမာရ်အောင်စေတီတော် ..	ဒေါက်တာသက်ဆွေ ၃၂
၄။	ရွှေတိဂုံ ကျောက်စိမ်းဗုဒ္ဓရှင်ပွားတော်	ယောနကဘိုးကောင် ၃၄
၅။	မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူသော ဗုဒ္ဓသစ္စာ၏အနက်လေးချက် ကိစ္စဉာဏ်	ဓမ္မဒါန ၃၇
၆။	နောင်တတွေ နောင်မှမရစေချင်ပါ	ဒေါက်တာအရှင်လာဘာမီ ၄၆
၇။	အဂ္ဂမဟာသဗ္ဗမ္မဇောတိကဇေ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပူဇော်ခြင်း	ဗေဒယုတေသီဆရာပျိုး ၅၀
၈။	မြန်မာ+ကိုရီးယားဆရာတော် မနာပဒါယိ အရှင်ဝိစိတ္တ ဟောကြားသော မှန်ကြည့်လိုက်ပါ	ဓမ္မဒါန ၅၉
၉။	ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ၏ဝိမုတ္တိရသနှင့်ဗုဒ္ဓရှင်တော်၏ဆန္ဒ ချစ်ဟန်ဝင်း	၆၈
၁၀။	ကာမရာဂအစွမ်းပြတဲ့ နီလိနီကြော့ဘို ဣသိသိင်္ဂိ ဈာန်လျှော့ရ.....	ယောဂီတိုးအောင် ၇၂
၁၁။	အရိပ်ပမာ ချမ်းသာရှာ	ဈာန်ဂုဏ် ၇၆
၁၂။	တန်ခိုးကြီးမားလှတဲ့ အရှင်ဥပဝါနမထေရ်.....	သာဓဉ်အောင်တင် ၇၉
၁၃။	စေတနာ့ရ ဇေယျာကမ်းမှ ရင်ခတ်အလွမ်း ..	တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော် ၈၃
၁၄။	ဗိုလ်နေဝင်းနှင့် သူကြီးရွှေဘ	နွယ်ဦးမွန်(ကျုံးဒါ) ၉၈
၁၅။	ဟိုအဝေးမှပုန်ရီ သခင်မတောင်တော်မမီ	ဘိုဘို(ရွှေကံကူ) ၁၀၂
၁၆။	ကျွန်ုပ်နှင့် တောမှာပျော်သောအဘသူတော် ဟော်လေးအောင်(သန်လျင်)	၁၁၅
၁၇။	ရေကြည်မြေခိုင်း.....	ပင်းမြတ်ပင်း(စော်ကိုင်း) ၁၂၀
၁၈။	ခေါင်းပြတ်ဆရဲ	တော်မြင့်(ငှက်ဖျား) ၁၂၆
၁၉။	သမုဒယဓန္ဓနောင်းရွက်ကျန်	ရေနံ့သာအောင်ချမ်းဇော် ၁၃၆
၂၀။	ကပ္ပိယဦးရွှေမိုးနှင့် မြင့်မြတ်သောဘဝကုလားသူ ..	ဟော်ဟော်မိုးအောင် ၁၄၈

မာတိကာ



စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၁။	ရွက်လှပန်း	နွေး(တောင်ငူ) ၁၅၉
၂၂။	အရင်းအမြစ်	လှိုင်းထက် ၁၆၄
၂၃။	ပထမဆုံးရေးခဲ့သော နောက်ဆုံးစာမူလေး တစ်စောင်	ငြိမ်း(ထောက်ကြန့်မြေ) ၁၆၉
၂၄။	သမုဒယမျက်ရည်မြစ်တို့၏ အလင်္ကာ	မောင်သာမန်(ဖီးကုန်း) ၁၇၄
၂၅။	သိန်းသုံးရာနှင့် ဂဠိဒေတာကံတုံ	ဇော်မင်း(အုပ်မြောက်) ၁၈၂
၂၆။	မဟာဂန္ဓာရိပ်ရွာ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားသူ အောင်ကြည်သန်း(ဟောင်တော်သီ) ၁၉၁	
၂၇။	သက်ဝယ်ဓမ္မဒိမ်း လူသတ်မှု	ကိုမောင်စံသိန်း(ရိပ်ချုပ်ရွာ) ၂၀၂
၂၈။	မှတ်တိုင်မှာ ရပ်ထိုင်မှာလား ပန်းတိုင်အရောက် လမ်းလျှောက်မှာလား	မင်းလှမင်းခေါင် ၂၀၆
၂၉။	ယိုးဒယားနိုင် မြန်မာမင်းများ	အောင်သိမ်းမြတ် ၂၁၁
၃၀။	အိပ်မက်တံရံ တစ်နေရာ သို့မဟုတ် တိုကျို ဒစ္စနေးကမ္ဘာ	ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာရေး/သူ) ၂၂၀
၃၁။	အောင်ပန်းညို ကိုယ်တွေ့အသုံး	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၂၃၀
၃၂။	ဘယ်လိုပင်ကိုပီဇနီလဲ၊ ဘယ်အလုပ်အကျွေးပေးမလဲ	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၂၃၁
၃၃။	ကာတွန်းကဏ္ဍ	မုဒုံအိန်ဂျယ်၊ဇော်လူသစ်၊မီးကျည်၊တက္ကလေး ၂၃၃
၃၄။	အမျှင်ကြိုးနှင့် အန္တရာယ်ပိုး	စိုးယဉ်ထွန်း ၂၃၇
၃၅။	အဝလွန်ခြင်းကို ထိန်းပေးမည့်အစားအစာများ အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၄၀	
၃၆။	ကျန်းမာရေးအတွက် ရေသောက်ကုနည်း	သန်းတင်စိုး ၂၄၄
၃၇။	ဗွားစောင်းလက်ပပ်	ခရာ(ကေတ) ၂၄၇
၃၈။	ကာကွယ်ကြပါ တားဆီးပါ တင်ဆားရောဂါ	ဒေါက်တာနိုက်တင်ဂေးလ် ၂၄၉
၃၉။	လည်ချောင်းနာခြင်း	ဒေါက်တာလွင်သန့် ၂၅၃
၄၀။	ဒွယ်မြတ်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်	သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာသက်ဆွေ ၂၅၆
၄၁။	အိမ်ဆည်းလည်းလေးများ မြည်သံသာအောင်	ဦးမင်းဇင်(ရွှေဝင်း) ၂၆၀



မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄၂။	အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော် အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၆၄	
၄၃။	အနီရောင်လွမ်းသောဂြိုဟ် မင်းဟန်(သန်လျင်) ၂၆၅	
၄၄။	အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန် ကြံဓာတ်ယဏ္ဍာ ကပ်လျှပ်ပါ အောင်ကြည်သန်း(ဖောင်တော်သီ) ၂၇၀	
၄၅။	ပြောဆရာများထောင်စွဲ ဒီလိုလုပ်ကြစို့ ဆန်းဝင်း(အောင်ပြေ) ၂၇၃	
၄၆။	ရောင်းထွက်ဖို့ဆိုရင် ဆရာအောင်ကျော်ခိုင်(ရွှေစေတီ) ၂၇၇	
၄၇။	အခါရွေး၍ ယဏ္ဍာချေပါ။ ဓာတ်ဆင်ပါ သုတေသီဆရာငြိမ်း ၂၈၀	
၄၈။	အကြွေးတွေရဖို့ ဒီလိုလုပ် မောင်စာဆို(ကျုံစု) ၂၈၂	
၄၉။	ဓမ္မစေတီမင်း၏ စိန္တာမဏိဂါထာတော် မင်းသန်းခိုင်(ကွမ်းပြုကုန်း) ၂၈၇	
၅၀။	ပညာသင်ကြား တတ်မြောက်လိုလျှင် ဆရာသက္က ၂၈၉	
၅၁။	လျှပ်စက်ပြက် လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်း ဆရာဦးခန့်ကျော် ၂၉၀	
၅၂။	၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ခုနစ်ရက်သားလမ်းများအတွက် ဟောစာတမ်းနှင့် ယဏ္ဍာ ဦးညွန့်လှိုင်(ကြိုပင်ကောက်) ၂၉၆	
၅၃။	၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် စက်တင်ဘာလ ဟောကိန်းများ ဆရာဦးခန့်ကျော် Jee	



**ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် လာရောက်ထုတ်ယူသူများမေတ္တာတော်
အသိပေးအကြောင်းကြားခြင်း**

စာမူရွေးချယ် ဖော်ပြခဲ့ရသော ဆရာ၊ ဆရာမတို့သည် မိမိတို့
စာမူအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ထုတ်ယူရန် ကိုယ်တိုင် မလာရောက်နိုင်၍
ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ရေးသားပေးပါရန်
လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

**အယ်ဒီတာချုပ်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း**

နာယက
ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း
မင်းဂုဏ်

အကြီးဝေး
ဦးစိုးပိုင်
ဒေါ်ခင်ငြိမ်း

အယ်ဒီတာချုပ်
ဉာဏ်ပွင့် (စက်မှု)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
တက္ကသိုလ်တစ်တန်းကျော်
ရေးသားအယ်ဒီတာ
စောင်းကောင်းမြတ်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ခင်သက်နိုင်
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း
ဒေတီရွှေ

ကွန်ပျူတာ
လပြည့်ဝန်းအဖွဲ့
ပန်းဗွဲပညာရှင်များ
အောင်နိုင်လတ်၊ တောင်ငူစိုးမြင့်လေး၊
မောင်တင်မောင်၊ ဖိုးအောင်၊

အတွင်းဝလင်
ကိုဦး

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံဒီဇိုင်း
မာကျူရီအောင်ဆက်၊ ဦးစွန်းကော်လူ (၀၀၃၈၇)
အမှတ်(၄၉) ရေကျော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်ငြိမ်း [မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၀၅၃၀]
အမှတ်-၄၄၊ ၅၅-လမ်း၊ (၂)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်နှင့် ပြန်စီမံရေး
တိုက်အမှတ် (၇၂၄) အခန်း ၁၈ (ပထပ်)
(၁၇ x ၁၈ လမ်း)ကြား၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၂၂၂၈၅၀၈

ကြော်ငြာနှင့် ပြန်စီမံရေး
နန္ဒာအောင်

အမေ့မေ့
အောင်ဝင်းသန့်

မန္တလေး
ထွန်းဦးစာပေ၊ နဂါးစာပေ
ဧရာဝတီ
၂၄၀ ကျပ်

အုပ်စု
၁၀၀၀



ထူးခြားထင်ရှား

ကရင်ပြည်နယ်မှ ရေတံဘူရားလှိုက်ဂူတော်များ

မင်းဂုဏ်

၁၇

၁၂

၁၆

ယခင်လမှ အဆက်

ကရင်ပြည်နယ်ရှိ အံ့ဖွယ်ထူးခြားသဘာဝလိုဏ်ဂူများအနက် ဘားအံမြို့၏ အနောက်ဘက် ၁၂ မိုင်အကွာ သံလွင်မြစ်နှင့် ဒုံသမိမြစ်တို့အကြား သထုံ-ဘားအံ ကားလမ်းမ မိုင်တိုင်အမှတ် ၁၁/၇ (ဆယ်တစ်မိုင် ခုနစ်ဖာလုံ)မှ အတွင်းဘက် မိုင်ဝက်ခန့် အကွာတွင်ရှိသော ဘုရင်ညီနောင် လိုဏ်ဂူတော်သို့ စာရေးသူတို့ ဦးစွာ ပထမရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ရေချိုးသန့်စင်ခြင်းဖြင့် ရောဂါများ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသည်ဟုဆိုသော လိုဏ်ဂူတော်ခြေရင်းရှိ ရေပူစမ်းကန်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ တောင်ခြေ၊ တောင်ခါးပန်းနှင့် လိုဏ်ဂူတော်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ စေတီတော် ရုပ်ပွားတော်များကို နေရာလပ်မကျန် တည်ထားသဖြင့် သာသနိကအဆောက်အအုံများ လက်ညှိုးထိုးမလွှဲပင်ရှိနေကာ နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ခမ်းနားတင့်တယ်လျက်ရှိသည်ကို လည်းကောင်း ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဂူပေါက်များစွာ ခွဲထွက်နေကာ အလျားပေ ၆၀၀ ခန့်ရှိသော လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းဝယ် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်မိုးမျှော်၊ ကျောက်စက်ပန်းဆိုင်၊ ပန်းနွယ်များ၊ လုံးဝန်းပြောင်ချောနေကာ အရောင်တလက်လက်ဖြစ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများနှင့် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်လက်ရာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များကိုလည်း နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ ဖူးမြော်လေ့လာခဲ့ကြပြီးနောက် ကော့ဂွန်းဂူသို့



လိုဏ်ဂူတော်အဝင်မုခ်ဦး



လိုဏ်ဂူတော်အဝင်ဝရှိ ခြင်္သေ့ရုပ်တု



စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ဒေသထွက်ပစ္စည်းများ ရောင်းချသည့် ဈေးဆိုင်တန်း

www.burmeseclassic.com



ဘုရားများ၊ နားနေရန် ခုံတန်းလျားများ



လက်ဝဲဘက်ခြမ်းရှိ သာသနိကအဆောက်အအုံများ



အစာစားနေသည့် မျောက်ကလေးများ

သွားရောက်ရန် ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

နေမြင့်လာပြီဖြစ်၍ အပြင်တွင် နေပူနေသော်လည်း ကားထဲတွင် ငလဲအေးပေးစက် ဖွင့်ထားသဖြင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းအလှကို ကြည့်ရှုခံစားရင်း သက်သောင့်သက်သာပင်စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းများတွင် ကရင်ပြည်နယ်၏ ကျက်သရေဆောင် ဇွဲကပင်တောင်ကြီးကို ရှုထောင့်မျိုးစုံဖြင့် အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပင်။

ကရင်ပြည်နယ်ကို ဘားအံ၊ လှိုင်းဘွဲ့၊ ကော့ကရိတ်၊ မြဝတီ၊ ဖာပွန်၊ သံတောင်၊ ကြာအင်းဆိပ်ကြီး ဟူ၍ မြို့နယ် ခုနစ်မြို့နယ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပြီး ဘားအံမြို့သည် ကရင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် တောင်စဉ် တောင်တန်း စိမ့်စမ်း ရေတံခွန် ဟေမန်ဂူနန်းများအပြင် လွင်ပြင်မြက်ခင်းတို့ဖြင့် သာမောဖွယ်တင့်တယ်လျက် ရှိသော ကရင်ပြည်နယ်ကို သံလွင်မြစ်ကြီးက တယုတယ ထွေးဖွေထားပြီး ဒေါန တောင်တန်းကြီးသည်လည်း မဟာရံတံတိုင်းသဖွယ် ကာရံပေးထားသည်။ ထို့ပြင် ကျောက်တိုင်ကြီးပမာထီးထီးမားမား ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသော ဇွဲကပင်တောင်ကြီး၏ သဘာဝအလှတို့ ပေါင်းစပ်မှုဖြင့် ကရင်ပြည်နယ်၏ ဂုဏ်ဒြပ်ကို ထင်ဟပ်ဖော်ညွှန်းလျက် ရှိပေသည်။

ကရင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော ဘားအံမြို့သည် သံလွင်မြစ်၏ ကျောက်စွန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ရှေးလူကြီးသူမများ၏ ပြော



လိုဏ်ဂူတော်အဝင်တွင် စတင်ပြင်ကျေရသည့် မြင်ကွင်း

စကားအရ ရှေးလွန်လေပြီးသောကာလက ဤနေရာတွင် ပြဒါးရှင်လုံး မျိုးထားသော ဖားမင်းကို နဂါးမင်းက လိုက်လံဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး မျိုးချခဲ့သည်။

ပြဒါးရှင်လုံး၏ အစွမ်းကြောင့် ဖားမင်းသည် အသက်မသေဘဲ နဂါးမင်း၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသားကို လက်သည်းဖြင့် ပြင်းစွာကုတ်ခြစ်လေရာ နဂါးမင်းလည်း မခံမရပ်နိုင်သည့်အဆုံး ဖားမင်းအား အန်ထုတ်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤနေရာကို 'ဖားအံ' မြို့ဟု ခေါ်ရာမှ ယခုအခါ ဘားအံဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ [စကားချုပ်- ဤဒဏ္ဍာရီပုံပြင် အပြည့်အစုံကို ရွှေရင်မျှော်စေတီ ခရီးစဉ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြပါမည်။]

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကော့ကွန်းဂူသည် ကရင်ပြည်နယ်၏မြို့တော် ဘားအံမြို့နှင့် ခုနစ်မိုင်ခန့်အကွာ

အနောက်တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် တည်ရှိသည်။ ဘားအံမြို့နယ် ဘားကပ်စံပြကျေးရွာမှ နှစ်မိုင်ခန့် ဆက်သွားလျှင် ကော့ကွန်းဂူသို့ ရောက်သည်။

ကရင်ပြည်နယ်နှင့် မွန်ပြည်နယ်ကြား သံလွင်မြစ်၊ ဂျိုင်းမြစ်၊ ဒုံသမိမြစ်နှင့် အတ္တရံမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံရာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြေနုလွင်ပြင်တွင် ထင်ရှားသော ထုံးကျောက်ဂူများ ရှိကြရာ အတ္တရံမြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက်၌ နိဒုံရဂူ၊ ဖားဘောင်ဂူ၊ ရေပူဂူတို့ ရှိသည်။ ဂျိုင်း သံလွင်ဒေသတွင် ခရုံဂူ၊ ဓမ္မယဂူ၊ ဆဒ္ဒန်ဂူတို့ ရှိသည်။ ကော့ကရိတ်ဝန်းကျင်အနီးတွင် ဖားဘောက်ဂူ၊ ဖားပျံဂူ၊ တောင်ဘလုံဂူ၊ ရသေ့ဂူနှင့် မောင်ဒီဂူတို့ရှိသည်။ သံလွင် လှိုင်းဘွဲ့ဒေသတွင် ဝဲပျံဂူ၊ တောင်ကလေးဂူ (ယခု ဝေပုလ္လ)၊ ကော့ကသောင်ဂူတို့ ရှိကြသည်။ သံလွင်

ဒုံသမိဒေသတွင် မင်းလွင်ဂူ၊ ဝင်းဆုံဂူ၊ ဘုရင့်ညီနောင်ဂူ၊ ဖားကပ်ဂူ၊ ကော့ကွန်းဂူနှင့် ရသေ့ပျံဂူတို့ ရှိကြသည်။

ထိုလိုဏ်ဂူများတွင် ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ တည်ရှိကြရာ ထိုဂူများအနက် ကော့ကွန်းဂူသည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကော့ကွန်းဂူကြီးသို့ စာရေးသူတို့ ချောချောမောမောပင် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကော့ကွန်းဂူအနီးသို့ ရောက်သည်တွင် လက်ယာဘက်ခြမ်း၌ ရှေးဦးစွာ တွေ့လိုက်ရသည်က စားသောက်ဖွယ်များနှင့် ဒေသထွက်ပစ္စည်းများ ရောင်းချသည့် ဈေးဆိုင်တန်းလေးပင် ထို့နောက် ရှေ့တူရှုတွင် မြင်တွေ့ရသည်

www.burmeseclassic.com



လိုဏ်ဂူတော်အပြင်ဘက်နံရံရှိ အုတ်ခွက်ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ



လိုဏ်ဂူတော်အတွင်းနံရံရှိ အုတ်ခွက်ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ

ဆ ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးဟု ယူဆရသည့် သာသနိကအဆောက်အအုံတစ်ခု။

ထိုသာသနိကအဆောက်အအုံသည် ဆောက်ထားပုံမှာ နိုးရှင်းလှသည်။ အုတ်အင်္ဂါတော်ထိုင်လေးလုံးဖြင့် ထောက်ထားသည့် အကာအရံ မပါသော ဆောင်းဆောင်တော် အတွင်းဝယ် ဆောင်းဆောင်အား နတ်မင်းများ ပူဇော်နေသော ရုပ်တော်မူရုပ်ပွားတော်နှင့် နတ်မင်းများကိုဖွဲ့တွေ့ရသည်။ ထိုကျောင်းဆောင်တော် အထက်တွင် ရွှေမင်္ဂလာသင်္ကန်း တပ်လှူထားသည့် စေတီတော်တစ်ဆူ ထည်ထားပြီး 'မြဲမျက်ရှင် ငြိမ်းချမ်းခြည် စေတီတော်' ဟူ၍ ကမ္ဘည်းရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုစေတီတော် အောက်မှ ဆက်လက်သွားသော လက်ယာဘက်တွင် သီရိဗုဒ္ဓိသင်္ဃာတော် ကော့ဂွန်းဂူတော်ကြီး (ခရစ်နှစ် ၇ ရာစု) ဟူ၍ ရေးထားသော ရုပ်ပွားတော်များဖြင့် ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အခြေအနေအထား (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)

ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

လက်ဝဲဘက်တွင်မူ ထုံးကျောက်တောင်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားဖူးလာ ပြည်သူများ သိရှိနိုင်ရန် 'ထိန်းသိမ်းသင့်သော ထုံးကျောက်တောင်များ' ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ ဖော်ပြထားသည့် ပညာပေးဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

ထိုမှ ရှေ့တွင် တွေ့မြင်ရသည်က လိုဏ်ဂူတော်ဝင်ပေါက် လမ်းဝ တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် အစောင့်အရှောက်သဖွယ် ရှိနေကြသည့် ခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီး နှစ်ကောင်၊ ထိုခြင်္သေ့ရုပ်တုတို့၏ ထူးခြားချက်မှာ ကြော့မော့သည့် လည်တိုင်များ ရှိပြီး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အရွယ်မတူညီခြင်းပင်။

ထိုမှဆက်၍ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရာ လက်ဝဲဘက်တွင်သာသနိကအဆောက်အအုံ အချို့နှင့် လက်ယာဘက်တွင်

ဘုရားဖူးများ အပန်းဖြေ နားနေနိုင်ရန် အုတ်အင်္ဂါတေ ခုံတန်းရှည်များ ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လိုဏ်ဂူတော် အဝင်ဝနားသို့ ရောက်သည်တွင် အစာရှာနေသော မျောက်ကလေးများကို တွေ့ရသည်။ ဘုရင်ညီနောင်လိုဏ်ဂူတွင်မူ မျောက်များကို မတွေ့ခဲ့ကြပေ။

ဤသို့ဖြင့် သံလွင် ဒုံသမိဒေသတွင်ရှိသော ဂူများအနက် အထင်ရှားဆုံးသော လိုဏ်ဂူဟု အဆိုရှိသည့် ကော့ဂွန်း လိုဏ်ဂူတော် အဝသို့ စာရေးသူတို့ ရောက်ခဲ့ကြပေပြီ။

လိုဏ်ဂူ အဝင်ဝသည် မြေပြင်အထက် ၁၀ ပေခန့် အမြင့်တွင်ရှိပြီး အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိသဖြင့် နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်ကို ကောင်းစွာ ရရှိကာ ဂူတွင်းရှိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များအား နေရောင်ခြည်ဖြင့် ပူဇော်နေသကဲ့သို့ ခံစားမိသည်။



လိုဏ်ဂူတော်အတွင်းရှိ အံ့ခိုးဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းများ

အနောက်တောင်လေကို ကာ ကွယ်ထားသည့် အနေအထားရှိသဖြင့် ဂူဝတွင် ခြောက်သွေ့နေကာ နေရာ ထိုင်ခင်းက ကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့ရ သည်။ လိုဏ်ဂူတော် အဝင်ဝမှစကာ နံရံကပ် အုတ်ခွက်ရုပ်ပွားတော်များ နေရာအနှံ့ များပြားစွာ ထုလုပ်ပူဇော် ထားသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရ သည်။

ကော့ဝုန်းဂူသည် ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်အထက် ၁၁၆ ပေခန့်အမြင့် တွင်ရှိပြီး အလျားပေ ၃၀၊ အနံပေ ၇၀၊ အမြင့် ၂၅ ပေခန့်ရှိသော တစ်ဖက်ပိတ် ထုံးကျောက်တောင်ဂူအမျိုးအစားဖြစ် ကြောင်း သိရသည်။ ကော့ဝုန်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မွန်-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် အရ "Cave on the hill" ဟု ပြန်ဆို သဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိလိုဏ်ဂူ ဟု လည်း ဖတ်ရှုမှတ်သားခဲ့ဖူးသည်။

ကျောက်စက်ပန်းဆွဲများနှင့် ကျောက်စက်မိုးမျှော်များလည်း ရှိသည့် ထိုလိုဏ်ဂူတော်တွင် ကျောက်တောင် နံရံများ၊ အမိုးမျက်နှာကြက်များနှင့် ကျောက်စက်ပန်းဆွဲများတွင်ပါ ရုပ်လုံး ရုပ်ကြွများ ထုဆစ်ပူဇော်ထားသည်မှာ လည်း အံ့မခန်းပင်။ ထိုမျှမက ထိုင် တော်မူ၊ ရပ်တော်မူ၊ လျောင်းတော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များကိုလည်း သဲကျောက်၊ အုတ်၊ အင်္ဂတေ စသည် တို့ဖြင့် ပုံစံမျိုးစုံ၊ အရွယ်အစားမျိုးစုံ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများ၊ ပန်းပုလက်ရာများဖြင့် ထုလုပ်ပူဇော်ထားသည်။

ဂူဝတွင် မြေပြင်ညီဖြစ်နေကာ ကျောက်စက်မိုးမျှော်တန်းများ ထိုးကျ နေသည်။ ဂူအတွင်းပိုင်းနှင့် အပြင်ဘက် အနောက်မြောက်ထောင့်တွင် ချိုင့်တွင်း နက်တစ်ခုရှိသည်။ ဂူဝတွင် ခြောက်သွေ့

www.burmeseclassic.com



လိုဏ်ဂူတွင်းရှိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များနှင့် တစ်ပုထိုးခြားသည့် အကြွေးကြော်ဘုရား

နေသော်လည်း ဂူအတွင်းပိုင်းတွင်မူ အနည်းငယ် စိုစွတ်ထိုင်းမိုင်းလျက်ရှိ သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ညီနောင်ဂူကဲ့သို့ တောက်စက်ရေများ ကျနေခြင်းမျိုး မရှိပေ။

လိုဏ်ဂူတော် အတွင်းပိုင်းတွင် အလားတူပင် ရုပ်ပွားဆင်းတု တော်များကို အရွယ်အစားမျိုးစုံ၊ အနေ အထားမျိုးစုံတို့ဖြင့် ထုလုပ်ပူဇော်ထား တော်ကပ်အုတ်ခွက်များတွင် အတို ပြာသာဒ်ပုံ၊ တံခွန်ကုက္ကားပုံ၊ ချွေထီးပုံ၊ ခေမီပုံ၊ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေ ချွေထီး အောင်တော်မူခန်းပုံ၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စင်္ကာရတော်မူခန်းပုံ စသည်ဖြင့် ပုံဖော် ထုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအုတ်ခွက်ရုပ်ပွားတော်များ မှတစ်ဆင့်ကြာလာပြီဖြစ်သည့် အလောင်းအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဘုရားရှင်တော်အလောင်းအမျိုးမျိုးက အသစ်ပြုပြင်

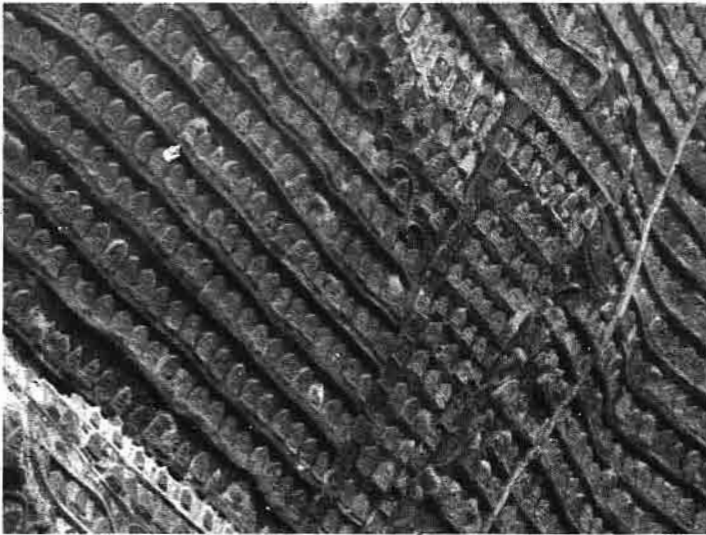
လျှင်ဒါန်းကာ ကမ္မည်းစာတန်းများ ရေးထိုးခဲ့သည်များ ရှိခဲ့သည်ဟုလည်း သုတေသီတို့က ယူဆကြသည်။

လိုဏ်ဂူတော်အတွင်းရှိ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များအနက် 'အကြွေးကြော် ဘုရား' ဟု ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည့် ထူးခြားသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် တစ်ဆူကိုလည်း ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဤကဲ့သို့ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေး မှုအမွေအနှစ်များ များပြားလှစွာ တည် ရှိမှုကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက် ရှိသော ကော့ဂွန်းလိုဏ်ဂူတော်ကြီးသို့ မြန်မာ့ရှေးဟောင်းသုတေသီပညာရှင် များနှင့်ပြည်ပကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်များ အများအပြား လာရောက်လေ့လာကာ သုတေသန ပြုခဲ့ကြသည်ဟုသိရသည်။

ကော့ဂွန်းဂူ သုတေသနပြုမှု မှတ်တမ်းများအရ ကော့ဂွန်းဂူ၏ မြေပုံ ရေးဆွဲခဲ့သူ ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး ဝွန် ခရော့ဖတ်စ် (John Crawford) သည်

၂၇-၁-၁၈၇၈ ရက်နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ အဘိဓာန်ကို ပြုစု ခဲ့သူ ဆရာယုဒသန် (Dr. Adoniram Judson) နှင့် အမေရိကန်သာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီး ဟောင်းဝဒ်မယ်လ် ကော်မ် (Rev: Howard Malcom) တို့ သည် ၁၈၃၆ ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်း၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း မစ္စတာ တော် စိန်ခိုင်နှင့် ဆာရစ်ချတ်ကားနက်တင်ပယ် (Sir Richard Carnac Temple) တို့သည် ၁၈၉၂ ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်း၊ ရှေး ဟောင်းသုတေသန ညွှန်ကြားရေးဝန် ဟောင်း ဦးလူဖေဝင်းနှင့် ပါမောက္ခ ရှိအိပ်ချ်လုစ် (Prof: G.H Luce) တို့သည် ၁၉၄၀-၄၁ ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်း၊ ဦးဖိုးလတ်၊ ဗိုလ်မှူးဘရှင်နှင့် ဆရာ နိုင် ပန်းလှတို့သည် ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် လည်း ကောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာ တက္က သိုလ်မှ ပါမောက္ခ တကာရှိကိုအိုဇုခ (Prof: Takashi Koezuka) နှင့် ဗွန်



လိုက်ဂူဝေါ်အတွင်း၌ ဗုဒ္ဓတို့ရုပ်သဏ္ဍာန်များပြားလှစွာသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ

ယဉ်ကျေးမှု ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင် ဦးစံဝင်းတို့သည် ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ လတွင် လည်းကောင်း အသီးသီး လာ ရောက် သုတေသနပြု လေ့လာခဲ့ကြ ကြောင်း သိရသည်။

ထိုကဲ့သို့ လေ့လာသုတေသန ပြုခဲ့ကြသူများအနက် အမေရိကန် သာသနာပြုဘုန်းတော်ကြီး၏ "Account on the Caves near Moulmein in 1837" စာအုပ်တွင် ကော်ဂွန်းလိုက်ဂူ နှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားထားရာတွင် - 'ရှေးဟောင်းအုတ်ခွက်လက်ရာ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် အရွယ်အစား၊ အနေအထား မျိုးစုံတို့သည် လိုက်ဂူနံရံ များတွင်သာမက မြင့်မားသည့် ထုံး ကျောက်တောင်မျက်နှာပြင်များတွင်ပင် ပြည့်နှက်လျက်ရှိကြောင်း။

သို့ရာတွင် အချို့နေရာများမှာမူ ကွာကျနေပြီဖြစ်၍ ကွက်လပ်များဖြစ်နေ ကြောင်း၊ ထက်အောက်ဝဲယာ နေရာ အနံ့ အမိုးမျက်နှာကြက်၊ ကျောက်စက် ပန်းဆိုင် ပန်းဆွဲများတွင်ပါမကျန် ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မျိုးစုံ တည်ရှိနေ သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အချို့မှာ ရွှေ ချထားပြီး အချို့မှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးလျက် ရှိကြောင်း၊ အချို့မှာ စောင်းငဲ့လျက်ရှိပြီး အချို့မှာ မယိုင်မလဲ ခိုင်မြဲတည်မတ်စွာ တည်ရှိနေကြောင်း။

ဤမျှ များပြား ကြွယ်ဝလှသည့် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ် လက်ရာများကို ဤနိုင်ငံအတွင်း မည် သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ တန် ၅၀၀ ဆံ့ သင်္ဘောကြီးဖြင့် သယ်ယူ သည့်တိုင် ဤလိုက်ဂူအတွင်းရှိ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များ၏ ထက်ဝက်မျှကိုပင် သယ်နိုင်မည် မဟုတ် ဟု ရေးသား ဖော်ပြထားကြောင်း သိရသည်။

www.burmeseclassic.com



ထူးထွေဆန်းပြား လိုက်ဂူတော်တွင်းမှ မြင်ကွင်းများ

မစ္စတာ တော်စိန်ခိုင်နှင့် Sir Richard Carnac Temple တို့သည် ကော့ဂွန်းဂူအတွင်း တွေ့ရှိခဲ့သော ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်လက်ရာ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများကို ၁၈၉၂-၉၃ ခုနှစ် ထုတ် India Antiquities အတွဲအမှတ် (၂၁)နှင့် (၂၂) တို့တွင် ဖော်ပြခဲ့ကြသည် ဟု သိရသည်။ မစ္စတာတော်စိန်ခိုင်၏ မှတ်တမ်းအရ ကော့ဂွန်းဂူအတွင်းရှိ ၁၄ ဆရာ ထိုင်းအက္ခရာ အရေးအသားဟု ယူဆသော စာပါ သစ်သားဆင်းတု ဆက် သုံးဆူကို ယူဆောင်သွားသည်ဟု သိရသည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဦးဖိုးလတ်၊ ဦးစိုင်းပန်းလှနှင့် ဆိုက်ဘာရီအိတ်ချ်လစ်တို့အဖွဲ့ သွားရောက် တွင်းဆင်း လေ့လာခဲ့ကြပြီး ဆက် ကော့ဂွန်းဂူအား ရှေးဟောင်း သုတေသနဌာန၏ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုအောက်၌ ထားရှိခဲ့ပြီး ကွင်း

ဆင်း သုတေသန မှတ်တမ်းကိုလည်း ၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ် နှစ်ချုပ်အစီရင်ခံစာ တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

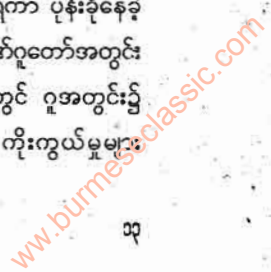
ရှေးလွန်လေပြီးသော ကာလ များက ဤကော့ဂွန်းလိုက်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည့် ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်တို့ သည် ယင်းတို့၏ သဒ္ဒါတရားအရ ထို ခေတ် ထိုကာလက ထိုဒေသတွင် ထွန်းကားသည့် ရှေးဟောင်း အနုပညာ လက်ရာများဖြင့် များပြားလှစွာသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များကို အရွယ် အစားမျိုးစုံ၊ အနေအထားမျိုးစုံ ထုလုပ် ကာ လိုက်ဂူတော်နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ထားပြီး အလှူတော် မှတ်တမ်းများ၊ အဓိဋ္ဌာန်ဆုတောင်းများ ကိုလည်း ကမ္ပည်းရေးထိုးခဲ့ကြသည်။

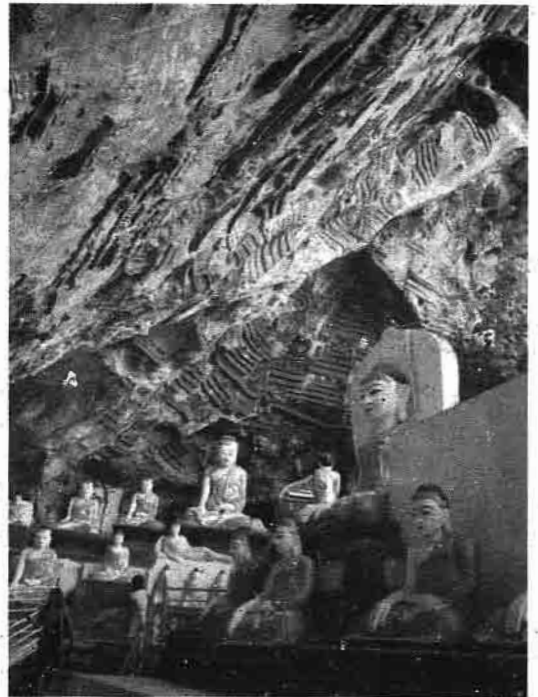
ကော့ဂွန်း လိုက်ဂူတော်၏ သမိုင်းနောက်ခံကို လေ့လာရာတွင် တိကျပြည့်စုံသောအထောက်အထားများ မတွေ့ရသော်လည်း မွန်ဘာသာဖြင့်

ရေးထိုးထားသည့် အဓိဋ္ဌာန် ဆုတောင်း ကမ္ပည်းကျောက်စာအရ မုတ္တမဓိဖုရား ကြီးသည် ဤလိုက်ဂူတော်အတွင်းတွင် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ၊ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများ ကို ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ခရစ်နှစ် ၁၀၅၇ ခုနှစ်တွင် ပုဂံ ပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးသည် သထုံကို အောင်နိုင်သဖြင့် ပိဋကတ် သုံးပုံနှင့်တကွ မနုဟာမင်း၊ ဓိဖုရားနှင့် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သင်းပင်း သူရဲကောင်း များ၊ ပန်းဆယ်မျိုးပညာရှင်များ၊ လက် နက် လုပ်တတ်သူများ၊ အချက်အပြုတ် တတ်သူနှင့် လက်မှုပညာရှင်များကိုပါ ပုဂံသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မုတ္တမဓိဖုရားကြီး သည် ရှောင်တိမ်းလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ကော့ဂွန်းဂူသို့ရောက်ရှိကာ ပုန်းခိုနေခဲ့ သည်။ ဓိဖုရားကြီး လိုက်ဂူတော်အတွင်း သို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ဂူအတွင်း၌ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကိုးကွယ်မှုများ





နေရာမလပ် ပူဇော်ထားသည့် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ

ရှိနှင့်နေပြီဟု သုတေသီတို့က ယူဆကြသည်။

မိဖုရားကြီးသည် ဂူတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေစဉ်အတွင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် အများအပြား ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့ပြီး အနီးဝန်းကျင်ရှိ အခြားထုံးကျောက်လိုက်ဂူများတွင်လည်း ဂဝံစေတီများ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျော့ဂွန်းဂူအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များအနက် 'အကြွေးကြေဘုရား' ဟု ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည့် ထူးဆန်းသောရုပ်ပွားတော်မှာ မုတ္တမမိဖုရားကြီး ဂူတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေစဉ် ခံစားရသည့် ဝေဒနာ ဝင်ကြွေးများ ကျေစေရန် ဆန္ဒဖြင့် တည်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျော့ဂွန်းဂူတွင် တွေ့ရှိသည့် မွန်ကျောက်စာတွင် ဖော်ပြထားသည်များကို မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရာတွင်-

“ဤဘုရားရုပ်ပွားတော်များကို မုတ္တမမိဖုရားဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်သည် ဒုအင်ဝေါင်မြို့၌ နေစဉ် မြေနှင့် ကျောက်ဆင်းတုတော်များ မြို့တွင်း၌ လည်းကောင်း၊ မြို့အပြင်၌ လည်းကောင်း တည်ရှိသမျှတို့ကို ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များ စွမ်းရည်ရှိသ၍ ထုထွင်းခဲ့ပါသည်။ အခြားအခြားသော ဆရာများသည်လည်း ကျောက်ဘုရားများကို ထွင်းထုနိုင်ပါစေသတည်း” ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်ဟု သိရသည်။

ကျောက်စာတွင်ပါသည့် ဒုအင်ဝေါင်မြို့သည် ကျော့ဂွန်းဂူ၊ ရသေ့ပျံဂူနှင့် ဘားကပ်ဂူတို့၏ ကြိမ်အလယ်ဗဟိုကုန်းမြင့်နေရာ ရသေ့ပျံရွာဦးစေတီအနီးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

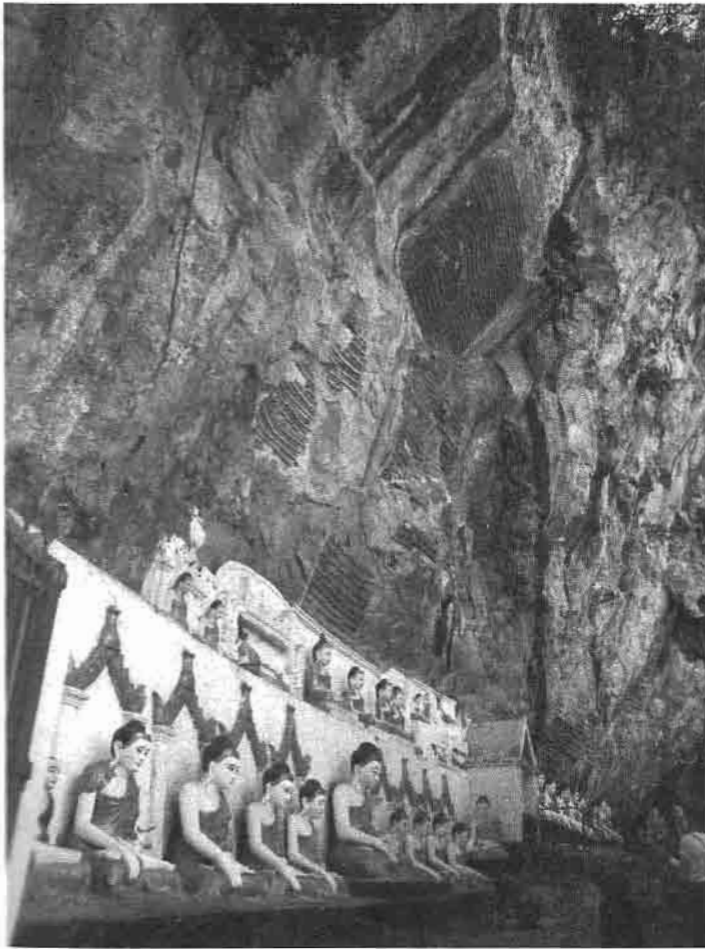
ဒုအင်ဝေါင်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ပုန်းအောင်းရာနေရာကို ဆိုလိုကြောင်းလည်း သိရသည်။

၁၆ ရာစုနှစ်တွင် မုတ္တမမြို့စားသည် တောင်ငူဘုရင် တပင်ရွှေထီးမင်း၏ သစ္စာတော်ကို မခံဘဲ ဘုရင်တစ်ဆူကဲ့သို့ မာနထောင်လွှားကာ အုပ်ချုပ်နေသဖြင့် တပင်ရွှေထီးမင်းသည် မုတ္တမမြို့ကို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က မုတ္တမမြို့စား မိဖုရားသည် နောက်လိုက်နောက်ပါများစွာနှင့်အတူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ပြီး ဒုအင်ဝေါင်မြို့တွင် ပုန်းခိုနေရင်း ကျော့ဂွန်းဂူနှင့် ရသေ့ပျံဂူတို့အပြင် အနီးဝန်းကျင်ရှိ ထုံးကျောက်လိုက်ဂူများ အတွင်းတွင်လည်း အုတ်ခွက်ဘုရားများ ထွင်းထုပူဇော်ခဲ့သည်ဟုလည်း အချို့သမိုင်းများတွင် ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာမှတ်သားခဲ့ရဖူးသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ယခုအခါ ကျော့ဂွန်းဂူလိုက်ဂူတော်ကြီးတို့ ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာနက

www.burmeseclassic.com



လိုဏ်ဂူတော်အဝင်ဝ လက်ယာဘက်ခြမ်းနံရံ မြင်ကွင်း



လိုဏ်ဂူတွင်းမှ ပြန်မြင်ရသည့် အရှေ့မျက်နှာစာ မြင်ကွင်း

စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် လျက် ရှေးယခင်အခါများကဲ့သို့ အပျက် အစီး အပျောက်အရှုများ ရှိနိုင်တော့ မည်မဟုတ်ဟု ယူဆရပါသည်။

သမိုင်းတန်ဖိုးကြီးမားလှသည့် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အနုပညာလက် ရာများ အံ့မခန်း များပြားကြွယ်ဝလှ သဖြင့် အထူးထင်ရှားလျက်ရှိသော ကော့ဂွန်းလိုဏ်ဂူတော်ကြီးသို့ စာရေးသူ တို့ လာရောက်ဖူးမြော် လေ့လာနေစဉ် တွင် ပြည်တွင်းပြည်ပ အခြားခရီးသွား များလည်း တအံ့တဩ ငေးမောရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ ဖူးမြော်ကြည့်ရှုလေ့လာ နေကြသည်ကို ဝမ်းသာကြည်နူးဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ စာရှုသူများသည် ကော့ဂွန်းလိုဏ်ဂူတော်ကြီးသို့ တစ်ခါ တစ်ခေါက် သွားရောက်ဖူးမြော်လေ့လာ နိုင်ကြစေရန် သတင်းကောင်းပါး ရေး သားလိုက်ရပါသည်။

(ဆက်ရန်)

မင်းဂုဏ်

စာကိုး

၁။ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကော့ဂွန်း ဂူတော်ကြီး သမိုင်းစဉ်အကျဉ်း၊ ဦးစီး ပဓာနနာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကော ဝိဒ၊ ကော့ဂွန်းဘုရားဂူတော်ကြီး အကျိုး ဆောင်အဖွဲ့။

၂။ ကရင်ပြည်နယ်၊ ဘားအံမြို့နယ် ရသေ့ပျံကျေးရွာ၊ ဗုဒ္ဓဉာဏရသေ့ပျံ ဂူတော်မြတ် သမိုင်းအကျဉ်း၊ ဦးဝိသုဒ္ဓိ။

၃။ Sacred KAWGUN CAVE A Historical Mon Buddhist Moun- ment. NAN HLAING.

၄။ မြန်မာ့ရက်စဉ်သမိုင်း (အကြို သမိုင်းကာလ မှ ၁၉၄၅ အထိ)





ကျိတ်ကလွန်ပွန်းခေတီတော်ကြီး



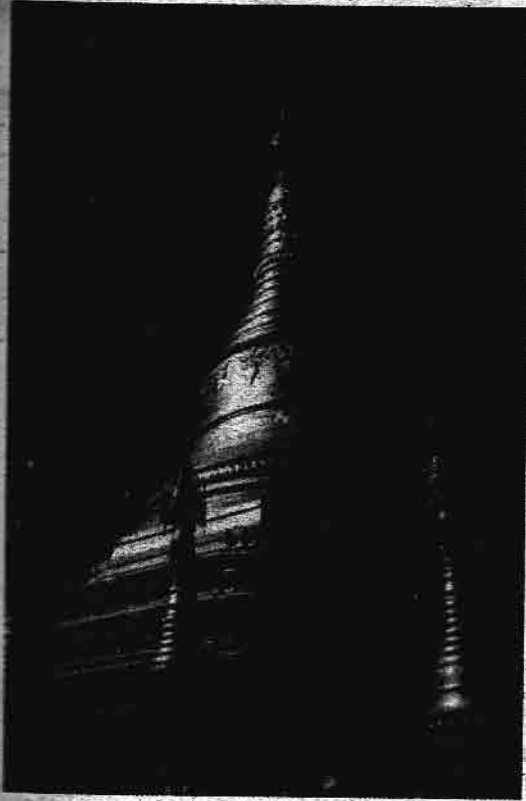
အလိုတော်ပြည့်မြတ်စွာဘုရား



၁၆ ဗုဒ္ဓိတ်ပေးမြတ်စွာဘုရား



အာယမုနိမြတ်စွာဘုရား



ကျိုက်ကလွန်မွန်စေတီတော်ကြီး



အဝင်အပုံတန်ဆောင်၌ ကိန်ဆပ်စံပယ်တော်မူသော ရုပ်ပွားတော်

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်

အိဂျစ်တစ်ရာပက်စေတီတော် သို့မဟုတ်

ကျိုက်ကလွန်မွန်စေတီတော်ကြီး

တက္ကသိုလ်မျိုး

လွန်မြို့ ပြည်တော်ပြန်ဆုတောင်းပြည့်မြတ်စွာဘုရား
ဖူးမြော်ခြင်း၊ ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း စသည့်
တောင်းမှုတိုလ်များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်
ဆရာတော်ကြီးသီလနှင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဓမ္မတော်
တော်တိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူရာ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ
တော်မြတ်အား ဖူးမြောက်ခဲ့ကြသည်။

မြစ်ကြီးနား၌ မွေး၍ မန္တလေး၌ ကြီးပြင်းခဲ့သည့်
အယ်မောင်ဝေမျိုးသက်၏ဇနီး (စာရေးသူ၏ဇွေးမ)ဖြစ်သူ
အိဂျစ်ခမ်းအနေနှင့် ယခုဖူးမြော်ခဲ့ရသော ပြည်တော်ပြန်

ဘုရားနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလစေတီတော်တို့အား တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မရောက်ရှိ၊ မဖူးမြော်ဖူး၍ လာရောက်ပို့ဆောင်
ပေးခြင်း ဖြစ်သလို စာရေးသူအနေနှင့် အသည်းဝေဒနာ
အတွက် လွန်ဆုတောင်းပြည့် ပြည်တော်ပြန်ဘုရားသို့
မရောက်တာကြာပြီဖြစ်၍ ဆွမ်းဆီမီးဆက်ကပ်ကုသိုလ်ပြုရန်
ဤစာရေးဖူးခရီးကို ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်ပြည်တော်ပြန်ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားဖူးခရီးစဉ်၌
ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ စေတီတော်သည် လွန်မြို့၌တည်ရှိ၍
ပြည်တော်ပြန်ဘုရား စံပယ်တော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက် ကျောင်း

www.burmeseclassic.com



စာရသုတ်ကြမ်းနီ တန်ဆောင်အတွင်းရှိ ကြေးဆင်းတူပုံပွားတော်

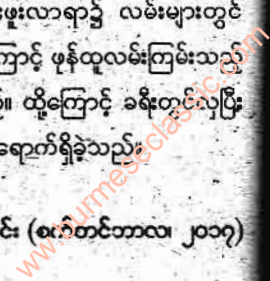


တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ တည်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ စေတီတော်ထံမှောက်သို့ ပြည်ရောက်ပြန်ဘုရားဖူး အတော်များများသည် မလှပသွေရောက်ခဲ့ကြသည်။ စာရေး သူအနေနှင့်ကား လွန်ပြည့်တော်ပြန်ဘုရားသို့ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလက တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်၊ တစ်ခါတလေ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ရောက်နေကျဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ စေတီတော်ထံမှောက်သို့ နောက်ပိုင်းနှစ်များ၌ မရောက်ဖြစ် ခဲ့ပေ။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်က နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့ပြီး ယခု သမီးချွေးမဖြစ်သူကို ပို့ပေးလို၍ ရောက်ရှိဖူးမြော်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အပြန်လမ်း၌ သမီး နန်းအွန်ခမ်းအား ဆရာတော်ဦးသီလ၏ ဘုန်းတန်ခိုး ကြွယ်ဝမှုကို ဓနုဖြူ မရောက်မီ သိသမျှ မှတ်သားထားသမျှကို ရှင်းပြခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ဓနုဖြူမြို့နှင့် 'လွန်မြို့သည် ကားလမ်းခရီးဖြင့် တစ်နာရီပင် မသွားရသောခရီးတိုဖြစ်သည်။ ယခင် လမ်း ကြမ်းစဉ်ကာလက ထိုလမ်းသည် ကျောက်ကြမ်းလမ်းဖြစ်ပြီး ချိုင့်ခွက်များဖြင့် အလွန်ကြမ်းသောခရီးလမ်းဖြစ်သည်။ လွန် နှင့် ဓနုဖြူမြို့နယ် လမ်းတံတားဌာနဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များအနေ နှင့် ကားလမ်းဝဲယာလမ်းဘေးမှ မြေကြီးများကို သယ်ယူကာ ချိုင့်ခွက်၊ ချိုင့်ဝှမ်းတို့အား ဖြိုခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော ကားလမ်းမ ပေါ်၌လည်း မြေသားများဖို့၍ လမ်းကို ယာယီပြုပြင်ခြင်းများ ပြုခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လွန်နှင့်ဓနုဖြူ ကားလမ်းသည် ခရီးတို ဖြစ်သော်လည်း မြေသားတို့ဖြင့် ယာယီ ပြုပြင်ထားခြင်း ကြောင့် ဖုန်လုံးများလွှမ်းမိုးကာ ရှေ့ကား၊ နောက်ကား၊ ဘေး ကားများကိုပင် ဖုန်မှုန့်လှိုင်းများကြောင့် မမြင်ရလောက် အောင် အခြေအနေဆိုးခဲ့သည်။ ဟိုင်းလတ်၊ တောင်းအော့စ်၊ ငှက်ကား၊ ပါပလစ်ကား၊ ဆန်နီပစ်ကပ်ကားနှင့် ဘုရားဖူးလာ သူတို့သည် လူစင်စစ်က မျောက်ဖြူဘဝသို့ ဘဝပြောင်းကာ အတော်ပင် ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ မှန်လုံဘတ်စ်ကား၊ ဆလွန်းကား၊ လန်ခရုစာ စသည့် မှန်အလုံပိတ်ကားနှင့်လာသူ ဘုရားဖူးတို့အနေနှင့်ကား ထိုဖုန်မှုန့်တို့၏ဘေးမှ ကင်းလွတ် ခဲ့ကြရသည်။

ယခုတစ်ခေါက် ဘုရားဖူးလာရာ၌ လမ်းများတွင် ကတ္တရာအချောခင်းထားခြင်းကြောင့် ဖုန်ထူလမ်းကြမ်းသည် အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးတွင်လှပြီး ဓနုဖြူမြို့သို့ အချိန်တိုအတွင်း ရောက်ရှိခဲ့သည်။



“အဖေတို့လာတုန်းက ဒီမြို့ကိုဖြတ်ပြီး လာခဲ့တာ၊ အပြန်မှ ဘုရားဝင်ဖူးဖို့ စီစဉ်ထားလို့ ဒီမြို့ကို အခု အပြန် ခန့်မှ ဝင်တာ၊ သမီးတို့ အတန်းငယ်တုန်းက သင်ခဲ့ဖူးတဲ့ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလဟာ ဒီမြို့မှာ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို ခုခံ တိုက်ခိုက်ရင်း ကျဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် သမိုင်းမှာ အရေး ပါခဲ့တယ်၊ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်တဲ့ အခါမှာလည်း ဓနုဖြူနယ်က ဗိုလ်မြတ်ထွန်းက အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့တို့ကို အသက်စွန့်ပြီး တွန်းလှန်ခဲ့တဲ့မြို့ပေါ့။

ဒီမြို့မှာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကျိုက်ကလွန်ဗွန်း စေတီတော်ကြီးဟာ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသလို ဆုတောင်း ဇာည်း အလွန်ပြည့်လို့ ဘုရားဖူးတွေ လွန်ပြည့်တော်ပြန် ဘုရားဖူးပြီး အပြန်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ အသွားမှာဖြစ်ဖြစ် ဝင်ရောက် နေကြကြလို့ ပြည်တော်ပြန်ဘုရားမှာလိုပဲ ဘုရားဖူးတွေနဲ့ စည်ကားနေတယ်။

အဖေတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းဆရာဖြစ်စ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်က ဒီကျိုက်ကလွန်ဗွန်းဘုရားကို ကားနဲ့လာဖို့ လွယ်ကူ၊ သင်္ဘောနဲ့လာရတယ်။ အဖေ ဓနုဖြူကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ပထမဆုံးအကြိမ် ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေကို တက္ကသိုလ်ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆရာတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဆောင်ပြောပွဲလုပ်လို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့တာပါ”

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၌ စာရေးသူ လုပ်သားကောလိပ် သမိုင်းဌာန၌ အချိန်ပိုင်းနည်းပြအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ သည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၌ ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ် သမိုင်း ဌာန၌ အချိန်ပြည့်နည်းပြအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူအနေနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ဆရာဖြေစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး၌ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အတွက် ဝင်ခွင့်ရ တာ ကျမ်းပြုစုရင်း၊ တစ်ဖက်တံ တက္ကသိုလ်နည်းပြ ဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချိန် ဖြစ်သည်။



စာရေးဆရာကြယ်နီ ကန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ကျောက်သားဆင်းတုတော်



ဇောပိုင်ဘန်ဆောင်း၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်ပူဇော် ရုပ်ပွားတော်များ



ဇောပိုင်ဆန်း အာရုံခံတန်ဆောင်းမှ ရုပ်ပွားတော်များ



(၁၁)မိမိပြုံး (၁၁)အရှေ့ရ လက်ပွားတော်ဘုရား



လက်ပွားတော်ဘုရား၏ လက်ဝဲလက်ချောင်းတော်ခြောက်ချောင်းကို ဖူးမြင်ရုံ

စာရေးသူတို့၏ သမိုင်းဌာန ပါမောက္ခမှာ ဆရာကြီး ဦးတင်အုန်း ဖြစ်သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာတက်စဉ် စာရေးသူတို့ မဟာဝိဇ္ဇာ ကျောင်းသားများအား ခေတ်သစ်ဥရောပ သမိုင်း ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချပေးရာ၌ အပိုအလိုမရှိ ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ သင်ကြားခဲ့၍ စာရေးသူတို့၏ လေးစားကြည်ညို ခြင်းကို ခံရသည့် ဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တက္ကသိုလ် ကာလမှ ယခုအချိန်အထိ နှစ်ပေါင်းများစွာ သမိုင်းဘာသာရပ် (ဥရောပသမိုင်း) သင်ကြားရ၌ အထူးပင် အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ သင်ကြားနိုင်သူဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားဖြင့် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ သမိုင်းဌာန၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်သော အခါ၌လည်း ဆရာရင်း၊ တပည့်ရင်းဖြစ်၍ စာရေးသူအပေါ် သားသမီးသဖွယ် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာ ကြီးဖြစ်သည်။ ဆရာဦးတင်အုန်းသည် ဌာနရှိ ဆရာ၊ ဆရာမ အပြောင်းအရွှေ့ကိုလည်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသူဖြစ်ရာ တစ်နေ့ စာရေးသူကို ကျောင်းရုံးအကူ ကိုမြခင်ကို အခေါ် လွှတ်၍ ဆရာကြီးအခန်းသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

“မောင်မျိုးမြင့်၊ မင်း MA ရေးဖြေအောင်ပြီးသူဖြစ်လို့ မကွေးကောလိပ်ကို ပြောင်းရမယ်၊ လူပျို လူလွတ်ဖြစ်လို့ မင်းကို မကွေးကောလိပ် Transafar လုပ်ဖို့စဉ်တာ၊ မင်း ပြင်ထား မကွေးမပြောင်းခင် မင်းခနုဖြူမြို့မှာ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းဖြေမယ့် ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေကို သမိုင်း ဘာသာရပ် သွားဟောရမယ်၊ ဒီနေ့ ညနေ စဉ့်အိုးသင်္ဘော ဆိပ်ကို ဆင်းရမယ်၊ သင်္ချာဌာနက လမ်းစဉ်လူငယ် စည်းရုံး ရေးမှူး ဆရာဦးကျော်ညွန့် စောင့်နေမယ်၊ မင်း ဆက်ဆက် သွားရမယ်။

ခနုဖြူမြို့တာ ငါ့ရဲ့ဇာတိဖြစ်သလို ငါ့ဆွေမျိုးတွေ လည်း ရှိတယ်၊ မင်း သေသေချာချာ ကျောင်းသားတွေကို



ရာဇဂုဏ်တန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ‘ရုပ်ပွားတော်သုံး’

ဟောခဲ့၊ ဆယ်တန်းသင်ရိုးနဲ့ ဘာတွေအဓိကထား ဟောရမယ် ဆိုတာ ဆရာ အခုပဲ မင်းကို လမ်းညွှန်ပေးမယ်”

ပါမောက္ခ ဆရာဦးတင်အုန်း၏ ရှည်လျားလှသော လမ်းညွှန်စကားကို ကြားနေရသော်လည်း မကွေးကောလိပ် တို့ ပြောင်းရမယ့်အရေးကြောင့် စိတ်သောတဖိစီးနေ၍ ကြား တစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်ဖြင့် စိတ်တစဉ့်ကလျားဖြစ်မှုကို ခံစားနေရသည်ကို ကျေးဇူးရှင်ဆရာကတော့ မသိနိုင်။

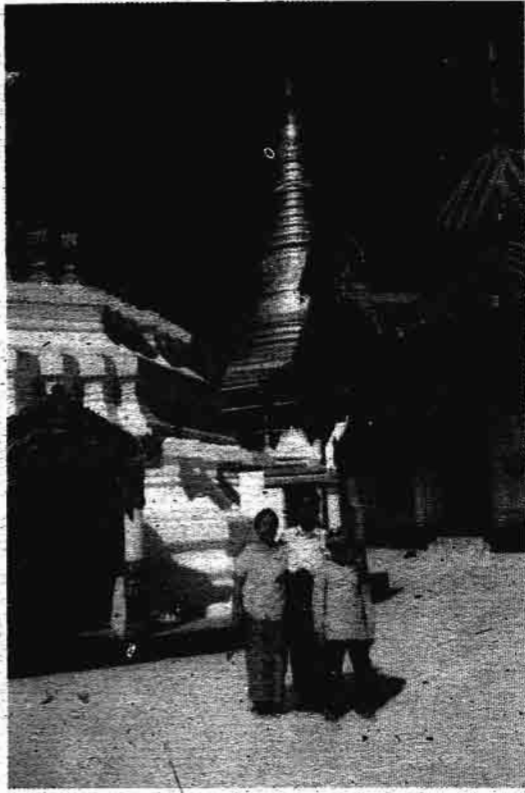
ထိုစဉ်ကာလ၌ စာရေးသူအနေနှင့် လူပျိုလူလွတ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်က မှန်သော်လည်း မကြာမီ အိမ် ထောင်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကိုတော့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီး မသိ၍ မကွေးပြောင်းရွှေ့ရေးကို ပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ စာရေးသူသည် ငယ်ကြောက်ဖြစ်ရသော ကျေးဇူးရှင်ဆရာ ကြီး၏ အမိန့်ပေးချက်ကို မငြင်းဆန်ဝံ့သလို ဆရာကြီး၏ ငြိငြင်မှာကိုလည်း စိုးကြောက်သောကြောင့် ဆရာကြီး ပြော သမျှ ညွှန်ကြားသမျှကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်ဖြင့် မှတ်ယူရင်း ခွေးများ ပြန်နေမိသည်။ ဆရာကြီးက ရှင်းလင်း ပြောကြားပြီးနောက် -

“မင်းအိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားပြန်လှူပြီး သင်္ဘောဆိပ် ဆင်းတော့” ဟု စကားအဆုံး၌ ပါမောက္ခအခန်းမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့ပြီး မိမိရုံးခန်းမှ ယူစရာရှိသည်များကို ယူကာ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီထိုးရန် မိနစ်ပိုင်းမျှ သာလို၍ မိမိအခန်းမှ အမြန်ထွက်ခွာပြီး ပြည်လမ်းရှိ ဆေး တက္ကသိုလ်(၁)ရှိရာ လိပ်ခုံးအဆောက်အအုံသို့ သုံးဘီးအငှား ယာဉ်ကို ငှားကာ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) တျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရရှိရန် နောက်ဆုံး ရေးဖြေစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုနေချိန်ဖြစ်၍ စာရေး သူ၏ ချစ်သူသက်ထား ဆရာဝန်လောင်း မညွန့်ညွန့်



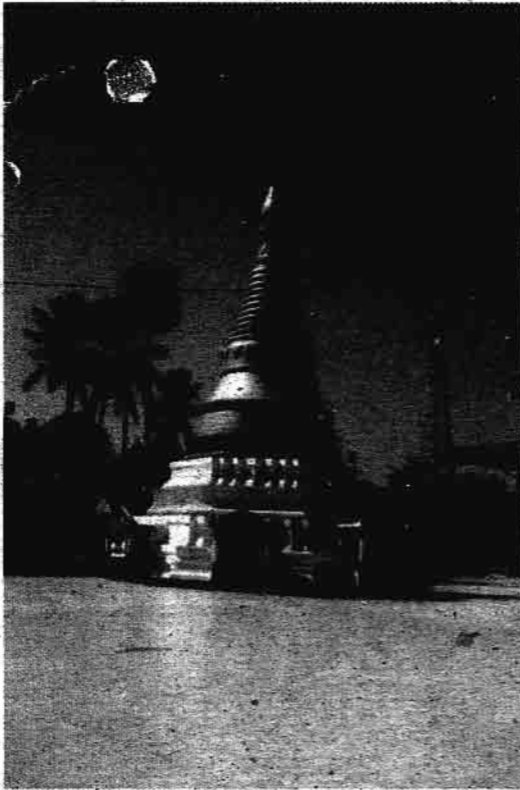
အပိုပစ္စည်းပျာ့ပေးချိန်နှင့် ပေါ်တော်ပူဝတ်



ဆရာဘိကြားကျေးပြင်သော အကြံကျေးတန်ဆောင်း(မင်းပိုင်တန်ဆောင်း)



ရေပိုင် အရံခံတန်ဆောင်း



ရောင်တော်ကြီးစေတီ



အောင်မြေနေရာ

တစ်ယောက်လည်း မွန်းလွဲ ၁ နာရီ၌ စာမေးပွဲဖြေရန် လိပ်ခုံး အဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိနေပေမည်။ နေ့လယ်တွင် လာရောက်တွေ့ဆုံ အားပေးမည်ကိုလည်း မှာထားပြီးဖြစ်၍ ဓနုဖြူမသွားမီ သွားရောက်တွေ့ဆုံ အားပေးစကား ပြောကြားရန် လိပ်ခုံးသို့ သွားရောက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ လိပ်ခုံး အဝင်ရှေ့ရှိ မြောင်းနှုတ်ခမ်းများကို ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် စာကျက်နေသည့်ကြားမှ ချစ်သူ သက်ထားကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပြီး ဓနုဖြူမြို့ ဟောပြောပွဲကို တာဝန်အရ သွားရောက်ရမည်ဖြစ်၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြောင်း ပြောကာ စာကျက်မပျက်စေရန် အမြန်နှုတ်ဆက်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) လိပ်ခုံးခန်းမရှေ့မှ အမြန်ထွက်ခွာခဲ့သည်။ မညွှန်စိတ်အတွင်း၌ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် မကွေးပြောင်းရမည်ကိုစွဲကိုတော့ မပြောခဲ့တော့ပေ။

Final Part II စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးနောက် အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးလျှင် စေ့စပ်ပွဲနှင့် လက်ထပ်ပွဲပြုလုပ်ရန် နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထား၍ မကွေးကောလိပ် ပြောင်းရွှေ့ရမည့်ကိစ္စသည် စာရေးသူအတွက် ကြီးမားလှသော အနှောင့်အယှက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။

စာရေးသူသည် ဓနုဖြူမြို့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့ပေ။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ဟောပြောပွဲများနှင့် ပတ်သက်၍ နတ္ထလင်း၊ ပေါင်းတည်၊ ကမ္မ မှော်ဘီ စသည့် မြို့အသီးသီးသို့ သွားရောက်ဟောပြောခဲ့ဖူးသော်လည်း ဓနုဖြူမြို့သို့ကား ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် လုပ်သားကောလိပ်သမိုင်းဌာန၌ အချိန်ပိုင်း နည်းပြအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် ၁၉၇၀ ပြည့်ကစတင်ပြီး ၁၀ တန်း သမိုင်းဘာသာ အဖြေလွှာများကို စစ်ဆေးခြင်း၊ မုဒုံ၊ ဝိုင်းညိုမြို့များမှ အထွက်တန်းပြဆရာမများ ရန်ကုန်သမိုင်းဌာန၌ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ အဖြေလွှာ လာရောက်စစ်ဆေးစဉ်



ရာဇပုန်တန်းဆောင်း

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း မြန်မာနှင့် ကမ္ဘာ့သမိုင်းဘာသာရပ်များကို အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းနှင့်အညီ သင်ကြားပို့ချနိုင်ရန် မှတ်စုများ ရေးပေးရန် အကူအညီတောင်းခဲ့၍ ၁၀ တန်းသမိုင်းဘာသာ ရပ်ကို မှတ်စုရေးသားပေးဖူးသည့် အတွေ့အကြုံအရ စာရေး သူသည် ၁၀ တန်းကျောင်းသားများကို ဖောပြောရာ၌ အထူးပြင်ဆင်ရန်မလိုဘဲ ပါမောက္ခဆရာကြီး ဦးတင်အုန်း၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ဖောပြောခဲ့ရာ ဓနဖြူမြို့ဟောပြောပွဲ သည် အထူးအောင်မြင်ခဲ့သည်။

မြန်မာ့သမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်း နှစ်ဘာသာကို နှစ်နာရီ တော်ကြာအောင် တစ်ဦးတည်း ကျောင်းသားများ မှတ်မိ ထွယ်ပြီး စာမေးပွဲဖြေဆိုရာ၌ အချက်အလက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့် အမှတ်များများရနိုင်ရန် ဟောပြောခဲ့ရာ ရုပ်ရှင်ရုံအပြည့် ထာရောက်သင်ကြားမှုကို ခံယူကြသော တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၏ စိတ်ဝင်စားစွာ အားပေးမှုကို ခံယူခဲ့ရသည်။ မကွေးကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရေး သောက နှင့် ဆေးထူးပြီး မိမိတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့၍ ဆရာတစ်ဦး၏စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ မြို့နယ် ဆောင်စီ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ပါတီယူနစ်ကော်မတီဝင်များ၊ ဟောပြောပွဲကို ကြီးမှူးကျင်းပပေးသည့် လမ်းစဉ်လူငယ် မြို့နယ်ကော်မတီဝင်များ အနေနှင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားခြင်းကိုလည်း ခံယူခဲ့ရသည်။

ဓနဖြူ၌ တစ်ညတာအိပ်စက်ပြီး နောက်နေ့၌ ဟော ပြောပွဲသို့ လာရောက်ဟောပြောခဲ့သည့် ဆရာဒေါက်တာ ညွန့်ဝင်း(ဓာတုဗေဒ) ဆရာမစုတာအေဘယ်လ် အင်္ဂလိပ်စာ ဌာန ဆရာဦးအောင်သင်း (ပထဝီဝင်ဌာန)၊ ဆရာဦးတင်ဝင်း (မြန်မာစာဌာန)၊ ဆရာဒေါက်တာကျော်ညွန့်(သင်္ချာဌာန)နှင့် စာရေးသူတို့ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ခံဘာဂဗေဒသင်ကြားပို့ချသည့် နည်းရေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာနှင့် ရူပဗေဒသင်ကြားပို့ချပေး



ပြတိုက်အတွင်းရှိ ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်များ



နန်ဦးဘုတောင်ပြည် မောင်ဘုရား (ဒလကူဟန်တောင်အတွင်း ကိန်းစပ်စံပယ်သည်)



ကိုးနဝင်ဟန်တောင်



ရှင်သာဓကီတော် အစင်ပုသိုး

ပြည့်စုံနယ်ပွဲစဉ် (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)



ကျွတ်ကလွန်ဗွန်းဘိုးဘိုကြီး မှတ်တူ



ဝိုးသူတော်နှစ်ဦးနှင့် ကြေးခေါင်းလောင်းတော်



သူငယ်တော်နှစ်ဦး ထပ်ထားသော ကြေးခေါင်းလောင်း

သော ဆရာတို့၏အမည်တိုကား နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ မမှတ်မိတော့သည်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်အပ်ပေသည်။

(စာရေးသူ ရေးသားနေသည့် ဓနုဖြူမြို့သို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့ပုံသည် ကျွတ်ကလွန်ဗွန်းစေတီတော် မြတ်ကြီး ဆုတောင်းပြည့်ဝပုံကို ကိုယ်တွေ့ရေးသားလို၍ အကျယ်ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ စာရှုသူများအနေနှင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ဆက်လက်ဖတ်ရှုရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။)

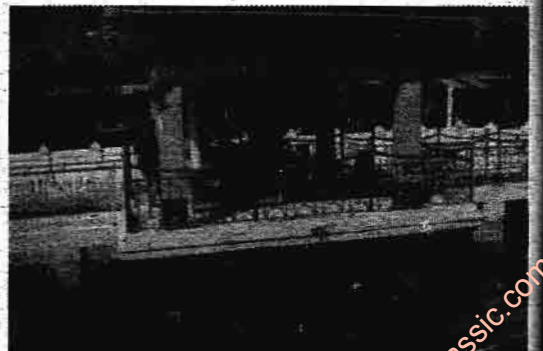
တက္ကသိုလ်ဆရာများ ဟောပြောပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာ ဟောပြောပေးမှုအပေါ် ပါတီ၊ ကောင်စီမှ လူကြီးများက ကျေးဇူးတင်လှ၍ ဓနုဖြူမြို့ရှိ အထင်ကရနေရာများသို့ လိုက်ပို့ပေးရန် နောက်တစ်နေ့၌ စီစဉ်ပေးသည်။ ကျိုက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်၊ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏ အင်္ဂလိပ်တပ်များကို ခဲ့ပုံစွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သောနေရာ၌ တည်ရှိသည်။ ဗန္ဓုလကြေးရုပ်၊ သုတ်သုံးကျွန်းပိနည်းငါးကျမ်း၊ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်ထားသော ကျောက်စာ ၃၉၉ ရှိရာ ပိဋကတ်ကျောက်စာတိုက်၊ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးတို့ကို လိုက်လံပြသပြီးနောက် ကျိုက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော် မြတ်ရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။ ယခုလိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသော နေရာတို့ကို ဓနုဖြူမြို့သားတို့က -

အရှေ့မှာ နဂါး (ဧရာဝတီမြစ်ကို ဆိုလိုသည်။)

အနောက်မှာ တရား (ပိဋကတ်ကျောက်စာတိုက်ကို ဆိုလိုသည်။)

တောင်မှာ ဘုရား (ကျိုက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကို ဆိုလိုသည်။)

မြောက်မှာ မား (စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလခံတပ်နှင့် ကြေးရုပ်ရှိရာကို ဆိုလိုသည်။)



ညွှာဒွိယင်သား၊ အစွာပြုခဲ့သော သီရိမင်္ဂလာဇောန

ဟူ၍ အတိုပြုမှတ်သား ခေါ်ဆိုကြကြောင်းကိုလည်း လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသောသူတို့က ရှင်းပြသည်။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးထံမှောက် ရောက်လေသောအခါ ဂေါပကအဖွဲ့လူကြီးတို့ထံ စာရေးသူတို့ ဆရာအဖွဲ့ကို အပ်နှံပြီးနောက် ဂေါပကအဖွဲ့၏ တာဝန်ရှိ ဗုဒ္ဓိဇ္ဈိန်က လိုက်လံရှင်းပြလေသည်။

စာရေးသူ အမှတ်ရရှိသော နေရာမှာ -

“အဲဒီနေရာက ဆုတောင်း အလွန်ပြည့်ထုံနေရာပဲ။ ခန္ဓမင်းအဆက်ဆက် စစ်ဆင်ရေးအတွက် စစ်ထွက်ကြတဲ့ အခါ အဲဒီနေရာမှာ အောင်မြေနှင်းပြီးမှ စစ်ထွက်ကြတယ်။ သာယာဝတီမင်းလားတောင် နောင်တော်ဘကြီးတော်မင်းကို ပုန်ကန်မခြားနားမီ ဒီအောင်မြေတိုင်းပြီး ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီ တော်မြတ်ကြီးထံ ထီးနန်းအရေးအတွက် ဆုတောင်းခဲ့လို့ သူ့တို့ထွက်ပြီး နောင်တောင်ကို ပုန်ကန်ရာမှာ အောင်မြင်ခဲ့ ပြီး အင်းဝထီးနန်းကို ရရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆုတောင်းပြည့်တဲ့ အောင်မြေပါပဲ”

ဂေါပကဘုရားလူကြီး ညွှန်ပြရာ အောင်မြေနေရာသို့ ရွှေဆံ့မှရောက်ခဲ့သူမှာ စာရေးသူပင်ဖြစ်သည်။ အောင်မြေ၌ အောင်မြင်ကာ ကျိက္ကလွန်ဗွန်း စေတီတော်မြတ်ကြီးအား အာရုံပြုရင်း -

“ဘုရားတပည့်တော်သည် လောလောဆယ် အိမ်ဆောင်ပြုရန်ကိစ္စ ရှိနေပါသဖြင့် မကွေးကောလိပ် (ထိုစဉ်က မကွေးတက္ကသိုလ်မဖြစ်သေးပေ) သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ကိစ္စ ဖျတ်ငြိမ်းရပါလို၏ ဘုရား”

ဟု ဆုတောင်းမပြည့်နိုင်မှန်းသိလျက် တောငီးဆု ခြောက်သည်။ ပါမောက္ခ၏ နှုတ်မိန့်စကားအရ မလွဲမသွေ မကွေးကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်မှာ အာရုံပြုရင်း သေချာနေသော်လည်း ရေနစ်သူတစ်ယောက် အဖို့ အသတ်ခွင့်လိုရှင်ငြား တွယ်စရာတစ်ခုခုကို ဖက်တွယ် ဝိုင်းရံနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဆုတောင်းစဉ်အချိန်၌ ကျိက္ကလွန် ဗွန်းစေတီတော်ကြီးကို အဓိကအာရုံပြုပြီး ဘုရားရှင်၏ နေထိုင် ဓာတ်တော်အပေါင်းကို ရည်မှန်း၍ ပူဇော်လိုက်ရ သည်။

စာရေးသူအနေနှင့် ဂေါပကလူကြီး၏ ဦးဆောင်ခေါ် ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါရင်း ရှင်းလင်းပြောကြားသမျှ ကို ခြားသန်ခဲ့၏။ မကြားတစ်ချက်ဖြင့် စိတ်နှင့်လူမကပ်ဘဲ မကွေးကောလိပ်သို့ ဆုတောင်းပြည့်ကပ်ကျော် ကျိက္ကလွန်



စာရေးဆရာကြီးကြယ်နီ တန်ဆောင်

ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးကို အာရုံပြုပြီး မကွေးကောလိပ်သို့ မပြောင်းရေးအတွက်သာ အာရုံပြုဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

စာရေးသူ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ရောက်ပြီး ဌာနသို့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိချိန်၌ မှုခန်ထမ်းကိုမြခင် စာရေးသူ ၏အခန်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး-

“ဆရာဦးမျိုးမြင့်၊ ဆရာကို ပါမောက္ခ ခေါ်ခိုင်းတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ ဆရာကြီးရုံးခန်းက စောင့်နေတယ်”

ကိုမြခင်စကား ကြားရသောအခါ မကွေးကောလိပ် ပြောင်းရွှေ့ရေးအတွက် ပြောတော့မည်ဟူသောအသိကြောင့်



ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်အဝင် စောင်းတန်းကြီး

ပါမောက္ခရုံးခန်းရှိရာ အစွန်ဆုံးအခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်ရောက်သွားမိသည်။ ဆရာရုံးခန်းအတွင်း ဝင်ရောက်မိသော အခါ-

“မောင်မျိုးမြင့်၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက်စောစော ပြန်ရောက်ပါတယ် ဆရာ၊ ဓနုဖြူဟောပြောပွဲမှာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဓနုဖြူက ဆရာ့အတိမြို့ပါ၊ မင်း ဟိုမှာ ဟောပြောခဲ့တာကို နှစ်သက်ကြကြောင်း ငါ တယ်လီဖုန်းကတစ်ဆင့် ကြားပြီးပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်းအခု မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အတွက် ကျမ်းပြုနေတာ တော်တော်ပြန်ပြီလား”

“ကျွန်တော် အခန်းငါးခန်းရှိတဲ့အနက်-လေးခန်းပြီးပါပြီဆရာ၊ နောက်ဆုံးတစ်ခန်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“ဒါဆို တစ်နှစ်နဲ့ ပြီးမလား”

“ပြီးအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်”

“ဒါဆို မင်း မကွေးကို မပြောင်းနဲ့ဦး၊ နောက်တစ်ယောက် အစားထိုးပို့လိုက်မယ်၊ မင်းကတိအတိုင်း Thesis ကို တစ်နှစ်အတွင်းပြီးအောင် ရေးရမယ်၊ ငါလည်း ပင်စင်သွားခါနီးနေတော့ မင်း ကျမ်းပြုပြီးတာကို မြင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဒါဆို သွားတော့”

စာရေးသူအနေနှင့် ပါမောက္ခအခန်းမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာခဲ့ပြီး စာရေးသူ၏အခန်းရှိရာသို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့မိသည်။ ကျိက္ကလွန်ဗွန်းဘုရားကြီး၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် တောင်းသည်ဆုနှင့် ပြည့်ဝခဲ့ပေပြီတကားဟု ရေရွတ်နေမိတော့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း လွန်ဘုရားဖူးထွက်တိုင်း ကျိက္ကလွန်ဗွန်းဘုရားအား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ပြီး အောင်မြေနှင်းကာ ဆုတောင်းခဲ့သည်မှာ နောင်အခါ၌ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ပဲ။ ယခု တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသည့် သမီးချွေးမဖြစ်သူ နန်းအွန်ခမ်းကိုလည်း လိုက်ပို့ရင်း အသည်းရောဂါအတွက် စာရေးသူ အောင်မြေနှင်းကာ ဆုမွန်တောင်းရန် ရည်ရွယ်၍ ကျိက္ကလွန်ဗွန်းဘုရားသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်းဘုရားသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ လွန်ပြည်တော်ပြန်ဘုရားသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်ကာလနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ မရောက်တာကြာ၍လားမသိ ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်၏ပြင်ပ ကားရပ်နားနေရာတို့၌ ဘုရားဖူးကားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေရာ ကားရပ်စရာနေရာပင် အတော်ရှာခဲ့ရ

သည်။ ဘုရားဖူးများလည်း အဝင်မုခ်ဦးနှင့် စောင်းတန်းတစ်လျှောက် ကြိတ်ကြိတ်တီးအောင် စည်ကားနေသည်။ မှန်စီရွှေချတိုင်လုံးများဖြင့် အဝင်စောင်းတန်းသည် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။ စောင်းတန်းအဝင်မုခ်ဝရံ ကရေကရာရောင်းသည့် ဈေးသည်တို့မှာ ရှေးယခင်ကာလများအတိုင်းပင် ဘုရားဖူးများကို အပြိုင်အဆိုင်ခေါ်ယူ၍ အမြည်းပေးကာ ဝယ်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်နေကြသည်မှာ ယခင်နှစ်များက အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

စောင်းတန်းအဝင်မှ အလယ်လောက်တွင် လက်ဝဲဘက်၌ စပါးကြီးမြွေများထားရာ အဆောက်အအုံ၌ စပါးကြီးမြွေများ မတွေ့ရခြင်းက ယခင်နှစ်နှင့်ယခု ကွာခြားချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ရင်ပြင်တော်ရောက်ခါနီး ညာဘက်၌ ရွှေချထားသော တိုင်လုံးနှစ်လုံးကြား၌ -

“ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီး သစ္စာပြုခဲ့သော သီရိမင်္ဂလာရေကန်” ဟု ကမ္မည်းရေးထိုးထားသော စောင်းတန်းငယ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုစောင်းတန်းငယ်မှ ဝင်ရောက်ပါက ရေကန်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော ခမ်းနားလှသည့် တန်ဆောင်းအဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးသည် ကျိက္ကလွန်ဗွန်းဘုရားကြီး၏ ဒကာမဖြစ်ပြီး နောင် ဆက်လက်၍ ဘုရားသမိုင်းအကျဉ်းကို ရေးသားရာ၌ အသေးစိတ် ထင်ပြပေးစဉ်ဖြစ်သည်။

သီရိမင်္ဂလာရေကန်ကို ကျော်လွန်၍ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ထွက်ခါနီး လက်ယာဘက်၌ “လာအမန်နဂါးရဲဘုရား ကြယ်နီနဂါးရဲဘုရား ကြယ်နီတန်ဆောင်း”ဟု ကမ္မည်းမှတ်တမ်းရေးထိုးထားသော ရှေးဟောင်း အုတ်တန်ဆောင်းကို တွေ့ရသည်။ အုတ်တန်ဆောင်းအတွင်း၌ ကျောက်ဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူနှင့် ကြေးဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူတို့ကို ဖူးမြော်ရသည်။

ဤတန်ဆောင်း၏ ကောင်းမှုရှင်မှာ မြန်မာစာပေသမိုင်း၌ တံငါတို့ဘဝ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများစွာကို အသေးစိတ်ပုံဖော် ရေးသားခဲ့သည့် စာရေးဆရာကြယ်နီပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြယ်နီသည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ တံငါသည်တို့၏ ဘဝအစုံကို စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် စိတ်အာရုံ၌ ကွက်ကွက်တွင်းတွင် မြင်သာအောင် သရုပ်ဖော်ရေးသားနိုင်၍ အထူးပင်ထင်ရှားသော၊ အောင်မြင်ခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ အမည်ရင်းမှာ ဦးမြင့်ဆွေဖြစ်သည်။ နောင်ပိုင်းတွင် ဆရာ၏ကျန်းမာရေးကြောင့် စာပေကို ဆက်လက်

ရေးသားနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ ဆရာ
ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ ဆရာ၏ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းနှင့် သမီး
ဖြစ်သူ မနှင်းရည်တို့က ဆရာအားရည်စူးပြီး ဤတန်ဆောင်း
ကြီးအား ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးသူငယ်စဉ်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကို လစဉ် ငွေနှစ်ကျပ်
ဖြင့်ဝယ်ယူပြီး ဖတ်ရှုရာ ဆရာသော်တာဆွေ ဆရာရွှေဇေဒါင်း၊
ဆရာကြယ်နီတို့၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဦးစွာပထမ ရှာဖွေ၍
ဖတ်ခဲ့ပြီး ကြီးပြင်းလာရသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ခံ
ပါရစေ။ ဒါကြောင့် ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်သို့ရောက်တိုင်း
ဆရာကြယ်နီတန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်
နှစ်ဆူကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရင်း ဆရာကြယ်နီအား မေတ္တာပို့
အမှုအတန်းဝေခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် ဖြစ်သည်။
ဆရာကြယ်နီသည် စာရေးသူ၏ကျေးဇူးရှင် စာပေဆရာ
အားတစ်ဦးဟုဆိုက မှားမည် မဟုတ်ပေ။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်၌ ဆရာကြယ်နီကဲ့သို့
စာရေးဆရာကြီး ဓနုဖြူကျော်ထွန်း(ခေါ်) အိကြာကွေးသည်
ဆည်း တန်ဆောင်းဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ စာရေးဆရာကြီး အိကြာကွေးသည် ဓနုဖြူမြို့ဇာတိ
ဖြစ်သည်။ စာရေးသားခြင်း အလုပ်တစ်ခုတည်းနှင့် အသက်
အသက်ကျောင်းပြုသူဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ စာပေသက်
သက် ရေးသားအသက်မွေးကြသည့် စာရေးဆရာအများစု
သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ရရစားစား
ဆင်းရဲနာအရ စာပေရေးသား ပျော်မွေ့ကြသူများဖြစ်
သည်။ ဘဝနှင့်ရင်း၍ စာဖတ်ပရိသတ် အသိကြွယ်ရေး
ဆုတံစာပေ၊ ကဗျာ ရေးသားနေကြသူများဖြစ်ကြသည်။

ဆရာကြီးအိကြာကွေးသည် အောင်မြင်ကျော်ကြား
စာရေးဆရာတစ်ဦးပင်ဖြစ်သော်လည်း စီးပွားရေးအရ
အကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဓနုဖြူ
မြို့၌ရှိသောမက ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး
အနီး၌ ရင်းစွဲရှိသူဖြစ်၍ ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်
အတွင်း၌ အထင့်တရ အလှူတော်တစ်ရပ် လှူဒါန်းရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီးအိကြာကွေး ခေါ် ဓနုဖြူကျော်ထွန်းအနေ
အားဖြင့် ဦးစစ်လှိုင်+ဒေါ်စိုးမိသားစု ၁၂၇၁ ခုနှစ်က
အထက်ပိုင်း မင်းပိုင်တန်ဆောင်းကြီးသည် ပျက်စီးလှိုယွင်း
ပြန်လည်ပြုပြင်လှူဒါန်းလိုသော စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြ
သောကြောင့် အိကြာကွေးသည် မင်းပိုင်ရုပ်တွင် မွေးဖွား

ခဲ့သူဖြစ်၍ မင်းပိုင်တန်ဆောင်း ပြုပြင်ရန်အတွက် ဆန္ဒ
ပြင်းပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

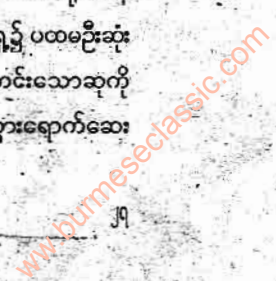
ဆရာသည် မိမိ၏ သဒ္ဒါတရားပြည့်ဝရေးအတွက်
ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးတွင် အဝိဇ္ဇာနံ ပုတီးစိပ်
ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းများပြုသလို ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်
မြတ်ကြီး၏ ဘဏ္ဍာတော်အဖွဲ့အား မင်းပိုင်တန်ဆောင်းကြီး
အား မိမိလှူဒါန်းပြုပြင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးခဲ့သည်။
ဦးခင်ဇော်မြင့်(လူမှုထူးချွန်တတိယအဆင့်) ဦးဆောင်သော
ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့ကလည်း ဆရာ၏ကတိကို လက်ခံ
ခဲ့သည်။

ဆရာသည် မိမိလှူဒါန်းမည်ဟူသော ကတိအတိုင်း
နှစ်နှစ်အတွင်း စာရေးခြင်းဖြင့် ရရှိသောငွေ၊ ဟောပြောပွဲ
များမှရရှိသောငွေ၊ ပြည်တွင်းပြည်ပနိုင်ငံများမှ ရရှိသောငွေ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပနိုင်ငံများမှ မြန်မာနိုင်ငံသားတို့ ပါဝင်လှူဒါန်း
သော ငွေများဖြင့် စုပေါင်းရရှိသော (၂၁)သိန်းကို စတင်
လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က တန်ဆောင်းကြီးပြုပြင်ရာ၌ ကုန်ကျမည့်ငွေ
(၅၁) သိန်းကို ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့က စိုက်ထုတ် ပြုပြင်ခဲ့ရာ
ကျန်ငွေ သိန်း (၃၀) ကျန်ရှိသည်။ ထိုကျန်ငွေကိုလည်း
ဆတ်လက်လှူဒါန်းရန် ဆရာကြီးက ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ဆရာ
ကြီးသည် မိမိနေထိုင်ရာ မြေကွက်နှင့် အိမ်ကို သိန်း ၁၀၀
ကျော်နှင့် ရောင်းချခဲ့ပြီး ထိုရောင်းရငွေအား ကျိက္ကလွန်ဗွန်း
စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့ကို လှူဒါန်း
ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဤနာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်သည့်
ဆရာကြယ်နီနှင့် ဆရာအိကြာကွေးတို့၏ တောင်းမှုများကို
ရေးသားတင်ပြခြင်းသည် စာရှုသူတို့အနေနှင့် စာရေးဆရာ
ကြီးများ၏ ကောင်းမှုကို မုဒိတာပွားများနိုင်ရန်နှင့် ကျိက္ကလွန်
ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးကို သွားရောက်ဖူးမြောက်ခဲ့သော်
စာရေးဆရာကြီးနှစ်ဦး၏ ကောင်းမှုတန်ဆောင်းများကို ဝင်
ရောက်လေ့လာပြီး သာဓုအနုမောဒနာခေါ်ဆိုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်
၍ ရေးသားတင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးသူမိသားစုသည် ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်
ပြီးနောက် ပထမဆုံး ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရသော အာရုံခံတန်
ဆောင်းအတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်မြတ်ကြီးရှေ့၌ ပထမဦးဆုံး
ဦးချက်တော့ပြီး ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘကင်းသောဆုကို
တောင်းမိသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံ၌ သွားရောက်ဆေး



ကုသနေရသည့် အသည်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော အကျိတ်
ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေရန်နှင့် သံသရာခရီး မရှည်စေရန်
အတွက် ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင် အမြန်ရစေရန်ဟူသော
ဆုကိုသာ တောင်းမိသည်။

ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဆုတောင်း
ပြည့်ဝမှုကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ထာလ
ကပင် လက်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့် စေတီတော်ကြီးအား
အာရုံပြုရင်း စေတီတော်ကြီးတွင် ဌာပနာထည့်သွင်းထား
သော ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်၊ မွေတော်တို့အား ရည်စူး
ပူဇော်ကာ မြတ်စွာဘုရား သက်ရှိထင်ရှားရှိသည့်အလား
သက်ဝင်ယုံကြည်မှုဖြင့် ငါးပါးသီလခံယူခြင်း၊ ဘုရားဂုဏ်တော်
ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်းများပြုကာ ဦးချတန်တော့မိလေသည်။



ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်ကြီး
၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်နှင့် ပရဝဏ်အတွင်း၌ တန်ဆောင်း
ပေါင်း (၃၃)ခု ရှိသည်။ ထိုတန်ဆောင်းများကို မူလအလှူရှင်
တို့၏ မူလပုံစံပျက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း
ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဆရာအိကြာကွေး တန်ဆောင်းသည် မူလအလှူရှင်
ဦးစစ်လှိုင် + ဒေါ်စိုးတို့က ၁၂၇၁ ခုနှစ်၌ လှူဒါန်းခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော တန်ဆောင်းဖြစ်
သည်။

ဆရာအိကြာကွေးက ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ရှေး
ဟောင်းအဆောက်အအုံ တန်ဆောင်းတော်ကြီးကို ချွေးနွဲ့စာ
ဖြင့် ပြုပြင်လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဆရာကြီး၏
ကလောင်အမည်ကိုအစွဲပြုကာ အိကြာကွေးတန်ဆောင်းဟု
ခေါ်တွင်ကြသည်။ ထိုတန်ဆောင်းမျက်နှာစာတွင် 1909 ဟု
ခရစ်နှစ်ကို မူလအတိုင်း ကမည်းရေထိုးထားသည်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးများအတွင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတူ
တော်များကို စကျင်ကျောက်သား၊ ကြေး၊ သစ်၊ အင်္ဂတေ
တို့ဖြင့် သွန်းလောင်း ထုလုပ်ပုံဖော်ပူဇော်ထားရာ ရှေးဟောင်း
လက်ရာများဖြစ်ပြီး သိပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးတွေ့ရသည်။

ကိုးနဝင်းတန်ဆောင်းကို ၁၂၇၇ မှ နှစ်စဉ် တည်
ဆောက်ခဲ့ပြီး ကိုးနဝင်းကျေ ဆုတောင်းပြည့်မြတ်စွာဘုရားကို
ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များမှ ရေစက်စက်ဖြင့် သွန်းဖျန်းပူဖော်ခဲ့
ခြင်းကို ရည်ညွှန်းပူဇော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤတန်ဆောင်းအတွင်း၌ -

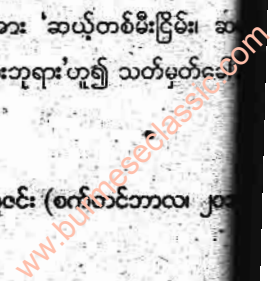
- ၁။ ဖွားတော်မူခန်း
- ၂။ နိမိတ်တော်ကိုမြင် တော်ရိပ်ဝင်
- ၃။ ဘုရားပွင့်တော်မူခန်း
- ၄။ ဇီဝတဆေးကုခန်း
- ၅။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခန်း
- ၆။ တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းခန်းများဖြင့် ထုလုပ်ပူဇော်
ထားသည်။

ဒလဗျူတန်ဆောင်းအတွင်းသို့ ကိန်းဝပ်စံဖယ်တော်မူ
သော နန်းဦးဆုတောင်းပြည့်မောင်ဘုရားသည် ရှေးဟောင်း
ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။ ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်ရင်ပြင်တော်
ပေါ်ရှိ ဒလဗျူတန်ဆောင်းအတွင်း၌ရှိသော ရုပ်ပွားတော်နှင့်
သဏ္ဍာန်တူ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကိုလည်း မနုဗြူမြို့လယ်၌
တည်ရှိသော သာသနာသောဘဏီ သိမ်တော်ကြီးအတွင်း၌
ဉာဏ်တော်တူ၊ ဘွဲ့တော်တူ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တစ်ဆူ
ရှိကြောင်း သိရသည်။

ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာန၏ သုတေသန လေ့လာ
ချက်အရ ထိုဆင်းတုတော်တို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
နှစ်ထောင်ကျော်ကာလ ပျူခေတ်လက်ရာဖြစ်ကြောင်း သိ
သည်။ ကျိတ္တလွန်ဗွန်း ဒလဗျူတန်ဆောင်းတွင်းရှိ နန်းဦး
ဆုတောင်းပြည့်မောင်ဘုရားသည် မနုဗြူမြို့တည် မွန်မင်းသာ
ထရေဗညား ကိုးကွယ်သောဘုရားဖြစ်သည်။

မနုဗြူမြို့လယ် သာသနာသောဘဏီ သိမ်တော်
ဆင်းတုတော်မှာ နမတော် ဒလဗျူမင်းသမီး ကိုးကွယ်သော
ဘုရားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နန်းဦးဆုတောင်းပြည့် မော
ဘုရားသည် ဆုတောင်းပြည့်ဝသော ရှေးဟောင်းဆင်းတု
ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ဖြစ်ပေသည်။

ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ထူးခြားသော
ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူမှာ လက်ချောင်းတော် ၁၁ ချောင်းပါ
တော်မူသော ဆင်းတုတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓသမုဟပိဋက
သုံးဆူတန်ဆောင်းတော်ကြီးအတွင်း၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်
မူသော ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။ လက်ဝဲလက်
တော်၌ လက်ချောင်းတော်ခြောက်ချောင်းပါရှိပြီး လက်ဝဲ
နှစ်ဖက်၌ လက်ချောင်းတော်စုစုဖေါင်း ၁၁ ချောင်းရှိသည့်
ထို့ကြောင့် ထိုရုပ်ပွားတော်အား 'ဆယ်တစ်ဖီးငြိမ်း၊ ဆယ်
တစ်ပါးအကျိုးရ လက်တော်ပွားဘုရား'ဟူ၍ သတ်မှတ်ခေါ်
ခဲ့ကြသည်။



စာရွှေသုတိအနေနှင့် ဗဟုသုတလည်း ရစေပြီး အကျိုး ထူးလည်း အာရုံပြုနိုင်ရန် စာရေးဆရာကြီး ဓနုဖြူသန်းဆွေ သစ် ရေးသားထားသောစာကို ကိုးကား၍ ဆယ့်တစ်မီးနှင့် ဆယ့်တစ်ပါးအကျိုးကို ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဆယ့်တစ်မီးကား

- ၁။ လောဘမီး - တပ်မက်နှစ်သက်ရဆဲဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၂။ ဒေါသမီး - စိတ်ဆိုးရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၃။ မောဟမီး - အဟုတ်အမှန်ကို မသိရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၄။ ဇာတိမီး - ဘဝသစ်၌ဖြစ်ရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၅။ ဇရာမီး - အိုမင်းရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၆။ မရဏမီး - သေပျက်ရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၇။ သောကမီး - စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၈။ ပရိဒေဝမီး - ငိုကြွေးရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၉။ ဒုက္ခမီး - ဒုက္ခဆင်းရဲကြောင့် မသာယာသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၁၀။ ဒေါမနသမီး - စိတ်ကိုနှိမ့်မသာယာသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၁၁။ ဥပါယာသမီး - စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။

မေတ္တာအကျိုး (၁၁)ပါးကား

- ၁။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ခြင်း။
- ၂။ ချမ်းသာစွာ နိုးခြင်း။
- ၃။ မကောင်းသောအိပ်မက် မမြင်မက်ခြင်း။
- ၄။ လူ့ နတ် ချစ်သနားခြင်း။
- ၅။ ဘေးလွတ်အောင် နတ်တို့စောင်မခြင်း။
- ၆။ မီးမလောင်နိုင်ခြင်း။
- ၇။ ဓားလက်နတ် မထိနိုင်ခြင်း။
- ၈။ အဆိပ်နှင့် မသေနိုင်ခြင်း။
- ၉။ မကောင်းသောစိတ် ပျောက်ခြင်း။
- ၁၀။ မျက်နှာ အဆင်းလှခြင်း။
- ၁၁။ မတွေ့ဝေဘဲ သေ၍ ဖြဟွာပြည့်သို့ရောက်ခြင်း။

တို့ဖြစ်ပြီး လက်ပွားတော်ဘုရားအား ဖူးမြော်ကြည်ညိုခြင်းဖြင့် ဆယ့်တစ်မီးငြိမ်းကာ မေတ္တာတော်အကျိုး ဆယ့်

တစ်ပါးကို တွေ့အမှန်ပင် ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပေသည်။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီထော်မြတ်ကြီး၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ အာရုံခံတန်ဆောင်းများအတွင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အဆူဆူကို မုဒြာဟန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖူးမြော်ခွင့်ရရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရင်ပြင်တော်၌ ဉာဏ်ထော်မြင့်မားလှသည့် ဗျာဒိတ်ပေးရုပ်ပွားတော်ကြီးသည် ရွှေရောင်သက်နိုးတော်ဖြင့် သပ္ပာယ်လှပေသည်။

ထိုရုပ်ပွားတော်ကြီးနှင့် မနီးမဝေး နောင်တော်ကြီးစေတီတော်ကိုလည်း ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ မူလတည်ထားချိန်မတိုင်ခင်က တည်ထားသော နောင်တော်ကြီးစေတီတော် ဖြစ်သည်။

ဗျာဒိတ်ပေးရုပ်တော်မူဘုရားကြီး၏ လက်ဝဲဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ ရွှေရင်သာတန်ဆောင်းတည်ရှိပြီး ရွှေရင်သာတန်ဆောင်း အနောက်ဘက်၌ ရွှေရင်သာစေတီတော်ကို ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးမြော်ရသည်။

ထို့အပြင် ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ရာတွင် တခြားစေတီများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားစွာ ဖူးမြင်ရမည့် စေတီငယ်တစ်ဆူမှာ မှန်များဖြင့် အလုံကာရံထားသော ဝန္တကုဋ်တိုက်၌ စေတီငယ်တစ်ဆူကို လေးထောင့်ကန်သဖွယ် မြေတွင်းတူးကာ တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မြေပြင်ထက်သို့ ထီးတော်၊ စိန်ဖူးတော် ပေါ်ရုံသာ ဖူးတွေ့ရပြီး စေတီ၏ ငှက်ပျောဖူး၊ ဖောင်းရစ်၊ ပန်းတင်ခုံတို့မှာ ကန်ငယ်အောက် ဆယ်တောင်ခန့်၌ တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစေတီငယ်ကို 'အရိမေတ္တေယျဘုရားသိုက်နှင့် ပေါ်တော်မူစေတီတော်'ဟု ဘွဲ့တော်ခေါ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုစေတီငယ်သည် ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဒုတိယဒါယကာအဖြစ် ကောင်းမှုပြုသော် ဓနုသင်္ဂဟမင်းသည် သက္ကရာဇ် ၉၉၀ ပြည့်နှစ်၌ စေတီတော်၏ ရာဟုထောင့်တွင် လေးမြောင့်ကန်တူး၍ လေးထောင့်ကန်သိုက်အဖြစ် သံပြား၊ ပြဒါးပြာထို့နှင့်တကွ ရွှေငွေရတနာများကို မြှုပ်နှံလှူဒါန်းထားခဲ့သည်။

ဓနုသင်္ဂဟမင်းသည် ဝိဇ္ဇာမ၊သော ရှင်ဘုရင်ဖြစ်၍ လောကီ အတတ်တို့ဖြင့် ဘုရားသိုက်ကိုစီမံ၍ နောင်အခါ ပွင့်တော်မူမည့် အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားအား ရည်ညွှန်းပြီး "အရိမေတ္တေယျဘုရားသိုက်"အဖြစ် တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။



ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်အား စတုတ္ထအကြိမ် ပြုပြင်
သည် ဒါယကာဖြစ်သော ဟံသာဝတီဘုရင် ဓမ္မစေတီမင်း
သည် ဘုရားသိုက်အပေါ်၌ လူသားတို့ဖြတ်ကျော် မြေဖြင့်
နင်းလျှင် အပါယ်ကျမည်ကိုစိုးရိမ်၍ ဘုရားသိုက်ပေါ်၌ ဉာဏ်
တော် ၇ တောင် ၂ မိုက်ရှိသော စေတီတော်တည်ထားတော်
မူခဲ့သည်။

ထိုစေတီ၌ ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ရာဇာဓိရာဇ်မင်း
လက်ထက်မှ ကျန်ရစ်သော နန်းသုံးမင်းမြောက်ဟန်ဆောင်းပါး
တို့ကို ငှာပနာထည့်သွင်းလျှာဒါနီးခဲ့သည်။ ယနေ့ ဖူးမြော်
နေရသော စေတီတော်မှာ ဓမ္မစေတီမင်းကောင်းမှုတော်စေတီ
ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစေတီတော် တည်ထားရာ လေးထောင့်အုတ်ကန်
အတွင်း၌ ရေတက်၊ ရေကျ အလိုလိုဖြစ်နေသည်မှာလည်း
အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင်ဖြစ်သည်။ ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်ကြီး
သည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနှင့်နီး၍ မြစ်ရေအတက်၊ အကျကို
လိုက်၍ ရေတက်၊ ရေကျဖြစ်မည်ဟုလည်း တချို့က မှတ်ယူ
ကြသည်။

စာရွှေသူတို့အနေနှင့် ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်
ကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော်သော် မဟာအောင်မြေကို နင်း
၍ လိုရာဆုကိုတောင်းပါရန်လည်း တိုက်တွန်းရေးသားရပေ
သည်။ ဤဆောင်းပါးအစ၌ စာရေးသူ ရေးသားသကဲ့သို့
အောင်မြေ၌ ဆုတောင်းပြည့်ဝပုံသည် အမှန်လက်တွေ့ပင်
ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ တိုက်တွန်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်း စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ မဟာအောင်
မြေသည် ဓနသင်္ဂဟမင်း လက်ထက်ကစ၍ အောင်မြေအဖြစ်
သမုတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအောင်မြေကို ဘုရင်နောင်
ကျော်ထင်နော်ရထာမင်းကြီး၊ အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်
ဇေယျ၊ မြေဒူးမင်း ခေါ် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရား၊ မြန်မာ့
အာဇာနည်သူရဲကောင်း မဟာဗန္ဓုလ၊ သူကျွန်မခံလို၍ နယ်ချဲ့
အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်ခဲ့သော ဓနုဖြူဗိုလ်မြတ်ထွန်း နင်းခဲ
သော အောင်မြေဖြစ်သည်။ ထိုအောင်မြေကိုနင်း၍ လိုရာ
ဆုကို တောင်းကြပါရန်လည်း နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်၍ နှိုးဆော်
ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အာရုံခံ
တန်ဆောင်းများအတွင်းရှိ ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်များ
တည်ရှိထားသလို ခေတ်သစ်လက်ရာ စိန်ဘုရား၊ မြဘုရား၊
နီလာဘုရား၊ ပတ္တမြားဘုရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အလိုတော်

ပြည့်မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း ခမ်းခမ်းနားနားဖူးမြော်
ကြရပေမည်။

ထိုမျှ များပြားလှသော ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရားပွားများ
နိုင်သော သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊ စေတီရံများ၊ နောင်
တော်ကြီးစေတီအပြင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် အဆူပေါင်း
များစွာကို ကြည်ညိုဖူးမြော်နိုင်သော ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီ
တော်ကြီးသည် ရှေးဟောင်းစေတီတော်ကြီး တစ်ဆူဖြစ်
ကြောင်းကို ဘုရားသမိုင်းကျောက်စာ အထောက်အထားများ
အရ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သမိုင်းကြောင်း
ကို လေ့လာကြည့်မိက အသောကမင်းကြီး၏ စေတီပေါင်း
ရှစ်သောင်းလေးထောင်မှာ ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်များကို
အဇာတသတ်တတ်တော်တို့ကိုမှ အသောကမင်းကြီး ရယူခဲ့
သော မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်မွေတော်များကို
အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်စေ၍ စေတီတော်
များ တည်ထားစေခဲ့သည်။ လူမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာ
တော် ရေရှည်တည်တံ့စေရန် အသောကမင်းကြီး ရည်သန်
တော်မူခဲ့သည်။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရမထေရ်
တို့အနေနှင့် ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်ကြီး ဖြစ်ထွန်း ပေါ်
ပေါက်လာမည့် မြေမြတ်မဟာ၌ စေတီတစ်ဆူတည်တော်မူခဲ့
သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်မွေတော်အစစ်များ
ကိုနီးဝပ် စံပယ်တော်မူသောစေတီသည် အသောကမင်းကြီး
၏ကောင်းမှုတော် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော စေတီတော်
များအနက် တစ်ဆူဖြစ်ခဲ့သည်။

သာသနာတော်နှစ် ၄၄၇ ခုနှစ်တွင် ရဟန္တာအရှင်
သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရမထေရ်တို့၏တပည့် အစဉ်အဆက်
ဖြစ်သော အရှင်ဗုဒ္ဓဒတ္တနှင့် အရှင်မဟိန္ဒရဟန္တာအရှင်သူမြတ်
တို့သည် မူလအသောကမင်းကြီး ကောင်းမှုတော်စေတီအား
ဉာဏ်တော်တစ်လံ၊ လုံးပတ်တော် တစ်လံခန့်ဖြင့် ပွတ်စေတီ
သဏ္ဍာန်တည်ထားလေသည်။

သာသနာတော်နှစ် ၄၉၀ ပြည့်နှစ်၌ ထိုစေတီငယ်ကို
ပဏိုး(ပဲခူး)ဘုရင် ဓနုသင်္ဂဟမင်းက ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး စေတီ
တော်အားငှ၍ ယခုဘုရားဖူးတို့ မြင်တွေ့နေရသည့် ဉာဏ်
တော်အမြင့်နှင့် လုံးပတ်အတိုင်း တည်ထားတော်မူသည်။
စေတီတော်ကြီးအား တည်ထားရာတွင် နေဘက်၌ လူသားတို့
က တည်ထားကြပြီး ညဘက်၌ နတ်၊ ဘီလူးတို့က တည်ထား

သည်ဟုဆိုသည်။ လူတစ်ရပ်၊ နတ်တစ်ရပ် တည်ထားသော ဆေးတော်ဖြစ်သည်။

စေတီတော်တည်ထားရာ၌ ပါဝင်ကုသိုလ်ပြုကြသော နတ်၊ ဘီလူးတို့မှာ တစ်ရာတိတိရှိ၍ ဘီလူးတစ်ရာဖက်ဘုရား ဟု ဘွဲ့အမည်ပေးရာက ကျိတ္တလွန်ဗွန်းဟူသော ဘွဲ့အမည် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ ခြေတော် ရင်း၌ ဘီလူးရုပ်များ ထုလုပ်ထားရှိပြီး ခေါင်းလောင်းတော်၌ ဘီလူးခေါင်းများ ထုလုပ်ထားခဲ့သည်။

သာသနာတော်နှစ် ၇၀၀ ပြည့်နှစ်၌ ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီး သည် စေတီတော်ကြီးအား တတိယအကြိမ် ပြုပြင်မွမ်းမံ သည်။ ထိုသို့ပြုပြင်ချိန်၌ ခြေတော်ရင်းရှိ ဘီလူးရုပ်များ ကျိုးပဲ့ ထွန်၍ ဖယ်ရှားပြီး အရံစေတီ (၃၃)ဆူ တည်ထားခဲ့သည်။ ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော် ရင်ပြင်တော်အနီး၌ရှိသော ဥမ္မာဒန္တိ မင်းသမီး သစ္စာပြုခဲ့သော သီရိမင်္ဂလာရေတန်တော်သည် ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးနှင့် ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး ၏ထင်ရှားသော သမိုင်းအထောက်အထား တစ်ခုအဖြစ် ဖော်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။

ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးအား စတုတ္ထ အကြိမ် ပြုပြင်မွမ်းမံသည့် ကောင်းမှုရှင်မှာ ဟံသာဝတီ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု၏ သမက်တော် ဓမ္မစေတီမင်းပင် ဖြစ်သည်။ စေတီတော်ကြီးအား ပြုပြင်မွမ်းမံရုံသာမက ဓနုသင်္ဂဟမင်းမှ အရိမေတ္တေယျဘုရားအား ရည်မှန်း၍ ရတနာမျိုးစုံ ထည့်သွင်းထားသော ရတနာသိုက်အထက်၌ ညက်တော် ၇ တောင် ၂ မိုက်ရှိ ဘဏ္ဍာသိုက်စေတီတော်မှာ ဓမ္မစေတီမင်း၏ဂန္ထိရစ္စမ်းအားဖြင့် အစောင့်အရှောက်များကို စီမံထားပြီး တည်ထားတော်မူသော စေတီတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းပါးရှေ့ပိုင်း၌ အကျယ်တင်ပြပြီးဖြစ်သည်။

ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးအား ပဉ္စမအကြိမ် ပြုပြင်မွမ်းမံသောမင်းမှာ တပင်ရွှေထီးမင်းတရားပင် ဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၉၀၁ ခုနှစ်နှင့် ၉၀၃ ခုနှစ်အတွင်း စေတီတော် ကြီးအား ပဉ္စမအကြိမ် ပြုပြင်တော်မူခဲ့သည်။

ဆဌမအကြိမ် ပြုပြင်တော်မူသောမင်းမှာ ဆင်ဖြူရှင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၉၂၃ ခုနှစ်၌ နေပြည်တော် မင်းတရားကြီး ကြံချီတော်မူပြီး စေတီတော်အား နှစ်ဆင့်မြှင့်၍ ရွှေထီးတော်အသစ်တင်လှူခဲ့သည်။

ထိုနည်းဖြင့် ဆုတောင်းပြည့် ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီ တော်မြတ်ကြီးအား မြန်မာ့သမိုင်း၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသော

မင်းအဆက်ဆက်သည် ကိုယ်တော်တိုင်လာရောက် ဖူးမြော် ကြည်ညိုကြသလို စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ထပ်မံပြင် လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်မှာ အထင်အရှားပင်ဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်၌ ဘုရင့်နောင်မင်းတရား ကြီးလှူဒါန်းခဲ့သော ထီးတော်အစား ဘုရားကြီး၏ထီးတော် အသစ်ကို အသီသောဇရုံဝေယန္တော ဗောဓိတိုက်ရွှေကျောင်း ကြီးများ၏ ဒါယကာဦးစံလှပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးတို့ ၁၃၀၀ ပြည့် နှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် တင်လှူခဲ့သည်။ ယခုဖူးမြော် နေရသော ထီးတော်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် စာရေးသူ တက္ကသိုလ်ကျတော ဆရာပေါက်စဘဝ ၁၉၇၄ ခုနှစ်က စတင်ဖူးမြော်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း မကြာခဏ ရောက်ရှိဖူးမြော် ခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကာလအတွင်း မူလရွှေယောင်း သာသနိကအဆောက်အအုံများနှင့်အတူ အသစ် အသစ် သော သာသနိကအဆောက်အအုံများဖြင့် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး နေသည့် ကျိတ္တလွန်ဗွန်း သာသနာတော်အား ကြည့်ရှုရင်း စာရေးသူသည် မုဒိတာပွားများနေမိပေသည်။

ရွှေယောင်းဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီး တစ်ဆူ ဖြစ်၍လည်း စာရေးသူကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသော အသည်း ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေရန် တောင်းဆုခြေရင်း စာရွှေသူ များအနေနှင့် ခရီးမစေးကွာလှသော၊ ခရီးလမ်းပန်းသာယာ ကောင်းမွန်လှသော ဓနုဖြူမြို့အရောက် သွားရောက်ကာ ဆုတောင်းပြည့် ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးအား သွားရောက်ကြည့်ညိဖူးမြော်၍ လိုသောဆုများ တောင်းကြ ပါရန် တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရပေသည်။

တက္ကသိုလ်မှူး

မှီငြမ်း

- ၁။ ရွှေယောင်းသမိုင်းဝင်ဆုတောင်းပြည့်ကပ်ကျော် ကျိတ္တလွန်ဗွန်းစေတီတော်နှင့် ဓနုဖြူသမိုင်း ၂၀၀၃ ပထမအကြိမ် ဓနုဖြူသန်းဆွေသစ်
- ၂။ ကျိတ္တလွန်ဗွန်း စေတီတော်မြတ်ကြီး သမိုင်း ကျောက်စာ
- ၃။ ကျိတ္တလွန်ဗွန်း ဓနုဖြူသမိုင်း မြောက်စရိယ ဦးကြင်မောင်
- ၄။ ကိုယ်တိုင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှစ၍ အကြိမ်ကြိမ်သွားရောက် ဖူးမြော်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများ။





တောင်ငူမြို့မှ သီဟသူမင်းသည် တောင်ငူမြို့မှ
ဟံသာဝတီ ပဲခူးနေပြည်တော်သို့ပြောင်း၍ သက္ကရာဇ် ၉၆၀
ပြည့်နှစ်တွင် နန်းတက်၏။ သုံးနှစ်နန်းစံပြီး ကောဇာသက္ကရာဇ်
၉၆၇ ခုနှစ်တွင် သန်လျင်စား ကုလားငလင်ကာ လုပ်ကြံ၍
နန်းကျတော်မူသည်။ ငလင်ကာသည် ဘုရင်ကိုလုပ်ကြံပြီး
သန်လျင်မှ ပဲခူးဟံသာဝတီပါ အုပ်ချုပ်လေသည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသော ငလင်ကာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ
ရဟန်းတော်များအား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း၊ ဘုရားများ
ဖြိုဖျက်၍ အတွင်းမှ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို ယူခြင်း
စသည်တို့ပြုလုပ်သည်ကို ပြည်သူများက မခံမရပ်နိုင်သော
ကြောင့် ဟံသာဝတီတွင်ကျန်ခဲ့သော အမတ်ကြီးဥညားဦးနှင့်
ဥညားဒလတို့အား ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြရာ အမတ်ကြီးနှစ်ဦး
လည်း အင်းဝရွှေမြို့တော်သို့ သွားရောက်ပြီး ငါးဆူဒါယကာ
မင်းကြီး၏ညီတော်၊ ဘုရင့်နောင်၏ ဘေးတော်အငယ် မဟာ
သီဟသူမင်းအား အမတ်ကြီးနှစ်ပါးက သန်လျင်စားငလင်ကာ
သည် ဟံသာဝတီကိုပါ အုပ်ချုပ်၍ သာသနာဖျက်နေပါသည်။
အမြန်ဆုံးနှိမ်နင်းရန် လျှောက်ထားကြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်
ကလည်း ၎င်းငလင်ကာကို တိုက်ထုတ်ရန်ကြံစည်နေပါသည်။
အမတ်ကြီးများလည်း ပဲခူးသို့မပြန်ဘဲ ခေတ္တစောင့်ပါဟု

နယောကျိုက်နံကမာ

အတုလမာရ်အောင်စေတီတော်

ဒေါက်တာသက်ဆွေ



မိန့်တော်မူ၏။ နောက်မကြာမီ ရက်အတွင်းတွင် ဘုရင်၏
ဆရာဖြစ်သူ(ဘားမဲ့ဆရာတော်)ကို နန်းတော်သို့ပင့်ဆောင်ပြီး
ဟံသာဝတီမှ ပညာရှိအမတ်ကြီးနှစ်ပါး အင်းဝရွှေမြို့တော်မှ
အမတ်ကြီးများ၊ စစ်သူကြီးများ ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုများ
နှင့်တကွ ငလင်ကာကို တိုက်ထုတ်ရန် နန်းရင်ပြင်၌ စည်းဝေး
တိုင်ပင်ကြကုန်၏။

ဘားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ အမိန့်တော်ရှိသည်မှာ
ကုလားငလင်ကာသည် လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား
တောင့်တင်းသဖြင့် ဒီအတိုင်းသွားတိုက်လျှင် ရနိုင်ခြေမရှိပြီ။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အင်းအိုင်ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့မန္တန်များ စီစဉ်ဝေး

www.burmeseclassic.com

ပျော်စရာပင် တစ်လှည့်အချိန်ယူပြီး အင်းဝနှင့်ဟံသာဝတီတို့
ပေါင်းတိုက်မှ အောင်မြင်မည်ဟုပြောကာ ကျောင်းသို့
ပြန်ကြွသွား၏။ ကျောင်းရောက်သောအခါ လက်ဖွဲ့များ၊
အင်းများ စီရင်၏။ ပြီးလျှင် ထပ်မံ၍ စဉ်းစားသောအခါ
ဘုရားများ တည်ထားပြီး တိုက်ထုတ်မှရမည်ကို ဆင်ခြင်
ဆုံးသတ်တော်မူပြီး ဘုရင်ထံသို့ -

'ရွှေစင်(၁၈)ပိဿာကို လင်ပန်းများပြုလုပ်ပြီး သီဟိုဠ်
မင်း ဆက်သထားသော ဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော်
(၁)ဆူကို ရွှေကြွတ်တစ်ခု (၉)ဆူစီ ထည့်၍ ကျောင်းသို့
ပို့စေ' ဟု အမိန့်ရှိလိုက်ရာ မကြာမီ ဆရာတော်ကျောင်းသို့
ပို့လိုက်၏။ ဆရာတော်ကလည်း ရွှေလင်ပန်းနှင့် ရွှေကြွတ်များ
ပေါ် အင်းများချပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ ယူဆောင်သွား၏။

နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှ
ဟံသာဝတီမှ အမတ်ကြီးနှစ်ပါးကိုခေါ်၍ ရွှေလင်ပန်းနှင့်
ရွှေကြွတ်များ ပေးပြီးလျှင် -

"က- အမတ်ကြီးတို့၊ ဟံသာဝတီကို ပြန်သွားပြီး
နောက် သန်လျင်မြို့၏တောင် ပွတ်ကျံပတီ အရပ်မှစ၍ ဤ
ရွှေလင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ဓာတ်တော်ကြွတ်တစ်ခုတို့ ဌာပနာ
သော် ဉာဏ်တော် (၇)တောင်ပြည့်စေတိတစ်ဆူ တည်ရမည်။
ထပ်မံ၍ ရှေ့တူရှုလျှောက်သွားကာ ကုန်းမြင့်ပေါ် စေတီပျက်
တစ်ဆူတွေ့မည်။ ထိုစေတီပျက်တွင် ရွှေလင်ပန်း ရွှေကြွတ်တို့
ဌာပနာပြီး (၇)တောင်ပြည့်တစ်ဆူ တည်ရမည်။

ရှေ့ဆက်သွားက ညောင်ပင်သုံးပင် ပေါက်နေသည်ကို
တွေ့ရမည်။ ရှေ့ဆက်သွားသောအခါ ချောင်းတစ်ခုတွေ့မည်။
ချောင်းကူးပြီးလျှင် သင်ပေါင်းတော တွေ့မည်။ ထိုနေရာတွင်
(၇)တောင်ပြည့်တစ်ဆူ တည်ရမည်။ ရှေ့တူရှုသို့ ဆက်သွား
သောအခါ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာနှင့် ကျယ်ဝန်းသော ရေကန်
ကြီး တွေ့လိမ့်မည်။ ထိုရေကန်စောင့်သော နတ်သမီးက
နတ်သမီးထင်ပြ၍ ညွှန်ပြသောနေရာတွင် ရွှေလင်ပန်းနှင့်
ရွှေကြွတ်ဌာပနာပြီး (၇)တောင်ပြည့်ဘုရား တည်ရမည်" ဟု
ဆရာတော်ကြီးက မှာကြားလိုက်၏။

ဆရာတော် မှာကြားသည့်အတိုင်း ရွာငယ်လေး
တစ်ရွာနှင့် ရေကန်ကြီးတစ်ကန် တွေ့ရှိ၏။ ရေကန်ပေါင်
ပေါ်တွင် နတ်သမီးမှ ကိုယ်ထင်ပြပြီး ဘုရားတည်ရမည်နေရာ
ကို ညွှန်ပြရာ (၇)တောင်ပြည့်ဘုရား တည်ထားပြီးနောက်
နတ်သမီးကို ဗလိနတ်စာများ ကျွေး၍ ဆုတောင်းအမှုဝေ
ကြွ၏။ ငလင်ကာ တိုက်ထုတ်အောင်မြင်သည်ထိ ၎င်းတို့အား

လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ရန် ဆုတောင်းသစ္စာပြုခဲ့ကြ၏။
• ထိုရွာကလေးသည် ယခု နံယောကျေးရွာဖြစ်ပြီး
ဘုရားစေတီကြီးတား ယခင် မွန်ဘာသာဖြင့် 'ကျိုက်နံကမာ'
ခေါ်ပြီး ယခု 'အတုလမာရ်အောင်စေတီတော်ကြီး' ဖြစ်ပါ
သည်။ ထိုရွေးဟောင်းစေတီကြီးအား မွန်ဘုရင်များနှင့်
မြန်မာဘုရင်များ အဆက်ဆက်ပြုပြင်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး
ကုန်းဘောင်မင်းဆက် မင်းတုန်းမင်းကြီးသားတော် မကွရာ
မင်းသားကြီး၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များက ဆက်လက်ပြုပြင်
တည်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းစေတီတော်ကြီးတည်ပြီး မကြာမီ ကုလားငလင်
ကာအား အင်းဝဘုရင်၏ စစ်သည်တော်များနှင့် ဟံသာဝတီ
စစ်သည်တော်များ ပူးပေါင်းတိုက်ထုတ်ရာ ငလင်ကာကျဆုံးပြီး
နယ်ချဲ့တပ်များ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ထွက်ပြေးသွားကြရပေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားကြီး၏ ဘွဲ့တော်ကိုလည်း အတုလ
မာရ်အောင်စေတီတော်ဟု ယနေ့တိုင် ခေါ်တွင်လျက်ရှိပါ
သည်။ ရပ်နီးရပ်ဝေး ဘုရားဖူးများ အခါအားလျော်စွာ
လာရောက်ဖူးမြော်လျက် ရှိနေပါသည်။ ဘုရားကြီးအား
ဖူးမြော်၍ ဆုတောင်းလျှင် ပြည့်ဝသည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ပြီးခဲ့သော ဧပြီ ၂၉ ရက်နှင့် ၃၀
ရက်တို့တွင် သုံးခွဲမြို့မှ အစ်မကြီးများ ဖြစ်ကြသော မကွရာ
ထိပ်တင်ဦးနှင့် မကွရာထိပ်တင်စုတို့ ဦးဆောင်ကာ အတိတ်
ဘဝမှ မကျွတ်မလွတ်သေးသော ဆွေတော်မျိုးတော်များအား
အမျှပေးဝေနိုင်ရန် ရဟန်းခံရွင်ပြု အလှူတော်ကြီးသို့
သွားရောက်ပြီး ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်တန်တော့ပြီးလျှင်
စီးပွားလာတိလာဘများ တိုးတက်၍ ရရန်ရှိသောကြွေးမြီများ
ရရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။

မကြာမီ တစ်ပတ်အတွင်း နယ်မှ တပည့်နှစ်ဦးသည်
လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ကြွေးများ လာဆစ်ကြပါသည်။
စာမူခများလည်း တိုးမြှင့်ခိုးမြှင့်ခြင်း ခံရပါသည်။ တကယ်
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီးအား
သွားရောက်ဖူးမြော်ကြပါရန် နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်
လိုက်ရပေသည်။

ဒေါက်တာသက်ဆွေ (ရှေ့ဆောင်တင့်ဆွေ)

- ၁။ သုံးခွဲမြို့နယ် နံယောကျေးရွာ၊ ကျိုက်နံကမာစေတီ
တော်သမိုင်း
- ၂။ ၃. ၅. ၁၇ နေ့ထုတ်စံတော်ချိန်သတင်းစာ





ရွှေတိဂုံ ကျောက်စိမ်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်

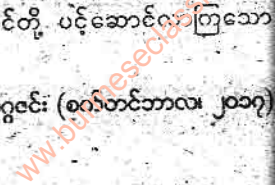
ယောနကဘိုးထောင်

ဤကမ္ဘာတွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ငါးဆူပွင့်တော်မူမည် ဖြစ်သည်။ လေး ဆူမြောက် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၈၀၃ ခုနှစ် ကဆုန်လ ပြည့်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကိုရရှိကာ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက် တော်မူခဲ့သည်။ သတ္တ သတ္တာဟ ခုနှစ်

ရက် ခုနှစ်လီ (၄၉) ရက်တိုင်တိုင် ဝိမုတ္တိရသကိုခံစားတော်မူ၍ နောက်ဆုံး ရာဇာယတန လင်းလွန်းပင်ရင်း၌စံတော် မူနေလေသည်။

မြန်မာပြည်သားများ ဖြစ်ကြ သော တပုဿ၊ ဘလ္လိက ကုန်သည် ညီနောင်တို့ ကပ်လျှံသော မုန့်ဆွမ်းကို

ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ ဂေါတမမြတ် ဗုဒ္ဓမှ ကုန်သည်ညီနောင်ကို ဆံတော် များ ချီးမြှင့်တော်မူသော အချိန်ကာလ မှာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ဝါဆို လဆန်း ၅ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်သည်။ တပုဿနှင့် ဘလ္လိက ကုန်သည် ညီနောင်တို့ ပင့်ဆောင်လာကြသော



ဆဲတော်မြတ်များကို ငွေပနာထားလျက် စေတီတည်တော်မူသည်။ ဥက္ကလာပ မင်းကြီးက အကြီးအမှူးပြုကာ နတ်လူ အများပေါင်းစုအားဖြင့် ဇီဝကေသ ဓာတုစေတီမည်သော လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော် တည်ထားပူဇော် တော်မူခဲ့သည်။ မဟာသတ္တရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ် သည်။

သာသနာတော် သက္ကရာဇ် ၅၅၈၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၆ ခုနှစ် တွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို တည် ထားတိုးကွယ်မှု ပြုခဲ့သော သက်တမ်း ထာဝရမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ပြည့် မြောက် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီ တော်မြတ်ကြီးသည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ကျက်သရေဆောင် နိုင်ငံဖြစ်သည်။

မြန်မာလူမျိုး ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓ အသာဝင်တို့၏ ပြယုဂ်သဖွယ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းဆယ်မျိုးပြတိုက်ကြီး ထည်း မည်ပါသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရွှေထောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံမှ အနုပညာ ဆင်ရာမြောက်စွာ ဒါနကုသိုလ် အလှူ ပြုရာဖြင့် ဖြစ်သည်။

“သာသနာအစ ရွှေတိဂုံတော်” ဆို အတိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ် ကြီးသည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် နှင့်ဆက်စပ်ပြီးနောက် အစောဆုံး ဆဲ တော်နှင့် စေတီတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာမင်းအဆက်ဆက် ပြည်သူများက သူတို့ထူးထူး ထက်သန်စွာ ဆက်လက် ပြုစုထိန်းသိမ်းကွယ်ခဲ့ကြသည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ စေတီတော်ကို ဆဲတော်အစိုးရမှ ရွှေထီးတော်သစ် တည်ဆောက်ပေးခဲ့ပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ် ကြီးနှင့် ကျင်းပခဲ့သည်။ ထူးထူးကဲကဲ ဆဲတော်စံစွာပင် မြန်မာ့မြေ အမြဲတေ မြန်မာ့ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်သည့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကို ပူဇော်

မြန်မာ့ ကျောက်မျက်ရတနာ လုပ်ငန်းတွင် ကျောက်စိမ်းရုပ်ပွားတော် အား ထုဆစ်ခဲ့ရာ ၁၉၉၉ ခုနှစ် ရွှေထီး တော် တင်လှူသောကာလ၌ အောင် မြင် ပြီးစီးခဲ့ကြောင်း ဆိုရသည်။

ကျောက်စိမ်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို အောက် ပါအတိုင်း လေ့လာ မှတ်သားခဲ့ရပါ သည်။

ကျောက်စိမ်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၃၀ လက်မ ရှိသည်။ မုဒြာလက္ခဏာတော်မှာ ဘူမိ ယော ဖြစ်သည်။

ကျောက်စိမ်း အမျိုးအစားမှာ အထည်ကျောက်သားဖြစ်သည်။

ကျောက်စိမ်း အရောင်တော်မှာ မဲစိမ်းအကြားရောင်လျှံ ဖြစ်သည်။

ကျောက်စိမ်းအသား အလေး ချိန်မှာ ၁၇၉၀၀လီ(မြန်မာပိဿာချိန် ၂၄၁.၆၅)ပိဿာရှိပါသည်။ ကျောက် စိမ်းထွက်ရာဒေသမှာ ဖားကန်မြို့နယ် ဝါကျွမော်မှ တူးဖော်ရရှိပါသည်။

နဖူးသင်းကျစ်တော် ရွှေသား အလေးချိန်မှာ ၀.၀၉ ကျပ်သား၊ သက်န်းတော် ရွှေသားအလေးချိန် ၇.၂၄ ကျပ်သား၊ စုစုပေါင်း ၁၇.၈၈ ကျပ်သား ရှိပါသည်။ ကျောက်မျက် အရေအတွက် စိန် (၉)ပွင့်၊ ပတ္တမြား (၉၁)လုံးရှိပြီး ကျောက်မျက်အလေးချိန် စုစုပေါင်း ၂၂.၅၄၈ ဂရမ်ရှိပါသည်။

ကျောက်စိမ်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ကို ၁၉၉၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ (၁) ရက်နေ့မှ စတင်ထုဆစ်ခဲ့ရာ ၁၉၉၉ခုနှစ် မတ်လ (၁၈)ရက်နေ့တွင် အောင်မြင်စွာ ပြီးမြောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျောက်ဆစ်ထုလုပ်သူ ပညာ ရှင်များမှာ ဦးတန်စိန်နှင့် ဦးအုံးရွှေတို့ အဖွဲ့သားများ ပါဝင်သည်။

ကျောက်စိမ်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် စမခန်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း လေ့လာ သိရှိ မှတ်သားရပါသည်။ အမြင့် ၉ လက်မ၊ ဝှေးတော်အကျယ် ၂၈ လက်မ၊

ရွှေနောက်အကျယ် ၁၇ လက်မ ဖြစ်၏။ ကျောက်စိမ်းသားအလေးချိန် ၁၄.၅ ကီလို (၁၉၅.၇၅)ပိဿာရှိသည်။

ကျောက်စိမ်းအရောင် ခရမ်း စိမ်းအဖြူဖြစ်သည်။ ကျောက်စိမ်း ထွက် ရှိရာ ဒေသမှာ ဖားကန်မြို့နယ် ဆမား မော်ကင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေအလေးချိန် ၂၄.၉၇ ကျပ်သား ရှိသည်။ ထုဆစ် သော လုပ်ငန်းကာလမှာ ၂၄.၄.၉၈ မှ ၁၈.၃.၉၉ အထိ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရ သည်။ ဟုလုပ်သူပညာရှင်မှာ ဦးအုံးရွှေ အဖွဲ့ မြန်မာ့ကျောက်မျက်လုပ်ငန်းဖြစ် သည်။

ကျောက်စိမ်းရုပ်ပွားတော်မြတ် ကို ရတနန်းရှင်လူ မြည်သူအပေါင်းတို့ ဖူးမြော်ကြည်ညိုနိုင်စေရန် ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဧပြီလ (၃)ရက်နေ့တွင် ရွှေတိဂုံစေတီ တော်သို့ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ လှူဒါန်းခဲ့ ပါသည်။

ကျောက်စိမ်း ရုပ်ပွားတော်ကို ရွှေတိဂုံစေတီတော်တောင်ဘက် ဗုဒ္ဓဟူး ထောင်နှင့် စနေထောင်အကြား ပုည ကုသလဗဟုကရ အသင်းတန်ဆောင်း တော်တွင် အပူဇော်ခံထားရှိပါသည်။

ကျောက်စိမ်းရုပ်ပွားတော်ကြီး သည် မှန်ကျောင်းဆောင်ကြီး အတွင်း ဝယ် ကနောက်အရပ်ကို ကျောပေး၍ အရှေ့အရပ်ကိုမျက်နှာမူလျက် သပ္ပာယ် ကြည်ညိုဖွယ် သီတင်းသုံးလျက် ရှိပါ သည်။

ကျောက်စိမ်းရတနာ၏ သဘော သဘာဝမှာ လာဘ်လိာဘကောင်းခြင်း၊ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ခြင်း၊ ကျန်းမာ ချမ်း သာမှု ပေးအပ်ခြင်း၊ ဘေးအပေါင်း ရန်စွယ်ဟူသမျှ မြှူမကျန် ဖယ်ရှင်းနိုင် ခြင်း၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုကို ရရှိနိုင်ခြင်း၊ လောက သဘာဝတရားများ ရရှိစေ နိုင်ပါသည်။

ကျောက်စိမ်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ ဆဲတော်သည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ရှင် ဆဲတော်ပုံ အသွင်ဆောင်သော ဆဲထုံးကော်ဖြစ်သည်။



ယခင်လမှ အဆက်

သူ့အသားအရိုးတွေသည် ၁၃ မိုင်အမြင့်တက်ပြီးတော့
သေရဦးမယ်ကွတဲ့ (မှန်ပါ)။ သစ္စာလွတ်သွားတယ်။ ဘယ်
လောက် ကြောက်စရာကောင်းသတုံး (ကောင်းပါတယ်
ဘုရား)။ ဘာလွတ်သွားသတုံး (သစ္စာလွတ်သွားပါတယ်
ဘုရား)။ ဒါဖြင့် တဲတဲလေး မောင်နိုင်၊ ဝမ်းထဲဖြူနေတုန်းမှာ
အိမ်က လာခေါ်တာ (မှန်ပါ)။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ်အချိန် ပေါ်လာတာပါလိမ့်
(ဝမ်းထဲဖြူနေတုန်း လာခေါ်တာပါ ဘုရား)။ ဒါနစခန်း သီလ
စခန်းတွေဟောလို့ ကာမဂုဏ်အပြစ်တွေပြလို့ သူကြိုက်နေပြီ။
အဲဒီအချိန်မှာ ဝမ်းထဲဖြူနေတုန်းကျမှ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
ပေယကို အိမ်က လာခေါ်တယ်။ အဲဒီပေယ အိမ်က လာခေါ်
တော့ ပေယကလည်း တပည့်တော်ဖြင့်ဘုရား လူဆိုတာ ကိစ္စ
သိပ်များပါတယ်။ သွားပါရစေဦး ဆိုပြီးသကာလ အိမ်လိုက်
သွားတယ်။ သူမှ အိမ်ရောက်သေးဘူး ဘုရားက ရဟန်းတွေ
ပြောပြန်ပြီ။ ပေယဖြင့် ရှုံးပဟေ့။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာတဲ့တုံး (ပေယဖြင့် ရှုံးပြီတဲ့)။
ပေယ အရှုံးကြီးရှုံးပြီတဲ့၊ ငါဘုရားလက်ထက် မကျွတ်တော့
ဘူး။ နောက်ဘုရားလက်ထက်မှ ကျွတ်တော့မှာပဲ (မှန်ပါ)။

သူ့အရိုး၊ သူ့အသားတွေသည်ကားလို့ဆိုရင် နောက်
ဘုရားမပွင့်ခင်ဟာတဲ့ မြေကြီး တစ်ယူနော တက်ရဦးမယ်ကွ၊
သူ့အသား သူ့အရိုးတွေက မြေကြီး တစ်ယူနော ဖြစ်ရဦးမယ်
(မှန်ပါ)။ အဲဒီတော့မှ ကျွတ်တမ်းဝင်တော့မယ်ဆိုတော့
မောင်နိုင် မနာလားကွာ (နာပါတယ် ဘုရား)။

ကဲ- ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အင်မတန် မဆိုးရွားဘူးလား
(ဆိုးရွားပါတယ်-ဘုရား)။ စဉ်းစားပြီး နားထောင်ပါ။ သူ သစ္စာ
လွတ်သွားတယ် (မှန်ပါ)။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာလွတ်သွား
သတုံး (သစ္စာလွတ်သွားပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဒိုပြင်တရားတွေ မနာရဘူးလား မေးတော့
(နာခဲ့ပါတယ်-ဘုရား)။ ဒိုပြင် တရားတွေက တန်ဆာဆင်ပြီး
ထုတ်ဖူးတွေ (မှန်ပါ)။ တကယ် ဆိုးရေတပ်နိုင်တဲ့
တရား မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ)။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာ သစ္စာတည်း
ဟူသော ပန်းခက်တို့ ပန်းလက်တို့ကို စွဲတဲ့သဘောမျိုးလာမှ
ဖြစ်မှာ (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။ ဒါဖြင့် အားလုံး
ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခြောက်- အရေးကြီးဆုံးတရား ဘယ်တရား

ပါလိမ့်မတုံး ဆိုတာတော့ဖြင့် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ပဲ ကိုပေါ်
ပေါ်ပါပြီ (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ်တရားပါလိမ့် (သစ္စာတရား
ပါ ဘုရား)။ သစ္စာတရားပဲ ဆိုတော့ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ သံသယ
မရှိနဲ့တော့နော် (မှန်ပါ)။ အခု ပေယမှာကော ဖြူအောင်
လုပ်နေတုန်း ဖြူတုန်းမှ ကိစ္စပေါ်သွားတယ် (မှန်ပါ)။ မြေကြီး
၁၃ မိုင်တက်ရတယ်ဆိုတော့ သူ့အသားတွေ၊ သူ့အရိုးတွေ
ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သေးသလား (မသေးပါ ဘုရား)။ သစ္စာ
ကလေး တစ်ချက်တည်း လွတ်သွားတယ် (မှန်ပါ)။

မောင်နိုင် ဘယ်နှယ်တုံး (သစ္စာကလေး တစ်ချက်
တည်း လွတ်သွားပါတယ် ဘုရား)။ သစ္စာ တစ်ချက်တည်း
လွတ်သွားလိုက်တာ ဒကာ၊ ဒကာတို့ သိပ်နာသွားတယ်
(နာသွားပါတယ် ဘုရား)။ မနာဘူးလား (နာပါတယ် ဘုရား)။
အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့အတွက်မှာဖြင့် ခုနက ဘုန်းကြီး
မိတ်လိုက်တဲ့ စကားကလေးဟာ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်နော်၊
ခင်ဗျားတို့ ဖြူစင်အောင် ခုနက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ ရှင်းလင်းပြီး
ပါပြီ (မှန်ပါ)။

ရှင်းလင်းပြီးတဲ့အထဲမှာ သားစိတ်၊ သမီးစိတ်၊ ခွေ
စိတ်၊ မျိုးစိတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ငဲ့စိတ်တွေ မလာဘဲနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်
နဲ့ ကိစ္စဉာဏ်ကိုပါ (မှန်ပါ)။ နို့မဟုတ်ရင် ပေယလို ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။ မဖြစ်ပေဘူးလား (ဖြစ်မှာပါ ဘုရား)။
အင်မတန်ကြောက်စရာ မကောင်းပေဘူးလား (ကောင်းပါ
တယ် ဘုရား)။

အေး- ဒါကြောင့် အရေးကြီးတကား အကြီးထဲမှာ
ဦးဘရှင်းရေ အကြီးဆုံးအချိန်ဟာ ဒီအချိန်ပဲ (မှန်ပါ)။ ကိုပေါ်
(ဒီအချိန်ပါ ဘုရား)။ ဒီအချိန်ဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
ဝမ်းထဲမှာ ဘာဖြစ်နေကြသလဲ (ဖြူစင်ပါတယ် ဘုရား)။

ခုနက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ဒီဘဝလည်း မခင်တွယ်၊
ဟိုဘဝလည်း မတောင့်တဘူး ဆိုကတည်းက သစ္စာသိတဲ့
ဝိဇ္ဇာလည်းပါ (မှန်ပါ)။ အညစ်အကြေးဖြစ်တဲ့ လောဘက
လည်းစင် (မှန်ပါ)။ စင်နေတဲ့ အချိန်ကျတော့မှ ကိစ္စဉာဏ်ကို
ဟောရမယ် (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။

ဖြူစင်နေတဲ့အချိန် ဘာဟောရမယ် (ကိစ္စဉာဏ်
ဟောရပါမယ် ဘုရား)။ ကိစ္စဉာဏ် ဟောရမယ်ဆိုတော့
ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလုပ် လုပ်ရတော့မယ်
(မှန်ပါ)။ ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လှည့်ပြီး (အလုပ်လုပ်ရပါတော့
မယ်)။ အဲ- ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လှည့်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတော့

ဆယ်ဆိုတာ တရားနာရင်း တစ်ခါတည်း ခန္ဓာသာ ဉာဏ်လှည့်
ထိုက်ပါ (မှန်ပါ)။ တရားနာရင်း ဘာတဲ့တုံး (ခန္ဓာဉာဏ်လှည့်
ဓမ္မာပါ ဘုရား)။ ခန္ဓာ ဉာဏ်လှည့်လိုက်စမ်းပါ ဆိုတာ
လေးလေးစားစား ပြောနေတယ် (မှန်ပါ)။

အထိမခံ ရွှေပန်းကန်တရားပါပဲ။ အခု တရားဟာ
(မှန်ပါ)။ နည်းနည်းမှ ခင်ဗျားတို့ အာရုံတစ်ပါး သွားလို့ကို
ဓမ္မာ။ ဘာကြောင့်တုံး ဖြူစင်အောင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတည်း
ထဲ ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေ အများကြီးကို ဖြူစင်အောင် ဆေး
ထားတာကိုး (မှန်ပါ)။

ဆေးတဲ့ သဘောနဲ့သာ ခင်ဗျားတို့က နေပြီးသကာလ
ဘုန်းကြီးက ပြောတဲ့အခါ ကိစ္စဉာဏ်ကို ခင်ဗျားတို့က ကိုယ့်
ဉာဏ်နဲ့ကိုယ် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပြော- ဘုန်းကြီးက ဒါ ကိုယ့်
ခန္ဓာ ဘယ်လိုမြင်လို့ရှိရင် ကိစ္စဉာဏ်တဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်
ပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အခု ခဏပေါ့လေ (မှန်ပါ)။

အဲဒီလို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကိစ္စဉာဏ်
ဓမ္မပေးလား (ရပါတယ် ဘုရား)။

ကိုင်း ဒါဖြင့် ကိစ္စဉာဏ်ဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့
အခြားမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ခင်ဗျားတို့သန္တာန်မှာ အခုအချိန်မှာ
ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အင်း- တရားနာတာက နာရီသုံးမတ်ရှိ
သွားတယ်။ နာရီသုံးမတ် ရှိသွားတဲ့အခါကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်
အရိယာပုဂံတွေဟာ အပေါ်က အလေးနဲ့ အောက်က
အတတ်တတ်နဲ့ဆိုရင် ညှပ်ပြီးသကာလ အပေါ်က ခန္ဓာကြီးက
အိုင်ထားတာ အောက်က ပျဉ်ပေါ်မှာ ပျဉ်တည်းဟူသော
အတတ်တည်း အောက်က အပေါ်က ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတလည်း
အလေးနဲ့ ကြားမှာရှိတဲ့ အသားတွေမှာတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
ဉာဏ်တလေးနဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင်ဖြင့် ဒုက္ခဝေဒနာ ပေါ်လိမ့်မယ်
(မှန်ပါ)။ မပေါ်ဘူးလား (ပေါ်ပါတယ် ဘုရား)။

အင်း ဒီဒုက္ခဝေဒနာသည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ (မှန်ပါ)။
ဝေဒနာက္ခန္ဓာပါပဲ ဒကာ၊ ဒကာမတို့နော် (မှန်ပါ)။ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ
ဆိုတာ ဘယ်သူ၏ဝေဒနာက္ခန္ဓာတုံးလို့ မမေးနဲ့တော့။ ဒီဒကာ၊
ဒကာမတွေ သန္တာန်ပေါ်တဲ့ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ (မှန်ပါ)။ သူများ
ဝေဒနာလား။ မိမိသန္တာန်ပေါ်လို့ မိမိဝေဒနာလား (မိမိဝေဒနာ
ပါပဲ)။ ခြေ- ဒီဝေဒနာက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘာများ
မိမိမိမိမိမိမိ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို
မိမိမိမိမိမိမိမိ နှိပ်စက်တယ်။ ရုပ် ရုပ်ချင်းလည်း နှိပ်စက်တယ်
စိတ်ကိုလည်း (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ စိတ်ကို
ဒါခန္ဓာသာဖြစ်အောင် နှိပ်စက်တယ် (မှန်ပါ)။

ရုပ် ရုပ်ချင်းလည်း သူကနေပြီးသကာလ ဒကာ၊
ဒကာမတို့ နှိပ်စက်နေပါတယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပု ဘား
(ကျပါပြီ)။ နှိပ်စက်နေတော့ ဒီနည်းနည်းကလေး ဒကာ၊
ဒကာမတွေ အောက်ပိုင်းမှာ အင်မတန် အထိနာတဲ့ နေရာ
ကလေး သွားပြီးသကာလ ခြေ- ဝေဒနာ မိမိဝေဒနာက္ခန္ဓာ
လို့သာ ဆိုရတယ် ဒီဝေဒနာက္ခန္ဓာက မိမိကို နှိပ်စက်နေပါ
ပေါ့လားလို့ ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ငြင်းဖို့လိုသေးသလား (မလိုပါ ဘုရား)။

ဒီအထဲမှာ ဦးဘရှင်းကို ဦးဘရှင်း ဒကာမကြီးက
အပြင်ကလာပြီး နှိပ်စက်တာမဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ)။ မောင်နိုင်ကို
မညတို့က လာနှိပ်စက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီခန္ဓာထဲ ပေါ်လာပြီး
ဒီခန္ဓာက နှိပ်စက်တာ (မှန်ပါ)။

ဒီခန္ဓာထဲက ဝေဒနာကလေးက ပေါ်လာတယ် (မှန်
ပါ)။ ဒီခန္ဓာကပဲ ကျန်တဲ့ဥစ္စာတွေ မနှိပ်စက်ဘူးလား (နှိပ်စက်
ပါတယ် ဘုရား)။ ခြေ- ဒါဖြင့် ဟေ့ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ မင်း
ဘယ်ကိစ္စရှိသတဲ့။ မေးတဲ့အခါကျတော့ သူ အဖြေထွက်လာ
တယ် (မှန်ပါ)။ ကျုပ်ဟာ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိစ္စရှိတယ်
(မှန်ပါ)။ ပေါ်ပြောလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

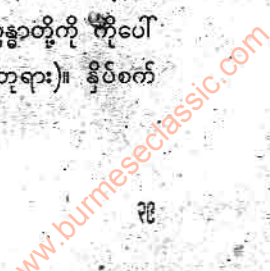
သူမှာ ဘာကိစ္စရှိသတဲ့ (နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စ ရှိပါ
တယ် ဘုရား)။ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်။ သဘောကျ
ပလား (ကျပါပြီ)။

ဒုက္ခဿ ပိဋနဋ္ဌောကိုး။ ဝေဒနာဆိုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ၏။
ပိဋနဋ္ဌော - ညာတာမဖက် အမြဲနှိပ်စက်တယ်။ ခြေ- တရား
နာနေတုန်းမို့ သည်းခံပါဦးဆိုလို့ ရရဲ့လား (မရပါ ဘုရား)။
ဗာလုပ်နေသတဲ့ (နှိပ်စက်နေပါတယ် ဘုရား)။

ခြေ- ဒါဖြင့် နှိပ်စက်နေတတ်တဲ့ တရားအစစ်ဟာ
သူပဲလို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိတယ် (သိပါတယ် ဘုရား)။ နှိပ်စက်
တတ်တဲ့ တရားအစစ်ဟာ အခုပေါ်နေတဲ့ ဝေဒနာပဲဆိုရင်
ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ငြင်းဖို့လိုသေးသလား (မလိုပါ ဘုရား)။

ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် သူက ဘာနှိပ်စက်သတဲ့လို့မေးတော့
သူက သူနဲ့အတူတကွဖြစ်တဲ့ သညာတို့ သင်္ခါရစိတ်တို့ကို
မောင်နိုင် အတူတကွ ဖြစ်တာတွေကို အကုန်နှိပ်စက်တယ်
(မှန်ပါ ဘုရား)။

သူနဲ့အတူတကွဖြစ်တဲ့ နာမက္ခန္ဓာ၊ သူပါလေးပါးပေါ့
လေ (မှန်ပါ)။ သူက ဝေဒနာက္ခန္ဓာဖြစ်နေတော့ ကျန်တဲ့
သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာနဲ့ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့ကို ကိုပေါ်
ဘာလုပ်လိုက်သလဲ (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ နှိပ်စက်
လိုက်တယ်။



တစ်ခါ သူသည် ရုပ်ပေါ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာက ရုပ်ကိုလည်း နိမြန်းလာအောင် ကျင့်လာအောင် မနှိပ်စက်ဘူးလား (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ ဝေဒနာကွနွာက လုပ်လိုက်တယ် (မှန်ပါ)။ ခင်ဗျားတို့ရှိတဲ့ ဝေဒနာကွနွာက လုပ်လိုက်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

တခြားသော ခန္ဓာက လာပြီးလုပ်တာလား (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ ရော- ဒါဖြင့် ဒုက္ခဿ ပိဋနဋ္ဌောဆိုတဲ့ ကိစ္စဉာဏ်ဟာ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိစ္စရှိတဲ့တရား သူပဲ သူပဲ သူပဲလို့ ဉာဏ်ကလေးနဲ့ ကြည့်ပေးလိုက်စမ်းပါ (မှန်ပါ)။ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ သူလုပ်မနေဘူးလား (လုပ်ပါတယ် ဘုရား)။

အင်း- ဒါဖြင့် ဒီခန္ဓာကြီးသည်ကားလို့ ဆိုရင်ဖြင့် ဝေဒနာကွနွာကြီးသည်ကားလို့ ဆိုရင်ဖြင့်တဲ့ မိမိသန္တာန်ပေါ်လို့ မိမိဝေဒနာကွနွာလို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုတာပေါ့။ သို့သော် ဘာလုပ်မလို့ ပေါ်လာသတုံး မေးတဲ့အခါကျတော့ ကျန်ခန္ဓာတွေ နှိပ်စက်မလို့ ကျုပ်လာတာ (မှန်ပါ)။

ကျန်တဲ့ သညာကွနွာ၊ သင်္ခါရကွနွာ၊ ဝိညာဏကွနွာ၊ ရူပကွနွာတွေ ဘာလုပ်မလို့ လာတာတုံး (နှိပ်စက်မလို့ လာတာပါ ဘုရား)။

ဪ- ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ခင်ဗျားတို့သန္တာန်မှာဖြင့် ဒီတရားကလေးဟာ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့ တရားပဲလားတဲ့။ ရထားတဲ့ ဝေဒနာကွနွာကဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းအောင် လုပ်နေတာလား (ကိုယ်ကျိုးနည်းအောင် လုပ်နေတာပါ ဘုရား)။

ဘယ်လို လုပ်နေပါလိမ့်ဗျာ (နှိပ်စက်နေပါတယ် ဘုရား)။ နှိပ်စက်နေတယ်။ အင်း- သူတစ်ပါးကို ညှာတာမဖက် အမြဲနှိပ်စက်နေတယ်။ သညာကိုလည်း နှိပ်စက်တယ်။ မောင်နိုင်ရေ (မှန်ပါ)။ စိတ်ကိုကော (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ စေတနာသင်္ခါရတွေကော (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ ရုပ်ပေါ်မှာကော (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။

မယုံရင်ကြည့်ပါ။ အပ်ကလေးနဲ့ ထိုးကြည့်။ ရုပ်တွေဟာ နိမြန်းထွက်လာတာပဲ (မှန်ပါ)။ ရုပ်လည်း ဝေဒနာကနှိပ်စက်တယ်ဆိုတာ မသေချာဘူးလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ကျန်ခဲ့တဲ့ ခန္ဓာလေးပါးစလုံးကို ဘာလုပ်နေသတုံး (နှိပ်စက်နေပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒီ နှိပ်စက်နေတာကို ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ဉာဏ်နဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဪ- သူ့ကိစ္စ ဒါကိုး (မှန်ပါ)။ သဘောပါကြလား (ပါပါပြီ)။ သူ့ကိစ္စဟာ (ဒါပါ ဘုရား)။ ဘာလုပ်တဲ့

ကိစ္စပါလိမ့် (နှိပ်စက်တဲ့ကိစ္စပါ ဘုရား)။ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စ (မှန်ပါ)။ သဘောပါကြပလား (ပါပါပြီ)။

အင်း- ကိုယ့်သန္တာန်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာကွနွာက ကျန်ခန္ဓာလေးပါးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကောင်းကျိုးပေးမလို့ လာတာလား၊ ဆိုးကျိုးပေးမလို့ လာတာလားဆိုတာ အကဲခတ်စမ်း (ဆိုးကျိုးပေးမလို့ပါ ဘုရား)။ ဘယ်လိုများ ဆိုးကျိုးပေးလိုက်ပါလိမ့် (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။

နှိပ်စက်မလို့ လာတာ (မှန်ပါ)။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ ဪ- ဒါဖြင့် နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိစ္စဟာ သူ့ကိစ္စပဲ၊ ခန္ဓာ၏ ကိစ္စ (မှန်ပါ)။ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိစ္စဟာ (ခန္ဓာ၏ကိစ္စပါ ဘုရား)။ ခန္ဓာ၏ကိစ္စပဲဆိုတာ ငြင်းဖို့ လိုသေးသလား (မလိုပါ ဘုရား)။ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စဟာ (ခန္ဓာ၏ကိစ္စပါ ဘုရား)။ ဘယ်ခန္ဓာ၏ ကိစ္စတုန်းဆိုတော့ ဝေဒနာကွနွာ၏ကိစ္စ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ ဘာလုပ်တုံးဆိုတော့ ဝေဒနာကို အဓိကထား ပြောနေလို့ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။

ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီအတိုင်းသာ ဉာဏ်ကလေးနဲ့ကြည့်ကြည့် ကြည့်ကြည့်နေတော့ သူ ဘာလုပ်နေသတုံး၊ သူ ဘာလုပ်နေသတုံး နှိပ်စက်တဲ့ကိစ္စ လုပ်နေတယ်။ နှိပ်စက်တဲ့ကိစ္စ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း သူလာလို့ရှိရင် နှိပ်စက်မလို့ လာတာချည်းမှတ်လိုက် (မှန်ပါ)။ သူ လာတိုင်း လာတိုင်း (နှိပ်စက်မလို့ လာတာပါ ဘုရား)။

ခန္ဓာထဲက ဘယ်ခန္ဓာ ထူးထူးခြားခြားပေါ်လာ ပေါ်လာ ဘာလုပ်မလို့ လာတာတုံး (နှိပ်စက်မလို့ လာတာပါ ဘုရား)။ အဲဒီလို ဉာဏ်ကလေးဟာ မြင်ပြီးသကာလနေတော့ အင်း နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိစ္စမှတစ်ပါး သူ့မှာ ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး (မှန်ပါ)။ ဒီလိုပိုင်ပိုင်သိအောင် လုပ်ပါ (မှန်ပါ)။

နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စမှ တစ်ပါး (ဘာကိစ္စမှ မရှိပါ ဘုရား)။ ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး မောင်နိုင် (မှန်ပါ)။ ကျုပ်တို့ကို နတ်ပြည်ရောက်အောင် ပို့မလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဗြဟ္မာပြည်ရောက်အောင် ဆောင်မလို့လား (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ယခု အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းအောင်လို့ကော (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ စားသောက်ကောင်းလို့ကော (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလုပ်နေတာတုံး (နှိပ်စက်တာပါ ဘုရား)။

နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စပဲ သူလုပ်နေတယ်လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီခန္ဓာကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဪ- နှိပ်စက်

အတတ်ကိစ္စမှတစ်ပါး သူ့မှာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာကို သေသေ
ချာချာသိအောင် လုပ်တော့ သူ့ကိစ္စ သူ့က နှိပ်စက်တတ်တဲ့
အိစ္စ ခင်ဗျားတို့ဉာဏ်က သိတဲ့ကိစ္စ (မှန်ပါ)။ သဘောကျ
လား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

သူက ဘာပါလိမ့် (နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စပါ)။ ဉာဏ်က
(သိတဲ့ကိစ္စပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်က သိတတ်တဲ့ကိစ္စဆိုတော့
အဘ၊ ဒကာမတို့ ဟို- သမုဒယသစ္စာက ဒကာ၊ ဒကာမတို့
သန္တာန် သိတဲ့ကိစ္စနဲ့ သိနေတော့ သမုဒယသစ္စာက ဒကာ၊
အဘမတို့ သန္တာန်၌ မလာဘဲနဲ့ သေနေတယ် (မှန်ပါ)။

သမုဒယသစ္စာက (မလာဘဲနဲ့ သေနေပါတယ်ဘုရား)။
မလာဘဲနဲ့ သေတာလည်း ခင်ဗျားတို့သန္တာန်မှာ အထင်အရှား
ပါ (မှန်ပါ)။ ကိုပေါ်၊ ဘယ်နှယ်တုံး (မလာဘဲနဲ့ သေပါတယ်
ဘုရား)။ မလာဘဲနဲ့ သေနေတယ်။

ဘယ်နှယ်ကြောင့် မလာဘဲနဲ့ သေနေပါလိမ့်မတုံး
သေတော့ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ကိစ္စကို တပည့်တော်တို့ နှိပ်စက်
နှိပ်စက်သိတဲ့ ဉာဏ်ဆိုတဲ့ မဂ်ဉာဏ်က သူ့ကိုပဲ ပွားများနေတဲ့
အိစ္စက ရှိနေလို့ ကိလေသာက ကြားခိုလို့ကို မရဘဲနဲ့ ချုပ်
ခြေတိုင်း ချုပ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ ချုပ်တဲ့အခါကျလို့ရှိရင်
ဘာချုပ်လား၊ မလာချုပ်လားဆိုတာ စဉ်းစားပါ (မလာချုပ်ပါ
ဘုရား)။

ဪ- ဒါဖြင့် အနုပ္ပါဒနိရောဓ၊ အနုပ္ပါဒက မဖြစ်ဘူး၊
နိရောဓတံ ချုပ်တယ် (မှန်ပါ)။ မလာဘဲနဲ့ ချုပ်အောင်လုပ်
နိုင်တာ မဂ္ဂသစ္စာ၊ ထိုမဂ္ဂသစ္စာ၏ ဒုက္ခသစ္စာကို ဒကာ၊ ဒကာမ
သူ သိတဲ့အတိုင်း အင်း- နှိပ်စက်နေတဲ့ကိစ္စ၊ နှိပ်စက်နေတဲ့
အိစ္စလို့ သိလုံးတည်းဟူသော မဂ္ဂသစ္စာက ဖယ်ပြီးထားပါ
တယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါတယ်)။ ဒကာကြီး
အဖို့ သေသေချာချာ နားထောင်နော် (မှန်ပါ)။

သိလုံးကိစ္စက ပယ်လုံးကိစ္စကော သူ့လုပ်မနေဘူးလား
သေနေပါတယ်။ ဪ- သမုဒယသစ္စာ ဒီအထဲ ကြားထိုး
ပြီးသလား (မထိုးနိုင်ပါ ဘုရား)။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
သမုဒယသစ္စာ ကြားထိုးလို့ ရသေးရဲ့လား (မရပါ ဘုရား)။
သဘောပလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် သမုဒယသစ္စာ ကြားထိုးလို့မရတာသည်ကား
အိစ္စအိစ္စနှင့် ဪ- တို့ကိစ္စဉာဏ်သည် ဒကာ၊ ဒကာမတို့
သေသေနေသတုံးလို့ မေးတော့ အင်း- ဒါ နိရောဓဖြစ်နေ
တယ် (မှန်ပါ)။ တက္ခာနိရောဓ ဖြစ်မနေဘူးလား (ဖြစ်ပါတယ်
ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာနိရောဓ ဖြစ်နေသတုံး (တက္ခာ
နိရောဓ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား)။ တက္ခာနိရောဓ ဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ မသေချာဘူးလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့်
ခင်ဗျားတို့က နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိစ္စကလေးကို အစိန်ဖန်ကြည့်
နေတာက ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား
(ကျပါပြီ)။

အဖန်ဖန်ကြည့်တာက (ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စပါ ဘုရား)။
ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ အဖန်ဖန်ကြည့်ရမှာကိုးဗျ (မှန်ပါ)။ ဒါက
မဂ်တစ်ကြိမ်ပေါ်တာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါက ပိပဿနာမဂ်ပဲ
ဖြစ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စနဲ့ အဖန်ဖန် နှိပ်စက်
နေပါတလားဆိုတဲ့ဥစ္စာ နှိပ်စက်တိုင်း နှိပ်စက်တိုင်း မောင်နိုင်
က အဖန်ဖန် နှိပ်စက်နေပါတလားလို့ သိအောင်လုပ်ပါ
(မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

ဝေဒနာကလေးဟာ အဖန်ဖန် မနှိပ်စက်ဘူးလား
(နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ တစ်ကြိမ်တည်း နှိပ်စက်သလား၊
အကြိမ်များစွာပဲလား (အကြိမ်များစွာပါ ဘုရား)။ အကြိမ်
များစွာ နှိပ်စက်သလောက် ကျုပ်တို့က အကြိမ်များစွာ သိပေး
လိုက်စမ်းပါ (မှန်ပါ)။ ဒါဖြင့်- အကြိမ်များစွာ နှိပ်စက်တာက
လည်းတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ (မှန်ပါ)။ အကြိမ်များစွာ သိတာကလည်း
သူ ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ၊ သူ့မှာ နဂိုကရှိလို့ အကြိမ်များစွာသိတဲ့
ကိစ္စဟာ ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စပဲ (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။

အကြိမ်များစွာ သိတဲ့ကိစ္စဟာ (ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စပါ)။
ဒါဖြင့် မဂ္ဂသစ္စာ ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဒကာ၊
ဒကာမတို့ ဪ- အကြိမ်များစွာ နှိပ်စက်တာက ဒုက္ခသစ္စာ
အကြိမ်များစွာ နှိပ်စက်နေတယ်လို့ သိတဲ့ဥစ္စာ မဂ္ဂသစ္စာ၏
ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ(မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား(ကျပါပြီ ဘုရား)။

အကြိမ်များစွာ နှိပ်စက်နေတာက၊ မညာမတာ နှိပ်
စက်နေတာက သူ့ကိစ္စ (မှန်ပါ)။ ဒါဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာကိစ္စကို
မဂ္ဂသစ္စာက ပွားများပြီးသကာလ အကြိမ်များစွာ သိခြင်း
ကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကိလေသာလည်း အကြိမ်များစွာ
ချုပ်ရတယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

ကိလေသာသည် (အကြိမ်များစွာ ချုပ်ရပါတယ်)။
အကြိမ်များစွာချုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကျေနပ်ကြပလား (ကျေနပ်
ပါပြီ ဘုရား)။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် အကြိမ်များစွာ ချုပ်ရပါလိမ့်
မတုံးဆိုတော့ နှိပ်စက်တာ များတာကို မြင်တာများလို့ (မှန်ပါ
ဘုရား)။ မြင်တာများလို့ ဟိုက ကိလေသာချုပ်ရတာ များ
တယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ နှိပ်စက်တာ



များတာကို (မြင်တာများပါတယ် ဘုရား)။ မြင်တာများလို့ ဟိုက (ကိလေသာချုပ်တာ များပါတယ် ဘုရား)။ ကိလေသာ ချုပ်တာ များပါတယ်ဆိုတာ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

အချုပ်များတော့ကို အချုပ်များတိုင်း များတိုင်း နိရောဓကော မများဘူးလား (များပါတယ် ဘုရား)။ ဩော်- ဒီလိုလေးချက် တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်တဲ့ သဘောသည် ကိစ္စ ဉာဏ်ပဲ (မှန်ပါ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။

ဒီလိုလေးချက် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ပွားတို့ခန္ဓာထဲမှာ ဖြစ်တဲ့သဘောသည် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဣန္ဒြေကို ဆေးဆိုး လိုက်တဲ့အတွက် ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စကလည်း နည်းသလား (မနည်းပါ ဘုရား)။ သမုဒယသစ္စာ ပယ်တဲ့ဥစ္စာလည်း သူပွား သလောက် ပယ်နေတာပဲ (မှန်ပါ)။ နိရောဓကလည်း ချုပ် သလောက် နိရောဓဖြစ်နေတာပဲ (မှန်ပါ)။

သမုဒယ ချုပ်သလောက် (နိရောဓ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား)။ နိရောဓ အကြိမ်များနေတယ်ဆိုတာကော သေချာ ပလား (သေချာပါပြီ)။ အဲဒီတော့ ဘယ်မှာ ဒကာ၊ ဒကာမ တို့ နှောင့်ယှက်တဲ့သဘော ပါသေးသလား (မပါပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

နှိပ်စက်တဲ့ကိစ္စကလည်း မောင်နိုင်၊ ဘယ်လောက် နှိပ်စက်သတိုးဟေ့ (မရေတွက်နိုင်ပါ ဘုရား)။ မရေတွက်နိုင် အောင် နှိပ်စက်တာကို ဒီက ဘုန်းကြီးမေးတဲ့အတိုင်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မရေတွက်နိုင်အောင် သူ့ကိစ္စကို ကြည့်ပေး (မှန်ပါ)။ ကြည့်ပေးလိုက်တော့ သူက ကြည့်တဲ့ဥစ္စာက ဘာ ကိစ္စဖြစ်သွားသတိုး (ပွားများတဲ့ကိစ္စပါ ဘုရား)။

ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ ဖြစ်သွားတယ်၊ ပွားများတဲ့ကိစ္စ သွား ဖြစ်တယ် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီ ဘုရား)။ ပွားများတဲ့ကိစ္စ များသောကြောင့် နောက်က ကိလေသာချုပ်တဲ့ကိစ္စကော နည်းသလား၊ များသလား (များ ပါတယ် ဘုရား)။ ဒီက မဂ်များသလောက် ဟိုမှာ သူမလာရ ဘဲကိုး (မှန်ပါ)။ မဂ်များသလောက် ကိလေသာ မလာတာ ကလည်း မသေချာဘူးလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ကိလေသာ မလာတာကလည်း လာချုပ်လား၊ မလာချုပ်လားလို့ မေးတဲ့အခါ ဘယ်နှယ်ဖြေကြမယ် (မလာ ချုပ်ပါ ဘုရား)။ မလာချုပ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကိလေသာ နည်းနည်းမှမပါဘဲနဲ့ ချုပ်တာ ဖြစ်လေသော ကြောင့် အဲဒါ နိရောဓ (မှန်ပါ)။ ကိလေသာနဲ့ စပ်ချုပ်တာ လား၊ ကိလေသာ မလာဘဲနဲ့ ချုပ်တာလား (မလာဘဲနဲ့ ချုပ်

တာပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် အဲဒီ မလာဘဲနဲ့ ချုပ်တာက နိရောဓ၊ မလာတာက ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကိလေသာအကြိမ်များများ မလာတာက ပဟာတဗ္ဗကိစ္စ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

မလာဘဲနဲ့ အကြိမ်များများ ချုပ်နေတာက နိရောဓ၏ ကိစ္စ (မှန်ပါ)။ နိဿရဏဋ္ဌကိစ္စ (မှန်ပါ)။ နိဿရဏဋ္ဌော ထွက် မြောက်ကြောင်းဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတော့မယ် (မှန်ပါ)။ သဘော ကျပလား (ကျပါပြီ)။ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်၍ ကျေးဇူး ပြုတော့မယ်ဆိုတာ ပေါ်ပလား (ပေါ်ပါပြီ)။

ဒါဖြင့် ခင်ပွားတို့ ဒီအချိန်မှာ အခု အောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်ပြီး ကြားနေတဲ့အချိန်မှာ ဝေဒနာကလေးက ခန္ဓာထဲပေါ် တဲ့ ဝေဒနာ (မှန်ပါ)။ ဝေဒနာကွနွာပဲ မဟုတ်ဘူးလား (မှန်ပါ)။ သူများပေးတဲ့ ခန္ဓာလား၊ ကိုယ်ရထားတဲ့ ခန္ဓာလား (ကိုယ်ရထားတဲ့ ခန္ဓာပါ ဘုရား)။

ကိုယ်ရထားတဲ့ခန္ဓာက ကျန်ခန္ဓာလေးပါးကို နှိပ်စက် မနှိပ်စက် (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ သဘောပါပလား (ပါပါပြီ ဘုရား)။ ကျန်ခန္ဓာလေးပါးကို (နှိပ်စက်ပါတယ် ဘုရား)။ နှိပ်စက်နေတယ်ဆိုတော့ ဩော်- သူ နှိပ်စက်တတ်သော ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာ (မှန်ပါ)။ သူနှိပ်စက်နေတာကို ကျုပ်တို့က အဖန်ဖန်ကြည့်တာက မဂ္ဂသစ္စာ၏ ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

သူနှိပ်စက်နေခြင်းကြောင့် ကိလေသာကလည်း မလာ ဘဲနဲ့ ချုပ်နေတာက ဩော်- ဒါ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ရမည့် ကိစ္စကို ကျုပ်တို့က ပယ်ပြီးသားဖြစ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ သူ မလာတဲ့အချိန်ကျလို့ရှိရင် ကိလေသာတွေသည်ကားလို့ဆိုရင် ချုပ်နေတယ်ဟေ့မှတ်ပါ။ ဒီပြင် ဘာပြောစရာ ရှိသေးသတိုး (မရှိပါ ဘုရား)။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ တဏှာနိရောဓ နိဗ္ဗာန်ကလည်း ပေါ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ အဲဒီလို တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခါတည်း လေးကိစ္စပေါ်လာအောင် လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ကိစ္စဉာဏ်၏ အလုပ် (မှန်ပါ)။

ဒါကို သုံးလေးခေါက်လောက် အိမ်မှာတွေးပြီး လုပ် လို့ရှိရင် ခင်ပွားတို့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် ဒီဘဝ ပါရမီအလိုက် မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်အလိုက် ဖြစ်ပါလိမ့် မယ် (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။

က- ယနေ့ ဒီတွင် တော်ကြဦးစို့။
သာဓု... သာဓု... သာဓု။

ကိစ္စဉာဏ်

သဒ္ဓိတဋ္ဌသဘော

သစ္စာတရား ဆိုတဲ့စွာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သစ္စာက မှန်ကန်တာ၊ တရားကလည်း မှန်ကန်တာပဲ။ ဒီတရားလောက် မှန်တာ မရှိဘူး။ သစ္စာတရားဆိုတာ ဦးဘရှင်းရေး သစ္စာကလည်း မှန်ကန်တာပဲ (မှန်ပါ)။ တရားကလည်း တရားတာပဲ (မှန်ပါ)။ မှန်ကန်တဲ့တရားလို့ မောင်နိုင်တို့ မှတ်ရလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။

ဒါဖြင့် မှန်ကန်တဲ့တရားလို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက သိထားတော့ ဒီပြင်တရားတွေကော ဘုရား၊ အို- ဒီပြင်တရားတွေကော မှန်ဘူးဟေ့လို့ ဆိုကောင်းဆိုရတော့မယ် (မှန်ပါ)။ ဘယ်နှယ်ကြောင့်တုံးဆိုတော့ သူသည်ကားလို့ ဆိုလို့ရှိရင် ဖြင့်တဲ့ ဒါနပြုလုပ်တယ်ဆိုဝေမယ့်လည်း ဒါနကုသိုလ်ကံက ပြီးသကာလ ကောင်းကျိုးပေးတဲ့အခါလည်းပေး၊ တစ်ပါး သာကက ဝင်ဖြတ်သွားရင်လည်း အကျိုးမပေးတော့ဘူး (မှန်ပါ)။ မှန်ရဲ့လား သူတို့ (မမှန်ပါ ဘုရား)။

သီလဆောက်တည်လို့ အသက်ရှည်တယ်ဆိုငြားသော်လည်း ကံတွေက ဝင်ဖြတ်လိုက်ရင် မောင်နိုင် သက်တမ်းစေ့အောင် ဘယ်နှယ်နေရပါမလဲ (မနေရပါ ဘုရား)။ ဩော်- ဒီတွေကတော့ဖြင့် သူများအရှုပ်အယှက်ကို ခံနိုင်တဲ့တရားတွေ ဖြစ်နေပါလားဆိုတာ ပေါ်သွားတယ် (ပေါ်ပါတယ် ဘုရား)။

သမထတွေ ဘယ်လိုပင် အားထုတ်ပြီးသကာလ ထားပြီးသော်လည်း ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကမ္ဘာပျက်တွေနဲ့ ကြုံတဲ့ အောက်ပထမဈာန်ဘုံတွေ ပါသွားပြန်တော့ မမှန်တဲ့ တရားတွေ ဖြစ်နေတော့ မမှန်သလိုပဲ ပျက်စီးသွားတယ် (မှန်ပါ)။

ဒီသစ္စာကတော့ကိုတဲ့ နိရောဓသစ္စာ၊ နိရောဓက ဒုက္ခသစ္စာ၊ သစ္စာက မှန်တယ်၊ ဒုက္ခတွေချုပ်တာ အမှန်ဖြစ်နေတော့ သုခအမှန်ဟာဖြင့် စာယ်သူဖျက်လို့မှ မရတော့ဘူး (မှန်ပါ)။ ဒုက္ခကတော့ ချုပ်တာ အမှန်ပဲ (မှန်ပါ)။ သုခအမှန်ကတော့ ဘယ်သူဖျက်လို့ ရသတုံး (မရပါ ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် တရားတကွ တရားထဲမှာဖြင့် သူ့ကို မှတ်တဲ့ သူ့ကို အားမထုတ်ရဘဲနဲ့ ကိုပေါ်၊ ကိုဝတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မအောက်မေ့နဲ့ (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြ (မှန်ပါ)။

သူ့ကို အားမထုတ်ဘဲနဲ့ (ဘယ်တော့မှ နိဗ္ဗာန်မရနိုင်ပါ ဘုရား)။ နိဗ္ဗာန်မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့စွာ သေသေချာချာ မှတ်ပါတဲ့။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဟောမယ်ကြံတော့ ဦးဘရှင်းတို့ မောင်နိုင်တို့ သင်ထားတယ်။ သူဟာ ဝမ်းထဲမှာ ဖြူစင်နေတဲ့အခါမှ ဟောရတယ် (မှန်ပါ)။

ဘယ်အချိန် ဟောရသလဲ (ဝမ်းထဲမှာ ဖြူစင်နေတဲ့ အချိန် ဟောရပါတယ် ဘုရား)။ ဖြူစင်နေတဲ့အချိန်မှ ဟောရတယ်၊ ဒီပြင်အချိန် သွားဟောလို့ရှိရင် တရားဟာ စွဲကိုမစွဲဘူးတဲ့ (မှန်ပါ)။ ဒီတော့ ဖြူစင်နေတဲ့အချိန် ဟောမှသာလျှင် စွဲတယ်ဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို ဟောမည့်ကြံတိုင်း ကြံတိုင်း ဖြူစင်အောင် လုပ်ပေးရမယ် (မှန်ပါ)။

ဖြူစင်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မှတ်တာပေါ့တဲ့။ မနေ့က မငိုစွသမပုဗ္ဗာဒိမှာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တစ်သံသရာလုံးဟာ သစ္စာမသိခဲ့တာ အဝိဇ္ဇာ (မှန်ပါ)။

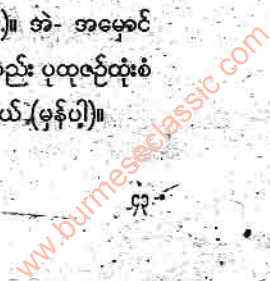
သစ္စာမသိခဲ့တာ (အဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား)။ ဩော်- သစ္စာမသိခဲ့တာ အဝိဇ္ဇာ၊ ဒုက္ခသစ္စာလို့လည်း မသိခဲ့ဘူး၊ လောဘသမုဒယသစ္စာ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းလို့ မသိတာလည်း (အဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား)။ ဒုက္ခချုပ်ရာဟာ နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ပဲလို့ မသိတာတော့ (အဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား)။ မသိတာနော် (မှန်ပါ)။

ဒုက္ခချုပ်ကြောင်း အကျင့်ဟူသရွေ့ဟာလည်း မဂ္ဂသစ္စာလို့ မသိတာကော (အဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် သူသိတာပါသေးရဲ့လား (မပါပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးကပဲ သတိ ပေးပါတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သူ့ကို မသိသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာတဲ့ ဒုက္ခအညာဏ်၊ ဒုက္ခသမုဒယအညာဏ်လို့ ဘုရားက ဟောသောကြောင့် မျက်စိဖြင့် ကန်းပဟေ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပြောရလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သစ္စာမသိရင် ဘာတဲ့ (မျက်စိကန်းပါတယ် ဘုရား)။ ဩော်- သစ္စာမသိရင် မျက်စိကန်းတယ်လို့ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီမျက်စိကန်းသည်ကားလို့ ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် အာလောကောဥဒေါဒိဆိုတဲ့ အလင်းမရတော့ဘူး၊ ရသေးရဲ့လား (မရပါ ဘုရား)။

မရတော့ သူသည် အမှောင်ထဲမှာပဲ နေရတဲ့အဓိပ္ပာယ် မရောက်ဘူးလား (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။ အဲ- အမှောင်ထဲမှာ နေရတော့ နေရပင်နေရငြားသော်လည်း ပုထုဇဉ်ထုံးစံက အငြိမ်မနေဘူး၊ လမ်းသွားချင်သေးတယ် (မှန်ပါ)။



နောင်တတွေ နောင်မှ မရသေးပါ

ဒေါက်တာအရှင်လားဘာသာမိ(မြတ်ဗွေ)



(၁)

အရင်နှစ်တွေက တစ်ပိုင်တစ်နိုင် လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ကောင်းကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေကို ဒီနှစ်မှာလည်း ပိုမိုကျစ်လျစ် အကျိုးပြည်ပြည့် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိစနစ်ကျ အောင် လိုစွက် ပိုဖျက် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံအရ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်တွေကို ဖြည့်စွက်ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် မေတ္တာ၊ စေတနာ အပြည့်ထားပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ခိုဝှက်သတ် ရောက်လာသူတိုင်း အေးချမ်းသာယာပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။

ဒီလုပ်ငန်းစဉ်တွေကို မိမိတစ်ဦးတည်း လုပ်ဆောင်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အခုချိန်ထိ မိမိတစ်ဦးတည်း လုပ်ဆောင်ခဲ့တာလည်းမရှိသေးပါဘူး။ အဖွဲ့အစည်းအသီးသီး၊ ကုသိုလ်ရှင်အသီးသီး စုပေါင်းအားနဲ့ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းအလှူရှင်တွေ အထူးသဖြင့် ကျောင်းအလှူရှင်တွေဖြစ်တဲ့ မိခင်ကြီးဒေါ်အေးရင် သားဦးဝင်းကျော်၊ ဒေါ်ဂျာဘူ၊ သား မောင်ကောင်းမြတ်

ကျော်၊ သမီး မခင်ထက်မြတ်ကျော်၊ မိသားစုနဲ့ သူတို့ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေ၊ စုပေါင်းကုသိုလ်ရှင်တွေ၊ ဂေါပကလူကြီးစတဲ့ စွမ်းအားတွေနဲ့ ပေါင်းစုထားတဲ့ ကောင်းမှုတွေဖြစ်ပါတယ်။

၁၃၇၇ ခုနှစ် ရက်စွဲမှာတော့ အရင်နှစ်တွေထက် အကျိုးပိုများတဲ့ အစီအစဉ်သစ်တွေ ပေါင်းစပ်ပြည့်စုံ

www.burmeseclassic.com

လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အရင်နှစ်ကထက် လေးမျိုးတိုးပြီး အကျိုးပြုတွေ လုပ် ဆောင်ခဲ့တာပါ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် မြန်မာရက်စွဲ ၁၃၇၇ ခုနှစ်ရဲ့ ကောင်းကျိုးပြုအလုပ် တွေက

◆ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ဓမ္မ စကူးလ် သင်ကြားပေးပါတယ်။

◆ ပြာသိုလထဲမှာ (၇)ရက် တရား စခန်း ဖွင့်ပါတယ်။

◆ ဝါတွင်းသုံးလ ဥပုသ်ရက်တွေ မှာ ဥပုသ်ရက် တရားစခန်းဖွင့်ပါတယ်။

◆ ဝါတွင်းသုံးလ ဥပုသ်ညတွေမှာ ဓမ္မကထိကတွေပင့်ဖိတ်ပြီး တရားပွဲတွေ ကျင်းပပါတယ်။

◆ အလယ်တန်းနဲ့ အထက်တန်း ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို တစ် ပတ်လျှင် သုံးရက် မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အခြေခံ တရားတွေကို အင်္ဂလိပ်လို သင်ကြား ပေးပါတယ်။

◆ အလယ်တန်းနဲ့ အထက်တန်း ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို တွန်ပူတာ တစ်လသင်တန်း ဖွင့်လှစ် သင်ကြားပေးပါတယ်။

◆ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းနဲ့ ထက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား တွေကို ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းပါတယ်။

◆ စာရေးဆရာ ဗေလုဝတို့အား ဖိတ်ခေါ်ပြီး စာပေဟောပြောပွဲတွေ ကျင်းပပါတယ်။

◆ နယ်လှည့် ဓမ္မကထိက ဆရာ ဆော်တွေ ပင့်ဖိတ်ပြီး တရားပွဲတွေ ကျင်းပပါတယ်။

◆ ပါမောက္ခချုပ် ဆရာတော် ခေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသနဲ့ ယောစည်နာယကချုပ် ဆရာတော်

ဒေါက်တာအရှင်ဇဥိလတို့အား ပင့်ဖိတ် လျက် အထူးတရားပွဲ ကျင်းပပါတယ်။
◆ သင်္ကြန် ဒုလ္လဘ ရတန်းခံပွဲနဲ့ တရားစခန်း ကျင်းပပါတယ်။

(၂)

၁၃၇၇ ခုနှစ် ရက်စွဲသစ်မှာ ကုသိုလ်အနှစ်တွေ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ စေတနာ သန့်ရှင်းစွာနဲ့ ဆောင်ရွက်တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးလူငယ်အားလုံး ကုသိုလ်နဲ့ ပညာ ရည်တွေ ပြည့်မြင်တင်ဖို့ ရည်ရွယ် တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရားစခန်း ဆိုလည်း အကုန်တာဝန်ယူတာဖြစ်ပါ တယ်။ မြင်ထောင်၊ အိပ်ရာခင်း အစ စားစရိတ်၊ နေစရိတ်ပါကျန် အကုန် နီးပါးလှူဒါန်းပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ စခန်း ဝင်ယောဂီက ယောဂီဝတ်စုံယူဆောင် ပြီး တရားအားထုတ်ရုံပါပဲ။

ကလေးငယ်လေးတွေကိုလည်း ပညာဒါနအဖြစ် ဖြည့်ဆည်းပေးတာဖြစ် ပါတယ်။ အခမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ၊ အခမဲ့ တွန်ပူတာ၊ ပညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့ ငွေ၊ ပညာရေးအထောက်အကူပစ္စည်း တွေ လှူဒါန်းပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးငယ်တွေဘက်က အချိန်နဲ့ အခွင့် အရေး ညီညီမျှမျှတန်ဖိုးထား ကြီးစားဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

တရားစခန်းနဲ့ တရားပွဲတွေမှာ တရားထိုင်သူ တရားနာသူလေးရာဝန်း ကျင်တော့ရှိပါလိမ့်မယ်။ နေ့စဉ်ညတိုင်း တရားထိုင်သူ အချိန်ပိုင်းယောဂီအပါ အဝင်ပါ။ ဝန်းကျင်အတိုင်းအတာအရ ဆို ဒီထက် အရေအတွက်ပိုများနိုင်တဲ့ နေရာဒေသပါ။ စိစဉ်မှုပိုင်း သို့မဟုတ် လှူဒါန်းမှုပိုင်းမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ယောဂီပိုင်းမှာ

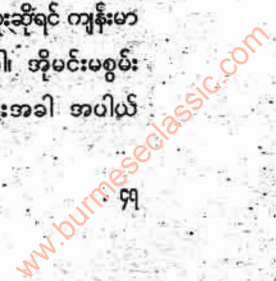
အားနည်းတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပါ။ အမှန် တကယ် သူတို့အတွက် ကုသိုလ်က ဘုရားအဆက်ဖြစ်ဖို့ အခလိုကုသိုလ်ပွဲ တွေ ကျင်းပပေးတာဖြစ်ပါတယ်။

စခန်းရက်အတွင်း တရားမထိုင်၊ ဒီအတိုင်း ဘာသိဘာသာနေသူတွေ လည်း ရှိပါတယ်။ တချို့က ကိုယ်ပိုင် အလုပ် ဘာမှမလုပ်ဘဲ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်၊ တစ်ဆိုင်ဆင်း တစ်ဆိုင် တက် လှည့်ပတ်သွားနေတာလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဥပုသ်ရက် ဥပုသ်မစောင့်ဘဲ ဘာသာလဝါ နေသူတွေလည်း အများ ကြီးပဲ။ တဟောဟော တသောသောနဲ့ နောက်ရာပေါက်ရာ ဟိုပြောဒီပြောပါ။ ကုသိုလ်မဖတ်၊ စီးပွားမတက် အသက် ကြီးတာပဲ အဖတ်တင်နေသူတွေပါ။ အကြောင်းဆုံလို့ သတိပေးပြောပြတဲ့ အခါ 'မအားလို့ပါ' ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပယ်ချတတ်ပါတယ်။

အချိန်နဲ့အခွင့်အရေးတွေ ရနေ လျက်နဲ့ 'မအားဘူး'လို့ လွယ်လွယ်ပြော တာ မကောင်းပါဘူး။ လောလောဆယ် အနေချောင်ဖို့ လွယ်လွယ်မပြောသင့်ပါ ဘူး။ ကိုယ်က အနေချောင်တယ်ထင်ရ ပေမယ့် အသေကျပ်မှာတော့ အသေ အချာပါ။ ဒီဘဝ အနေချောင်ပေမယ့် နောင်ဘဝတွေမှာ အနေကျပ်မှာပါ။ အနေကျပ် အသေကျပ်အောင်မဖန်တီး သင့်ပါဘူး။

အခလိုပြောတာ နောင်တတွေ နောင်မှရနေမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။

အခွင့်အရေးရှိနေခိုက် ဒါနတွေ မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ သီလတွေ မကျင့်သုံးဖြစ် ဘူး။ သမထအလုပ် အားမထုတ်ဖြစ် ဘူး။ တရားမထိုင်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျန်းမာ ရေး မကောင်းတဲ့အခါ၊ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်တဲ့အခါ၊ သေခါနီးအခါ အပါယ်







အဝူမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကာစေတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပူဇော်ခြင်း

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

ဝထမပိုင်း

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ သာသနာတော်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များ ဆက်ကပ် ထုတ်ဝေရေး အခမ်းအနားကို ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့် (၁၂-၁-၂၀၁၇) တနင်္ဂနွေနေ့၌ သာသနာ့မဟာဗိမာန်တော် အတွင်း ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ ကျင်းပသည့် အခမ်းအနားတွင် ဆရာတော်အရှင်မြတ် ၁၆၅ ပါး၊ သီလရှင် ဆရာကြီး ၉ပါး၊ လူပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးသား ၈ဦး၊ အမျိုးသမီး ၂၀ ဦးတို့အား သာသနာတော်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များကို ဆက်ကပ်ပေးအပ် ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။

ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များကို နိုင်ငံတော်သမ္မတ ဦးထင် နှင့် နိုင်ငံတော်၏အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ် ဒေါ်အောင်ဆန်း စိမ်းတို့က ဒုတိယသမ္မတ ဦးမြင့်ဆွေနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်သက်ဌေး၊

ဒုတိယသမ္မတ ဦးဟင်နရီဝန်ထီးယျ၊ တပ်မတော်ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးစိုးဝင်း၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းမြင့်နှင့် ဇနီးဒေါ်ချိုချို၊ အမျိုးသားလွှတ်တော်ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးသာအောင်၊ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ဥပဒေ ရေးရာနှင့်အထူးကိစ္စရပ်များ လေ့လာဆန်းစစ်သုံးသပ်ရေး ကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌ သူရဦးရွှေမန်း၊ ပြည်ထောင်စုတရားသူကြီး ချုပ် ဦးထွန်းထွန်းဦး၊ နိုင်ငံတော်စွဲစဉ်ပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာ ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးညွန့်၊ ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးများ၊ ပြည်ထောင် စုရှေ့နေချုပ်၊ ပြည်ထောင်စုစာရင်းစစ်ချုပ်၊ ပြည်ထောင်စု ရာထူးဝန်ဥက္ကဋ္ဌ၊ နေပြည်တော်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗဟိုဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ညှိနှိုင်းကွပ်ကဲရေးမှူး (ကြည်း၊ ရေ၊ လေ) နေပြည်တော်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူးနှင့် ဒုတိယဝန်ကြီးများ မှ ဆက်ကပ်လျှာဒါန်းပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။

ပြည်သန်းပုဂ္ဂိုလ် (ကော်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)



အခမ်းအနားတွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတနှင့် ဧည့်ပရိသတ် အပေါင်းတို့အား နိုင်ငံတော်သံယာမဟာနာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု အဘိဓဇအဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက ဗန္ဓုလေးမြို့ ဗန်းမော်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တကုမာရာဘိဝံသမှ ငါးပါးသီလ ချီးမြှင့်တော်မူပြီးလျှင် နိုင်ငံတော်သံယာမဟာနာယကအဖွဲ့ အကျိုးတော်ဆောင် သန်လျင်မြို့ မင်းကျောင်း ပထမပြန်စာသင်တိုက် ပမာန နာယက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာဘိဝံသမှ ရေစက်ချ အနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလှူပွဲကို ဆက်လက်ကျင်းပရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီး များနှင့် သီလရှင်ဆရာကြီးများအား ဥပ္ပါတသန္တိစေတီတော်



အဝင်လမ်းနှင့် စေတီတော်ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်တို့၌ ဆွမ်း ဆန်စိမ်းနှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာဖြင့် လောင်းလှူပူဇော်ကြပါသည်။

စာရေးသူသည် ကျေးဇူးတော်ရှင် တောင်ကြီးမေတ္တာ ရှင် နဂါးပွက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကြိုတင်မှာကြားထား ချက်အရ (၉-၃-၂၀၁၇) နေ့တွင် နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ခေတ္တတည်းခို သီတင်းသုံးတော်မူရာ စည်ပင်သာ ယာဧည့်ရိပ်သာအဆောင် အမှတ် (၅၁) အခန်း (၂) ၌ သွားရောက်ဖူးမြော်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှ ၁၂ ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီအရောက်လာရန် မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် စာရေးသူသည် ကဗျာဆရာဝေထွန်းဦး ၏ အကျိုးဆောင် ပို့ဆောင်ပေးမှုကြောင့် (၁၂-၃-၂၀၁၇) နံနက် ၇ နာရီတွင် စည်ပင်ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိပါသည်။

စာရေးသူတို့ ဒကာတစ်စုသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်းစားကြသွားခိုက် နံနက်၈နာရီ အလျင်အမြန်စားသုံးကြပါ သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်းစားပြီး၍ သံယာကြိုကား ဖြင့် ကြွချီတော်မူခဲ့ကတည်းက စာရေးသူတို့ မူလစာရင်းပေးသွင်း ထားပြီးသူများသည် ဝင်ခွင့်တံဆိပ်ရင်ထိုးများ တပ်ဆင်လျက် တောင်ကြီးမှပါလာသော မေတ္တာရှင်ကားလေးကို ယာဉ် ဝင်ခွင့် ချိတ်ဆွဲပြီးလျှင် ဥပ္ပါတသန္တိဝင်း သာသနာ့မဟာဗိမာန် တော်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြပါသည်။

ဂိတ်မှ တာဝန်ကျလုံခြုံရေးများမှ ယာဉ်ဝင်ခွင့်နှင့် လူဝင်ခွင့် ပါ၊ မပါ စစ်ဆေးပြီးလျှင် သာသနာ့မဟာဗိမာန် တော်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ လုံခြုံရေးစစ်ဆေးမှုကို ထပ်မံ ခံယူ၍ ခန်းမတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် ရရှိကြပါသည်။

ဂုဏ်ပြုခံဆရာတော်များ ကြွချီလာတော်မူကြသော အခါ နိုင်ငံတော်ဆိုင်းဝိုင်းမှ ရောင်တော်ဖွင့် တီးလုံးဖြင့် ဖြည်းညင်းသာယာစွာ တီးခတ်လျက် အပူဇော်ခံ စင်ပြန် ထက်သို့ သီတင်းသုံး နေရာယူတော်မူနိုင်ကြစေရန် စီစဉ် ပင့်ဆောင်ရပါသည်။ ထို့နောက် အခမ်းအနား စတင်ပေး သောအခါ အထက်ပါအစီအစဉ်အတိုင်း ကျင်းပကြပါသည်။

စာရေးသူတို့ တစ်ညဒါယကာတစ်စုသည် အလှူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်း ဆန်ခံ ကြွချီတော်မူပေသောအခါ ဘွဲ့တံဆိပ်အဆောင် အယောင်များကို ကိုင်ဆောင်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဝင်ဆောင် ကြိုဆို လိုက်ပါလာကြပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ဆီးချို၊ သွေးတိုးနှင့် ကျီး
ဆင်းရောဂါများကြောင့် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့တော်မူသဖြင့်
ပန်းစိမ့်သောငှာ စာရေးသူမှ ဝိုးချဲတစ်လုံး စီစဉ်၍
ထိုသို့လယ်ယူပိုင်ဆောင်ပါသည်။ သဒ္ဓါမချို့သော မြန်မာတို့
ဆုတော်မပြတ် လောင်းလှူပူဇော် ကန်တော့ကြပုံများမှာ
အကြောင်းရှိလှပါပေသည်။

ဥပုတသန္တိစေတီတော်မြတ်ကြီးအား လက်ယာရစ်
တစ်ဝတ် ပူဇော်ပြီးလျှင် တည်းခိုရာ စည်ပင်ရိပ်သာသို့
ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၆ နာရီအချိန်တွင်
ဆောင်ကြီးသို့ ပြည်တော်ပြန် အပူဇော်ခံခံရီး ကြာချိမည်
ဖြစ်ပါသဖြင့် စာရေးသူတို့ ဒကာအားလုံး စည်ပင်ရိပ်သာမှာ
ပင် ညအိမ်ကြပါသည်။

၁၃-၃-၂၀၁၇ နံနက် ၆ နာရီတွင် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး အရက်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးချိန်၌ နေပြည်တော်စည်ပင်
နိဗ္ဗာန်သင်္ဃာတော် မော်တော်ယာဉ်ငယ် ငါးစီးဖြင့် စတင်ထွက်ခွာ
ထားခဲ့ကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ခေတ္တဝင်၍ ထိုမှဆက်လက်
ထွက်ခွာလာကြရာ နန်းပန်တက်သို့ ၁၀ နာရီခွဲတွင် ရောက်ရှိ
ကြပါသည်။ နန်းပန်တက်မှ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော မေတ္တာ
နှင့်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးညွန့်မောင်နှင့်အဖွဲ့မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား
နံနက်ဆွမ်း ကပ်လှူကြပါသည်။

အားလုံး နံနက်စာစားသုံးပြီး ခေတ္တအနားယူကြ၍
၁၂ နာရီခွဲတွင် မော်တော်ယာဉ်ခြောက်စီးဖြင့် ဆက်လက်
ထွက်ခွာလာကြပါသည်။ နေ့လယ် ၂ နာရီတွင် ဟံဟိုးမြို့
အဝင်မှ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော နဂါးပွက်အဖွဲ့၊ မေတ္တာရှင်
အဖွဲ့၊ အင်းသားလူမှုရေးအဖွဲ့၊ အဖြူရောင်အဖွဲ့တို့မှ မော်တော်
ယာဉ် ၁၀ စီးနှင့် ပေါင်းစည်းမိကြပါသည်။

ခေါင်တိုင်လမ်းခွဲသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ဝိဇ္ဇာလယ
ဆရာတော်နှင့် ကံရွာဆရာတော် ဦးဆောင်သော ခေါင်တိုင်
အဖွဲ့၊ အင်းလေး နန်းပန်အဖွဲ့၊ မိုင်းသောက်အဖွဲ့၊ မိုင်းပျိုးအဖွဲ့၊
သွင်းမြေလတ်အဖွဲ့၊ ရှမ်းတံခွန်အဖွဲ့၊ ဓမ္မစကြာအဖွဲ့၊ ဝတ်အဖွဲ့၊
ဗျာန်းအဖွဲ့ အစရှိသော ကားအစီးပေါင်း ၅၀ ကျော်နှင့်
အဖွဲ့ဖြူးဆိုင်ကယ် ၁၀ စီးတို့မှ အိုးစည်ဗုံမောင်းများ တီးမှုတ်
ဗြဲဆိုလျက် ရှိကြပါသည်။

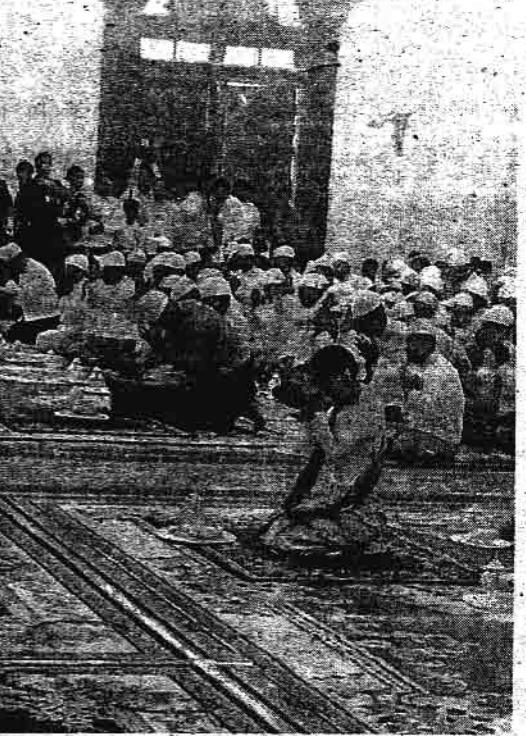
တောင်ကြီးမြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်မှစတင်၍ ကားလမ်း
အတိုင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား
ကြည်ညိုချစ်ခင် လေးစားကြကုန်သော လူထုပရိသတ်
အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းဖြဖြ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိမိုး

အပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)



ကြလျက် မေတ္တာရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကျန်းမာချမ်းသာ
စွာနှင့် သာသနာဝန်၊ ခန္ဓာဝန်တို့ကို လွယ်ကူစွာ ဆောင်ရွက်
နိုင်ပါစေကြောင်းဖြင့် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သသံတို့သည်
အထက်ဝဠာတစ်ခွင်သို့ ဖျံ့နှံ့ပါသတည်း။

တောင်ကြီးတစ်မြို့နယ်လုံးတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ ဘွဲ့ထူးကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိ
တော်မူပေသော မေတ္တာရှင်နဂါးပွက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အား ဖူးမဝ ကြည်ညိုမဆုံး ရှိကြပေကုန်သော တောင်ကြီး
မြို့သူ၊ မြို့သားများ၏ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတော်မူလို
သည့် မဟာကရုဏာတရား ကြီးမားတော်မူသော ဆရာတော်
ဘုရားကြီးသည် နေပြည်တော်တွင် ပင်ပန်းလာသမျှကို
ဂရုပြုတော်မမူပေဘဲ ဗဟိုလမ်း၊ ဝိုင်လ်ချပ်လမ်းတစ်လျှောက်မှ

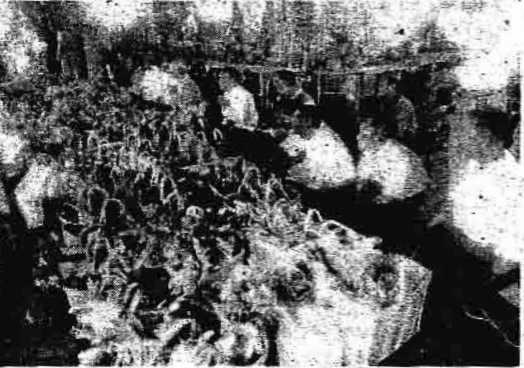




ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံမှကွေ့ပတ်လျက် အနောက်မြို့ပြတ်လမ်းသို့ ပြန်ဆင်းကာဖြင့် တောင်ကြီးမြို့ တစ်ပတ်ပြည့်သည်အထိ ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း၏ အပူဇော်တို့ ခံယူတော်မူပါသည်။

ညနေ မောင်ရီပျိုးချိန်ကျခါမှ နဂါးပွက်ကျောင်းတော် သို့ ပင်ရောက်လာသောအခါ စိန်ပန်း၊ ရွှေတောင်၊ ချမ်းမြသာ စည် ရပ်ကွက်များအတွင်းမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ကြည်ညိုဖူးမြော်ပူဇော်ရန် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြကုန်သော တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့၏အလိုကို ထပ်မံဖြည့် ဆည်းသောအားဖြင့် အပူဇော်ခံမင်္ဂလာယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းကြွ လျက် ကျောင်းအဝင်မုခ်ဦးဝမှ စတင်၍ ပင်မကျောင်းတော် ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိပေသည်အထိ မြင့်မြတ်သော ရဟန်း တော်တို့၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာတော်ကို ဆောင်ယူတော်မူကာ ပန်းခင်းလမ်းကို ဖြတ်သန်းကြွလှမ်းတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပူဇော်ဆုတောင်းကြကုန် သော တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့၏ အသံသည် အထက် တာဝတိံသာနန်းသို့တိုင်လျက် နတ်သိကြားဗြဟ္မာ တို့က ကောင်းချီးပေးဘိသည်အလား မစို့မပို့အနည်းငယ် စိုစွတ်ရုံမျှသော ပေါက္ခရာဝဿ မိုးဖွဲပြေးတို့သည်ကား ပူဇော် သူအပေါင်းကို လန်းဆန်းရှင်ယုံစေပါသည်။



ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်လည်း တပည့် ဒကာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကြည့်လျက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်တော် မူရကာ ဓမ္မာသနပလ္လင်တော်ထက်ဆီမှ တရားရေးအား အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူပါလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားသံအဆုံး၌ သာဓုခေါ် ဆိုကြပေသော ပရိသတ်အပေါင်း၏ သောင်းသောင်းဖြဖြ အသံတို့သည်ကား အနန္တစကြဝဠာတစ်ခွင် ယုံနှံသွားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နတ်သိကြား ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့မှ စကြဝဠာတစ်တိုင်းလုံးအနှံ့ ပူဇော်နေဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ပန်းခင်းလမ်းမှ ပန်းပေါင်းစုံတို့ မွှေးရနံ့တို့သည် ဖြည်းညှင်းစွာ တိုက်ခတ်လာသော လေပြေညှင်းနှင့်အတူ တစ်လောကလုံး မွှေးကြိုင်လျက်ရှိပါပေသော်လည်း စာရေးသူ၏ စိတ်အစဉ် ၌မူကား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ဖေတ္တာဂုဏ်နှင့် အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဂုဏ်တော် တို့၏ စင်ကြယ်ဖြူစင်သော မွှေးရနံ့ကိုကား ကျော်လွှား ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်း မရှိပါဟူ၍ ထင်မြင် ယူဆမိပါပေတော့ သည်တကား။

ဒုတိယပိုင်း

အင်းလေးဒေသလုံးဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိ သာသနာ ပါလက အသင်း၏ (၄၆)ကြိမ်မြောက် စာပွဲတော် အောင် ဆုနှင့်သဘင်နှင့် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ဘုရားများ အား ဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ၁၃၇၈ ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်၊ (၂၆-၃-၂၀၁၇) တနင်္ဂနွေ နေ့၌ ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ အင်းလေးဒေသ၊ ဟဲယာရွာစ မဓုဗိမာန်တော်၌ နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်မှစတင်၍ အောက်ဖ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။

- (၁) ၁၀ နာရီခွဲအချိန်တွင် သံဃာတော်များအား နေ့ ကျောင်းပေါ်၌ နေ့ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊
- (၂) နေ့လယ် ၁၂ နာရီအချိန်တွင် အချက်ပေးအုန်းမောင် ခေါက်သောအခါ နာယက၊ ဥက္ကဋ္ဌစသော သီးခြားထု ဝန်ဆောင်ဆရာတော်များနှင့် ဂုဏ်ပြုပူဇော်ခံ ဆရာ တော်တို့သည် သာသနာ့ဝိလာသိနီခဏ္ဍာသိမ်တော်မှ စုရုံးသီတင်းသုံးတော်မူကြရန်နှင့် စာပွဲတော်အောင် ဆု သံဃာတော်များသည် ကျောင်းနိကျောင်းပေါ်၌ ကြွရောက်သီတင်းသုံးတော်မူကြခြင်း။
- (၃) တာဝန်ကျ အကျိုးတော်ဆောင်ဆရာတော်များ

www.burmeseclassic.com

စာပွဲတော်အောင် သံဃာတော်များကို အတန်းလိုက် အောင်စဉ်နံပါတ်အလိုက် နေရာချထားပေးခြင်း။

၆) ဒုတိယ အချက်ပေးအုန်းမောင်းခေါက်သောအခါ စာပွဲတော်အောင် သံဃာတော်များကို ကျောင်းနံ ကျောင်းမှ ဓမ္မဗိမာန်တော် ဓမ္မာသနသံဃာ့နေရာသို့ အခမ်းအနားဖြင့် ပင့်ဆောင်ပြီး အောင်လက်မှတ်နှင့် ဓမ္မပူဇော်တို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း။

၇) အထူးပင့် သံဃာ့ဝန်ဆောင် ဆရာတော်များကို သာသနာဝိလာသိနီခဏ္ဍာသိမ်တော်မှ သာသနာ ပါလကဓမ္မဗိမာန် သံဃာ့နေရာသို့ အခမ်းအနားဖြင့် ပင့်ဆောင်ခြင်း။

၈) ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို အလှူခံရရှိတော်မူသော ဘွဲ့ခံ ဆရာတော်နှစ်ပါးတို့အား သာသနာဝိလာသိနီခဏ္ဍာ သိမ်တော်မှ သာသနာပါလကဓမ္မဗိမာန် ပူဇော်ခံ သံဃာ့နေရာသို့ အခမ်းအနားဖြင့် ပင့်ဆောင်ခြင်း။

၉) အတန်းလိုက် အောင်စဉ်နံပါတ် (၁) ဖြင့် အောင်မြင် သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပူဇော်ခံ သံဃာ့နေရာသို့ ပင့်ဆောင်၍ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်ကို ဖတ်ကြားပြီး ဓမ္မပူဇော်များကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း။

၁၀) အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို အလှူခံရရှိတော်မူသော တောင်ကြီးမြို့၊ နဂါးပွက် ကျောင်း ဦးစီးပဓာန နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ တေဇဝန္တ၏ ထေရုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ကို နန်းဟူး လယ်ခြေကျောင်းဆရာတော်က ဖတ်ကြားပြီးနောက် အင်းလေးဒေသလုံးဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိသာသနပါလက အသင်းမှ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်နှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း။

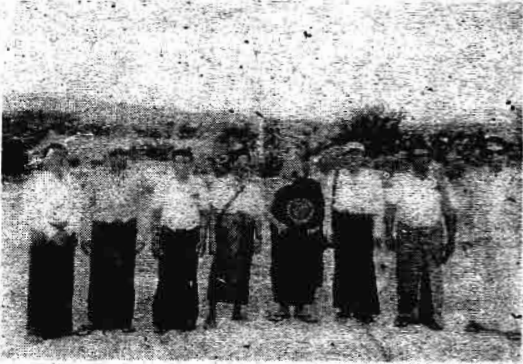
(ရှမ်းပြည်နယ်၊ ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ နန်းပန်ကျေးရွာ၌ ခမည်းတော် ဦးတုတ်ဖြူ + မယ်တော် ဒေါ်ငွေရီ တို့မှ ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၅ ရက်တွင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

၁၃၂၄ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၇ ရက်နေ့တွင် ညောင် ရွှေမြို့နယ်၊ နန်းပန်ကျေးရွာ၊ နန်းပန် မြောက်ကျောင်း ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မိဘ နှစ်ပါးတို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ ရှင်သာမဏေ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ၁၃၃၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင် မုန်းလဆန်း ၇ ရက်နေ့တွင် နန်းပန် မြောက်ကျောင်း



ဥဒကုက္ကေပသိမ်တော်၌ ငယ်ဆရာကိုပင် ဥပဇ္ဈာယ် ပြု၍ နန်းပန်ကျေးရွာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့၏ ပစ္စယာ နုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ နန်းပန်ကျေးရွာ၊ နန်းပန်မြောက်ကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတ၊ ညောင်ရွှေမြို့၊ သာသနာဝိပုလရွှေဂူစာသင်တိုက် ဆရာတော် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု ဘဒ္ဒန္တဝိလာသာ ဘိဝံသနှင့် လှိုင်ကြူပရိယတ္တိစာသင်တိုက် အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတဘဒ္ဒန္တမဟိန္ဒ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ခြောက်ထပ်ကြီး ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက် ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တအာရိဏ္ဍစသော ဆရာတော်တို့ထံတွင် ပရိယတ္တိ စာပေများကို သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းအဆင့်ဆင့်တွင် ပြည်နယ်သံဃာ့ဝန်ဆောင်ဆရာတော်အဖြစ် ဆောင် ရွက်တော်မူခြင်း၊ သာသနာမြှောက်တမ်း (၄၁)နှစ် အတွင်း အခြားဘာသာဝင် ၁၅၃၇ ဦး တို့အား ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ သက်ဝင်ယုံကြည်လာအောင် စည်းနိုး ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း၊ နှစ်စဉ်သင်တန်း သား/သူ ၁၂၀ ဦးတို့အား ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု စာပေများ သင်ကြား





ပေးခြင်း၊ ပရိယတ္တိစာပေများ သင်ကြားပို့ချပေးခြင်း၊ ရှင်ပြုပွဲများ ကျင်းပပေးခြင်း၊ ဝိပဿနာတရားစခန်းပွဲများ ကျင်းပခြင်း၊ သာသနိကအဆောက်အအုံများ စည်ဆောက်ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ပရဟိတဘဝဟုဂုဏ်၊ သာသနာတိတစရဂုဏ်၊ ခမာ-ဇာ ဂရိယဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဇွဲ ဇွဲလှ၊ ဝီရိယကြီးမားစွာဖြင့် စွမ်းဆောင်သာသာနပြုလျက် ရှိပါသည်။

ဤသို့လျှင် သာသနာတော် အကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်တော်မူသော ဆရာတော်ဘုရားတော်စေတနာသည် ၁၀၁၇၊ ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်တွင် ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရက ဆက်ကပ်လျှောက်ခံသော အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဝေ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်မြတ်ကို အလှူခံရရှိတော်မူပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ယနေ့တွင် အင်းလေးဒေသလုံးဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိသာသနာပါလကအသင်းမှ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်နှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ဆက်ကပ်လျှောက်ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

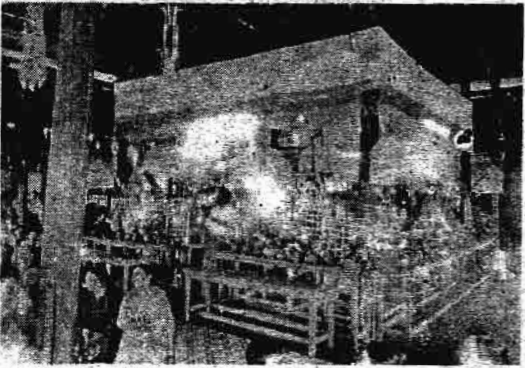
(၉) ဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို အလှူခံရရှိတော်မူသော ညောင်ရွှေမြို့ သာသနဝိပုလ ရွှေဂူ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် တိုက်ကြပ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဥက္ကဋ္ဌဘိဝံသ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်ကို ဟဲယာရွာမ ပထမကျောင်းဆရာတော်က ဖတ်ကြားပြီး အင်းလေးဒေသလုံးဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိသာသနပါလကအသင်းမှ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်နှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ဆက်ကပ်လျှောက်ခံခြင်း။

(၁၀) ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက ရတနာမြတ်သုံးပါးအား ပူဇော်ကန်တော့ကြ၍ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ၊ နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယရွှေဘုံသာသနဗုဒ္ဓဂန္ဓိကာရီ စာသင်တိုက်ဦးစီးပဓာနနာယက ဆရာတော်ဘုရားထံမှ ငါးပါးသီလခံယူဆောက်တည်ကြပြီး သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်တို့က မေတ္တုသုတ်၊ ပရိတ်တရားတော်တို့ကို ရွတ်ပွား ချီးမြှင့်တော်မူကြခြင်း။

(၁၁) အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ၊ နိုင်ငံတော်သံဃာ့နာယကအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင် မိုင်းသောက်ပထမစာသင်တိုက် ဦးစီးပဓာန နာယကဆရာတော် ချီးမြှင့်တော်မူအပ်သော ဩဝါဒကထာကို နာယုမှတ်သားခြင်း။

(၁၂) စဗ္ဗကထိက ဗဟုဇနဟိတစရ နောင်အင်းလေး အင်းလျားကျောင်းဆရာတော်ဘုရားက ရေစက်ချ အနုမောဒနာတရားကို ဟောကြားတော်မူလျက် အလှူရှင်အပေါင်းတို့မှ ရေစက်သွန်းချ အမှုပေးဝေကာ ဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲမင်္ဂလာ ပြီးစီး အောင်မြင်ကြောင်း ဇယမင်္ဂလာဩဘာစာတမ်းကို ရွတ်ဆိုပြီး သာဓုခေါ်ဆိုကြခြင်း။

(၁၃) ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို၍ အခမ်းအနားကို ရုပ်သိမ်းခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။ အင်းလေးဒေသလုံးဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိသာသနပါလက အသင်းကြီးက ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို အလှူခံရရှိတော်မူသော သာသနာ့အာဇာနည်မေတ္တာရှင် နဂါးပွက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တတေဇဝန္တ၏ အောင်မြင်မှုကို ဝုဇော်သော ဝတ္ထုငွေ ၃၃၀၅၀၀ ကျပ်အား ပရိယတ္တိသာသနာ အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့ခိုင်မြဲပါစေခြင်း



www.burmeseclassic.com

အကျိုးငှာ ရာသက်ပန် ဆွမ်းပဿောပင်အဖြစ် ပြန်လည် လျှောက်ခံထားပေးပါသည်။ အခမ်းအနားကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပပြီးဆုံး၍ သာဓုခေါ်ဆိုသံများသည်ကား မိုးယံသို့တိုင် လွင့်ပျံ ရောက်ရှိပါလေတော့သည်။

တတိယပိုင်း

တောင်ကြီးမြို့၊ နဂါးပွက်ကျောင်းတိုက်၊ မြစ်စိမ်းတောင် ကျောင်းတိုက်၊ ပတ္တမြားဂူကျောင်းတိုက်၊ နဂါးကန်တောရ ကျောင်းတိုက်များ၏ ဦးစီးပဓာန နာယက၊ မေတ္တာရှင်နာမူ တူညီရေးအသင်း၊ မေတ္တာရှင်အခမဲ့ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံ၊ အင်းသားလူမှုရေးအသင်း၊ အင်းလေးကန်ရေကောင်းရေးသန့် ရရှိရေးအဖွဲ့များ၏ ဩဝါဒါစရိယ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ သာသနာ တော်ဆိုင်ရာ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ရရှိတော်မူသော ဘဒ္ဒန္တဇောဇဝန္တအား ထပ်ဆင့်ဂုဏ်ပြု ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနားကို ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၆ ရက်၊ (၂-၄-၂၀၁၇) တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉ နာရီအချိန်၌ တောင်ကြီးမြို့၊ ချမ်းမြသာစည်ရပ်ကွက်၊ နဂါးမွတ်ပရိယတ္တိ စာသင်တိုက်၌ အောက်ပါအစီအစဉ်အတိုင်း ကျင်းပပြုလုပ် ခဲ့ပါသည်။

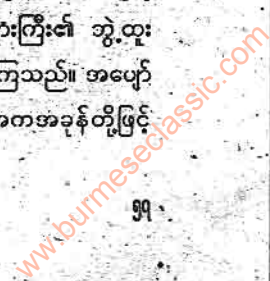
- (၁) ဘွဲ့ခံဆရာတော်နှစ်ပါးအား ဓမ္မာသနပလ္လင်ပေါ်သို့ ပင့်ဆောင်ခြင်း။
- (၂) နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဘုရားကန်တော့၍ အခမ်းအနားဖွင့်လှစ်ခြင်း။
- (၃) အခမ်းအနား အဖွင့်ဂါထာရွတ်ဆိုခြင်း။
- (၄) အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ အဂ္ဂမဟာမဏ္ဍိတ၊ နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ အင်းလေးဟံသာရွာမ ရွှေဘုံ သာဆရာတော်ထံမှ ပရိသတ်များက ငါးပါးသီလခံယူ ၍ ပရိတ်တရားတော်နာယူခြင်းနှင့် ဩဝါဒကထာ နာကြားခြင်း။
- (၅) ရှမ်းပြည်နယ်အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် အကြီးအကဲ များက ဘွဲ့တံဆိပ်တော် အဆောင်အယောင်များ၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်ခြင်း။
- (၆) နိုင်ငံတော် သံယာနာယကအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင် အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ၊ ညောင်ရွှေမြို့၊ မိုင်းသောက် ပထမ စာသင်တိုက် ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဘုမ္မာဘိဝံသ၏ သမ္မာယဒနိယကထာကို ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြားခြင်း။

- (၇) ရှမ်းပြည်နယ်အစိုးရအဖွဲ့၊ ဝန်ကြီးချုပ်က သာသနာရေး ဆိုင်ရာများ လျှောက်ထားခြင်း။
- (၈) အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေဘွဲ့ရ နဂါးပွက်ဆရာ တော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို ညောင်ရွှေမြို့၊ ရွှေဂူ စာသင်တိုက်၊ တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝိန္ဒသာရ က ဖတ်ကြားပူဇော်ခြင်း။
- (၉) ဝန္တဝါစကပဏ္ဍိတဘွဲ့ရ အရှင်ဥက္ကဋ္ဌာဘိဝံသ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ နန်းပန်ရွာ မြောက်ကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတ က ဖတ် ကြားပူဇော်ခြင်း။
- (၁၀) အရှင်သောမနန္ဒ (ဓမ္မာစရိယ) ရေးသားသည့် ဂုဏ ပူဇာ ဝါဝတနှင့် အနက်ကို ဓမ္မကထိက ကေလာ ဆရာတော် ဦးကောဝိဒက ဖတ်ကြားပူဇော်ခြင်း။
- (၁၁) ဦးသင်းမောင် (ဓမ္မာစရိယ MA) ရေးသားသည့် ရတု ပိုဒ်စုံနှင့် တေးထပ်ကို အဆိုတော် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် နှင့်အဖွဲ့က သီဆိုပူဇော်ခြင်း။
- (၁၂) အင်းသားလူမှုရေးအသင်း အတွင်းရေးမှူး ဦးအောင် ကျော်နိုင်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားခြင်း။
- (၁၃) မဟာဝန္တဝါစကပဏ္ဍိတ ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ သံယာ နာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ၊ ရွှေဂူစာသင်တိုက် ပဓာနနာယက ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတိလေဇကဉာဏက ရေစက် သွန်း၍ ကုသိုလ်အမှုအတန်းပေးဝေခြင်း။
- (၁၄) အခမ်းအနားကို ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဌတု သုံးကြိမ် ရွတ်ဆို၍ အခမ်းအနားရုပ်သိမ်းခြင်း။
- (၁၅) ဆရာတော်များအား နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်၍ ဧည့်ပရိ သတ်များအား ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း။

စတုတ္ထပိုင်း

၁၃၇၉ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ (၂-၄-၂၀၁၇) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဇာတိ မြေဖြစ်သော ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ အင်းလေးဒေသ၊ နန်းပန် ရွာတွင် ဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားကို ကျင်းပပြုလုပ်ပါ သည်။

နန်းပန်ရွာသွားများသည် သူတို့ချစ်သော၊ သူတို့ လေးစားကြည်ညိုသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးအတွက် စိတိမျက်ရည် ဖုံးလွှမ်းခဲ့ကြသည်။ အပျော် ကြီး ပျော်ခဲ့ကြသည်။ အတီးအမှုတ် အကအခုန်တို့ဖြင့်



သောင်းသောင်းဖြူဖြူ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ချီးမြှင့်သော သီလ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖောကြားသော တရားတော်များကို နာယူမှတ်သားလျက် ကြည်နူးပီတိဖြစ်ခဲ့ ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် တကွ ပင့်သံယာတော် အရှင်သူမြတ်အပေါင်းတို့အား မိမိတို့၏ ခွေးနှံ့စာကလေးဖြင့် တစ်ပိုင်တစ်နိုင်၊ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ဆန်တစ်ပြည်နှင့် ဝတ္ထုငွေအနည်းငယ် လောင်းလျှာလျက် ရွာလုံးကျွတ် ပါဝင် ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ ဆင်းရဲသော်လည်း သဒ္ဓါမချို့ငဲ့ပေသော နန်းပန်ရွာသူ၊ ရွာသားအပေါင်းတို့အား အလှူပူကို ငေးမော ကြည့်ရင်း စာရေးသူ၏ရင်ထဲမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် စီးမျောသွား ခဲ့ရပါလေသည်။

မြင့်မြတ်သော သဒ္ဓါတရား

- * မတူခြားနား
- ဤရွာသားတို့
- များပြားစွာ
- မရှိပါလည်း
- သဒ္ဓါမချို့
- နိဗ္ဗာန်သို့တိုင်
- ငါတို့တူပျော်
- သွားမယ်နော်ဟု
- ပူဇော်သံယာ
- မြတ်ထေရ်ဝါကို
- ကြည်စွာကပ်လှူ
- ကောင်းမှုဟူသည်
- တုယူမှတ်သားကြပါစေ ။
- * တို့ရှိခွန်အား
- စွမ်းပကားနဲ့
- ဆန်ကားတစ်ပြည်
- ကောင်းမှုတည်လို့
- နည်းသည်မဟု
- အိမ်တိုင်းလှူသည်
- ညီတူသဒ္ဓါ
- ထက်သန်စွာဖြင့်
- သာပြာမရှိ
- မြတ်ပီတိနှင့်
- ထားရှိစိတ်မှတ်

ရည်စိတ်သန်က
အမှန်ကောင်းကျိုး
ရမြဲတိုး၏
အကျိုးသည်လည်း အနဂဏ္ဍ။

နိဂုံး

အချစ်ဆိုရသည်ရှိသော် တောင်ကြီးမေတ္တာရှင် နဂါး ပွက်ဆရာတော်ကြီးသည် ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးတို့ကို အဘက်ဘက်မှ ကြည့်ရှုစောင့်မ တော်မူသဖြင့် တောင်ကြီးတစ်မြို့နယ်လုံးသည် သမမကဘဲ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ပူဇော်အားထား ရာ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝသော ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်တော်မူပါပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ သာသနာ့စောင့်ဆိုင်းရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မေတ္တာကရုဏာကြီးမားတော်မူပေထသော တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်တော် မူပေထသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နဂါးပွက် ပရိယတ္တိ စာသင်တိုက် ကျောင်းတော်ရာကြီးသည် တိုးပွားလာသော သံယာအင်အား၊ ပရိယတ်အင်အားအရ နောက်ထပ် သုံးထပ် ကျောင်းဆောင်တော်ကြီး တစ်ဆောင်အဖြစ် ထပ်မံအသစ် တစ်ဖန် တည်ဆောက်ရန် မဖြစ်မနေလိုအပ်လျက်ရှိပေရာ ရပ်ဝေးရပ်နီးနေ တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့က တောင်ကြီး မေတ္တာရှင် အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဘဒ္ဒန္တ တေဇဝန္တ ဆရာတော်ကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ မေတ္တာ ဂုဏ်တို့ကို တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် ကျောင်းဆောင် သစ်ကြီး ဆောက်လုပ်ပူဇော်ပွဲတွင် သဒ္ဓါတတ်အား နည်းများ မဆို ပါဝင်ဆင်နွှဲ ကုသိုလ်ပြုကြရန် လိုအပ်ပါကြောင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်၍ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ရပါပေတော့ သတည်း။

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းရန် -

- ၁။ နဂါးပွက်ဆရာတော် ၀၈၁-၂၅၅၁၀၁
- ၂။ ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး ၀၉-၂၆၀၀၀၂၃၀၆
- ၃။ ဆရာဦးကျော်ထွေး ၀၉-၃၆၀၄၇၄၈၄
- ၄။ ဦးညီညီ (ရှမ်းတံခွန်) ၀၉-၇၈၀၈၄၃၁၁၇

ဗေဒသုတေသီ ဆရာ

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၀)





မြန်မာ + ကိုရီးယား သာသနာပြုဆရာတော်
ဇနာမ ဓါဗီ အရှင်မိမိဇွှာ (မိမိဇွှာ)
 ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်
မှန်ကြည်လိုက်ပါ

ပျက်စီးခြင်းနှင့် ပျက်ဆီးခြင်း

သည် ဆုတောင်းများမှာ တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

ဩကာသ ကန်တော့တိုင်း ဝန်ဆောင်ပန်ပြီးနောက် ဆိုလေ့ရှိသည့် “ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် အပါယ်လေးပါ။ ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ရန်သူမျိုးငါးပါး၊ ဝိပုတ္တိတရား လေးပါး၊ ဗုဒ္ဓကတရား ငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍...” စသည်ဖြင့်ဆုတောင်း

ဗုဒ္ဓက ဟူသော ပါဠိစကားလုံးကို ပျက်စီးခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပြီးဖြစ်ကြ၏။ ဤစကားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာအများစု အတွက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား စကားလုံးဖြစ်၏။ ဘာသာရေးပွဲများတွင် နေ့စဉ် အိမ်မှာ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း ရွတ်ဆိုရှိခိုးသည့် ဩကာသ ကန်တော့ချီး၏ ဒုတိယပိုင်းတွင် ပါဝင်

အညွှန်းမဂ္ဂဇင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)

ကြသည့် ဆုတောင်းများတွင် ပါဝင်သည့် စကားဖြစ်၍လည်း မသိသော်လည်း သိနေ၏။ နားမလည်သော်လည်း ကြားနေ ကျဖြစ်၏ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအများ ရွတ်ဆိုဆုတောင်းလေ့ရှိ ကြသည့် ဤဗျာနတရား ငါးပါးကို နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်တွင် ဖော်ပြထား၏။ ယင်းဗျာနတရားငါးပါးမှာ -

- (၁) ဉာတိဗျာန - ဆွေမျိုး ပျက်စီးခြင်း
- (၂) ဘောဂဗျာန - စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်း
- (၃) ရောဂဗျာန - အနာရောဂါ နှိပ်စက်၍ ပျက်စီးခြင်း
- (၄) သီလဗျာန - ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးခြင်းနှင့်
- (၅) ဒိဋ္ဌိဗျာန - မှန်ကန်သောအယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်း ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဤငါးပါးတို့တွင် ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း၊ စည်းစိမ်ပျက်စီးခြင်း၊ အနာရောဂါ နှိပ်စက်သဖြင့် ပျက်စီးစေခြင်းများကြောင့် သတ္တဝါတို့အား အပါယ်လေးပါးသို့ လားရောက်စေမှု ကျ ရောက်စေမှု မရှိနိုင်သော်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးခြင်း နှင့် အယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်းများကြောင့်ကား အပါယ်လေးပါး သို့ ကျရောက်စေနိုင်လေ၏။ ဤနေရာတွင် အထူးနားလည် ထားသင့်သည်မှာ ပျက်စီးခြင်းနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်း မတူညီသည့် အချက်ပင်ဖြစ်၏။

မှန်၏။ ပျက်စီးခြင်းသည် အလိုအလျောက် သဘာဝ အတိုင်း ဖြစ်တတ်သည့် သဘောဖြစ်ပြီး ဖျက်ဆီးခြင်းသည် ကား မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် သဘောဖြစ်၏။ ပယောဂပါလာလျှင် လုပ်ဆောင်ချက် ပါလာပြီး လုပ်ဆောင်ချက် ရှိလာလျှင် စေတနာလည်း ရှိလာနိုင်၏။ စေတနာပါသည့် အချက်ဖြစ် လျှင် ကံမြောက်လာနိုင်ပြီး ကံမြောက်လာလျှင် တန်ပြန် အကျိုးပေးမှုလည်း ရှိလာနိုင်လေ၏။ ပျက်စီးတတ်သည့် သဘောဖြစ်သဖြင့် ပျက်စီးခြင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်မှု မရှိနိုင်သော်လည်း ပျက်စီးခြင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားသည့် သဘောဆိုလျှင်ကား တန်ပြန်သက်ရောက်မှုကို ခံရမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ဗျာနတရားငါးပါးတွင် ဉာတိဗျာန၊ ဘောဂဗျာန၊ ရောဂဗျာနများကြောင့် သတ္တဝါတို့အား အပါယ်ငရဲ စသည် ကျရောက်မှုကို မဖြစ်စေနိုင်သော်လည်း သီလဗျာန၊ ဒိဋ္ဌိဗျာနများကြောင့်ကား အပါယ်ငရဲ စသည် တို့သို့ ကျရောက်စေနိုင်ကြောင်း ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်း

အားဖြင့်ဆိုသော် ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျက်စီးခြင်း၊ အနာရောဂါနှိပ်စက်သဖြင့် ပျက်စီးခြင်းတို့သည် ပျက်စီးခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်းမဟုတ်သဖြင့် တန်ပြန်အကျိုး တရား မရှိသော်လည်း သီလပျက်စီးခြင်း၊ အယူဝါဒပျက်စီး ခြင်းသည်ကား မိမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြစ်စေ ဖျက်ဆီးသဖြင့် ပျက်စီးခြင်းဖြစ်သဖြင့် တန်ပြန်အကျိုး သက်ရောက်မှုရှိကြောင်း ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

ယနေ့ခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်များများသည် ပျက်စီးခြင်းနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်းအပေါ် ကောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်တန် မရှိကြပေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ပျက်စီးချိန် တန်၍ ပျက်စီးသွားကြသည့်အရာများအပေါ် အလွန်စိုးရိမ် သောတဖြစ်ကာ ယူကုံးမရ ဖြစ်နေတတ်ပြီး မပျက်စီးသင့် သည့် အရာများကိုကား လျစ်လျူရှုကာ ဖျက်ဆီးနေကြသကဲ့ သို့ ဖြစ်နေပေ၏။

အမျိုးပျက်စီးသည်အခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျက်စီး သည့်အခါ ရောဂါနှိပ်စက်သဖြင့် ပျက်စီးသည့်အခါများတွင် သာ အလွန်တုန်လှုပ်ပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင် တမိုင်မိုင်ဖြစ် တတ်ကြသော်လည်း သီလပျက်စီးသည့်အခါ၊ အယူဝါဒ ပျက်စီးသည့်အခါတွင်ကား ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ နေတတ်ကြ ၏။ တဒဂ်ပျက်စီးမှုအပေါ်တွင်သာ စိုးရိမ်မှုလွန်ကဲတတ်ကြပြီး သံသရာနှင့်ချီကာ ခံရမည့် ပျက်စီးမှုအပေါ်တွင်ကား ကြောက် ရွံ့တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဇော ဟူသော သဘောဖြင့် နောင်ခံရမည့်အရေးအပေါ် အလေး မမူမိကြဘဲ တဒဂ်ခဏ ယခုဘဝအတွက်သာ အာရုံထားနေ ကြလေ၏။ ဤသို့သာဆိုလျှင် နောင်ခံရသည့်အခါတွင်ကား ပြန်ရစရာမရှိအောင်ပင် ဖြစ်နေကြပေတော့၏။

စင်စစ် ဗျာနတရား ငါးပါးတို့တွင် ဉာတိဗျာန ခေါ် အမျိုးပျက်စီးသည်အခါ တုန်လှုပ်ဖွယ်မရှိလှပေ။ သံသရာ နှင့်ချီသည့် ဘဝများစွာတွင်လည်း ဤကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းနှင့် ကြုံခဲ့ကြရပြီးသည်သာ ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုနိုင် သေးသမျှ ဤကဲ့သို့သော အမျိုးအဆွေများ၏ သေဆုံးပျက်စီး ခြင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေကြရမည်သာ ဖြစ်၏။ မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း လွန်ဆန်၍ မရနိုင်ပေ။ မွေးဖွားခြင်း၏အခါ သည် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သဖြင့် မွေးလာခဲ့ပြီဆိုကတည်းက သေဆုံးရန် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသေဆုံးပျက်စီးမှုသည် တံဆိပ်ကပ်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အချိန်မရွေး၊ အရွယ်မရွေး နေရာမရွေး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မရွေး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်၏။



ထို့ကြောင့် မိဘအရင် သေဆုံးသွားသည့် သားသမီးများ ရှိသကဲ့သို့ ဆရာရွှေစာ သေသွားသူ တပည့်များလည်း ရှိ၏။ သားသမီး၏ နောက်ဆုံးခရီးကို ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရသည့် သေများရှိသကဲ့သို့ တပည့်၏ နောက်ဆုံးခရီးတွင် အသုဘ ခဲ့ရသည့် ဆရာသမားများလည်းရှိ၏။ သားသမီးအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး ကုသိုလ်ပြုပေးရသည့် မိဘများ ရှိသကဲ့သို့ တပည့်အတွက် သက်ပျောက်ဆွမ်းကပ်ကာ သရဏဂုံတင်ပေးရသည့် ဆရာသမားများလည်း ရှိ၏။

ဤသည်မှာ မိမိတို့အလိုတိုင်းမဖြစ် သူသဘောသူ ဆောင်နေသည့် သဘောပင်ဖြစ်၏။ ပျက်စီးခြင်းသဘောတွင် အဖို့တူသည်မရှိ သတ္တဝါအားလုံးမှာပင် ထိုပျက်စီးခြင်းရှိနေ ၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် သတ္တဝါ အရင်းဝင် မိမိသည်ပင် သေဆုံးပျက်စီးခြင်းကို မလွန်ဆန်နိုင် သည့်အပေါ်တွင် အမျိုးမျိုးပျက်စီးမှုနှင့် စပ်၍ကား မည်သို့မျှ ဆတ်နိုင်သည့် သဘောမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ဉာတိဗျသနနှင့် ခြံကြရာတွင် မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားရမည်သာ ဖြစ်ပါပေ၏။

ထို့အတူ ဘောဂဗျသန ခေါ် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျက်စီးမှုအပေါ်တွင်လည်း သဘာဝနိယာမကို နားလည် သဘောပေါက်ရန် လိုအပ်ပေ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာဟူသည် ချိတ်မှရသည့်သဘော ရှိသည့်အပြင် ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ ဦးသူ၊ အသွင် သားသမီးဆိုး ဟူသော ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့နှင့် အမြဲ ဖြတ် ဆက်စပ်နေသဖြင့် အချိန်မရွေး ပျက်စီးပျောက်ပျက် သွားနိုင်ပေ၏။

ပျက်စီးချိန်တန်လျှင် မည်သည့်နေရာတွင် မည်မျှ ခြံအောင် ထားပါသော်လည်း ပျက်စီးသွားတတ်၏။ မိမိက မည်မျှပင် ကြိုးစားရှာဖွေ စုဆောင်းနေပါသော်လည်း အချိန် တန်သည့်အခါ ပျက်စီးသွားတတ်၏။ မိမိက မည်မျှပင် ကြိုးစားရှာဖွေ စုဆောင်းနေပါသော်လည်း အချိန်တန်သည့် အခါ မိမိနှင့်မဆိုင် အများပိုင်ဖြစ်သွားသည်များ ရှိသကဲ့သို့ ခြံစွာဖွဲ့ထားမှုများအား မိမိမစားရဘဲ ထားခဲ့ရသည်များ မြင် ရှိ၏။

ဤသဘောကို မျက်မှောက်ခေတ် အဖြစ်အပျက်များ မြင်စားထိုးပြပေးနေပေ၏။ မြန်မာပြည်အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ နေရာအနှံ့တွင် နေ့စဉ်ကြားနေရသည့် သတင်းများကား မြင်စားမှုများ၊ ရေကြီးမှုများ၊ ငလျင်လှုပ်မှုများ စသည့် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များကြောင့် လူမည်မျှသေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ မည်မျှဆုံးရှုံးမှုရှိသည် စသည်ဖြင့် ပျက်စီးမှုကို သက်သေပြနေပေ၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် ရောဂတ်တိုင်း တစ်တိုင်းလုံးနီးပါး ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ကြုံ ကြွေခဲ့ရ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာအပြည့်ဖြင့် ချမ်းသာခဲ့သူများသည် သဘာဝနိယာမသဘောများကြောင့် ကုန်းကောက်စရာမရှိ အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ စင်စစ် ဤသည်မှာ ရှာဖွေစုဆောင်း ထားသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ၏ မမြဲခြင်းသဘောများပင် ဖြစ် ၏။ ပျက်စီးခြင်းနှင့် အမြဲမပြတ် ဆက်စပ်နေသည့် စည်းစိမ် ဥစ္စာများ၏ အဆုံးပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဖြစ်ရှိလျှင် အပျက်ရှိတတ်သကဲ့သို့ ပိုင်ဆိုင်တတ်သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ အပေါ်တွင် မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားရမည်သာ ဖြစ်ပါပေ၏။

ရောဂဗျသန ခေါ် အနာရောဂါကြောင့် ပျက်စီးသည့် အပေါ်တွင်လည်း အလားတူ သတိပြုဆင်ခြင်ကြရန် လိုအပ် ပေ၏။ စင်စစ် အနာရောဂါသည် အခြားမဟုတ် မိမိတို့ အသီးသီး ရရှိထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကပင် အနာရောဂါ အကြီး ဖြစ်နေပေ၏။ ရုပ်တရားကြီးကပင် အနာရောဂါကြီး ဖြစ်နေပေ၏။ အနာရောဂါသည် ရုပ်တရားအပေါ် အမှီပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် ဖောက်ပြန်မှုပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရောဂါဟူသည် ရုပ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရုပ်တရားရှိ၍ ဖောက်ပြန်မှုသဘောအဖြစ် ထင်ရှားလာသည့်ရောဂါကြောင့် ပျက်စီးတတ်သည့်သဘော ကို ကောင်းစွာ နားလည်ပြီး မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရန်သာ ရှိပေ၏။

ရုပ်တရားရှိ၍ ဖောက်ပြန်မှုရှိခြင်းကို ရောဂါဖြစ်ခြင်းဟု ဆိုသဖြင့် ရောဂါစုဖြစ်သည့် ရုပ်တရား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရောဂါကြောင့် ပျက်စီးတတ်သည့် ရုပ်တရားများ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးမှုအပေါ်တွင် သတိပြုဆင်ခြင်ကာ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို ဝေဒနာနုပဿနာ ဓမ္မတရားများခြင်းဖြင့်သာ ရင်ဆိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဗျသနတရားငါးပါးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အထူးပြု ဆင်ခြင်ရမည့် ဗျသနများကား သီလဗျသနနှင့် ဒိဋ္ဌိဗျသနများ ပင် ဖြစ်၏။ ပျက်စီးခြင်းတရား ငါးပါးတို့တွင် အမျိုးပျက်စီး ခြင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်း၊ အနာရောဂါကြောင့် ပျက်စီး ခြင်းများသည် တုန်လှုပ်ဖွယ်၊ ကြောက်လန့်ဖွယ်မလိုသည့် ဗျသနများဖြစ်သော်လည်း သီလဗျသန ခေါ် သီလပျက်စီး



သည့်အခါ၊ ဒိဋ္ဌိဗျာဓိ ခေါ် အယူဝါဒ လွဲမှားသည့်အခါများ တွင်ကား အလွန်ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းပေ တော့၏။

သီလပျက်လျှင် အခြားဒါန စသည်တို့ကို မည်မျှပင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သော်လည်း အပါယ်လားမူ ဘေးမှ မလွန်မြောက်နိုင်သည်အထိ ဖြစ်ရတတ်၏။ ကိုယ်ကျင့် သီလ ဖြစ်သဖြင့်လည်း ကိုယ်ကျင့်ရမည့်အပြင် သီလပျက်လျှင် လည်း ကိုယ်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ခံရလျှင်လည်း ကိုယ် သာဝင် ဖြစ်နေပေ၏။ ထို့ကြောင့် သီလပျက်စီးသည့်အခါ မတုန်မလှုပ်ဘဲ နေ၍မဖြစ်၊ အလွန်ပင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ဖြစ်ပေ သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု မဖြစ်စေဖို့ သီလမပျက်စေရန်သာ ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ဒိဋ္ဌိဗျာဓိ ခေါ် အယူဝါဒပျက်စီးမှုသည် လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အယူတစ်ပါး လွဲချော်သွားပါက အပါယ်မှတစ်ပါး လားရာမရှိဖြစ်တတ်ပေ ၏။ အယူဝါဒအစွဲတရား ဟူသည်ကလည်း အခက်သားပင်၊ ယုံကြည်မိပြီ၊ စွဲလမ်းမိပြီဆိုလျှင် အသက်ပင် အသေခံသည် အထိ စွဲကိုင်ထားတတ်၏။ ထိုသို့သာ အယူများကို စွဲကိုင်ထား မိလျှင် မှန်ကန်သည့် အယူဝါဒပျက်စီးပြီး အမှန်လမ်းကြောင်း နှင့်လွဲကာ နိဗ္ဗာန်နှင့် ဝေးစွာထက် ဝေးနေတတ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓက နိဗ္ဗာန်သွားရာလမ်းဖြစ်သည့် မစဉ်လမ်းစဉ်တွင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဟူသည့် အယူဝါဒ မှန်ကန်ရေး လမ်းစဉ်တစ်ခုကို အဦးပြုကာ ဟောကြားသမှု ပြုတော်မူခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

အယူဝါဒ မှန်ကန်မှုရှိမှ အထွေးအခေါ် အကြံအစည်၊ အပြောအဆို၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် အားထုတ်မှု စသည်တို့သည် လည်း မှန်ကန်နိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် အယူဝါဒ မမှားကြရန်နှင့် အယူဝါဒ မပျက်စီးကြရန် အထူးထိုက်တွန်းတော်မူခြင်း ဖြစ် ၏။ အကယ်၍ မိမိသည် ထိုအယူဝါဒသာ ပျက်စီးခဲ့ပြီဆိုပါက အလွဲအမှားလမ်းစဉ်များနှင့် သံသရာဝဲဩယတွင် အမှန်ပင် မျောနေပြီး အောက်အောက်ဘုံဘဝတွင် ကျင်လည်နေရ သဖြင့် နိဗ္ဗာန်နှင့် ဝေးပြီးရင်းဝေးနေမည် ဖြစ်ပါသောကြောင့် အယူဝါဒ ပျက်စီးသည့်အခါ အလွန်ပင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ဖြစ် ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူဝါဒတို့ မပျက်စီးစေရန် အထူး သတိပြုဆင်ခြင်ကာ မှန်ကန်သည့်အယူဝါဒဖြင့် ကြိုးစားသင့် ကြောင်း ဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဤ၌ ဆိုလိုသည်မှာ ပျက်စီးခြင်းနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်း အပေါ် အထူးသတိပြု ဆင်ခြင်ကြရန် ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါ၏။ ပျက်စီးခြင်းသည် သဘာဝနိယာမတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဖျက်ဆီးခြင်း ကား လုပ်ဆောင်ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ပျက်စီးချိန်တန်သည် ပျက်စီးမှုအပေါ်တွင် စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိသော်လည်း ဖျက်ဆီးသဖြင့် ပျက်စီးတတ်သည့် အမှုများအပေါ်တွင်ကား အလွန်ကြောက် မက် တုန်လှုပ်ဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း သိစေလိုရင်းဖြစ်၏။

ပျက်စီးတတ်သည့် အမျိုး၊ ဥစ္စာ၊ ရောဂါများသည် သဘာဝတရားများဖြစ်သဖြင့် ပျက်စီးမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်သော် လည်း ဖျက်ဆီးမှသာ ပျက်စီးတတ်သည့် အကျင့်သီလနှင့် အယူဝါဒများသည်ကား ပျက်စီးရန် မသင့်သည့်အရာ မပျက်စီးစေရန် ထိန်းသိမ်းရမည့်အရာ ဆိုသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့၏။ သဘာဝအလျောက် ပျက်စီးမှုများ တွင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုသည် အခိုက်အတန့်ဖြစ်သော် လည်း ဖျက်ဆီးသဖြင့် ပျက်စီးမှုများတွင်ကား တန်ပြန်သက် ရောက်မှုသည် အပါယ်လားစေနိုင်သည်အထိ ကြီးလေးတတ် ပေ၏။

ထို့ကြောင့် နေရသည့် ဘဝအခိုက်အတန့်၌ မဖြစ်မေ ကြုံတွေ့ရမည့် ပျက်စီးမှုများတွင် ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ပျက်စီး သွားသည့် ပျက်စီးမှုမျိုး မဖြစ်စေရန် လိုအပ်ပေ၏။ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာများ ပျက်စီးမှုသည် မတန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ရန်နှင့် စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာ အကျင့်သီလ အယူဝါဒ ပျက်စီးမှုတွင်ကား သက် တရားနှင့် မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းရန် ကြိုးစားသင့်ပေ၏။ အကယ်၍ ထိုပျက်စီးမှုများ ရောဇာတိသာသည့်အခါတွင်လည်း အခြားအရာများထက် သီလနှင့် အယူဝါဒကိုသာ မပျက်စီး စေရန် အားထုတ်သင့်ပေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပျက်စီး များသည် သဘာဝတရား ဖြစ်သည့်အပြင် အပါယ်လားစေ နိုင်သည့်အရာများ မဟုတ်ကြသော်လည်း သီလအကျင့် အယူ ဝါဒ ပျက်စီးမှုသည်ကား အပါယ်လားစေနိုင်သည့် အရာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဆိုဖြစ်၍ ပျက်စီးခြင်းနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်းတွင် ပျက်စီး တတ်သည့်အရာများအပေါ် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစား ဖျက်ဆီးမှသာ ပျက်စီးကာ အဖျက်ခံရသဖြင့် ပျက်စီးထွက် သည့် အယူဝါဒများအပေါ်တွင်ကား မပျက်စီးစေရန် အထူး ထိုက်တွန်းသော ပဓာနကျသဖြင့် မိမိ၏ အကျင့်သီလ အယူ ဝါဒများကို ဖျက်ဆီးခြင်းဖြင့် မပျက်စီးအောင် အထူးသတိ



ဆင်ခြင်ကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်သာ ဖြစ်ပါတော့
ကြောင်း သတိပေး တင်ပြလိုက်ပါသည်။

❖
အညွန့်တုံးသူ

“အညွန့်တလူလူ တက်နေတဲ့ သူ့ဘဝကို သူ့လုပ်ရပ်
တွေကပဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပါ။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့
ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အရာလေးကို အကြောင်းပြုပြီး မလုပ်သင့်
တာကို လုပ်လိုက်မိတာပေါ့။ ခုတော့ သူ့ဘဝဟာ သွားပြီ၊
ဘာမှ အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် သူ
ဘဝဟာ အညွန့်တုံးသွားတာပါ။”

“သူ့လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်က သူ့ကို အညွန့်တုံးသူ တစ်
ယောက် ဖြစ်စေခဲ့တာပါ။”

စသည်ဖြင့် အောင်မြင်နေသည့်ဘဝမှ ကျွန်းသွားပြီး
ဘဝတက်လမ်း မှေးမှိန်သွားသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အကြောင်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် စာရေးသူကို ရင်လာဖွင့်
သွားသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ စကားသံအချို့ ဖြစ်ပါ
သည်။ ထိုမိတ်ဆွေ ပြန်သွားသော်လည်း သူ့ချန်သွားသည့်
စကားများက စာရေးသူကို အတွေးနယ်ချဲ့စေခဲ့၏။ အထူး
သဖြင့် သူ့ပြောသွားသည့် ‘အညွန့်တုံးသူ’ ဟူသော စကားနှင့်
စပ်လျဉ်းပြီး စဉ်းစားနေမိ၏။ ‘အညွန့်’ ဟူသော စကားကို
လိုသလို စွဲယူတွေးနေမိ၏။

‘အညွန့်တလူလူတက်သည်။ အညွန့်တုံးသည်။ အညွန့်
တုံးသည်’ စသည်ဖြင့် အသုံးပြုကြသည့် မြန်မာစကားအညွန့်
ဟူသော ဝေါဟာရသည် အကောင်းဘက်ကိုညွှန်းပြီး အောင်
မြင်မှုကို ကိုယ်စားပြုနေ၏။ လောကဝေါဟာရ အသုံးအား
ဖြင့် ကောင်းသည့်အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်နေ၏။ လူတစ်ယောက်
၏ တက်လမ်းကို အညွန့်ဟုရည်ညွှန်းကာ အညွန့်တလူလူ
တက်နေသည့် အညွန့်ကို မတုံးစေရန် ထိုအညွန့်ကို ရှင်သန်
နေစေရန် ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်လေ့ရှိကြ၏။ ဤသည်မှာ
အညွန့်ကို မတုံးစေလို၍ဖြစ်ပြီး အညွန့်အပေါ် တွယ်တာနေ၍
ဖြစ်၏။ ထိုအညွန့် ရှင်သန်နေမှုကို လိုလားနေ၍ ဖြစ်၏။
လောကသားထို့ကား အညွန့်ကို ရှင်သန်စေ၏။ အညွန့်ကို
တွယ်တာနေပေ၏။

သို့သော် ထိုအညွန့်ကို မလိုလားသူများ၊ အညွန့်ကို
မရှင်သန်စေလိုသူများ၊ အညွန့်ကို တုံးစေလိုသူများ၊ အညွန့်
ကို တုံးအောင်လုပ်နေသူများကား ရှိနေပြန်၏။ ထိုသူတို့သည်

အညွန့်ရှင်သန်နေမှုကို မလိုလားကြပေ။ အားမပေးကြပေ။
ထိုသူတို့အမြင် လောကသားတို့ လိုလားကြသည့် အညွန့်သည်
၎င်းတို့အတွက် အစစ်အမှန် ငြိမ်းချမ်းရာသို့ သွားရာလမ်းတွင်
ဆူးငြောင့်ခလုတ်သာ ဖြစ်နေပေ၏။

ထို့ကြောင့် အညွန့်တက်ရန်ထက် အညွန့်ဖျက်ရန်
အားထုတ်ကြ၏။ အညွန့်ရှင်သန်ရန်ထက် အညွန့်တုံးရန်
ကြိုးစားကြ၏။ ထိုသို့ ကြိုးစားသဖြင့် အညွန့်တုံးသွားလျှင်
အညွန့်တုံးသူအဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူကြ၏။ ထိုသူများ၏
ရည်မှန်းချက်သည် အညွန့်ရှင်သန်ရန်မဟုတ်။ အညွန့်တုံးရန်
ဖြစ်၏။ သူတို့အမြင်မရ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်ပင် အညွန့်
တလူလူ တက်နေသူမဟုတ် အညွန့်တုံးသူသာ ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်ကို ‘အညွန့်တုံးသူ’ ဟု ခေါ်ဝေါ်
အသုံးပြုကြ၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ‘အညွန့်တုံးသူ’
ဟု အခေါ်ခံခဲ့ရ၏။

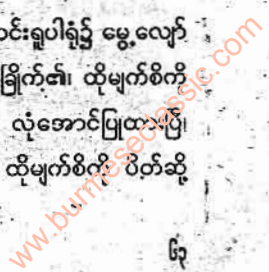
ဘုရားရှင်ကို အညွန့်တုံးသူဟု သမုတ်ကြသူများကား
အခြားသူများ မဟုတ်။ ပရိဝိုင်းများပင် ဖြစ်သည်။ မာဂဏ္ဍိယ
ပရိဝိုင်းနှင့် ဘာရုဒါဇ တို့ပင်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကုရု
တိုင်း၊ ကမ္ဘာသမေ့နိဂုံးတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်က ဖြစ်
၏။ ဘုရားရှင်သည် ဘာရုဒါဇပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ်တွင်
လည်း တရားဟောခဲ့ရသေး၏။

တစ်နေ့ ဘုရားရှင်မရှိခိုက် ဘာရုဒါဇပုဏ္ဏားသည် မိမိ
ထံသို့ ရောက်လာသော မာဂဏ္ဍိယပရိဝိုင်းနှင့် တိုဟိုဒီဒီ စကား
များ ပြောဆိုဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ပြောသည့် စကားများတွင် ဗုဒ္ဓ
အကြောင်းများလည်း ပါဝင်၏။ ဗုဒ္ဓသည် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး
နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၏။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိယက
သူ့အမြင်ပြောရလျှင် ဗုဒ္ဓသည် အညွန့်တုံးသူသာဖြစ်ကြောင်း
ပြော၏။

ထိုသူတို့ ပြောနေကြသည့်စကားသံကို မီးတင်းကုပ်
အပြင်မှ မြတ်ဗုဒ္ဓက ကြားတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး
စကားဝိုင်းအနီးသို့ သွားရောက်ကာ မာဂဏ္ဍိယကပြောသည့်
‘အညွန့်တုံးသူ’ ဟူသော စကားကို ထောက်ခံဟောကြားတော်
မူ၏။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က -

“မာဂဏ္ဍိယ၊ မျက်စိသည် အဆင်းရွပါရုံ၌ မွေ့လျော်
၏။ ရွပါရုံ၌ လျော်ပိုက်၏။ ရွပါရုံ၌ နှစ်ခြိုက်၏။ ထိုမျက်စိကို
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဆုံးမထားပြီ။ လုံအောင်ပြုထားပြီ။
စောင့်ရှောက်ထားပြီ။ ပိတ်ဆို့ထားပြီ။ ထိုမျက်စိကို ပိတ်ဆို့



ခြင်းငှာလည်း တရားဟောပြု စသည်ဖြင့် ဤအကြောင်းများ ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အညွန့်တုံးသူဖြစ်သည်ဟု သင် ဆိုခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

ထို့အတူ နားသည် အသံဟူသော သဒ္ဒါ၊ နှာခေါင်း သည် အနံ့ဟူသော ဂန္ဓာ၊ လျှာသည် အရသာဟူသော ရအာရုံ ကိုယ်သည် အတွေ့ဟူသော ဗောဓိဗျာရုံနှင့် စိတ်သည် သဘောတရားဟူသော ဓမ္မာရုံ၌ ဓမ္မလျော်၏။ ဖျော်၏။ နှစ် ခြိုက်၏။ ထိုနား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဆုံးမထားပြီ။ လုံအောင်ပြုထားပြီ။ စောင့်ရှောက် ထားခြင်းငှာလည်း တရားဟောပြု စသည်ဖြင့် ဤအကြောင်း များကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အညွန့်တုံးသူဖြစ်သည်ဟု သင်ဆိုခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လော” ဟု ဖေးတော်မူ၏။

မာဂဏ္ဍိယလည်း -

“မှန်ပါ။ အရှင်ဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အကြောင်းကိုပဲ ရည်ရွယ်ပြီး အညွန့်တုံးသူဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အထက်ပါအတိုင်း မာဂဏ္ဍိယ၏ စကားကို ထောက်ခံကာ တရားစကား ဟောကြားတော်မူ ၏။ (မာဂဏ္ဍိယသုတ်)

ဤစကားဖြင့် ‘အညွန့်တုံးသူ’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြတော်မူ၏။

ဤနေရာတွင် အဓိကပြောလိုသည်မှာ ‘အညွန့်တုံးသူ’ ဟူသောစကားနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ လောကသားများ မြင်သည့် အညွန့်နှင့် သူတော်ကောင်းများ မြင်သည့် အညွန့် မတူညီမှုကို ထင်ရှားစေလိုရင်းဖြစ်၏။ အရိယာသူတော်ကောင်းများ ဆိုလိုသည့် အညွန့်ကား ကိလေ သာတရားများ ဖြစ်၏။ ကိလေသာများ ဖြစ်ပွားရာ အာရုံ တရား အညွန့်များပင် ဖြစ်၏။

အာရုံများဖြစ်ပွားစေသည့် အရာများနှင့် ထိုအရာများ ဖျော်စေ့ရာများကို တိုးအောင်ပြုလုပ်စေလိုခြင်းဖြစ်၏။ ထို အာရုံများ မဖြစ်ပေါ်စေရန်၊ ဆက်ပြီး ရှင်သန်တိုးတက်မှု မရှိစေရန် မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကို ဖွင့်ထား လျှင်၊ မထိန်းချုပ်ဘဲ လွတ်ထားလျှင် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ သဘောတရားဟူသော အာရုံ နောက်သို့ ပါသွားကာ အကုသိုလ်အညွန့်များ တိုးပွားစေတတ် သဖြင့် ထိုအညွန့်များ တိုးစေရန် မိမိတို့၏ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကို ထိန်းချုပ်ကြရန် ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ် လွတ်မြောက်ရာလမ်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်စေရန် သည် အရိယာသူတော်ကောင်းများ မြင်သည့်အခြင်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းရမည်သာ ဖြစ်၏။ အရိယာတို့က အညွန့်ကို တိုးအောင် အညွန့်တုံးသူဖြစ်အောင် ကြိုးစားစေလိုကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အညွန့်မှန်သမျှ မြတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။

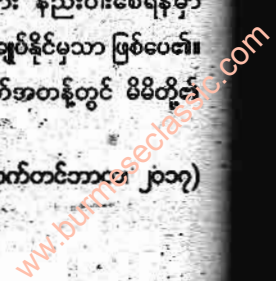
အမှန်အားဖြင့် လောကသားများမြင်သည့် အညွန့် သည် ပူလောင်မှုနှင့် သံသရာလည်မှုကို ဖြစ်စေသည့်သဘော ရှိသည်။ အညွန့်တလူလူ တက်လေလေ အပူဒုက္ခတွေ့ကာ တဖြည်းဖြည်း များလေလေဖြစ်၏။ အခန့်မသင့်လျှင် ထို အညွန့်ကြောင့်ပင် အမှားများစွာဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာအထိ ဒုက္ခရောက်စေတတ်၏။ တက်နေသည့် အညွန့်များကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် အမှားကို အမှန်ထင်၊ အမှန်ကို အမှားထင်စေ လျက် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန စသည်များဖြင့် အကြောင်း အကျိုး မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ဖြစ်စေတတ်။ အညွန့်တက်နေသည့် အခိုက် သတိမစိုက်နိုင်လျှင် ထိုအညွန့်အရှိန်ကြောင့် မာန ဝင်ကာ သူတစ်ပါးအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုကျင့်မိတတ်၏။

အောင်မြင်မှု ဂုဏ်ပကာသန၊ ရာထူးဌာနန္တရ ဟူသော အညွန့်များကြောင့် ကျင်လည်ရမည့် အစသံသရာ မတိုးစေ သည့်အပြင် ပိုမို၍သာ ရှည်ကြာစေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အရိယာများက လောကသားများ ထင်နေကြသည့် အညွန့် တလူလူ တက်နေမှုကို မလိုလားကြဘဲ ထိုအညွန့်များ တိုး အောင်သာ ပြုလုပ်လိုခြင်းဖြစ်၏။

လောကသားတို့က အညွန့်တလူလူ ဖြစ်လိုကြသော် လည်း အရိယာတို့ကား အညွန့်ကို တိုးစေလိုကြ၏။ အညွန့် တုံးမှ သံသရာဆုံးမည် ဖြစ်သဖြင့် အညွန့်တိုးအောင် အား ထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုဖြင့် အညွန့်တိုး အောင်လုပ်ပြီး အညွန့်တုံးသူများအဖြစ် ခံယူနိုင်အောင် ကြိုးစားကြခြင်း ဖြစ်၏။

မှန်၏။ ဘဝသံသရာခရီးကို သွားနေကြသည့်သတ္တဝါ တို့သည် သံသရာအဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင်သေး သမျှ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေကြမည် ဖြစ်သဖြင့် ကျင်လည်ရ သည့်အခိုက်တွင် အနည်းငယ်မျှပဲဖြစ်ဖြစ် ခံစားမှုဒုက္ခများ သက်သာမှုရရှိစေရန် ကိလေသာအဖြစ်နည်းအောင် ကြိုးစား သင့်လှ၏။ ကိလေသာပါးအောင် ပြုလုပ်သင့်၏။

ထိုသို့ ကိလေသာတရားများ နည်းပါးစေရန်မှာ အညွန့်များအပေါ်တွင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်မှသာ ဖြစ်ပေ၏။ အညွန့်တလူလူ ဖြစ်နေသည့် အခိုက်အတန့်တွင် မိမိတို့၏



မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်များကြောင့် အညွန့်အပေါ် အမှီပြုကာ ကိလေသာတရားများ တိုးပွားစေတတ်သည်ကို သတိဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် တို့ကို ထိန်းချုပ်သင့်လှ၏။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကို မမေ့မလျော့ ထိန်းချုပ်ခြင်းဖြင့် အညွန့်တိုးအောင် ပြုလုပ်သင့်၏။

ထို့ကြောင့် လောကီဘုံအား လူအများတို့ လိုလား နှစ်သက်သည့် အောင်မြင်သည့်ဘဝ၊ အညွန့်တလူလူတက် နေသည့်ဘဝသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဖြစ် သည့် လွတ်မြောက်ရေးလမ်းကိုလျှောက်လှမ်းရာတွင် အညွန့် ရှည်သည်နှင့်အမျှ သံသရာလမ်း ရှည်နိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ဘဝ သံသရာလမ်းကိုဖြတ်ကာ နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ သွားလိုကြသူများ အနေဖြင့် မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်များကို အညွန့်များဖြစ်သည့် လောကီအာရုံ ကာမ ဝုဏ်တရားများတွင် မပျော်မွေ့စေဘဲ တက်နေသည့်အညွန့် များ တိုးရန်အတွက်သာ အချိန်ရှိခိုက် ကြိုးစားလိုက်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

အညွန့်တလူလူ တက်နေသည့် ဘဝမှသည် အကျင့် တရား ကျင့်ကြံပွားသဖြင့် ကိလေသာအညွန့်တိုးသူများအဖြစ် အမြန်ဆုံး ရောက်အောင်သာ အသိတရား လက်ကိုင်ထားကာ ကြိုးစားကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြပါဟု တိုက်တွန်းစကား ပေးလိုက်ရပါသည်။

အားလုံး အညွန့်တိုးသူများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။



ဝင်္ဂုမှာအမြဲ ငရဲမှာအေပ

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအများ ပြောဆိုသုံးနှုန်းလေ့ ရှိကြ သည့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်နှင့်စပ်လျဉ်းသည့် သတိပေး ပြောဆိုမှု စကားများတွင် 'ဝင်္ဂုလိုက်တတ်တယ်၊ ဝင်္ဂုလိုက်လိမ့် မယ်၊ ငရဲကြီးမယ်' စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကြသည့် စကားများ နှိုင်း၏။

မကောင်းသည့်လုပ်ရပ် တစ်ခုခုကြောင့် ပြန်ခံရတတ် သည့် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတွင် ဝင်္ဂုအဖြစ် ပြန်ခံရသည့် အကုသိုလ်အကျိုးနှင့် ဝင်္ဂုကြွေးမပါဘဲ အကုသိုလ်အဖြစ် သက် သက်တိုသာ ပြန်ခံရသည့် အကုသိုလ်အကျိုး ဟူ၍ရှိရာ အချို့ အကုသိုလ်ကံများသည် အကုသိုလ်အကျိုးကို ခံပြီးဖြစ်သော် နောင်ဆုံး အရိယာဘဝအထိ ဝင်္ဂုကြွေးအနေဖြင့်

ပေးဆပ်ရသည့် အကုသိုလ်များအဖြစ် ရှိတတ်ပြီး အချို့ အကုသိုလ်ကံများသည်ကား အကုသိုလ်အကျိုးကို ခံပြီးသည် နှင့် ပြီးပြတ်သွားနိုင်သည့်အပြင် အကုသိုလ်ကံအစွမ်းဖြင့် ယင်း အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးခွင့် မရအောင်ပင် ပြုလုပ်နိုင်သည့် ကံများ ရှိတတ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အပြစ်ခံပြီး ဖြစ်သော်လည်း အကြွေး ကျန်နေတတ်သည့်သဘောရှိသည့် ကံနှင့် အကြွေးမကျန် အပြစ်ခံကာ ကောင်းသည့်ကံဖြင့် အပ်ပြုနိုင်သည့် သဘော ရှိသည့် ကံများကို ရည်ရွယ်၍ 'ဝင်္ဂုမှာအမြဲ ငရဲမှာအေပ' ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

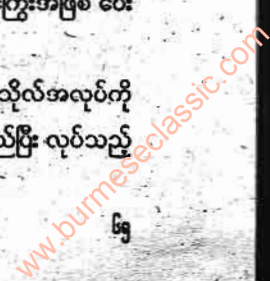
အကုသိုလ်အလုပ် တစ်ခုခုသည် အကုသိုလ်အကျိုးကို ပေးတတ်သည်မှန်သော်လည်း ပြုလုပ်တတ်သူ၏ စေတနာ ရည်ရွယ်ချက်သို့လိုက်ကာ အကျိုးအပြစ် အကြီးအသေး ကွာခြားတတ်၏။ စေတနာရည်ရွယ်ချက် အားကောင်းပြီး ကြိုတင်ကြံစည်မှုများဖြင့် ပြုလုပ်တတ်သည့် အကုသိုလ်ကံ များသည် အပြစ်ခံပြီး ဖြစ်သော်လည်း အကြွေးကျန်ကာ ခံရတတ်၏။

စေတနာပါသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ရုတ်တရက် မဖြစ်မနေ လုပ်လိုက်ရသည့် အကုသိုလ်ကံမျိုးသည်ကား စေတနာပါသဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်သော်လည်း အကျိုးပေးအားနည်းကာ အားကောင်းသည့် တုသိုလ်ကံ တစ်ခုခုဖြင့် လွှမ်းမိုးနိုင်လျှင် ထိုကောင်းမှု၏ အကျိုးပေးမှုကို အပ်ပြုထားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် မကောင်းမှုအကုသိုလ်မှန်သမျှ မပြုလုပ်ဘဲ ရှောင်ရှားရန် လိုအပ်သော်လည်း မဖြစ်မနေ လုပ်လိုက်ရသည့် အခါမျိုးတွင်ကား ဝင်္ဂုကြွေးတင်သည့် အကုသိုလ်အဖြစ်များ မဖြစ်ကြရန် အထူးသတိပြုသင့်ကြောင်း ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ် ဝင်္ဂုကြွေးခံရသည်ဖြစ်စေ၊ ငရဲခံရသည်ဖြစ်စေ နှစ်ခုစလုံးသည် အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးမှုများပင် ဖြစ်၏။ မိမိလုပ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်အလုပ်သည် စေတနာရည်ရွယ် ချက် အပြည့်ဖြင့် တမင်သက်သက် ကြိုတင်ကြံစည်ကာ ပြုလုပ်သည့် အကုသိုလ်ကံဖြစ်ပါက အကုသိုလ်အပြစ် ခံရပြီး သော်လည်း နောက်ဆုံး အရိယာဘဝအထိ ထိုအကုသိုလ်ကံ ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနေသေးကာ အကြွေးအပြစ် ပေး ဆပ်ရတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မကောင်းသည် အကုသိုလ်အလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း တမင်ကြိုထင်ကြံစည်ပြီး လုပ်သည့်



အလုပ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ မဖြစ်မနေ လုပ်လိုက်ရသည့်အခါမျိုး လည်းရှိတတ်၏။ ထိုသို့သော အကုသိုလ်အလုပ်မျိုးသည်ကား ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုခုဖြင့် ချေဖျက်နိုင်လျှင် မကောင်းမှု အကုသိုလ် အကျိုးပေးခွင့်မသာဘဲ အဟောသိက် ဖြစ်သွား တတ်သည့်အပြင် အပြစ်ခံရလျှင်လည်း ထိုအပြစ်ဒဏ် ကုန် ဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြေဖျောက်သွားကာ နောက်ကံ တစ်ခု၏ အကျိုးပေးကို ရရှိစေသည့် သဘောရှိ၏။

မှန်၏။ ဝဋ်ကြွေးသည်ကား အလွန်ကြောက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ဝဋ်ကြွေးတင်သည့် အကုသိုလ်အလုပ် ဖြစ်ခဲ့ လျှင်ကား လောကအထွတ် ဖြစ်တော်မူသည့် အနန္တတန်ခိုးရှင် ဘုရားပင်လည်း ဝဋ်ကြွေးမှန်က ပေးဆပ်ခဲ့ရ၏။ ဗုဒ္ဓစာပေ များတွင် ဖော်ပြထားသည့် ဝိပါက်တော်(၁၂)ပါးသည် မြတ် ဗုဒ္ဓ ပါရမီဖြည့်စဉ် အလောင်းတော်ဘဝက လုပ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်ကံများ၏ အကြွေးများပင် ဖြစ်၏။ အကုသိုလ် အပြစ်များကို ခံပြီးသော်လည်း နောက်ဆုံးဘဝအထိ ဝဋ်ကြွေး တော်ကို ခံယူပေးဆပ်သွားခဲ့ရ၏။

ဗုဒ္ဓ၏ ဝဋ်ကြွေးတော် (၁၂)ပါးတွင် -

“ဝေဘာရတောင်စောင်းမှ ကျောက်မောင်းဆင်ကာ ဒေဝဒဏ်က လုပ်ကြံသဖြင့် ခြေတော်ကို ကျောက်လွှာထိ သည့်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည့် ဝဋ်ကြွေးတော်သည် အတိတ်ဘဝ ပါရမီဖြည့်စဉ်က သူ့ကြွယ်အမျိုး၌ဖြစ်ခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က ညီကို လှည့်စားခေါ်သွားကာ ကျောက်ဖြင့် ဖိညှပ်၍ ကြိတ်ခြေထု သတ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်ကံအလုပ်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ဘဝ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအဖြစ်မှာ ခါးကိုက်တတ်သည့် ဝေဒနာကို မကြာမကြာ ခံစားရသည့် ဝဋ်ကြွေးတော်သည် အတိတ်ဘဝ လက်ဝှေ့သမားဖြစ်စဉ်က ပြိုင်ဘက်ကို အနိုင်ရသည့်အခါတိုင်း ခါးရိုးကို ရိုက်ချိုးကာ မြေပေါ်ချသတ်ပြခဲ့သည့် အကုသိုလ် အလုပ်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားဘဝ နောက်ဆုံးအချိန် တွင် ဝမ်းတော်လားပြီး အားအင်ချို့ကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရ သည့် ဝဋ်ကြွေးတော်သည် အတိတ်ဘဝတစ်ခုတွင် ဆေးဆရာ ဖြစ်စဉ် ဆေးဖိမမေးဘဲ ရှောင်လွှဲနေတတ်သည့် လူနာတစ်ဦး အား ဝမ်းလျှောဆေးတိုက်ကာ လုပ်ကြံခဲ့သည့် အကုသိုလ် အလုပ်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း။”

စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် ပြန်လည်ဟောကြား တော်မူခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်များကိုကြည့်လျှင် ဝဋ်မှာအမြဲ ဖြစ်ခဲ့ သည့် သာဓကများအဖြစ် အထင်အရှား ရှိနေသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအတူ တုန်ခါးတော်အရာတွင် တေဒဂ်ရတော်မူ သည့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်ကြီးသည်လည်း ခိုးသားငါးရာ၏ ရိုက်နှက်မှုဒဏ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူ ခဲ့၏။ ထိုအကြွေးသည် အတိတ်ဘဝတစ်ခု၌ မျက်မမြင်မိဘ နှစ်ပါးတို့အား တောအုပ်တစ်နေရာသို့ လှည်းဖြင့် ခေါ်ဆောင် သွားကာ သူ့ခိုးစားပြုများ၏ ရိုက်ပုတ်လုယက်ဟန်ပြုပြီး ကိုယ်တိုင်ရိုက်ပုတ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်လုပ်ရပ်ကြောင့် ပြန် ဆပ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးဖြင့် ကြိုတင် ကြံစည်ကာ စေတနာအပြည့်ထားပြီး ပြုလုပ်ခဲ့သည့် မကောင်းမှုလုပ်ရပ် တစ်ခုသည် သာမန်အကုသိုလ်အကျိုးအဖြစ် မဟုတ်တော့ဘဲ အရိယာဘဝအထိ လိုက်လာတတ်သည့် ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုအဖြစ် ခံရတတ်သည်ကို မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် အရိယာသာဝကကြီးများက ထင်ရှားပြနေပေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အကုသိုလ်အလုပ်၏ တန်ပြန်သက် ရောက်မှုသည် ‘ငရဲ’ သို့မဟုတ် မိမိလုပ်ခဲ့သည့် လုပ်ရပ်နှင့် ထပ်တူပြန်ခံရသည့် ‘ဝဋ်ကြွေး’ အဖြစ် ရှိနေသည်မှာ အသေ အချာပင် ဖြစ်ပါ၏။ မကောင်းသည့် အလုပ်တစ်ခုသည် ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ သေးသည်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်သူ၏ စေတနာ ရည်ရွယ်ချက်သို့ လိုက်ကာသာ အကျိုးအဖြစ် ကြီးမှု၊ မကြီးမှု ကို ဖြစ်စေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်မိလိမ့်ဘဲ မကောင်းမှု အလုပ်သည် အသေးအဖွယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း လုပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ စေတနာမှာ ပြင်းထန်ကြီးမားနေသဖြင့် အကျိုးရလဒ် သည်လည်း ကြီးမားသွားတတ်သည်များ ရှိတတ်၏။ အသေး အဖွယ်ပေးဟု အထင်သွေးကာ ပြုလုပ်တတ်သည့် အကုသိုလ် သည် အကျိုးပေးသည်အခါ အလွန်ဆိုးရွားစွာ အကျိုးပေး တတ်သည်ကို သတိပြုသင့်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မြတ်ဗုဒ္ဓက - “အနည်းငယ်သော မကောင်းမှုသည် ငါ့အား အကျိုးသက်ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟု မကောင်းမှုကို မထီမဲ့မြင် မအောက်မေ့ရာ၊ မိုးရေပေါက် သည် ကျွန်ုပ်များသော် ရေအိုးသည် ပြည့်လာဘိသကဲ့သို့ သူ့မိုက်သည် အနည်းငယ် အနည်းငယ်မျှသော မကောင်းမှုကို ပြုဖူးဖန်များလာသော် မကောင်းမှုဖြင့် ပြည့်၏” ဟု ဟော တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

စင်စစ် ယနေ့ခေတ်သည် ဆုတ်ကပ်ကာလ ဖြစ်သည့် အလျောက် ဘုရားအစရှိသည့် သူတော်ကောင်းများက မည်မျှ ပင် မကောင်းမှုအကုသိုလ်၏ အကျိုးအပြစ်များကို ဟောပြော



သော်လည်း မကောင်းမှု၏ ဒဏ်ခတ်မှုကို မခံရသေးသမျှ ထုတ်ဖော်များသည် မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကို မကြောက်ကြဘဲ ဖြစ်နေပေ၏။ ၎င်းတို့သည် မကောင်းမှုများ အကျိုးပေးမှုကို ခံယူပြီး ခံလာရသည်ဆိုမှသာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ် တာ နီးစပ်ရာအားကိုးကို ရှာတတ်ကြသည့်သဘောရှိ၏။

အချို့လည်း မိမိ၏ လုပ်ရပ်ကို သတိမပြု မဆင်ခြင်ဘဲ မကောင်းသည့်ဒဏ်ခတ်မှုများ ကြုံရသည့်အခါမှသာ 'ကံဆိုး သိတ်တာ၊ ဝင်ကြီးလိုက်တာ' ဟုဆိုကာ ကံနှင့်ဝင်ကို ပုံချတတ် ကြ၏။ စင်စစ် အချို့သော မကောင်းသည့်လုပ်ရပ်များ၏ သန့်ပြန်သက်ရောက်မှုသည် နေ့စဉ်ဘဝများအထိ မစောင့် ဆောင့် ယခုဘဝမှာပင် လက်တွေ့အကျိုးပေးသည်များလည်း နှိမ့်တတ်၏။ သူတစ်ပါးကို ဒဏ်ခတ်သည့် အကုသိုလ်ကံသည် ခုဘဝမှာပင် မိမိကိုယ်တိုင် ပြန်ခံရသည့်အခါများလည်း နှိမ့်တတ်၏။ ထိုအခါ အချို့က 'အဲဒါ ဝင်လည်တာ' ဟု ဆို တတ်ကြ၏။ အချို့ကလည်း 'သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားတာပဲ' ဟု ဆို တတ်ကြ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဤသည်မှာ မကောင်းသည့် လုပ်ရပ်၏ တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုပင် ဖြစ်၏။

စေတနာပါသည် လုပ်ရပ်များသည် ကံမြောက်သည့် လုပ်ရပ်များ ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်လုပ်သည့်အခါတိုင်း စိတ် ထက်စာကို အထူးသတိပြု လုပ်သင့်လှ၏။ အထူးသဖြင့် မကောင်းသည့် အကုသိုလ်အလုပ်များသည် မလှမ်းဘဲနေနိုင် သည့် မကောင်းဆိုးဖြစ်သော်လည်း မဖြစ်မနေလုပ်မိကြသည့် အခါ စေတနာရည်ရွယ်ချက် အားကောင်းသည့်လုပ်ရပ်များ ဖြစ်စေရန် ဆင်ခြင်သင့်လှ၏။

ရုတ်တရက် လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည့် မကောင်းမှုလုပ်ရပ်များ နှင့် စေတနာရည်ရွယ်ချက် အပြည့်ဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည့် အကုသိုလ်လုပ်ရပ်များသည်လည်း စေတနာရည်ရွယ်ချက် အကြီးသဖြင့် အကျိုးပေးလည်း အားကြီးတတ်သည်ကို သိပြုသင့်၏။ အသေအချာ တွေးကြည့်လျှင် စေတနာ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ကျူးလွန်တတ်သည့်အပြစ် မှုသည် ဓမ္မဥပဒေအားဖြင့် မဆိုထားနှင့် လောကဥပဒေ အားဖြင့်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မပါသဖြင့် ပို၍ အပြစ်ကြီး တတ်သည့် သတိပြုမိကြမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် အကြောင်းဖြင့်ပင်ဖြစ်စေ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကို မလုပ်မိ စေရန် တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

အချစ်အားဖြင့် မကောင်းသည့်လုပ်ရပ်တစ်ခုသည် မရမရ လွတ်လာပြန်လျှင်လည်း ထပ်တူပြန်လည် ပေး

ဆပ်ရသည့် ဝင်ကြွေးများ ရှိတတ်သဖြင့် ငရဲနှင့်ဝင်ကို ရှည် စေတတ်သည့် မည်သည့်မကောင်းမှုမျိုးကိုမဆို မလုပ်မိကြရန် လိုအပ်လှပေ၏။ အသေးအဖွဲ့လေးဟု အထင်သေးကာ စေတနာပါပါဖြင့် လုပ်မိတတ်သည့် မကောင်းသည့်လုပ်ရပ် တစ်ခုသည် အကျိုးပေးသည့်အခါ ဘဝပေါင်းများစွာ မကောင်းသည့်ပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်ခံရပြီး ထိုအပြစ်များ ခံပြီးသော် လည်း နောက်ဆုံးအရိယာဘဝအထိ ဝင်ကြွေးအဖြစ် ပြန် လည်ပေးဆပ်ရတတ်သည်ကို သတိပြုဆင်ခြင်သင့်လှပေ၏။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုနှင့် ရည်ရွယ်ချက်အားကြီးလျှင် ဝင်ကြွေးတစ်ခုအဖြစ် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဝင်ကို မြဲစေမည့် အကုသိုလ်အမှုများ မလုပ်မိကြရန် ကြိုးစားသင့် လှ၏။ 'ဝင်မှာအမြဲ ငရဲမှာအပဲ' ဟု ဆိုကြသည့် အကုသိုလ် လုပ်ရပ်၏ တန်ပြန်အကျိုးပေးမှုသည် ငရဲ သို့မဟုတ် ဝင်ကြွေး အဖြစ် ပြန်ခံရတတ်သဖြင့် မည်သည့်အကုသိုလ်အလုပ်မျိုး ကိုမျှ မလုပ်မိကြရန် လိုအပ်ပေ၏။

အကောင်းဆုံးကား ဝင်ကင်းပြတ်ရာအလုပ်ကို လုပ် နိုင်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ ဝင်ကင်းရာအလုပ် ကား ကံများကို ဖြတ်ပေးသည့် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့် ဘာဝနာ အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ငရဲနှင့်ဝင် ကင်းရာဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်း အကုသိုလ်ကောင်းကို အချိန်ရှိခိုက် သတိစိုက်၍ ရရှိ ထားသည့် ဘဝအခိုက်တွင် မကောင်းမှုရှောင်ပြီး ကောင်းမှု ဆောင်ကာ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားလိုက်ကြရန်သာ တိုက် တွန်းလိုက်ရပေတော့၏။ ငရဲနှင့်ဝင် တွဲ၍လွတ်သည့် အပြစ် အကုသိုလ် ဤထိုထိုကို မပိုသတိ အလိုမရှိအောင် သတိ ဆောင်ပြီး မကောင်းမှုကို ရှောင်နိုင်ရန်သာ ကြိုးစားပါဟု အကြံပြုလိုက်ရပေတော့၏။

ဓမ္မဒါန





ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

ထေရဝါဒ
ဗုဒ္ဓဘာသာ၏
ဝိမုတ္တိရလ
ခွင့်
ဗုဒ္ဓရှင်တော်၏ ဆန္ဒ
ချစ်ဟန်ဝင်း

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်မှ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ရသည်ဟု ဟောကြားထားတော်မူခဲ့ပါသည်။ အသောကမင်းတရားကြီး၏ ကိုးတိုင်း ကိုးဌာနသို့ စာတတ်ပေတတ် ရဟန်းတော်များအား ဗုဒ္ဓသာသနာ ပြန့်ပွားရေးအတွက် သာသနာပြုလွှတ်ခဲ့သော အကြောင်းကြောင့် ယနေ့ ကမ္ဘာအနှံ့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန့်ပွားနေသော အကျိုးသည် အထင်အရှား ရှိခဲ့ချေပြီ။

အကယ်၍သာ သုဝဏ္ဏဘူမိတိုင်းသို့ အရှင်သောနနှင့် ဥတ္တရမထေရ်

နှစ်ပါးသာ ရောက်ရှိမလာခဲ့ပါက ယနေ့တိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြည်မြန်မာ၌ ထင်ရှားပျံ့နှံ့ဖွယ်မရှိပါ။ သို့အတွက် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ထင်ကျန်ရစ်မှုကား နံပါတ်တစ် ကျေးဇူးအကြီးမားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်သည် အသောကမင်းကြီးပင်တည်း။

မြန်မာပြည်၏ ခေတ်အဆက်ဆက် သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းလေ့လာသော် ပုဂံခေတ်မှစ၍ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ စတင်ထွန်းကားလာကြောင်း သမိုင်းအထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သာသနာပြုမင်းမြတ် အနော်ရထာနှင့် ရဟန်းတော် ရှင်အရဟံတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် နှစ်ပေါင်း (၂၆၀၀) တိုင်တိုင် ခိုင်မြဲတည်တံ့ ထွန်းကားလာသည်မှာ ငြင်း၍မရပါ။ အနော်ရထာမင်းလက်ထက် ပုဂံခေတ်တွင် အရည်းကြီးသာသနာ ထွန်းကားတောက်ပြောင်နေသော ကာလဖြစ်ပါသည်။ မိစ္ဆာဝါဒ (အရည်းဝါဒ) လွှမ်းမိုးနေချိန်တွင် အခက်အခဲပေါင်းများစွာဖြင့် ဖြတ်သန်းကျော်နင်းလျက် စစ်မှန်သော သာသနာတော် ထွန်းကားလာစေရန်

www.burmeseclassic.com

ည်မျှခက်ခဲမည်ကို ထောက်ရှုနိုင်ပါသည်။ မင်းအာဏာနှင့်အရည်တို့အား ဆင်ခြားကျိုး၊ မြင်းခြေးကျိုးဘဝများသို့ ပြောင်းပေးခဲ့၍ အရည်သားသနာ ဘောက်ကွယ်အောင် အမေ့ကြီးစားခဲ့ရပါသည်။

ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကျယ်အဝန်းပိုင်နက်သည် အနော်ရထာမင်းကြီး တည်ဆောက်ခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ၏ လက်ကျန်အကျယ်အဝန်းသာဖြစ်သည်။ ပုဂံခေတ်တွင် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားလာခဲ့ရုံမက ပုဂံခေတ် မြန်မာနိုင်ငံသည် အကျယ်ပြန့်၍ အစည်ကားဆုံး ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ၊ ဗိသုကာပညာများ အမြင့်မားဆုံး ဖြစ်ခဲ့သော ရွှေခေတ်ဖြစ်သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်းအရ ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အစတိုးဖြစ်ခဲ့သော ပုဂံခေတ်တွင် မြစ်မင်းဧရာဝတီသည် အထူးလှပသာယာ စည်ကားခဲ့ပါသည်။ သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံပြည်မှ နေထိုင်သုံးပုံနှင့် ပညာရှင် အမြောက်မြောက်အောင် ဧရာဝတီကိုအသုံးချခဲ့သည်။ မြန်မာ့သမိုင်းကြောင်း၌ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ရှင်အရဟံ၊ အနော်ရထာမင်း၊ ပုဂံပြည်ကြီးနဲ့ ဧရာဝတီသည် ဘာတည်းဆက်စပ်လျက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားခဲ့သော ဗုဒ္ဓများ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသော သဘောလှပါသည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာတွင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသည် ရာဇဝင်အရှည်ဆုံး အခိုင်အမာနှင့် လောက၏ အမှန်တရားကို ဖော်ပြဖွင့်ဆိုပြသနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန့်ပွားရေးနှင့် တည်တံ့ခိုင်မာရေးတွက် အဓိက တာဝန်ရှိသူ သံဃာတော်များ၏တာဝန်သာ

ဖြစ်သည်ပင်။ မြတ်စွာဘုရား ဝရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသည်မှ ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဆက်လက်(လက်ဆင်ကမ်း) ပြန့်ပွားနိုင်အောင် သယ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်မှာ မြတ်သောရဟန်းတော်များနှင့် သံဃာတော်များပင် ဖြစ်သည်။ သံဃာတော်များ သာသနာအကျိုး ထမ်းဖို့နိုင်အောင် အထောက်အကူပြု ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းနိုင်ရန် တာဝန်မှာ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့၏ လေးနက်သော တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ ပြန့်ပွားရေး၊ အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့ရေးသည် သံဃာတော်များ၏ တာဝန်ဖြစ်သည်မှာ မှန်ပေသည်။ သို့သော် မြန်မာပြည်သူပြည်သားအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် (ကြီးငယ်ရွယ်လတ်) မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ဗဟုသုတဖွင့်ဆိုချက်နှင့် အဆီအနှစ်များကို လူတိုင်း၏ နှလုံးသားထဲတွင် ရှိနေရန် အဓိကကျလှပါသည်။ သိရှိနေရန် လိုအပ်လှပါသည်။

သစ္စာလေးမားနှင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဘဝသစ်တစ်ဖန် ပြန်မလည်တော့သည့် နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်၏ အမြိုက်တရားကို ဟောပြောတော်မူခဲ့သော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကို လူတိုင်း သိရှိနားလည်ထားရန် လိုသည်ဟုယူဆ၍ ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းကို တင်ပြပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာအစစ်ဖြစ်တော်မူခဲ့သော ဂေါတမဘုရား အလောင်းသည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ပြန်ရေတွက်သည်ရှိသော် ကာလ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဒီပတိရာမြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်ဆင်းခစားရင်း

တစ်ကိုယ်တော်မှာလွတ်အကျွတ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို ရနိုင်သော်လည်း မယူခဲ့ပါ။

အကြောင်းကား နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မိမိတစ်ကိုယ်တော် ရရှိမှုဖြင့် အားရကျေနပ်မှု မရှိဘဲ၊ ဝဲဩဇာသံသရာ၌ စွန့်ခန့်မော့နေကြသော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား 'မိမိနှင့်တစ်ပါးတည်း ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်စေရန် ရည်သန်၍ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှသည် ဝေသာန္တရာမင်း ဘဝတိုင်အောင် မရေမတွက်နိုင်များပြားစွာသော ဘဝတို့၌ ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုထက်ကျယ်၍ ပါရမီအပါးသုံးဆယ်ကို ခက်ခဲစွာ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် အလွန်စွန့်နိုင်ခဲ့သော စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးကို ဖြည့်စွန့်တော်မူခဲ့လေသည်။ ဤသို့ ဘဝပေါင်းများစွာ သံသရာကာလပတ်လုံး ပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ရာတွင် ယသောဓရာမိဖုရားကြီးသည်လည်း သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝ၌ ဒီပတိရာမြတ်စွာဘုရား၏ဗျာဒိတ်တော်အပေးတွင် ဖြည့်စွက်ပါရမီ ဖြည့်ဆည်းသူအဖြစ် ဆန္ဒပြုတောင်းခံခဲ့ရာ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ပါရမီ ဖြည့်စွက် ကူထောက်ပေးခဲ့သည်မှာလည်း အံ့ဩမုဆိုးနိုင်ပေါင်း၊ လေးသင်္ချေ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင် နောက်တော်ပါးမှ ပါရမီဖြည့်တော်အဖြစ် ရှင်သန်ပေးခဲ့ရသည်ကိုစွသည် လွန်စွာခက်ခဲလှပါသည်။ သို့သော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ယသောဓရာတို့သည် ပါရမီဖက် ဧကန်စင်စစ်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ ဘဝများစွာ သံသရာကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပြီးနောက် ဘုရားအလောင်းတော်မြတ်သည် တုသိတာနတ်ပြည်၌



“သေတင်ကတု” မည်သော နတ်သား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နတ်သားဖြစ်စဉ် စကြာဝဠာ တိုက်တစ်သောင်းမှ နတ်ကြီးအပေါင်း တို့က “ဘုရားဖြစ်ချိန်တန်ပါပြီ လှပြည်သို့ ဆင်းသက်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပါ” ဟု ဘုရားအလောင်းတော်ကို လေ့လာ တား တောင်းပန်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားအလောင်း တော်သည် ဘုရားဖြစ်ရာ အချိန်ကာလ၊ ဘုရားဖြစ်ရာ ကျွန်းအရပ်၊ ဘုရားဖြစ်ရာ အရပ်ဒေသ၊ ဘုရားဖြစ်ရာ အမျိုး အနွယ်၊ ဘုရားအလောင်းတော် မယ် တော်ဖြစ်မည့်သူ၏ စက်တမ်း အပိုင်း အခြားဟူသော ကြည့်ခြင်းကြီး ငါးပါး တို့ကို ကြည့်တော်မူသည်။

ယင်းသို့ ကြည့်ရှုလေ့လာတော်မူ ပြီးနောက် နတ်အဖြစ်မှ စုတေကာ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၇ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့၌ ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ တောင်ညာစံ မိဖုရား မယ်တော်မာယာ၏ ဝမ်းကြော တိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ တည်နေလေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့ဝယ် ဒေဝဒဟနှင့် ကပိလ ဝတ်ပြည်၏ အကြားရှိ လုမ္ဗိနီသာမော အင်ကြင်းတော၌ မယ်တော်မာယာ ဝမ်းကြောတိုက်ခန်းမှ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် (၁၆)နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ယသောဓရာမင်းသမီးနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်၍ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားလေ သည်။

သက်တော် (၂၉) နှစ်အရွယ် ရောက်သောအခါ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို

ရှုမြင်ရသောကြောင့် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုလေသည်။

ဘုရားအလောင်းသည် အလွန် ပြုနိုင်ခဲ့သော ဒုက္ကရာဇ်ဓိယာအကျင့်ကို ရဟန်းအဖြစ်နှင့် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်တော်မူခဲ့လေ သည်။ အကျင့်လွန်နေ၍ ဘုရားအဖြစ် မရခဲ့သေးပါ။

ဇေလုဝနတ်သား၏ စောင်း ညင်းသံသာဖြင့် သတိပေးခါမှ သတိ ထားမိ၍ မဇ္ဈိမပဋိပဒါဟု ခေါ်ဆိုသော အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ကို ပြောင်းကျင့် တော်မူသည်။

ထို့နောက် ဘုရားအလောင်း သည် သုဇာတာမည်သော သူဌေးသမီး လှူဒါန်းအပ်သော နိဗ္ဗာနဆွမ်းကို အလှူပေးပိုင်ခွင့် ရသော်၌ အလှူခံ ဘုန်း ပေးပြီး မဟာဗောဓိပင်သို့ ကြွသွားတော် မူလေသည်။

တစ်ဖန် ဘုရားအလောင်းတော် သည် သောတ္တိယစေင် မြက်ထမ်းသမား (မြက်ရိတ်လှလင်) သည် မဟာဗောဓိ ပင်သို့ ကြွလာသော ဘုရားအလောင်း တော်အား မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို လှူဒါန်းလေ သည်။

ဘုရား အလောင်းတော်သည် ပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော် မူစဉ် နေမဝင်မီ ဒေဝပုတ္တမာရ်(မာရ်နတ် ရန်)ကို အောင်မြင်တော်မူ၍ ညဉ့်ဦးယံ ၌ ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော (ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တတ်၊ သိ တတ်သော) ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ် ကို ရတော်မူလေသည်။

သန်းခေါင်ယံ၌ နတ်တို့၏မျက်စိ နှင့်တူသော ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် စုစောခါ နီးသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တတ်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရတော်မူလေသည်။

မိုးသေဏ်ယံ၌ အာသဝေါ တရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ခန်းခြင်းကို ပြုတတ်သော အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရရှိလေသည်။

သက်တော် (၃၅) နှစ်အရွယ် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့် ပုဗ္ဗဟူးနေ့ မိုးသောက်ယံဝယ် လောက သုံးပါးတွင် အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ သည်။

လောကသုံးပါး၏သခင် သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်သည် (၄၅)ဝါ ကာလပတ်လုံး ဝေနေယျတို့အား ဓမ္မစကြာ စသည် တရားဓမ္မတို့ကို ဟောပြောတော်မူကာ လူ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွား ကို ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဘုရားဖြစ်ပြီး (၄၅) ဝါ ကာလ ပတ်လုံး သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို မနားမနေ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်သည် သက်တော် (၈၀)အရွယ် ရောက်သောအခါ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု၊ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ဝယ် တုသိနာရုံပြည်၊ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ မြောက်အရပ် ဦးခေါင်းပြုတော်မူလျက် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေသည်။ ဤကား ပုဗ္ဗဇ အကျဉ်းတည်း။

ဤသို့ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္မ တစ်သိန်းတိုင် ဘဝပေါင်းများစွာ ပြုကျင့်ပြီးခါမှ ဘုရားအဖြစ်သို့ ခက်ခဲ ခဲခဲ ရရှိခဲ့ပါသည်။ မိမိနှင့်အတူ ဝေနေ တို့အားလည်း လွတ်ကျွတ်ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီး နိဗ္ဗာန်ဖောင်တူး ဖြင့် တူးခပ် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံမြန်းသွားပါသည်။

လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ အတွက် အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာရှင်



သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ တို့သည် နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ကျော်တိုင် ထင်ရှား နိုင်မာစွာ ရှိထားခဲ့ပါသည်။

ထို့အပြင် တရားတော်သည် ချိန်ခါမလင့် အကျိုးပေးနိုင်ပါတယ်လို့ ယုံကြည်စွာ လေးစားလိုက်နာသင့်ပါ သည်။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို နှလုံး သားထဲတွင် ထာဝရတိန်းအောင်းနေ ထိက်ပါသည်။ - လိုက်နာကျင့်သုံးပြီး ဝိမုတ္တိရသော ရယူသင့်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်သားတို့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို အရေးတယူ ရှိစေရန် တင်ပြရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ကျင့်စဉ် တို့လည်း ပြခဲ့ပြီး သံသရာ လွတ်လမ်းကို လည်း ပြခဲ့ပြီး သင်ဘာများ လုပ်မှာလဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ သမိုင်းသည် အလွန်ကြီးမားသော ကမ္ဘာလှုပ်ရှားမှု၏ သမိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ဝိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားသည်မှာ ရာစုနှစ်ပေါင်း ၂၆ ရာစု ကုန်လွန်ခဲ့သော်လည်း တရား ဒေသနာတော်၏ လတ်ဆတ်သစ်လွင် ခြင်းနှင့် သန့်စွမ်းထက်မြက်ခြင်းတို့လည်း ဧည့်ပင်ယုံ့ပွားနေလေပြီ။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်သည် 'ဒုက္ခဟူသမျှ သည် တဏှာအရင်းခံရှိသည်' ဟု မိမိ ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် သိတော်မူ၏။ သို့အတွက် ရှင်တော်ဂေါတမသည် လူသားတို့အား တဏှာလောဘ ချုပ်တည်းနှိမ်နင်းကြ စေရန် ဟောပြောခဲ့တော်မူခဲ့၏။

ထို တဏှာလောဘချုပ်တည်း နှိမ်နင်း လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ စိတ် အလိုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် အလေ့ အကျင့် ရရှိထားရမည်။ မိမိတို့၏ စိတ် အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်လို သော အတိုင်းတပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာပေမည်။

လူသည် အတ္တဟိတကို လွန်စွာ ထွေးဝိုက်ထားသမျှ တာလပတ်လုံး တဏှာလောဘ၏ လွှမ်းမိုးစိုးခြင်းကို ခံနေရမည်။ တဏှာလောဘ ကင်း ပျောက်ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရန် လမ်းစဉ်သည် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပင် ဖြစ်၏။

ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၏ ရည်ရွယ်ချက် လည်း အတ္တဟု ထင်မှတ်နေခြင်းမှ လုံးဝ ကင်းရှင်းရန်နှင့် ကိလေသာ၊ တဏှာကို ချုပ်တည်းပယ်ဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် သစ္စာလေးပါးကို သိရှိနားလည် နိုင်ရန် ကြိုးစားရမည်။

သစ္စာလေးပါးကို သိရှိနားလည် ပါက ပထမ သောတာပန် ဖြစ်မည်။ သောတာပန် ဖြစ်ပါက ငရဲကင်းပြီး ကောင်းမြတ်သောဘုံ၌ ခုနစ်ဘဝ လည် မည်။ နောက်ဆုံးဘဝ၌ အရဟတ္တဖိုလ်၌ အဆုံးသတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရွှေ့ပြည်မြတ်ကို ပန်းဝင်မည်။

သစ္စာလေးပါးကို အကုန်အစင် မသိသေးသော်လည်း သရဏဂုံသုံးပါး တည်မည်။ ကံငါးပါး လုံမည်ဆိုလျှင် တစ်ဘဝတော့ ငရဲလွတ်ပေမည်။

သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာ သာ မြန်မာလူမျိုးတို့လည်း အရိပ် ကောင်း၊ ဘာသာကောင်းကို သိရှိခဲ့ယူ ထားနိုင်ပါလျက် တစ်ဘဝငရဲလွတ်ရန် ကြိုးစားသင့်သည်။ သို့အတွက် မလွတ် တမ်း သရဏဂုံ တည်ပါ။ ကံငါးပါးကို ထိန်းပါ။ မိစ္ဆာလွှမ်းသော အယူဝါဒများ ကင်းဝေးအောင်ရှောင်ပါ။

'မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော' တဲ့။ လူဖြစ်လာရဖို့ အင်မတန်ကို ခက်ခဲ ပါတယ်တဲ့။ လူဖြစ်ရန် မလွယ်ပါတဲ့။ လူဖြစ်လာပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လူသား တော့ အဖြစ်မခံဝါနဲ့။ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော လူသားသာ ဖြစ်ပါစေ။

သို့အတွက် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာ သာလူသားဖြစ်ပါစေ။ လူသားပြန်လာ ရင် လူပြည်၊ နတ်ပြည်၊ သံသရာ အလီ လိ၌ ကူးနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး နိဗ္ဗာန် ရွှေ့ပြည်မြတ်သို့ ဝင်နိုင်ရန် ဆက်လက် ကြိုးစားပါ။

လေးသင်္ချေ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားဖြည့်ခဲ့ပြီး သစ္စညတဉာဏ်ရပြီး ဘုရားဖြစ်တော်မူ ခဲ့သော ဗုဒ္ဓရှင်တော်၏ ဆန္ဒသည် ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့အား သံသရာ ဝဲဩဇာမှလွတ်ကင်း၍ နိဗ္ဗာန်ရွှေ့ပြည်ကို သာ ရောက်စေလိုသော ဆန္ဒရှိနေပါ ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

သို့အတွက် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ် တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကို ထောက် သောအားဖြင့်၊ ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်သော အားဖြင့် မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားတို့ သည် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို လေး လေးနက်နက်သိအောင် နှလုံးသားထဲ ကိုင်းအောင်းနိုင်ရန် ကြိုးစားကြပါလို့ တိုက်တွန်းရင်း ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး ကို လက်တိုင်ပြု၍ ပါရမီဖြည့်ဖက်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ဟန်ဝင်း





ယောကျ်ားတို့အတွက်

ကားများ၊ ရွယ်ယာများ၊ နှစ်နှစ်ခွဲအတွက်

ဆွယ်ယာ... ချွန်ကျွန်

တစ်ပါးသည် မယား
ကြောင်း၏ ဟိလေသာ
အာရုံ ကာမဂုဏ်များနှင့်
သွေးဆောင်ဖြားယောင်း
ဆွဲဆောင်မှုများကြောင့်
ကိုလေသာမိုင်းမိကာ လူ
ထွက်လိုစိတ် ဖြစ်နေသည်ကို
အကြောင်းပြု၍ အောက်ပါ
အတိတ်ဇာတ်တို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါ
သည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသော ကာလ။
ဗာရာဏသီ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်
သူကြွယ်တစ်ဦးသည် အတတ်ပညာ
များ တတ်မြောက်ပြီးခါမှ ကိုလေ
သာ အရှုပ်အထွေးတွေနဲ့ ပုပ်ဆွေး
နေကြတဲ့ လင်ချစ် မယားချစ်၊
မိဘနဲ့သားသမီးချစ်၊ ညီအစ်ကို
မောင်နှမအချစ်၊ ဆွေမျိုး မိတ်
ဆွေချစ် စတဲ့အချစ်တူတွေကို
သဘောမတွေ့။ လောကီ
အာရုံ ကာမဂုဏ်ဖြစ်တဲ့ စည်း
စိမ်ဥစ္စာ ဂုဏ်ရှိန်တွေကိုလည်း
မနှစ်မြို့၊ လမ်းခဏားက အဝတ်
စုတ်လောက်မှ တန်ဖိုးမထား
ဘဲ အားလုံးကို စွန့်ပယ်လျက်
ရသေ့ရဟန်းပြုကာ ဟိမန္တာ
တောသို့ထွက်၍ ကျင့်ကြံပွား
များရင်း ဈာန်အဘိညာဉ်ကို
ရရှိခဲ့ပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သမင်မကလေး
ဟာ ရှင်ရသေ့ကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းလျက်
ရသေ့ကျောင်းအနီးနေရင်း ရသေ့၏
သုက်ပိုးပါတဲ့ ကျင်ငယ်ရည်ကိုသောက်၊
မြက်ကိုစားရင်း ကိုယ်ဝန်တည်လာပြီး
သားလေး မွေးခဲ့ပါ၏။ ရှင်ရသေ့က
သားဟူသောချစ်ခြင်းဖြင့် မွေးမြူလျက်
'ဣသိသိင်္ဂီ' ဟု အမည်ပေးခဲ့ပါ၏။

သတ္တဝါတို့ ပြင်ပမှ လာရောက်
ထင်ဟပ်ရိုက်ခတ်လာသည် အာရုံကို
စွဲ၍ ဖြစ်ကြရ၏။ ပုထုဇဉ်တို့အာရုံငြိမ်းပေး
ကို နှစ်သက်ကျေနပ်ကြ၏။ စိတ် ဟူ
သည် အာရုံနောက်လိုက်နေကြရကာ
တဏှာ၏လှည့်ကွက်ကြောင့် ရာဂစိတ်
ပူးကပ်ခံရသူသည် အလွန်ပူလောင်လှ၍
မီးနဲ့တူပါ၏။

ကိုယ့်ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝလေး
ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မတည်မြဲ၊ ဖောက်
ပြန်နေတာကို မမေ့မလျော့၊ မပေါ့မဆ
သတိတရား လက်ကိုင်ထား ကြမှသာ
အံ့သရာကို တိုစေပြီး ဝတီကောင်းကို
ရနိုင်ကြပါသည်။
မြတ်စွာဘုရားရှင် တာဝတိံသာ
ပြည် ဇေတဝန်ဉ် သီတင်းသုံးစဉ် ရဟန်း

အရွယ်ရောက်တော့ ရသေ့
ချာန်းပြု၍ ကသိုက်ပရိတ်တို့နဲ့ ကျင့်
ကြံရင်း ဈာန်အသိညာဉ် ရခဲ့ပါ၏။

သစ်သီးသစ်ဥများ ရှာဖွေခြင်း၊
သစ်ပင်စိုက်ခြင်း၊ ဗေဒင်ပညာများသင်
ခြင်း၊ ဈာန်ကစားခြင်းများနှင့် နှစ်သက်
သောရွှင်နေခဲ့ပါ၏။ ဣသိသိဂ်သည်
ဆောနေတိရစ္ဆာန်များ၊ သားရဲများနှင့်
အုပ်ချုပ်ခင်ခင် နေခဲ့ပေမယ့် လောကီ
အသွားများနှင့် မတွေ့မြင်မဆက်ဆံဖူး။
အရွယ်ရောက်လာသည့်တိုင် မိန်းမကို
မတွေ့မြင်ဖူး။ ပြင်းထန်သောအကျင့်
သီလရှိသလို ချုပ်တည်းစောင့်စည်းအပ်
သူ ဣန္ဒြေရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဣသိသိဂ်၏ အကျင့်ကောင်း
များကြောင့် သိကြားမင်း ထိုင်ခုံလှုပ်ခဲ့ရ
မိမို့ ပုထုဇဉ်သိကြားမင်းဟာ သူ့ထက်
သာ မနာလိုစိတ်ဖြင့် ရသေ့ငယ်၏
သီလပျက်အောင် စီစဉ်ခဲ့ပါ၏။

ကာသိတိုင်းမှာ မိုးမရွာအောင်
ပြုခဲ့ပါ၏။ မိုးမရွာတာ သုံးနှစ်ကြာတော့
အိမ်သူပြည်သားတို့ ဝတ်မွတ်ခေါင်းပါး
ကြ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြ။ ဗာရာဏသီ
အိမ်ပြည်လုံး ချောက်ချောက်ချားချား
အိမ်ချမ်းသာဖြစ်ကြလျက် လူအများ
အသိအော်သောင်းတင်းဖြစ်ကြ။

သိကြားမင်းက မင်းကြီးနှင့်တွေ့
သော ဣသိသိဂ် ရသေ့ငယ်၏ ပြင်း
ထန်သောအကျင့်ကြောင့်ဟု လိမ်ညက်
အသံထုတ် -

“မိုးရွာလိုပါက သင့်သမီးတော်
အနိတာ၏ ကာမဂုဏ် အစွမ်းဖြင့်
အသုတ်အောင်လုပ်ပါ” ဆိုခဲ့ပါသည်။

မင်းကြီးသည် ချစ်စွာသောသမီး
အနိတာ ခေါ်ဆို၍ -

“သမီးတော်၊ ငါတို့တိုင်းမှာ မိုး
မရွာပြည်သူတွေ သေကျေပျက်စီး

နေရပါပြီ။ သမီးတော်၏ ဆင်းအင်
လက္ခဏာနဲ့ ပန်းပြု၍ အကျင့်လွန်နေ
တဲ့ ဣသိသိဂ်အား သီလပျက်အောင်
ဖျက်ဆီးလျက် ကိလေသာ နိုင်ငံသို့
အရောက်ယူဆောင်ပါလော့”

ဗာရာဏသီရဲ့ အလှဘုရင်မ၊
ဘုရင့်သမီးတော် နန္ဒထွတ်ထွတ်လေး
ဟာ မာယာလေးဆယ်အတတ် မိန်းမ
မာယာ သဲကိုးဖြာအတတ်များ သင်ယူ။
လိုက်ဖက်တဲ့ အဆင်တန်ဆာတွေနဲ့
အတူ လိုအပ်တဲ့ အစောင့်အရှောက်၊
လမ်းပြပါစကောနဲ့ သွားမယ့်လမ်းကြောင်း
ကို အသေးစိတ်စီစဉ်ပါသည်။

ကြားသိသူတွေကတော့ အံ့ဩ
မဆုံးရုံပေမယ့် အယုံအကြည် မရှိသူ
တွေကလည်း အများသား။

“မှန်လှပါသခင်မလေး၊ ရှေ့နား
က စားပင်သီးပင်တို့ခြံရံ၍ စိမ်းလန်း
စိုပြည် မွေ့လျော်ဖွယ်ဖြစ်တဲ့နေရာဟာ
ဣသိသိဂ်ရသေ့တို့ ကျောင်းသင်္ခမ်း
ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

နိလိနိကာသည် မြင်ရသူ ကျား
သတ္တဝါတိုင်း ချစ်ချင်၊ လိုချင်ကြသလို
မိန်းမချင်းဝင် ငေးရသူလေးပါ။ သာယာ
လှပတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်အတူ မိန်းမ
မာယာသဲကိုးဖြာနဲ့ ကြွကြွရွရွ လှလှပပ
မြူးကြွလျက်နှင့် ကာမဂုဏ်ငါးဖြာအစွမ်း
ပြခဲ့ပါ၏။

ချည်ကြိုးနဲ့ ရစ်ပတ် ပေါက်
ကစားရတဲ့ ဂျင်သီးကို စမတ်ကျကျ
ကစားရင်း ရသေ့ငယ်၏ စကြိုဦးသို့
ဝင်လေ၏။ မင်းသမီးသည် သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်
တဲ့ အင်္ဂါအပါအဝင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ
အင်္ဂါကြီးငယ်များကို ရသေ့လေး တမင်
မြင်အောင်ပြု၍ ကျောင်းထဲဝင်ပါ၏။

မိန်းမကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး
တဲ့ ဣသိသိဂ် အံ့ဩခြင်းများစွာနဲ့ စိုက်

ကြည့်ခဲ့ပါ၏။ အလွန်လှပတဲ့ လှုပ်စားမှု
နှင့် ပစ်လိုက်တဲ့ ဂျင်သီးက ပစ်သူထံ
ပြန်လာစေတဲ့ ဂျင်သီးကိုလည်း ထူးခြား
တဲ့သစ်သီးဟု ထင်သလို နိလိနိကီလည်း
သူ့ကဲ့သို့ ရသေ့တစ်ပါးဟု ထင်ခဲ့ပါ၏။

“အို - ရှင်ရသေ့ကျောင်းသင်္ခမ်း
အတွင်းဝင်ပါ။ သစ်သီးများ၊ အာဟာရ
များလည်း သုံးဆောင်ပါ။ မြတ်သော
နေရာ၌ ထိုင်ပါ” ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

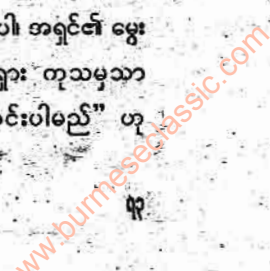
မာယာရှင်မလေးဟာ မွန်မြတ်
သောနေရာမှ ရွှေဖြင့် စီခြယ်ထားတဲ့
တောက်ပလှတဲ့ အပေါ်ဝတ်ရုံအား
တမင်သက်သက်ဖွင့်လှန်ပြီး လျှို့ဝှက်
သော မိန်းမအင်္ဂါကို ရသေ့လေးအား
အနီးကပ်မြင်သာအောင်ပြု၍ မာယာ
ဆင်ခဲ့ပါသည်။

ယောကျ်ားနှင့်မိန်းမ ဝိနိမ မတူ
ကွဲပြားတဲ့ဆွဲဆောင်မှုဖြင့် ရသေ့ငယ်၏
ကိလေသာအာရုံသည် အတွေးအာရုံကို
ချောက်ချားစေခဲ့ပါသည်။ လောဘ
ဇာဏှာ သူ့စေ့ကို ဖွေရာလိုတဲ့ဆန္ဒ
တွေ ပေါ်ခဲ့ပြီလော။

ရသေ့ငယ် စိတ်ဝင်စားနေတာ
ကိုသိတော့ -

“ရသေ့လေးရယ်၊ ဒါဟာ ဝံ့ကိုက်
နာပါ” ဟု လိမ်လည်ပြီး ဇာဏှာကွန်ရက်
ဆင်ကာ သူ့ရဲ့မိန်းမအင်္ဂါကို ကြည့်ရှု
စေပါတယ်။ ရသေ့လေးကတော့ မြင်
ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှန်းတော့ မသိ။

“ဒီအနာဟာ အမြဲတမ်းကိုက်ခံ
ယားနာတဲ့ ဒုက္ခခံရပါကြောင်း၊ ချမ်းသာ
မှုမရှိခဲ့လို့ ရသေ့လေးက ပျောက်ကင်း
အောင် ကုသပေးပါ။ ဒီဝံ့ကိုက်နာကို
ဂါထာမန္တရားတို့နဲ့ မန်းမှုတ်ကုသခဲ့ပေ
မယ့် မပျောက်ကင်းခဲ့ပါ။ အရှင်၏ မွေး
ရာပါ အင်္ဂါနဲ့ လှုပ်ရှား ကုသမှသာ
ချမ်းသာ ပျောက်ကင်းပါမည်” ဟု





ကျွန်ုပ် မောင်ရွှေနားတောင်း
(မဒုကုဏ္ဍလီ)မှာ နေအိမ်အပြင်ဘက်ရှိ
ခုတ်ညောင်စောင်းပေါ်တွင်လဲလျောင်း
နေ၏။ လဲလျောင်းနေရသည်ဟု ဆိုကာ
မတ္တမျှသာ။ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ခုတ်
လေးဖော်တွင် ပုံကျနေပါ၏။ ဝါထိန်
ခြောက်သွေ့နေသော မျက်လုံးများက
ရံဖန်ရံခါလှုပ်သွားသည်ကလွဲပြီး ကျွန်ုပ်
၏တစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်သက်လျက်ရှိချေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းကို လှုပ်
ကြည့်သည်။ မရ။ ခြေလက်များကိုလှုပ်
ကြည့်သည်။ မရပါ။ ဆီးဝမ်းများသာ
ထွက်ကျလာနေ၏။ သန့်ရှင်း၍ မရ။
ယင်များက ကိုယ်အနှံ့ ဝဲပျံ့ကျက်စားနေ

ချာအိန္ဒြာ

အနိတ်ပမာ ချာအိန္ဒြာ

ကြ၏။ ခြောက်ထုတ်လို့လည်း မရပါ။
အတိတ်ကို ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။
မရ။ စိတ်များလွင့်ဝါးနေ၏။ အလိုလို
ကြောက်ရွံ့ အားငယ်နေသည်။

မကြာခင် ချောက်ကမ်းဝါးကြီး
ထဲ ပြတ်ကျတော့မလား။ ရင်မှာ လှိုက်မို့
မောရင်း အင်း- အားကိုးရာ မဲ့လှပါ
ပေါ့။ ခေါင်းကလည်းကိုက်၊ ကျောက
လည်း ပူပြီးနား၊ ရင်ထဲမှာလည်း ခံရခက်
လှချည်။

‘အမယ်လေး အဖေ၊ အမေတို့
သက်သာအောင်လုပ်ပေးကြပါ’
အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ကြည့်
အသံက မထွက်လာ။ မျက်ရည်တွေ
တွင်တွင်ကျလာသည်။ ကြာလာတော့
မျက်ရည်ပါ မလိုက်တော့။ ရေလည်
ဆာ၊ ဝမ်းထဲဟာ၊ ဘာမျှမတောင်း
အလိုက်တသိ လာပြုစုပေးသူမရှိ။ ယင်း
ဆင်းရဲတကာ- ဆင်းရဲကြီး၊ ပင်ပန်းကြီး
ကြီးလှပါဘိ။



အသည်းရောင်အသားဝါရောဂါ
ဖခင်က ဆေးဖိုးကုန်ကျမည်စိုး၍
သေခြင်းတိုင်ဖြင့် ကုသရာ ပို၍ဆိုးလာ
ပြီ။

ကျွန်ုပ်၏မိဘတို့ကား သည်းအံ့
ပြတ်မှု ပူလောင်ယောက်ယက်ခတ်နေ
ကြ၏။ စိုးရိမ်ပူဆွေးနေရ၏။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်၏ ဒုက္ခဆင်းရဲများကို မိဘများ
သိနိုင်ခဲ့။ ဖယ်ရှားပေးနိုင်။ လတ်မှိုင်
သဘာ ထိုင်ကြည့်နေရုံသာ။ ဤဒုက္ခမျိုး
ကား ချစ်သူခင်သူ ကြင်နာသူများ ဝင်
ဆေးပေး၍မရ။ သတ္တဝါတိုင်း ကိုယ်တိုင်
ကုန်ဖြင့် မိမိတို့ဘာသာ အသီးသီးခံစား
ကြပေမည်။

ကျွန်ုပ် မောင်ရွှေနားတောင်း
ငွေတူဣလီ)သည်ကား သာဝတ္ထိပြည်
အိန္ဒိယ ဥက္ကရာဇာဒေဝရှင်တော်နေသော
အိန္ဒိယဒါနကင်း (အဒိန္နပုဗ္ဗက) သူဌေး
ဆောင်နန်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကြီး
ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်မှာ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်သော်
သည်း လက်ခကုန်ကျမည်စိုး၍ ကိုယ်
တိုင်လုပ်ပြီး ချောမွတ်ပြောင်လက်သော
အထောင်းတန်ဆာကို နားတွင်ဆင်
ထားပေး၏။ အံ့သက်(၁၆)နှစ်သာ ရှိ
သေး၏။ သေရမည့်အရွယ် မဟုတ်
သော် နာခြင်း၊ သေခြင်းကား
သိသေး၍ မလာပါနှင့်။ နုပျိုသေး၍
ပြောင်ပွင့်ဟု ဆိုထားလို့မရ ညှိနှိုင်း၍
နိုင်။ သတ္တဝါတိုင်းကို နှိပ်စက်သတ်
ဖြတ်ရန် တိကျစွာရောက်လာလေ့ရှိ၏။

ကျန်းမာသန်စွမ်းချိန်ကမူ ကျွန်ုပ်
သည် အများနည်းတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး
သော စားသောက် နေထိုင်ခဲ့၏။

ဤလို သေရာညောင်ဖောင်း
မှာ လဲလျောင်းရမည်ဟု လားလား
ဆိပ်မက်ပင်မမက်ဖူး။ အကယ်၍

ညှိညှိမဂ္ဂဓင်း (မက်တင်ဘာလ ၂၀၁၇)

အခြားသူများ၏ ဝေဒနာခံစား သေအံ့
ပူးပူးဖြစ်နေမှုကို ကြားရပါက ကုသိုလ်
များကို ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားပါအံ့။ ဖျက်စိ
ရှေ့တွင် မြင်ရပါက တင်ကြိုကာ ဒါန၊
သီလ၊ ဘာဝနာများ ပြုပါအံ့။ သို့သော်
မပြုထားခဲ့။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေခဲ့မိ၏။
မိဘတို့ကလည်း မသင်ကြားပေး။ ကိုယ်
တိုင်လည်း မပြုလုပ်ကြ။ ဗဟုသုတ
လည်း မရှိကြ။ မိမိကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ဖို့
အရေးကြီး၏။ သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်သော်
အငှားရင်ဆိုင်လို့မရ။

သေခြင်းတရားကား သတ္တဝါ
တိုင်း ရှောင်မလွတ်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝ
နာကို အာစိဏ္ဍကမြောက်ပြုထားလျှင်
သေခါနီး သက်သာရာရနိုင်သေး၏။
ကုသိုလ်ကို နေ့စဉ်လေ့ကျက်၊ ရက်ရှည်
စွဲမြဲ၊ အထုံသည်း၊ ခေါ်မြဲ အာစိဏ္ဍ
ဟူ၏။ သို့သော် စိတ်မချရသေး။ သေ
ခါနီး အကုသိုလ်ကံများ ဝင့်တတ်သေး
သည်။

ငယ်ရွယ်တုန်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာ
ဝနာများ ထုံမွမ်းမထားလျှင် သေခါနီး
ဝေဒနာ လှိုက်ဆူချိန်မှာ အကုသိုလ်ကံ
များကို မရှောင်ရှားနိုင်တတ်။ သေခါနီး
အာရုံဆိုးများကို အကုသိုလ်ကံမြောက်
အောင် နှလုံးသွင်းနိုင်စွမ်း ရှိရမည်။

ကလျာဏမိတ္တကိုသာ အချိန်မီ
မရခဲ့လျှင် သေခါနီး အကုသိုလ်ကံ
ကြောင့် အပါယ်လေးပါးသို့ တဒုန်းဒုန်း
ပြတ်ကျလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်မိဘများမှာ အတိတ်
ဘဝတစ်ခုက ကုသိုလ်များ လုပ်ခဲ့ကြ
သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် နိဗ္ဗာန်
တိုင်အောင် မဆွဲတင်နိုင်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို
အားမထုတ်မိကြ။ ပါရမီရှိသူမြောက်မြား
စွာမှာ အပါယ်လေးပါး၌ တဝဲလည်
လည်ပင်။ ပုထုဇဉ်တို့ သဒ္ဓါကား မခိုင်မြဲ။

ပုထုဇဉ်တိုင်း တစ်ဘဝမှာ သူတော်
ကောင်းဖြစ်ပြီး နောက်ဘဝမှာ သူယုတ်
မာ ဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်၏အချိန်ကား နည်းပါး
သွားပြီ။ သေရာညောင်ဖောင်းမှာလည်း
လျောင်းနေချိန်တွင် ကုသိုလ်ပြုဖို့လိ၏။
စိတ်ညစ်နေ၍မပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ပျော့ညံ့
သူမဟုတ်။ သေခြင်းတရားကို စွမ်းနိုင်
သမျှ ရင်ဆိုင်သွားမည်။ သို့မို့ကြောင့်
လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကရုဏာဉာဏ်ကွန်
ရက်တွင် ကယ်ချွတ်အပ်သူအဖြစ် သွား
ထင်မြင်ခြင်း ဖြစ်မည်။

အလျှော့ပေး။ အရုံးပေးသူကို
မည်သည့်ကရုဏာရှင်မျှ မကူညီ မကယ်
တင်နိုင်။ သတ္တဝါတိုင်း မိမိကိုယ်မိမိ
အားကိုးရမည်သာ။ ဗုဒ္ဓ အပါအဝင်
ကလျာဏမိတ္တများကား ဘဝကယ်တင်
ရှင်များ မဟုတ်ကြ။ လမ်းပြပေးနိုင်
သူများသာ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ မိဘ
များပါ တရားချမ်းသာကို မြည်းစမ်းခွင့်
ရမည်ကို မြတ်ဗုဒ္ဓက သိမြင်တော်မူ၏။
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ရှေ့၌ ရောင်ခြည်တော်များ
ကိုမြင်၍ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ
ဆွမ်းရပ်ပြီး ရောင်ခြည်တော်လွှတ်နေ
သည်ကို ဈာန်ဝန်းထောင့်စွန်းများ၌ ဖူး
မြင်ရပြီး ငဲ့စောင်းဖူးမြင် ငေးငွေ့ကြည့်
နေမိ၏။

စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓကို
ကြည်ညိုကိုးကွယ်သူ မဟုတ်။ သို့သော်
လည်း ကိလေသာကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
အပေါ် ကြည်ညိုနိုင်သူမှာ အတ္တမာန
များ ကင်းမှသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ရောဂါ
ဝေဒနာများကြောင့် အတ္တမာနများ ငှပ်
လျှိုးနေ၍သာ ကျွန်ုပ်၌ ကြည်ညိုထိုက်
သူကို ကြည်ညိုချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်
လာပါသည်။ ကိလေသာ မြူကင်းစင်

တန်ခိုးကြီးမားလှတဲ့ အရှင်ဥပဝါနမထေရ်



သာစည်အောင်တင်

(၁)

အရှင်ဥပဝါနမထေရ်

ပဗ္ဗမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မယ် သူဆင်းရဲမိုးမှာ ဖြစ်နေရတာပါ။ သူ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမယ် ခြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူဝါလေတယ်။

တစ်လုံးတစ်ပေါင်းတည်း ရွှေနဲ့ ငြီးတဲ့ ကျောက်ဆင်းတုလိုမျိုး တည်ဆောက်တော်မူတဲ့ ဓာတ်တော်ကို

ဌာပနာပြီး ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြဖို့ရာ လူနတ်-နဂါးဝဠုန်-ယက္ခ-ကုမ္ဘက်-ဝန္တုတို့ဟာ ရတနာခွန်ပေးနဲ့ပြီးတဲ့ စေတီတော်ကို တည်ကြလေတာပါ။

(၂)

ခြုံစရာပုဆိုးနဲ့ ပူဇော်

ဥပဝါနလောင်းလျာ သူဆင်းရဲဟာ ကောင်းစွာဖွပ်လျော်လို့ သန်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ဖြစ်နေတဲ့ မိမိအပေါ်ရုံ

ခြုံစရာ ပုဆိုးတဘက်ကို ဝါးလုံးအဖျားမယ်ဆွဲပြီး စေတီတော်မှာ တံခွန်ပြုလုပ်လို့ ပူဇော်လေတာပါ။

အဲဒီ တံခွန်ကို အဘိသမ္မဆိုတဲ့ စေတီစောင့်နတ်သားဟာ ကိုယ်ကိုမမြင်စေဘဲ ကောင်းကင်မှာ ဆောင်းယူလို့ စေတီတော်ကို သုံးကြိမ်လက်ယာရစ်လှည့်ပြီး ပူဇော်တာကို ပြုတာပါ။

အဲဒီသူဆင်းရဲဟာ နတ်သားကို မမြင်ပါဘူး။

ဒီလိုမျိုး ဥပဝါနထေရ်က မိမိရဲ့ အတိတ်ဘဝ အပြည့်အစုံကို ပြန်လည် ဟောပြောတော်မူခဲ့ပါလေတယ်။

(၉)

ဥပဝါနထေရ်တို့

နေရာက ဖယ်ပေးဖို့

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင် တော်မူတဲ့ဆဲဆဲမယ် မလ္လာမင်းတို့ရဲ့ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်းမှာ ခင်းထား အပ်တဲ့ ညောင်စောင်းမှာ လျောင်းစက် တော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ယပ် လေး ခတ်လို့ပေးနေတဲ့ အရှင်ဥပဝါန ထေရ်ကို -

“ငါ့ရှင်၊ ငါဘုရားရဲ့ ရှေ့တော်မှာ မနေနဲ့၊ ဖယ်လော့” လို့ မိန့်တော်မူပါ တယ်။

အဲဒီအခါ အရှင်အာနန္ဒာက -

“အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နေ့ရှက်ရှည်ကြာ ဝတ်ပြုကာနဲ့ ကောင်း စွာ လုပ်ကျွေးခဲ့လေတဲ့ အရှင်ဥပဝါန ထေရ်ကို ရှေ့တော်မှာ မနေနဲ့ရယ်လို့

မောင်းခဲ ဖယ်ရှားတော်မူပါသလဲ ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

အဲဒီအခါ -

“ညီချစ် အာနန္ဒာ၊ များသော အားဖြင့် ဆယ်စုသော လောကဓာတ် က နတ်ဗြဟ္မာတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးဖို့ စုဝေးလာကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား အနီးမယ် သားမြီးဖျားတစ်တို့လောက် သော နေရာမယ် တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ် ဗြဟ္မာတို့ဟာ သေးငယ်တဲ့ကိုယ် ဖန်ဆင်း လို့ ဆယ်ယောက်စီ ဆယ်ယောက်စီ ရပ်နေကြကုန်လေတယ်။ အဲဒီနတ်ဗြဟ္မာ တို့ရဲ့ နောက်က နှစ်ဆယ်စီ နှစ်ဆယ်စီ၊ အဲဒီနောက်က သုံးဆယ်စီ သုံးဆယ်စီ၊ အဲဒီနောက်က လေးဆယ်စီ လေးဆယ် စီ၊ အဲဒီနောက်က ငါးဆယ်စီ ငါးဆယ်စီ၊ အဲဒီနောက်က ခြောက်ဆယ်စီ ခြောက် ဆယ်စီ ရပ်တည်နေကြကုန်တယ်။

အဲဒီနတ်ဗြဟ္မာတို့ဟာ အချင်း ချင်း ထိခိုက်တာမျိုးမရှိကြဘဲ သားမြီး ဖျားတစ်တို့လောက်ရုံမျှသော အရှင်မှာ တစ်ဆယ် နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် လေး

ဆယ် ငါးဆယ် စသဖြင့် တစ်ပေါင်း တည်း ရပ်နေကြကုန်လေတယ်။

ဥပဝါနထေရ်ဟာ တန်ခိုးကြီး

များလှတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ဟာ ကြီးမားလှတယ်။ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်က ကွယ်နေလို့ နတ်ဗြဟ္မာတို့ဟာ ပုဒ္ဓရဲ့ သရရိတာယတော်ကို မဖူးမြင် နိုင်ကြလော့ဘူး”

ဘုရားရှင်က -

“အာနန္ဒာ၊ ငါ့ရဲ့ တပည့်မယ် အပြစ်ရှိတဲ့အထွက် နေရာက ဖယ်ပေး စေတာ မဟုတ်၊ ငါ့ရဲ့ သရရိတာယ တော်ကို ဗြဟ္မာတို့ ရှင်းလင်းစွာ ဖူးမြင် နိုင်ဖို့ ဖယ်ရှားစေတာ”

ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပုဒ္ဓက အရှင် အာနန္ဒာကို မိန့်ကြားတော်မူပါလေ တယ်။

သာဓုဉာဏ်တင်

စာကိုး ထေရအပဒါန်ဝတ္ထု (အရှင် ဝဗ္ဗဿာဓိဘိဝံသ) □

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ

မိမိလုပ်ငန်းမိမိတိုးတက်အောင်မြင်စေရန် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ကြော်ငြာနိုင်ပါသည်။

- ၁။ အဖြူအမည်း တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။
- ၂။ အဖြူအမည်း မျက်နှာဝက် ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

ဆက် ချုပ် ပုဒ်

တိုက်အမှတ် (၇၂၄) အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာမန္တလယ်။
(၁၇x၁၈)လမ်းကြား၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၂၂၂၇၅၀၈

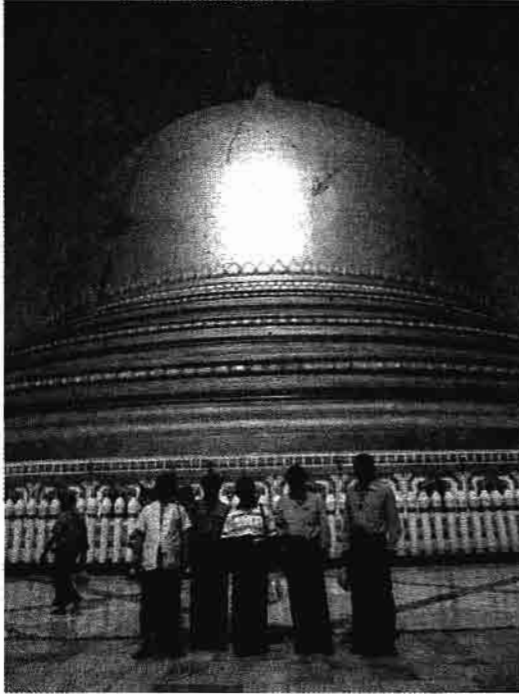


စေညွန်ရာ ဇေယျာကမ်းမှ
ရင်ခတ်အရမ်း



တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်

ကောင်းမှုတော်စေတီထူးမှာ ဖူးမြော်ကြ ဖော်သဟာ



“xxx မန်းကေသီ ကြည်လဲ့လဲ့အပြုံးလေး များနဲ့ xxx ကျွန်တော့်ကို အတည် xxx ဖိတ်ခေါ် သည် xxx အညာမြေ အလှတွေလည်း xxx ရွှေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ xxx ဗဟုသုတ ဖြစ်စေချင်သည် xxx လာခဲ့ပါလားတဲ့ စေတနာ စကားနဲ့ အတည် xxx ဖော်ရွေသည် xxx အညာ မြေဆီ xxx လာစေချင်လွန်းသည် xxx ဟိုမန်းမြို့ က မမကေသီ xxx”

(ရေး-ကိုလေးလွင်၊ ဆို-ခင်မောင်သန်းလေး)

နောင်အခါ ဒေါက်တာခင်မောင်သန်း ဖြစ်သွားတဲ့ တေးသံရှင် ‘ခင်မောင်သန်းလေး’ ကို ‘မမမန်းကေသီ’က ရွှေမန်းဆီအလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ် ထားတဲ့သီချင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ခေါ် သူကတော့ ‘မမမန်းကေသီ’ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ ရဲသျှမ်းပါ။ ‘ကျွန်တော်တို့’ လို့ ဗဟုဝစ် နာမ်စား သုံးလိုက်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြောရရင် ဆရာ ရဲသျှမ်း ဖိတ်ခေါ် တဲ့သူက ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ ဖြစ် ပါတယ်။ ‘စစ်ကိုင်းစရာ ဇေယျာမြေ စာဖတ်ပိုင်း’ စာပေ ဆွေးနွေးပွဲအတွက် ဆရာရဲသျှမ်းက ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့် သူ့ကို ဖိတ်တာပါ။ ဒီအခါ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူက ကျွန်တော့်ကို အဖော်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ‘ကျွန်တော်တို့’

ဖြစ်သွားတာပါ။ မဖြစ် နေရိုးလား၊ မန္တလေး လွှမ်းနာကျနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူက ‘ဟေ့လူ၊ မန္တလေးနဲ့ စစ်ကိုင်းဘက် သွားမယ်၊ လိုက်မလား’ ဆိုလိုက် တာနဲ့ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်လေးတောင် မှုနိုင့်အားပါဘူး။ ခေါင်းညိတ်ပြီးသားကိုး။

အဲဒီလိုသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် ‘သီတင်းကျွတ် မယ့်ကြုံ၊ တော်သလင်း ရှေ့ကခံ’ ဆိုသလို ရင်ထဲကတော့ အလေးသား။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည် ပြည့်မြန်မှာ၊ စာနဒီ၊ အလင်း အိမ်၊ လင်းလွန်းခင် စတဲ့ စာအုပ်တိုက်တွေရဲ့ ပရုဖတ်စရာ စာမူတွေက မန္တလေးအဆန်ရထားကြီးလို တန်းစီနေတာလေ။ ဒါ့အပြင် တစ်ဘူတာဝင် တစ်ဘူတာထွက် ဆက်လက်ထွက် ခွာရတဲ့ စာပေကြားဘူတာလေးတွေ ရှိသေး။ ဒီလိုဆိုတော့ မဆင်ခြင် မစဉ်းစား ခေါင်းသာ အတွင်သား ညိတ်လိုက် ရတယ် ရင်ထဲက ခပ်လေးလေး။ ကဲပါလေ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး၊ စခန်းမဝေးတဲ့ မန္တလေးဆီ အပြေးကလေးသာ သွားလိုက်ကြစို့ရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူနဲ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ဆင်းလာကြပါတယ်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ရောက်တော့ ဆရာကြယ်လွဲမိုးနဲ့ ဆရာမြတ်ကိုကို(ရုက္ခ)တို့ စောင့်နေကြတယ်။ ဆရာကြယ်လွဲမိုးက ရထားလက်မှတ် ကြိုဝယ်ပေးထားပါတယ်။ ဆရာမြတ်ကိုကို(ရုက္ခ)က ဆရာ ဦးသိန်းလွင်(ကျောက်ပုထိုး) လက်ဆောင်ပါးလိုက်တဲ့ စာအုပ် တွေ လာပို့ပေးတာပါ။ ရထားထွက်ဖို့ အချိန်က ညနေ လေး နာရီဆိုတော့ အချိန်ရသေးတာနဲ့ လေးယောက်သား လက် ဖက်ရည်သောက်ရင်း တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း လေပန်းကြတာပေါ့လေ။



(ဝဲမှယာ) ရဲသျှမ်း၊ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၊ စိုးလှိုင်တင်၊ စာရေးသူ၊ ငွေမွန်(မန်း)

အချိန်တန်တော့ ကျွန်တော်တို့ စကြိုထဲ ပြန်ဝင်၊
ကြောခင်မှာပဲ ရထားဂိတ်ထိုးတော့ ရထားပေါ်တက်။ ကြယ်
လွဲမိုးက လက်မှတ်လေးတွေကိုင်ရင်း ရွှေက တော့တော့
တော့တော့၊ ကျွန်တော်တို့က နောက်က ကြောကြော ကြော
ကြော။ အဲ- ကျွန်တော်တို့ထိုင်ရမယ့် နေရာလည်းရောက်ရော
တို့ရွှေကြယ်လွဲမိုးလည်း မကော့နိုင်တော့သလို ကျွန်တော်တို့
လည်း မကြော့နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ရမယ့်
ခုံနေရာမှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အဖိုး
သမီး နှစ်ဦးက မင်းကတော်စတိုင်နဲ့ မလိုင်အပြည့် စွေလို့ကိုး။

အမယ်- ဘယ်ရလိမ့်မတုံး၊ ကြယ်လွဲမိုးက ဒီနေရာမှာ
ခေသုမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ပြစ်မင်း လက်မှတ် လုပ်ပါလေရော၊
ကျွန်တော်တို့ကတော့ မျက်လုံးလေးတွေ ပေကလတ် ပေ
ထလတ်နဲ့ပေါ့။ ဟိုနှစ်ယောက်က ရာဇက္ခန္ဓာ မပျက်စတမ်း
ထက်မှတ်ကလေးတွေ ကမ်းပေးရှာပါတယ်။ ကြယ်လွဲမိုးက
ထက်မှတ်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီးတော့ 'ဟာ- နေရာထပ်
နေပြီ ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုလုပ်တာတုံး' ဆိုပြီး ဘေးဘီလှည့်
ကြည့်လိုက်တော့ တာဝန်ကျဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို အခန့်သင့်ပဲ
ဆွေပါတယ်။

အမယ်- ကြယ်လွဲမိုးတို့ သတ္တိကောင်းပုံများ အဲဒီ
ခန့်ထမ်းကို 'ဟေ့ကောင်-လာဦး'တဲ့။ ဟိုကလည်း မျက်တောင်
လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း လာရှာပါတယ်။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲကတောင် 'ဪ- တော်တော်ပြောင်းလဲကုန်ပါလား'
ဆို တွေးမိပြီး အခြောက်တိုက်ရော၊ အစိုတိုက်ရော ဘဝင်တွေ
မြင့်သွားလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဟုတ်တယ်လေ၊
ဆိုထုန်းက ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခရီးသည်က သူတို့ကို အခုလို
ဆောင်ရွက်သမား ပြောဖို့နေနေသာသာ မော်ဖူးဖို့တောင်
ဆုံးမရဲ မဟုတ်လား။ အခုတော့ မျက်နှာလေး ပြုံးတုံး ပြုံးတုံးနဲ့

ပုဗ္ဗတက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ပဟာ အပိုင်တော်အောက်ယံ



ပုဗ္ဗတက္ကသိုလ်ကျောင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)



အဖိုး ဘာသာ သာသနာ ပုဂံပြည်ရော ပုဗ္ဗတက္ကသိုလ်ကျောင်းပဟာ

အနားကပ်လာပြီး ကြယ်လွဲမိုး ထိုးပေးတဲ့ လက်မှတ်တွေကို
အနုလှ ပဋိလှ ကြည့်ပြီး အလွန်ခိုသေ လေးစားစွာ စစ်ဆေး
နေပါတယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ ရာဇက္ခန္ဓာပေးနေတဲ့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီး
နှစ်ယောက်ခမျာ ဟစေ ဟစေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ သူတို့ နေရာ
မှား ထိုင်မိပြီလို့ စိုးရိမ်သွားဟန်ပါပဲ။ ကြယ်လွဲမိုးကလည်း
ဗိုလ်အောင်ခင်အိုက်တင် အပြည့်နဲ့ကိုး။

ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်စစ်ဝန်ထမ်းရဲ့ စကားသံကို ကြား
လိုက်ရတဲ့ အခါမှာတော့ ဗိုလ်အောင်လည်း မဒင်နိုင်တော့
သလို ကျွန်တော်တို့လည်း ရထားပေါ်က ခုန်ချချင်စိတ်ပေါက်
သွားပါတယ်။ လက်မှတ်စစ်ဝန်ထမ်း ပြောလိုက်တာကတော့
'သူငယ်ချင်း၊ မောင်ရင်တို့ လက်မှတ်က လေးရက်နေထွက်
မယ့် ရထားလက်မှတ်၊ ဒီနေ့က သုံးရက်လေ' တဲ့။

ကြယ်လွဲမိုးတို့ လွဲပုံများ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်
ပါ ဆိုသလို ပွတ်ကာသီကာ တစ်ရက်ကလေး လွဲတာပါ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က လွဲလို့မရပါဘူး။ ဆရာရဲသူမ်းက
စစ်ကိုင်း ပြန်ဆက်ခိုးရေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ပြီးပြီ၊ ကောင်း
ကင်သင်ပုန်းပေါ်မှာလည်း လွှင့်တင်ပြီးပြီ။ လေးရက်နေ
နေလယ် နှစ်နာရီမှာ စာပေဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပပါမယ့်
အကြောင်း၊ လေးရက်နေ့ ရထားကြီးစီးပြီး ငါးရက်နေ့မှာ



မြစ်ပင်ဆရာ ဇယျာမြေစာတိုက်မှ ဆရာရဲဘူးမိလဲ့ စကားသံသာ

မန္တလေးရောက်သွားလို့ကတော့ ဆရာရဲဘူးမိက မန္တလေး ထိုးမှန် ထိုးသလို ကျွန်တော်တို့ကို အမှန်ကြိုက်လိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရထားပေါ်ကနေ ဘူတာစင်္ကြံပေါ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာကြသလဲတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ကြယ်လွဲမိုးကတော့ နှုံးခန်းတွေရှိရာဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေပါတယ်။ ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက်ကြာတော့ ကြယ်လွဲမိုး ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း လက်မှတ်နှစ်စောင် ကိုင်လာတယ်။ ဇာတ်ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့က နောက်ရထားနဲ့ လိုက်ရမယ်။ အတွဲက အထူးတန်း အိပ်စင်တွဲ။ အင်း- စကားပုံထဲမှာတော့ 'စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်'သတဲ့၊ လက်တွေ့မှာကတော့ 'ကြယ်လွဲမိုးကော်လို့ အထူးတန်း အိပ်စင်ပေါ်ရောက်' သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်ထွက်မယ့် ရထားကြီးပေါ်ရောက်၊ နေသားတကျ နေရာချပြီးတော့မှ ကြယ်လွဲမိုးနဲ့ မြတ်တို့ကို (ရဲဘူး)တို့ ပြန်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရထားကြီးရန်ကုန်ဘူတာကြီးကနေ စတင် ထွက်ခွာလာတဲ့ အချိန်မှာတော့ စီးပွားရေးမြို့တော် မဟာရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ ဆည်းဆာရောင်အလှတွေ ယှက်သန်းပြီး ညတစ်ညရဲ့ နိဒါန်းကို စတင်နေပါပြီ။

ကြိုနှင့်ပါတော့ 'မမမန်းကေသီ'ရေ အလေ- ဆရာရဲဘူးမိရေ။

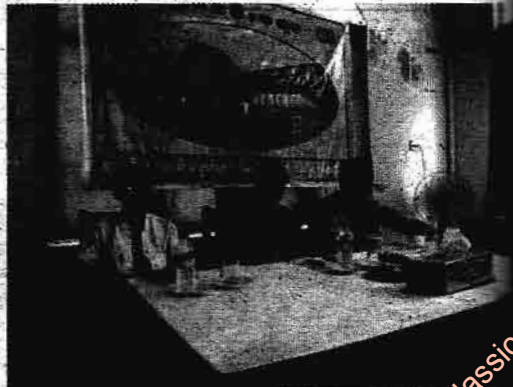


"ချမ်းမြသာစည် လေဆိပ်ဝယ် xxx သူလာလို့ကြိုတယ် xxx မန်းတောင်တော် နေညိုဖျန်းတော့ xxx စခန်းသာ အရိပ်ဝယ် xxx ရွှေမန်းသူ ညိုညိုချောနဲ့ xxx စကားလက်ဆုံပြော၍ မကုန်တယ် xxx မဟာမြတ်မုနိကို သွား

ဖူးမယ် xxx အစီအစဉ်တွေ ရွေးချယ် xxx"
(ရှေး-ကိုလေးလွင်း၊ ဆို-ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင်မြင့်)

'ရွှေမန်းရောက် ဧည့်သည်တစ်ဦး' ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင်မြင့်ကို ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်မှာ ရွှေမန်းသူ ညိုညိုချောကလေး လာကြိုတယ်။ မန္တလေးဘူတာကြီးရောက်လာတဲ့ ဦးခင်မောင်မြင့်ကိုတော့ ဘယ်သူတွေ လာကြိုပါ့မလဲ။ ဟင်- ဘယ်က ဦးခင်မောင်မြင့်လဲ။ အဲဒီလို ၂၀၀၀ဝါ ဖြစ်သွားမလား မပြောစာတုံး။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြယ်လွဲမိုးလွဲချက်ကောင်းမှုနဲ့ အထက်တန်းအိပ်စင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးပါလာတာက ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူရယ်။ ကျွန်တော်ရယ် နှစ်ယောက်သား မဖောက်မပြား ပါလာကြတာလေ အခုမှ ဗယောက်ဗယက် ယောက်ယက်ခတ်ပြီး ဘယ်လိုကဘယ်နယ် 'ဦးခင်မောင်မြင့်'က ပါလာရတာလဲ။ ကေန္တ ကြားဘူတာ 'တိုးကြောင်ကလေး' က တက်လာတာ ထင်ပါရဲ့။ သို့နယ် အပြေးအလွှား အတွေးမများကြပါနဲ့။ ဦးခင်မောင်မြင့်ဟာ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူရဲ့ အမည်သညာ ခေါ်စရာ နာမည်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မန္တလေးဘူတာကြီး စင်္ကြံပေါ် ဒုတ်ဒုတ်ထိ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်လို့ လာကြိုသူတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမြင့်ခေါင်ကြည့်၊ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်၊ ဆရာနေ့မွန်(မန်း) သုံးဦးသားကို လှိုက်လှဲပျံ့ငှာစွာ ကြိုနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ အင်း- သီချင်းထဲက စာသားနဲ့ လိုက်ဖက်သွားအောင် အတင်ရော အမေ့ပါ 'ညိုညိုချော' ရရင်တော့ ဆရာမြင့်ခေါင်ကြည့်၊ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆရာမြင့်ခေါင်ကြည့်က အသားညိုညို အနီမြင့်မြင့်နဲ့ 'ပုလဲချက်ရည်' ဇာတ်ကားထဲက ကျော်ဆွေလိုက်တာလိုလို၊ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်နဲ့ ဆရာနေ့မွန်(မန်း)တို့က



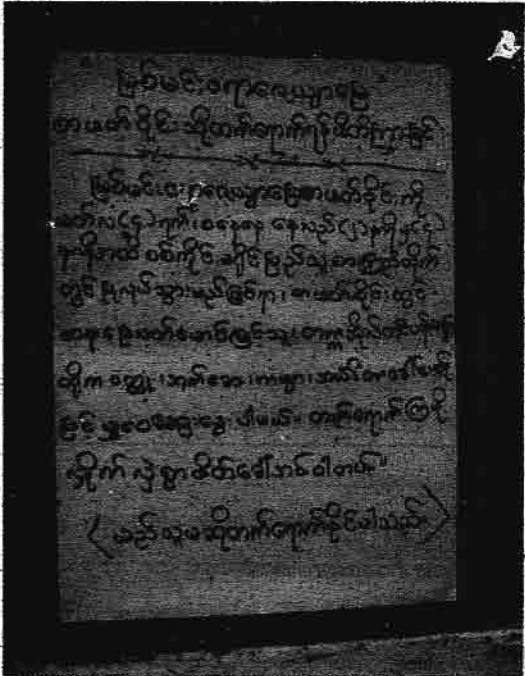
သတ္တမအကြိမ်ပြောက် မြစ်ပင်ဆရာ ဇယျာမြေ စာတိုက်

အသားဖြူဖြူ ၀၀ခွဲခွဲကြီးတွေကိုး။ ညိုညိုချောချောလို့ ဘယ်ရ
လဲ။ တကယ်လို့များ ဆရာရဲသျှမ်း ပါလာခဲ့ရင် ညိုညိုချော
နှစ်ယောက်ကြီးများတောင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

ကျွန်တော်ကတော့ မန္တလေးမြေကို နင်းလိုက်ရပြီ
ဆိုတည်းက မန္တလေးကို လွမ်းနေတဲ့ အလွမ်းတွေ တစ်ဝက်
ယောက် ပြေသွားပါတယ်။ အံ့မယ်- တယ်စာတဲ့ ဆိုပါလား၊
ထုတ်ပါတယ်။ ဟိုယခင် တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ဓာတ်ပုံ
ဆန်းတို့ မန္တလေးကို ဗဟိုပြုပြီး အရပ်လေးဖျက်နှာ၊ အရပ်
နှစ်ဖျက်နှာ ခြေစကြာဖြန့်ခဲ့ကြတာလေ။ ပြီးတော့ ခရီးသွား
ဆောင်းပါးတွေကို ဟောတစ်ပုဒ် ဟောတစ်ပုဒ် ဓာတ်ပုံတွေ
ဆေဆောဆာနဲ့ နေထုတ်ခဲ့တယ်။ အလျဉ်းသင့် အလျဉ်းကြံ
ဆို စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ဖန်တီးခွင့်ရပြန်တော့လည်း မန္တလေး
စာ မန္တလေးကဗျာတွေရဖို့ မန္တလေးကို ရောက်ခဲ့ရပြန်ရော။
ဆွေးနွေးထွက်လာတော့ နှစ်လ တစ်ခေါက်၊ သုံးလ တစ်ခေါက်၊
သောတစ်ခေါက် ဟောတစ်ခေါက်။

သဗ္ဗ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ ဘုရားစော်အတိုင်း ဖြစ်ချိန်
ဆန် ဖြစ်ခဲ့ရသလို ပျက်ချိန်တန်တော့လည်း ဖျက်ခဲ့ရ ဘာ
ဆတ်နိုင်မှာလဲ။ သဗ္ဗ သတ္တာ ကမ္မသကာပေပဲ။ လောကဓံရဲ့
အသီးမှုတွေကို ချိုမြိန်စွာခံစားရင်း မန္တလေးရနံ့တွေကို ပြင်း
ပြင်းရှရှ တမ်းတမိတာကတော့ အခါခါ အလီလီ။ ဒီလိုနဲ့
ဆယ်စုနှစ်တစ်စုကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့။ မန္တလေး အလွမ်းရထား
ဆည်း နှလုံးသားရင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပေါ့ အကြိမ်ကြိမ်။

အခု မန္တလေးမြေကို နင်းမိတော့ အထွမ်းတစ်ဝက်
ချခဲ့ရပြီလေ။ ဒီအတွက် ကေးဇူးတင်ထိုက်သူ အားလုံးကို
ဆုဇူးတင်ပါရစေ။ ကျွန်တော့် ဒီစိတ်၊ ဒီအန္တတွေကို ဆရာ
မြတ်မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာမြင့်ခေါင်ကြည်၊ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်၊
ဆရာနေ့မွန်(မန်း)တို့ကတော့ သိနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ပေမဲ့



ပြင်ပဆရာ လျှော့မြေ စာတတ်ပိုင်ရဲ့ ပိတ်ခေါ်ခံ

အခု ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်လိုက်ရပါတယ် ဆရာတို့ရေ။
ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးဘူတာကြီး မုခ်ဝကို ရောက်
လာတော့ ကားတစ်စီးပေါ် တက်ကြတယ်။ နောက်မှ သိရ
တာက အဲဒီကားဟာ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်ရဲ့ ကားပါတဲ့။ ကားကို
မောင်းနှင်သူကတော့ ဆရာနေ့မွန်(မန်း) ဖြစ်ပါတယ်။ ကား
ပေါ် ရောက်ကြလို့ မောင်းထွက်လာပြီ ဆိုကတည်းက စံကား
လက်ဆုံ ပြောမကုန်ကြ။ အများဆုံးပြောသူက ဆရာမြေလတ်
မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာမှာက ပြောစရာတွေ အများသား၊ ရန်ကုန်
စာပေလောကအကြောင်း၊ မန္တလေးစာပေလောကအကြောင်း၊
စာမူတွေအကြောင်း၊ စာအုပ်တွေအကြောင်း၊ ဂန္ထဝင်
အကြောင်း၊ ဇိုးရာနဲ့မော်ဒန်အကြောင်း။ ကျွန်တော်ကတော့
နားထောင်ရင်း မန္တလေးရွှေခင်းကို တရွက်မက်မက် တမေ့လွမ်း
လွမ်း ကြည့်မခန်းပေါ့။ ရန်ကုန်သားရဲ့ အမြင်မှာ မန္တလေးရဲ့
နံနက်ခင်းဟာ ရှင်းသန့်နေတယ်။ ရန်ကုန်မှာက ဒီအချိန်ဆို
လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ၊ လူတွေ ဖျားပန်းခပ်နေပြီလေ။ အသား
ကျနေတဲ့ မွန်းကျပ်မှုတွေကြားမှာ မွန်းကျပ်မှုကို အဖော်လုပ်ပြီး
ကျင်လည်ရာ ရပ်ဝန်းများဆီ။ တပွင့်ပွင့် တတီတီတွေ၊ အိစီ
ကလီ မထီတရီတွေ၊ ကဲ့ရဲ့သံ မဲ့ရွဲဟန်တွေ၊ အောင့်တာနမ်း
ရတဲ့ ဖောက်ပြန်လမ်းတွေ၊ ရေကြည်ချမ်းမြ တစ်ပဲသားမှာ
မသတိ အိုင်းအမာ တစ်ပိဿာတွေ။ ရန်ကုန်သားရဲ့ ကံဆုံလို့
စားနေရတဲ့ နှလုံးသား ကန်သာရေရိပ်မှာ ပေဒါတွေက



နောင်(အညာမြေ)ရဲ့ ပိတ်ဆက်ပြောကြား စကားချိုသာ

www.burmeseclassic.com



ဖြစ်မင်းအရာ ငေယျာဠာတော်ပိုင်းမှာ စုစုံပုံ အပြုပန်းကိုယ်စီ

အပြည့်။ မန္တလေးရောက် ရန်ကုန်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အဲဒီဒဏ်ရာတွေ ကျက်နေသလို၊ ဒါမှမဟုတ် မေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေရောလား။

မန္တလေးမှာ အထပ်မြင့် အဆောက်အအုံကြီးတွေ မိုးထိုးမနေတာက မိမိပူကို လျှော့ချပေးနေတယ်လို့ ခံစားနေမိတယ်။ ကျပ်ကျပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်မနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ဟာ မွန်းကျပ်မှုတွေကို ဖယ်ရှားပေးနေသလိုပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုက်ခတ်ခွင့်ရတဲ့ လေနုအေးတွေကလည်း ပူနွေးနေတဲ့ သွေးကို စည်းချက်မှန်မှန် ရှူရှိုက်ခွင့်ပေးတယ်။ အဲဒီကြားထဲမှာပဲ မြန်မာစာနဲ့ ဇရာထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေ နည်းသွားသလို ခံစားမိတဲ့အတွက်ကြောင့်တော့ မျက်မှောင်ကြာတ်မိရဲ့။ 'သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ' ကြွေးကြော်သံတွေ ပဲ့တင်ထပ်လာမိလို့ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်တင်တင်။ အို- စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါလေ။

ဒီအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ ကားကလေးက လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးဆိုက်လိုက်တယ်။ သန့်ပြန်ခမ်းနားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှာ ထိုင်မိကြတော့ စားသောက်ဖွယ်ရာ အပြာပြာက စားချင်ဖွယ်ရာပေပေ။ မန်းဆန်ဆန် မန်းဟန်တွေကြားမှာ တိုင်းခြားစားသောက်ဖွယ်ရာတွေက ပြူးတူးပြတ် နေရာယူထားတာကလွဲရင် ခံတွင်းပြိုင်စရာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းကလေးပါပဲ။ ဆယ်စုနှစ်တစ်စု အကြာမှာ ပထမဦးဆုံးပြန်လည်ဆုံစည်းရတဲ့ မန်းလက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်။ တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြီး ပီတိဖြစ်မိတာကို ဆရာတို့ မသိနိုင်ပါပေ။

လွမ်းလည်း လွမ်းတယ်၊ ချမ်းလည်း ချမ်းတယ်၊ လန်းလည်း လန်းရပါတယ် ရွှေမန်းမြို့ရဲ့ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းရေ။ မန္တလေးရန်တွေ ထုံသင်းမွှေးယူနေတဲ့ ဒီလက်ဖက်ရည်ပိုင်းလေးမှာ ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာလျှောက်ကို ထိုင်ချင်ပါသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့

ဆရာရဲသူ့မိုးက ဖုန်းဆက်နေပြီ။ 'ရောက်ပြီလား၊ ရောက်ရင် အပြန်ခေါ်လာခဲ့'။ ဒီလိုဆိုတော့ ဆရာစိုးလိုင်တင့်တို့လည်း လက်ဖက်ရည်ကို ဝှပ်ခနဲ ဝှပ်ခနဲ မော့ကုန်ကြပြီ။ ရန်ကုန်သား အကောင်းစားလေးရေ စမ်းရေအိုင်နားမှာ အလွမ်းမပြေနိုင် ငြားသော်လည်း လုပ်လဟ၊ လုပ်လဟ ခပ်သုတ်သုတ်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာရဲသူ့မိုးက 'ရွာထောင်'ကနေ မျှော်တော်လောနဲ့ မောရှာနေရောမယ်။ စာပေဆွေးနွေးပွဲ မတိုင်မီ ဘုရားဖူးဖို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ နေ့လယ်စာ ထမင်းကျွေးမယ်။ အစီအစဉ်တွေက တန်းစီနေတာ သူတို့က မီးရထားဆရာတွေမို့ တန်းစီနေရာချ ပါရုံတွေကို ခင်ဗျ။ အချိန်နဲ့ နာရီနဲ့ ချက်ထိ ကွက်တိသမားတွေ။ ရန်ကုန်သားတို့လို မနက် ဆယ်နာရီ ချိန်းထားတာကို ညနေ အပုပ်ချိန်ရောက်မှ ယောင်ပေ ယောင်ပေ ရောက်လာတတ်သူတွေ မဟုတ်။ ဣတိ တသွာ ထို့ကြောင့် မန္တလေးအလွမ်းတွေကို စမ်းရေထဲမှာ မျှောပြီးသကာလ ဖြစ်မင်းဧရာ ခွေကာပိုင်းတဲ့ စစ်ကိုင်းအောင်ချာမြေဆီ မနွေးမဆိုင်း အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ တိုင်း- ရွာစား၊ စီးပလေစေ မောင်မသုတ်နဲ့ တက်သုတ်ရိုက်ပို့စမ်း။



“ရောက်ကြဖူးသလားxxx ငေယျာရွှေမြေ xxx မြစ်ရေခွေဝန်းလျှမ်း xxx ရှုစမ်းဖြာဝေ xxx စစ်ကိုင်းတောင်မြေ အရောက်သွား xxx တရားရွာဖွေ xxx ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ့ဓမ္မ xxx အတာတူးတဲ့ နှစ်ဦးဂီဟန်နေ xxx”

(ဇရာ - မြို့မငြိမ်း၊ ဆို - ကိုအံ့ကြီး)

'စစ်ကိုင်းတောင်' ကြားရလေတိုင်း၊ သတိရလေတိုင်း ရင်လှိုင်းခတ်သံတွေ ဆူဝေလျှံကျလာတဲ့ သီချင်း။ မြန်မာ့



ပိုင်း(ကံကော်စည်)ကလည်း အမှတ်တရပေးအပ်လှူဒါန်း ပြုခဲ့သေး

ထွက်သိချင်း။ ဆရာရွှေမွန်(မန်း) မောင်းနှင်နေတဲ့ ကားလေး
က မန္တလေး ရွှေမြို့တော်ကို နောက်နားမှာ ချန်ထားခဲ့ပါပြီ။
အင်းရွက်က အသွင်အရိပ်တွေကလည်း အတိတ်ခြေရာလမ်း
မှာ လွမ်းစေဖို့ဖန်လေပြီ။ နေရာဒေသ မကျွမ်းပေမဲ့ ထိတွေ့
ခံစားရတဲ့ အငွေ့အသက်တွေအရ အသင်္ခယာစောယွန်း
တည်ထားခဲ့လေတဲ့ 'စစ်ကိုင်းမြို့ထဲ ရောက်နေပြီလို့ ခံစားသိနဲ့
ဆီလို့က်တယ်။

သက္ကရာဇ် ၆၇၇ ခုနှစ်မှာ ပင်းယ ဆင်ဖြူရှင် သီဟသူ
မင်းကြီးရဲ့ သားတော်အငယ်ဆုံး အသင်္ခယာစောယွန်းဟာ
ဒေယျာပူရ စစ်ကိုင်းမြို့ကို တည်တော်မူခဲ့ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့်
'သာတိုးတိုင်း စစ်ကိုင်းတည်' လို့ ရာဇဝင်သံဒိပ် ဆိုပိန်တော်
နပါတယ်။ 'သာတိုးတိုင်း စစ်ကိုင်းတည်' မူကွဲလည်း ရှိတယ်။
သက္ကရာဇ် ၆၈၄ ခုနှစ်မှာ အသင်္ခယာစောယွန်း နတ်ရွာစံ
ဆော်မှုတဲ့အခါ နောင်တော်၊ တရဖျားကြီးက ထီးနန်းဆက်ခံ
တယ်။ အဲဒီ ဒုတိယစစ်ကိုင်းမင်းကို ရည်ရွယ်ပြီး 'သာယာဝိုင်း
စစ်ကိုင်းတည်' ဆိုတဲ့ အတိုမှတ်လင်္ကာလေး ပေါ်ထွန်းလာ
ပြန်တာပေါ့။

သက္ကရာဇ် ၆၇၇ ခုနှစ်ကနေ သက္ကရာဇ် ၇၂၆ ခုနှစ်ထိ
နှစ်ပေါင်း ၄၉ ဆယ်လောက်အတွင်း စစ်ကိုင်းမြို့မှာ မင်းဆက်
နှစ်ဆက် အုပ်စိုးခဲ့ပါတယ်။ အသင်္ခယာစောယွန်း၊ တရဖျား
ကြီး ရွှေတောင်တက်၊ ကျော်စွာ၊ အနော်ရထာမင်းရဲ့ မင်း
ဆုတ် ဆိုတဲ့ မင်းခုနစ်ဆက်ပါပဲ။ မင်းပျောက်ကို သတိုးမင်း
နာမ အနိုင်တိုက်ပြီး စစ်ကိုင်းကို သိမ်းယူလိုက်တဲ့အခါ
စစ်ကိုင်းမင်းဆက် ပျက်သုဉ်းခဲ့ရတယ်။ သတိုးမင်းဖျားဟာ
စစ်ကိုင်းနဲ့ ပင်းယကို တစ်ပြိုင်တည်း သိမ်းယူပြီးတဲ့နောက်
'အင်းဝ' ကိုတည်ပါတယ်။ 'တုတ်ခွန်သွင်း အင်းဝတည်' တဲ့။



**မြေလတ်မောင်မြင့်သူ "အက်ဆေး ကဗျာ အယ်ဒီတာ"
အကြောင်း သိကောင်းစွယ်ရာ အပြုပြင်**

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သတိုးမင်းဖျားဟာ သက္ကရာဇ် ၇၂၆ ခုနှစ်
မှာ အင်းဝကို တည်တာပေါ့လေ။

ကျွန်တော်ဟာ ရှေးဟောင်းအရိပ်အငွေ့နဲ့ ခေတ်သစ်
ဟန်တွေ ပေါင်းစပ်ကူးယှက်နေတဲ့ မျက်မှောက်စစ်ကိုင်း
သဘာဝပန်းချီကားကြီးကို တရုတ်မက်မက် ငေးမောရင်း
'သမိုင်းထဲက စစ်ကိုင်း' ကိုလည်း ပြန်လည်ငဲ့စောင်း ကြည့်မိ
တယ်။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းရဲ့ နာမည်ကျော်တဲ့
'သမိုင်းသင်တာ မအအောင်လို့' ဆိုစကားကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ
သတိရမိတယ်။ အင်း- သမိုင်းသင်ပြီး 'အ'နေသူတွေကော
မရှိတော့ဘူးလားလို့ တွေးမိပြန်တော့ ရင်ဆံမှာ ယားကျိကျိ
ဂျလီ ဂျလီနဲ့။

ကျွန်တော့်အတွေးတွေ ဂျလီ ဂျလီဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ
ကျွန်တော်တို့စီးလာတဲ့ ကားလေးဟာ ညင်ညင်သာသာ ရပ်
သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်က ဆင်းတော့ ဆရာ
ရဲသျှမ်းက စတိုင်တွေ၊ မလိုင်တွေနဲ့ အဆင်သင့်တောင် ဖြစ်
နေပါပြီ။ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း
တစ်တိုယ်ရေ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ခပ်သွက်သွက်လုပ်၊ ရေခိုးချိုး၊
ပြီးတာနဲ့ ဆရာရဲသျှမ်းကတော် ဧည့်ခံထားတဲ့ သစ်သီး
အချိုပွဲနဲ့ ထိုစဉ်အခါမှာပဲ အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး မားမား
မားမားနဲ့ ရောက်ချလာပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နောင်
အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ ဇာတ်လိုက်တစ်ဦး
ဖြစ်လာမယ့် 'စိုးဝေလွင် (အညာမြေ)' ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုင်း- ပြောနေ ကြာရောမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုရား
ဖူးခရီး စတင်ကြပါစို့ရဲ့။ ပထမဦးဆုံး ဖူးမြော်ရတဲ့ စေတီတော်
ကြီးက 'ကောင်းမှုတော်' လို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လေ့ရှိတဲ့



**အဆင်သင့်အရိပ်ဝယ် (ဝဲယုယ) ကျွဲခင်း မြေလတ်မောင်မြင့်သူ
စာရေးသူ ရဲသျှမ်း စိုးဆိုင်တင်**



မြို့ရွာပန်းချီ ဖန်မြို့တော်ဝယ် (ဝဲယာ) ငြိမ်လက်ဟောင်းမြို့သူ ငွေမွန်(ပန်း) မြို့သင်ကြား ခင်မောင်နိုင်ဦး စာရေးသူ

‘ရာဇမဏိစူဠာ’ စေတီတော်ကြီးပါပဲ။ ကောင်းမှုတော်ကြီးကို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ဖူးမြော်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်၊ အရင်အခေါက်တွေ ရောက်စဉ်တုန်းက တော့ နို့နှစ်ရောင် ဖွေညနေတဲ့ ထုံးသက်န်းတော်နဲ့သာ ဖူးတွေ့ ခဲ့ရတာမို့ အခုလို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ဖူးတွေ့လိုက်ရတော့ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ကောဇူတော်အစုံ ဂုဏ်တော် အနန္တကို နက်နက်နှိုင်းနှိုင်း အာရုံပြုပြီး ရှိရှိသေသေ လေးလေး မြတ်မြတ် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့လိုက်ရတဲ့ အခါမှာ တော့ အေးမြငြိမ်းချမ်းတဲ့ သန္တိသုခကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစား ရပါတယ်။

ကောင်းမှုတော် စေတီတော်မြတ်ကြီးကို အင်းဝမှာ ထီးနန်းစိုက်ထူထောင်မှုတဲ့ လေးဆက်မြောက် ညောင်ရမ်းမင်း သာလွန်မင်းတရားကြီးက တည်တော်မူခဲ့တာပါ။ သက္ကရာဇ် ၉၉၈ ခုနှစ်မှာ စတင်တည်ထားပြီး ဆယ်နှစ်နှစ်ကြာမှ ပြီးပါတယ်။ စေတီတော်ကြီးရဲ့ ထူးခြားတော်မူတဲ့ ပုံတော်နဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ ဗိသုကာအတတ်ပညာကြောင့် မြန်မာမှာသာမက ကမ္ဘာတစ်လွှားမှာပါ ထင်ရှားကျော်ကြားတော်မူပါတယ်။ တည်ထားစဉ်အခါက ‘ကောင်းမှုတော်ကြီး’ ဘွဲ့အမည်တော် ရှိခဲ့ပေမယ့် သားတော် ပင်းတလဲမြို့စား မင်းရဲရန္တမိတ် လက်ထက်မှာ ‘ရာဇမဏိစူဠာ’ ဘွဲ့သညာ ဆက်ကပ်တော်မူပါတယ်။ ဒီစေတီတော်ကြီးရဲ့ပဋိပဒေသနာယုတ္တံတော်ကို နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့မှာ တျင်းပကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကိုယ်စားတော် ကောင်းမှုတော် စေတီတော်မြတ်ကြီး ဘုရား၊ ဘုရား ထပည့်တော်သည် အလွန်တရာ ရှိသေလှစွာ ရှိခိုးကန်တော့မိတယ် ဘုရား။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားပုထိုး ရှိခိုးပြီးတဲ့အခါမှာတော့ အမှတ်တရရောက်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်ခိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေလည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်လောက် ပြန်ရောက်သွားကြတယ် ထင်ပါတယ်။ အားလုံး ပြုံးပျော် ရွှင်မြူးနေကြတယ်။ တကယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ပြန်ရောက်သွားရင်လည်း အကောင်းသားပါပဲ။ အခုတော့ ထင်ယောင်ပိုးဝါးမျှသာ ဖြစ်တာမို့ ငယ်စဉ်ခါ ကလေးလေးဘဝကို တစ်ခါပြန်ပြီး ရအောင်သေးတယ်လို့ တမ်းတဆိုညည်းရုံမျှပါလေ။

ကောင်းမှုတော်ဘုရားစေ့မှာ စေ့ကွက်ကို သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကတော့ သနပ်ခါးနဲ့ ကျောက်ပျဉ် ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် သနပ်ခါးနဲ့ ကျောက်ပျဉ်တွေ ဟီးတိုက်နေပါတယ်။ အားတက်သရောဝယ်ယူနေကြတဲ့ အဖိုးသမီးပရိသတ်ကလည်း ဟီးတိုက်ပါပဲ။ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးကနေ ပြန်ထွက်လာကြတော့ ကားကလေးက စစ်ကိုင်းတောင်ဘက် ဦးလှည့်သွားပါပြီ။



“သမိုင်းပြောင် မညှိုး xxx စစ်ကိုင်း တောင်တော်ရိုးမှာလေ xxx မြို့ခိုးယုတ်ဆိုင်း xxx အဖိုးမင်းပြာရိဝေ xxx မှန်မှန်ရိဝေ xxx စေတီပုထိုး ဘုရား xxx မိုးပြာပြင် သီခေါင်ဗွေ xxx တောင် တွေစိမ့်စမ်း xxx ချောင်တွေသိန်းသန်း xxx ခေမာသောင်တမ်း xxx တက်လှမ်းအောင်မြင် မြေ xxx မေဓာဝီကလေး xxx တောမှီထုံးတဲ့ xxx ယောဂီသုံးရှာဝေ xxx”

(ရေး - မြို့မငြိမ်း၊ ဆို - ကိုဘိုကြီး)

‘ချောင်တွေသိန်းသန်း’ လို့ ဆရာမြို့မငြိမ်း တင်စား ဖွဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ စစ်ကိုင်းချောင်ဟာ ‘ချောင်တိုးချောင်’ နဲ့ စခဲ့တာ



စာတတ်ပိုင်းများချိန်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ထုထုစားသောက်ကြ လေ့လာတာ

www.burmeseclassic.com

ဝါတဲ့။ အဲဒါကို ညောင်ပင်သာ ဦးပုညက အခုလို လင်္ကာစီ ခဲ့ပါတယ်။

‘သောနှင့်သတ္တာ၊ စတုမာ၊ သင်္ချာပုံမယွင်း၊
ရှင်အရဟံ၊ ထွတ်ဘုန်းလျှံ၊ စိမ့်ခန့်ခွဲရင်း၊
ချောင်းလည်းတိုးချောင်း၊ ပြုစုဆောင်၊ နောက်နောင်
ပိုမယွင်း’

အခုတော့ စစ်ကိုင်းတောင်တော်မဟာမှာ စေတီတော်
တွေ၊ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်တွေ၊ ပဋိပတ္တိ ရိပ်သာကြီးတွေ၊
ဆောင်တွေဟာ လက်ညှိုးထိုး မလွဲတော့ပါဘူး။ အုတ်နီခဲရောင်
ဆောင်ကြီးတွေ၊ မြစ်မီးရောင် သစ်တောအုပ်တွေ နောက်ခံမှာ
ရွှေရောင်၊ ပုလဲရောင် တောက်ပနေတဲ့ စေတီပုထိုးတွေကို
နုမြိုင်ရတာ အရသာတကာတို့မှာ အမြတ်ဆုံးအရသာ၊ အလှ
ထကာတို့မှာ အမြတ်ဆုံးအလှလိုတောင် ပြောချင်ပါရဲ့။

စစ်ကိုင်းတောင်ရဲ့ ဝန်းကျင်ရှုခင်းကလည်း ကမ္ဘာပေါ်
မှာ အလှဆုံး သဘာဝပန်းချီကားကြီးလို့ ပြောရပါတယ်။
ဤညလေ၊ ဣန္ဒြေရှင်မြစ်မီးရောင်မင်းသမီး လဲလျောင်းနေတဲ့
သဏ္ဍာန် မြမြမောင်းမောင်း ကမ္ဘောဇတောင်တန်းကြီးတွေ၊
နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း သွယ်ပောင်းညွတ်ဝိုက်နေတဲ့ ရွှေမင်းဝံ
ဆောင်တော်နိုး၊ လယ်တွင်းတိုးခရိုင်ကွန်ရက်တွေနဲ့ ဆက်စပ်
နေတာမို့ ရေရှင်လျှံဖိတ် ဆည်ရေရိပ်တွေနဲ့ ဖိတ်ဖိတ်လက်
နေတဲ့ လယ်တောယာမြေတစ်ခွင်က စိုပြည်လွင်လွင်၊ တစ်
ဆက်တစ်ခို စောင့်ကြိုကြည့်လိုက်ပြန်တော့ လွမ်းရွှက်လို့က်
ဆာစရာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရတို့ သီတင်းသုံးတဲ့ ရွှေပြည်အင်းဝ
တစ်ပြာ၊ သည်ဘက်နားမှာကျတော့ ရွှေပြည်အမဲရ နန်း
ဌာန၊ ဟိုဘက်နားဆီ မျက်လုံးကလေး ကစားလိုက်ပြန်ရင်
ဩတ်နဖား တောင်ခြေစရာမှာ အသည်းနှင့်နှင့် လွမ်းဆင့်ဆင့်

**ယာယုအိပ်တော်အောက်ဝယ် (ဝဲယုယ) ခင်မောင်နိုင်ဦး
မြေလတ်မောင်မြင့်သူ စာရေးသူ**



ညွှန်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)

**ယန်းတောင်ပိုင်ကြဲတဲ့ (ဝဲယုယ) မြေလတ်မောင်မြင့်သူ စာရေးသူ
ရွှေဥောင်နိုး ခင်မောင်နိုင်ဦး**



နဲ့ သစ္စာကို ရင်မှာပိုက်ရရှာတဲ့ ပုဂံဒေဝီ စောမွန်လှရဲ့ ရွှေစာရံ
စေတီ၊ ကဲ- ဒီလို သဘာဝဝန်းကျင်၊ မဟာအလှစာရင်းဝင်ကို
အဘယ်ပြည့်ရှင် ပိုင်လေမတုံး။

ကျွန်တော် အဲဒီလို ကြီးဝါးကြွေးကြော်နေတုန်းမှာပဲ
ကျွန်တော်တို့စီးလာတဲ့ ကားကလေးဟာ ဘုရားဖူးပရိသတ်
တွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတဲ့ ပတ္တမြားစေတီ ခြေတော်ရင်းမှာ
အသာအယာ ဝပ်စင်းလိုက်ပါတယ်။

ပတ္တမြားစေတီထော်ဟာ စစ်ကိုင်းတောင်နိုးရဲ့ အမြင့်
ဆုံး တောင်ထွတ်ပေါ်မှာ တည်ရှိပါတယ်။ စစ်ကိုင်းတောင်
အမြင့်ဟာ ပေပေါင်း ၁၃၇၀ ကျော် မြင့်တာဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ဟာ ပေပေါင်း ၁၃၇၀ ကျော်ကို တက်လာကြ
တာပေါ့။ အဲဒီလောက်မြင့်တာကို တချို့က ခြေကျင်တက်ပြီး
ကုသိုလ်ယူကြပါတယ်။ ကားနဲ့တက်သူတွေကတော့ အများစု
ဖြစ်ပါတယ်။

ပတ္တမြားစေတီကို တည်တဲ့ ဘုရားဒကာက လေးဦး၊
လေးမည်၊ လေးမူ ကွဲနေတယ်။ နံပါတ်တစ် အလှူရှင်က
သီရိဓမ္မာသောက မင်းတရားကြီး၊ နံပါတ်နှစ် အလှူရှင်က
အမျိုးအမည် မထင်ရှားတဲ့ ယာတောသူမကြီး (ယာတောသူမ
ကြီးက သူယာထဲက ကောက်ရတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကိုရောင်းပြီး
ဘုရားတည်တာတဲ့၊ ဒါကြောင့် ပတ္တမြားစေတီလို့ တွင်တာတဲ့)၊
နံပါတ်သုံး အလှူရှင်က ဥမင်သုံးဆယ် ဘုရားဒကာ ပတ္တသယ်
ရာဇာ၊ နံပါတ်လေး အလှူရှင်က နာမည်ကျော် သူခိုးကြီး
ငတတ်ပြား။ အချို့သူတေသိတွေက နံပါတ်နှစ်နဲ့ နံပါတ်လေး
ကို လျစ်လျူရှုကြပါသတဲ့။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် ပညာရှင်တို့
ကတော့ သာသနာတော်နှစ် ၂၂၄ ခုနှစ်မှာ သီရိဓမ္မာသောက
မင်းကြီး တည်ထားတယ်၊ နောက်အလှူရှင်တွေက အဆင့်

ဆင့် ပြုပြင်မွမ်းမံ တည်ထားခဲ့ကြတယ်လို့ ယူဆမှတ်ဘားကြပါ တယ်။

‘ပတ္တမြားစေတီ ဘုရားရှိခိုး’ ဝါထာတော်ကို အနက်ပြန် ဆိုထားတာကတော့ ‘သီရိဓမ္မာ အသောကေန - သီရိဓမ္မာ သောကဖြစ်သော၊ မဟာရာဇေန - တတိယသင်္ဂါယနာတင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးသည်၊ ပဌတဂ္ဂေ - စစ်ကိုင်းဇေယျာ တောင်သေလာတွင် အမြင်ဆုံးဖြစ်သော တောင်ထိပ်ဖျား၌၊ ယံ မဏိထုပ် - အကြင် ပတ္တမြားစေတီတော်တို့၊ နိဗ္ဗိတံ - တည်ထားကိုးကွယ်အပ်ခဲ့လေပြီ’ လို့ အနက်ပြန်ဆိုတော်မူပါ တယ်။ တံ - ထိုပတ္တမြားစေတီတော်ကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ် သည်၊ သီရိသာ - ဦးခေါင်းရတနာ ဖြစ်အင်္ဂါဖြင့်၊ ဝန္နေ ဝန္နာမိ - ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ ပတ္တမြားစေတီထံတော်ပါးမှာ ဆုထူး တွေ ခြေယူပန်ဆင်ပြီးတဲ့နောက် ဆွမ်းဦးပုညရှင်ထံတော်ပါး ဝပ်တွားရောက်ရှိခဲ့ကြတယ်။ ဆွမ်းဦးပုညရှင် ရုပ်ပွားတော်မြတ် ကြီးကို ဖူးမြော်ရတဲ့အခါ၊ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းလိုက်တာ။ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာလည်း ဆွမ်းတော် ပွဲတွေ ပြည့်လျှံနေတာ အံ့တစ်ပါးပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆွမ်းဦးပုညရှင် ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တော်ကိုက တစ်မျိုး ထူးခြားနေတာပါ။ တချို့က အမျိုးမျိုးပြောကြပေမယ့် ကျမ်းဂန်ပါဠိ လာရုံ့သည်နှင့်အညီ သီမှတ်ရတာကတော့ စစ်ကိုင်း ဝါတွင်းဘုရားစဉ်အလိုက် ဆွမ်းတော်ကပ်တဲ့အခါ ဝါဆိုလပြည့် ဓမ္မစကြာအခါတော်နေ့မှာ အရင်ဦးဆုံး ဆွမ်း တော်ကပ်လျှံရတဲ့ ဘုရားရှင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ‘ဆွမ်းဦးပုညရှင်’ လို့ ခေါ်တွင်တာပါတဲ့။

ပိဇယပူရ ပင်းယမှာ ထီးနန်းစိုးစံတဲ့ တစ်စီးရှင် သီဟသူရဲ့ ညာလက်ရုံး ပညာရှိအမတ်ကြီး ဦးပုညဟာ သက္ကရာဇ် ၆၇၄ ခုနှစ်မှာ စတင်တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တာ ဖြစ် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မူလဘွဲ့တော်ရင်း ‘ပုညရှင်’ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ‘ပုညရှင်စေတီအပါး စစ်ကိုင်းတောင် အထက်နား ဆီက’ လို့ ဆရာမြို့မငြိမ်း သီချင်းရေးခဲ့တာပေါ့။ ‘စစ်ကိုင်း တောင် အထက်နားဆီက’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီ တော်မြတ်ကြီးဟာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရဲ့ ဒုတိယအမြင့်ဆုံး တောင်ထိပ်မှာ တည်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ် ကျွန်တော်တို့ သွား ရောက် ဖူးမြော်ခဲ့တဲ့ နေရာကတော့ သီတဂူဆရာတော်ဘုရား ကြီး တည်ထောင်တော်မူတဲ့ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး တက္ကသိုလ်ကြီး

တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကြီးကို သွားရောက် ဖူးမြော် လေ့လာကြပါတယ်။

အခုမှ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဆရာရဲသူမ်း စီစဉ်ပို့ဆောင် ပေးတဲ့ ဘုရားတွေဟာ အကြီးဆုံးနဲ့ အမြင့်ဆုံးဘုရားတွေ ဖြစ် နေတာပါလားလို့ သတိပြုမိရတယ်။ တော်တော် စိတ်ကူး ကောင်းတဲ့ ဆရာရဲသူမ်းပါပဲ။ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ မှတ် မှတ်ရရ စီစဉ်တတ်ပေရဲ့။ ဒီကဲ့သို့လက် စေတနာတွေကြောင့် ဘေးဘယာတွေ ဝေးကွာပြီး စစ်ကိုင်းနဲ့မန္တလေးက ဆရာတို့ မိသားစုတွေအားလုံး ဆတတ်ထမ်းပိုး အောင်မြင်တိုးတက်ကြ ပါစေကြောင်း မေတ္တာရေမောင်း သွန်းလောင်းလိုက်ပါရအောင်။



“မြစ်မင်းဧရာ ခွေကာဝိုင်းလို့ xxx စစ် ကိုင်း အောင်ချာမြေ xxx ရေလှိုင်းကလေးတွေ သွင်သွင်မြူးတော့ xxx ငွေရောင်ဖြူတာနေ xxx ရွှေတောင်ဦးမော် ရှုရှောင်ခင်းနဲ့ xxx မြစ်တွင်း သာယာပေ xxx ချစ်ချင်းသံသာနေ xxx ဟင်္သာ စင်ရော် ကြင်ဖော်တွဲလို့ xxx သဲကမ်းပါးယံ ဝဲပျံ ကာနေ xxx”

(ဧရာ - မြို့မငြိမ်း၊ ဆို - ကိုအိုကြီး)

ကျွန်တော်တို့ စိန္တေယျာဦးမှာ ဆုထူးခြေပြီးပြီ ကျွန်တော်တို့ ရွှေဆက်ရမယ့် ခရီးလမ်းဟာ အောင်ပန်းတွေ ဝေနေပြီဆိုတာ မမှတ်မသုန် ယုံကြည်လိုက်ပါတယ်။ ဟုတ် ပါတယ်၊ အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်မှာ ရေလှိုင်းလေးတွေပဲ လည်း သွင်သွင်မြူးနေပါတယ်။ ‘ရွှေတောင်ဦးမော်’ ရှုရှောင် ခင်းကလည်း ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ပန်းပညာရှင်အပေါင်း ခညောင် ရတဲ့ ဝန်းကျင်ခွင်ခင်း ဧရာမ မဟာ မဟာ အခင်းအကျင်းဖြစ် ပါပဲ။ ပီတိ သောမနဿ ဖြစ်ရတာ အသွေးထဲ အသားထဲ သာမက မြို့တွင်းခြင်ဆီထိ အိအိရယ် စိုရပါတယ်။

ချစ်ချင်းသံသာတာတွေ၊ ဟင်္သာ စင်ရော် ကြင်ဖော် တွဲတာတွေ၊ သဲကမ်းပါးယံ ဝဲပျံတာတွေကတော့ ရင်မှာ တိတ် တိတ် ကျိတ်၍ ဖြေလိုက်ပါတော့မယ်လေ၊ နောင်ဘဝကျွန် တွေးဦးဆပ်ပါတော့မယ်။

အခုတော့ ဆရာဂျိုဇော်နဲ့ ချိန်းထားရာ နာမည်ထွက် ဘုဇေးစားသောက်ဆိုင်ကြီး ရှိရာဆီ ချီတက်ခဲ့ကြပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ အ နိသာ ကျွေးနေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ အုန်းအုန်း ထနေတော့တာပါ။ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာဂျိုဇော်



ဆရာရဲသွမ်း၊ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်၊ ဆရာနေဇွန်(မန်း)၊ ဆရာ
 ဝေလွင်(အညာမြေ) ကျွန်တော် ခုနစ်ယောက်စာ နေရာရဖို့
 စာစောင်ရပါသေးတယ်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သွက်
 သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာနဲ့ နေရာလစ်လပ်သွားတယ်
 နေပုံ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖျတ်ဖျတ်လက်လက် စီစဉ်
 ကြပြန်ပါတယ်။ ထမင်းဝိုင်းကြီးကတော့ ဟင်းခွက် သုံးရာ
 နှစ်ရာ စားတော်ခေါ်တဲ့ နရပတိစည်သူရဲ့ ထမင်းပွဲကြီးနဲ့
 ငါလား ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟင်းကလေးတစ်ပွဲ
 သုပ်ကလေးတစ်ပွဲနဲ့တင် ခေါင်းမဖော်နိုင်တော့ပါဘူး။
 ဆင်တ ဆိတ်သားချစ်ဟင်းဖြစ်ပြီး အသုပ်က ထနောင်းရွက်
 ချစ် ဖြစ်ပါတယ်။ တင်းရည်ပူပူလေးနဲ့ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်
 ဆို။ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူကလည်း မြောက်ပေးပါ
 သယ်၊ စားဗျ၊ ဒါမျိုးဟင်းတွေက ဒီမှာမို့ စားရတာတဲ့။ ရန်ကုန်
 ဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘဲခွဲ ကြက်ဥတောင်
 စင်းကောင်းမခွဲတတ်တာဆိုတော့ အခုလိုအားပေးတဲ့အခါ
 နေရာကအောင် တုံ့လှယ်မေတ္တာ ထားရတော့တာပေါ့။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်။
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က တော်တော်ကို သပ်ရပ်ခမ်းနားပါတယ်။
 လက်ဖက်ရည်ကလည်း ရှင်းသန့် တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။
 လက်ဖက်ရည်အရသာကလည်း ဂွတ်ရှယ်ပါပဲ။ အဲဒီလက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြတော့ မနီးမဝေးမှာ နေတဲ့ ဆရာစိုးနွယ်
 အိမ် ကို သတိရပြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တော့ သိပ်မကြာ
 သွား ရောက်လာပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စာ
 ကြောင်း ပေးအကြောင်း ပြောရတာကတော့ အကောင်းဆုံး
 ရသာ။ စားချင်တာတွေစား၊ သောက်ချင်တာတွေသောက်၊
 ပြောချင်တာတွေပြောပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ နေ့လယ် နှစ်နာရီ
 တော့မယ်။ ဒါကြောင့် စစ်ကိုင်း ပြန်ဆက်ရုံးရှိရာဆီ
 ကြွပြန်တော့တယ်။

စစ်ကိုင်း ပြန်ဆက်ရုံးမှာ စာအုပ်တွေ တော်တော်စုံပါ
 ရှားပါးအဖိုးတန်တဲ့ စာအုပ်တော်တော်များများ တွေ
 ကလည်း အားရစရာပါပဲ။ 'မြစ်မင်းရော ဇေယျာမြေ
 ဆိုင်ဝိုင်း'ကို ရုံးအပေါ်ထပ်မှာ ပြုလုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်
 ရောက်သွားတော့ ပရိသတ်တွေ တော်တော်စုံနေပါပြီ။
 တော်တော်လည်း အစီအစဉ်ကို အလျင်အမြန်ပဲ စတင်ကြ
 သည်။ အခမ်းအနားများအဖြစ် 'စိုးဝေလွင်(အညာမြေ)က
 ဝေလွင်' ပါဝင်ဆွေးနွေးကြမယ်။ စာရေးဆရာများနဲ့
 တော်တော် မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ 'စိုးဝေလွင်(အညာမြေ)

ဟာ တော်တော် အာဝဇွန်းကောင်းသူပါ။ ရယ်ရွှင်ဖွယ်စကား
 လေးတွေကိုလည်း ထည့်ပြောတတ်လေတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့
 ပရိသတ်ဟာ အချိန်တိုအတွင်းမှာပဲ ရင်းနှီးသွားပါတယ်။ ငြိတဲ့
 အခါ ဆရာရဲသွမ်းက အက်ဆေး၊ ကဗျာ၊ အယ်ဒီတာနဲ့
 ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ စိကာ
 စဉ်တာ မေးပါတယ်။ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူကလည်း
 လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ဖြေဆိုဆွေးနွေးသွား
 ပါတယ်။ ဆရာကျီဇော်နဲ့တကွ ပရိသတ်တွေ မေးမြန်းကြတဲ့
 မေးခွန်းတွေနဲ့ ပြန်လှန်ဆွေးနွေးချက်တွေကိုလည်း ရေပက်
 မဝင်အောင် ပြန်လှည့်ဆွေးနွေးသွားတာ ကြောင်းကြောင်း
 ပြေး။ ပရိသတ်တွေဟာ စိတ်ပါဝင်စား အလေးထားပြီး နား
 ထောင်သူ၊ နေ့စရာ မှတ်စရာတွေကို သွက်သွက်လက်လက်
 ရေးမှတ်နေသူတွေနဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတာဟာ ရသစာပေ
 ရှင်သန်နေအတွက် အားတက်စရာပါပဲ။

အဖို့ နေပါဦး 'ရသစာပေရှင်သန်နေအတွက်'ဆိုတော့
 မောင်ရင်တို့ ရသစာပေက သေနေလို့လားလို့ မေးချင်သူက
 မေးချင်သပဆို မေးလာနိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့၊ အနီမေးခွန်းကို
 မဖြေပါရစေနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန်ပါရစေ။

အင်ဂလိပ်ကန် ဝိုင်းဖျပ် ဘုန်းတော်ကြီး အင်ဒရေ
 မြဟန်(ခေါ်) ကဗျာဆရာ မောင်ပေါက်စည် (မန်းတက္ကသိုလ်)
 ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ် ရှိပါတယ်။

ဝင်ရောက်ခိုနား
 ပျံထွက်သွားသော်
 ကိုင်းဖျားသိမ့်သိမ့် ကျန်ရစ်သည်' တဲ့။

ကဗျာကလေးက ခိုးခိုးကလေးပါပဲ။ မူကြိုကလေးတွေ
 တောင် ဆရာမက တိုင်ပေးရင် လိုက်ဆိုတတ်ပါတယ်။ ကြီး
 ကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ဘာမှ မပါဘူး။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်
 သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ကိုင်းဖျားမှာ လာနားပြီး ပျံထွက်သွားတဲ့
 အခါ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားကလေး တုန်ခါပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။
 အနက်အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ရှင်းရှင်းကလေးပါပဲ။ တစ်ခုရှိတာ
 က မောင်ပေါက်စည် (မန္တလေးတက္ကသိုလ်)လို ကဗျာဆရာ
 ကြီးက ရိုးရှင်းတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တခုတ်တရ ရေးခဲ့တာက
 တော့ ပဟေဠိဆန်လွန်းလှပါတယ်။

သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ကိုင်းဖျားဟာ 'လောက' ဆိုပါတော့၊
 လောက ဆိုတာကလည်း ပညာရေးလောက၊ စီးပွားရေး
 လောက၊ နိုင်ငံရေးလောက၊ စာပေလောက စတဲ့ လူပတ်ဝန်း
 ကျင်မှာရှိတဲ့ 'လောကဇာတ်ခုံ အဖုံဖုံ' ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ



'လောကသစ်ကိုင်း' ထက်မှာ ငှက်ကလေးတွေ လာနားကြ တယ်။ ပညာငှက်၊ စီးပွားငှက်၊ နိုင်ငံရေးငှက်၊ စာပေငှက် စတဲ့ စတဲ့ ငှက်ပေါင်းများစွာ။ ဒီလိုသာ ဖြန့်ကြက် တွေးခေါ်လိုက် မယ် ဆိုရင်တော့ စာကြောင်းသုံးကြောင်းသာ ပါတဲ့ ရှိရင်း လှတဲ့ ကဗျာလေးဟာ အနန္တစကြဝဠာ မဟာကဗျာ ဖြစ်သွား ပါပြီ။ ဆိုလိုချင်တာက 'ရသစာပေ သေနေလို့လား' ဆိုတဲ့ အမေးကို မဖြေပါရစေနဲ့လို့ တောင်းပန်ရတာဟာ 'ကိုင်းဖျား သိမ့်သိမ့် ကျန်ရစ်သည်' ဝေဒနာတွေ တစ်နေ့ မနိုးစေချင် လို့ပါ။ ရသစာပေ သစ်ကိုင်းဖျားဟာ သိမ့်သိမ့်တုန်ခါရပေါင်း များလှပါပြီကော။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကုံကော်ဝတ်ရည်စာပေက 'ဝိုင်း'တို့ ရောက်လာတယ်။ ဝိုင်းရယ်၊ သူ့သား အငယ်ကောင် ပုလူကွေး ရယ်၊ ပုလူကွေးရဲ့ ဆရာမရယ်။ 'ဝိုင်း'က ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ သူ့သားဆီ လာတာပါ။ အဲဒီ လိုလာရင်း 'မြစ်မင်းဧရာ ဇေယျာမြေစာဖတ်ဝိုင်း'အတွက် စာအုပ်တွေ လာလျှောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာဖတ် ဝိုင်းရယ်၊ ကုံကော်ဝတ်ရည်ဝိုင်းရယ် ဆုံစည်းကြတဲ့အခါ 'ဝိုင်း' နှစ်ဝိုင်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဪ- ရသစာပေချစ်သူများရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ ကြီးမားသန်စွမ်းလှပေတကား။

'မြစ်မင်းဧရာ ဇေယျာမြေ စာဖတ်ဝိုင်း' ဆွေးနွေးခန်း ကို ကြည့်ရတာ ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်လိုက်တာ။ ပါဝင်ဆွေးနွေး ကြတဲ့ ဆရာတွေက စေတနာ၊ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ လာရောက် ဆွေးနွေးကြတာ ဖြစ်သလို တစ်ချို့ရောက်လာသူတွေကလည်း တကယ် စိတ်ပါဝင်စားစွာနဲ့ လိုလိုချင်ချင် တက်ရောက်လာ ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပရိသတ်အချို့ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေ တွဲရိုက်ကြတယ်။ တကယ့်ကို ရင်း ရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပါပဲ။ စာပေဆွေးနွေးပွဲပုံစံ ဖြစ်တဲ့ အတွက်လည်း အပြန်အလှန် ကူးလူးဆက်ဆံပြီး တိုင်ပင် နှီးနှောသလို ဖြစ်တာမို့ စိုစိုပြည်ပြည်လည်း ရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ 'မြစ်မင်းဧရာ ဇေယျာမြေ စာဖတ်ဝိုင်း' လို့ စာပေအနေ လှုပ်ရှားတက်ကြွတဲ့ စာပေအဝန်းအဝိုင်းတွေ ဟာ ဒီဘက်မိုင်းမှာ အားရစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖွံ့ဖြိုး လာတယ်။ ဟိုးယခင် ယခင် စာပေရွှေခေတ်တုန်းက ဒီလို စာပေအဝန်းအဝိုင်းတွေဟာ အောင်စည်ဟိန်းသံ တည်ညံ့နဲ့ ချီတက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ စနေစာပေဝိုင်းတို့လို့၊ ဝိုင်အမ်စီအေ ဟောပြောပွဲတို့လို့၊ ဓမ္မဗိမာန် ဆွေးနွေးပွဲတို့လို့ စာပေလှုပ်ရှား မှုတွေဟာ (အခြား လှုပ်ရှားမှုတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်)

တစ်ခဲနက်ပါပဲ။ မန္တလေးက အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းတို့လို စာရေးဆရာအသင်းတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လှိုင်းတံပိုးကြီးများပမာ အရှိန်အဟုန်ကောင်းခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက စာအုပ်တစ်အုပ်၊ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ရဲ့ တစ်ကြိမ် ရိုက် အရေးအတွက်ဟာ အောက်ထစ် သုံးထောင်ကနေ တစ် သောင်းခွဲ နှစ်သောင်း ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ် ကလယ် ဖြစ်ကုန်ကြမလား မသိဘူး။ စာရင်းဇယား နဲ့တကွ ရှိပါတယ်။ တချို့စာအုပ်တွေဆိုရင် သိန်းဂဏန်းတောင် ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ စာပေလောကသားတွေ စုစည်းညီညွတ်မှု နဲ့အတူ စာပေလှုပ်ရှားမှုတွေကို အင်တိုက်အားတိုက် လုပ် ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ရလဒ်ပါပဲ။ အဲဒီ ကာလကို မြန်မာစာပေ ရွှေခေတ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။

နောက်တော့ သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း မြန်မာစာပေ လောကဟာ သရောကြီးခိုင်းခဲ့ရပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်ကြီးမှာ တက်ပြီး စာရေးနိုင်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးတချို့ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ရွှေဟင်္သာဘဝ ရောက်ခဲ့ရတယ်။ စာပေလှုပ်ရှားမှုကလေးတစ်ခု လုပ်ရဖို့ အနေ ရပ်ကွက်ကနေ တိုင်းအထိ ထောက်ခံစာတွေ၊ ကယ် ဝန်ခံချက်တွေ ရယူခဲ့ရပြီး တချို့ဆို အခင်းအနား စတင်ခါနီး 'အထက်အမိန့်'နဲ့ ပိတ်သိမ်းခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စာပေလှုပ်ရှား မှုတွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ခြေရာဖျောက်ပြီး 'ကုန် အမည်လေးတွေနဲ့ စာနဲ့မရပ်တန်းလေးတွေကို ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုး ထူထောင်ကြရတယ်။ ဒီကဲ့သို့ကို မြန်မာစာပေအမှောင် ခေတ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အသက်၊ အသွေး၊ ဘဝပေါင်းများစွာ စတေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီခေတ် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ စာပေလွတ်လပ်ခွင့် ရခဲ့ပြီ ဆိုပေမယ့်...။ ရသစာပေ ထုတ်ဝေမှုဟာ တစ်ပြင် လုံး ဖြန့်တာတောင် စာအုပ်သုံးရာ မကုန်ဘူးဆိုတော့ ထူး လှုပ်ချောက်ချားစရာ။ ဒီမှာ ဆရာရဲသူမီးတို့လို ရသစာပေ မြတ်နိုးသူများက ပျံသန်းခြင်း၊ မှုဝေခြင်း စတဲ့ အစီအစဉ်တွေ ရသစာပေကမ်းပါးကို ကျောက်အုတ်နဲ့စီဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ ကျောက်အုတ်နဲ့စီဖို့ ကြိုးစားရင်း ခြေမ ကွဲသူကွဲ၊ လက် ကွဲသူကွဲ။ အတောင်ရိုက်ချိုးခံရပေမယ့် မနားတမ်း ပျံသန်း အခုတော့ မြစ်မင်းဧရာ ဇေယျာကမ်းမှာ ရသစာပေ ငှက် ကလေးတွေ ဝဲကာပျံ။

ဆွေးနွေးပွဲ ခေတ္တရပ်နားချိန်မှာ မှူးအဖွဲ့က ကျွန်ုပ်တို့ တို့နဲ့တကွ ဧည့်ပရိသတ် အားလုံးကို စားသောက်ဖွယ်ရာများ

တည်ခင်း ဧည့်ခံပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
အသောက်သုံးဆောင်ပြီးတဲ့အခါ ဆွေးနွေးခန်း ဒုတိယပိုင်းကို
ပြန်စကြတယ်။ စာအုပ်တွေ အများကြီးဖတ်ပြီးမှ သိရှိနိုင်တဲ့
အပေရေရာ ဗဟုသုတတွေ၊ အချိန်တွေ အများကြီးပေးပြီးမှ
အညွှန်နိုင်တဲ့ စာပေရေရာ ပြဿနာတွေကို အချိန်တို
အတွင်းမှာ ရှင်းလင်းသိမြင်သွားကြမှာ ဖြစ်တာမို့ မြစ်မင်းဧရာ
လျော့မြေ စာဖတ်ပိုင်းဟာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဥပမိနဲ့ ပြည့်စုံနေ
သလို ခံစားမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စာပေရေရာ
ဒီဇာယာရာ နှမ်းစေ့ကလေးမျှ ပါဝင်ဆွေးနွေးခွင့် ရခဲ့တဲ့
အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲဟာ ဘယ်လောက်ထိ အချိန်
အားသွားသလဲဆိုရင် သတ်မှတ်ချိန်ထက် ကျော်လွန်သွား
သယ်။ တချို့က အချိန်မီ ပြန်ကြ၊ သွားကြရမှာရှိတဲ့အတွက်
ပြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပန်းကန်လုံးစီးပြီး နိဗ္ဗာန်လိုက်ရပါတယ်။
အားလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း။
အိမ်ကြွဝင်တည်မှုတွေနဲ့ စွင့်စွင့်ကြားကြား။



ပြာမညွှန်းနဲ့ ချစ်ခွန်းသွဲ့ကာ (နွဲ့ကာ)၊

xxx ခန့်တာ မေ မယုံပေါင် မောင်၊ မောင်ကဗျာ
တ (နားမရှင်းအောင်)၊ xxx ခက်ခဲ နက်နဲ သိမ်
မွေ့ဆောင် xxx ကာရန် အဓိပ္ပာယ် အယူအဆ
xxx အတွေးအခေါ်တွေက xxx လှလည်း လှပါ
ပေ မောင်၊ နားလည်ရအောင် xxx ပျို နားလည်
ရအောင် xxx မေ့ကိုကွယ် ရှင်းပြပါလား မောင်၊
(ရှင်ကဗျာရှင်၊ ဇေး-ကိုမြတ်လင်း၊ ဆို-
ချိုဝေလွင်)

ကျွန်တော်တို့ 'မြစ်မင်းဧရာ လျော့မြေစာဖတ်ပိုင်း'
နွေးနွေးထွေးထွေး စာပေဆွေးနွေးပွဲကလေး အောင်မြင်
သိမ်းဆည်းပြီးတဲ့အခါ ဆရာရဲသျှမ်းရဲ့ နေအိမ်ဆီ ပြန်
ကြပါတယ်။ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာဂျီဇော်၊
ဆရာရဲသျှမ်း၊ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်၊ ဆရာဓမ္မစွန်(မန်း)တို့အပြင်
အိမ်ထုပ်ဇာတ်လိုက်တစ်ဦး ထပ်တိုးလာတယ်။ သူကတော့
အောင်မောင်နိုင်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ
တို့ကို စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ မြင်သိရင်းနှီးပြီးသားပါ။
အောင်လတ်လတ်ကိုတော့ အခုမှ တွေ့ရတာပေါ့။

အဲ- ဆရာရဲသျှမ်းအိမ်က စထွက်ပြီဟေ့ ဆိုကတည်း။
အောင်လတ်လတ်လုံး နှစ်လွှာယုက်မှ တစ်ရွက်မည်တဲ့

စွယ်တော်ရွက်ပမာ မခွဲမခွာပါလျာတဲ့ ဆရာစိုးဝေလွင်(အညာ
မြေ) တစ်ယောက်ကိုတော့ မှတွေ့ မိပါလား။ ကြော်- သူက
ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဂုဏ်ပြုညှာစာနဲ့ တည်ခင်းကျွေး
မွေးဖို့ သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားတယ်ဆိုပါလား။ စားဖို့ သောက်ဖို့
သူ့အိမ်မှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရအောင်လို့တဲ့။ ဟဲ-ဟဲ
ရန်ကုန်သားတို့တော့ ဇူကောပုဏ္ဏား လျှာတာ အကုန်စားပြီး
ဗိုက်ခွေးနမ်းတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ဆရာရဲသျှမ်းရဲ့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးတွေ မိုးကာပေး
ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့ခြံပိုင်းကလေးမှာ ပိုင်းထိုင်ကြပြီး ထွေလာ
ကလာ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောကြ ဆိုကြ ရယ်ကြ
မောကြ။ ဆရာရဲသျှမ်းကတော် ဧည့်ခံကျွေးမွေးတဲ့ ဖရဲသီး၊
သင်္ဘောသီး၊ နဂါးမောက်သီး စတဲ့ သစ်သီးဝလံတွေကို
စားကြ။ ရွာထောင်ရဲ့ ညနေခင်းဟာ သဘာဝရင်ခွင်မှာ
မွေ့မွေ့ သိမ်သိမ် လှပနေပါတယ်။

အဲ- ဆရာစိုးဝေလွင်(အညာမြေ)ရဲ့ အိမ်ပိုင်းအတွင်း
ရောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ လေချွန်သံတွေလိုလို၊ ပလွေသံ
တွေလိုလို၊ လေမှုတ်ကိရိယာတွေ တစ်ပြိုင်နက် မှုတ်လိုက်တဲ့
အသံတွေလိုလို အမျိုးအမည် မခွဲခြားတတ်နိုင်တဲ့ ဂီတသံ
တွေကို ကြားလိုက်ရသလို မှော်ဆန်ဆန် ဂီတသံတွေဟာ
ရင်ထဲမှာ မြည်လာကြတယ်။

ကြည့်လေ၊ ဆရာ စိုးဝေလွင် (အညာမြေ) တည်ခင်း
ထားတဲ့ စားသောက်ပွဲကြီးဟာ နာမည်ကျော် ဟိုတယ်ကြီး
တစ်ခုရဲ့ စားသောက်ပွဲကြီးပမာ၊ တည်ခင်းထားတဲ့ နေရာက
လည်း သူ့အိမ်ရှေ့က ပန်းခြံကြီးထဲမှာ၊ ပန်းခြံကြီးကလည်း
သစ်ခွဲတွေ၊ ရှားပါးအဖိုးတန် ပန်းပင်တွေနဲ့ ဒါကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် ဒီစားသောက်ပွဲရဲ့ အတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းမိလို့
စောစောက ကြားရတဲ့ ဂီတသံတွေကို မှော်ဆန်ဆန် ကြား
မိလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလို ထင်နေတုန်းမှာပဲ ဆိုင်ကယ်
တဖုန်းဖုန်းနဲ့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာပါလေရော။ သူတို့
နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့
အသည်းစွဲ ဇာတ်ဆောင် နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဦးစံရွှားနဲ့
ဦးဒိန်းဒေါင်တို့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတယ်။ တစ်ယောက်က
သူဟာသူဆိုရင်တော့ အရပ်ပုတယ် မဆိုသာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
သူ့ဘေးက အရပ်ရှည်ရှည်ကြီးနဲ့ တွဲလာတာဆိုတော့ သူဟာ
ဦးစံရွှားဖြစ်သွားပြီး ရှည်ရှည်ကြီးက ဦးဒိန်းဒေါင် ဖြစ်သွားပါ
တယ်။ ဦးစံရွှား ဆိုသူဟာ စာရေးဆရာ 'သျှင်နေမင်း' ဖြစ်ပြီး
ဦးဒိန်းဒေါင် ဆိုသူကတော့ စာရေးဆရာ 'ပျွန်ကောလင်း'



ပါတဲ့။ ဂျွန်ကောလင်းရဲ့ အရပ်ကြီးဟာ မိုးထိလုမတတ် ရှည်ပါတယ်။ ခုနစ်ပေလောက် ရှည်မလားပဲ။ လူက ပိုနိနိနိသွယ်သွယ်ဆိုတော့ သူ့အရပ်ကြီးဟာ ပိုရှည်နေသလိုပါပဲ။ သူတို့လက်ထဲမှာ ပုလင်းတစ်လုံးကလည်း ပါလာသေးတာဆိုတော့ ပွဲက စည်ကားလိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း။

ပညာရှိတို့ ပြေးကြည့်ရင် တွေးကြည့်တာထက် မှန်တယ် (ပညာရှိတို့ တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်တယ် မဟုတ်ပါ) ဆိုတာ တကယ်မှန်တဲ့ စကားပါ။ စားကြသောက်ကြလို့ ဘာကြာလိုက်မလဲ ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်တွေ ဝင်လာပြီး သကာလ ကဗျာရွတ်ပွဲကြီး ပွဲခန်း ကျင်းပကြပါတော့တယ်။ ဆရာဂျီဇော်က ပွဲကို ဖဲကြီးဖြတ်ပေးပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း။ လူသံ ကားသံတွေက ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဆိုတော့ ဆရာဂျီဇော်ရဲ့ ကဗျာရွတ်သံဟာ ဟိန်းထွက်နေပါတယ်။ 'နောက် ဆရာရဲသျှမ်း၊ ဆရာနေမွန်(မန်း) ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာသျှင်နေမင်း၊ ဆရာဂျွန်ကောလင်း၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကဗျာတွေရွတ်လိုက်ကြတာ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ကဗျာရွတ်ပွဲကြီးနဲ့ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ တိုးနေရသလိုပါပဲ။ ဗျာ၊ ခြောက် ဆရာစိုးလှိုင်တင့်၊ သူရော ကဗျာပရွတ်ဘူးလား၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်ကတော့ မှော်ရုံတောမှာ သူ့ယောင်မယ်လေးတွေနဲ့ ကဗျာ သွားရွတ်နေလို့တဲ့။ အဲဒီက ပြန်လာမှ တွဲထားသိန်းတန်ရဲ့ 'ပြေးကြတော့ ထွေးညိုရေ' ဟဲပြမတဲ့ ခင်ဗျ။

ဒီပွဲမှာ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန့်ဖြန့်ကွဲသွားအောင် ဌာန်ကုန်၊ ကရိုက်ကုန် ကဗျာရွတ်သူကတော့ 'ခင်မောင်နိုင်ဦး' ဝါပဲ။ သူကဗျာထဲမှာ 'မိဘယ်သူရေ မိဘယ်ဝါရေ' ဆိုတာလည်း ပါရဲ့။ 'မသွားပါနဲ့၊ ခဏစောင့်ပါဦး' ဆိုတာတွေလည်း ပါရဲ့။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကဗျာကို မေ့နေလို့ 'နေဦးနော်၊ နေဦးနော်' ဆိုတာတွေလည်း ပါရဲ့။ ပရိသတ်ကို တဝါးတဝါး တတားတား ပြုစားနိုင်စွမ်းတဲ့ ကဗျာမှော်ဆရာကြီးပါပဲ။

အဲ- နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ် 'ကိုစောညိန်း'ရဲ့ 'မိုးသတ်လေနှင့်'နဲ့ အားလုံးရဲ့ ဘဝင်နုလုံးကို ယူကူးသိမ်းပိုက်သွားသူကတော့ 'စိုးဝေလွင်(အညာမြေ)။

"နယ်ရှစ်ခွင် မင်းလွင် ဝန်းကျင် xxx လွမ်းအောင်ဖော်ပြ အာကာဝေဟင် xxx ဘယ်ရှေးဝင်ကြွေး တဲ့တင်ချေပြီ ထင်ခဲ့ xxx ရွှေလှည့်မြင်လှည့်စေချင် xxx ချစ်တဲ့သူရဲ့ ရင်ခွင် xxx သည်မိုးမှောင်တုန်း မောင် ပုန်းပါရစေ ခင် xxx"

ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး မွေ့သိမ်နေတဲ့ ညချမ်းချိန်ခါမှာ မိုးသတ်လေတွေ နှင်သွားလိုက်တာ ချမ်းရပါတယ် မိုးရေ



"မန်းရွှေမြို့ကို အရောက်ဝယ် xxx ပျူငှာစွာ ဆီးကြိုလိုရယ် xxx မဟာမြတ်မုနိမှာ ဆုမွန်တွေ ပန်ရွယ်ကြသေးတယ် xxx မန်းမြို့ရဲ့ အလှများ လျှောက်ပြတယ် xxx ကျွန်းနဲဘေးဝယ် အတူတဲ့ လမ်းလျှောက်လို့လည် xxx"

(ကြိုနှင့်တော့ ရွှေညာသူ၊ ရေးတက္ကသိုလ်မောင်တင့်နွယ်၊ ဆို - ကိုရဲဝင်း)

အဲဒီညက မိုးသတ်လေနှင့်နဲ့အတူ ကျွန်တော်စစ်ကိုင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြတယ်။ ဆရာဂျီဇော်ကို ပြန်ပို့မန္တလေးဘက်ဆီ ပြန်လာကြတော့ မြစ်မင်းရော ခွေကာပိုင်စစ်ကိုင်းမြို့ဟာ သူငယ်အိပ်ဆိတ် (ညရစ်နာရီခန့်) အချိန်လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန်ညီးကာ လှပနေပြီ။ မင်းတရားအသစ်ယာစောယွန်း ရုပ်တုကြီးကလည်း မီးရောင်တွေ ဝိုင်းဝန်းနဲ့ ညခင်းအလှမှာ အားမာန်တွေ ကြွစေတယ်။ အဲညက ခင်မောင်နိုင်ဦးရဲ့ အိမ်မှာ အိပ်ကြတယ်။ မနက် မိုးလဲတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်နံနက်စာ စားကြတယ်။ အဲဒီမှာ မနေ့က မနက်ပိုင်းလေးတွေ လိုက်ရပြီး တစ်နေ့လုံး ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေဆရာမြင့်ခေါင်ကြည်ဟာ ဆရာနေမွန်(မန်း)နဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့တိုင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။

စားပြီး သောက်ပြီးကြတဲ့အခါမှာတော့ ဆရာမြင့်ကြည်နဲ့ ဆရာနေမွန်(မန်း)တို့က သတ်သတ်၊ ကျွန်တော်သုံးယောက်က သတ်သတ် လမ်းခွဲကြတယ်။ ဆရာမြင့်ကြည်နဲ့ ဆရာနေမွန်(မန်း)တို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ သွားလုပ်ကြတာ။ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူရယ်၊ ဆရာ ခင်မောင်နိုင်ဦးက ကျွန်တော်ရယ်က မန္တလေး မဟာမုနိဘုရားကြီး သွားတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး ဖူးပြီးမှ ပြန်သလို မန္တလေးရောက်ရင်လည်း မဟာမုနိဘုရားကြီး ဖူးပြည့်စုံမယ်လေ။ ခင်မောင်နိုင်ဦးက သူ့ကိုယ်ပိုင်ကားလိုက်ပို့တယ်။ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ဘုရားပြုလှတွေ တိုးပပေါက်လောက်အောင် စည်ကားတယ်။ ရာရှင်ပြု၊ နားသအဖွဲ့တွေကလည်း ဘုရားကြီးမှာ လာပြီး ဦးနေလိုက်ကြတာ တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ပါပဲ။



မဟာမုနိဘုရားကြီးကို ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး ပြန်ဆင်းလာကြတော့ ဆရာရွှေနှောင်ရိုးဆီ ဝင်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်သား မန္တလေးတောင်ပေါ် ရောက်သွားကြပါတယ်။ အမှတ်တရပါပဲ။ မန္တလေးတောင်ပေါ်ကနေ မန္တလေးမြို့ရွာဆင်းကို ငေးမောမိတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ လွမ်းလိုက်တာ။ လွမ်းစရာတွေက များလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဘာကို လွမ်းမိမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဘယ်ဆီလွမ်းမိ တပ်မသိခဲ့ဆိုရတော့မှာပဲ။

မန္တလေးတောင်ပေါ်က ဆင်းလာကြတော့ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်ပြီပဲ။ ထမင်းစားဖို့ မြန်မာထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ မြန်မာထမင်းဆိုင်ဆိုလို့ လျှော့မထွက်ပါနဲ့။ မန်းဆန်ဆန် နန်းဟန်အပြည့်။ ဒီထမင်းပွဲကိုတော့ ဆရာရွှေနှောင်ရိုးက ဧည့်ခံပါတယ်။ စားသောက်ပြီးလို့ ဆရာရွှေနှောင်ရိုးကို အိမ်ပြန်ပို့တော့ ကျေးဘေးကနေ ပြန်လာကြတာပါ။ မန္တလေးကျွန်းတော်ကြီးဟာ ကြည်ကြည်လင်လင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ကျက်သရေ အပြည့်ပါပဲ။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကလို ဟိုရန်ပုံငွေ အကြောင်းပြ၊ ဒီရန်ပုံငွေ အကြောင်းပြ ဖွင့်ထားကြတဲ့ ဟိုဆိုင်တွေ၊ ဒီဆိုင်တွေလည်း ကျေးရေပြင်ပေါ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီဆိုင်တွေမှာ ညဘက်ကြီး မျက်မှန်အနက်တပ်ပြီး သီချင်းဆိုကြတဲ့ သီချင်းသည်လေးတွေလည်း ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ မသိ။



ရင်မှာ အမြဲ အမှတ်တရနဲ့ xxx
နုလုံးသားထဲ နေရစ်ကွယ် xxx
နေရာသီ ရင်ခတ်ပန်းတို့ ပွင့်ချိန်မယ် xxx
နေမှာပဲ သည်ဇာတ်လမ်းလေး ဆုံးခဲ့
တယ် xxx
အို့ . . . ချစ်မိတဲ့ ပန်းကလေးရယ် xxx
အို့ . . . ရင်- ရင်ခတ်ပန်းရယ် xxx
အို့ . . . အို့ . . . လွမ်းမိတယ် အချစ်ရယ်
xxx ရင်ခတ်အလွမ်းရယ် xxx
(ရေး-မောင်မောင်၊ ဆို-မွန်းအောင်)

ညနေ ငါးနာရီလောက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးဘူတာကြီးရဲ့ ပလက်ဖောင်းမှာ ရောက်နေကြပါပြီ။ ဆရာမြင့်ခေါင်ကြည့်၊ ဆရာနေ့မွန်(မန်း) အခြားဆရာ သုံးလေးယောက် ပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို သယ်ဆောင်သွား

မယ် ရန်ကုန်အစုန် ရထားကြီးက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ရထားဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အခြားခင် သွားတွေလည်း ကိုယ့်အုပ်စုလေးတွေနဲ့ကိုယ် စုစုနေကြတယ်။ လိုက်ပို့သူနဲ့ ထွက်ခွာသူတို့ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားနေကြတာ ဖြစ်တယ်။ တချို့လည်း ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ တချို့လည်း ငေးငေးမောမော တွေ့တွေ့မိုင်မိုင်၊ တချို့ကတော့ မျက်ရည်ကလေး စမ်းတမ်းတမ်း။ ရထားကြီး နောက်ခံထားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်သူတွေက ရိုက်။ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ လက်ဆောင်ပေးသူကလေး။ တကယ်တော့ ဒီပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဝမ်းသာအားရ ထွေးပွေ့ခဲ့ကြရ၊ ဒီပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲ ဝမ်းနည်းခဲ့ခွာ နှုတ်ဆက်ကြ။ ဘဝသရုပ် အပျော်ဇာတ်ထုပ်၊ အငိုဇာတ်ထုပ်တွေ ဒီပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ခြေရွတ်ခဲ့ကြပါလိမ့်။

အချိန်တန်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြပါပြီ။ နှစ်တာရှည် လွမ်းခဲ့ရတဲ့ မန္တလေးနဲ့ စစ်ကိုင်းကို အလွမ်းပြေတစ်ခေါက် စမ်းရေသောက်ဖို့ ရောက်ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် အခုတော့ အလွမ်းတွေနဲ့ ခွဲခွာချိန်ထား ပြန်သွားရပေဦးတော့မယ်။ အမှတ်တရ မသိနိုးနား ဝင်ရောက်မိခဲ့တဲ့ စာပေလောက တောယောဝန်မှာ စေညွှန်ရာ ပဉ္စလက်အစွမ်းတွေရဲ့ လက်ညှိုးညွှန်ရာ သောက်ခဲ့ရတဲ့ စမ်းရေတွေ မခန်းနိုင်သလို ကောက်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းကြွေတွေကလည်း မဆံ့ရင်မှာ တဖွဲဖွဲရွှံ။

နေ့အခါသမယ တန်ခူးလမှာ ဝါကြန့်ကြန့် ရင်ခတ်ပန်းလေးတွေ ပွင့်ကြတယ်။ မိုးနဲ့ဆောင်းမှာ ရင်ခတ်ပန်းလေးတွေ အိပ်စက်ကြတယ်။ နေ့ရောက်တဲ့အခါ ရင်ခတ်ပန်းလေးတွေ နိုးထလာကြပေဦးတော့မယ်။ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းရဲ့ 'ပွင့်ဦး'ထဲကလို 'ဆက်သွယ် သန္တတီ မမြဲသောရုပ်နာမ် ပြောင်းလဲသည့်နယ်' ဘဝ ဆိုတာကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ပျက်ပြန်လောကခံသာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ နေ့ရောက်ရင်တော့ ရင်ခတ်ပန်းဝါဝါလေးတွေ ပွင့်ကြပေဦးမယ်။ ရင်မှာ ထိမှန်ခဲ့ရတဲ့ 'မြစ်မင်းစရာ ဖေယျာမြေစာဖတ်ပိုင်း' ပုံရိပ်ပန်းတွေဟာလည်း အခါအခွင့်မသင့်လို့ ဝေးလွင့်နေစေဦးတော့ အချိန်တန်သင့်တဲ့အခါ ပွင့်လာတတ်တဲ့ ရင်ခတ်ပန်းလေးတွေပမာ ရင်ထဲက၊ ရသနုလုံးအိမ်ထဲ ထာဝရဂိုဏ်းအောင်းနေမှာ မလွှဲပါဘူးလေ။

မေတ္တာရည်လျက်-

တက္ကသိုလ် တင်ဖန်ကျော်



ပိုက်နေဝင်းနှင့် သူကြီးရွှေဘ

နွယ်ဦးမွန်
(ကျုံးဒါး)



ဒေးဒဲမြို့အပိုင် ကျုံးဒါးကျွန်း
ပေါ်တွင်ရှိသော သူကြီးပိုင် ဆယ်ရွာကို
ဗိုလ်နေဝင်း (ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်)သည်
ဖက်ဆစ်ဂျပန် တော်လှန်ရေးအတွက်
စည်းရုံးလာခဲ့သည်။ လေးရွာ၊ မှော်ဘီ
ရွာ၊ ချောင်းကြီးရွာ၊ သံဖက်ရွာ၊ ကျုံးချင်
ရွာ၊ ကျုံးပေါ်ရွာ၊ ကျွန်းညိုကြီးရွာများကို
အောင်မြင်စွာ စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်
နေသေးသည့် လိပ်ကျွန်းရွာသူကြီး
ကျုံးဒါးချောင်းရွာသူကြီးနှင့် ကျုံးဒါးရွာမ
သူကြီးများကို စည်းရုံးရေး ဆင်းရပေ
ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ လက်ရုံး
နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ချောင်းကြီးရွာမှ

ကိုမြကြီးနှင့် ကိုခေါင်းတို့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ရလေသည်။
လိပ်ကျွန်းရွာသူကြီး ဦးရွှေဘ
သည် မြစ်ကမ်းနားဘေး၌ တည်ရှိသော
လိပ်ကျွန်းရွာတွင်မနေဘဲ ကုန်းတွင်းပိုင်း
ကျသည့် လိပ်ကျွန်းသူကြီးအပိုင် ရွာ
တစ်ရွာဖြစ်သော ညောင်လေးပင်ရွာ
တွင် နေသည်။ ထိုရွာတွင် သူ၏ လယ်
မြေများစွာရှိသည်။ ထိုရွာသည် လိပ်
ကျွန်းသူကြီးပိုင် ရွာများ၏ အလယ်ဗဟို
ကျသည့်အတွက် အုပ်ချုပ်မှုအပိုင်းတွင်

အဆင်ပြေသည်။ ညောင်လေးပင်ရွာ
သည် ကျုံးဒါးတိုက်နယ်မှ ချောင်းကြီး
ကျေးရွာသွားသည့် လမ်းပေါ်တွင်ရှိ
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျုံးဒါးသူကြီးနှင့်
ကျုံးဒါးရွာမ သူကြီးတို့ထံ သွားရင်း
လမ်းကြိုတွင်ရန်သာ ဖြစ်သည်။
လိပ်ကျွန်းရွာသူကြီးနှင့် ဆွေး
နွေးပြီးလျှင် ကျုံးဒါးချောင်းရွာ၊ ကျုံးဒါး
ရွာမသို့ ဆက်သွားမည်။ ကျုံးဒါးရွာနှင့်
ကျုံးဒါးရွာမတို့သည် သွားရေလာရေ
အဆင်ပြေသည်။ ရွာခြားဘဲ တစ်ရွာ

တည်းကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းထားပြီး သူကြီး နှစ်ပိုင်း အုပ်ချုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုရွာသုံးရွာသို့ သွားမည်ဆို လျှင် ကုန်းလမ်း ရေလမ်းဖြင့် သွားနိုင် သည်။ ရေလမ်းကသွားလျှင် နည်းနည်း နှိုးငေးသည်။ အန္တရာယ်လည်း မရှိပေ။ မြစ်ထဲ၌ ကင်းလှည့်နေသော ဂျပန် စစ်သင်္ဘောများနှင့် အချိန်မရွေး လမ်း တွင်ဆုံနိုင်သည်။ အကယ်၍ တွေ့ဆုံခဲ့ သော် ဥပယ်တံမျဉ်ဖြင့် ရှောင်ကွင်းရန် ခက်မည်။ ညဘက် တိတ်တိတ်နိုးသွား၍ လည်း လွယ်မည်မဟုတ်။ မြစ်ရိုးတစ် လျှောက်တွင် တဝင်းဝင်းနှင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသော ဂျပန်စစ်သင်္ဘောများ၏ ဆလိုက်မီးများ၏ ရန်ကို ကြောက်ရ သည်။

ကုန်းလမ်းကို စဉ်းစားကြသည်။ ယခုတလော ငပုတွေ့သည် ချောင်းကြီး ထဲ၌ခါးလမ်းပေါ်၌ လမ်းသလားနေကြ သည်။ ကျွဲခါးရွာ၌ တပ်စွဲထားသော ဇာန်စစ်သားများသည် ချောင်းကြီးရွာ သို့လာသည်။ ရံဖန်ရံခါလည်း ကျော်၍ သွားကာ လေးရွာ ဖျော်ဘီရွာဘက်ဆီ သို့ ရောက်သည်။ ပြန်လှည့်လာလျှင် ညောင်လေးပင်သူကြီးအိမ်သို့ ဝင်ပြီး စတည်းချသည်။ ပြီးမှ ကျွဲခါးသို့ ပြန် သည်။ ထိုလမ်းသည် သွားရ လာရ ထွယ်တူသောကြောင့် မကြာမကြာ သာကြ သွားကြသည်။ ညဘက်၌လည်း ကြာဏကင်းပုန်းဝပ်သည်ဟု သတင်း ရသည်။ လူခြေတိတ်ကိုစောင့်၍ သွားဖို့ စာလည်း ဂျပန်တွေကို လွတ်အောင် သွားနိုင်သည်ထားဦး။ ညောင်လေးပင် ရွာသူကြီး ဦးရွှေဘသည် ခိုးချုပ်သည်နှင့် ညီညွတ်မှု ဝင်ခွင့်မပြု။ တွေ့ခွင့်မပေး။ သို့ကြောင့် ညဘက် မှောင်ရိပ်၌၍ သွား နှစ် အစီအစဉ်ကို မစဉ်းစားတော့ပေ။

နောက်တစ်လမ်းရှိသည်။ ချောင်း ကြီးရွာမှထွက်၍ အနောက်ဘက် မြစ် ဘေးဖြစ်သော အစကြီးရွာသို့ ဖြတ်ဆင်း မည်။ အစကြီးရွာရိပ်ကဲ့သို့၍ တောင် အက်သို့ ဆင်းရမည်။ ကံကုန်းရွာ သို့ ရောက်မှ ညောင်လေးပင်ရွာကို ဖြတ် တက်မည်။ လမ်းသည် ထစ်ဆမက ပိုရှည်သည်။ သွားရေ ချောင်မည်။ သို့သော် ဤလမ်းကြောင်းသို့ ဂျပန်တို့ မလာဟု မပြောနိုင်။ ဂျပန်တွေသည် ခေါင်းကြီးသည်။ ဝီရိယ ကြီးသည်။ စည်းကမ်းရှိသည်။ တာဝန်ကို သေသည် အထိ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာ၌ လူစိမ်းများကို တွေ့လျှင် သေချာပေါက် အဖမ်းခံရနိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ဤလမ်းကိုလည်း သုံး၍ မဖြစ်ပေ။

အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စဉ်းစားကြရ သည်။ နောက်ဆုံးတော့ လမ်းဟောင်း ကိုပဲ ရွေး၍ ကုန်းကြောင်းခရီးဖြင့် နေ့ဘက်၌ ရုပ်ဖျက်၍သာ သွားကြရန် စီစဉ်ကြတော့သည်။ အန္တရာယ်ရှိတာ ချင်းအတူတူ လမ်းရိုးဟောင်းသည် ရှောင်တိမ်းရန် နည်းလမ်း ရှိသည်။ အတာအကွယ် ယူစရာများလည်း ရှိ သည်။ ဖောက်ထွက်ရန် နေရာများ လည်း ပေါသည်။ ကိုမြကြီးနှင့် ကိုဒေါင်း သည် ဤလမ်းပေါ်၌ လျှောက်ရင်း ကြီးပြင်းလာကြသူများဟုဆိုလျှင် မမှား။ လမ်းပေါ်၌ အပ်ကျသည်ကအစ ဘယ် နေရာတွင် ကြွက်တွင်းရှိသည် အဆုံးသို့ သည်။ ချောင်းကြီး ကျွဲခါး ညောင်လေး ပင်ရွာကို မှက်စိမိတ်၍ သွားနိုင်လောက် အောင် ကျွမ်းကျင်သည်။

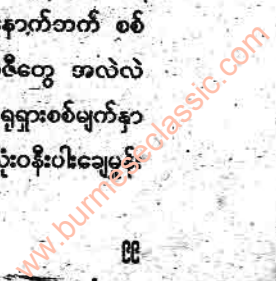
ညောင်လေးပင်ရွာ ရွာသူကြီး ဦးရွှေဘအိမ်သို့ရောက်သောအခါ နံနက် ၉ နာရီ ထိုးနေလေပြီ။ သူကြီး၏ အိမ်

သည် ညောင်လေးပင်ရွာ မြောက်ဘက် ထိပ် ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ရှိသည်။ မြို့ကြီးကို သွပ်ဆူးကြိုးစိပ်စိပ် သုံးထပ် ခတ်ထားသည်။

သစ်ပင် ဝါးပင်များကိုလည်း ပိတ်သိပ်နေအောင် စိုက်ထားရာ ဖာခါး ဝမှ လွဲ၍ မည်သည့်နေရာမှ ဝင်၍မရ ပေ။ မလွယ်ပေါက်များကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖောက်ထားသည်။ အတွင်းလူ မိသားစု များသာ သိသည်။ အပြင်လူ ဝင်ခွင့်မရှိ။ မြိတ်ခါးဝ၌ ကင်းသမားနှစ်ယောက်ကို နေည အချိန်ပြည့် ကင်းချထားသည်။ ဗိုလ်နေဝင်းသည် ကင်းသမားကို စာပေးလိုက်သဖြင့် သူကြီးထံသို့ ကင်း သမား သွားသည်။ ဗိုလ်နေဝင်းတို့သုံးဦး သားသည် အနီးရှိ ဆီးဆန်ပင်၏ အရိပ်၌ ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

နာရီဝက်သာသာရှိမှ သူကြီးအိမ် ထဲမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တစ်ဦးက တင်းဆမား၊ တစ်ဦးမှာ သူကြီး ဦးရွှေဘ၏သား မြို့ကျောင်းတက်နေသူ မောင်ချစ်ခိုင် ဆိုသူဖြစ်သည်။ မောင်ချစ် ခိုင်သည် ဗိုလ်နေဝင်းရှိရာသို့ လာ၍ ရေတည့်တည့်ရပ်လိုက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေးပြီး စကား စပြောသည်။

“အဖေကတွေ့ ခေါင်းမာနေ တယ်၊ ငပုတွေ့ကို အရမ်းအထင်ကြီးနေ တယ်၊ နိပုန်တပ်တွေဟာ ဒီစစ်ကို နိုင် မယ်ဆိုပြီး အခိုင်အမာ ပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊ အဖေ ဒီတောင်တွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနိုင်ဘူး၊ မဟာမိတ်တွေသာ နိုင်မှာ၊ မကြာခင် ကပဲ မက်ဒဝေးပင်လယ်မှာ ဂျပန်ရေ တပ် ခွဲသွားပြီ၊ အနောက်ဘက် စစ် မျက်နှာမှာလည်း နာဇီတွေ အလဲလဲ အတွဲတွဲ ခွဲနေတယ်၊ ရုရှားစစ်မျက်နှာ ဆိုရင် နာဇီတပ်တွေ လုံးဝနီးပါးချေပွင့်



ခံနေရတယ်။ အိန္ဒိယကို ဒါ့တက်မယ် ဂျပန်စစ်ကြောင်းဟာလည်း မြန်မာပြည် မှာပဲ ရပ်တန့်သွားပြီ။

အဲဒီတော့ အဖေ ထင်သလို ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို ဖက်ဆစ် ငပုတွေရဲ့ စစ်ဖိနပ်အောက်က လွတ် အောင် အဖေတို့ မြန်မာလူကြီးတွေ ရွှေ့တန်းက ပါသင့်တယ်။ တော်လှန်ရေး အင်အားစုတွေနဲ့ ပေါင်းကိုပေါင်းရမယ် အဖေ။ ဒါဟာ အမျိုးသားရေးပဲ။ တိုယ့် အကျိုးစီးပွားတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး ခေါင်း မရှောင်သင့်ပါဘူး။ အဖေကို သစ္စာ ဖောက် ဂျပန်အလိုတော်ရိလို့ နောင် လာနောက်သား ကဲ့ရဲ့လိမ့်မယ်။ သစ္စာ ဖောက်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အသက် ရှင်နေရတာထက် တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးရတာက မြတ်ပါတယ် အဖေရာလို့ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးပြော ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။

အခုလည်း ဗိုလ်မှူးတို့ကိုအတွေ့ ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အတိုက် အခံဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုမှ ပြောမရတဲ့အဆုံး ထွက်လာတာ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဗိုလ်မှူးရာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အဖေ ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့။ ကျွန်တော် တစ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီ ပါမယ်”

မောင်ချစ်ခိုင်သည် ပြောနေရင်း ခြံခံသို့တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဪ - ဗိုလ်မှူးတို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆယ်နာရီ ကျော်ရင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဒီကိုလာမယ်။ အဖေနဲ့ ချိန်းထားတယ်”

မောင်ချစ်ခိုင်၏ စကားဆုံးသည် နှင့် သူကြီး၏ ခြံကျယ်ကြီးနောက်ဘက် ဆီမှ ခွေးဟောင်သံများ ကြားရသည်။

“ဟော-ပြောရင်း လာနေကြပြီ နဲ့ တူတယ်”

မောင်ချစ်ခိုင်သည် ပြောရင်းမှ ခွေးဟောင်သံများဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေ စဉ် ခြံ၏ အနောက်ဘက်အပေါက်တွင် အစောင့်ချထားသော တင်းသမား ငရွှေ အပြေးရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုလေး၊ ဂျပန်စစ်သားတွေ ရောက်လာနေပြီ။ ခေါ်ခဲ့ရမလား။”

“အေး အေး ဒီကိုခေါ်လာပြီး အိမ်ထဲကို အရောက်ပို့လိုက်။ မင်း ဘာ စကားမှ မပြောနဲ့။ အဖေမေးလည်း ဘာမှမပြောနဲ့ ဟုတ်လား။ သွား သွား၊ ဟေ့ ငါ့ကိုမေးရင် မတွေ့ဘူးလို့ ပြော လိုက်”

တင်းသမား ငရွှေ ထွက်သွား သောအခါ ချက်ချင်းပင် ဗိုလ်နေဝင်း တို့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးတို့ ကျွန်တော်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ဒီက မြန်ထွက်လို့မရတော့ ဘူး။ ငပုတွေနဲ့ တည့်တည့်တိုးလိမ့်မယ်”

မောင်ချစ်ခိုင်သည် ရှေ့မှသွား ကာ လမ်းပြခေါ်၍ ခြံထဲ၌ လျှို့ဝှက် ဖောက်ထားသည့် အပေါက်မှ ထုတ်ပေး လိုက်လေသည်။ ဗိုလ်နေဝင်းတို့ သုံးဦး သားသည် မောင်ချစ်ခိုင် ပြပေးလိုက် သော တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ ကြရာ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ကြသော် ချောင်းကမ်းနားဘေး လယ်စပ်၌ ဆောက်ထားသည့် တဲတစ်လုံးကို တွေ့ သည်။ ထိုတဲသည် ကိုဒေါင်း၏ တူမတဲ ဖြစ်သောကြောင့် ဝင်လိုက်ကြသည်။ ထိုတဲ၌ပင် နံနက်စာစား၍ နေစောင်း သည်အထိနေကြကာ ကျွဲဒါးသို့သွားရန် စောင့်နေကြရသည်။

ညောင်လေးပင်ရွာမှ ထွက်၍ ကျွဲဒါးသို့သွားသည့်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်

သည့်အခါ နေထန်းတစ်ဖျားခန့်ရှိပေပြီ။ ကျွဲဒါး၊ ခွားအုပ်များသည် ကျွဲဒါးရွာ ဘက်ဆီသို့လည်းကောင်း၊ ညောင်လေး ပင်ရွာဘက်ဆီသို့လည်းကောင်း အသီး သီး ဦးတည်၍ ပြန်နေကြသည်။ မိုးချစ် တော့မည်ဖြစ်၍ လူပျံ အသွားအလာ လည်း မရှိသလောက် ကျပါးသည်။

နယ်မြေကျွမ်းကျင်သော ကိုမြ ကြီးနှင့် ကိုဒေါင်းသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျွဲဒါး၌ ရှိသော အမာခံရဲဘော်များ လာကြိုနိုင်သည်။ သူတို့လာမည်ကို တချို့ ရဲဘော်သိသည်။ သို့သော် လူရိပ်လူယောင်ကို မတွေ့ရ ပေ။ ထို့ကြောင့် သတိအနေအထားဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဤခရီးကား အလွန်အရေးကြီး၍ သက် စွန့်ဆံဖျား သွားရပေမည်။

လမ်းတစ်ဝက်ခန့် အရောက်တွင် လိပ်ကျွန်းဗိုလ်ကတော်မှချောင်ဘက်ဆီ မှ ပိဿာချိန် (၇၀)ခန့်ရှိမည်ထင်ရသော ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ကြိုးနှင့်ဆွဲ၍ ကျွဲဒါးသွားသည့် လမ်းပေါ်သို့ ဖြတ် တက်လာသည့် ဂျပန်စစ်သား လေး ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဂျပန်စစ် သားတွေကလည်း သူတို့လာသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဟာ - ငပုတွေ ဟ”

အရင်လှမ်းမြင်လိုက်သူ ကိုမြကြီး မှ ရှက်တရက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး၊ ဟုတ်တယ်”

ကိုဒေါင်းက တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။ သူတို့က ဂျပန်စစ်သားတွေ ဟု သိသော်လည်း သူတို့ကို မည်သူ မည်ဝါ သိမည်မဟုတ်ပေ။ ကိုက်တစ်ရာ ခန့် ဝေးသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ် နေဝင်းသည် တစ်ချက်အကဲခတ်သလို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး လမ်း



အနီးတွင်ရှိသည့် ရေအိုင်ခွက်ထဲသို့ ခုတ်တရက် ပက်လက်လှန်လှည့်ချလိုက်သည်။ ကိုဒေါင်းနှင့် ကိုမြကြီးလည်း ခိုလှုံနေဝင်း ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိ၍ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

ဗိုလ်နေဝင်းမှ လက်ယပ်ခေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားပြီး ဗိုလ်နေဝင်းကို ဆွဲထူကြသည်။

ဗိုလ်နေဝင်းက လက်ကာ၍ "ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် တွဲပြီးလျှောက်၊ ဟိုကောင်တွေက ဘာဖြစ်တာလဲ မေးရင် လေဖြတ်ပြီး ရေအိုင်ထဲ လဲကျသွားလို့ တွဲလာရတာ ခေါ်ပြော။ ခပ်တည်တည်ဆက်လျှောက် ညှစ်မြေပျက်စေနဲ့။

အခြေအနေ မကောင်းမှ လက်ထဲ ညှစ်ပြီး ငရုတ်ကောင်းမှုနဲ့ တိုက်မယ်၊ နောက်ဆုံးအဆင့် မသုံးမဖြစ်မှ သေနတ်ထိုးမယ်၊ ဒါပဲ မရှင်းတာ ရှိသလား"

"မရှိဘူး ဗိုလ်မှူး"

"ကဲ - ဆက်သွား"

ကိုမြကြီးနှင့် ကိုဒေါင်းသည် ဗိုလ်နေဝင်းကို နှစ်ယောက်ညွှတ်တွဲပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာကြသည်။ ငပုတွေလည်း လာလမ်းအတိုင်း ဆာနေကြသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် တစ်ချက် တစ်ချက် အကဲခတ်သလို မသင်္ကာကြည့် ကြည့်သည်ကို မြင်နေရသည်။ တစ်အောင်ကြာသော် ဤခြေခတ်အနေအထားဖြင့် ဆုံကြသည်။

နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မကြာမီ အောင်တော့မည်။ ဤအမှောင်ရိပ်များ ဖြစ်လာခြင်းကို အကာအကွယ်ယူ၍ အောက်မည်။ ဗိုလ်နေဝင်းတို့ကို မြင်လျှင် သာမန်လယ်သမားများဟု မြင်သည်။ လယ်လုပ်ရင်းဝတ်သော

အင်္ကျီ၊ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ဆံပင်ကိုလည်း အရှည်အုပ်၍ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်အောင် ဖားလျားချထားသည်။ ကွမ်းစား၍ မည်းညစ်နေသောသွားများကဲ့သို့ အတုများ တပ်ထားပြီး ပါးစပ်ထဲ၌လည်း ကွမ်းများကို ငုံထားကြသည်။

ဗိုလ်နေဝင်း၏ တစ်ကိုယ်ထုံးကို သွားစေးကို ရေဖျော်ပြီး လိမ်းကျံထားသောကြောင့် ညိုညိုညစ်ညစ်ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် အရပ်အမောင်း အလုံးအထည် တူသယောင် ရှိသည်။ လူငယ်များ ဖြစ်သော်လည်း အရွယ်ကျအောင် ပြုပြင်ထားသည့် အတွက် အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးရုပ်များ ပေါက်နေတော့သည်။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

ဂျပန်စစ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည့် ဗမာက ဗမာစကားဖြင့် မေးခြင်း ဖြစ်သည်။ မေးလိုက်သူမှာ ကျုံးဒါး ချောင်းကျေးရွာ ကျူတောရပ်ကွက်မှ တော်လှန်ရေးရဲဘော် ကုလားငမြ ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရသောကြောင့် အားတက်သွားကြသည်။ ချက်ချင်း အသံပေးစသည့် အနေဖြင့် တုံ့ပြန်၍ အသံပြုလိုက်သည်။

"လမ်းလာရင်း ဝေဖတ်သလို ဖြစ်ပြီး ရေအိုင်ထဲ လဲကျသွားလို့ တွဲခေါ်လာတာပါ"

ကိုမြကြီးက ဖြေလိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ရွံ့ ရေများပေကျနေသော ဗိုလ်နေဝင်း၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကုလားငမြကို မေးသည်။ ကိုမြကြီး ပြောသည့်အတိုင်း ကုလားငမြက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ဖြေသည်။ ငပုတွေ တွေဝေနေပုံရသည်။ အယ်အရာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသည့် အချိန်မဟုတ်ပေ။ အမှောင်ထုကြီးစိုးစ

ပြုလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မှန်ဝါးနေသည့် အခွင့်ကောင်းကို ကောင်းကောင်း အသုံးချလိုက်သူမှာ ကုလားငမြ ဖြစ်သည်။

လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ဝက်ကြီးကို ကြီးလွတ်ပေးလိုက်ရာ ဝက်ကြီးသည် တစ်ချိုးတည်း ဦးတည်ရာ ပြေးလေတော့သည်။ ငပုသုံးကောင်နှင့် ကုလားငမြလည်း အားလုံးကို မေ့သွားပြီး ထွက်ပြေးသွားသည့် ဝက်ကြီး၏ နောက်သို့သာ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ကြသည်။

နံနက်ပိုင်းက သူကြီးဦးရွှေဘ အိမ်၌ ရောက်နေသော ဂျပန်တစ်စုလည်း ပြန်သွားလေပြီလား။ ရှိသေးသလား ဆိုသည်ကိုတော့ မသိပါ။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ ညအမှောင်နှင့် နယ်မြေကျွမ်းကျင်မှုကို အသာစီးရသဖြင့် ရှောင်တိမ်းရန် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အခွင့်အလမ်းရှိသည်။

ဗိုလ်နေဝင်းတို့ လူစုသည် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ကျုံးဒါးသည် နယ်မြေသစ် ဖြစ်သော်လည်း ရဲဘော်ကုလားငမြသည် တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ ကျုံးဒါးသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရန် ငပုကောင်တွေကို ကောင်းကောင်း လှည့်စားထားမည်မှာ အမှန်ဝင်။

မှန်ဦးမှန်(ကျုံးဒါး)



အိမ်
အိမ်
အိမ်
အိမ်
အိမ်
အိမ်
အိမ်
အိမ်
အိမ်
အိမ်



(ထခင်းလမှ အဆက်)

“ခမည်းတော်တို့ဟာ လူ့ဘဝမှ
အဆုံးကြီး အခုလူမဟုတ်ကြတော့
ဘဝကို ရောက်ရှိနေကြပြီ။ အထက်
ဆုံးမင်းကြီးတွေက ဆင့်ခေါ်နေလို့
မင်းတော် သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆို
အထူးသို့ ထွက်ခွာ၍ ပျောက်ကွယ်
ခဲ့ပါသည်။

“မယ်တော်၊ သားတော်တို့တွေ
အနုပညာတောင်ပေါ်ကို သွားကြည့်ရ
အောင်”

“ကောင်းသားပဲ သားတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်မတော်တို့
မင်း သွားချင်တယ်” ဟုဆိုကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယခုရောက်နေ
သောနေရာသည် မည်သည့်နေရာမှန်း
မသိဘဲ ဤနေရာမှ မှန်းဆလျှင်
မည်သည့် အုန်းတကူးတောင်သည် မည်မျှ
မည်သည့် အရပ်မျက်နှာဘက်
နှင့် ရှိသည်ဟူ၍ မသိနိုင်သော်လည်း
ကျွန်တော်တို့ စိတ်မှ ရည်မှန်းထားရာ
အုန်းတကူးတောင်တော်ဆီသို့ လေထွင်
သွားကာ တစ်ခဏအတွင်း ရောက်
ခဲ့ပါသည်။

ထိုကောင်ပေါ်တွင် အိမ်တော်
အကြီးတော်ချုပ်၊ စစ်ကြီးနှင့်
မည်သည့်အားလုံးတို့က ကျွန်တော်တို့ကို
ဆင်ကြိုလျက်ရှိကြပါသည်။ ၎င်းတို့
မည်သည့် ခေါ်သဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြ၍
မိမိတော်နှင့် ဘီလူးကြီးများ ဖြစ်နေကြ
သော အလိုလို သိရှိနေသော်လည်း
ကျွန်တော်တို့၏ အမြင်တွင်မူ ပကတိ
အတွင်းသာ တွေ့မြင်ရပါ
သည်။

“သခင်မကြီး၊ သခင်လေးနဲ့
အလေး တို့ကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ အရှိအသေ ပြုကြပါသည်။
တောင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့
၏ တဲများ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့
အတွက် လှပသော တိုက်ခန်းနှင့်
သပ္ပာယ်လှသော ရွှေဆင်းတုံနှင့် ဘုရား
ခန်းကြီး ပါဝင်သော လှပဆန်းကြယ်၍
ကြီးမားထည်ဝါလှသော အဆောက်
အအုံကြီး ပေါ်ပေါက်၍ နေသည်ကို
တွေ့ရှိရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်စောင်း
သို့သွား၍ ရွာဘက်တို့ လှမ်းကြည့်မိ
သည်။ ပြောင်းလဲနေသည့်ကို တွေ့ရ
၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မီးရှို့သတ်ခဲ့သော
ရင်ခတ်ဝင်ကြီးမှာ အရာပင် မကျန်ရှိ
တော့သော်လည်း ထိုနေရာတွင် မြက်
သော်မျှ ကောင်းကောင်းပေါက်နိုင်ခြင်း
မရှိဘဲ တလင်းပြောင်ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ဘာမျှကြာ
မြင့်လိုက်သည်ဟု မထင်ရသော အချိန်
တိုကလေးအတွင်းမှာပင် လူဘုံ၌ နှစ်
ပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးလွန်ပြောက်သွား
ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။

ခဏကြာလျှင် ဖခမည်းတော်
ပြန်လည်ကြွမြန်း ရောက်ရှိတော်မူလာ၍
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရိုသေစွာ ဖူးမြော်
ခစားလိုက်ကြပါသည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်ဟာ ဒီအုန်းတကူး
တောင်တော်မှာ ငါ့ကိုယ်တော်တို့ လူ
ဘဝမှ မစုတေမီ လျှာခန်းခွဲတဲ့ ရတနာ
တွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သိုက်ချုပ်ဖြစ်
ချပြီ။ အားလုံးဟာ လူ့ဘဝတုန်းက
ရာထူးများအတိုင်း နေထိုင် ခစားကြစေ”

“မှန်လှပါ။ သင့်မြတ်တော်မူလှ
ကြောင်းပါ အရှင်ဘုရား”

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့
သည် သိုက်နန်းရှင် နဂါးများဘဝသို့
ရောက်ရှိခဲ့ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါ

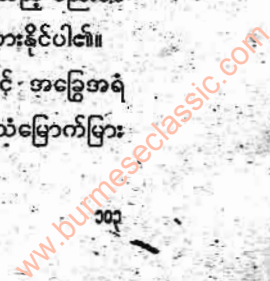
တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ သိုက်နန်း၏
နောက်တွင် ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ထို
ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် လှပမွှေးဖွံ့လျက်ရှိ
သော ပန်းမျိုးစုံတို့ ဝေဆာစွာ ပွင့်လန်း
လျက်ရှိပါသည်။ စိမ်းမြသော မြက်ခင်း
ပြင်သည်လည်း လှပလွန်းလှ၍ လိပ်ပြာ
မျိုးစုံနှင့် ပျားပိတုန်းတို့ တိုသည်ပျဲ
လျက် ရှိကြပါသည်။

ထိုဥယျာဉ်၏ အလယ်တွင်
ကန်ပေါင်ကို လှပဆန်းကြယ်စွာတန်ဆာ
ဆင်ထားသည့် ကြာမျိုးငါးပါးဖြင့်
ပြည့်စုံသော ရေတန်တော်ကြီး ရှိပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကန်
အတွင်းသို့ ဆင်း၍ ပျော်ရွှင်စွာ ရေ
ကစားနိုင်ပြီး ထိုကန်သည် သမုဒ္ဒရာ
နှင့်ဆက်သွယ်သော ဥမင်ရှိ၍ ထိုမှ
တစ်ဆင့် နဂါးပြည်သို့ သွားရောက်နိုင်
ပါသည်။

နဂါးပြည်၌လည်း ကျွန်တော်တို့
၏ စည်းစိမ်အဆောင်အယောင်များနှင့်
တကွ အခြေအရံများစွာ ရှိပါသည်။
နဂါးပြည်တွင် စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့်
နေထိုင်ကြရပြီး တစ်နေ့မပြတ်သာ
သိုက်နန်းသို့ လာရောက်၍ ကြည့်ရှု
စစ်ဆေးကာ သိုက်နန်းတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်
ရခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ဂုဏ်တော်ပွားခြင်း
တို့ကို သတ်မှတ်ထားရှိသည့် အချိန်
အတိုင်းအတာ ပြည့်မီအောင် ဆောင်
ရွက်ကြရပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန် ပျက်ကွက်စေခြင်း မရှိ
ရပါ။ တစ်နေ့တာအတွက် အဓိဋ္ဌာန်
တာဝန်တို့ ပြီးဆုံးသွားလျှင် နဂါးပြည်သို့
သွားရောက်၍ ရရှိထားသည့် စည်းစိမ်
များကို နတ်တို့ကဲ့သို့ ခံစားနိုင်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့တွင် အခြေအရံ
အခအယ မောင်းမိသည့်မြောက်မြား



ရရှိထားသဖြင့် အားလုံးလိုပင် မှတ်မိသိရှိနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် နတ်စည်းစိမ်မျှ ချမ်းသာသုခများကို ခံစား စံစားနေကြရသော်လည်း သိုက်နန်းသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါတိုင်း ပကတိလူ့လောကမှ ရေမြေတောတောင် မြင်ကွင်းများကို မြင်တွေ့နေကြရရာ လူ့ဘဝတွင် တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြရသော နာကြည်းကြေကွဲဖွယ်ရာတို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိကြ၍ စိတ်နုလုံး မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးလျက် ရှိကြရပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင်မူ ကျွန်တော့်မိသားစုနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရခြင်းအပြင် စောရတနာနွယ်ကို မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သဖြင့် အချိန်တိုင်း သတိရတမ်းတနေမိပါ၏။ လူ့လောကတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားပြီ ဖြစ်၍ စောရတနာနွယ်သည် မည်သည့် ဘုံဘဝမည်သည့် အမျိုးဇာတ်တွင် ရောက်ရှိ၍ နေလေပြီနည်း မသိနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမရှိဘဲ အစဉ်ညှိုးနွမ်းလျက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်၍ နေကြရပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ ဖြစ်အင်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သော မြန်မာနိုင်ငံတာဝန်ခံ သိုက်ချုပ်ဘိုးဘိုးကြီးသည် အထက်နတ်မင်းကြီးများ၏ သဘောထားကို ရယူလျက် ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှင့် ယက္ခကြီး(၁၀)ဦးတို့ကို တံတားဦးမြို့နယ် တောင်စာလုံးသိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်စေပါသည်။

ထိုတောင်စာလုံး သိုက်နန်းရှင်များကို ကျွန်တော်တို့နေရာ အနီးတကူးသို့ စေလွှတ်ပါသည်။ ပစ္စည်းများကို

မရွှေ့ပါ။ သိုက်နန်းရှင်များကိုသာ နေရာချင်း လဲလှယ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တောင်စာလုံးတောင်သည် အရှေ့အနောက်သွယ်တန်းလျက်ရှိသော တောင်မဲညိုတောင်တန်း၊ မိုးစပ်တောင်တန်းကြီးများ၏ အရှေ့ထိပ်တွင် တစ်လုံးတည်း ထီးတည်းတည်ရှိ၍ မြင့်မားမတ်စောက်လှကာ ပေတစ်ထောင်ကျော်မြင့်မား၍ အပူပိုင်းဒေသဖြစ်သော်လည်း သစ်ခွပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြေပေါ်သိုက်နန်းသာ ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း ရေအောက်နဂါးစည်းစိမ်မှာမူ နေရာဌာန ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါ။ ယခင်နေရာ ယခင်စည်းစိမ်အတိုင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်တော်သည် နဂါးပြည်တွင် အခြွေအရံများစွာဖြင့် နေထိုင် ခံစားကြရသော်လည်း သိုက်နန်းသို့ သွားရောက်ရသောအခါ နဂါးအခြွေအရံတို့ လိုက်လာခွင့် မရှိ၊ လိုက်ပါ၍ မရသောကြောင့် ဘုရားဝေယျာဝစ္စများကို ကျွန်တော်နှင့် အစ်မတော်နှစ်ပါးတို့ ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်ကြရပါသည်။

တောင်စာလုံးသိုက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ရေမြေသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်တို့ကြောင့် အတိတ်ဇာတိအကြောင်းအရာတို့ကို တဖြည်းဖြည်း မေ့ပျောက်၍ လာနိုင်ကြပြီဖြစ်ကာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်တွင်မူ စောရတနာနွယ်ကို မနေ့တစ်နေ့တကဲ့သို့ပင် မေ့မရနိုင်ဘဲ သတိရတမ်းတနေမိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အချိန်တိုင်း ထိုအကြောင်းကို တွေးတောလျက် ကြာ

လေ ဆိုးလေဖြစ်ကာ ညှိုးနွမ်းလျက်ပါသည်။

ထိုအချိန်၌ လူ့သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း (၄၀၀)မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် မည်သို့မျှ မြေဆည်မရရှိနိုင်သဖြင့် (၃၁)ဘုံလောက အလယ်၌ တွေ့ရသော ဣန္ဒြေဖြူရောင် လူ့ပြည်လူ့ဌာနသို့ သွားရောက်လိုပါကြောင်း လျှောက်ထားပန်ကြားမိပါတော့သည်။

ထိုအခါ ခမည်းတော်မှ -

“အခု သိုက်အဝမှာတူတော့ ခမည်းတော်တို့ရဲ့ အထက်မှာ အဆင့်ဆင့် အုပ်ချုပ်မှုတွေရှိတယ်။ လူ့ပြည်တုန်းက ဆိုရင်တော့ ခမည်းတော်ရဲ့ သဘောတစ်ခုတည်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ဖို့ ရတာပေါ့။

လူ့ပြည်မှာ ဥပဒေစည်းကမ်းတွေရှိသလို သိုက်လောကမှာလည်း ရှိတာပဲ။ သိုက်ချုပ်တွေဟာ လူ့ပြည်သွားခွင့်မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်နဲ့ သိုက်ချုပ်မယ်တော်ဖြစ်တဲ့ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့က လူ့ပြည်ကို မသွားရဘူး။ သိုက်နန်းတစ်ခုမှာ တစ်ချိန်မှာ တစ်ယောက်သာ လျှင် သွားခွင့်ရှိတယ်။ နှစ်ဦးပြိုင်သွားခွင့် မပြုဘူး။

တစ်ခါ လူ့ပြည်ကို သွားခွင့်မရကြီးစဉ်ငယ်လိုက်အတိုင်း ချသွားပေးဖြစ်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အလျှောက်ကျသကဲ့သို့ မိမိအစား လူ့ပြည်ကို သွားသူကို ခွင့်ပြုပါတယ်လို့ ကိုယ်တို့ လျှောက်ထားပေးရင်တော့ သွားခွင့်ရနိုင်တယ် သားတော်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အထက်တော်ကြီးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်သည်။



အစ်မတော်တို့သည် အစဉ်ဖြင့် ကျွန်တော်အပေါ်တွင် မေတ္တာအရား ကြီးမားသူများ ဖြစ်ကြကာ လိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မြဲဖြစ်ကြ၍ ကျွန်တော်၏ပုဂံပင်သောတများကိုလည်း ကြည့်ရက်ကြသည်ဖြစ်ရာ -

“ခမည်းတော်၊ သမီးတော် သောက်ထားတောင်းပန်ပါရစေ ဘုရား၊ သမီးတော်ရဲ့ လူ့ပြည်သွားခွင့်ကို ကျွန်ုပ်ကြည့်ဖြူစွာနဲ့ မောင်တော်လေး နဲ့ ထွဲပြောင်းပေးအပ်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါဆိုလည်း သားတော်လေးက ငယ်ဆုံးဆိုတော့ သူ့အလှည့်မရောက် သေးဘူး၊ ဒုတိယ အလှည့်ကျတဲ့ သမီး တော်ရဲ့ ဆန္ဒကို လျှောက်တင် တင်ပြ ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် အစ်မတော် တို့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိပြန်ပါ သည်။ အစ်မတော်ငယ်သည်လည်း အစ်မတော်ကြီးနည်းတူ ကျေနပ်စွာ ပြောပြနေပါသည်။

ထိုကိစ္စကို နယ်ပိုင်သိုက်ချုပ်ထံ သွားရောက်တင်ပြရာ ဤကဲ့သို့ နည်းစွာ ညှိနှိုင်းခဲ့ပြီးကြပြီဆိုလျှင် ဤသို့ သွားရောက်ခွင့်ပြုပါမည်။

သော် လူ့ပြည်သို့ မသွားရောက်မီ တစ်နှစ်ချက်ကို သစ္စာဆိုသွားရမည်။ ဤသို့ရောက်လျှင် သိုက်ကြီးမဖြတ် နိုင်ထောင်မပြုရ၊ ထိုစည်းကမ်းကို ကျေနပ်ရမည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သိရမှ အားမထုတ်ရ။ ထိုသို့ လျှင် လူ့ပြည်မှ ချက်ချင်းပြန်ခေါ် မိမိသို့မပြုလျှင် လူတို့၏ သက် နှစ်အထိ လူ့ပြည်တွင်ထားရှိမည် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြကာ သစ္စာ ပြု၍ နောက်မှ လိုက်ဆိုစေပါ

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သည် နဂါးပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အိပ်ဆောင် အတွင်း၌ သလွန်တော်ကို အဆန်း တကြယ်ဖြင့် အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ဆိုင်ရာမိန်းကလေးများမှ ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြပါသည်။ ပန်းဓမ္မရာ၊ ပန်းမျက်နှာ ကြက်တို့ကို ပြုလုပ်ကြပြီး မြပန်းအိုးကြီး များဖြင့် နဂါးပြည်တွင်သာရှိသော အလှ ဆုံးသော ပန်းတို့ကို ထိုးစိုက်ကြပါသည်။

ခမည်းတော်၊ မယ်တော်နှင့် အစ်မတော်တို့က ကျွန်တော်ကို မှာတမ်း ခြွေ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော် လူ့ပြည်သို့ သွား ရောက်စဉ် ကာလ၌ ကျွန်တော်၏ ရုပ်ကလာပ်သည် ဤသလွန်အပေါ်မှာ ပင် မပျောက်မပျက် တည်ရှိနေပေလိမ့် မည်။ ကျွန်တော်မှ သိုက်ကြီးဖြတ် လိုက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရားများကို ကျင့်ကြ ပွားများအားထုတ်၍ တစ်မင် တစ်ဖိုလ် ရရှိသွားလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ ရုပ်ကလာပ်သည် ကွယ် ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်၏ ရုပ်ကလာပ် ၌နေသေး သရွေ့ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တွင် ဤသိုက်နန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ မည်ဖြစ်ကာ ရှင်သန်၍ လာမည်ဖြစ်ပါ သည်။

“မောင်လေး၊ မင်းဟာ လူ့ပြည် ကို ရောက်သွားရင် အစ်မတော်တို့ကို မေ့သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျ အစ်မ တော်တို့က လာပြီး သတိပေးမယ်နော်၊ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြီးသတိရလာလိမ့် မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် မောင်တော်လေး က သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပြီး

ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ အစ်မတော်တို့ အတွက်၊ ပြီးတော့ သိုက်နန်းရှင်တွေ အတွက်၊ ပြီးတော့ (၃၁)ဘုံသား အားလုံး အတွက် အမျှပေးဝေပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ အစ်မတော်တို့၊ မောင်တော်လေး အမြဲတမ်း မှတ်မှတ် ရရနဲ့ အမျှတူသိုလ်ပေးဝေပေးပါမယ်၊ တကယ်တော့လည်း အခုလို မောင် တော်လေး လူ့ပြည်ကို သွားခွင့်ရရှိခဲ့ တာဟာ အစ်မတော်တို့ရဲ့ ညွှာတာမှုနဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကြောင့်ပါ”

မကြာမီ ကျွန်တော်သည် သိုက် ဘဝမှ စုတေရတော့မည် ဖြစ်သော ကြောင့် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့နှင့် အစ်မတော်တို့ကို တန်ဖော့လိုက်ပါ သည်။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်နှင့် အစ်မတော်တို့သည် မျက်ရည်ဝဲလျက် ရှိပါ၏။

ထို့နောက် အစ်မတော်တို့ကို ကန်တော့လိုက်ပြန်ပါသည်။ တကယ် တော့ ကျွန်တော်သည် မတရားပါ။ ကျွန်တော်လူ့ပြည်သို့ သွားရောက်ခြင်း ကို ကျွန်တော်မိသားစုအားလုံးမှ ဆန္ဒ မရှိကြပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာစေ ရန် လိုက်လျောပေးကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိုက်နဂါးဘဝသည်ကား ဘေး ကင်းရန်ကွာလျက် ချမ်းသာခြင်းအတို ရှိပါ၏။ လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကသို့ တိုး ဝင်ရမည်မှာ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် စမ်းတပါးစား ရှိလှပါ၏။ အနာဂတ်ကို ကြိုမမြင်နိုင်သောကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် ဘေးအန္တရာယ်တို့ တွေ့ကြုံရမည်မှာ သေချာလှပါ၏။

ကျွန်တော် ရွာဓမ္မမည် စော ရတနာနွယ်ကကော ဘယ်ဘဝ ဘယ် အခြေအနေ ဘယ်ဆီ ရောက်နေမှန်း မသိ။



နှစ်ပေါင်းများစွာက သမုဒ္ဒရာ အတွင်းသို့ ကျပျောက်သွားသော အဝဲ တစ်စင်းအား ရေငုပ်၍ ရှာသူကဲ့သို့ အကျိုးရလဒ်နှင့် ပေးဆပ်ခြင်းမှာ မထိုက်တန်လှမှန်း သိပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် စောရတနာနွယ်အား ပေးဆပ်ခြင်းများစွာဖြင့် စွန့်စားကာ ရှာဖွေကြည့်ရန် နောက်မဆုတ်သော သန္နိဋ္ဌာန်ကို ချခဲ့မိပါပြီတည်း။

လူ့ဘဝတွင် ကံအကြောင်း ကောင်း၍ သူနှင့် ကျွန်တော် သက်တူ ရွယ်တူ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်ရသည် ဆိုပါစို့။ သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါ မည်လား။ ကျွန်တော်က မှတ်မိလျှင် လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါ မည်လား။ ပြီးခဲ့သော အတိတ်ဘဝက ကျွန်တော် သူ့ကို မေတ္တာကမ်းလှမ်းရန် စီစဉ်နေဆဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူ့ရဲ့ မေတ္တာကို မရရှိခဲ့။ သူ့ရဲ့ သဘောထားကို မသိရှိခဲ့ရ။ ယခုဘဝတွင်ရော သူသည် ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာရှိနိုင်ပါ မည်လား။ မျှော်လင့်အားတို့ လျော့နည်း ရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အတွေးစတို ကိုဖြတ်၍ သလွန်တော်ပေါ်သို့ တက် ရောက်လိုက်ပြီး ပက်လက်အနေအထား လှအိပ်လိုက်သည်။ အစ်မတော်တို့သည် ရွှေအနားကွပ်သော ကတ္တီပီ ခြုံထည် စကြီးကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်း ခြုံပေးလိုက်ကြပါသည်။ မယ်တော်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်သို့ ပန်းရောင် ပဝါကလေး အုပ်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ကျွန် တော်၏ သတိတရားတို့ တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီး တစ်ဆက်တည်း မှာပင် မျက်စိထဲ၌ နေသာချိန်တွင် မျက်စိမှိတ်ထားပြီး ကြည့်သောအခါ

မျက်ခွံကို ဖောက်၍လာသော အလင်း များကြောင့် နီနီရဲရဲကြီးကိုသာ မြင်တွေ့ နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါ၏။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် တောင်တစ်လုံးရွာနှင့် (၇)မိုင်ခန့်ဝေး သော မြို့သာအရှေ့ရွာရှိ ပြည်ကြီး တရုတ်ကြီး၏ မြန်မာဇနီး ဒေါ်ဖွားအံ၏ ဝမ်းကြာတိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိကာ ပဋိသန္ဓေစွဲတပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းတွင်း၌ရှိစဉ်၊ မွေးကင်းစ အချိန်၊ နို့စို့အရွယ် စသော ကာလများ ကား ဝေဝေးထွေပြားလျက် ဘာကိုမျှ မမှတ်မိပါ။ တဖြည်းဖြည်း လူမှန်း သိတတ်စအရွယ်မှာသာ ကျွန်တော်၏ ဘဝကို သိရှိပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ၏ ဖခင်ကြီးသည် မြန်မာစကား မပြော တတ်ပါ။ စိုးတိန်းကုမ္ပဏီနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ် ကြောင်း သိရှိပါသည်။

ကျွန်တော့် မိခင် ဒေါ်ဖွားအံမှာ ပခုက္ကူပခန်းကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။

မြို့သာရှိ ဆွေမျိုးများထံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာခိုက် ဦးကွမ်စိနှင့် အကြောင်းပါခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်ဆုံးသား ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဖိုးစံ၊ ကိုဖိုးဝင်း၊ ကိုညီ ငယ်၊ မမြအံ၊ မမြရဲ့တို့သည် ကျွန်တော် ၏ အစ်ကို အစ်မများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော့် ဖခင်နှင့် မိခင်မှာ သားအဖမျှ အသက်ချင်း ကွာလှပါ သည်။

ဖခင်၏ ဇာတိ တရုတ်ပြည် ရှန်ဟိုင်းမြို့တွင် မယားကြီးနှင့် သား သမီးများရှိပြီး စာအဆက်အသွယ် မပြတ်သည့်အပြင် အနည်းဆုံး တစ်နှစ် လျှင် တစ်ခေါက်မှ သုံးခေါက်ခန့်အထိ တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်လေ့ရှိပါသည်။

တစ်ဖက်တွင် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း လုပ်ရင်း နေအိမ်တွင် အထည်အလိမ် ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် စီးပွားရေး ချော လည်၍ ထိုခေတ်က အရင်းရှင် မြေဈာ ယာရှင်စနစ်ဖြစ်ရာ အထက်တန်းထူး လူတန်းစားများတွင် ဝင်ဆံ့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖခင် အသက်(၇၀) အရွယ်၊ ကျွန်တော် (၁၂)အရွယ်ခန့်တွင် တရုတ်ပြည်မှ အဖေ၏သားနှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး ၎င်းတို့အပြန်တွင် အဖေသည် ဒါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အလုပ် အပတ်သဘောမျိုးဖြင့် တရုတ်ပြည်မှ လိုက်သွားခဲ့ရာ သေဆုံး၍လား။ သူ သမီးများမှ ပြန်မလွတ်၍လား မသိ။ ထိုအချိန်မှစ၍ အဖေ့ကို ကျွန်တော် ထပ်မံ မတွေ့ရှိရတော့ပါ။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် တရုတ် ပြည်မှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသဖြင့် ဖတ်တတ်သူများကို မြကြည့်ရာ (၆) အချိန်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက မြို့သာ၌ ပြည်ကြီးတရုတ်လူမျိုးများ အိန္ဒိယနွယ်ဖွားနိုင်ငံခြားသားတို့ မြို့ တွင် ဦးနှစ်ဆယ်ခန့် နေထိုင်သွားခဲ့ကြ သည်။ ဤစာကို မန္တလေးမြို့ရှိ ဇိုးမ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲသို့ သွားရောက် ပြသရာ ဟုပြောသဖြင့် အမေသည် မန္တလေး သွားရောက် ပြသခဲ့ရာ ငွေအပြန် အပြား ရရှိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် အမေသည် ဇိုးမ သားသမီးများကိုလည်း မဆုံးမနိုင် ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုများ သို့ အရက်သမား၊ ထန်းရည်သမား၊ ဖဲသ များသာ ဖြစ်ကုန်ကြ၍ ကျွန်တော် သူ လည်း ဝင်ငါနားနီး ဝင်ငါဆိုသကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် ထန်းရည်သမား မြ ရပြီး မောင်ပေါဟူသော ကျွန်တော်



အမည်အား တာလီပေါဟူ၍ အမည်တွင်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နွဲ့ကောင်များကဲ့သို့ ရှိပြီးသား စည်းစိမ်များကို လွယ်လွယ်ပင် ထိုင်၍ သုံးဖြုန်းကြရာ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဖခင်ကြီး ထားရစ်သော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ ပြုတ်ပြုတ် ပြန်းကာ ကုန်းကောက်စရာ မရှိတော့အောင် ဆင်းရဲမွဲတေခဲ့ကြရပါသည်။

မိခင်ကြီးသည်လည်း သားဆိုးများ၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် စိတ်ထောင်းတိုယ်ကြေဖြစ်ခဲ့ရကာ အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် အိုစာ၍ စွားခဲ့ပါသည်။ အစ်မများလည်း အိမ်တွင်းရေး မသာယာသဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အိမ်ထောင်ပြုသွားကြပြီး မကြာမီ အဖေသည်လည်း တွယ်လွန်သွားခဲ့ရပါ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ငမူးညှိအစ်ကိုတစ်သိုက်သာ ကျန်ရှိရစ်ခဲ့ရပါတော့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် စားရေးပင်ခက်ခဲ့လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာဖြင့် ကြုံရာကျပန်းအလုပ်တို့ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုများထဲတွင် ကျွန်တော်သည် တရုတ်ပုံအပေါက်ဆုံးဖြစ်၍ ဇာရုတ်လူမျိုးများက ချစ်ခင်ကူညီကြ၍ အနေအစား ချောင်ပါသေး၏။

ရွာတွင် ကံဆိုးသောမိန်းကလေးများလည်းရှိ၍ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်သူများ ပေါ်ခေါက်ခဲ့ကာ နောက်ဆုံးတွင် ညီအစ်ကိုတစ်တွေ အစဉ်အတိုင်း အိမ်ထောင်ကျ နှုတ်ကြပါသည်။

၎င်းတို့လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် အရွယ်လည်း ရလာကြပြီဖြစ်ရာ ထောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုပြင်နေထိုင်

သွားကြသဖြင့် ဘဝတွင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်သွားနိုင်ကြပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော မဝိုင်းချီဟူသည့် မိန်းကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။ မဝိုင်းချီသည် ငယ်စဉ် မီးတွင်းထဲမှာပင် မိခင်ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဆွေမျိုးများမှ ဝိုင်းဝန်းချီပိုးထိန်းကြောင်းခဲ့ရသဖြင့် မဝိုင်းချီဟု အမည်တွင်ခဲ့ရပါသည်။ ရုပ်ကလေးကလည်းလှ၍ သဘောကောင်းလှသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သနားရာမှ မေတ္တာသက်ဝင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် မောင်ကံတင်၊ မောင်ကံအေး၊ မကောင်းဟူသော သားသမီးသုံးယောက်ထွန်းကားပြီး မဝိုင်းချီသည် အငယ်ဆုံးသမီးကလေးမကောင်းနို့စို့အရွယ်မှာပင် ကွယ်လွန်သွား၍ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြန်ရာ မတင်ရွှေဟူသော သမီးကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။

(သိုက်ဆက်တို့ အိမ်ထောင်ပြုပါက ကာယကံရှင်ကို ပြန်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပြန်မခေါ်ဖြစ်လျှင် အိမ်ထောင်ကွဲခြင်း၊ အိမ်ထောင်ဖက် ပျက်စီးခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။)

ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က ငွေကြေးမချောင်လည်သော်လည်း ဝါသနာပါရှိသဖြင့် မြင်းကလေး တစ်ကောင်မွေးထားခဲ့ပါသေးသည်။ ဘာသာရေးနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး ထန်းရည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်စွာ သောက်သုံးခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသက်(၆၀)တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

အချိန်မခြားပါ။ ကျွန်တော်သည် သိုက်နန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြီး သလွန်တော်ပေါ်မှ ပြန်လည်နိုးထလာခဲ့ပါသည်။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်နှင့် အစ်မတော်များသည် ဝန်းရံလျက် ဖိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သိုက်ဘဝပြန်ရောက်မှ စောရတနာနွယ်ကို သတိရလာမိ၏။

ကျွန်တော် လူ့ဘဝတွင်ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က အဘယ်ကြောင့် စောရတနာနွယ်ကို မေ့လျော့၍ နေခဲ့ရပါသနည်း။ ရှာဖွေရန် မေ့လျော့၍ နေခဲ့ရပါသနည်း။ လူ့ဘဝကို သွားရောက်ခဲ့ရသည့်အချိန်တို့ကို နှမြောမိပါ၏။

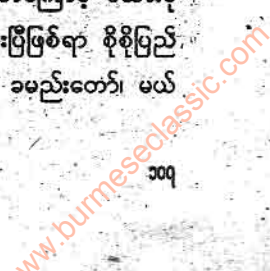
“ဟော- သားတော် သတိရလာပြီ”

“မောင်တော်လေး သတိရပြီ” ဟုဆိုကာ ဝမ်းသာနေကြသော်လည်း ကျွန်တော်သည် မပျော်ရွှင်ဘဲ ဖြစ်နေပါ၏။

“မောင်တော်လေး လူ့ဘဝဆိုတာ သိုက်ဘဝနှင့်စာရင် ဘယ်လောက်ပင်ပန်း ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တစ်ဘဝကနေ တစ်ဘဝကို ကူးပြောင်းရင် မေ့ပင်အောက်ကို ဖြုတ်ရတယ်လေ၊ ဘဝသစ်ကိုရောက်သွားရင် ဘဝ အဟောင်းက ဟာတွေကို မေ့သွားကြရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သံသရာကို လူတွေ မကြောက်ကြတာပေါ့”

ဟု အစ်မတော်များမှ ပြောပြကြပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် မိသားစု ပြန်လည်စုံညီသွားပြီဖြစ်ရာ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်သွားပြီး ခမည်းတော်၊ မယ်



တော်တို့လည်း စိတ်ချ လက်ချ ဂုဏ်
တော်ပွားခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့ကို
ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိပြီး မကြာမီ
ဟစ်နေထွင် ခမည်းတော်သည် မိသားစု
တွင်း အရေးကြီး ညီလာခံတစ်ခု
ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။

“ခမည်းတော်တို့ဟာ ကိုယ့်သိုက်
ကို စွန့်ခဲ့ရတာကြာပြီ၊ ကိုယ့်သိုက်ကို
ကိုယ့်ဘာသာ စောင့်ရှောက်ရတာပဲ
စိတ်ချလက်ချ ရှိတော်မူတာမို့ အုန်း
တကူးကို ပြန်ကြစို့၊ အဲဒါ သားတော်
သမီးတော်တို့ရဲ့ ဆန္ဒကို စိတ်ထဲရှိတဲ့
အတိုင်း လျှောက်ထားကြစေ”

အမှန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည်
အုန်းတကူးသို့ ပြန်ချင်ပါသည်။ ရတနာ
ပစ္စည်းများအတွက်လည်း စိတ်မချနိုင်
သကဲ့သို့ စောရတနာနွယ်၏ ပုံတူပန်းချီ
ကားကြီးကိုလည်း စိတ်မချသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်တော်
အစ်မတော်သုံးဦးတို့သည် တစ်ဦးကို
တစ်ဦး အဓိပ္ပာယ်များစွာဖြင့် ကြည့်ရှု
လိုက်ကြပြီး ပြိုင်တူပင် “သင့်မြတ်တော်
မူလှကြောင်းပါ ခမည်းတော် ဘုရား”
ဟု လျှောက်တင်လိုက်ကြပါသည်။

မကြာမီ ကရဝိတ်ဖောင်တော်
ကြီး ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။ အရံလှေ
အဖြစ် လွန်းကြင်လှေကြီး (၃)စင်းလည်း
ပါဝင်ပါသည်။ လှေကြီးများပေါ်တွင်
အောင်စည် အောင်မောင်းများလည်း
ပါဝင်၍ စောင်းညှင်းပတ်သာ တူရိယာ
များနှင့် လှေတော်သံသီဆိုမည် ယိမ်း
အဖွဲ့သားများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ လှေ
တော်သားများ စုံလင်လှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နဂါးပြည်သည်
ရေအောက်မှာပင် ရှိသော်လည်း ကုန်း
မြေများနှင့် တောတောင်များရှိပြီး

ချောင်း၊ မြောင်း၊ အင်းအိုင်၊ ရေကန်သာ
များ သီးခြားရှိပါသေး၏။ ကျွန်တော်တို့
သည် ရောဝတီကဲ့သို့ မြစ်ကြီးအတိုင်း
ဖောင်များ လှေများဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြ
ရသည်မှာ ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းလှပြီး
သာယာလှပသဖြင့် ကျွန်တော်သည်ပင်
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများ ခံစားလာရပါ
သည်။

ဖောင်ဦးထိပ်တွင် လေတဟူးဟူး
တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ အေးမြမှုနှင့်အတူ
ကြည့်၍ မဝနိုင်သော မြစ်ကမ်းနံဘေး
မှ တောတောင် ရေမြေသာဘဝ ရှုမျှော်
ခင်းတို့ကို ငေးမျှော်ရင်း ဤခရီးတွင် စော
ရတနာနွယ်သာ ကျွန်တော်နှင့် အတူပါ
လာလျှင် မည်မျှ အထိ ဝမ်းမြောက်
မိလေမည်လဲဟု တွေးမိပါသေး၏။

ထိုသို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာ
သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ သိုက်
နန်းရှိရာ အုန်းတကူးတောင်တော်သို့
ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်ပေါင်း
များစွာ ခွဲခွာခဲ့ရသော ဇာတိရွာသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသကဲ့သို့ ခံစား
ရကာ ပျော်ရွှင်မိကြပါ၏။

သို့သော် ဤနေရာ ဤမြင်ကွင်း
များကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အတိတ်၏
ကြေကွဲဖွယ် အချိန်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြန်
လည်မြင်ယောင်လာမိသဖြင့် ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲလို့ လာရပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အနှစ်နှစ်
အလလက ကွဲကွာနေခဲ့ရသော သိုက်
နန်းတွင်းမှ ရွှေဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်ကို
ဖူးမြော်ကြည့်ညို၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်
ကာ ပူဇော်တန်တော့လိုက်ကြပါ၏။
ထို့နောက် ဘုရားပန်းများ သစ်သီးပွဲ
သေဇာတ်တော်ရေ နံ့သာတိုင်တို့ကို
အသစ်ပြန်လည်ပူဇော်ကြပြီး ပုတီးစိပ်

ခြင်း မေတ္တာဘာဝနာပွားများခြင်းတို့ကို
ပြုလုပ်လိုက်ကြပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည်
ပဏတိ ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ တက်ရောက်
လိုက်ပြီး တောင်တော်ပေါ်နှင့် အုန်း
တကူးရွာကို ကြည့်မိပါသည်။ အုန်း
တော်ကြီးကျောင်းနှင့် ရွာပါ တော်တော်
ခပ်ငေးဝေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားသည်ကို
တွေ့ရပါသည်။

ဤဒေသတွင် လူတို့ အရောက်
အပေါက်များလာ၍ သစ်၊ ဝါး ခုတ်သူ
များ ပေါများလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်။
ယခင်က နေပြောက်မထိုးနိုင်လောက်
အောင် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက်
ရောက်လျက်ရှိသော သစ်တော၊ ဝါး
တောကြီးတို့ မရှိတော့ပြီ။ သစ်ပင်ငယ်၊
ဝါးပင်ငယ်များသာ ခပ်ကျဲကျဲ တွေ့ရှိ
ရပါတော့၏။

ဤတောင်တော်တွင်သာ သိုက်
စောင့်များ၏ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့်
နတ်ကြီးသည်မှာဆိုကာ လူများ မခုတ်
ခံ၍ သစ်ပင် ဝါးပင်များ ဤမျှ ကျန်ရှိ
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။
မီးသွေးဖုတ်သူ၊ ဣောင်ယာလုပ်သူတို့
ပေါများလာသဖြင့် ဤမျှတောတောင်
တို့ ပြုန်းလွယ်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နဂိုက ရှစ်၊ ဂဗူးများသာ
နေထိုင်ကြသော အုန်းတကူးရွာကလေး
တွင် ယခု မြန်မာလူမျိုး အနည်းငယ်တို့
ရောက်ရှိ နေထိုင်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း
တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဧကံဘွားမိသား
စုမှ မရတေမီက ဤတောင်တော်၏
အမြင့်ဆုံးအပိုင်း အနောက်တောင်
ထောင့်တွင် စေတီတော်တစ်ဆူ တည်
ထားကိုးကွယ်ရန် ရည်ရွယ်၍ ကျောက်ခဲ
များ စုပုံထားသော နေရာကလေးတွင်



မြက်များနှင့် ချွန်လှယ်များပေါက်ရောက် လျက်နေပေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အုန်းတကူးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့သော အချိန်တို့သည်ပင် ကြာညောင်း၍ လာခဲ့ပြန်ပါ၏။

သိုက်နန်းတွင် နေထိုင်ရခြင်း၊ နဝါးပြည်တွင် ဖျော်မွေ့ခြင်းတို့သည် အေးချမ်းသာယာ၍ စိတ်ကျေနပ်စရာ တောင်းလှပါ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ စည်းစိမ်များကိုပင် အားကျသူတို့ များလှပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ သိုက်နဝါးဘဝမှာ စားဝတ်နေရေး၊ တိုင်းရေး ပြည်ရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးမှ အစ မည်သည့်အရေး တို့စွာမှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာ၊ ပူပင်ကြောင့်ကြစရာများ မရှိသဖြင့် အချိန်ပိုများစွာ ရရှိနေပါသည်။ စည်းစိမ်များကို ခံစားလိုသူအဖို့မူ ကောင်းလှပါ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ရလူ ဦးဆိုင်နိုင်ခိုင်ခွင့် နောက်ထား တစ်ခဏသာမျှ တစ်ကြိမ်သာ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပြီး တေးသော်မျှ ခပ်ဟဟ ပြောခွင့်မရရှာခဲ့သော စောရတနာနွယ်အား သတိရဆမ်းတ၍ လာမိပြန်ပါ၏။ ထိုအခါ သူ့ဘဝသို့ ပြန်လည်သွားရောက်လိုသော ချင်ခြင်းသည် ပေါ်ပေါက်၍ ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လူ့ဘဝမှ ပြန်ထုတ်လာသည်မှာ ဘာမျှမကြာသေး။ သူတစ်ဖန် လူ့ဘဝသို့ ပြန်လည်သွားရောက်လိုသည်မှာ လွန်လှသည်ဟု ဆိုသောဘာသာလည်း သိရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုဆန္ဒကို ပြန်တော်၊ မယ်တော်နှင့် အစ်မများ ပြောပြတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ သို့သိပ်

၍ သိမ်းဆည်းထားရှိပြီး ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်၍ နေလာခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဖျော်ရွှင်ရယ်မောခြင်းဟူ၍ မရှိတော့လောက်အောင် တစ်ကိုယ်တည်းငေးမိုင်၍ နေခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် လူ့ဘဝသို့ သွားရောက်ခဲ့သော်လည်း စောရတနာနွယ်အား မတွေ့ရှိခဲ့ဘဲ ပြန်လာရသောကြောင့် ဘဝင်မကျဘဲ မကျေမချမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

အကယ်၍ အစ်မတော်တို့က သာ အိပ်မက်ဖြင့် လာရောက် ဆက်သွယ်၍ ကျွန်တော် ဘဝအကြောင်းကို သိစေခဲ့မည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် စောရတနာနွယ်ကို ပြန်လည်သတိရလာမည်ဖြစ်ကာ ရှာဖွေခဲ့မိပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အစ်မတော်တို့ကို အပြစ်တင်ရပေတော့မည်။

“အစ်မတော်တို့၊ ကျွန်တော် လူ့ပြည်မှာ ရှိစဉ်က ဘာလို့ မဆက်ဆွယ်ခဲ့ကြတာလဲ ဘုရား”

“ဆက်သွယ်ပါသော် ကောမောင်တော်လေးရယ်၊ အဲဒီတုန်းက မောင်တော်လေးမှာက ဘုရားတရားမရှိ မူးယစ်သောက်စားလို့ နေလေတော့ မောင်တော်လေးရဲ့ ဝိညာဉ်အရောင် အဝါဟာ မတောက်ပနိုင်ဘဲ ရှိနေတော်မူတယ်၊ ဒါကြောင့် အိပ်မက်ပေးပေမယ့်လည်း မရနိုင်အောင် ရှိတယ်” ဟု မိန့်တော်မူကြပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အချိန်တို့ ဆက်လက်ကုန်လွန်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သိုက်နန်းတွင် ငြီးငွေ့သည်ထက် ငြီးငွေ့၍ လာနေမိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် လူ့ပြည်သို့ တစ်ဖန် တစ်ဘဝဖြင့် ထပ်မံသွားရောက်လိုပါသေးကြောင်း မယ်တော်ထံသွားရောက်

ခစား၍ တောင်းပန်လျှောက်ထားမိပြန်ပါသည်။

မယ်တော်မှ ပြန်ရောက်သည်မှာ မကြာသေးသဖြင့် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်နှင့် အစ်မတော်တို့မှာ အလွမ်းသော်မျှ မပြေနိုင်ကြသေးပါ။ ပြန်မသွားပါနှင့်ဦး သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပေးပါဦးဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အောင်အီး၍ နေရပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်မှ ဇွတ်ထပ်လျှောက်တင်ပြန်လျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် မိသားစုမေတ္တာတရားကို ဥပေက္ခာထား၍ သံယောဇဉ်နည်းပါးသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသွားမည်ကိုလည်း စိုးရွံ့မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နေရပြန်ပါ၏။

အတန်ကြာသော် ဥယျာဉ်အတွင်း၌ အစ်မတော်တို့ဖြင့် လှည့်လည်သွားလာနေကြရင်း -

“အစ်မတော်တို့ကို လျှောက်ထားစရာရှိလို့ လျှောက်တင်ရပါစေ”

“မောင်တော်လေး လျှောက်တင်မည် အကြောင်းအရာကို အစ်မတော်တို့ သိရှိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်၊ လူ့ပြည်ကို သွားချင်တယ်လို့ လျှောက်တင်မှာ မတုတ်လား” ဟုဆိုကြပါသည်။

“မှန်လှပါ အစ်မတော်တို့ မောင်တော်လေးမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဆန္ဒတော်ဟာ အဲဒါပါပဲ၊ ဒီတစ်ခါ မကျေနပ်ပွဲ နှဲလိုက်ချင်ပါသေးတယ်၊ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကို အစ်မတော်တို့ ကူညီပိုင်းဝန်းလို့ လျှောက်တင်တော်မူကြပါ ဘုရား”

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်းအား လျှော့သံဖြင့် တိုးညှင်းစွာ လျှောက်ထားလိုက်လျှင် အစ်မတော်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြပြီး -



“ဒီကိစ္စ အစ်မတော်တို့ တာဝန်ထားပါ။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့ကို ရအောင် လျှောက်တင်ပေးပါမယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ဆင့် စိတ်အေးသွားခဲ့ရပါသည်။

မကြာမီ ခမည်းတော်မှ အခေါ်တော်ရှိသဖြင့် ဝင်ရောက် စားရပါသည်။

“သားတော်၊ လူပြည်ကို တစ်ဖန် သွားရောက်တော်မူလို့သေးတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“မှန်လှပါ။ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ပါ ဘုရား” ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားလျှင်

“အိမ်၊ သားတော်က သိုက်နန်းမှာ မပျော်မွေ့လေတော့လည်း ဗုတ်မှာ ပါပဲလေ။ ကဲ ကဲ ဒါဆို စိတ်အေးလက်အေးသာနေပါ။ အချိန်ကောင်းအခါကောင်း ရက်ကောင်းသာ ရွေးထားပေတော့ စီစဉ်ပေးမယ်”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မဖော်ပြတတ်အောင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်၍ သွားပါသည်။

ယခင်တစ်ခေါက် လူပြည်သွားရောက်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်သည် သလွန်ထက်သို့ တက်ရောက်ကာ လဲလျောင်းနေလိုက်ပါသည်။ ခဏကြာလျှင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်၍ သွားသကဲ့သို့ အသိတရားတို့ ကွယ်ပျောက်သွားပြီးနောက်တွင် မိခင်၏ ဝမ်းရေကို မြင်တွေ့နေရသဖြင့် မျက်စိထဲတွင် အနီရောင်တို့သာ လွှမ်း၍ နေပါ၏။

“ဟော ဆရာနိုးလာပြီ၊ ဆရာနိုးလာပြီ”

ကျွန်တော်သည် ယခုမှ အိပ်မက်မှ နိုးထလာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါ၏။ ကျွန်တော်နံ့သားတွင် အိဖြူ တင်တင်

ဦး၊ စန္ဒာဝင်းတို့ ရှိနေကြပါ၏။ တလေးများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆူညံစွာ ဆော့ကစား၍ နေကြပါ၏။ အချိန်အားဖြင့် တစ်နာရီခန့်တော့ ကြာမြင့်လိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ အခုန အိပ်မက်တွေ မက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ဆရာရဲ့ မျက်နှာအမူအရာဟာ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲနေပြီး ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ပါးစပ်ကလည်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့”

ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩမဆုံးနိုင်သော ကျွန်တော်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို အိပ်မက်အသွင်ဖြင့် ပြန်လည် တွေ့မြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် အမည်မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာ တစ်ရပ်ခံစားရကာ လေးလံထိုင်းရှိုင်း၍ နေပါ၏။ ယုံရမည်လား၊ မယုံရမည်လား မဝေခွဲတတ်နိုင်ပါ။

“ဆရာ အိပ်ပျော်နေတုန်းက ထူးဆန်းတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ဟိုတစ်ခေါက်တုန်းက လာတဲ့ လိပ်ပြာကလေးလေ ဆရာခေါင်းထက်မှာ ဝဲယုံနေတယ်၊ နဖူးပေါ်နားလိုက် ပျံလိုက်နဲ့” တင်တင်ဦးမှ ပြောပါသည်။

“ကဲ-အချိန်ကောင်း တော်တော် လင့်သွားပြီ၊ ပြန်ကြစို့၊ တျောင်းသားတွေကို ခေါ်လိုက်တော့”

အရင်တစ်ခေါက်တုန်းကကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်စေတီကို ရှိခိုးတန်တော့ကြပြီး အဖျှအတန်းပေးဝေကာ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ စိတ်ထဲတွင် မရွှင်ပျူ အတွေးတို့သည်လည်း မတင်မကျ။ ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်၏ ဘဝဟောင်းများကို ပြန်လည်သိရှိရပြီး နောက်တွင် ကျွန်တော်အတွေးထဲ၌ အတိတ်ဘဝ၏ အသေးစိတ် အဖြစ်

အပျက်တို့ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပါ၏။

အစ်မတော်သည် ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝဆက်ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပြသလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ စောရတနာနွယ်၏ ပန်းချီကားကိုလည်းကောင်း စောရတနာနွယ်၏ ရုပ်သွင်ကို လည်းကောင်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြန်လည် မြင်ယောင်၍ လာမိပါသည်။

“ဆရာ ဒီတစ်ခါတောင်ပေါ်တဆင်းလာပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိသလိုပဲ”

ဟု ကိုမြင့်ဦးမှ ကျွန်တော်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော် တောင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားလို့ ခေါင်းတွေအုံ့ပြီး မကြည်မသာ ဖြစ်နေလို့ပါ” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် စဉ့်ကိုင်သို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းတို့သည် ယုံရန်ခက်ခက် အိပ်မက်ဆန်လှသော်လည်း ယခုမျက်မှောက်ကျွန်တော်ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြည့်မိပါ၏။

ကျွန်တော်အညံ့ ဤတတိုင်းဆိုလျှင် ဦးပေါဘဝမှ စုတေသောအခါ သိုက်နန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးပေါ၏ သမီးမကောင်း(အမေကောင်း)၏သားဖြစ်နေပြန်သဖြင့် အမေကောင်းတစ်ယောက် တည်းကပင် ပထမတစ်ဘဝ၌ ကျွန်တော်ကို အဖေဖေတော်ရပြီး နောက်တစ်ဖန် ယခု ဒုတိယတစ်ဘဝ၌ ကျွန်တော်ကိုပင် သားပြန်တော်ရပါ၏။ ဘဝသံသယ

သည်ကား ဆန်းကြယ်လှပါ၏။ ရွှံ့ပင်
ဆွေးလွန်းလှပါ၏။ ကျွန်တော်သည်
(၁)နှစ်သာ ကွာခြားပြီး လူ့ဘဝသို့ ပြန်
သည်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်အဘိုးကို သိမိလိုက်
သူများမှ ကျွန်တော်ကလေးဘဝတွင်
“ပေါင်နဲ့ တူတယ်” “အုန်းပေါင်နဲ့ တူ
တယ်” ဟု ပြောဆိုခံခဲ့ရခြင်းများကို
သည်ကောင်း၊ “မင်းက အိပ်ရင် အဖေ
အိပ် ကိုယ့်လက်ကို ခေါင်းအုံးပြီး ဘေး
အစောင်းလေး အိပ်တတ်တယ်” ဟု
အဖေက ပြောခဲ့ခြင်းများကို ပြန်လည်
အတိရမိပါသည်။

ဤဘဝတွင် ထူးခြားသည်ဟု
ပြောရပါမည်။ ကျွန်တော်သည် ခုနစ်နှစ်
အရွယ်တွင် သင်္ဘောသင်္ဘောကား
များကို သင်္ဘောကားများ ဖြစ်ပေါ်လာ
ပါ၏။ (ထိုအကြောင်းအရာတို့သည်
လည်းလှပေလှပေ “နေရင့်၍ မကြေမီ”
အတွင်း သီးခြားဖော်ပြပါမည်) ကျွန်
တော်သည် လူချစ်လူခင် ပေါများ၏။
ကျွန်တော်အား တွေ့မြင်သူအပေါင်းမှ
ကျွန်တော်ကို ဦးစားပေး ဆက်ဆံကြ
ခြင်း မျက်နှာပွင့်လန်းပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မြင်းစီး၊ သိုင်း
တူတယ်၊ ဓား၊ လက်နက်ကိုင်
ခြင်းတို့ ဝါသနာထုံ၏။ ကဗျာ၊
ဂီတနှင့် ပန်းချီတို့ကို သင်ကြား
သင်တတ်မြောက်၏။

ဘာရယ်မှန်းမသိပါ။ ကျွန်တော်
အဖေ (စ)တန်းအရွယ်က ပေါ်ထွက်
စဉ်က ဝိုင်းထီးဆိုင်၏ “တစ်ယောက်ရှိ
သီချင်းကို နားထောင်မိပြီးသည်
တွင် လောကတစ်နေရာ၌ ကျွန်
တော်နှင့် ရေစက်ဆုံမည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ကျွန်တော်စိတ်အစဉ်ကို
နှိပ်နှိပ်မည့် မိန်းကလေးသည်

အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အသန့်စင်ဆုံး
အဖြစ်နှင့် တွေ့ရှိရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
နေမိခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် အုန်းတကူးသို့
ရောက်ရှိပုံမှာလည်း ဆန်းကြယ်လှပါ၏။
မရောက်ဖူးသော အရပ်၊ အသိမိတ်ဆွေ
မရှိသောအရပ်၊ မည်သူမျှ စေလွှတ်ခြင်း
လမ်းညွှန်ခြင်းမရှိဘဲ ရောက်သွားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်
စိတ်လေ၍ မြေဦးတည်ရာ ထွက်လာခဲ့
မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြို့များစွာရှိ
နေပါလျက် မရည်ရွယ်ပါဘဲ ဤအုန်း
တကူးရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားရပုံ၊
(၇)နှစ်မျှ နေထိုင်ခဲ့ရပုံတို့မှာ ရုတ်တရက်
ကြည့်လျှင် မထူးဆန်းဟု ဆိုသော်လည်း
ဆန်းကြယ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုရွာကလေးမှ
မပြန်ချင်လောက်အောင် ဖျော်ဖြေလျက်
ရှိပုံ၊ တစ်ရွာလုံးမှ ကျွန်တော်ကို ချစ်ခင်
လေးစားကြပုံတို့သည်လည်းကောင်း၊
ကျွန်တော်တွင် မြေနှင့်ပတ်သက်သော
အိပ်မက်တို့ အကြိမ်ကြိမ်မြင်မက်ပုံ၊
မြေများကို ထူးဆန်းစွာဖြင့် မကြာခဏ
တွေ့ရှိရပုံ စသည်တို့ကား သာမန်
မဟုတ်နိုင်တော့ပြီဖြစ်ကြောင်း ယခု
မှပင် နားလည်သိရှိရပါတော့သည်။

ဒီဘဝတွင်တော့ ကျွန်တော်
သည် ငယ်ရွယ်စဉ်မှစ၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့
ကာ ဘုရား တရား လိုက်စားခဲ့သူဖြစ်၍
အစ်မတော်တို့မှ လာရောက်ဆက်သွယ်
နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်ပါ
ဘဲ ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝဇာတ်
ကြောင်းတို့ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်
လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ

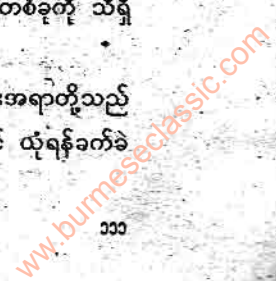
သံသရာကြီးကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိ
ပါ၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်လှည့်ပတ်
၍ နေရသော သံသရာ ချားရဟတ်ကြီး
သည်ကား ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်း
လေစွတကား။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ နေ့၊ လ၊
နှစ်တို့သည်ကား လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ မြန်
ဆန်လွန်းလှပါ၏။ ဤလောကတွင်
အချိန်၏ လျင်မြန်နှုန်းအားလိုက်၍ မိနိုင်
သော အရာဟူ၍ မရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်
တို့၏ ဘဝတစ်ခုဖြစ်တည်မှု ဟူသည်
မှာလည်း အချိန်၏ တိုက်စားဝါးမျှမှု
အောက်၌ အိပ်မက်ပမာ တစ်ခဏနှင့်
လွင့်ပျက်ရပါ၏။

တစ်ဘဝ ဝိညာဉ်ချုပ်သည်နှင့်
စက္ကန့်မခြားဘဲ ဘဝတစ်ခု ဖြစ်တည်ရ
၏။ တစ်ဖန် အသစ်ဖြစ်တည်လိုက်ရ
သော ဘဝသည်လည်း ဘာမျှ မကြာ
လိုက် တစ်ခဏနှင့် ပြီးဆုံးချုပ်ပျောက်
ရပြန်၏။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဘာမျှ
ပျော်စရာမရှိ။ အနှစ်သာရမရှိ ပျင်းရိ
ငြီးငွေ့ဖွယ် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှ
ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အနှစ်(၄၀)လုံး
လုံး ဘာကိုမျှ မသိရှိခဲ့ဘဲ နေလာခဲ့ရာမှ
ရွှေကြွတ်ယက်တွင် သက်န်းဝတ်ရန်
အကြောင်းပေါ်ပေါက်ပြီး ထူးဆန်းသော
အိပ်မက်များနှင့် ပကတိဖြစ်ရပ်တို့
အပေါ်တွင် အမှီပြု၍ ပုဂံခေတ်မှ ဘဝ
တစ်ခုကို သိရှိလိုက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ယခု
တစ်ဖန် အုန်းတကူးသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် အိပ်မက်များ
နှင့် ပကတိဖြစ်ရပ်များကို အခြေပြုကာ
စော်ဘွားခေတ်မှ ဘဝတစ်ခုကို သိရှိ
လိုက်ရပြန်ပါ၏။

ဤ အကြောင်းအရာတို့သည်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ယုံရန်ခက်ခဲ



လှသဖြင့် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ပင် ရှိနေသေးသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သော် လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်တို့တွင် လစ် ဟာကွက်မရှိ ထောင့်စေ့လှပြီး ယုတ္တိ ယုတ္တကကျနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩမိပါ၏။

အတိတ်ဘဝ အကြောင်းအရာ များနှင့် ကျွန်တော်လက်ရှိ ယခုဘဝ အဖြစ်အပျက်တို့သည်လည်း အချိတ် အဆက်မိကာ သဘာဝကျလှပါ၏။

ပုဂံခေတ်တွင် မိဖုရားကို အလှ ခံခဲ့ရသော်လည်း ပြန်လည်ပေါင်းဆုံနိုင် ခဲ့၏။ စော်ဘွားဘဝတွင် တစ်ခဏတာ တွေ့မြင်ရပြီး တစ်ဘဝတာ ဝေးကွာခဲ့ရ ပြန်ပါ၏။ လူ့ဘဝသို့ ဖာရင်ဆီရောက်ရှိ စဉ် ဘဝဟောင်းမှ အကြောင်းအရာတို့ ကို ဘာမှ ပြန်လည်မသိရှိဘဲ ရောင်ချာ ချာဖြင့် တစ်ဘဝကုန်ဆုံးခဲ့ရ၏။

ယခုဘဝတွင် လူ့ပြည့်သို့ ခုတီယဗွီ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သော အခါတွင်လည်း ဘာမျှမသိဘဲ အချိန်တို့ ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြန်ပြီ။ အကြောင်းအား လျော်စွာဖြင့် လူ့သက်တမ်းတစ်ဝက်မျှ ရောက်ရှိသော အချိန်တွင်မှ မိမိဘဝ ဇာတ်ကြောင်းတို့ကို ပြန်လည်သိရှိခွင့် ရရှိလိုက်ပါ၏။

ထိုအခါတွင် ကလေးဘဝမှ စ၍ ဘာမှန်းမသိဘဲ စိတ်အစဉ်ကို ထင်ဟပ် စိုးမိုးနေခဲ့သော မသိစိတ်၏ စေ့ဆော် ချက်တို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည် ရှင်းလင်းသွားပါတော့၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်တွင် အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့မိ၍ မိုက်မဲလှစွာ တန်ဖိုးရှိလှသော ရခဲလှသော လူ့ဘဝ၏ အချိန်တို့ကို အချည်းနှီးပေးဆပ်ပစ်ခဲ့၏။ ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့၏။ ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် ဘယ်ဘဝရယ်လို့ ရောက်၍နေမှန်း မသိ

ရှိပါဘဲ မိုက်ရွှားရဲဆန်လှစွာ ဘဝကို စတေးနေခဲ့မိပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက် တော်အခါက ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီဝင်းသား သုံးကျိပ် တို့သည် တောထဲသို့ ပျော်ပွဲစားအလည် အပတ်ထွက်ကာ မူးယစ် သောက်စား ကြ၏။ ဇနီးကြင်ရာရှိသော မင်းသား တို့သည် ဇနီးကြင်ရာတို့ကို ခေါ်ယူလာ ခဲ့ပြီး ဇနီးကြင်ရာမရှိသူများစွာ ပြည် တန်ဆာများကို ခေါ်ယူခဲ့ကြသည်။

မင်းသားတို့ ပျော်ပါးပြီး အိပ် မောကျနေစဉ် ပြည်တန်ဆာတို့သည် အဝတ်အစားနှင့် ရွှေငွေများ တိတ် တဆိတ် ဒိုးဝှက်ယူငင်ပြီး ထွက်ပြေး သွားသည်။

မင်းသားတို့ အိပ်မောကျနေရာမှ နီးထလာပြီး ထိုအကြောင်းကို သိရှိကြ လျှင် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက် လျက် တောတွင်းသို့ လှည့်လည်ကြ လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ဆုံကြ သည်။

“ချစ်သားတို့၊ မည်သည့်ဥစ္စာ ပစ္စည်းပျောက်ဆုံး၍ ဤမျှ အရေး တကြီး လိုက်လံ ရှာဖွေ၍ နေရပါ သနည်း” ဟုမေးတော်မူလျှင် -

“တပည့်တော်တို့သည် မိန်းမ ပျောက်၍ ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

ထိုသို့ဖြေကြားကြလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်မှ -

“အသင် ချစ်သားတို့သည် ပျောက်ဆုံးနေသော မိန်းမကို လိုက်ရှာ ၍ တွေ့သည်ထားဦး။ ဘာအကျိုးရှိပါ မည်နည်း။ လောကတွင် မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ ပြန်လည်တွေ့ရှိအောင် ရှာဖွေနိုင် မှသာလျှင် အကျိုးများပေလိမ့်မည်” ဟု အစချီ၍ ၎င်းတို့၏ စရိုက်နှင့် ကိုက် ညီသော ဒေသနာတော်တို့ကို ဟော

ကြားတော်မူလျှင် မင်းသားများအား သစ္စာတရားကို တွေ့မြင်သွားပြီး တူ တမ်းဝင်သွားကြရသည်ဟု သိရှိ နေသည်။

ယခု ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်း နှင့်နှင်ပင်။ ဘဝတစ်ခုတွင် ပေါင်းသား နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ဦး သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းလျက် စွဲလမ်း မိခြင်းကြောင့် ဘဝများခြားသွားသည့် တိုင် ဇွဲခွဲကြီးကြီးဖြင့် ရှာဖွေနေခဲ့မိသူ မှာ အကျိုးမရှိနိုင်ပါ။ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ဖူး လည်း သံယောဇဉ်တရား ထပ်ပုံပွား လျက် သံသရာတစ်လျှောက်တွင် မိန်းမများ ဆက်လက်တောက်လောင် အကြောင်းတရားများသာ ဖြစ်ပေလိ မည်။

ထိုအခါ မိမိသည် ဘာလုပ်သင့် ပါသနည်း။ ဘဒ္ဒညီနောင် (၃၀) အ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မှ ဆုံးမသော မေးခွန်းကို ပင် တိုက်ထိုက်ကိုယ် ပြန်လည်မေး ထုတ်ရပေတော့မည်။

မှန်ပါသည်။ ပကတိ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထက် အဆ ရာထောင်ကျ ပြောလှသော ဇောကသမုဒ္ဒရာမြင်စာ အနှိုင်းမဲ့ ကျယ်ဝန်းလှသော (၃၁) အတွင်း၌ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခါ ရောက်နေမှန်း မသိနိုင်သော မေ့ ရတနာနွယ်အား ရှာဖွေနေခြင်းအား ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီဝင်းသားတို့ တောအုပ်ထဲ တစ်ခုအတွင်း ရှောင်ပုန်းနေသော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေကြသည့် ထက် ပို၍ မိုက်မဲလှမှန်း ကျွန်တော် နားလည်လာမိပါချေပြီ။

မက်ရင် မောရတယ်၊ တွေ့ တာရင် နောင်တည်းခံရတယ်၊ သံယော ဇဉ်ဆိုတာ အပူမီးပဲ၊ ဒီ သမုဒ္ဒယတွေ သာယာမှုရယ်လို့ ခင်တွယ်နေကြရမှာ



သံသရာကြီးထဲမှာ ဘုရားတွေ ဘယ်နှ
နှင့်တွေ့တွေ့ မလွတ်မြောက်နိုင်ကြ
ဒုက္ခတောထဲမှာ ဝဲလည်နေကြတာ

ဟု မယ်တော်ကြီး၏ ဆုံးမ
စကားတို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိ
သည်။

ကျွန်တော်သည် အစ်မတော်တို့
၏ အဝဆက်ဖော်ထားပေးမှုကြောင့်
ပျော်ခဲ့သော အတိတ်ဘဝမှ အကြောင်း
အရာများကို အသေးစိတ်ပြန်လည်မှတ်
မိနေပြီ ဖြစ်ရာ ပကတိ စောရတနာနွယ်
သည်လည်းကောင်း၊ ပန်းချီကားထဲမှ စော
ရတနာနွယ်ကိုလည်းကောင်း ပြက်ပြက်
ဆင်ဆင် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

ယခု လက်ရှိဘဝတွင် စောရ
တနာ ဖြစ်နိုင်ခြေ အများဆုံးရှိသော
စောရတနာနွယ်နှင့် တူလှသော မိန်းက
လေးတစ်ဦးကို တွေ့ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
သည်ပင် အတိတ်ဘဝ ကျမိုင်းလေး
နှင့်နောင်၏ ရုပ်သွင်နှင့် ယခုဘဝ
တွင်မှာ သိပ်ပြီး မကွာခြားလှသော
အပြင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်မည်သို့
ဆုံးဖြတ်ရပါမည်နည်း။

ဖြစ်သင့်သော ယုတ္တိတန်သော
အရာကိုသိသာ လိုက်ရပေတော့

ကျွန်တော်သည် သိုက်ဘဝ
အိမ်ထောင် မပြုပါဟု
သိထားခဲ့ပါ၏။ ယခု မျက်မှောက်
တွင်လည်း လူများစွာ၏ လေးစား
မှုကို ယူနေရသော ဘုရားဒါယကာ
မိလည်း ရောက်ရှိနေပြန်

စောရတနာနွယ် တစ်ဖြစ်လဲ
မိန်းကလေးသည်လည်း ကျွန်တော်ကို
သို့ သိုက်မှ လာသူ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်
မည် ဖြစ်၍ အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည်
အမှတ်ရ သိရှိချင်မှ သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ အကြောင်းအား
လျော်စွာ ကျွန်တော်အား ပြန်လည်
အမှတ်ရလာခဲ့လျှင်သော်မှ ကျွန်တော်
သည် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကဲ့သို့ “နမလက်
လျှော့နေလေတော့” ဟု စိတ်မကောင်း
ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဆိုရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝ
လားရာအရပ်သည် ကျွန်တော်တွေ့ထင်
သကဲ့သို့ မှန်ကန်ပါသည်ဟူသော သက်
သေပြချက်တစ်ခုသည်ကား ကျွန်တော်
သည် ကျွန်တော်ကိုးကွယ်သော ရုပ်ပွား
တော်မြတ်အား စေတနာပလ္လင်တော်၊
ရွှေသားထီး၊ ငွေသားထီး၊ ရွှေသား
ပန်းခိုင်၊ ငွေသားပန်းခိုင်၊ ရွှေသား
ခေါင်းလောင်း၊ ငွေသားခေါင်းလောင်း၊
ရွှေသား ယပ်တောင်၊ ငွေသား ယပ်
တောင်၊ ရွှေသား သပိတ်၊ ရွှေသား
သပိတ်ချို၊ ငွေသား ဖလားတို့အပြင်
မြောက်မြားလှသော ရွှေငွေကျောက်သံ
ပတ္တမြား လက်ဝတ်ရတနာတို့ဖြင့်
ပူဇော်ခွင့်ရရှိနေသည်မှာ တော်ရုံပါရမီ
ရှိသူအတွက် မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ
တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏
တပည့်များနှင့် တပည့်မကလေးများစွာ
တို့သည် အိမ်ထောင်သည်များ ဘဝသို့
ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်ကာ ကြမ်းတမ်း
သော လောကဓံကို ဖြတ်ကျော်နေကြရ
သူများ ဖြစ်၍ အသက်မကြီးသေးသော်
လည်း အိုစာ၍ နေကြပေပြီ။

ကျွန်တော်သည်ကား အုန်းတ
ကူးသို့ ပုံမှန်သွားရောက်နေမြဲပင်ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်တပည့်များ၏ ကိုယ်
စား ၎င်းတို့၏သားသမီးများဖြင့် တောင်
ပေါ်ကို တက်နေရ၍ -

“တို့ဆရာကတော့ ဟေ့၊ နည်း
နည်း ဝလာပြီး အသားတွေ ပိုဖြူလာ
တာကလွဲလို့ တို့ရွာကို စရောက်လာ
တုန်းက အထိုင်းပဲ” ဟု ဒေါ်ကြည်
တင်မှ ပြောဖူးပါသည်။

အုန်းတကူးမြေသည်ကား ကျွန်
တော်အဖို့ ဘယ်သောအခါမှ မိုးနိုင်မည်
မဟုတ်ပါဟု။

(ယုံကြည်သူများအတွက် ဖြစ်
ရပ်မှန်ဟု ဝန်ခံပါ၏။ တကယ်သဘာဝ
အနေအထားမှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်
ပါသည်။ မယုံလို့သူများအတွက်မူ စိတ်
ကူးယဉ်မှုသာဟု ဆိုပါရစေ၊ အုန်းတကူး
တောင်တော်အား သွားရောက် ကြည့်ရှု
လေ့လာလိုပါက မန္တလေးမြို့ သင်္ဘော
တန်းကားဝင်း သီရိမန္တလာမှ တတောင်း
ကားကို စီးသွားလျှင် (၇) မိုင်တွင်
သပိတ်ကျင်းလမ်းမှ ခွဲထွက်ခဲ့ပါက (၃)
မိုင် (၅)ဖာလုံတွင် အုန်းတကူးရွာသို့
ရောက်ရှိမည် ဖြစ်ပါ၏။)

အုန်းတကူးရွာသူ ရွာသားများ
နှင့် တပည့်များအား အစဉ်သတိရ
အောက်မေ့စွာဖြင့် . . . ။

ပြည့်စုံတံချက်

ကျွန်တော် အုန်းတကူးသို့ စတင်
ရောက်ရှိစဉ်က စာသင်ကျောင်းမှာ
ပျက်သုဉ်းနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
ရောက်ရှိပြီးနောက်မှ ကျောင်းကို ပြန်
လည်ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်
က တွဲဖက်မူလတန်းကျောင်းအသွင်
မရေမရာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပြီး နေရာ
အတည်တကျမရှိ၊ အဆောက်အအုံ
ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိခဲ့ပါ။



ကျွန်တော်ရောက်ရှိပြီးမှ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေး တရားဝင်ကျောင်းအဖြစ် လျှောက်ထားရရှိခဲ့ကာ ကျောင်းဝင်းကျယ်ကြီး သီးခြား ဖော်ထုတ်လိုက်နိုင်ပြီး ခိုင်ခံ့သော နံကပ်ကျောင်းဆောင် ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးသံချောင်း မကွယ်လွန်မီက ဆရာလေးရဲ့ အခု စာသင်ကျောင်းနေရာက ရှေးတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင်းကြီးတဲ့။ ရေတွင်းဟောင်းကြီးတောင် ကျွန်တော်တို့ ကလေးတုန်းက ရှိသေးတယ်။ နွားတွေကျလွန်းလို့ ဖိစပ်လိုက်ကြတာ” ဟု ပြောဖူးပါသည်။

ဤသည်မှာလည်း ထူးခြားမှုပင်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဖော်ဘွားဘဝက ဤဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ဝါနေပြခဲ့ခြင်း၊ ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ခဲ့ဖူးခြင်းစသော ကုသိုလ်ဝါဒတို့ ကျယ်ဖွံ့ဖူးသော အတိတ်ကံအကြောင်းတရားတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤနေရာတွင် ယခုဘဝ၌ စာသင်ကျောင်းကြီးဆောက်လုပ်ရာတွင် အဓိက အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှတ်(၁၃) ၁/က ပညာရေးကျောင်း၏ သမိုင်းကြောင်းကို နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်း၍ ပြန်လည်ပြောပြကြသောအခါ ဤစာသင်ကျောင်းသည် ဆရာဘိုဘို၏ လက်ထက်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောစမှတ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်မည်ကတော့ သေချာလှပါ၏။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝ၌ မြို့သာတွင် နေထိုင်စဉ် အချို့သော မိုးရာသီမိုးရွာပြီးစ အချိန်တွင် တောင်းကင်အာကာသ လောကဓာတ်ကြီးသည်

မြုတိမ်တို့ ကင်းစင်လျက် ကြည်လင်သာယာလျက်ရှိသော နေ့ရက်များတွင် တိုးအရှေ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ မှန်းမှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ပြာရှိပိုင်းလျက် အပြာရောင် နောက်ခံမိုးသားနှင့် ရောလျက်ရှိသော တောင်တန်းရှည်ကြီးကို မြင်တွေ့ရပါသည်။

ဝေးလွန်းလှသောကြောင့် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း အခြေတွင် ခပ်နေနေသာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာရယ်ကြောင့်မှန်း မသိပါ။ ထိုတောင်တန်းကြီးကို ငေးမောကြည့်မိသည့်အခါတိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာမိပါသည်။ ထို့အတူ ပုဂံရွာခင်း “ပန်းချီဓာတ်ပုံများကို မြင်တွေ့လျှင်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော ခံစားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ရှိပါ၏။ ထိုအကြောင်းအရာတို့၏ ဖြစ်ခြင်း သဘောတရားတို့ကို ယခုမှပင် နားလည်သဘောပေါက်မိပါတော့သည်။

နောက်တစ်ခု ရှိပါသေး၏။ ကျွန်တော်သည် ယနေ့အချိန်၌ ဆေးသိဒ္ဓိသစ္စာရေ၏ အစွမ်းကို လူသိများလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်ထံ လူပေါင်းများစွာတို့ ဆေးကုသရန် လာရောက်လျက်ရှိကြပါ၏။ ကျွန်တော်၏ ဝိဘာအရွယ်များပင် ဝါဝင်ကြပါသည်။

ဆေးကုသမှု ပြီးစီးသောအခါ ဆရာ၏ ပါရမီကို ကန်တော့ပါရစေဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ကန်တော့ကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ရဟန်းသံဃာမဟုတ်သော လူဝတ်ကြောင်နှင့်ပင် နေ့စဉ် လူတို့၏ ရှိခိုးကန်တော့မှုနှင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပေးအပ်မှုတို့ကို ခံယူရရှိနေပါ၏။ ထိုကိစ္စတို့သည် အတိတ်ဘဝ ပါရမီအကြောင်းဆက်တို့ကြောင့်ပင်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့သည် ရွမ်းစော်ဘွားများဘဝက မန္တလေးသပိတ်ကျင်းသို့ စစ်သည်များဖြင့် ရွာလှေကြီးစီးကာ ဝါဆိုလဆန်း (၁၄)ရက်နေ့တွင် ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည့် နည်းယခုမျက်မှောက် ဘဝတွင်လည်း ထွက်တော်သည် ဝါဆိုလဆန်း (၁၄)ရက်မှစ၍ အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ခုမရှိဘဲ အတွင်းမသိစိတ်၏ လှုံ့ဆော်ကြောင့် စစ်သည်မန်း သပိတ်ကျင်းထိ ကားကြီးဖြင့် မန္တလေးမှ ထွက်ခွာသည်မှာလည်း ထူးခြားသော ထိုဆိုင်မှု တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့အကြောင်း ဤအကြောင်းအရာအားလုံးတို့ကို ပေါင်းရုံကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် စာဖတ်သူများတွင် ငေးမည်သို့ မှတ်ချက်ချကြမည်ဟု မသိသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ရာတော့ အားလုံးကို ယုံကြည်ပါသော တူ၍သာ ဆိုရမည် ဖြစ်ပါသတည်း။

(ပြီးပါပြီ)

ဘိုဘို(ရွှေကန်)



မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)



အနုပညာ

တောမှာပျော်စရာ အစာချာတော်

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဆုံး ဇိတ်ဆွေ မုဆိုးကျော် စောဂျက်ဆင်တို့ နှစ်ယောက်သည် တောဝကို မြင်နေရပြီ ဟူ၍ မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ လျှောက်လျှင် ရောက်တော့မည်။

ထိုစဉ် တောဝမှ ထွက်လာသော ဆင်ကြီးများ၊ ကျားကြီးများ၊ လူဝဲကြီးများ မျောက်ဝဲကြီးများ၊ မျောက်ငယ်များနှင့် မျောက်သေးသေးလေးများ၊ ဆင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်နှင့် ချွန်တူမှ လှပသော အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ

အပြာ ရောင်စုံယှက်ပြာနေသော ငှက်ငယ်လေးများကို အမှတ်မထင် တအံ့တဩ တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် အနီးရှိ ထီးထီးကြီးရှိ နေသော ကျွန်းပင်ကြီးကြီးပေါ်သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် တက်လိုက်မိပါတော့သည်။

အဖျားမရောက်၊ ကိုင်းကောင်းကောင်းတွင် အကျအနာ ထိုင်ပြီး သက်ပြင်းချ၍ အစောမြေမိပါတော့သည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေရာမှ ကျားဟိန်းသံ၊ ဆင်အော်သံ၊ မျောက်ကြီး မျောက်ငယ်၊ မျောက်သေးသေးလေးများ၏ ကိုကိုကွကွဖြင့် ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်သံတို့သည် တောဝတွင်ပဲ့တင် ထပ်၍ သွားလေတော့သည်။ ငှက်ငယ်လေးများ၏ ကျည်ကျည်ကျာကျာဖြင့် တေးဆိုကြသည့် အသံကလည်း ထက်ယံကို ဖောက်ထွက်ဟန်ဖြင့် ဆူညံလို့ နေပါတိ။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကျွန်းပင်ကြီး၏ အပေါ်မှနေ၍ မြင်ကွင်း အားလုံးကို တံအံ့တဩ ငေးစောပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သောအခါ လွန်စွာမှ ဆန်းကြယ်လွန်းလှသော အသွင်ဆန်း အမြင်ဆန်းကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့မြင်နေရလေပြီ။

မျက်စောင်းမခတ် အသက်ရှူ မှားလောက်အောင် စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူး စိုက်စိုက် တဝကြီး အားပါးတရ ကြည့် နေမိပါတော့သည်။



အဘသည် မြို့တွင် ခဏသာ နေပြီး တောတွင်းသို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ် သည်။ အဘ ပြန်လာမည်ကို တော တွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်ကြီးငယ်များသည် ကြိုတင်သိနေကြပြီး တောဝသို့လာကြ နေကြခြင်းသည်ပင် လွန်စွာမှ အံ့ဩ စရာ ကောင်းလွန်းနေပါဘိ။

လှပသော အရောင်စုံငှက်ငယ် လေးများသည် အဘ၏ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ ပခုံးထက်၌လည်းကောင်း၊ အဘ၏ ဘေးဝဲယာတွင်လည်းကောင်း ပျံဝဲ၍ အနီးကပ်လိုက်ပါလာကြသည်။ မျောက်ငယ်လေးများနှင့် မျောက်သေး သေးလေးများသည် အဘ၏ ညာလက် နှင့် ဘယ်လက် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လက်ဆွဲပြီး လိုက်ခဲ့ကြသည်။

လက်တစ်ဖက်လျှင် နှစ်ကောင် သုံးကောင် ဆွဲလာခြင်းဖြစ်၏။ အဘ လက်ကို မဆွဲရသော မျောက်ငယ်လေး များသည် စိတ်ကောင်းပုံမရ။ အဘ၏ အနီးမှကပ်ပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။

ငှက်ကလေးများသည် အဘ ပြန်လာ၍ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြပုံရ သည်။ ငှက်ငယ်လေးများ တေးဆိုနေ ကြသော အသံသည် အဘ၏ရင်ထဲ

တွင် ချမ်းမြေ့နေဟန်ရှိသည်။ ကြည်နူး နေဟန် ပေါ်သည်။

တစ်လမ်းလုံး တွေ့ကွဲကွဲဖြင့် မျောက်ငယ်လေးများနှင့် မျောက်သေး သေးလေးများသည် အဘမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စကားပြောနေကြဟန်ရှိသည်။ အဘကလည်း ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် မျောက်ငယ်ကလေးများကို ကြည့်ပြီး အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြသည် မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းပါဘိတော့။

အဘသည် တိရစ္ဆာန်တို့ ပြော သောစကား (မဝေ) စကားကို ကောင်း ကောင်းကြီး တတ်သိနားလည်ပြီး ပြော ဆိုနေကြသော အသံနှင့် ဟန်တို့သည် နားထောင်၍ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ ကြည့်၍လည်း မဝနိုင်အောင် ကောင်း လွန်းပါဘိတော့။

သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်နှင့် အခြားအရွယ်တူ တိရစ္ဆာန်တို့ သည်လည်း အဘ၏ ဝဲယာမှ အနီးကပ် လိုက်ပါလာကြပြီး ခုန်ပေါက်၍ ပျော်ရွှင် မြူးတူးနေကြသည်လေ။

နောက်တွင် လူဝဲကြီးများ၊ မျောက်ဝဲကြီးများ၊ ဆင်ကြီးများနှင့် ရွယ် တူ ဆိုက်တူ ဂိုက်တူ တိရစ္ဆာန်ကြီးများ သည်လည်း ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကြီး လိုက် ပါလာကြသည်မှာ ကြည့်၍ ကောင်းမှ ကောင်း။

၎င်းတို့၏ နောက်မှ ကျားများ၊ ကျားပေါက်လေးများ၊ ကျားသစ်များ၊ ကျားသစ်ပေါက်လေးများ၊ အခြား တိရစ္ဆာန် ကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့သည် လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း အဘကို အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြပြီး တောကြီးအတွင်းသို့ ဝင် သွားကြသော မြင်ကွင်းမှာ မေ့ပျောက် နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။

ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါဘိ။ ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှပါဘိ။ လွန်စွာ မှလည်း ဆန်းကြယ်လွန်းပါဘိ။ ဝတ္ထိရ ဆန်လွန်းလှပါဘိတော့တယ်။



ပြောရဦးမည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ် ၏ အချစ်ဆုံးမိတ်ဆွေ မုဆိုးကျော် စောဂျက်ဆင်တို့သည် အိမ်မှ ထွက်လာ စဉ်ကပင် အဘနှင့်ပတ်သက်၍ အဘ အကြောင်းကို ကြားထားပြီးပြီ။

“တောကြီးအတွင်းကို တောပစ် မုဆိုးတွေ ရောက်ခဲ့ရင်တော့ အဘနဲ့ တွေ့ကြရမှာ အမှန်ပဲ။ အဘနဲ့တွေ့ပြီ ဆိုရင်တော့ အဘနှုတ်ဖျားက ပွင့်ထွက် လာတဲ့ မေတ္တာစကားကြားလိုက်တာနဲ့ပဲ အဘရဲ့ မေတ္တာဓာတ်ဖျား လွတ်လိုက် လေလလား မသိပါဘူး။ ရောက်လာတဲ့ တောပစ်မုဆိုးဟာ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ တောပစ်လက်နက်တွေကို အဘကို လှူပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဘကို ဦးတိုက် ဦးခိုက်ပြီး ပြန်သွား ရတယ်” တဲ့။

သည်စကား ကျွန်ုပ်ကြားထား တာကြာပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေ စော ဂျက်ဆင်သည် သားသတ်မုဆိုးများဖြစ် သော်လည်း ဘွဲ့ရ ခေတ်ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချာအဓိက ဖြင့် ဘွဲ့ရထားသလို မိတ်ဆွေ စောဂျက် ဆင်သည်လည်း ရူပဗေဒအဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

သည်ကြောင့် အပြောနှင့် မယုံ၊ လုံးဝ လက်မခံ။ အလုပ်နှင့်လက်တွေ့ ပြပါမှ ယုံမည့်လူစား။

‘တောတွင်းကို အရောက်သွား မယ်၊ အဘနဲ့တွေ့အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ပြီးတော့ သားကောင် တစ်ကောင် ကောင်ရအောင် ပစ်ရမယ်၊ အောက်ဆုံး



သမင်တစ်ကောင်တော့ ရအောင်ပစ်ပြီး အသေသား ထမ်းလာမယ်' ဟု နှစ်ဦး သား လုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလာသူ။ ထို့ကြောင့် စောဂျက်ဆင်သည် ကိုင် နေကျဖြစ်သော (. ၅၀၀) နှစ်လုံးပြု နိုင်ဖယ်၊ လက်နက်ကြီး။

တော်ရုံတန်ခိုး သားကောင်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ကိစ္စချောပြီး စိတ် ချရသည့် လက်စွဲတော်။ ကျွန်ုပ်သည် ပျိုင့်တူးတူးကို ကိုင်ဆောင်လာသည်။ ၎င်းပြင် ထမင်းခြောက်၊ အသားခြောက်၊ မုန့်ခြောက်များနှင့် ရေဆန်ဘူး၊ အချို ရည်ဘူးများနှင့်အတူ လေးထောင့်ထိုး လက်နှိပ်ခတ်မီးပါ မကျန်ရအောင် ဝစ္စည်းများကို အလုံအလောက် အပြည့် အစုံ ယူလာသည်။

ယခုတော့ဖြင့် တောထဲကို မဝင် ရသေး။ တောဝမှာပင် အသနှင့်အတူ တောကောင် ကြီးကြီးငယ်ငယ်များကို တအံ့တဩ တွေ့နေကျမြင်နေရပြီလေ။ တောကောင်ကို ရှာနေစရာမလို အသင့် အဆင်သင့်ပဲ အခုပစ် အခုရနေပြီပဲ။

ပစ်ဖို့နေနေသာသာ ပစ်ရမည် ထက်နက်ကိုပင် သတ်မရနိုင်။ အမေကြီး ခွေနေသည်လေ။ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဆန်း ကြယ်ထွန်းလှသော မြင်ကွင်းစုံကို တမေ့တမြော ငေးမော ကြည့်ရှုနေ နင်းမှ မျက်ဝန်းအစုံတွင် လုံးဝ လုံးဝ ဘက်ကွယ်သွားသည်အထိပါ။

'တောတွင်းကိုဝင်မယ်၊ အဘရဲ့ အဖူး ထိုင်မှု၊ စားမှု၊ သောက်မှုအလုံးစုံ နဲ့ လေ့လာရမယ်၊ ပြီးမှ အဘနဲ့ တွေ့ နေမယ်' ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးတို့ နှစ်ယောက် စိတ်တူ ကိုယ်တူ တောနက်ကြီးအတွင်းသို့ ချီတက်ခဲ့ တော့သည်။

အဘသည် တောနက်ကြီး အတွင်း၌ နေသည်။ သစ်ပင်ကြီးကြီး၏ အလယ်လောက်တွင် လင့်စင်သဖွယ် (လင့်စင်ထက်သာလွန်သော) သစ်ခက် တဲနန်းတွင် အဘ နေထိုင်သည်။

နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် သစ် ခွက် သစ်ခက်တို့ဖြင့် မိုးထား ကာထား နေ၏။ တိုင်သည် သစ်လုံးဖြစ်၏။ အခင်း သည် ဝါးပိုးဝါးတို့ဖြင့် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ပြုလုပ် ထားသည်။ လုံခြုံလှသော သစ်ခက် တဲနန်းကို မျောက်ကြီးကြီးများက တည် ဆောက်ပေးကြပါသည်။ မျောက်ငယ် လေးများ၊ မျောက်သေးသေးလေးများ ရှာဖွေတွေ့မိသော သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများကို အဘစားသည်။ စမ်းရေ အေးအေးကို မျောက်သေးသေးလေး များ ခပ်ပေး၍ အဘ သောက်သည်။ မျက်နှာသစ်၍ ရသည်။

မျောက်ကြီးကြီးများကလည်း ပျားရည်ကို ရှာဖွေ၍ အဘကို ပေး သည်။ မျောက်ဝဲကြီးများ၊ လူဝဲကြီးများ ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အဘ အတွက် အာဟာရဖြစ်စေသော လွန်စွာ မှလည်း ချိုမြိန်စေသော သစ်သီးများကို ရှာဖွေ၍ အဘရှေ့မှောက် အရောက် ပို့ပေးသည်။

အဘသည် အာဟာရဖြစ်မှု၊ အားအင်တိုးမှု တရားကျင့်နိုင်မည် ဖြစ် နေ၏။ အဘသည် စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးအတွက် ပူပင်စရာမလို အချိန်ရလျှင် ရသလို တရားကျင့်၏။ လမ်းလျှောက်သည်။ အနားယူသည့် အချိန်ပါ အလွတ်မပေး မေတ္တာပို့နေ၏။ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနေသည့် အချိန်က များသည်။

အဘတရားထိုင်လျှင် အဘနေ သော သစ်ခက်တဲနန်း၌ဖြစ်စေ၊ တော

နက်ကြီး အတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးကြီး၌ဖြစ်စေ တရားထိုင်၏။ အဘ တရားမထိုင်ဖူးသော နေရာမရှိ ချေ။

အဘနေထိုင်သော တောနက် ကြီးအတွင်းတွင် သားကောင်အချင်းချင်း ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း မရှိကြ။ အဘ၏ မေတ္တာဓာတ် စွမ်းအား စွမ်းပကား ကြောင့်ဖြစ်မည်။

တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကျားနုဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့စရာမလို။ တောထဲမှာပင် သွား အတူ လာအတူ တပူးတွဲတွဲ။

တောကောင်ဖြစ်သော တော ကြောင်ကြီးကြီးနှင့် တောကြွက်ကြီးကြီး တို့သည် ရှေးကတည်းက ကမ္ဘာ့ရန်။ ခုတော့ဖြင့် အဘနေထိုင်သော နယ် ပယ်ဝန်းကျင်မှာ မိတ်ဆွေများအဖြစ် တတွဲတွဲတပူးပူး ထူးထူးခြားခြား ချစ်ခင် နေလေတော့ မြင်ရသူမှာ အဖြစ်က ဆန်းကြယ်လေတော့ အံ့ဩစရာအသွင် ဆန်း အမြင်ဆန်းပဲပေါ့။

ကြီးမားသော ဖားကြီးနှင့် ရှည် လျားသော လုံးပတ်ကြီးသည် လူ၏ ပေါင်တစ်လုံးစာမျှရှိသော မြွေကြီးတို့ သည်လည်း အပြင်ဝန်းကျင်တွင် မဟာ ရန်သူ၊ ယခု အဘနေထိုင်သော နယ်မြေ တွင် မဟာမိတ်ဆွေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေကြသည်မှာလည်း မုအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့။

တောတွင်းရှိ တောကောင်ကြီး ကြီး ငယ်ငယ်မဟု နေထိုင်မကောင်းဖြစ် ခဲ့သော်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အနာ ဒဏ်ရာတရ ဖြစ်ခဲ့သော် အဘ မန်းမှုတ်ပေး၍ အဘ၏ မေတ္တာဓာတ် ဖြင့် ပျောက်ကင်းသွားကြသည်သာ ဖြစ်၏။



အဘသည် တောကြီးအတွင်း၌ အညောင်းအညာပြေ လမ်းလျှောက် ထွက်လျှင်လည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်း ရှိရာသို့ ရေချိုးသွားရာ၌ လည်းကောင်း မျောက်ငယ်ကလေးများနှင့် မျောက် သေးသေးလေးများသည် အဘနှင့် အတူ လက်ဆွဲ၍ လိုက်ပါလာကြလေ သည်။

အဘ တရားထိုင်နေစဉ်သော် လည်းကောင်း၊ အဘ သစ်ခက်တဲနန်း၌ အိပ်စက် အနားယူနေစဉ်တွင်လည်း ကောင်း အချိန်ပြည့် တောတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်ကြီးကြီးငယ်ငယ်များက အဘ ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေကြသည်။

လှပသော ငှက်ကလေးများ သည် ဘေးမဆို တေးမသီဘဲ အဘနှင့် အနီးဆုံးသစ်ကိုင်းထက်တွင် ငြိမ်သက် စွာ ရှိနေသည်ကပင် ထူးထူးခြားခြား ရှိနေသည်။

သဘာဝအတိုင်း ကွကွ ကိုကို အော်ပြီး စကားပြောနေတတ်သော မျောက်တို့ပင်လျှင် တစ်ကောင်တလေ မျှ မပြောကြ၊ မဆိုကြ၊ အော်မြည်သံ မကြားရဘဲ အဘ၏အနီးတွင် ကပ်၍ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြသည်မှာလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖြစ်နေသည် မဟုတ် ပါလား။

လူဝံကြီးများ၊ မျောက်ဝံကြီးများ၊ ဆင်ကြီးများ၊ ကျား၊ ကျားသစ်၊ အားလုံး အားလုံးတို့သည် အဘနေထိုင်ရာနှင့် မနီးလွန်း မဝေးလွန်းသောနေရာတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အဘကို စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးနေကြသည် မြင်ကွင်းသည်လည်း တစ်မျိုး တစ် ဘာသာ။

အံ့ဩစရာတွေပေါ့။



ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေ မုဆိုးကျော် စောဂျက်ဆင်တို့ နှစ်ယောက်သည် ပါလာသော ထမင်းခြောက်၊ အသား ခြောက်၊ မုန့်ခြောက်များနှင့် အချိုရည် တို့ စားသောက်ပြီး ရေကို တဝသောက် ကာ လေးငါးရက်မျှ အဘ၏ နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ စားသောက်မှု၊ တရား ကျင့်ကြမှု၊ တောနေ တိရစ္ဆာန်ကြီးငယ်များနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု၊ အားလုံး အားလုံး တို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် လေ့လာကြည့်ရှု ကြသောအခါ...။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းသော၊ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလှသော၊ လွန်စွာမှလည်း ကမ္ဘီရဆန်လွန်းနေသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အမှန်တကယ် ဖြစ် နေသည့် အဘအကြောင်းကို လက် တွေ့ သိခွင့်၊ မြင်ခွင့်၊ ကြားခွင့်၊ ရရှိခဲ့ကြ လေတော့၏။

ထို့အပြင် အဘ၏ ထက်သန် သော စေတနာ၊ တူနှိုင်း၍ မရနိုင်သော တောမှာ ဖျော်သော တောဖျော်ကြီး သူ တော်စင် အဘသူတော်ကို လေးစား ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကြည်ညိုခြင်း၊ များ စွာ များစွာဖြင့် အဘ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဒူးထောက်ပြီး အခစား ဝင်ရောက်ခဲ့ရပါပြီကော။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သည်နှင့် အဘ သည် မေတ္တာဓာတ်များ လွတ်လိုက် သည်လား မပြောတတ်ချေ။ အဘ၏ နှုတ်ဖျားမှ မေတ္တာစကား စပြီးပြော သည်။

လူလူချင်း မေတ္တာထားရန်၊ တိရစ္ဆာန်များအပေါ်၌လည်း ကြင်နာ ခြင်း၊ သနားခြင်းများစွာဖြင့် မေတ္တာ ထား၍ မေတ္တာပွားရန် ဘုရားဟော တရားတော်အတိုင်း တရားပြနေသည် မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နာခံသူ နာကြားသူ

နှစ်ယောက်၏ရင်မှာ ငြိမ်းချမ်းလိုက်ပါ သိ။ အေးမြလိုက်ပါဘိတော့တယ်။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပါလာသော သေ ကျေဖျက်စီးနိုင်သော လက်နက်များကို အဘကို လှူလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်ပြီး

‘ငါ အဘနဲ့ပတ်ဆက်ပြီး ကြံပြီး ကြားထားတဲ့စကား သွေးထွက်အောင် မှန်နေပါပေါ့လား’ ဟု။

အံ့တွေးဝင်မိသည်နှင့် ကျွန်ုပ် ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် ရှိသော အကြောပေါင်း တစ်ထောင်တို့သည် ဓာတ်စီးသည်ပမာ တုံ့ဆိုင်းသွားလေ တော့သည်။

“လူလေးတို့က အောက်ဆုံး သမင်တစ်ကောင်ကို အရပ်စိုပြီး သမင် အသေသားကို ထမ်းပြီး ပြန်ကြမှာ မဟုတ်လား၊ အပင်ပန်းခံပြီး ပစ်မနေ ကြနဲ့၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ သမင်အသေ စကား၊ ထမ်းပြီး ပြန်ကြပေတော့”

ဟု ပြောပြီး အဘလက်ညှိုးညှန် ရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ကျွန်ုပ် တို့ လာခဲ့သည့်လမ်း အဘနှင့် မလှမ်း မကမ်းနေရာတွင် သမင်အသေ တစ် ကောင်မြင်နေရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌လည်း

‘လူတွေ၏ အတွင်းစိတ်(မနော) ကို အဘက အလုံးစုံ သိနေပါလား’ ဟု အတွေးဝင်လိုက်မိသေး၏။

သည်အခါ အဘသည် ကျွန်ုပ် ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး မသိမသာ တစ်ချက်ဖြင့်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် သိ ထားလိုက်မိသည်။

“အင်း- ငါနဲ့ အဘက အတိတ် ဘဝတုန်းက အကျိုးဆက် အကြောင်း ဆက် ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ ရှိနေတာ ထင်ပါတယ်” ဟု တွေးမိပြန်သောအခါ



နတ်ယအကြိမ်မြောက် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာ
ထိတ်တစ်ခုလုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများ
ထွားပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အဘသည်
အထူးမပြောတော့ဘဲ နှုတ်ပိတ် ခပ်
ဆိတ်ဆိတ် နေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဆုံး
မိတ်ဆွေ မုဆိုးကျော် စောဇုတ်ဆင်တို့
နှစ်ယောက်တွင် ပါလာသော သတ္တဝါ
များကို သေစေနိုင်သည့် လက်နက်များ
ဖြစ်သော (. ၅၀၀) နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်နှင့်
ပိုင်တူးတူး သေနတ်နှစ်လက်ကို အဘ
အား ပေးအပ်လိုက်ပြီး-

“နောက်နောင် ဘယ်သောအခါ
မှ မုဆိုးအလုပ်ကို မလုပ်တော့ပါ။
နောက်ပန် လျှာပါသည်” ဟု ပြောပြီး
နှစ်ယောက်သား အဘကို ထိခြင်း

ငါးပါးဖြင့် ရိုသေစွာကန်တော့လိုက်ပါ
တော့သည်။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်
ယောက် အဘကို ပေးအပ်လျှိုးဖြစ်
သော သတ္တဝါများကို သေစေနိုင်သည့်
သေနတ်နှစ်လက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့
မှပင် အံ့ဩစရာ တောင်းအောင်
မီးလောင်ကျွမ်းပြီး မီးခိုးတလူလူဖြင့်
အရည်ပျော်ကျသွားပါတော့သည်။

“အဘရှိတဲ့ နယ်ပယ်ဝန်းကျင်မှာ
သတ္တဝါတွေ သေစေနိုင်တဲ့ လက်နက်
မှန်သမျှ မရှိစေရအုံးကွ။ ရှိနေရင် ရှိခဲ့
ရင်လည်း သူ့အလိုလို ခုလို မီးလောင်ပြီး
အရည်ပျော်သွားမှာ အမှန်ပဲ”

အဘ၏စကား ကြားရတော့
ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်မိသည်။ တုန်လှုပ်ခြင်း
နှင့်အတူ အဘ၏ မေတ္တာဓာတ် မေတ္တာ

စွမ်းအား၊ စေတနာ သဒ္ဓါစွမ်းအား
စွမ်းပကားတို့ကို အထူးပင် လေးစားမိ
ပါ၏။

မေတ္တာဓာတ် မေတ္တာတန်ခိုးကို
ပို၍ ပို၍ တန်ဖိုးထား လေးစားမိပါ
သည်။ ကြည်ညိုမိပါတော့သည်။



ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဆုံး
မိတ်ဆွေ စောဇုတ်ဆင်တို့ နှစ်ယောက်
သည် အပြန်ခရီးလမ်းတွင် နှစ်ထောင်း
အားရ ကျေနပ်ခြင်းများစွာ များစွာဖြင့်
ရင်ထဲတွင် မေါ့ပါးရွှင်လန်း၍ နေပါ
တော့သည် တကား။

မောင်လေးအောင်(သန်လျှင်)



အကြောပြင်ဆရာကြီး ဦးအေးထွန်း (အကြောပြင်ပညာရှင်)

အကြောပြင်ပညာဆိုတာ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အကြောကို အားသုံးစိနိုပ်ပြီး နာကျင်တဲ့ဝေဒနာအဖြစ်
အာရုံပြောင်းကုသရတဲ့ပညာ မဟုတ်ဘဲ မလိုအပ်ဘဲ ဆေးပူတွေလိမ်း၊ ပတ်တီးစည်းပြီး လူနာရဲ့စိတ်ကို
လှည့်စားရတဲ့ပညာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ခံစားရတဲ့ အကြောလေးတွေကို မနာကျင်စေဘဲ
အချိန်တိုမိနစ်ပိုင်းအတွင်း သက်သာအောင် ပြုပြင်ပေးတဲ့ပညာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် စီနည်းတွေကို အသုံးပြုပြီး

- ခါးနာ၊ ခူးနာ၊ ကျိုးမောင်းတက်၊ လက်တိုက်၊ လက်ကပ်နဲ့ ထုံနာကျဉ်နာတွေကို (၁၅)မိနစ်အတွင်း၊
- အခြားအကြောရောဂါတွေကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၊
- လေဖြတ်စ (၂၄ နာရီအတွင်း) လူနာတွေကို တစ်ပတ်အတွင်း ကောင်းအောင် ကူညီနေပါသည်။
- လေဖြတ်ခဲရပြီး ပုံမှန်ခြေ၊ လက် မလှုပ်ရှားနိုင်သူများအား အမြန်ဆုံးကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။
- ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းနိုင်ခြင်း ရှိ/မရှိ ပျောက်ကင်းမည့်အချိန်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခန့်မှန်းပေးပါသည်။

ထွေးချိန် ➡ နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအတွင်း

အမှတ် (၅၇)၊ (၄) လမ်း၊ မာလာမြိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(ပါရမီလမ်းမကြီးနဲ့ ကျောချင်းကပ်လမ်း) ဖုန်း - ၀၉-၇၃၂၄၂၄၄၂၊ ၀၉-၂၅၀ ၁၅၄၇၅၈



“မပုတို့ ရထားတိုက်ခံရလို့တဲ့
တော်”

အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်က မိန်းမ
တစ်ယောက် ပြောသွားတဲ့အသံ။ ဈေး
သွား ဈေးပြန် ရှုပ်နေတဲ့အချိန်။ ဘယ်သူ
ပြောသွားပါလိမ့်လို့ မမြရီ မသိချင်ဘူး။
ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းသာ တကယ်
ဟုတ်မဟုတ် သိချင်စိတ် စောနေတာ၊
ရင်ခွင်ထဲ နို့တိုက်နေတဲ့

အူသွားတယ်။ သူ နားကြားမှားလား။
ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ လူတွေက ဒီလိုပဲ
နားစွန်နားဖျားကြားတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ
တကယ်တွေ့မြင်လာသလို၊ တောပြော
တောင်ပြော ရမ်းတုတ်တတ်ကြတာ၊
ဘယ်တုန်းကလဲ။

ကလေးကို
အဝတ်ပုခက်ထဲထည့်၊
တစ်ချက် နှစ်ချက် လွဲပြီး
အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့တော့ အရပ်
ထဲက ကလေးတစ်သိုက် သံလမ်း
ဘက် ပြေးသွားကြတာ တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

“ညီမရေ ဘာဖြစ်တာတဲ့”
“ဟင်အင်း၊ ကျွန်မလည်း မသိ
ဘူး”
ဈေးဘက်က ပြန်လာတဲ့ ဆိုက်
တားတစ်စီးကို မေးတော့လည်း
“မလိဝါဘူးဗျာ၊ ရထား ဘာဖြစ်
လို့ ဆိုလား”

ဘယ်သူမှ တပ်အပ် သေချာ
ပြောနေတာ မတွေ့ရတော့ မမြရီ

ဘယ်နေရာမှာ
လဲ၊ ဘာတွေ့မြင်လဲ၊ တိတိ
ကျကျ မေးကြည့်၊ တစ်ယောက်မှ
အမှန်မသိဘူး။ ဒုလည်း ရထားတိုက်
တယ်ပဲထား။ မပုတို့ဆိုတာကော ဟုတ်
လို့လား။

တစ်ခုတော့ ထူးခြားနေတယ်။
လူတွေ သွားလာနေတာ ရေးကြီး



ရေကြည်မြေရိုင်း ပင်းပြာပင်း (စစ်ကိုင်း)



သွားလိုက်ချင်သေး။ ဈေးမှာတော့
တစ်ခုခုကို အသေအချာ ကြားရသိရမှာ
မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ယောက်ျား
ကိုသင်းမောင် မရှိတာ သတိရတော့
သိချင် ကြားချင်တာတွေထား၊ မီးဖိုခန်း
ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။

ထမင်းအိုး မတည်ရသေးဘူး။
ကဗျာတယာ နို့ဆီဘူးနှစ်လုံး ဆန်ဆေး

သွတ်ပျာနဲ့၊ ဗျက်စောင်းထိုးက မပုတို
အိမ်ဘက် လှမ်းကြည့်တော့လည်း ဘာမှ
မဖြစ်သလို။ ဝယ်စရာမရှိဘဲ ဈေးဘက်

တည်လိုက်ပြီး ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ ထောင်းစရာတွေ တက်သုတ်ရိုက်လုပ် တုန်း ထမင်းအိုးပွက်တာ ထဲ၊ နားက တော့ အပြင်ဘက်စွန့်လျက်။ ဒီတုန်းမှာ ကျည်ခနဲ ဟစ်ငိုလိုက်တဲ့ အသံတွေ ကြားလိုက်ရတော့ ထောင်းလက်စ ငရုတ်ကျည်ပွေ့ ပစ်ချပြီး အိမ်ရှေ့ပြေး ထွက်ခဲ့တယ်။ သူလိုပဲ ဘေးအိမ်တွေက မိန်းမတချို့လည်း ထွက်ကြည့်နေကြ တယ်။

“အဒေါ်၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ကျုပ်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး။ ဟိုအိမ်က မပုတို ရထားတိုက် ခံရလို့ ဆေးရုံမှာ ဆိုလားပဲ”

ချက်ချင်း မပုတို အိမ်ရှေ့မှာ အရပ်ထဲက လူတွေ စုနွဲ့စုနွဲ့ လှမ်းတွေ့ ရတော့ မမြရီ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်မကေခင်းတာနဲ့ ထိတ်လန့်တာ ရောပြီးခံစားလိုက်ရတာ။

ဘုရား ဘုရား၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တာ သေချာပြီ။ ရင်ဘတ်ကို မသိ မသာ ဖိရင်း အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ သူတို့အကြောင်း သိနေကြတော့ ကိုယ် က ဝမ်းသာလို့ကြည့်နေသလား အထင် မခံနိုင်ဘူး။ ဝမ်းလည်း မသာပါဘူး။ လူဟာ လူပါပဲ။ လောဘ ဒေါသ မောဟနဲ့ အတ္တ မာန်မာနတွေ ထိုးလိုး ထော်လော်နဲ့မို့သာ ထစ်ခနဲ ပြောလိုက် ဆိုလိုက်၊ အမြင်ကတ်ချင် မုန်းလိုက်ချင်။

တကယ်တမ်း လူတစ်ယောက် အတိဒုက္ခရောက်ပြီဟေ့ ဆိုတော့လည်း ကရုဏာဆိုတဲ့ မေတ္တာ စေတသိက်တွေ က ဘယ်ချောင်က တိုးထွက်လာတယ် မသိဘူး။

ခုပဲကြည့်၊ မမြရီနဲ့ မပုတိုဆိုတာ တန်ဆောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေး။

မမြရီ ဒီရပ်ကွက် ပြောင်းလာ ကတည်းက မတည့်ကြတာ။ မတည့် တာမှ မိန်းမချင်းတင် မဟုတ်ဘူး။ မပုတို ယောက်ျား ခင်မောင်ဆိုတာနဲ့ပါ မတည့် တာ။ စောစောက မုရေမရာ ကြားလိုက် ရတုန်းက မြန်းခနဲနေတော့ ဝမ်းသာမိ သလို ဒါထူးစလေ။ ကိုယ်နဲ့ မသင့်တဲ့ လူရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ကြားရ သိရရင် ပုထုဇဉ်သဘာဝ ကျေနပ်ကြ တာ။ ဒါဟာ မာနနဲ့ အစွယ်အမွှား ဆူးလေးတွေပေါ့။

ဟော- ခုလို တကယ်ဖြစ်တာနဲ့ ကြုံလိုက်ရတော့လည်း စောစောက ထောင်ထမိတဲ့ အမျက်စောင်မာန်တွေ ဘယ်ရောက်သွားလည်း မသိ။ မပုတို မျက်နှာ ပြေးမြင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရုံ ပြုမိထားတွေ နောင်တရမိရုံ။ ဒီလောက်ကြီးဖြစ်ပါစေ ဆုမတောင်းနဲ့၊ စိတ်ယုတ်မာ မပွေးခဲ့ပါဘူး။

မမြရီစိတ်ထဲ လိမ့်လိမ့်လဲလဲ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းနေမိရုံ။

တစ်ဆက်တည်း မပုတို ရင်ခွင် ထဲက ကလေးငယ်ကိုသတိရလိုက်တော့ သနားသွားတယ်။

အိမ်က သားနဲ့ ရှေ့ဆင့် နောက် ဆင့် ဂျင်မခါနာမှာ မွေးခဲ့ကြတာ။ မမြရီက အထူးခန်း၊ မပုတိုက နိုးရိုး၊ မတည့်သူချင်းဆိုတော့ ‘ကိုင်း-’ ဘယ့် နှယ်ရှိစ’ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ နိုးရိုးခန်း ရှေ့က ခဏခဏတောင် ဖြတ်လျှောက် ပြခဲ့သေး။ နှစ်ဦးစလုံးလည်း ယောက်ျား လေးတွေချည်း။ ခုဆို ငါးလထဲတောင် ဝင်ပေါ့။ ကလေးက အိမ်က သားလိုပဲ ဝဝကပ်ကပ်ကလေးရယ်။

အဲ့ခနဲ ပုခက်ထဲက ကလေးငိုသံ ကြောင့် အတွေးက ပြတ်သွားရော။



ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကပေါ့ ကွက်သစ်ထဲမှာ ဈေးသင့်လို့ အိမ် ကလေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်တယ်လို့ ကိုသင်းမောင် ပြောလာတော့ ကိုယ်ပိုင် အိမ်နဲ့နေရမှာ တွေးပြီး ပျော်မိတယ် တကယ် ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာတော့ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မမြရီ နှာခေါင်း ရှံ့ရော။ လက်လုပ် လက်စားတွေမှာ ညစ်ပတ်ပေရနေတာကိုး။ ယောက်ျား ကို အပြစ်တင်တာပေါ့။

“ကိုသင်းမောင်ရယ် - ရှင်၊ ဒီနေရာမျိုး ရှာဝယ်တတ်တယ်”

“မြကလည်းကွာ၊ ကိုယ် ကလေး နိုင်တာလေးနဲ့ ခွင့်ကျတာမို့ပါ။ နောက် အဆင်ပြေတော့ ဒီထက်မြင့်တဲ့နေရာ ကိုယ်ရှာပေးပါမယ်”

ကိုသင်းမောင်က စိတ်ရှည်ရှည် နဲ့ အချောကောင်းလို့ မမြရီ သူ့အရပ် သူ့ဇာတ် ကြည့်ကတာပေါ့ဆို လယ် လိုက်တယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေက ထူ စရိုက်စုံပဲ၊ တက္ကစီသမား၊ ရေရောင်း အိမ်၊ ဝန်းရန်ဆရာ၊ လက်သမား၊ ဆို ကားအုံနာ၊ ဆိုက်ကားနင်းသား၊ ငွေ သည်အချို့နဲ့ ဘတ်စ်ကား၊ ဒရိုင်- သလည်း ရှိရဲ့။ မမြရီ နေသာနေရတတ် ဘဝင်မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ နဲ့ တန်းတူရည်တူတို့ ရှာမရဘူးဖြစ် တယ်။

ကိုသင်းမောင်ဆိုတာ နိုင်ငံပြု သားတွေ အဝယ်လိုက်နေတဲ့ ဒေါ် ဝန်းချီဆရာ၊ ကိုယ်က အငြိမ်းစား ဇာ တန်းပြ၊ ဒီကဟာတွေနဲ့ ဘာဆိုင် မှတ်လို့၊ ဒါကိုပဲ တချို့ တစ်တန်းတူ လို့ လာလာဆက်ဆံကြတော့ မမြရီ မျက်နှာတင်းပြီး ခပ်တည်တည်နေလို့ တယ်။ ဒီကြားထဲက ရပ်ကွက်ခံမ လူဟောင်းတွေဆိုပြီး ကျယ်ချင်



သဘောက ပါသေး။ အလှူခံတာက အစ လူသစ်ဆိုပြီး ဘယ်လောက်ထည့်၊ ဘယ်ရွေ့လျှင်ပေါ့နဲ့။

ဒါကို သူ့ယောက်ျား လူအေး တို့သင်းမောင်က အလေးမထားပေမဲ့ အကျောမခံတတ်တဲ့ မမြရီက တေးထားတာ။ ဒါကြောင့်လည်း ပြောင်းလာလို့ ဆုံးလေးလအတွင်း ကိုသင်းမောင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖက်တွေ ရပြီ။

တက္ကစီမောင်းတဲ့ ကိုမြမောင်၊ ဖန်းရန်ဆရာ ကိုကြာမြင့်နဲ့ ရေရောင်းတဲ့ အိမ်က ကိုဘဌေး။ မမြရီမှာ ဈေးသွားဖော် မရှိသေးဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းမရသေးတာ။ အမှန်တော့ မမြရီကလည်း နည်းနည်းရင့်ချင်စယ်။ လူဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ငါနဲ့ငါသာ နှိုင်းစရာဆို မဟုတ်လား။

‘တို့က အငြိမ်းစား ကျောင်း ဆရာက လာတာ’

ဒီစကားနဲ့ အထက်စီးက နေချင်တာ။ ပညာတတ် ဘွဲ့ရဆိုတာ ကြားချင်တာ။

သူမိန်းမအကြောင်း ကိုသင်းဆောင်လည်း သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ် နို့တာ အစွဲချွတ်ရ တော်တော်ခက်တာ။ တိုက်ဆိုင်လာတဲ့တစ်နေ့ နေရာနဲ့ လူမှန် အသိမှန်လာမှာပဲ ဆိုပြီး လူအေးပီပီ စောင့်ကြည့်နေလိုက်တာ။ သူ့ဘာ နောင်ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာမှာ အရင်းခံမကျပေမဲ့ ပယောဂတော့ သိထားပေါ့။

လူခံတွေထဲမှာလည်း မမြရီလိုပဲ ဆင်တက်တွေရှိတယ်။ ထိပ်ဆုံးက မပုတိုကဲ့။ ပုပုဝေ၊ လက်မှာလည်း ခြောင်လည်ကောက် လေးငါးကွင်းဆင့်ဝတ်လို့ လည်ပင်းမှာ သုံးကျပ်သားလောက်ရှိတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကြီးနဲ့။

ယောက်ျားက လက်သမား ခေါင်းဆောင်တစ်ပိုင်း၊ ကန်ထရိုက် တစ်ပိုင်း ခင်မောင်တဲ့။ မိန်းမက သူ့နဘေးမှာ ဈေးသည်အဖြစ် ဆိုက်ကားကတော်၊ တက္ကစီကတော်တွေ ရံပြီး ခပ်စွာစွာနေတာ။ ယောက်ျားကလည်း ဒီပုံပဲ ဘာထူးလဲ၊ လက်မှာ ရွှေလက်ပတ် ကြိုးကြိုး တကားကား ဆောင့်ကြားကြား။ အမှန်တော့ ခြံစုံနဲ့ ခြံစုံ ဆိုသလိုပဲ။

မမြရီကလည်း ဘွဲ့ရမှုလတန်းပြ ဖြစ်ပြီး ကိုသင်းမောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျ လို့သာ ဒီအခြေရောက်လာတာ။ သူငယ်ဘဝကလည်း ခေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြောက်ဥက္ကလာ ဖျံတုတွေအလယ်မှာ ဆိပ်ကမ်းလှုပ်သားမိဘက မွေးလာတာ။ ခေါင်းတစ်လုံး အကျောမခံ၊ ဆတ်ဆတ်ကြာ၊ ဒီတော့ လူကသာ အပေါ်ယံ တန်ကလေးနဲ့ မြင်နေပေမယ့် ဇာတိကတော့ မပျောက်ဘူးလေ။ တွေ့ကြတာပေါ့။ တစ်ဦးက ဖွတ်ကလာတဲ့ မိကျောင်း၊ တစ်ယောက်က မြသေ့ယောင်ဆောင်တဲ့ ခွေးခြင်္သေ့၊ အနံ့ကြီး ကွင်းကျယ်နဲ့ ကွင်းကျယ် ဇောက်လွန်။

ဖင်ထိုင်မေ့အောင် ရင်ဆိုင်တွေ့တာက ‘ဆရာမ၊ ဆရာမ’ ဆိုတာက စတာ။ တချို့က မမြရီကို အငြိမ်းစား မူလတန်းပြဆိုတာကြားဖူးတော့ လူချင်းတွေ့ရင် ဒါမှမဟုတ် မမြရီအကြောင်း စပ်မိရင် နာမည်မသုံးဘဲ နာမ်စားကို ထည့်ထည့်ပြောတော့၊ ဒါကို မပုတိုက လက်မခံနိုင်ဘူး။ သူ့နောက်က ဘော်ဒါတွေကို ပြောတယ်။

‘နေပါဦး၊ တော်တို့က ဒီမိန်းမကို ဆရာမ၊ ဆရာမနဲ့ ခေါ်ရအောင် တော်တို့ကို ဘာတွေ သင်ပေးခဲ့လို့လဲ၊ တော်တို့ကလေးတွေကို စာသင်ပေးခဲ့ရ

လို့လား၊ မဆီမဆိုင်တော်၊ ကျွန်တို့တော့ ခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ အောက်ကျခံလို့’

ဒီစကား မမြရီနားရောက်တော့ ယမ်းပုံမီးကျ၊ ဒါ ပစေမ တစ်ခါ။ မပုတို အိမ် သွားမေးပါမယ် တကဲကဲလုပ်နေလို့ သူမိန်းမအကြောင်းသိတဲ့ ကိုသင်းမောင်က အတော်တားယူရတယ်။

ထစ်ခနဲ မရှိနဲ့၊ မာနနဲ့ ဒေါသကို ရွေ့ထားတတ်လွန်းတဲ့ သူမိန်းမ စရိုက်ကို သိနေကယ်။ ဒါကြောင့် ကိုသင်းမောင် သူမိန်းမကို သိပ်လွတ်မထားရဲဘူး။ ချီတုပ်ရှိရာ ချီထောင်လာ ဆိုသလိုပဲ။

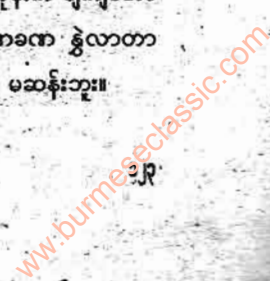
ခုတိယအကြိမ် ကိုသင်းမောင် မြို့ထဲထွက်နေချိန် ပွဲကြီးပွဲကောင်း တမ်းတတဲ့ ပရိသတ်က ထောင်လိုက်တာ။

‘ဆရာမကို မပုတိုက ပြောနေတယ်၊ ဒီမိန်းမ အငြိမ်းစားယူလိုက်ရတာ ကျောင်းရန်ပုံငွေတွေ မရှင်းမရှင်း လုပ်လို့တဲ့’

စကား မဆုံးသေးဘူး။ မပုတို အိမ်ရွေ့လွှားခနဲရောက်သွားပြီး ချဲ့တော့တာ။ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးနေကြလို့ မိန်းမချင်းတွေ အတော်ကြီး ဆွဲဖျင်မှ လူချင်းကွဲတယ်။

မမြရီ ကံကောင်းတာက မပုတို ဘက်က အရင်းအချာ မရှိလို့၊ ရှိများ ရှိရင် မသက်သာဘူး။ နှစ်ဦးစလုံး အတွက် ကောင်းပါတယ်။ အဲလိုသာဆို မမြရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း မိုးမဆုံး မြေမဆုံး မိန်းမ။ ပြီးမှာကို မဟုတ်တော့ဘူး။

မပုတို မျက်နှာမှာ အပွန်းအစွဲတွေ၊ မမြရီလည်း လက်ဖခိုမှာ သွားရာတွေနဲ့၊ သူငယ်ငယ်တုန်းက ဖျံတုတောမှာ ဒီပွဲမျိုးတွေ ခဏခဏ နှံ့လာတာ ဆိုတော့ သူ့အတွက် မဆန်းဘူး။



ဒီထဲ မိန်းမချင်းပွဲမှာ ခင်မောင် ဆိုတဲ့ကောင် ဝင်လာတာ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး။ ခင်မောင်ကလည်း ခင်မောင်။

“နင်က နောက်မှလည်း ရောက်သေး၊ ဝိုက်ကျချင်တဲ့ ကောင်မ” ဆိုပြီး ယောက်ျားတန်မယ် တုတ်ကိုင်ဝင်ခိုက်မယ် တက်ကဲ။ လူတွေ ဆွဲထားတဲ့ကြားက လူစွမ်းကောင်းလုပ်နေတာ။

မမြရီကလည်း ဒါလောက်တော့ အမူသေးထဲက။ ထာဘီကို တိုတိုဝတ်ပြီး ချလင်း ပြန်ခေါ်ရော။ ဒီကတည်းက မမြရီနဲ့ မပုတို့တို့လဲ ဗယား ကမ္ဘာ့ရန်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မမြရီဆီက အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမဆိုတဲ့ လူရီသေစရာ ဂုဏ်ပုဒ်ကလေးကို ရုပ်သိမ်း။ သူလို ကိုယ်လိုထဲက အာဝိန်မဆိုပြီး ခပ်လန့်လန့် သတိထား ဆက်ဆံကြတော့တာ။ အဲဒီကိစ္စ ရပ်ကွက်ရုံး ရောက်တဲ့အထိ ဖြေရှင်းလိုက်ရတယ်။

အောင်လို လူအေးက တောင် သူရင်ထဲ မှတ်ချက်ပြုထားရဲ့။ မာန်စွယ်ထက်တဲ့ မိန်းမ၊ ဘဝမသိတဲ့ မိန်းမ၊ ရိုင်းပျခြင်းကို ဂုဏ်လို့ထင်တဲ့ မိန်းမတဲ့။

*

မပုတို့ အသုဘပြီးကတည်းက ညညဆို မမြရီ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူး။ နေမထိ ထိုင်မသာ ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေး။

မမြရီကလည်း ညကျရင် မပုတို့သားလေး ငိုရှာတာ မပျော်သေးဘူး။ ကြားနေရလို့ပါပဲ။ တစ်ရက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ရက်ဆက်။ အမေဆိုတော့လည်း ကလေး ဘာကြောင့် ငိုတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားလေ။

ဝိုက်ဆံ တတ်နိုင်တာပဲ။ နို့မူနဲ့ ဝယ်မတိုက်ဘူးလား မသိ။ ကလေးက နို့အာလို့ နို့မဝလို့ ငိုတာ။ အိမ်ကသားကို ကြည့်ပြီး အဲဒီကလေးအတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ အမေ့နို့ တစ်ခု အားကိုးနေရတဲ့အရွယ်။

အမေ့နို့ဆိုတာ ဆာတိုင်း စို့လို့ ရတာလေ။ အတိုင်းအဆရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကလေးဆာတယ်ထင်တာနဲ့ နို့သီးခေါင်း ထည့်ပေးလိုက်၊ စို့လိုက်စမ်း။ ကလေးစို့သလောက် အမေ့နို့ရည်က ကုန်ပြီ ခန်းပြီဆိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

နို့မူနဲ့ ဆိုတာကတော့ ငွေနဲ့ စပ်ဝယ်လို့ရလို့ အကန့်အသတ်ထားမိတာပဲ။

ဒါနဲ့ အဲဒီအိမ်ရဲ့ ဘေးချင်းကပ်က တားဒရိုင်ဘာမိန်းမ မချိုကို မေးကြည့်တော့ -

“အောင်မယ်လေး မမြရီရယ်၊ ပထမတော့ တန်ကျပ်နကျ နို့မူနဲ့ဘူး ဝယ်လာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဈေးကြီးလို့ဆိုပြီး နို့မူနဲ့ကို ကျကျတောက်တောက်ကြီး ဖျော်တော့ ကလေးက ဘယ်တင်းတိမ်မလဲ။ အဲ- နောက်ရက်ကျ နို့မူနဲ့တောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ နို့ဆီ ဖြစ်သွားတယ်။ ကလေးက လုံးဝ မအိပ်ဘဲ တစ်ငိုတည်း ငို၊ ချောင်းတွေလည်း ဆိုး၊ မမြရီတို့ တောင် ကြားရတော့ ကျွန်မတို့ဆို ဘယ်အိပ်ရပါမလဲ၊ ခက်တာက အနီးအနားမှာလည်း နို့သည့်မရှိ၊ သူတို့ဆွေမျိုးထဲမှာလည်း နို့သည့်မရှိ၊ သူတို့ဆွေမျိုးထဲမှာလည်း နို့တိုက်မိခင် မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒါကိုခင်မောင်မှာ အိပ်ရေးပျက်၊ အလုပ်က မဆင်းနိုင် ခုကျ”

“ကျွန်မကတော့ ကလေးပဲ သနားတယ် မချိုရယ်၊ သူငိုသံကြားရင် ကျွန်မ ရင်ထဲမကောင်းတော့ အိပ်မရ

ဘူး။ ငုတ်တုတ်ပဲ။ အိမ်က သားလေးက နို့မဝလို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေတာ မြင်ရင် မျက်ရည်တောင်ကျမိတယ်။ ပြီးကလေးကို ဟိုနေ့က သူ့အဖေ ချီထားတာ လှမ်းမြင်မိတယ်။ ပိန်ကျသွားလို့ပဲ တာ နို့မျက်နေတဲ့ကလေးလား မှတ်မိတယ်။ အစက အိမ်က သားနဲ့အတူတူ ဝဝကလေး။ ဒါတောင် ရက်ပိုင်းရှိသေးတာနော် မချို”

မချီတော့ မမြရီစကားတွေနဲ့ နှိုင်းချင့်နေပုံရတယ်။ တကယ်တုတ်လားပေါ့။

*

အဲဒီညမှာပဲ မိုးတွေ သည်းလျှောက်တာ ညဉ့်နက်ပိုင်းမှ နည်းနည်းစဲလေတယ်။

မျက်စောင်းထိုး အိမ်ဘက်နားစွင့်ကြည့်တော့ ကလေးငိုသံ မကြားရဘူး။ နို့မူနဲ့ ပြန်တိုက်လို့ ထင်မိတဲ့ နို့မူနဲ့တိုက်ရင် အခြင်အတွယ် မှန်မရေနှေးပွက်ပွက်ဆူနဲ့ ဖျော်ပြီးမှ နို့ခေါင်းသန့်သန့် နို့ဘူးနဲ့တိုက်ရင် ကလေးက ကျေနပ်တတ်ပါတယ်။

မမြရီ ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တာ စိတ်ကို ချမ်းသာသွားတာ။ နို့ဝါပြီး နေမယ့် မပုတို့သားလေးကို မြင်နေကြည့်တယ်။ အိပ်ပါစေ သူ့ခမျာ။

အိမ်က သားကတော့ အိပ်လိုက်တာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်။ သက်တွေတောင် ချလို့ ကိုသင်းမော့ကြည့်လိုက်တော့လည်း တခေါ်သားအဖ လိုက်လည်း လိုက်ပဲ။ ကျောခင်းလိုက်တယ်။ သွပ်မိုးပေါ်မိုးသံက စည်းချက်မှန်မှန်နဲ့ ဆွေနေသလို တော်တော်လူဆို ခက်နဲ့ ပျော်သွားမှာ။

“ဝါး... ဝါး... ဝါး”

အို... သူထင်သလို မဟုတ်ပါ။ ဟိုကလေး ငိုသံ၊ မျက်စောင်းထိုး ထ အသံ၊ ဒါ အခုမှ စဉ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိကံသံတွေရောပြီး ပန်းလျနေတဲ့ အသံ။ စောစောက မိုးသံနဲ့ရောပြီး ကြားတာ၊ ဒါမှမဟုတ် မောလို့ နားနေ ချတာလား။ ငိုလိုက်တာ တစ်ခါတလေ ထက်များသွားလား။ အသံက ပျောက် ပျောက်သွားသေး။

မမြရီ ဘယ်လိုမှ ကျောခင်းလို့ ခရတော့ဘူး။ အိပ်ပျော်ဖို့ ဝေး၊ ရင်ထဲမှာ နေမထိ ထိုင်မသာ။ ဒါ မိခင်စိတ်တွေ ထွပ်ခတ်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ထထိုင်ပြီး သားကို ကြည့်ရင်းက မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာတယ်။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဒါ့တုံ့ ဒါ့တုံ့ လွန်ဆွဲနေရဲ့။ အမုန်းတရားနဲ့ မိခင်စိတ်တွေ စီးချင်း ထိုးတာ။

မျက်စိထဲမှာ မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ခင်မောင်မျက်နှာကြီးက ဖျတ်ခနဲ ပေါ် ခေါက်လာတယ်။ သွားလေသူ မပုတိုကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ခင်မောင်မျက်နှာ ထို့ခွင့်လွှတ်ဖို့ ခက်နေတယ်။ မိန်းမသား တစ်ယောက်ကို အနိုင်အထက်ပြုချစ်တဲ့ ယောက်ျား။ မမြရီက သင်းကို ဝါးစား ဝတ်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းတာ။ မုန်းလိုက်တာ။

“ဝါး... ဝါး... ဝါး”

ဟင်း- ဒီအတိုင်းဆို ဒီကလေး နီလင်းမှာ။ နို့မဝတဲ့ကလေး ဘယ်သူ သိပ်လို့ အိပ်ပျော်ရှာမှာလဲ။ သူ့ကို အိပ် အောင် သိပ်နိုင်မှာက အမေ့နို့၊ အမေ့ နေ့ခွင့်ငွေ။

ဩဇာမဲ့ ရေဝေးတဲ့ ဒီသစ်စေ့ ညောင်လေးကို ဘယ်နှယ် ရှင်သန် အောင် မွေးကြပါ။ အို သွား သွား၊ ငါ နယ်ထဲက အမုန်းတွေ သွားကြပါတော့။

အပြုံးတွေရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ လက်မခံတော့ဘူး။ ငါဟာ မိခင်တစ် ယောက်။ ငါ့သားလေး ရှင်သလို ကမ္ဘာ ကြီးတစ်ခုလုံးသားတွေ ရှင်သန်ရမယ်။ အိပ်မောကျနေတဲ့ ကိုသင်း မောင်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။

“ကိုသင်းမောင်၊ ကိုသင်းမောင်၊ ထစမ်းပါဦးတော်”

“ဘာလဲ မြရယ်၊ ညဉ့်နက်မှ ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

“ရှော ရှော တော်က သားတို့ ဒါ့ပြီး ထီးဆောင်း၊ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ရှေ့ကထွက်သွားတဲ့ သူမိန်းမနောက်က ကလေးတစ်ဖက်ပွေ့ရင်း ထီးဆောင်း လိုက်ခဲရတဲ့ ကိုသင်းမောင် ဝေ့မမြစ် နေတယ်။ ဒီမိန်းမ ပြဿနာကို ဓာတ်မီး ထိုးပြီး ရှာနေရောလား။ ယုံရတာ မဟုတ်။

လင်းမကျီဖြတ်ပြီး မပုတိုအိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ ကိုသင်းမောင် မျက်လုံး ပြူးသွားတယ်။

“မမြရီ၊ မင်း မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ဦးမလို့လဲကွာ”

မမြရီ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ တံခါး ကို တခေါက်ခေါက် ခေါက်လိုက်တယ်။ တံခါးဖွင့်လာတော့ ခင်မောင်ရယ်။ ရှိကံနေတဲ့ သူ့သားကို ပခုံးပေါ် မှောက် တင်လို့။ မမြရီကို တွေ့တော့ မါးစပ် အဟောင်းသား ငေးကြည့်နေတယ်။

“ခင် ခင်ဗျားတို့ ဘာလာလုပ် လုပ်...”

“က-ရှင်ပြောချင်တာ နောက်မှ ပြော၊ ခုတော့ ရှင်ပခုံးပေါ်က ကလေး ကျွန်မကို ပေး”

ပြောပြောဆိုဆို ခင်မောင် ပခုံး ပေါ်က ကလေးကို ဆွဲပွေ့ယူထတဲ့ပြီး

အနားက နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင် ချရင်း တင်းနေတဲ့ နို့ကိုလှန် ကလေး ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ နဂိုက နို့ပေါ်တဲ့အထဲ မိခင်စိတ်က စေ့ဆော်တော့ အသူတစ်ရာအမြင့်က ကျလာတဲ့ ရေတံခွန်နဲ့အပြိုင် နို့တွေက တဖြိုင်ဖြိုင် ဆင်းလာတယ်။

ကလေးကတော့ နွားဝတ်ရေချ ဆွဲဆွဲ စိုလိုက်တာ။ အမေ့နို့ မရတာ ကြာပြီကိုး။ အသက်ရှူဖို့လေးတောင် မရပ်ဘူး။ စောစောတုန်းက ကလေး ငိုသံနဲ့ ဆူညံပြီး ကြေကွဲနေခဲ့တဲ့ အိမ် ကလေးဟာ ခဏချင်း ငြိမ်းချမ်းသုခ တွေနဲ့ လွမ်းသွားတယ်။

ကိုသင်းမောင်ရော ခင်မောင်ပါ မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မမြရီကို ကြည့်နေတယ်။ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ရင်ထဲ ညီသက်တဲ့စိတ်တွေ လွမ်းလို့။ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်မှာ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက် ရတဲ့ ဖိုခင်တစ်ဦးရဲ့ သရုပ်ကိုး။

ခဏနေတော့ ကလေးလေးက အဆက်ရှူဖို့နားရင်း နို့ရှင်ကို မော့ကြည့် ရှာတယ်။ မမြရီကလည်း ရှုန်းရှုန်းစားစား ပြန်ကြည့်နေတယ်။

ဒီအချိန် မမြရီရင်ထဲ ပွင့်လာတဲ့ ပန်းကလေးကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဟိုအရင်ကလည်း မပွင့်ဖူးဘူး။ ဇနင် လည်း အလားတူ ပွင့်တော့မယ်လို့ မထင်အောင်ကို ထူးထူးခြားခြား လှပါတယ်။

မိခင် မေတ္တာရေကြည်ဟာ မြေ ရိုင်းပေမယ့် ပန်းပွင့်နိုင်စွမ်းရှိပါလား။

မင်းမြတ်မင်း (စစ်ကိုင်း)



www.burmeseclassic.com

အချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခန့်
သာ ရှိသေးသော်လည်း တောင်ပေါ်
ဒေသ ပတ်ဝန်းကျင် တောရိပ်တောင်
ရိပ်တို့ကြောင့် မှောင်စတိုးသလိုလိုရှိနေ
ပေသည်။ * နွေရာသီကာလဖြစ်သော်
လည်း လေအငွေ့တွင် နှင်းမြူတို့၏
အငွေ့အသက်ကို အေးစက်စက်
ခံစားရတတ်ပါသည်။
လားရှိုးမြို့ဘက် ထွက်
သည့် ကတ္တရာ

ပန်းချီဆောင်ပိုင်လူတို့



လမ်းမသည်ပင် တစ်နေကုန်
ပူပြင်းထားသည့် နေမင်း၏အပူရှိန်
မထွက်ဘဲ အစိုဓာတ်ဖက်ကာ ငြိမ်
သက်နေသလို ရှိပါသည်။

ထိုနေရာသည် နောင်မွန်ရွာ
ကလေး၏ အထွက်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။
ဒေသခံမဟုတ်သော အောင်ကျော်ဆင့်
သည် အအေးဒဏ် ကာကွယ်ရန်
ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့် သိုးမွေးခေါင်း
စွပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားရပါ
သည်။ ခရီးသွားသည့်
အခါ ဝတ်လှေ့ရှိသည့်
အတိုင်း ဘောင်းဘီရှည်
နှင့် ကင်းပတ်ရှူးလည်း

ကျော်စွာ
ကျော်စွာ

ပါဝင်ပေသည်။ ကင်းပတ်ရှုးသည်
သားရေ ရှူးဖိနပ်နှင့်စာလျှင် လမ်း
လျှောက်ရသည်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့်
သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပါသည်။

နောင်မွန်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့
ခြင်းမှာ ကျန်းမာရေး

မှူး ဦးစိုင်းစောမောင်၏ ဖိတ်ကြားချက်
အရ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ညနေတွင်မူ
သူ အိမ်မှာမရှိပေ။ ရွာနီးချုပ်စပ်များသို့
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် လှည့်လည်၍
ဆေးကုနေပေမည်။ ဖျင်းပျင်းရှိသည်နှင့်
အိမ်မှထွက်ခဲ့ပါသည်။ ယခင်က တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ကျန်းမာရေးမှူး
ဟောင်းအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမာရေးမှူးဟောင်း၊ ဦးခင်
မောင်အေး၏ အိမ်သည် လမ်း၏
လက်ဝဲဘက်တွင်ရှိ၍ လမ်းဘေးကွက်
လပ်အတွင်း အနည်းငယ် ချိုးဝင်ရပါ
သည်။ လမ်း၏ လက်ယာဘက်တွင်မူ
ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းကို တွေ့မြင်ရပါသည်။
တောင်ပေါ်ရွာကလေး၏ သင်္ချိုင်းမြေ
သည် အောက်ပြည်အောက်ရွာများကို
သို့ ဖရိုဖရဲ မရှိပါ။ အုတ်ဂူကလေးများ
အစီအရိပ်ပြီး မသုတ်ရပ်သော်လည်း
သန့်ရှင်းနေပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သော
ဆုသာန်မျိုးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျှင် အနံ့
ဆိုး မရှိ၍ အဆင်ပြေနိုင်သည်ဟု
တွေးမိတွေးရာ စဉ်းစားနေမိ
ပါသည်။



“ဦးလေး... ဦးလေး”

ရှမ်းသံခပ်ဝဲနှင့် ခေါ်သံကြောင့် အတွေးပြတ်သွားသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ် လမ်းလျှောက်လာသဖြင့် ရှေ့တူရုံမှ လာနေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို သတိမပြုမိခဲ့ချေ။ ခေါ်သံကြားမှ သတိဝင်လာသည်။

“ဗျာ... ဗျာ”

အလိုက်သင့် ဖော်ရွေစွာပြန်ထူးလိုက်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သိလိုသော မေးခွန်းကို ပြန်လည် မေးခြင်းလိုက်ပါသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ ကလေးရဲ့”

ရှိလှမှ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်တစ်နှစ် အရွယ်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သူက လေးနက်တည်ကြည်သော အသွင်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလမ်းက မှောင်ရင် မကောင်းဘူး ခင်ဗျ”

“ဘာလဲ ဒီလမ်းမှာ လူဆိုးတွေ လာမှာလား”

ညွှန်က နားမလည်သည့် ဟန်ပန် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“မဟုတ်ရင် ဘာလဲဗျ”

“ခေါင်းပြတ်သရဲ့”

“ဟေ့”

ပါးစပ်မှာ အာမေဒိုတ်ပြုလိုက်ည်။ ရုတ်တရက်တော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားလိုက်သည်။ သင်္ချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် သရဲတစ္ဆေအတ်လမ်းအမျိုးမျိုး ရှိတတ်သည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတိပေးသူကိုတော့ စေတနာအသိအမှတ်ပြုသည့်

အနေနှင့် တော့လူ့စကား ဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဦးလေးလည်း ကြာကြာမနေပါဘူး၊ မမှောင်ခင် အိမ်ပြန်ပါမယ်”

ထိုသို့ ကတိပေးလိုက်မှ သူငယ်လည်း သဝဏ်ကျပုံနှင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ တောင်ပေါ်သားသမီးတို့၏ နိုးသားဖော်ရွေတတ်သော စလေ့ကို ကြည့်နူးဝမ်းသာမိပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်သော ကျန်းမာရေးမှူးဟောင်းက အိမ်ပေါက်ဝမှထွက်၍ ကြိုဆိုပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်မိသောအခါ ရှမ်းပြည်နယ်၏ ထုံးစံအတိုင်း ရေခွေးကြမ်းနှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ အကောင်းစား ကိုးကန့်လက်ဖက်ခြောက်သုံးထားသဖြင့် အနံ့က မွှေးပျံ့သလို သောက်ရသည်မှာ လည်း အချမ်းပြေပါသည်။

စင်စစ် ဦးခင်မောင်အေးမှာ လည်း ထိုဒေသသံမဟုတ်ချေ။ သရက်ခရိုင်တွင် မွေးဖွားခဲ့သော မြေလတ်သား တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးမှူးသင်တန်းကို ရန်ကုန်တွင် တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းနောက် ဒေသခံ တောင်ရိုးအမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ နောင်မွန်ရွာတွင် အခြေချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဗမာလူမျိုးအများစု နေထိုင်ရာ မြေပြန့်ဒေသ အကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်အကြောင်းတို့ကိုလည်း သိပါသည်။

ယခုအခါ အဆက်ဝေးနေသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပြောင်းလဲလာသော နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး အခြေအနေများကို သူက မေးပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြပါ

သည်။ တစ်ဖန် ဦးခင်မောင်အေးလည်း သူနေထိုင်ရာ ရပ်ရွာအကြောင်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ပြောပြပါသည်။

သူပြောပြသမျှတွင် တိုင်းရင်းသားတို့၏ စလေ့စရိုက်များ၊ ဒေသဗဟုသုတများနှင့် လက်နက်ကိုင်အား အစည်းများအကြောင်းပါ မကျန်ခဲ့ဖူးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကုန်မှာ မသိ ကုန်သွားပါသည်။

ထိုအခါမှ မမှောင်ခင် ဦးခင်မောင်၏ နေအိမ်သို့ ပြန်ရန် သတိပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ယင်းတွင် တွေ့ခဲ့သော သူငယ်ကလေးခေါင်းပြတ်သရဲကို စဉ်းစားမိပါသည်။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ ဆရာဦးခင်မောင်အေးက မေးသဖြင့် အောင်ကျော်ဆင့်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ စကားဆုံးသောအခါမှ သူက ပြုံးပြီးပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့တော့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးလပြည့်နေ့ ညတွေမှ တွေ့တတ်တာပါ။” “ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ ပြောပါဦး”

အောင်ကျော်ဆင့် မေးသဖြင့် ဦးခင်မောင်အေးက ရွာမှ ကာလသားသုံးဦး တွေ့ခဲ့ရုံကို ပြောပြပါသည်။ အိုက်စ၊ အိုက်ပန်နှင့် ကိုဖြူသုံးဦးသည် အရက်မူးမူးနှင့် ပေတစ်လမ်းတစ်လျှောက် ရင်ပေါင်တန်းထဲ လျှောက်လာကြသည်။

ထိုစဉ်က လားရှိုးမြို့အဝင်ကလေးသည် ည ၆ နာရီ စိတ်သဖြင့် အပြေးကားများမှာ အချိန်မီအောင် သွားရပါသည်။ နောင်မွန်ရွာသည် လားရှိုးမြို့နှင့် ၁၅ မိုင်ခန့်သာဝေးသဖြင့် ည ၅ နာရီကျော်လျှင် ကားရှင်းသဝေ



နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးဦး
သည် တေးသီချင်းတကြော်ကြော်နှင့်
သွတ်သွတ်လုပ်လုပ် သီဆိုရင်း ရွာဘက်
သို့ လမ်းလျှောက်လာသည်။ သင်္ချိုင်း
အနီး ရောက်လာသော်လည်း သွားနေ
သူငယ်မျိုး ရိုးနေသဖြင့် ကြောက်စိတ်
မရှိကြချေ။ ထိုထက်စပ်မူ သူရာ
ရပ်လည်း ဝင်ထားကြသဖြင့် အငှား
သင်္ချိုင်းလည်း ရှိနေကြသည်။

"ခွပ်... ခွပ်"

ထိုစဉ် သူတို့နောက်ဘက်ဆီမှ
အသံလှုပ်သံကြားလိုက်ရသည်။ အသံ
အသေးသေးသော်လည်း သီချင်းအဆို
အသံ နားစွင့်နေလိုက်ကြပါသည်။

"ခွပ်... ခွပ်၊ ခွပ်... ခွပ်"

မြင်းခွာသဲ အလွန်နီးကပ်လာ
သည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
အခါ အသားကုန် ဝှန်းစိုင်းလာ
ခြင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ နံဘေးသို့
အမြန် ရှောင်လိုက်ကြပါသည်။

အုပ်စုများသည် လူသာမန်အဖို့
အသံလှုပ်သော်လည်း အမူးသမားများ
အတော်တော် ဖရိုဖရဲနိုင်လှပါသည်။
အမူးသမားကို မကျေမချမ်းစိတ်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

"ဟာ"

"ဟင်"

"အို"

အသီးသီး အသက အသက
အသံသံ ပြုလိုက်သည်။ အမူး
အမူး သွားသည်။ ဆံပင်များလည်း
အထောင်သွားကြပါသည်။ မျက်လုံး
အပြည့် သံပြိုင် အော်လိုက်ကြပါ

"ခေါင်းပြတ်သရဲ"

မြင်းစီးသမား၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်
အသံ ခေါ်ပေါ်ခဲ့ပါချေ။

အရက်သမား သုံးဦးသားလည်း
တချိုးတည်း ပြေးကြပါတော့သည်။

စင်စစ် အောင်ကျော်ဆင့်သည်
အမူးသမားများ၏ ထင်ရာမြင်ရာပြော
စကားကို မယုံချင်ပါ။ သူတို့၏ ပြော
စကားကြောင့် ရွာထဲမှ ကလေးများ
ကြောက်လန့်ကုန်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။
ထိုအခြင်းအရာကို ပြောပြသော ကျန်း
မာရေးမှူးဟောင်းအား အံ့ဩမှုဖြင့် ပြန်
မေးလိုက်ပါသည်။

"ဆရာခင်မောင်အေးကတော့
ဒီဇာတ်လမ်းကို လက်ခံလား"

"လက်ခံပြီလား ဆရာ၊ အဲဒီ
အကြောင်းကို ရွာမှ အစဉ်အဆက်ပြော
နေကြတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့
အဘေးနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်"

အဘေး ဆိုသည်မှာ အဘိုး
(အဖိုး)၏ ဖခင်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ မိသားစု ရာဇဝင်ဆို၍ သီချင်
သွားပါသည်။

"ဆရာရဲ့ အဘေးက ဘယ်သူ
လဲ"

"ဘယ်သူလဲလို့ မပြောခင် အဲဒီ
ဆောင်စားကို ကြည့်လိုက်ပါ"

ပြောပြောဆိုဆို သူက နံရံတွင်
ချိတ်ဆွဲထားသော စားရှည်ကို ညွှန်ပြ
လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ လှမ်းမကမ်း
တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စားရှည်ကို
သတိပြုမိသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်အဖို့ ရာဇဝင်
ဟုဆိုဆို သမိုင်းဟုခေါ်ခေါ် ထိုဘာသာ
ရပ်ကို ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့
သော် ထိုစားရှည်မှာမူ ရှေးဟောင်း
လက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သတိပြု
မိပါသည်။

"အဲဒီစားကို ဆရာ ဘယ်လို
မြင်သလဲ"

သူက မေးသဖြင့် အောင်ကျော်
ဆင့်လည်း သိသမျှ ပြန်ပြောရပါသည်။

"ကျွန်တော့် အပြင်ကတော့
အဲဒါ ရှေးခေတ်စစ်သည်တော်သုံး ဓား
ရှည်ပါ။ ယေဘုယျအားဖြင့် သာမန်
စစ်သည်တွေဟာ ဓားလွတ်ကိုင်ရတယ်၊
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဓားအိမ်မသုံးဘဲ
ဓားကို ပခုံးမှာထမ်းပြီး လိုက်ကြရတယ်၊
အရာရှိတွေပဲ ဓားအိမ်ကို သုံးကြရတယ်၊
ဓားအိမ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ မှန်ကူကွက်တွေ
ဟာလည်း ရာထူးအလိုက် အဆောင်
အယောင်တွေပဲ၊ ဘယ်ဟာက ဘာ
ရာထူးလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် တိတိ
ကျကျ မသိပါဘူးဗျာ"

ဦးခင်မောင်အေး မျက်ခုံးပင်
သည်။

"ဆရာက တော်တော်လှေလာ
ထားတာပဲ၊ ဆေးသိပ္ပံသမား တစ်
ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက် နံနံစပ်စပ်
ရှိတာ ချီးကျူးစရာပဲ"

"သိပ်လည်း မမြောက်နဲ့လေ၊
ကျွန်တော်က မြောက်တက်တယ်ဗျ"

"မြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကျွန်တော့်အဘိုးပြောပြလို့ သိရတာက
ဒီစားပိုင်ရှင် ကျွန်တော့်အဘေးဟာ
မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တော်
ကာလတုန်းက စည်သူကျော်ထင်ဘွဲ့နဲ့
သူကောင်းပြုခံရတဲ့ ဗိုလ်မြတ်သာပဲ၊
ဗိုလ်မြတ်သာဆိုတာ လူငါးရာကို အုပ်
ချုပ်ရတဲ့ ငါးရာဗိုလ်လို့ သိရတယ်"

သရဲတစ္ဆေကိစ္စ ခေတ္တ မှုသွား
သည်။ ထိုဆောင်စားနှင့် ငါ့ နာဗိုလ်
အကြောင်း အထူး စိတ်ဝင် သွား
သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင်မောင်အေး
ဆက်ပြောရန် တိုက်တွန်း

"ပြောတော့ ရှိတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အခါလင့်လင့် မောင်



တို့လည်း ဆရာကို စိတ်ပူနေမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

အောင်ကျော်ဆင့်အဖို့ လတ်ရှိန် တုတ်မှ ရပ်လိုက်သော ရှုပ်မြင်သံကြား လက်လမ်းတွဲလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် မိုးချုပ်နေပြီ။ တည်းခိုနေ ထိုင်သော ဦးစိုင်းစောမောင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်နေ့တွင်လည်း ဦးစိုင်း စောမောင် ဆေးကုထုတ်နေသဖြင့် ညနေစောင်းတွင် ဦးခင်မောင်အေး၏ နေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဆရာက မနေ့ကတိစ္ဆ တော် တော်သိချင်နေတယ် ထင်ပါ”

ဆရာဦးခင်မောင်အေးက ခရီး ရောက်မဆိုက် မေးပါသည်။

“သိချင်ပြီလား ဆရာ၊ ညတုန်း က အိပ်သာအိပ်နေရတယ်၊ ဆရာ့ ရဲ့ ဓားနဲ့ ဓားအိမ်ကို မျက်စိထဲက မထွက် ဘူး”

“သိချင်တဲ့လူရှိရင် ပြောချင်တာ လည်း ကျွန်တော်ပါပဲ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ စကားမပြောခင် အမောပြေ အခါရည် လေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ရှမ်းတို့ဒေသတွင် ရေနွေးကြမ်း သို့မဟုတ် လှက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို အခါ ရည်ဟု သုံးနှုန်းကြပါသည်။ အောင် ကျော်ဆင့်လည်း တည်ခင်းဧည့်ခံသော အရသာရှိရှိ ရနံ့မွှေးမွှေး လက်ဖက်ရည် ကြမ်းလေး သုံးဆောင်ရင်း ဦးခင်မောင် အေး ပြောပြသမျှကို နားသောတဆင့် နေမိပါသည်။

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် သာသနာ ပြုမင်းတရားဖြစ်သော မင်းတုန်းမင်း ကြီးသည် တိုင်းပြည်ကို ခေတ်မီနိုင်ငံ ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးပမ်းခဲ့ပါသည်။ ဒင်္ဂါးစက်ရုံ၊ လက်နက်စက်ရုံနှင့် ကြေး

နန်းစနစ်များသည် ထင်ရှားသော အောင်မြင်မှုများဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာ သာသနာ ထွန်းကားသည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိတော့ချေ။

သို့ရာတွင် ပြည်သူများသည် ကျီးလန်စာစားဖြစ်နေပါသည်။

အကြောင်းမှာ ကုလားဖြူ (အင်္ဂလိပ်)တို့၏ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ အင်္ဂလိပ် မြန်မာစစ်ပွဲအပြီးတွင် ပြည် မြို့အထိ အောက်ပြည်အောက်ရွာကို မြန်မာတို့ လက်လွှတ်ခဲ့ရပါသည်။ အချိန် မရွေးလည်း နောက်ထပ်စစ်ပွဲဖြစ်နိုင် သော အခြေအနေရှိပါသည်။ မြန်မာ ဘက်မှာ သစ္စာဖောက် အချို့လည်း ကုလားဖြူထံဒီဝင်ရန် ကြံနေကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးသည်လည်း မင်းနေပြည် တော်စား အင်အားတောင့်တင်းစေရန် ရတနာပုံ မင်းနေပြည်တော်အား မြို့ တည်နန်းတည်ဆောင်ရွက်နေပါသည်။ ၁၂၂၁ ခုနှစ်တွင် အမရပူရနေပြည် တော်မှ မန္တလေးသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း အား အချို့ရာဇဝင်ဆရာတို့က ပြစ်တင် ဆိုကြ၏။

အောက်ပြည်အောက်ရွာဒေသ များကို အင်္ဂလိပ်ထံမှ ပြန်၍ တိုက်ယူရန် စိတ်မကူးဘဲ မင်းစည်းစိမ်ခံစား စံစားရန် မြို့တော်ကို ရွှေ့ပြောင်းသည်ဟု ဝေဖန် ကြပါသည်။

စင်စစ် မူလ အမရပူရနေပြည် တော်မှာ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းလှပါ သည်။ အမရ ဆိုသည်မှာ မသေသော၊ သို့မဟုတ် မပျက်စီးနိုင်သော အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။ ပူရ ဆိုသည်မှာ တိုင်းပြည်ဟု အနက်ပေးနိုင်သည်။ ခြုံ၍ဆိုရလျှင် မပျက်စီးနိုင်သော မြို့တော်ဟု ဆိုလိုပါ သည်။ တောင်သမန်အင်း ရေပြည့်လျှင်

မြို့တော်ကို သဘာဝကျုံးရေ ဝိုင်းထား သလိုဖြစ်ပြီး ရန်သူများ မဖျက်ဆီးနိုင် အောင် စီမံထားပါသည်။

သို့ရာတွင် လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရ သောရန်သူမှာ အင်္ဂလိပ်များဖြစ်သည်။ ထိုလူမျိုးများ၏ ရေကြောင်းကျွမ်းကျင် မှုမှာ ကြောက်စရာပင်။ ထို့ကြောင့် ရေပတ်လည်ဝိုင်းသောနေရာတွင် မနေ ကုန်းခေါင်ခေါင်သို့ နေပြည်တော် ရွှေ့ ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းကိစ္စများ ကြောင့် အချို့အရပ်ဒေသများတွင် တောမီးလောင် တောကြောင် လတ် ခမောင်းခတ် ဆိုသလို သူခိုးဓားပြများ ထကြွ သောင်းကျန်းလျက်ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ယခု ပုသိမ်ကြီးနယ် နယ်ခေါ်သော တောတောင်ထူထပ် သည့် အရပ်ဒေသတွင် ထကြွသောင်း ကျန်းနေသော တောင်ပန်ခေါ် တောင် ဝိုက်သည် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်၏။

မြို့တော် အနီးတစ်ဝိုက်ထဲ ထိုသို့ မဖြစ်သင့်ပေ။ ဘုရင်စစ်သည်များ သွားရောက်နှိမ်နင်းသောအခါ ရှမ်း ဌာနီ သီပေါမြို့စာစိပိုက်သို့ ရွှေ့ပြောင်း သွားကြသည်။

ထိုအခါ သီပေါနယ်သူ နယ် သားများ ဒုက္ခတွေ့ကြရပေသည်။ မြို့ပြင် ၎င်းတို့အား သီပေါစော်ဘွားက ခိုလှုံခွင့်ပြုထားသယောင်ယောင်သတ် လွှင့်သေးသည်။ သီပေါစော်ဘွား လည်း ရှမ်းမြန်မာ သွေးစည်းညီညွတ် ရေး ထိခိုက်မည့်ဘေးကို မျှော်တော် သဖြင့် မင်းတုန်းမင်းကြီးထံ အခြင်းအ ကိစ္စကို စာလွှာပါး၍ အကြောင်းပြ ရလေတော့သည်။

“အဲဒီအကြောင်း မင်းတုန်း ကြီးသိတော့ ဘယ်လို အရေးယူ



“မင်းတုန်းမင်းကြီးက စာလွှာ ရတော့ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရေနံချောင်းမင်းကြီးကို ခေါ်ပြီး စီမံခိုင်းတယ်၊ ရေနံချောင်းမင်း ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အဘေး ဝိုင်း မြတ်သာကို ဆင့်ခေါ်ပြီး တာဝန်ပေး တော့တာပေါ့ဗျာ”

“ဆရာ အဘေးကို ဘယ်လို တာဝန်ပေးသလဲဗျ”

“လက်ရွေးစင် စစ်သည်တစ်ရာပဲ ခေါ်သွားပြီး တောင်ပံနီဓားပြိုကိုးကို နှိမ်နင်းဖို့ စေလွှတ်တော့တာပဲဗျ”

ဤနေရာတွင် အောင်ကျော် ဆင့် ဘဝင်မကျသလိုလို ရှိသည်။ ငါးရာ တပ်ဝိုင်းအား စစ်သည်တစ်ရာတည်း ပေးခြင်းမှာ ငွေခေတ်ထုံးစံအရ အရိုက် အရာ ချထားသလို ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဦးခင်မောင်အေးက ဆက်လက် ရှင်းပြပါသည်။

“တောင်ပံနီ ဆိုတာက အလီ ဘာဘာလိုပဲ၊ ခိုးသားလေးဆယ်ပဲရှိ တယ်၊ တကယ်ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် လက် ရွေးစင် တစ်ရာတောင်မလိုပါဘူး။ လူဖြန့် ပြီး ဓားပြိုကိုးလှုပ်ရှားမှုကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းဖို့ ပိုထည့်ပေးတာပါ။ လူငါးရာပေးရင်လည်း နေပြည်တော်မှာ အင်အားလျော့သွားနိုင်တယ်လို့ အဘိုး တ ပြောဖူးတယ်၊ အရေးတကြီးကိစ္စမို့ ထုတစ်ရာနဲ့ သွားရတာပဲ”

“အဲဒီခေတ်ကတည်းက စပယ် ချယ်မစ်ရှင် (အထူးစစ်ဆင်ရေး)တွေ နှိုတာပေါ့နော်”

အောင်ကျော်ဆင့်က မှတ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

ဝိုင်းမြတ်သာ၏ တပ်နှင့် ထောင်ပံနီဓားပြများ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ဆွေ့မည်ဟု မျှော်လင့်ကြသော်လည်း

လက်တွေ့ ဖြစ်မလာပါ။ ထိုအခါ ဝိုင်း မြတ်သာက တပ်ဖျောက်လိုက်ပါသည်။ အစုလိုက်သွားလာလှုပ်ရှားနေလျှင် ဓား ပြများ သတင်းရသွားမည်။ ပုန်းလျှိုး တွယ်လျှိုးနေကြပေမည်။ တပ်ဖျောက် သည်ဆိုရာတွင် လူစုခွဲခွဲမက မင်းမူထမ်း အဆောင်အယောင်များပါ မသုံးဘဲ ရိုးရိုးအရပ်သားပုံစံနှင့် ဓားပြများကို စုံစမ်းရပါသည်။ အရေးရှိလျှင် လူစု နိုင်ရန် အချိန်းအချက်လည်း ပြုလုပ် ထားရပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ခုဌဝတီ မြစ်နံဘေး တောတန်းတစ်နေရာတွင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေတော့သည်။ တောင်ပံနီဓားပြများမှာ လက်နက်မဲ့ ပြည်သူပြည်သားများကိုသာ အနိုင်ကျင့် နိုင်ကြသော်လည်း ဓားရေး လှံရေးနှင့် မီးပေါက်သေနတ် အံ့တတ်ပညာ စနစ် တကျရှိသော ဝိုင်းမြတ်သာတပ်ကိုမူ မယှဉ်နိုင်တော့ပါ။ သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာ ရသူရနှင့် ကျန်လူများကတော့ လက် လွတ်ထွက်ပြေးကြပါသည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဤ အရေး ဤမျှနှင့် ပြီးစီးပေသည်။ သို့ရာ တွင် အထောက်အကူများ သတင်း စကားအရ ၎င်းတို့သည် ပို၍ဝေးရာ လားရှိုးမြို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြပါ သည်။ တိုက်ရာပါပစ္စည်းများလည်း မကျန် စားစရာလည်းမရှိသဖြင့် ဓားပြ ဖိတိုက်နေပြန်ပါသည်။

လားရှိုးမြို့သည် ငွေအခါကပင် စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။ မြန်မာရာဇဝင်တွင် ဆင်ရှား သော အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးသည်ပင် လျှင် လားရှိုးမြို့တွင် စေတီတစ်ဆူ တည်ထားခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပံနီတို့အဖို့ ပုန်းခိုရာတောလည်း

နက်သည်။ မမ်းနေပြည်တော်နှင့်လည်း ဝေးသည်။ ဓားပြတိုက်စရာ ကြွယ်ဝ သော ကုန်သည်များလည်း ရှိသည်။ အစစ အဆင်ပြေလှ၏။

ထိုအနေအထားကို ဝိုင်းမြတ် သာ လက်မခံလိုပါ။ ၎င်းမိသ်တိုင် တက် နိုင်မှ အဖျားရောက်ပေမည်။

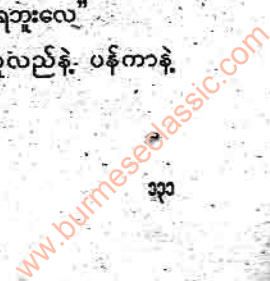
ထောင်ပံနီ ဓားပြခေါင်းဆောင် ကို မမိမချင်း မိမိ တာဝန်ပြီးဆုံးသည်ဟု မယုံကြည်ပေ။ လားရှိုးနယ်ဘက် ဆက် လိုက်ရမည်။

တောင်ပံနီတို့လည်း အင်အား နည်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိအင်အား လည်း အပြည့်အဝ မလိုအပ်တော့ပေ။ လက်ရွေးစင် စစ်သည်သုံးဆယ်မျှသာ ချန်ထားပြီး ကျန်လူများအား မန္တလေး သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ တောင်ပံနီ ဓားပြ ဝိုင်းအား ဆက်လက်ခြေရာခံ ရှင်းလင်းသွားမည်အကြောင်း စာလွှာကို လည်း ရေနံချောင်းဝန်မင်းကြီးထံ ပေး ဝိုင်းလိုက်ပါသည်။ သူနှင့် သူ့စစ်သည်များ သည် ထုံးစံအတိုင်း တပ်ဖျောက်ကာ လားရှိုးနယ်သို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ပါ သည်။

“အဲဒီလောက် ဆက်လိုက်မယ် လို့ တောင်ပံနီက ထင်ယူမလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ တောင်ပံနီ ဆိုတာက လူလည်ပဲ၊ သိပေါ့မှာကတည်း က ဝိုင်းမြတ်သာရဲ့ ပရိယာယ်ကို ရိပ်မိ သွားတယ်၊ သူက ဝိုင်းမြတ်သာလူတွေ ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲစုံစမ်း ထောက် လှမ်းနေတယ်၊ စစ်သည် ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဖျက်ဖျက် သွားဟန် လာဟန်နဲ့ လှုပ်ရှားတဲ့ဟန်တွေဟာ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရဘူးလေ”

“အင်း လူလည်နဲ့ ပန်ကာနဲ့ တွေ့ကြပြီပေါ့ဗျာ”



“အစစ်ပဲဗျို၊ ဗိုလ်မြတ်သာ
ရောက်လာတာ... တောင်ပံနီကလည်း
အထူး သိုသိုအိပ်သိပ်နေတယ်။ အဲဒီ
ထုန်းက တောလည်းနက်တယ်လေ၊
အခုခေတ်လို သစ်တွေ အရမ်းခွတ်နေ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာ
မှာ ခိုအောင်းတယ်ဆိုတာ ရှာလို့မရနိုင်
ဘူး။ မသင်္ကာစရာ တစ်ခုခုရှိရင်လည်း
နေရာရွေ့သွားတယ်။ ဗိုလ်မြတ်သာ
လည်း ဒီနောင်မွန်ရွာမှာ စတည်းချပြီး
စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သတင်းစုံစမ်းရတာ
ပေါ့ဗျာ”

“ဒါထက် စကားဖြတ်ပြောတယ်
မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ဆရာအဘေး ဗိုလ်
မြတ်သာ စတည်းချခဲ့တဲ့ ဒီနေရာမှာ
ဆရာအခြေတကျဖြစ်နေရတာ ထူးဆန်း
တယ်နော်”

“ရှေ့ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ”

ဓားပြခေါင်းဆောင် တောင်ပံနီ
သည်လည်း မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည်
ဟုဆိုရမည်။ သူကလည်း အစုလိုက်
မနေ လူစုခွဲထားသည်။ သူ့ခိုအောင်းရာ
နေရာကို ရှက်တရက် ရန်သူရောက်
မလာနိုင်ရန် အဆင့်ဆင့် ကာကင်းများ
ချထားသည်။ ဗိုလ်မြတ်သာကလည်း
တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေရိပ်စားမိလာ
သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဓားပြတို့မည်သည်
အစာငတ်လျှင် သားရဲတွင်းထဲမှ ထွက်
လာရပေမည်။ သူတို့ ခိုအောင်းရာ
နေရာကို မရှာဘဲ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ
ပြောင်းလဲထောက်လှမ်းရပေသည်။

တစ်နေ့ ဗိုလ်မြတ်သာ မျှော်လင့်
သလို ဖြစ်လာပါသည်။ တောင်ပံနီအဖွဲ့
က နောင်မွန်ရွာအား ညအချိန် ဝင်
ရောက်စီးနင်းရန် ကြံစည်ထားသည်။
နောင်မွန်ရွာတွင် ဗိုလ်မြတ်သာ တစ်ဦး
တည်းရှိကြောင်း သတင်းရထားသည်။

အဆောင်အယောင်မပါသော
ဗိုလ်မြတ်သာအား မင်းမှုထမ်း ဖြစ်
ကြောင်း ရှိသားသော တိုင်းရင်းသား
များက မသိကြပါ။ ရှစ်စပ်ကလည်သည့်
တောင်ပံနီကတော့ သိသည်။

သူတို့ ဓားပြအဖွဲ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့
သော ဗိုလ်မြတ်သာကို ကောင်းကောင်း
ဆုံးမလိုက်မည်။ ပြီးလျှင် နောင်မွန်ရွာ
တစ်ရွာလုံး၏ ကြွယ်ဝမှုကိုလည်း သိမ်း
ယူသွားမည်ဟု ကြံစားထားလိုက်သည်။
သို့ရာတွင် ဓားပြအဖွဲ့တွင် အားနည်း
ချွတ်ရှိပေသည်။ ရွာခံ လက်ထောက်ချ
သူ သို့မဟုတ် သတင်းပေးသူရှိမှု အဆင်
ပြေသည်။ သို့မှသာ ရွာ၏ လုံခြုံရေး
အခြေအနေ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော
အိမ်များနှင့် တောင်ယာသမားတို့၏
သီးနှံရောင်းရငွေများ လက်ဝယ် ရှိ မရှိ
သိထားရန်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုရွာ
မှ လူမိုက်တစ်ဦးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း
ရသည်။

တောင်ပံနီတို့ တွေ့ဆုံစည်းရုံး
သော လူမှာ အရက်သမားဖြစ်သော်
လည်း အခြားမကောင်းမှုများ တင်းသူ
ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်တစ်ဖု ဗိုလ်မြတ်
သာက လေ့ကျင့်ကာ သင်ကြားပေးထား
သော အထောက်တော်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖန် လာရောက်စုံစမ်းသူ
များက ဒေသထွက်သော ဆန်အရက်
များနှင့် ဧည့်ခံကာ သူတို့၏အကြံအစည်
များကို မေးမြန်းသည်။

အရက်မူးလျှင် ကျွဲဦးပေါ် ဆို
သကဲ့သို့ ၎င်းတို့၏ အခြေအနေများ
ကောင်းကောင်း သိလိုက်ရပါသည်။
သူ့ဘက်ကလည်း ရွာ၏ လုံခြုံရေး
မကောင်းကြောင်း၊ ဗိုလ်မြတ်သာသည်
ပင်လျှင် ငှက်ဖျားဖြစ်နေကြောင်းနှင့်
အဝင်လမ်း အထွက်လမ်းများကိုလည်း

သူစိတ်ကြိုက် အကြံပေးလိုက်ပါသည်။
သို့နှင့် အထောက်တော် အခါ
ပေးလိုက်သော ညကာလ ရောက်လာ
သည်။ ရွာပြင် သင်္ချိုင်းမြေအနီးတွင်
ဗိုလ်မြတ်သာတို့လူစု ကင်းဝုန်းဝပ်၍
စောင့်နေသည်။

လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ
တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သေနတ်ကိုင်
အမှုထမ်း နှစ်ဦးအား တစ်ဖက်တစ်
ယောက် စောင့်ကြည့်နေစေပါသည်။
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ဟု သေချာသူကို
သာ ပစ်ရန် မှာကြားထားသည်။

စောင့်နေရသည်မှာ ပုံမှန်အား
ဖြင့် ပုင်းစရာကောင်းလှသည်။ စစ်သည်
များမှာ မပုင်းအားပါ။ ရက်ရှည်လများ
ထမ်းဆောင်ရသော တာဝန်မှာ ပြီးဆုံး
ပေတော့မည်။ တောင်ပံနီ ဓားပြဂိုဏ်း
အား အပြီးသတ်ဖြိုခွင်းရတော့မည်ဟု
သော အသိဖြင့် အနည်းငယ်စိတ်လှုပ်
ရှားနေကြပါသည်။ သို့သော် စနစ်တကျ
လေ့ကျင့်ထားသူများပီပီ အသံလုံးဝ
မထွက်ဘဲ သေသေဝပ်ဝပ် ရှိလှပါသည်။

ဗိုလ်မြတ်သာ ပြုံးလိုက်သည်။
သားရဲတွင်းမှ ထွက်လာသော သားရဲကြီး
သည် နဂါးတွင်းသို့ ရောက်တော့မည်ဟု
တွေးမိသည်။ ထိုစဉ် ခပ်ဝေးဝေးမှ မြင်း
ခွာသံ သံသ့သံကြားလိုက်သည်။ တောင်ပံ
နီကလည်း မခဲပါ။ မြင်းများကို ဖြည်း
ဖြည်းမှန်မှန် စီးလာသည်။ တိတ်ဆိတ်
သော ညကာလတွင် ကဆွန်ခိုင်းစီးလျှင်
ဝေးဝေးမှ အသံကြားရမည်။ ရွာသူ
ရွာသားများ ခိုးကုန်လိမ့်မည်။ အနီး
ရောက်မှ ဒုန်းစိုင်းစီးရန်အတွက် ခွန်အား
ကို ချွေတာရမည်။

ခက်နေသည်က တောင်ပံနီဆို
သော ဓားပြခေါင်းဆောင်ကို ဗိုလ်မြတ်
သာ မမြင်ဖူးပါ။ ရန်သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို



ကြည့်၍ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကို ရွေး ထုတ်ရမည်။

လပြည့်ည ဖြစ်သော်လည်း တောင်ပေါ်ဒေသ သဘာဝ နှင်းဖြူများ ဝေနေသဖြင့် မွန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် တွင် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရန် မလွယ်ပါ။ ဝဲယာနှစ်ဖက်ပိတ်၍ အားလုံးကို ချေမှုန်း ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ သတ်မှတ်ထား သော သတ်ကွင်းအတွင်းသို့ ဓားပြများ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟိတ် - ရာဇဝတ်သားတွေ နောင်မင်းတို့ကို ဘုရင့်တပ်တော်က ဝိုင်း ထားလိုက်ပြီ၊ မသေချင်ရင် လက်နက် ချလိုက်”

ဗိုလ်မြတ်သာ၏ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ အသံသည် ဟိန်းထွက် သွားပါသည်။ ထိုအသံကြောင့် ဓားပြ မြင်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ မျှော် ဆင့်မထားသဖြင့် မှင်တက်မိသလိုလို နှိပ်သည်။ မျက်နှာများမှာ ဇဝေဝေနှင့် ခေမရာ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခြေ အနေကို တောင်ပံနီက ချက်ချင်းရိပ်မိ သည်။ သူကလည်း အသံကို မြင်၍ ဆော်ပြောသည်။

“ဟိတ် - ငါ့လူတွေ ငါတို့ဟာ ခေါင်းဆောင်တည်းက ဘုရင့်တပ်တွေ နဲ့ သတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ လက်နက်ချလည်း သဘင်က မလွတ်ဘူး၊ ရဲရဲတိုက်ပြီး အောင် ဖောက်ထွက်ကြဟေ့”

အသံမှာ ရဲရဲပြတ်သားပြီး အား မရှိစရာကောင်းသည်။ ဓားပြများ လှုပ် ရွံ့စွာရှား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစကား ကို နောက်လိုက်များအတွက် ရဲဆေး ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဗိုလ်မြတ်သာလည်း အသံမလွတ်သွား။ ခေါင်းဆောင်ဆိုသူ

ကို သေသေချာချာ မှတ်သားလိုက်ရ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ရဲမတ်များအား ဆောင်စားမြှောက်၍ အချက်ပေးလိုက် သည်။

ဓားပြများ၏ ဝဲယာနှစ်ဖက်မှ လှံရှည်ကိုင်ထားသော ခြေကျင်တပ်သား များသည် ငြာသံပေး၍ ဝင်တိုက်ကြ သည်။ ဓားပြများလည်း နှစ်ဖက်ညှပ် အတိုက်ခံရသဖြင့် ဘယ်လှည့် ညာလှည့် ခုခံရသဖြင့် မြင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေပါ လျက် အသာစီးမရချေ။

ရှုပ်ထွေးနေသော အခြေအနေ တွင် ဗိုလ်မြတ်သာ အပါအဝင် မြင်းစီး သမား ငါးဦးသည် ဓားများဝင့်၍ ဝင် ရောက် ထိုးခုတ်လေတော့သည်။ တိုက် ပွဲမှာ မြင်းထန်ချည်သွားပါသည်။

လျှပ်တစ်ပြတ် ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်မှုကြောင့် ဓားပြများ အခက်တွေ့ ကာ သွေးပျက်နေပါတော့သည်။

ဤမျှ ရှုပ်ထွေးသော တိုက်ပွဲ တွင် တောနှံပံနီ၏ သွေးအေးပုံမှာလည်း ချီးမွမ်းလောက်ပါသည်။ ဝိုင်းဝန်းထား သော ရဲမတ်များကြားတွင် လစ်ဟာ သွားသော ထွက်ပေါက်တစ်ခုတွေ့လိုက် သည်။ နောက်လိုက် နောက်ပါများကို ငဲ့ညှာစရာမလို၊ ဓားပြပီပီ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်စွာ ဖောက်ထွက်သွားလေ သည်။

ဗိုလ်မြတ်သာလည်း ထက်ကြပ် မကွာ လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နောက် လိုက် ဓားပြတစ်ဦးက ဟန့်တားထား သည်။

တောင်ပံနီက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကောက် ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကို အမိ လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သေချာ သွားသည်။ သို့သော် အချိန်ဖြုန်း၍

မဖြစ်ချေ။ မြင်းကို ကျာပွတ်နှင့်ရိုက်၍ အမြန်ပြေးခိုင်းတော့သည်။

“ဝိုင်း”

တောင်ကုန်း တစ်ကုန်းပေါ်မှ မီးပေါက်သေနတ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝေမှု ထွက်လာသော ခဲသီးသည် တောင်ပံနီအား ပွတ်ကာ သိကာ လွဲချော်ပြီး မြင်းရှေ့ခြေထောက် ကို ထိမှန်သွားသည်။

“ဟီး”

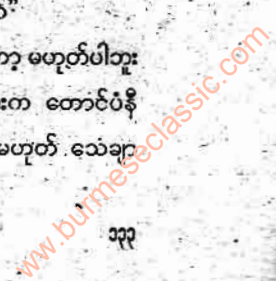
သေနတ်ထိမှန်သော မြင်းမှာ နာကျင်မှုဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ခြေခေါက် ပြီး လဲကျသွားသည်။ တောင်ပံနီလည်း မြင်းရှေ့သို့ အချိန်လွန်ကာ ပစ်ကျသွား ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်မှလိုက်လာ သော ဗိုလ်မြတ်သာ၏ မြင်းက မိလာပါ သည်။ မြင်းပေါ်မှကျသော နာကျင်မှု ဝေဒနာကြောင့် မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်တော့ ပါ။ နောက်မှ ရောက်လာသော ရဲမတ် များ၏ ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးမှု ခံလိုက်ရ သည်။ တောင်ပံနီ ဓားပြဂိုဏ်းဝင် အားလုံး ကျဆုံးပြီး ခေါင်းဆောင်အား လက်ရဖမ်းမိသော သတင်းမှာလည်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။

“တောင်ပံနီ ဓားပြထို ဆရာ အဘေးက သတ်လိုက်ရောလား”

“ချက်ချင်းမသတ်ပါဘူး၊ လားရှိုး ဇော်ဘွားကို အကြောင်းကြားလိုက် တယ်။ ရွာနီးချုပ်စပ်က တောင်ပံနီ ဓားပြလာတိုက်တုန်းက မြင်လိုက်တဲ့ ရွာသားတွေကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်၊ အားလုံးရှေ့မှာ တရားစီရင်တယ်”

“အဲဒီခေတ်ကတည်းက ပြည်သူ ခုခံတွေ ရှိတာပေါ့နော်”

“ခုခံရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျား၊ ကျွန်တော့်အဘေးက တောင်ပံနီ ခေါင်းဆောင် ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာ



အောင်လုပ်တာလို့ အဘိုးက ပြောဖူးတယ်”

ထိုသို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုအပြီး ဦးခင်မောင်အေးက ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပါသည်။

အားလုံး လူစုံသောအခါ မြင်ဖူးသည် ဆိုသူများက တောင်ပံနီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဝဲဘက်ပခုံးတွင် အနီရောင်ဟင်္သာပြင်ဖြင့် ငှက်တောင်ပံပုံ ဆေးထိုးထားကြောင်း သက်သေခံကြပါသည်။ ရေနံချောင်း မင်းကြီးကလည်း ထိုအားပြုကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာစရာမလို၊ တွေ့ရာသန္တိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ စီရင်ရန် အမှာတော်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ပံနီအား ခေါင်းဖြတ်၍ သေဒဏ်ပေးရန် စီရင်ရသည်။ နေ့ဦးစွာ တောင်ပံနီအား နောင်ကြီးတည်းကာ မင်းနေပြည်တော်လှည့်၍ ဒူးတုပ်ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ပြတ်ထွက်လာသော ခေါင်းကို လိမ့်မသွားစေရန် ဝါးနှင့်ရက်လုပ်သော တောင်းတစ်တောင်း ခံထားလေသည်။

“ကိုင်း-တောင်ပံနီ မောင်မင်းကို ခေါင်းဖြတ်စီရင်တော့မယ်၊ နောက်ဆုံး စကားပြောစရာရှိရင် ပြောပေတော့”

ဗိုလ်မြတ်သာက ပြောဆိုရင်း လက်ဆုံးတော်စားအား မြှောက်လိုက်သည်။

တောင်ပံနီကလည်း သတ္တိမနည်းပါ။ ဗိုလ်မြတ်သာဘက်လှည့်၍ ပြောပါသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းထံ ခစားတဲ့ မင်းကျွန် ငန္တာ၊ ငါ့ကို သတ်လိုက်ရင် ငါက သရဲဖြစ်သွားပြီ၊ တစ်သက်လုံး မင်းနောက်လိုက်ပြီး မင်းကို လက်စားချေမယ်ဟေ့”

လူစုံအလယ်မှာ စော်ကားခံရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ သို့သော် သိက္ခာရှိသော မင်းမူထမ်းပီပီ ကြုံနေဆဲလှပေသည်။ အနီရဲ့ ပရိသတ်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အား သူ့ရဲကောင်း- အဖြစ်မှတ်ယူထားကြသဖြင့် မည်သူမျှ အထင်မသေ့ဝံ့ပီ။ သို့သော် အသက် အရွယ်ကြီးသူ အချို့မှာ သူ့အတွက် စိတ်ပူပန်နေပုံရသည်။

ဗိုလ်မြတ်သာ နားလည်လိုက်သည်။ သေခါနီး လူတစ်ယောက်၏ ပြင်းပြင်းပြပြ တောင့်တသောကိစ္စသည် တကယ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အစဉ်အလာ ယုံကြည်မှုတစ်ရပ် ရှိပေသည်။

ထိုယုံကြည်မှုကြောင့် မစီရင်ဘဲ နေ၍မဖြစ်ချေ။ မင်းမူထမ်းတို့ မည်သည့် ယေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ဦးလည်မသန် ထမ်းရွက်ရပေမည်။ လူထုဘက်လှည့်၍ သူ့အတွက် ဘာမျှမစိုးရိမ်ရန် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ငါ့ကို လက်စားချေနိုင်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူးကွ”

“မယုံရင်လည်း စမ်းကြည့်လေ” တောင်ပံနီက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောသည်။

“အေး၊ မင်းတကယ်တမ်း ငါ့ကို လက်စားချေနိုင်တယ်ဆိုရင် မင်း ခေါင်းဖြတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဟိုတောင်းနှုတ်ခမ်းကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြလေ၊ အဲဒီလို လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ လက်စားချေမယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ စကားကို ငါ ယုံလိုက်မယ်”

တောင်ပံနီ၏ ဗိုက်သွေးကလည်း စံတင်လောက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် သတ္တိရှိရင် ခုတ်လိုက်”

ဗိုလ်မြတ်သာက လက်သုံးစားကို မြှောက်၍ တစ်ချိန်တည်း ခုတ်ပိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်ထားသောလက် ဖြစ်သဖြင့် တောင်ပံနီ၏ ဇော်ပေါ် ဓားချက်က ကျရောက်သွားပါသည်။

“ခုတ်” အနိုးပြတ်သံ မြည်သွားပြီး ဦးခေါင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်မှ လွင့်ထွက်သွားပါသည်။ သို့သော် ခေါင်းမှာ တောင်းထဲ မရောက်ချေ။ တောင်းနှုတ်ခမ်းဝတွင် ရှိနေပါသည်။

“ဟာ” လူအများ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ တောင်ပံနီ၏ သွားများသည် တောင်းနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက်သားဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဗိုလ်မြတ်သာကတော့ စိတ်ပူပံ့ပေါ့ပါးဆောင်စားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်သွင်းပြီး ဆောင်ရွက်စရာများကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့် သိချင်စိတ်များသွားသည်။

“အဲဒီနေ့က ဆရာအေးဘာဖြစ်သေးသလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆရာရ၊ တောင်ပံနီရဲ့ နောက်ဆုံး စိတ်အာရုံ လက်စားချေဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ တောင်းနှုတ်ခမ်းကိုက်ပြဖို့ပဲ ဖြစ်တာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အဘေး ဗိုလ်မြတ်သာကို လက်စားချေလို့ မရဘူး။ လပြည့်ညဆိုရင် ကိုယ်ယောက်ျား တာဝံ လုပ်နိုင်တော့တယ်၊ ကျွန်တော်အဘေးဟာ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်ခိုက် အရွယ်အထိ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းသာသာနဲ့ နေသွားတယ်၊ ရွာအထဲ တွေ့ခဲ့တဲ့ စေတီလေးဟာ ဗိုလ်မြတ်သာက



တောင်းပေးပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဘေးရဲ့အမွေ ဆောင်စားကို ဂုဏ်ယူ နှုတ်ခံခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟက ဉာဏ် ဆောင်းတာပေါ့နော်”

“ပြောရင်လည်း ကြားရာရောက် ဆို ကျွန်တော်အဘေးက လက်နဲ့ရည် ဆရာ နှလုံးရည်ပါ ပြည့်ဝတဲ့ စွယ်စုံရ ဝိသုဒ္ဓိပေါ့ဗျာ”

“ကြားလည်း ကြားလောက်ပါ သေးဗျာ။ ကဲ-ကျွန်တော်လည်း အချိန် ဝင်ပြီ ပြန် လိုက်ပါဦးမယ်။ သိချင်တာ မည်း သိရပြီ။ ကျွေးမွေးနည်းခဲတာ မည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု အောင်ကျော်ဆင့်က ရယ် ရယ်မောမော ပြောလေသည်။ ဦးခင်မောင်အေးက မျက်နှာ မှတ်တည်နှင့် ပြောသည်။

“ဒီနေ့ လပြည့်နေ့နော်၊ ဆရာ လည်း ကြည့်သွားဦး၊ တော်တော်ကြာ တောင်ပုံနီခေါင်းပြတ်သရဲတာ လာနှုတ် ဆက်နေဦးမယ်”

“ဟာ-လာနှုတ်ဆက်လည်း ဘာ ဖြစ်လဲ၊ ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟက အမျိုးအိမ်က ပြန်ခဲ့တာလို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့”

နှစ်ဦးသား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အောင်ကျော်ဆင့် လားရှိုးသို့ သွားခဲ့ပါသည်။ လားရှိုးတွင် တစ်ရက်နေပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစောတွင် မန္တလေးသို့ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ အောင်ကျော်ဆင့်စီးနင်း လိုက်ပါလာသော ဖော်တော်ယာဉ်သည် နောင်မွန်ရွာ၏ မန္တလေးဘက်အထွက် တွင် ခေတ္တရပ်နား၍ ပစ္စည်းတင်လေ သည်။

အောင်ကျော်ဆင့်လည်း ကား ပေါ်မှ ခေတ္တဆင်း၍ ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟက တောင်းပေးစေတီလေးအား ဝင်းမော ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ မူလက ထုံး သက်နိုးနှင့် စေတီဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ ပါသည်။ နောင်အခါ ဒါယကာများက မှန်စီထားသဖြင့် နေရောင်ခြည်တွင် လင်းလက်နေပါသည်။

တန်ခိုးကြီးပါသည် ဆိုသော အထင်ကရ ဘုရားစေတီမဟုတ်သော် လည်း မြန်မာပြည်ရှိ စေတီထိုင်းတွင် သမိုင်းကိုယ်စီ နှိုကြပေသည်ဟု တွေး ထင်မိပါတော့သည်။

တော်ဖြင့်(ငှက်ဖျား)



ဥ ည အရဟံ မေတ္တာ လာဘ် နှစ်ပျက်မိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....
ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို စိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန် သောဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ် တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆိုကြရာ

- အဘိုးတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၃၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အမိညွှန် ➡ အဓိပမိ (အပြာ) တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁) (၂၃၁) (၅၃) (၇၉) (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- အဘိုးပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- အဘိုးသွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- အဘိုးချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်ထိုက်လှပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏အနာဂတ် အတွက်အရေးကြီးသော



၁၃၆

www.burmeseclassic.com

“မိနွယ်ရေ၊ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခ ရောက်တော့မယ်ကွာ”

“ဟဲ့- မိခိုင်း၊ နင်အပြေးအလွှား ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ငါရင်တွေတုန်လိုက်တာဟယ်”

“အေး၊ နင်က ရင်တုန်ရုံပဲရှိတာ၊ ငါ့မှာက ဘဝတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါ လျှင်လှုပ်ရမယ့်ကိစ္စ မိနွယ်ရေ”

“ကဲ- ဒါဖြင့်ရင်လည်းပြောစမ်း ဆိုဦး ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ”

“နင်သိတော့ သိပြီးသား ကိစ္စပါ ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး မြန်မြန် ဆန်ဆန် ဖြစ်လာမယ်မထင်ခဲ့ဘူးပေါ့၊ ငါ့ကိုအဖေနဲ့အမေက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ နေရာချထားပေးမယ့်ကိစ္စ ပြောခဲ့တာ နင်လည်းသိပြီးသားပဲ၊ ငါက အချိန်ဆွဲထားခဲ့တယ်လေ၊ အခုတော့ ချက်ချင်း ကြီး ယောက်ျားလေးဘက်က တောင်း ဆိုလာလို့ ငါ့အိမ်က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ချက်ချင်းကြီးစီစဉ်ကြတော့မယ်၊ ငါတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး ဟယ်”

“ဟောတော့”

“ဟောတော့ လုပ်မနေနဲ့၊ နင်က စာရေးဆရာမကြီးဆိုတော့ ဇာတ်လမ်း တွေ စနစ်တီးနိုင်ပါတယ်ဟယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုကယ်ထုတ်ရမလဲဆိုတာမြန်မြန် စဉ်းစားစမ်းပါဦး၊ ငါတော့ ဒီတောင်က ထောင်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း စိတ်မပူ ခါနဲ့ဟယ်၊ လောကကြီးမှာ လူတစ်ခု နဲ့အရယ်တဲ့ ဆယ်ကုဋေလို့ဆိုထားတယ်၊ ဒါတော့ လူတွေမှာ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်လို့လည်း ဆိုထားတယ်၊ ဒါကြောင့် လောကခံနဲ့ ပြဿနာ တွေကို မဖြေရှင်းနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ရ

တယ်၊ အခက်အခဲ ပြဿနာ ကြုံလာ တိုင်းဒီတောင်တော့ ကျော်နိုင်မယ်မထင် တော့ပါဘူးလို့ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်တယ်၊ တကယ်တော့ အခက်အခဲ ပြဿနာ ဆိုတာ လူတွေက လုပ်ကြတာပါ၊ လူ တွေ လုပ်ကြတဲ့ အခက်အခဲပြဿနာကို လူတွေ ဘာလို့ မဖြေရှင်းနိုင်ရမှာလဲ၊ လှိုင်းကြီးလှေအောက် တောင်ကြီး ဖဝါး အောက်ဆိုတာ နင်လည်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတောင်ကို ကျော်နိုင် တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ မှားတယ်၊ တောင်ကြီးဖဝါးအောက်၊ ဘယ်လောက် ကြီးတဲ့ တောင်ပဲဖြစ်ပါစေ လူတွေ ကျော်နိုင်ရမှာပေါ့ကွာ”

“အမယ်လေး အရေးထဲ တရား တွေ ဟောနေပြန်ပြီ၊ ငါ့ကိစ္စကို စဉ်းစား စမ်းပါဦး မိနွယ်ရေ”

“အေးပါဟယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး မောင်ဇော်က သင်္ဘောတက်ဖို့ ထွက် သွားပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်လေးက တစ်မှောင့်၊ သင်္ဘောတက်ဖို့ထွက် သွားတာမဟုတ်ဘူးမိနွယ်ရေ၊ ခါနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ငါ့ကို စိတ်ထောက်ပြီးထွက် သွားတာ၊ ငါလည်း အစက တကယ်မှတ် နေတာ မေမေရီပြောပြမှ သိတယ်”

“နင်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး”

“ဒီလို မိနွယ်ရေ ဘုရားပွဲစတဲ့ နေ့က ငါတို့တိုက်ထဲကို မောင်ဇော်က အပြေးအလွှားအမောတကော မမခိုင် မမခိုင်ဆိုပြီး အော်ပြီးဝင်လာတယ်၊ ငါ့ အမေက ဟဲ့-ဘာတွေအရေးကြီးလာ တာလဲ၊ မင်းမမခိုင် အခုပဲ ရေချိုးပြီးလို့ အပေါ်ထပ်သူအခန်းထဲဝင်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါ မောင်ဇော်က အပေါ်ထပ်ပြေးတက်လာပြီး ငါ့အခန်း ထဲ မြန်းခနဲ ပြေးဝင်လာတယ်၊ ငါက

အဝတ်လဲနေတဲ့အချိန် သူက မမခိုင် မမခိုင် မုန့်ဖိုးပေးစမ်းပါ၊ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ဘုရားပွဲသွားမလို့ဆိုပြီး ပြောပြော ဆိုဆို ငါ့ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်တယ်၊ ငါလည်း ရုတ်တရက်ဒေါသထွက်ပြီး နင်ဘာလို့ ငါ့အခန်းထဲ မပြောမဆိုဝင် လာတာလဲ ထွက်သွားစမ်းလို့ ရှက်ရှက် နဲ့ အော်လိုက်မိတယ်၊ ဒီတော့ သူက မမခိုင်ရယ်၊ မမခိုင်အခန်းထဲဝင်လာတာ အဆန်းမှ မဟုတ်တာ ငယ်ငယ်ကတည်း က ဒီလိုပဲဝင်နေကျပဲ၊ သူက ရယ်ရယ် မောမော ပြောပေါ်တန်တန်ပြောပေမယ့် ငါလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ဟဲ့-အရင်က နင်ကလေး ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ အခု နင်က ကလေးမဟုတ် တော့ဘူး၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ နေချင်တိုင်း နေလို့မရတော့ဘူး သွားသွား ငါ့အခန်း ထဲက ထွက်သွားလို့ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ မောင်ဇော်က တအံ့တဩ ငါ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေဝဲလာတယ်၊ ပြီးထော့ အသံတွေလည်း တုန်နေတယ်၊ မမခိုင်ရယ် ကျွန်တော် မမခိုင်ကိုချစ်လို့ ပါလို့ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွား တယ်၊ နောက်နေ့ကျတော့ မောင်ဇော် သင်္ဘောတက်ဖို့ ရန်ကုန်ထွက်သွားပြီ ဆိုတာ မေမေရီပြောပြမှ သိရတယ်”

“ဟဲ့- နင်နဲ့ မောင်ဇော်တို့က ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေ မဟုတ်လား”

“မိနွယ်ရယ်၊ နင်က ငါနဲ့သူငယ် ချင်းပေမယ့် ငါတို့အကြောင်း နင်အကုန် လုံး မသိသေးပါဘူး၊ မောင်ဇော်နဲ့ ဇာက ဘာမှမတော်ဘူးဟဲ့”

“ဟောတော့”

“ဒီလိုမိနွယ်ရဲ့ အခုမောင်ဇော် တို့နေတဲ့ အိမ်ဟာ မောင်ဇော်အဘွား အိမ်၊ မောင်ဇော်အမေ မေမေရီရဲ့ အမေအိမ်၊ မောင်ဇော်တို့က မိတ္ထီလာမှာ



နေတာ၊ မောင်ဇော်အဖေက မိတ္ထီလာ သား၊ မောင်ဇော်မှာ ညီလေးနှစ်ယောက် ညီမလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မောင်ဇော် အမေ မေမေရီတော့ ငါတို့မြို့သူ ငါ့မိဘတွေနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ၊ မေမေရီက မိတ္ထီလာ သားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး မိတ္ထီလာမှာ နေတယ်။ မောင်ဇော် လေးတန်းအောင် ပြီး ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝမှာ သူ့ အဖေက နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ ထောင်ကျတော့ မေမေရီက စီးပွားပျက် ဘဝပျက်ပြီး ဒီကီ ကလေးတွေနဲ့ပြောင်းလာကြတာ၊ ငါတို့ တိုက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခုနေတဲ့ မေမေရီရဲ့ အမေအိမ် ရောက်လာကြ တာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါတို့က ၈ တန်း ရောက်နေပြီ”

“အေး ငါ့မိမိမြို့ မောင်ဇော်ကို နင်တို့အိမ်က ကျောင်းထားပေး ကျွေး မွေးထောက်ပံ့နေတာ နင်ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် မောင်ဇော် အမြဲပါတယ်၊ ငါ့အိမ်ကလည်း ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် မောင် ဇော်ကို ခေါ်ခိုင်းတော့ နင်တို့တိုက်ထဲ မောင်ဇော်က စားအိမ် သောက်အိမ် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ နင်တို့ အိမ်ကလည်း ယောက်ျားသားမှမရှိတာ၊ နင်မိဘတွေ ခရီးသွားရင်တောင် မောင်ဇော်ကို နင်နဲ့ အတူ အိမ်စောင့်ခေါ်ထားခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါကလည်း မောင် ဇော်ကို ခိုင်းစရာရှိတာခိုင်း ကျွေးစရာ ရှိတာကျွေး၊ ညတိုင်းလည်း စာပြပေး ရတာ၊ သူ ဆယ်တန်းရောက်တဲ့အထိ ပါပဲအေး၊ မောင်ဇော်က သွက်လက် တယ်၊ မွီးတယ်၊ အေးဇာယ်၊ ငါ့ကိုလည်း တော်တော်ခင်တယ်၊ ငါတို့ မောင်နှမ တွေလို နေလာတာဆိုတော့ တစ်အိမ် လုံး မောင်ဇော်က သူ့အိမ်သူရာလို နေတာ၊ ငါ့အခန်းထဲလည်း သူဝင်ချင်

သလိုဝင် ထွက်ချင်သလိုထွက်၊ တစ်ခါ တလေ ငါ့အခန်းပေါ်လာပြီး အိပ်ချင် အိပ်နေတာ”

“အေးဟယ်၊ ငါက နင်တို့ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးလို့ ထင်နေတာ”

“မောင်ဇော်က အားကိုးရတယ် ဟဲ့၊ ငါ့ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လည်း ငါ့ဖက်ဘီးနောက်က လိုက်တာ၊ ငါဘယ် သွားသွား သူ့ကိုအဖော်ခေါ်သွားတော့ ဘယ်ကောင်မှ ငါ့ကိုလိုက်မနှောင့်ယှက် ရဲဘူး၊ ငါ့အမေကလည်း မောင်ဇော် မပါဘဲ ဘယ်မှမသွားရဘူး။”

မောင်ဇော်အဖေ မေမေရီက လည်း ငါ့ကို သူ့သမီးလို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ အတွင်းရေး အပြင်ရေး ငါနဲ့ တိုင်ပင် ဖော်တိုင်ပင်ဖက်” သူငယ်ချင်းကျနေ တာပဲ၊ ငါကလည်း မေမေရီကို ချစ် တယ် သနားတယ်။

ငါတို့ အတ္တသိုလ် တက်နေတဲ့ အချိန်တောင် မေမေရီက သူ့သား မောင်ဇော်နဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ဆီ စာရေး တယ်၊ သူ့သားတို့လည်း မေမေရီက သိပ်ချစ်တာ၊ သားကြီးဩရသဆိုတော့ အချစ်ပိုတာပေါ့တယ်၊ မောင်ဇော် ၁၀ တန်းနှစ်က ရည်းစားထားမှာစိုးလို့ ခိုင် ရေ သမီးမောင်လေးကို ထိန်းပေး ဆုံးမ ပေးပါဦး၊ ကျောင်းမှာ သူတို့အတန်း ထဲက ခင်စောဝေဆိုတဲ့ ကလေးမကို အစော အစောနဲ့ တော်တော်လေးတွဲ နေတယ်၊ ကြည့်ပြောပါဦးလို့ စာရေး တယ်။

မောင်ဇော်လည်း အရွယ်လေး ရောက်လာတော့ လူငယ်သဘာဝ ချစ် သူ ခင်သူရှိလာမှာပေါ့တယ်၊ မေမေရီက ငါ့ကို အသိပေးပေမယ့် ငါက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှဝင်မပြောဘူး၊ မသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒီက

က သူတို့ မိသားစုဘဝ ရုပ်ကည်ရေး မောင်ဇော်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ငါ ထွေ ခဲ့တယ်၊ ဒီမိသားစုကြီးကို ရေရှည် ဘယ်သူမှ တာဝန်ယူထောက်ပံ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ဇော် အဖေလည်း ဘယ်တော့မှ အထိန်းသိမ်းခဲဘဝထဲ ထွက်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်က ငါတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက သင်္ဘောအရာရှိဖြစ်နေတဲ့ ဦးလေး တိုင်ပင်ပြီး မောင်ဇော်ကို သင်္ဘောသား ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့တာပေါ့။

မောင်ဇော်လည်း ရန်ကုန်သွား ပြီး သင်တန်းတွေတက်တယ်၊ စီဒီပီ ပတ်စ်စီရီပြီး သင်္ဘောတက်ဖို့ အဆင့် သင့်ဖြစ်နေပေမယ့် ဘာနဲ့ ဘာကြောင့် မထိပါဘူး၊ သင်္ဘောမတက်နိုင်ပြင် မတာကြာပြီ၊ ရန်ကုန် သွားလိုက်ရတာ လည်း အခေါက်ခေါက်အခါခါပဲ အခုသင်္ဘောတက်ရမယ်ဆိုပြီးထွက်ခဲ့ တာ၊ တကယ်တမ်းတော့ ငါ့အဖေ သင်္ဘောတက်စာမတက်ရဖို့မဟုတ်လေ ဘူး၊ ငါ အော်ငေါက်လွှတ်လို့က်လို့ ကောက်ပြီး ထွက်သွားတာဖြစ်မယ်

“အင်း- မောင်ဇော်အပြော ပြောရင်း ငါ အကြံတစ်ခုပေါ်လာတာ နင်ကို ရုတ်တရက်ကြီး အိမ်ထောင် ထားမယ့်ကိစ္စက နင်လွတ်ချင်ရင် လမ်းတစ်ခုတော့ ဖန်တီးရမယ်၊ နင်လည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို ဆောင်ကောင်းဖို့ လိုတယ်”

“အေး ပြောစမ်းပါဦး အဆရာမကြီးရဲ့၊ ငါက ဘယ်လို ဆောင်ရမှာလဲ”

“အခုအချိန်ကစပြီး နင်တို့ အိမ်လုံး မိသားစုတွေအားလုံး အောင် သရုပ်ဆောင်ရမယ်၊ ဘာ နေရမလဲဆိုတော့ မနက် မနက်



ထိုင်း လူတွေသိအောင် ပျံ့အန်ပြရ
မယ် ဆံပင်တွေလည်း မပြီးမလိမ်း ကပို
အဆိုတစ်ယောက်လို နေပြရမယ်၊
ကြာခဏ ပျံ့အန်ပေါ့ဟယ်၊ ပြီးတော့
အိမ်ရာထဲ တခွေခွေလေး နေပြရမယ်၊
အတိုဝတ်တာ ထမိဝတ်တာကအစ ခပ်
ညှူးလေး လျော့လျော့ရဲရဲဝတ်ရမယ်”

“အဲဒီလို သရုပ်ဆောင်တာ
ဘာဟုတ်ပါပြီ၊ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်
လို ပြောစမ်းပါဦး”

“မိခိုင်ရယ် နင်ကလည်း နားဝေး
ထိတ်တာ၊ နင့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ပုံ၊
ထိတ်ကြီးနေတဲ့ပုံ သရုပ်ဆောင်ရမယ်၊
ဆန်ဆောင်ရမယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲဆိုတာ မေးလာလိမ့်မယ်၊
အဲဒီအခါမှာ မောင်ဇော်နဲ့ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ
လို့ ဖွင့်ပြောရမယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာ မိနွယ်ရယ်၊
အဲဒါလေးဟယ်၊ ငါပြောတာကို ယုံကြ
အလေး၊ မောင်ဇော်ကလည်း မရှိဘူး”

“အေးလေ၊ မောင်ဇော်မရှိတဲ့
အချိန်မို့ ဒီလိုပြောရတာပဲ၊ မယုံစရာ
လည်းမရှိဘူး၊ မောင်ဇော်နဲ့က နင်တို့
အိမ်ထဲကတစ် တပူးတွဲတွဲ အထဲဝင်
အပြင်ထွက်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊
မောင်ဇော်က ငယ်သေးတော့ ဇွတ်
အနှစ် ကြံစည်လိုက်လို့ဖြစ်ခဲ့တာပါလို့
ပြောရမယ်။

ပြီးတော့ ဒီမြို့မှာ မျက်နှာမပြရ
ဘူးပါဘူး၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း
ဖြစ်တာမယ်၊ ဒါကြောင့် အဝေးကို
သွားသွားရပါတယ်ဆိုပြီး အိမ်က လူ
မသိအောင် နင်တစ်နေရာရာကို
သွားသွားရမယ်”

“ဟယ်-မလွယ်လိုက်တာ မိနွယ်
မောင်ဇော်သိသွားရင် ငါ့ကိုသတ်
သေချာတယ်၊ တခြားလူနဲ့ရတဲ့

ကိုယ်ဝန် သူတို့တရားခံလုပ်တယ်ဆိုပြီး
ငါ့ကိုသတ်မှာ”

“မသတ်ပါဘူး မိခိုင်ရယ်၊ အခု
မောင်ဇော်ကလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း
မသိပါဘူး၊ ဒီမြို့လည်း တော်တော်နဲ့
ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်မှာ မောင်ဇော်
နဲ့ တိုက်တဆိတ်ကိုယ်ဝန်ရထားတယ်ဆို
တာသိသွားရင် နင်ကိုလာပြီးစေ့စပ်တဲ့
လူကလည်း ယူမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ နင့်
မိဘတွေကလည်း ဟိုလူနဲ့ ပေးစားရဲမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ တကယ်ထွက်ပေါက်
က ဒါပဲရှိတယ်၊ လွတ်ရာလွတ်လမ်းက
ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်”

“မောင်ဇော်က သူ့အမှေဆီ စာ
ရေးထားတာက သူ တကယ်သင်္ဘော
တက်ဖို့က အဆင်မပြေဖြစ်နေတယ်တဲ့၊
သူ့မှာ ပတ်စ်ပို့နဲ့ စီဒီစီ အဆင်သင့်ရှိ
ထားလို့ စင်ကာပူက ဆောက်လုပ်ရေး
ကုမ္ပဏီကခေါ်တဲ့အလုပ်ရလို့ စင်ကာပူ
ကို ထွက်သွားပါပြီတဲ့၊ မြန်မာပြည်က
အထွက်မှာ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကခေါ်လို့
ထွက်တဲ့ပုံစံနဲ့ တဲလက်ဝင်လာလို့ ကိုရီး
ယားနိုင်ငံ ဖူဆန်ဆိပ်ကမ်း ဘယ်နေ
အရောက်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့
သင်္ဘောသားထွက်တဲ့ပုံစံမျိုး ထွက်သွား
ရပါတယ်တဲ့၊ စင်ကာပူအဝင်ကတော့
ဝင်ခံပါမစ်နဲ့ ခန့်မယ့် ကုမ္ပဏီကလာကြ
ပါတယ်တဲ့၊ မောင်ဇော် အခုစင်ကာပူ
ရောက်နေပြီ၊ ငါက ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ ဒီမြို့
မှာ ဆက်မနေနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဘယ်ထွက်
သွားရမှာလဲ”

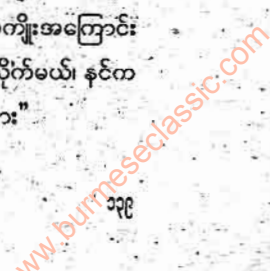
“မောင်ဇော် ဒီနိုင်ငံမှာ မရှိတာ
ပိုကောင်းတာပေါ့အေး၊ မိခိုင် နင်သွားရ
မှာက ရန်ကုန်က မိသိသိသွားပေါ့ဟယ်၊
မိသိနဲ့က တို့တစ်တွေ ဆဲမနာ ဆိုမနာ
သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ပြီးတော့ မိသိအိမ်မှာ
က သူ့အင်္ကျီနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း

နေတာ၊ မိသိကို အကျိုးအကြောင်း
အခက်အခဲ ပြောပြရင် မိသိက နင့်ကို
ဝမ်းသာအားရ လက်ခံမှာပါအေး၊ ငါ
လည်း နှစ်လ သုံးလရှိရင် အလုပ်လုပ်ဖို့
မိသိဆီ လာနေမယ်ဆိုတာပြောထားပြီး
သားပါ၊ တို့သုံးယောက် ရန်ကုန်မှာ
အတူတူနေကြတာပေါ့၊ ဟိုရောက်မှ
ဖြစ်လာမယ့် အခြေအနေတွေကြည့်ပြီး
မီးစင်ကြည့် ကြတာပေါ့”

“ဒီဖြင့် မောင်ဇော်အမေ မေမေ
ရီကို ငါ အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်ရ
မလား”

“ဟာမပြောနဲ့ မပြောနဲ့၊ အမှန်
အတိုင်းဘယ်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မယ်၊ သူ့သား
လူပျိုလေးကို တရားခံလုပ်၊ ခုတိုးလုပ်
တာ မေမေရီက ဘယ်လက်ခံနိုင်မှာလဲ၊
နောင်မှ အေးအေးဆေးဆေးအားလုံး
ငြိမ်သက်ပြေလည်တော့မှ မေမေရီကို
တောင်းပန်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ပြောပြခေါ
အေး၊ မောင်ဇော်နဲ့နင်နဲ့လည်း အဆက်
အသွယ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ဇော်ကို
လည်း ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ဒါပေမယ့်
မောင်ဇော်အမေ မေမေရီက မောင်
ဇော်ဆီတော့ လှမ်းပြောမှာ သေချာ
တယ်၊ ခိုင်တစ်ယောက် သားနဲ့ရတဲ့
ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့နေပြီ အိမ်က
ထွက်သွားပြီဆိုတာ သားဖြစ်သူဆီ ပြော
မှာ သေချာတယ်”

“အဲဒါတွေ နောက်မှစဉ်းစား
အခုအရင်ဆုံးလုပ်ရမှာက ဝိုက်ကြီးသည်
ပုံစံ ပေါက်အောင်နေ၊ ပြီးရင် လေးငါး
ရက်အတွင်း အိမ်က ထွက်သွားဖို့စဉ်း၊
ငါမနက် ကျောက်ပန်းတောင်းကိုသွား
စရာရှိတယ်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းက
နေ ရန်ကုန်မိသိဆီ အကျိုးအကြောင်း
ဖုန်းနဲ့ အားလုံးပြောပြလိုက်မယ်၊ နင်က
သွားအဆင်သင့်ပြင်ထား”



“အေးပါတယ်၊ ငါလည်း အာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေတယ် နှင်ပြောသလိုပဲ လုပ်ပါမယ်။ ငါအိမ်က ပစ္စည်းတွေနည်းနည်းချင်း နှင်ဆီပိုထားမယ်။ ငါအခု အိမ်ပြန်တော့မယ် နှင်လည်း အကလိုက် ခဲ့ပေါ့ဟာ။ အိမ်က အခြေအနေလည်း အကခတ်ကြည့်ပေါ့”



စင်ကာပူနိုင်ငံ တိုပဲရီး မြန်မာ ဗုဒ္ဓသာသနာ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်လို့ ပိုပြီးလှစည်ကားနေသည်။ အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တိုပဲရီးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အလှူအတန်း အပြုရှိသည်။ စင်ကာပူရောက် မြန်မာတွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အားလပ်ရက်မှာ လာလေ့ရှိကြသည်။

ရောက်ခါစ လူသစ်တွေလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းလာကြ ဘုရားဖူးကြ၊ သံဃာတော်တွေထံက အန္တရာယ်ကင်းလက်ဖွဲ့လေးတွေတောင်းကြ၊ သံဃာတော်တွေကို ဖူးမြော်ကန်တော့ကြတယ်။ အနေကြာနေတဲ့ လူဟောင်းတွေထဲက မွေးနေ့ အလှူ၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးအလှူ စသဖြင့် တနင်္ဂနွေတိုင်း မြန်မာအစားအစာနဲ့ ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်း ကျွေးမွေးလေ့ရှိတယ်။ လူသစ်လူဟောင်းတို့ ဆုံစည်းရာ ချိန်းဆိုကြရာနေရာလည်း ဖြစ်လို့ တိုပဲရီး မြန်မာဗုဒ္ဓသာသနာ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စည်ကားသည်။

မောင်ဇော် စင်ကာပူရောက်က တည်းက တိုပဲရီး ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်တာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ သူ့နဲ့သိကျွမ်းသူ ရင်းနှီးသူ မျက်မှန်းတန်းမိသူဆို၍ တစ်ဦးတလေမျှ မတွေ့ရ။ အားလုံး မျက်နှာစိမ်းတွေချည်းမို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ယောင်ချာချာ တစ်ယောက်တည်း

ငေးငိုင်နေရသည်။ ကြာတော့လည်း ပျင်းလာသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီ၊ ပုတီးလည်း စိပ်ပြီးပြီ၊ ရသမျှ ဂါထာတော်တွေ ပရိတ်တရားတော်တွေလည်း အာရုံပြုရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီးပြီ၊ အလှူရှင်ကို သိသိမသိသိ ဘုန်းကြီးကျောင်းက အလှူမှာလည်းဝင်စားပြီးပြီ၊ မြန်မာအစားအစာ အလွမ်းပြေ ဖတ်ငတ်နုတဝကြီးစားပြီးပြီ၊ တွေးမိသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်မှတော့ အလကားအချိန်မဖြုန်းချင်၊ ဝမ်းက ဝပြီးပြီ၊ ကုသိုလ်ရအောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနောက်ဘက် ပန်းကန်ဆေး၊ တံမြတ်လှည်း ဝင်ကုလုပ်သည်။ သူလိုပဲ လုပ်အားပေး ကုသိုလ်ယူကြသူတွေ ရှိသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း မြေညီထပ်တွင်လုပ်စရာမရှိတော့အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ကြမ်းတိုက်နေသည်။ ဒူးထောက်၍ ခါးကုန်းကာ အားပါးတရ ကြမ်းတိုက်နေစဉ် ကြမ်းတိုက်နေတဲ့ အဝတ်နဲ့ လက်နှစ်ဖက်အနီး မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးက ခြေအစုံ လာရပ်နေသည်။

ဒါကြောင့် ခြေဖမိုး၊ ခြေသလုံး၊ ခါး၊ ရင်၊ လည်တိုင် စသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း မော့ကြည့်လာခဲ့ရာ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံး ဆွတ်သွက်ခါ လှုပ်ယမ်းသွားလောက်အောင် တအံ့တဩ တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ မောင်ဇော်မော့ကြည့်နေရင်းက နှုတ်ခမ်းတဆတ်ဆတ်လှုပ်ပြီး တုန်ရီတဲ့ အသံနဲ့ တအံ့တဩ ခေါ်လိုက်မိတယ်။

“အစော”

မောင်ဇော်ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ခင်စောဝေကတော့ မပြုံးမရယ် အံ့ဩခြင်းလည်းမရှိ၊ ပကတိ တည်ငြိမ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဇောင့်ဇော်ကို စိုက်ကြည့်နေ

တယ်။ မောင်ဇော် ဝမ်းသာအံ့ဩစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး -

“အစော ဘယ်တုန်းက စင်ကာပူရောက်နေတာလဲဟင်”

မောင်ဇော်အမေးကို အလေးမထား ဂရုမစိုက်တဲ့သဘော မျက်နှာထဲ လွှဲထားပြီး -

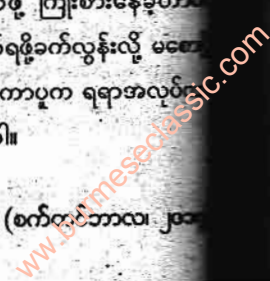
“ကျောင်းပြီးကထည်းက ရောက်နေတာပါ။ နှင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယ လာလုပ်နေတာလား”

ခင်စောဝေက မေးရင်း မဲပြုပြီး နေပါတယ်။ မောင်ဇော် ခင်စောဝေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး -

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစော့ရယ်၊ ငါဘိလ်တင်းမ်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေတာပါ။ စင်ကာပူရောက်တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ နှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘွဲ့ရပြီး စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေလို့ မာနတွေ ကြီးသွားတာလား”

“ဒါကတော့ နှင်ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်၊ နှင်ကို ငါ ဒီမှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားဘူး၊ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး”

“အစော့ရယ် ပြောတဲ့စကားတွေက စိမ်းလှချည်လား။ တို့တစ်တွေထဲ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါကွာ၊ မတွေ့ကြမှဆိုကြရတာတော့ ကြာပြီပေါ့၊ ဒါထက် ငါ အစော့ကို တစ်နေ့မှ မမေ့ပါဘူး။ အမြဲသတိရနေပါတယ်၊ ငါတို့ အဖေတန်းအောင်တဲ့နှစ်ကတည်းက ကွဲထွားသွားခဲ့ကြတာပါ။ ငါက ကျောင်းဆယ်မတက်နိုင်ပါဘူး၊ သနပ်ဖက် လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင် သင်္ဘောတက်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာပဲ။ သင်္ဘောတက်ရဖို့ခက်လွန်းလို့ မစော့နိုင်တာနဲ့ စင်ကာပူက ရရာအလုပ်လုပ်ဖြစ်တာပါ။



အစော ရန်ကုန်က ဆွေမျိုးတွေ
ဆီမှာနေရင်း တကူသိုလ် တက်နေတာ
သိတယ်။ စာတိုက်ကနေ စာနစ်စောင်
ဆည့်ခဲ့တယ်။ အစောနဲ့တွေ့မယ့် လူကြီး
မဖြူနဲ့လည်း စာတစ်စောင်ပေးလိုက်
ပါသေးတယ်။ ဘာမှ အဆက်အသွယ်
ပြန်မလုပ်လို့ ငါလည်း လက်လျှော့ခဲ့
တယ်။ အစောက မေ့နိုင်ပြီပေါ့လေ”

“စာသုံးစောင်လုံး ရပါတယ်။
စာပြန်ရေးဖို့ မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ပါ။ မေ့
နိုင်လို့ မေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မေ့ဖြစ်
အောင် မေ့နေတာပါ။ မောင်ဇော် နှင့်
ဟာ ယောက်ျားမပီသဘူး။ မိကောင်း
ဆင်သားသမီးမဟုတ်ဘူး။ ငါကကောင်း
ပါတယ်။ နှင့်အပေါ် သံယောဇဉ်မတွယ်
မိတာ ကကောင်းတယ်။ နှင့်ဟာ ငါထင်
ထားတဲ့အတိုင်းပဲ သစ္စာမရှိဘူး။ ယုတ်
ဗာတယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်”

“အစောရယ် ဘာတွေလာပြီး
ပြောနေတာလဲ။ နှင့်ဘာတွေ မကျေ
နေပဲဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကို ရန်တွေ့ရ
အောင် နှင့်နဲ့ငါ ရန်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး
ထင်။ နှင့် ရန်တွေ့တဲ့စကားတွေပြော
နေတာ ငါ ဘာမှနားမလည်ဘူး”

“မောင်ဇော် နှင့်တော်တော်
ဆန်ဆောင်ကောင်းတာပဲနော်။ ရုပ်ရင့်
ဆင်းသားလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ အကယ်ဒမီ
ဆောင် ရနိုင်တယ်။ ခုချိန်မှာတော့
အထူးတော့ပါဘူး။ ငါ့ရင်ထဲပြောချင်တာ
တွေ ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်မယ်။
အိမ်မှာပြောရရင် ငါတို့ကျောင်းမှာတုန်း
က နှင့် ငါ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်
အင်အားနဲ့ နှင့်ငါ့ကိုဖွင့်ပြောလိမ့်မယ်
အင်အားပေးခဲ့တယ်။ ငါထင်သလို ငါတို့
အဆန်းထဲက လူတွေအားလုံးကလည်း
အိမ်ထဲထင်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့်
နှင့် နှင့်နဲ့ငါ့ကို စကြနောက်ကြတယ်။

ငါစိတ်မဆိုးခဲ့ဘူး။ တကယ်တမ်း ဝန်ခံ
ရရင် ငါ နှင့်အပေါ် သံယောဇဉ်မကင်းခဲ့
ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မပြည့်စုံတဲ့ နှင့်ဘဝ
ကို ငါ သနားကရုဏာသက်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ အစော
ပြောပါ။ နှင့်ပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူးလို့
ငါ မငြင်းနိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မမခိုင်နဲ့ပတ်
သက်လို့ ငါ့စိတ်ထဲ သံသယဝင်ခဲ့တယ်။
မမခိုင်နဲ့ နှင့်နဲ့က အနေနီးစပ်ကြတယ်။
နှင့်ကို မမခိုင်ကကျောင်းထားပေးတယ်။
စာပြပေးတယ်။ အတူသွား အတူလာနေ
ကြတာလည်း ကြာပြီ။ မမခိုင်ကလည်း
နှင့်ကို တော်တော်အလိုလိုက်တယ်။
မမခိုင်တို့အိမ်မှာ နှင့်စားအိမ်သောက်
အိမ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ညအိပ်ညနေ နေတယ်။
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းဆက်
မတက်ဘဲ မမခိုင်တို့ သနပ်ဖက်ပွဲရုံမှာ
အလုပ်လုပ်နေတယ်။ မမခိုင်က နှင့်ကို
သင်္ဘောသားဖြစ်အောင်ကြိုးစားပေးနေ
တယ်။ ဒါတွေအားလုံး ငါ့သိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစောပြောတာ
တွေ အားလုံးအမှန်တွေပါ”

“ဒီအတွက် ငါနှင့်အပေါ် နား
လည်သဘောပေါက်တယ် ခွင့်လွှတ်လို့
ရပါတယ်။ နှင့်အပေါ်ထားတဲ့ သံယော
ဇဉ်တွေ သနားကရုဏာတွေနဲ့အတူ
နှင့်ကို လေးစားခင်တွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ
မကြာသေးခင်က မြန်မာပြည်ကိုခွင့်နဲ့
ပြန်တယ်။ ရန်ကုန်မှာ ခင်ပွဲနေပြီး ငါတို့
မြို့ကို အလည်သွားခဲ့တယ်။ မှန်တာပြော
ရရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်
အထူးသဖြင့် နှင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်။ နှင့်
အတွက် စင်ကာပူမှာ အလုပ်ရဖို့ ငါ့မှာ
အစီအစဉ်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြို့ကိုပြန်
ရောက်တော့ နှင့်မရှိတော့ဘူး။ သင်္ဘော

တက်သွားပြီလို့ပြောကြတယ်။ မမခိုင်
လည်း မြို့မှာမရှိတော့ဘူး”

“ဟင် မမခိုင်မရှိတော့ဘူး ဟုတ်
လား။ မမခိုင် ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ”

“မမခိုင် ဘယ်ထွက်သွားတယ်
ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ
မသိကြဘူး။ မမခိုင်အိမ်က မိဘတွေ
တောင် မမခိုင်ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆို
တာ မသိကြဘူး”

“ဟာ- မမခိုင် ဘာလို့ထွက်ပြေး
သွားရတာလဲ”

မောင်ဇော် တအံ့တဩ ဖြစ်
လွန်းလို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“ဘာလို့ ထွက်ပြေးသွားရတယ်
ဆိုတာ နှင့်မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေ
နဲ့မောင်ဇော်။ နှင့်ယုတ်မာလို့ သားရေ
ပေါ်အိပ် သားရေနားစား ကျေးဇူးကန်း
တဲ့ နှင့်ကြောင့်ပေါ့။ မမခိုင်မှာ မပေါ့
မပါး နှင့်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကရှိနေပြီ။
ဖုံးမရဖို့မရ အရှက်ကတူ အကျိုးနည်း
ဖြစ်ရတော့မယ်။ နှင့်ကလည်း သင်္ဘော
တက်ရတယ်ဆိုပြီး ရှောင်ပြေးတယ်။
အဲဒါကောင်းသလား။ နှင့် လူမဆန်လို့
မိုက်ရိုင်းလို့ပေါ့မဲ့”

ခင်စောဝေ ခေါ် အစော ပြော
စကားကြောင့် မောင်ဇော်မှာ ခိုးကြိုး
ပစ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရပြီး မျက်လုံး
များ ပြာဝေသွားတယ်။ အထိတ်တလန့်
တအံ့တဩဖြစ်ရတယ်။

“ဟာ- မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်
သေးဘူး။ ဒီကိစ္စလုံးဝမဟုတ်ဘူး အစော၊
ဒါတွေ ငါ ဘာမှမသိဘူး”

“ဘယ်သိမလဲ မသိအောင်
ရှောင်နေတာလေ။ နှင့်တကယ်သင်္ဘော
တက်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားတယ်လို့ ငါ
ထင်ခဲ့တယ်။ အခုလို စင်ကာပူမှာ လာ
တွေ့ရမယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး။



နင်က ပြောဖျောက်လိုက်တာ ပေါ့လေ။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်း လေးပါ မောင်ဇော်ရယ်၊ နင်နဲ့ မမခိုင် အနေနီးစပ်လို့ ဖြစ်ကြရတာကို ငါ အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမ သား တစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ တာကို ငြင်းပယ်ရှောင်မပြေးသင့်ဘူး”

“ဟာ- အစောရယ်၊ ငါဟာ နင် စွပ်စွဲသလောက် မခိုက်ခိုင်း မရက်စက် ပါဘူး။ နင်ပြောနေတာတွေကလည်း တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ နင် ဘယ်က ဘယ် သူ့ဆီက ကြားလာတာတွေလဲ၊ မဟုတ် ရပါဘူးဟာ”

“ငါဟာ ဘွဲ့ ရပညာတတ်တစ် ယောက်ပါ။ ကလေးလည်းမဟုတ်တော့ ပါဘူး။ ငါက လွယ်လွယ်ယုံတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ မြို့ပြန်ရောက်တော့ သူငယ် ချင်းတွေဆီက သတင်းတွေကြားရတယ်။ ငါ အံ့ဩသွားတယ်။ ငါ့မှာ ဝတ္တရားရှိ တယ်လို့ ခံယူထားတယ်။ ငါအဝေးက ပြန်လာတယ်။ နင်တို့အိမ် နှင့်အမေဆီ ဝင်ပြီး လေးလေးစားစားနှုတ်ဆက်တယ်။ နှင့်အမေ မေမေရီကို လက်ဆောင် ပစ္စည်းပေးရင်း ငါ ကန်တော့ခဲ့တယ်။ ငါတို့ ကျောင်းတက်တုန်းက နှင့်အိမ်ကို ငါ မကြာခဏလာလည်ဖူးတယ်။

နှင့်အမေ မေမေရီဟာ ရှိတယ်။ အတယ်။ ဘာသာရေးသမား၊ သနား စရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါ့ကိုတွေ့တော့ မေမေရီ မျက်ရည်တွေကျတယ်။ ငါ့ရင် ထဲလည်း အောင့်မထားနိုင်လို့ မေမေရီ ကို ငါမေးခဲ့တယ်။ မေမေရီမှာ ကလေး တွေနဲ့ ဘဝအကျပ်အတည်း ဒုက္ခတွေ ရောက်နေတဲ့ ကြားက သားကြောင့် အပူမီး တောက်လောင်ရတယ်။

မေမေရီကို မမခိုင် အမေက လာပြောလို့ သိရတဲ့အကြောင်း၊ နင်က

လည်း သင်္ဘောတက်ရမယ်ဆိုပြီး ထွက် သွားတဲ့အကြောင်း၊ နောက်တော့ နှင့်ဆီ က စာရလို့ စင်ကာပူမှာ အလုပ်ရတဲ့ အကြောင်း၊ နှင့်စာမရောက်ခင်လေးမှာ ပဲ မမခိုင် အိမ်ကထွက်ပြေးသွားတဲ့ အကြောင်း၊ ထွက်သွားရတာကလည်း မမခိုင်မှာ နှင့်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကြောင့် အရှက်ကွဲမခံနိုင်လို့ ထွက်သွားရတယ် ဆိုတာ မမခိုင်အမေက လာပြောလို့ သိ ရကြောင်း ငါ့ကိုပြောပြတယ်။

ဒါထက် ခိုင်လုံတာက ငါ့ကိုယ် တိုင် မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်ခဲ့ ရလို့ပဲ။ ငါ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး စင်ကာပူ မပြန်ခင် လေးငါးရက်အလို လောက်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့မုခ် ငါက ဓာတ်လှေကားကအဆင်း မမခိုင်နဲ့ မမနွယ်တို့ ဓာတ်လှေကားနဲ့ အတက် ဖျက်ခနဲ တွေ့လိုက်တယ်။ မမခိုင်က ဝိုက်ဖူးအတိုဝတ်ထားတယ်။ ကိုယ်ဝန်က သုံးလ လေးလလောက်ထင်ပါရဲ့ မောင်း မောင်းလေး။ ဒါနဲ့ ငါဓာတ်လှေကားထဲ ပြန်တက်ပြီး မမခိုင်တို့နောက် လိုက်ရှာ တယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ လုံးဝကိုရှာမတွေ့ တော့ဘူး။ ကဲ- အဲဒါ ဘာပြောဦးမလဲ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာ”

“ခက်တာပဲ အစောရယ်၊ ငါ လည်း ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး။ ဘာတွေဖြစ်တုန်းမှန်းလည်းမသိတော့ဘူး။ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတစ်ခုပဲ ငါ ပြောနိုင် တယ် အစောရယ်။

ငါနှင့်ကို သစ္စာရေသောက်ပြီး ကျမ်းကျိန်ပြီး ပြောရပါတယ်။ ငါနဲ့ မမခိုင် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါ့မြို့က ထွက်မလာခင်တစ်နေ့ ဘုရားပွဲကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားဖို့ မမခိုင်ဆီ မုန့်ဖိုး သွားတောင်းတယ်။ မမခိုင်က ရေချိုးပြီးလို့ အပေါ်ထပ်

သူ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်လဲနေတုန်း ငါက မမခိုင်အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ အဲဒါ မမခိုင်က စိတ်ဆိုးပြီး ငါ့ကို သူ့အခန်း ထဲက ထွက်သွားခိုင်းတယ်။ ငါ မုန့်ဖိုး တစ်ပြားမှမရခဲ့တဲ့အပြင် အော်ငေါက် နှင့်ထုတ်ခံရတယ်။ တစ်ခါမှ အဲဒီလို မဖြစ်ဖူးတော့ ငါလည်း ဝမ်းနည်းတာနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ထွက်လာခဲ့တာ။ နောက် ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်လဲတော့ ငါမသိဘူး။

“အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန် တရားဆိုတာ တစ်နေ့တော့ပေါ်မှာပဲ။ လိမ်လို့ညာလို့ ဖုံးဖိလို့မရပါဘူး။ တရား ကို နတ်စောင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင့်ကို တော့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ငါ့ရင်ထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ကဲ-ငါသွားမယ်”

“အစော အစော နေပါဦး။ ငါ ပြောတာကို ယုံပါဟာ”

မောင်ဇော် ဘာတွေ ပြောပြော ဘယ်လောက်ပဲခေါ်ခေါ် ခင်စောစေ (အစော)လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားပါတယ်။ မောင်ဇော် တို့ပဲခူး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့က လှေကားမှ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ပြီး သက်ပြင်းချ လိုက်တယ်။

မောင်ဇော် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေစုဝဲနေတယ်။ မောင်ရီဖို့ လို့ နေဝင်မှ မောင်ဇော် အိမ်အာရုံထိ မြေအောက်မီးရထားစီးပြီး အိမ်ပြန်လာ တယ်။ အင်နံတူး ဆမ်းမားဆက်ဘူတာ ဆင်းပြီး မြို့လယ်ကောင်က အော့ဆီ လမ်းဘက် စိတ်လေလေနဲ့ လျှောက်မေ မိသေးတယ်။ မီးရောင်စုံနဲ့ စည်ကား လှပနေတဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံ အော့ဆီ လမ်းမကြီးဟာ သူ့အတွက် သုသာန် တစ်ပြင်လို အရပ်ဆိုး အကျည်းတန် ပူလောင်ခြောက်သွေ့နေပါတော့တယ်။



“မိသီ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဆို ပေမယ်နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါဟာ”

“ဟဲ့ မိခိုင်ရယ် ငါက နေရင်းထိုင် ရင်း ဘာလို့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ရတာတဲ့လဲ”

“နင်က ငါ့ကို နင်အိမ်မှာ လေး ငါးလ အသားလွတ်တင်ပြီး ကျေးဇူးပေးခဲ့ တယ်လေ။ ငါ့ရဲ့ ဘေးဒုက္ခအခက်အခဲကို လည်း နင်က ကယ်တင်ထားခဲ့တယ်။ ငါ့အတွက် စားဝတ်နေရေး လိုလေသေး မရှိ နင် ဖြည့်ဆည်းပေးထားခဲ့တယ်။ နင်အိမ်မှာနေရတာ လုံခြုံတယ်။ စိတ် ချမ်းသာတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့အတွက် ဘဝရပ်တည်ရေး အလုပ်အကိုင် စီစဉ် ပေးတယ်။ အဲဒီအပြင် တိုးတတ်ရာ တိုးပွားကြောင်းအတွက်လည်း နင်က စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီတော့ နင်ဟာ သူငယ်ချင်း ဆိုပေမယ့် ကျေးဇူးရှင် သူငယ်ချင်းပေါ့ဟာ”

ခိုင်ရဲ့ပြောစကားတွေကို သီသီ က နားထောင်ရင်း ပြုံးနေတယ်။

“ဟဲ့ မိခိုင်၊ နင်က မိသီကို ကျေးဇူးရှင်လို့သတ်မှတ်ပြီး ငါ့ကိုတော့ ကျေးဇူးမတင်တော့ဘူးလား”

“မိနွယ်ရယ် နင်လည်း ကျေးဇူး ရှင်ပါပဲ။ ငါ့ဘဝ အခက်အခဲ အကျပ် အတည်းကြားက လွတ်အောင် ကယ် ထုတ်ပေးတာ နင်က ပထမကျေးဇူးရှင်။ ငါ့ကို လက်ခံကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထား ပြီး အလုပ်ပါရှာပေးတဲ့ မိသီက ဒုတိယ ကျေးဇူးရှင်ပေါ့ဟာ”

ခိုင်ရဲ့ပြောစကားကို သဘောကျ လို့ နွယ်ကလည်း ပြုံးနေပါတယ်။ ပြုံး နေရင်းက - “အေး၊ အဲဒီလို ကျေးဇူး ရှင်ကို ကျေးဇူးရှင်မှန်း သိတတ်တာ သိမှတ်ပါပေတယ်”

“ငါ တကယ်ပြောတာပဲ။ အိမ်က ငါ့ကို ဇွတ်အတင်း အိမ်ထောင်ချပေးတဲ့

ကိစ္စမှာ မိနွယ် နင်သာ မကယ်ရင် သေ ဖွယ်သာရှိတော့တယ်ပေါ့ဟာ။ ပြီးတော့ ငါ အိမ်တွင်းအောင်းနေရတဲ့ ကာလမှာ လိုလေသေးမရှိ မညှိမငယ်ရအောင် ငါ့ကို ကျေးဇူးပေးစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ မိသီလည်း ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွာ။ အခု ငါ့ကိုတို ဘဝအတွက်ရပ်တည်ရေး အလုပ်အကိုင်ပါ ရှာဖွေပေးတော့ ပိုပြီး ကျေးဇူးကြီးသွားပြန်ရော။ ငါ လေးငါးလ အိမ်တွင်းအောင်းနေရတုန်းက တော် တော် စိတ်ဆင်းရဲတာကွာ၊ ပျင်းတော့ စာတွေ များများဖတ်ဖြစ်တယ်။ ငါ မနေ နိုင်လို့ တစ်ခါတရံ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားတာ နင်တို့က ဗိုက်ကြီးသည်လို့ အတုလုပ် ဗိုက်ဖူးအင်္ကျီ ဝတ်သွားခိုင်းတာ ကသိ ကအောင့်တော့ အဖြစ်သား”

“ဟဲ့ ရန်ကုန် ရွှေတိဂုံဘုရားလို့ နေရာသွားတာ တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး နှင့်ကို မြင်နိုင်တယ်လေ။ ကိုယ်က မသိ မမြင်ပေမယ့် မြင်တဲ့လူဆိုတာရှိနိုင်တယ်။ ငါတို့ ဖန်တီးထားတဲ့ဇာတ်လမ်းအရက ဒီလိုဝတ်စား ကပြရမယ့် သဘောလေ။ ယုတ္တိရှိလို့တယ်။ အခုသတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကာလကျော်ပြီ။ နင်လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဝတ်နိုင်သွားနိုင်ပြီလေ။ ငါတို့ ငပလီဟိုတယ်မှာ နှစ်ပတ်လောက်နေခဲ့ တာ နင်တော်တော်ပျော်ခဲ့တယ်မဟုတ် လား။ အခု ချောင်းသာရောက်နေပြီ။ ပျော်တာလည်းပျော်ပေါ့ လေ့လာစရာ တွေလည်း လေ့လာဦးနော်”

“နွယ်နဲ့ ခိုင်ကို ငါပြောဦးမယ်။ နင်တို့က ငါ့ကို အသားလွတ်ကျေးဇူး တင်နေကြတယ်။ ငါ့ကလည်း နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ရတာတွေ ပြောပြဦးမယ်”

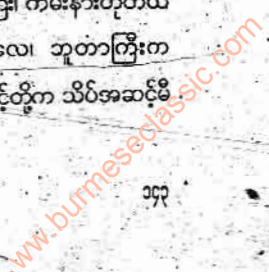
“ဟဲ့ မိသီ” နင်ကပဲ ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသတဲ့လား။ ငါတို့ကို

နင်က လက်ခံကျွေးမွေးထားတဲ့အပြင် အခုနင့်ရဲ့ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်း မှာ အလုပ်တွေ ခန့်ထားပေးတယ်။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေ သိအောင်ဆိုပြီး တော့ ငပလီဟိုတယ်မှာလည်းနေခဲ့ပြီးပြီ အခုချောင်းသာကိုခေါ်လာတယ်။ ဒီက အပြန် စင်ကာပူကိုသွားပြီး ဟိုတယ် လုပ်ငန်းနဲ့ တိရစ်ဆင်အလုပ်တွေလေ့လာ ဖို့ လွှတ်ဦးမယ်ဆိုတော့ နင်ကျေးဇူးတွေ မနည်းပါဘူးဟယ်”

“အေး- နင်တို့က ငါ့ကိုကျေးဇူး တင်သလို ငါကလည်း နင်တို့ကို ကျေးဇူး တင်နေရတယ်။ ငါ့မိဘတွေက ရန်ကုန် မှာ မနေချင်ကြဘူး။ သူတို့ဇာတိ ရှမ်း ပြည်မှာပဲ နေချင်ကြတယ်။ ငါကျောင်း ပြီးလို့ ဘွဲ့ရတဲ့အခါ ငါ့ကို ရန်ကုန်မှာ နေခိုင်းတယ်။ ငါ့အဒေါ်ကို ငါနဲ့နေဖို့ ထားပေးတယ်။”

ငါ့မိဘတွေက ဟိုတယ်နဲ့ခရီး သွားလုပ်ငန်းကြီးလုပ်ဖို့ ကုမ္ပဏီ ဖွင့် ခိုင်းတာပဲ။ ဒီလောက်ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ အလုပ်တွေ ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ် လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ငါ့ကိုယ်ပွား ငါ့အတွက် သစ္စာရှိရှိ လုပ်ပေးနိုင်မယ့်လူ လိုတယ်။ ဒီအတွက် ငါက နင်တို့နှစ်ယောက်ကို သတိရတယ်။ နင်တို့ကို လမ်းခေါ်ဖို့ပဲ။ ငါ့မိဘတွေကပြောစာပဲ။ တစ်ချိန်မှာ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်းတွေ တွင် ကျယ်လာမယ်တဲ့ ဟိုအရင်က ဟိုတယ် နဲ့ခရီးသွားလုပ်ငန်းကို ပုဂ္ဂလိက လုပ် ခွင့်မှ မရခဲ့တာ။ အစိုးရကပဲ အားလုံးကို ကိုင်ထားတာလေ။

ရန်ကုန်မှာ ဟိုတယ်ဆိုလို့ လက် ချိုးရေလို့ရတယ်။ အင်းလျားလိပ်၊ သမ္မတကန်တော်ကြီး၊ ကမ်းနားဟိုတယ် ဒီလောက်ပဲရှိတာလေ။ ဘူတာကြီးက စခန်းသုံးခုရှိရင်တိုက် သိပ်အဆင့်မီ



တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကရဝိက် ဆိုတာက
ဟိုတယ်မဟုတ်ဘူး ခန်းမလောက်ရှိတာ၊
အခု ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဟိုတယ်တွေ
အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာပြီ။ ခရီးသွား
လုပ်ငန်းတွေလည်း တော်တော်လုပ်လာ
ကြပြီ။ ငါ့လုပ်ငန်းမှာ ဝိုင်းကျပြီး လာ
လုပ်ပေးကြဖို့ နင်တို့ကို ခေါ်မလို့ပဲ။
ဒါပေမယ့် မခိုင်ကလည်း မိဘတွေက
သနပ်ဖက် လက်ဖက်ခြောက်ပွဲလုပ်ငန်း
ရှိတာကြောင့် လက်ခံပါ့မလား။ မိနွယ်
မိဘတွေကလည်း ကုန်သည်ကြီးတွေ
ဆိုတော့ သဘောတူပါ့မလား ငါစဉ်းစား
ရသေးတယ်။

နောက်တော့ မိနွယ်က ငါနဲ့လာ
အလုပ်လုပ်မယ်ပြောရင်း မိခိုင် ကိစ္စ
ပေါ်လာတော့ နင်တို့ ငါ့ဆီရောက်လာ
ကြတယ်။ အခုပြဿနာတွေလည်း ငြိမ်း
အေးစပြုပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်းစရတော့
မှာပေါ့ဟာ။ ရန်ကုန်မှာက ငါ့ဦးလေးက
လာပြီး ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်းလုပ်
ပေးသွားပြီးပြီ ကုမ္ပဏီလည်းဖွင့်ပြီးပြီ
ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မြန်မာပြည်အနှံ့ခရီး
သွားကြည့်ပြီးပြီ။

ရန်ကုန်က ဟိုတယ်လည်း ငါပဲ
ဦးဆောင်နေရတာ။ ငါမနှစ်က စင်ကာပူ
သွားပြီး ဟိုတယ်နဲ့ တိုရစ်ဇင်လုပ်ငန်း
တွေ သွားလေ့လာပြီးပြီ နင်တို့နှစ်
ယောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်း
ဖြစ်အောင် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလည်း လေ့
လာဖြစ်အောင် ငါက ငပလီဟိုတယ်ကို
ပို့ပေးတာ။ အခုချောင်းသာမှာ အနားယူ
ရင်း လေ့လာရေးတွေ လုပ်ကြရမှာ။
ဒီချောင်းသာပင်လယ်ကမ်းစပ် မျက်နှာ
စာမှာ ဟိုတယ်အဆင့် ကြယ်ပွင့်တပ်နိုင်
တာ ၁၃ လုံးပဲ ရှိတယ်။ ချောင်းသာ
ကားလမ်းမကြီးရဲ့ ပင်လယ်ဘက်မှာ
အဆင့်မီဟိုတယ်က ၁၃ ခုပဲ ရှိတယ်။

ကျန်တာတွေက မိုတယ်၊ အင်းအဆင့်နဲ့
တည်းခိုခန်းအဆင့်တွေပဲရှိတယ်။ ဒီသီရိ
ဟိုတယ်က အလယ်မှာရှိတာ သူ့ဘယ်
ညာမှာက ဟိုတယ် ခြောက်ခုစီရှိတယ်။
အခုထိ ချောင်းသာဟိုတယ်တွေမှာ
အိပ်စိတ် လျှပ်စစ်မီးပေးနိုင်သေးဘူး။
ဟိုတယ်တွေမှာ ကိုယ်ပိုင်မီးစက်တွေနဲ့
သုံးနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဈေးတွေကြီး
နေတာလည်း ပါတယ်။

ငပလီက သာယာပုံတစ်မျိုး
အေးချမ်းတိတ်ဆိတ် သာယာတယ်။
ချောင်းသာက စည်ကားပြီး သာယာ
တယ်။ စည်ကားတာက ချောင်းသာက
ပိုစည်ကားတယ်။ ရန်ကုန်နဲ့လည်းနီးပြီး
တော်ရုံတန်ခူး သွားနိုင်လာနိုင် တည်း
နိုင်ကြတယ်။ ငပလီက ကုန်ကျစရိတ်
ပိုများတယ်။ ငပလီတုန်းက လုံးသာ၊
မြပြင်၊ ဂျိတ်တော၊ သံတွဲ အနီးအနား
လေ့လာစရာတွေ ငါတို့ သွားခဲ့သလို
ဒီချောင်းသာမှာလည်း အုန်းတောဈေး၊
တံငါရွာ၊ ကျောက်မောင်နှမ၊ အောင်
မင်္ဂလာကျွန်း၊ သံဖြူကျွန်း၊ ငွေဆောင်
ကမ်းခြေ လည်စရာ လေ့လာစရာတွေ
အများကြီးပဲ။ အရင်လက ငါတို့ ပုဂံ
ညောင်ဦး၊ ပုပ္ပဲ၊ မန္တလေးနဲ့ အင်းလေး
တွေ ရောက်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ နင်တို့ စိတ်
ဝင်စားရဲ့လားတော့ မသိဘူး။

“မိသီရယ် နင်ကငါတို့ကိုအထင်
သေးလိုက်တာ။ ငါတို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့
အပြင် လုပ်ငန်းအတွက် အာရုံစိုက်ပြီး
လေ့လာခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ခရီးသွားလုပ်ငန်း
ဆိုတာ ခေါင်းတိုင်က မီးခိုးမထွက်တဲ့
စက်ရုံလုပ်ငန်းပါ။ လုပ်တတ်ရင် အင်
မတန် အမြတ်အစွန်းရပါတယ်။

ဟိုတယ်နဲ့ တိုရစ်ဇင်လုပ်ငန်းက
လုပ်တတ်၊ စေတနာထားတတ်ရင်
ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝပြီး ကိုယ့်

နိုင်ငံအတွက် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု
ပါပဲဟာ။ ငါတို့ ပျော်လည်းပျော်တယ်
ဝါသနာလည်းပါတယ်။ ငါတို့ စင်ကာပူ
သွားတဲ့အခါ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွား
လုပ်ငန်းကို သေသေချာချာ လေ့လာ
မှာပါ။ စင်ကာပူဆိုတာ ကျွန်းနိုင်ငံ သေ
သေးလေးပါဟာ။ လွတ်လပ်ရေးရထား
လည်း ငါတို့ထက် ၁၇ နှစ် နောက်ကျ
တယ်။ ဘာသယ်ဇာတမှ မရှိတဲ့အပြင်
ရွေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေ ဘာ
ပြုစရာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ငါတို့နိုင်ငံမှာ ကမ္ဘာက စိတ်
ဝင်စားတဲ့ လေ့လာစရာ ရွေးဟောင်း
အမွေအနှစ်တွေ အများကြီးပဲ။ တိုင်း
ပြည်နယ် ၁၄ ခုရှိတာ နိုင်ငံက အကျွန်ုပ်
ကြီးပဲ။ တိုင်းရင်းသားရိုးရာဓလေ့တွေ
လေ့လာမကုန်နိုင်ဘူး။

နွယ်ရဲ့ ပြောစကားကြောင့် မိသီ
ရီတို့ဖြစ်စွာ ပြုံးနေပါတယ်။

“ကဲ- ဒါဆိုရင် ငါတို့ချောင်း
သာ တစ်ပတ်နေမယ်၊ ပြီးရင် ရန်ကုန်ပြန်
မယ်။ နင်တို့အတွက် ပတ်စီပီတွေလည်း
အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ နင်တို့ အညာ
မိဘတွေဆီ အလည်ပြန်ဦးမှာလား
မပြန်ဘူးဆိုရင် ရွှေ့သဆန်းရင် စင်ကာပူ
ထွက်တော့၊ ငါအားလုံး စီစဉ်လိုက်မယ်။
မိခိုင် နင် နင့်အိမ်ကို အသိပေးလေ
မလား။ ကလေးလည်း မွေးပြီးပြီ။ မိသီ
ရော ကလေးပါ ကျန်းမာလျက်ရှိ
ကြောင်း ပြောမလား။”

“ဟယ်အိုလိုကြီး ဧပြောရဲ့ပါ။
တော်ကြာ မြေးကြည့်ချင်ပါတယ်။
ငါ့မိဘတွေ လိုက်လာရင် ဒုက္ခထက်
ထပ်တိုးနေပါဦးမယ်။”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လို ပြော
မိသီအဖေကြောင့် နိုင်ငံပိုင်
လေး တွေဝေသွားပါတယ်။



ဒီတော့ မိနွယ်က ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“မိဘတွေကို ဒီလောက်ကြာကြာကြီး အဆက်ဖြတ်ထားလို့တော့ မကောင်းဘူး။ တစ်ခုခုတော့ အသိပေးရမှာပဲ။ ကလေးက မီးဖွားပြီး ဆုံးသွားတယ်။ အဖတ်မတင်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ ဝင်လုပ်နေပြီလို့ပြောလိုက်၊ ငါတို့နဲ့အတူ နေထယ်လို့ပြော၊ ဒါပေမယ့် လိပ်စာတော့ အတိအကျ အသိမပေးခဲ့ဘူး”

“ငါ့အိမ်တော့ အသိပေးတာ ဖုတ်ပါပြီ၊ မောင်ဇော်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ” ဟု ခိုင် မေးတယ်။

“အင်း ဒီကိစ္စမှာ မိနွယ် နင်က စာရေးဆရာမကြီးဆိုတော့ ဒါနိုက်တာ ဖုတ်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းလည်း နင်ပဲရေးခဲ့တာ နို့ရဲ့ဆက် မောင်ဇော်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မိသိကပါ ဝင်မေးလို့ နွယ် ခေါင်းဖျတ် စဉ်းစားတယ်။

“ငါစဉ်းစားပါဦးမယ်ဟာ၊ ငြုန်းခနဲတော့ ငါလည်း မပြောတတ်သေးဘူး။ မောင်ဇော် စင်ကာပူရောက်နေတာ ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ မသိဘူး။ ခိုင်မှာ မောင်ဇော်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရထား ဆိုတာတော့ မောင်ဇော်အမေဆီ မေမေရဲ့ သိမှာအမှန်ပဲ။ ခိုင်မိဘတွေက မေမေရဲ့ကိုပြောတော့ပြောမှာပဲ။ ဒီကိစ္စကို မေမေရဲ့ကလည်း သားဖြစ်တဲ့ မောင်ဇော်ဆီ လှမ်းမေးနိုင် ပြောနိုင်တယ်။ မောင်ဇော်လည်း သိလောက်ပြီထင်တယ်”

“ကြားထဲက နေရင်းထိုင်ရင်း မောင်ဇော် ပြဿနာအလုပ်ခံရတာ၊ ငါ့မောင်ဇော်ကို သနားတယ်ဟာ၊ အိမ်က သိသွားရတာကလည်း ငါအော်လိုက်

ငေါက်လိုက် ဆူလိုက်လို့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ထွက်သွားရတာဟာ သူ ထွက်သွားမှ သူကွယ်ရာမှာ တရားခံလုပ်လိုက်ရတာ စိတ်တော့မကောင်းဘူးဟာ၊ မိနွယ်ပေါ့မဟုတ်တရုတ်တွေ အကြံပေးတာလေ”

“ဟဲ့-ဒီခိုင်ရဲ့၊ နင်ပြဿနာက ရုတ်တရက်ကြီးပေါ့လာတော့ ငါလည်း ကြံမိကြရာ ကြံလိုက်ရတာလေ၊ နင်ပဲ ငါ့ကို ဆရာတင်ပြီး ကယ်ပါဦး ကယ်ပါဦးနဲ့ ပြောတာ၊ အခုမှ ငါ့ကိုရန်လုပ်နေတယ်။ မောင်ဇော်ကို သနားရင်လည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ယူလိုက်ပေါ့မယ်”

“အို မဖြစ်နိုင်တာဟယ်၊ ငါနဲ့ မောင်ဇော်နဲ့တ ဖွဲ့ဖွဲ့မောင်နှမလိုခင်ကြတာပါ”

“မိခိုင် နင်တကယ်ပြောတာလား နင်မြို့မှာ ကျောင်းနေတုန်းကလည်း နင်ကို ပိုးကြဲဖန်ကြဲသုတွေအများကြီး နင်ကို ချစ်ရေးဆိုကြတာလေ နင်ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံခဲ့ဘူး၊ တက္ကသိုလ် တက်နေတော့လည်း တက္ကသိုလ်မှာ နင်ကို ချစ်ရေးဆိုကြ ချဉ်းတပ်ကြတဲ့သူတွေ များမှများ။ တကယ်တော့ အဲဒီလူတွေထဲက နင်လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ။ ဘဝလတ်တွဲဖော်အဖြစ် လက်ခံထိုက်တဲ့သူတွေပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း နင်ပြောပြီး ငြင်းခဲ့တာလေ၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ လက်ထပ်မယ့်သူရှိတယ်နဲ့ နင်ပြောပြောနေခဲ့တာ မှတ်မိလား။

နင်ရင်ထဲ တိတ်တခိုးခိုးထားရင်တော့မသိဘူး။ နင်နဲ့ နီးနီးတပ်တပ်နေတာ မောင်ဇော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မောင်ဇော်ကလည်း မမခိုင် မမခိုင်နဲ့ နင်အနားမှာ နင်ခိုင်းသလို နေရှာတယ်။ နင်ကလည်း မောင်ဇော် မောင်ဇော်နဲ့

သနားပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ် အလိုလိုက် နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာမနေနဲ့နော်”

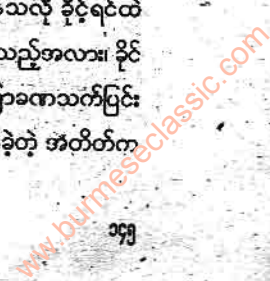
နွယ်အပြောကြောင့် ခိုင်ငေးခိုင် သွားတယ်။ နွယ်က မိသိကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်ဖိုက်မြဲမြဲပြလိုက်တဲ့ အခါ မိသိလည်း ခိုင်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေမိတယ်။ ခိုင်မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မိသိက -

“နင်တို့ မကြာခင် စင်ကာပူ သွားမှာပဲဟာ စင်ကာပူက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ မြန်မာတွေ တစ်သိန်းလောက်တော့ရှိတယ်။ မောင်ဇော်နဲ့ စင်ကာပူမှာ တွေ့နိုင်တယ်လေ။ တွေ့တဲ့အခါ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြပေါ့ဟယ်။ မောင်ဇော်လည်း မခတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ နှလုံးသား နူးညံ့တဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ မခိုင်းတတ် မရက်စက်တတ်လောက်ပါဘူး။

ခိုင်အပေါ်လည်း သံယောဇဉ် ရှိမှာပါ။ ခိုင်က ဖွဲ့ဖွဲ့သားသား အဖြစ် မှန် ပြောပြရင် ခိုင်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

ခိုင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့နေတယ်။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ချောင်းသာပင်လယ်ကမ်းစပ် တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်နေကြရင်း ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အတွေးကိုယ်စီ တွေးနေကြတယ်ထင်ပါရဲ့။

နေလုံးနီနီကြီးက ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းနေတာကို မှိုကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံးမှာ မြင်နေရတယ်။ ပင်လယ်ရေလှိုင်းတွေက ကမ်းစပ်ကို တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်နေသလို ခိုင်ရင်ထဲ မှာလည်း လှိုင်းထန်နေသည့်အလား။ ခိုင်လမ်းလျှောက်ရင်း မကြာခဏသက်ပြင်းချချနေတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်က



အများစုဝေးပြေးရောက်လေ့ရှိတဲ့ ပင်နီဇီးလား ပလာဇာကုန်တိုက်ကြီးကို သွားတယ်။ ဈေးဝယ်စရာရှိတာဝယ်ရသလို မောင်ဇော်ကို စောင့်ရ မျှော်ရ ရှာကြရပြန်တယ်။

တကယ်တော့ မောင်ဇော်နဲ့ ခိုင်တို့ မဆုံစည်းကြ မတွေ့ကြပေမယ့် မောင်ဇော်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလိုလို တိုပဲရိုးဘုန်းကြီးကျောင်းကို လာလေ့ရှိသူပါ။ မောင်ဇော်က နံနက်စောစော အရုဏ်ဆွမ်းကပ်အမိ လာလေ့ရှိပြီး လူစည်တတ်တဲ့ ၉ နာရီလောက် ပြန်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ တိုပဲရိုးဘုန်းကြီးကျောင်းနားက ကားမှတ်တိုင်မှာ ရောက်လာတဲ့ ရွှေ့ကကားပေါ်မောင်ဇော်အတက် နောက်ကားပေါ်က ခိုင်နဲ့နွယ်တို့ကအဆင်း ပွတ်ကာ သိကာ ဆွဲခဲ့ကြတယ်။

ပင်နီဇီးလားပလာဇာမှာ ရှိတဲ့ မြန်မာစတိုးဆိုင်တန်းတိုလည်း မောင်ဇော် တနင်္ဂနွေတိုင်း ရောက်လေ့ရှိပါသည်။ ခိုင်နဲ့နွယ်တို့မြန်မာစတိုးဆိုင်တန်းတွေရွှေ့ ဖြတ်လျှောက်နေတဲ့ အချိန်အခါလော် ရတနာစတိုးတို့၊ ရွှေဇွဲကွက်စတိုးတို့ထဲ ရောက်နေပြီး ခိုင်နဲ့နွယ်တို့နဲ့ ဖော်ပြပြီး လွဲချော်ခဲ့ရတယ်။ ခိုင်မှာ ရင်ဆာခဲ့ရတဲ့ အချိန်တိုင်း သက်ပြင်းတွေ ခံခဲ့ရတယ်။

ခိုင်နဲ့ နွယ် အိမ်ပြန်ဖို့ အက်စ်လေ့တာ စက်လှေကားက ဆင်းမယ်ပြော -

“မမခိုင် မမနွယ်၊ မမခိုင် မမနွယ်”

နောက်နားက အော်ခေါ်သံကြားလို့ တအံ့တဩလှည့်ကြည့်မိတယ်။ မျှော်လင့် ထင်မှတ်မထားတဲ့ အစောဝ (အစော) သူတို့ဆီကို အပြေး

လေးလာတာ တွေ့ရတယ်။ နွယ်က တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“တယ်- အစော ခင်စောဝေ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ခင်စောဝေက ဝမ်းသာအားရ ပြုံးပြီး -

“မမခိုင်တို့ မမနွယ်တို့နဲ့ တူလိုက်တာဆိုပြီး ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ မမတို့ ဘယ်တုန်းကရောက်နေကြတာလဲဟင်”

“မေလဆန်းထဲက ရောက်နေတာကွဲ့၊ ဒါနဲ့ အစောကတော့ ဒီမှာ ကြာပြီလား ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“အစောက ကျောင်းပြီးကတည်းက ဒီရောက်နေတာ၊ မတ်ကက်တင်း ကုမ္ပဏီမှာ အကောင့်တင်လုပ်နေတာကြာပြီ၊ လာ မမတို့နဲ့တွေ့တုန်း အစော ထမင်းကျွေးမယ် ဆိုင်သွားကြရအောင်၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတာပေါ့”

ခိုင်ရယ်၊ နွယ်ရယ် ခင်စောဝေခေါ် အစောရယ် သုံးဦးသား စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ရောက်တတ်ရာရာပြောဖြစ်နေရင်း အစောက စကားစရင်း ခိုင်နဲ့နွယ်ကို အက်ခတ်လိုက်တယ်။

“ဟိုတစ်လောက ကြာတော့ ကြာပြီ မောင်ဇော်နဲ့တွေ့တယ်၊ ဝပ်ခံပါမစ်နဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီမှာ လာလုပ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဒီစကားသံကြောင့် ခိုင်နဲ့နွယ်တို့ တုန်လှုပ် အံ့ဩသွားတယ်။ ခိုင်က ယှာယှာသလဲ မေးလိုက်တာက -

“မောင်ဇော် ဘယ်မှာနေလဲဟင်၊ သူလိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်အစောသိလား”

ဒီတော့ အစောက -

“အစောလည်း မှားပါတယ် မမရယ်၊ မောင်ဇော်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်တွေ့ရတော့ အံ့ဩရတာရယ်

ပြီးတော့ ကြားထားတဲ့ သတင်းအတိုင်း တွေ့ကြောင့် အစောက ဒေါသထွက်ပြီး သူ့ကို ရန်တွေ့ခဲ့တယ်၊ မောင်ဇော်က သူ့ဘာမှမသိတဲ့ပုံနဲ့ အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတော့ အစောပိုပြီး ဒေါသထွက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် အစောပြောချင်တာတွေပြောပြီး သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘူး၊ သူကတော့ လိုက်ခေါ်ပါသေးတယ်၊ နှင်ပြောတာတွေ ငါဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောရင်းကျန်ခဲ့တယ်၊ အစော လိပ်စာနဲ့ဖုန်းလည်း သူ့ကိုပြောမပြုဖြစ်ဘူး၊ သူလိပ်စာနဲ့ ဖုန်းလည်း အစော မမေးမိဘူး၊ အဲဒီနောက် မောင်ဇော်နဲ့ တစ်ခါမှ ပြန်မတွေ့တော့ဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ မမနွယ်တို့ကလည်း စင်ကာပူကို ဟိုတယ်နဲ့ တိုရစ်ဇင် လုပ်ငန်းအတွက်လာတာပဲ၊ အစားသဖြင့် တော့ မောင်ဇော်ကို တွေ့ချင်လို့ ရှာနေတာ ကြာပြီ”

“ရှောင်တဲ့ပုန်းတဲ့သူကို တွေ့ဖို့ ဆိုတာ အယ်လွယ်မလဲ မမရယ်၊ သူရင် မဆိုင်ပုံလို့ ရှောင်ပုန်းနေတာနေမှာပေါ့၊ အစောနဲ့တောင် နောက်ထပ် လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူး၊ အစောလည်း သူ့ကို တော်တော်လေးပြောပစ်လိုက်တယ်”

“အစောက ဘာတွေကြားလို့ ဘာတွေပြောပစ်လိုက်တာလဲ”

နွယ်က အစောကို မေးလိုက်တယ်။

(ရှေ့လ ဇာတ်သိမ်း)

ရေနံ့သာ အောင်ချမ်းဇော်





မောင်မောင်ချစ်ချစ်

ကပ္ပိယဦးရွှေမိုးနှင့်
မြင့်မြတ်သာာဘဝကလာသူ
ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

“ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုကို အိမ်ထောင်
ထား၍ မွေးဘဝက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော
မိဟောင်း ဖဲဟောင်း ဘိုးဟောင်း ဘွား
ဟောင်း ဆွေတော်မျိုးတော်များအားလုံး
သားလေးမောင်ကျော်ကျော်ရဲ့ကောင်းမှု

ကုသိုလ်ကို သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဆို
နိုင်ပါရန် အမျှပေးဝေပါတယ်။ ရောက်
ရာ ဘုံဘဝက သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ကြပါစေ။
စေတီတော်မြတ်ကြီး ရွှေသင်္ကန်းကပ်
လှူ ပူဇော်နိုင်ရန်အတွက် သားလေး

မောင်ကျော်ကျော်က ငွေတစ်သောင်း
ကျပ်တိတိ လာရောက်လှူဒါန်းပါတယ်။
ပဲခူးမြို့ ရွှေမော်စောစေတီထဲ
အလှူခံဌာနမှ အသံချဲ့စက်ဖြင့်ကြော်ငြာ
သော ထူးဆန်းသည့်ငွေအလှူကြော်ငြာ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသည့် ထိုကြော်ငြာ
ကို ကြေညာနေသောအချိန်ကာလမှာ
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါး
နှစ်ကျော် အချိန်ကာလ ဖြစ်
သည်။ ထိတိကျကျ ဆိုရ
ပါမူ ၁၉၈၂ ခုနှစ်က
ဖြစ်သည်။

“အလှူခံငှာနက ကြော်ငြာ ဝေ
တာ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့
သားအမိ ဆန္ဒအတိုင်း အဲဒီကြော်ငြာကို
ကိုးခေါက်တိတိ ကြော်ငြာပေးလိမ့်မယ်၊
မင်းတို့သားအမိ ကျေနပ်ကြပြီ မဟုတ်
လား၊ လောလောဆယ် ငါကတော့ ငွေ
တစ်သောင်းထွက်သွားပြီ၊ ဒီမှာ ခင်ခင်
မင်းက ငါ့သွယ်ချင်း ဆက်သွယ်ပေးတဲ့
ကပ္ပိယကြီး ရွှေမိုးရဲ့ ဟောပြောချက်ကို
တော်တော်ယုံတာပဲနော်”

“အစ်ကိုကလည်း ကပ္ပိယကြီး
ရွှေမိုးပြောခဲ့တဲ့ ယတြာကို ယုံနိုင်တဲ့
အကြောင်းတွေရှိလို့ ခုလို ကျွန်မ လုပ်ခဲ့
တာလေးသားလေးနောင်ရောအတွက်
လုပ်ရတာပါ။ ငွေတစ်သောင်း
ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်မှန်း
ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကပ္ပိယ
ကြီး ရွှေမိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးတဲ့
နောက်ပိုင်း သားလေး
ကျော်ကျော်နဲ့ပတ်သက်
လို့ ထူးဆန်း အံ့ဩ
ဖွယ်တွေနဲ့ ကြုံခဲ့
တာကို အစ်ကို
သိပါတယ်။



ကပ္ပိယကြီး ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ထားပါဟော့လေ၊ မင်းတို့ သား အမိ စိတ်ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကိစ္စ တွေ ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်ကြပါစို့၊ အလှူခံငှာနက မင်းတို့ ဆန္ဒအတိုင်း ကိုးခေါက်တိတိ ကြော်ငြာလေလိမ့်မယ်”

“ဘုရင်မကြီးရှင်စောပုကို အမှူး ထား၍ ရှေးဘဝက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော မိဟောင်း ဖဟောင်း ဘိုးဟောင်း ဘွား ဟောင်း ဆွေတော်မျိုးတော်များအားလုံး သားလေးမောင်ကျော်ကျော်ရဲကောင်းမှု တူသိုလ်ကို သာဓုအနုမောဒနာခေါ်ဆို နိုင်ပါရန် အမျှလေးဝေပါတယ်။ ရောက် ရာ ဘုံဘဝက သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ကြပါစေ၊ စေတီတော်မြတ်ကြီး ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ ပူဇော်နိုင်ရန်အတွက် သားလေးမောင် ကျော်ကျော်က ငွေတစ်သောင်းတိတိ လာရောက် လှူဒါန်းပါတယ်”

ထူးဆန်းသည့် အထက်ပါကြော် ငြာကို ရဂုဏ်စိုက်နားထောင်ကြည့်မည် ဆိုပါက ကိုးခေါက်တိတိ ကြားရမည်ဖြစ် သည်။ ကြော်ငြာသံ ကိုးခေါက်ပြည့် သည့် အချိန်တွင် လင်မယားနှစ်ဦးက ကျော်ကျော်ဟု ခေါ်သော သားငယ် လေးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်လက်တွဲ ကာ ရွှေမော်ရောစေတီ ရင်ပြင်ထက်မှ ဆင်းသွားကြသည်။



ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ အယ်ဒီတာနှင့် ထုတ်ဝေ သူများ အင်္ဂါ၊ သောကြာနေ့တိုင်း လေ အန်ကုန်း ဟုခေါ်သော နေရာတွင် ဆုံနေကျဖြစ်သည်။ လေအန်ကုန်းဟု ခေါ်သောနေရာမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုး တန်း စာပေဗိမာန် အဆောက်အအုံ အနီးရှိ လင်မင်းမောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ရှေ့ ပလက်ဖောင်း အုတ်ခုံနေရာဖြစ် သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် လေအန်ကုန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ နံနက်ပိုင်း ဆယ်နာရီ ကျော်တွင် စတင် ရောက်ရှိကြပြီး နေ့လယ် တစ်နာရီကျော်တွင် လူစုခွဲ လေ့ရှိကြသည်။ ယနေ့ အင်္ဂါနေ့တွင် ရောက်နေကျအချိန်ထက် နောက်ကျ ပြီးမှ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရောက်ချိန်တွင် လူစုံနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်ရောက် ချင်းပင် ရေးဖော်ဆရာ မင်းရွှေသိန်း (လင်းကျိုက်)က -

“ဆရာ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်၊ စောစောက ဆရာ့ကို လူတစ်ယောက် လာမေးတယ်၊ တော်ကြာရောက်လာ မယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်၊ ခုတော့ ထွက်သွားပြီ”

“ဪ-ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ ပါလိမ့် နာမည် ပြောမသွားဘူးလား၊ ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ”

“ဆရာ အရွယ်လောက်ပါပဲ၊ ဆရာ့သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတယ်၊ နေ့ လယ်တစ်နာရီလောက်မှာ ပြန်လာမယ်၊ သူ့ကို စောင့်နေပါတဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

လဆန်းရက်မို့ လူစုံနေသည်။ မဂ္ဂလင်းများလည်း ထွက်လာပြီ ဖြစ် သည်။ စာမူခပေးကြ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြ၊ ဝေဖန်ကြနှင့် လေအန် ကုန်းတွင် လူစုံပြီး စိုပြည်စည်ကားနေ သည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီသာသာတွင် တဖြည်းဖြည်း လူစုကွဲလာလေသည်။ မပြန်သေးဘဲ ‘ညှော်သည်လာမည်ဆို၍ ကျွန်တော် စောင့်မျှော်နေမိသည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်သူငယ် ချင်း ကျော်အောင်ဆိုသူ ရောက်လာ

သည်။ နှစ်များစွာ ကွဲကွာနေခဲ့သော ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် မိုးအောင်၊ ငါစော စောက ရောက်လာသေးတယ်၊ မင်း မရောက်သေးဘူးဆိုလို့ ငါထွက်သွားပြီ ခုတစ်ခေါက် ပြန်လာတာ၊ မင်းကို စု လိုက်ရတာ”

“ငါတို့ စာရေးဆရာတွေ ဒီမှာ ရှိတာ မင်းဘယ်လို သိခဲ့တာလဲ”

“မင်းကို ငါမိန်းမက ကပ္ပိယကြီး နဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေ့ချင်နေတာ၊ သုံး ဆယ့်သုံးလမ်းက လေထန်ကုန်းမှာ သွား ရှာသေးတယ်၊ ဟိုက စာရေးဆရာတွေ က ဒီလို လွှတ်လိုက်တာ၊ ဒီနေရာတို့ ခေါ်တာ ရှိတယ် ဘာတဲ့လဲ”

“လေအန်ကုန်းပါကွာ”

“အေး- ဟုတ်ပြီ၊ မင်းရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေ ငါဖတ်ရပါတယ် မင်းရေးတဲ့ဝတ္ထုတိုတွေ မဂ္ဂလင်းတွေမှာ ဖတ်ရပါတယ်၊ မင်းက ရေးနိုင်သားပဲ”

“ပင်စင်ယူပြီးမှ ပိုရေးဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့၊ မင်းရော ဘာလုပ်နေလဲ”

“မင်းလို ပင်စင်စားပဲပေါ့ကွာ၊ ဂေါက်သီးရိုက်တယ်၊ စာဖတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ ငါ့ကို မင်းမိန်းမက ဘာ ကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“လာကွာ၊ ဒီမှာ မပြောချင်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောမယ်”

ကျော်အောင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် မက်ထရစ်တန်းအထူး တူအောင်ခဲ့ကြသည်။ မက်ထရစ်တန်း အောင်ပြီး အလုပ်အတူတူ ဝင်ခဲ့ကြ သည်။ သူက ငွေစာရင်းရုံးတွင် အလုပ် ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အခြားငှား တစ်ခုတွင် အလုပ်ရခဲ့သည်။ နှစ်ဦးစလုံး မော်လမြိုင်ဇာတိဖြစ်သည်။



ကျော်အောင် ရန်ကုန်ပြောင်း
ရွှေသွားပြီး လုပ်သားများကောလိပ်
ဆက်တက်နေသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နီးစပ်
ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကြ
သည်။

ကျော်အောင်က လက်ဖက်ရည်
နှင့် မုန့်များ မှာလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ဘာပြောချင်လို့
ဆက်တက် လိုက်ရှာရတာလဲ၊ ဘာ
ပြောမှာလဲ”

“မင်း ယုံကြည် လေးစားတဲ့
ဆန္ဒမရှိဘဲ ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ သက်ရှိ
ထင်ရှားရှိသေးရဲ့လား”

“ဪ- ဒါလား၊ ကပ္ပိယကြီး
အဓိဋ္ဌာန်ခရီးထွက်သွားတယ်”

“ဘယ်ကို သွားတာလဲ၊ ဘယ်
ယောက်ကြာမှာလဲ”

“ရက်ပေါင်း တစ်ရာ အဓိဋ္ဌာန်
ခရီးပါ။ သထုံဘက်လို့ သိရတယ်။
မြသမိတ်တောင်နဲ့ ကေလာသတောင်
မှာ အဓိဋ္ဌာန်စင်မယ်လို့ သိရတယ်။
ဘုတ်လို့ မင်းတို့လင်မယားက ကပ္ပိယ
ကြီးကို တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့
လင်မယား ကပ္ပိယကြီးရွှေမိုးနဲ့ ဆုံခဲ့ရ
တယ်။ ငါ့သားကျော်ကျော်နဲ့ ပတ်သက်
ပြီး ကပ္ပိယကြီး ကြိုတင်မြင်ခဲ့တာတွေက
ဆက်တော် ဂန္တီရဆန်တယ်လို့ ပြောရ
တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းလည်း ခု ဂန္တီရဆန်ဆန်
အဖွဲ့တွေ ရေးနေတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ စောစောက
ပြောတဲ့ မင်းသား ကျော်ကျော်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကပ္ပိယကြီး ကြိုတင်မြင်ခဲ့
တာ ဂန္တီရဆန်တယ်ဆို၊ ဘယ်လို ဂန္တီရ
ဆန်တာလဲ၊ ငါမသိသေးပါလား ပြော

“မင်းက စာရေးဆရာဆိုတော့
စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့။ ကပ္ပိယကြီး ရွှေမိုးနဲ့
တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း မင်းနဲ့ ငါ ကွဲတွာ
သွားခဲ့ကြတယ်လေ။ တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
ဆယ်ငါးနှစ်ကျော်က အဖြစ်တွေပါကွာ၊
အဲဒီတုန်းက ငါ ဘွဲ့ရပြီးဖြစ်ပေမယ့်
L.A.O မဖြစ်သေးဘူး။ U.A အဆင့်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ ငါ့အပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကပ္ပိယကြီးဆီ ရောက်ခဲ့ကြ
တယ်။ မင်းပဲ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်လေ။

ငါက မေခင်တွေ ယတြာတွေ
မယုံတော့ သိပ်မသွားချင်ဘူး။ ငါ့မိန်းမ
ခင်ခင်ကြောင့် ကပ္ပိယကြီးဆီ သွားဖြစ်
ခဲ့တာ။ မင်းအပြောကြောင့် ငါ့မိန်းမက
ကပ္ပိယကြီးကို သိပ်ပြီး တွေ့ချင်နေတာ။
အဲဒီတုန်းက ကပ္ပိယကြီးက ငွေနှစ်ဆယ်
ငါးကျပ် ပူဇော်ဖို့ ပြောခဲ့တာ။ ကပ္ပိယ
ကြီး ကြိုတင် ဟောပြောခဲ့တာတွေ
ဘယ်သူမှ မပြောခဲ့လို့ ငါ့မိန်းမက တား
ထားလို့ မင်းကိုတောင် မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။
နောက်ပိုင်း တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ကွဲတွာသွားကြတယ်။ မင်းက နယ်ဘက်
ကို ပြောင်းသွားတာကိုး”

“ကဲပါ။ ကပ္ပိယကြီး ဘာတွေ
ပြောခဲ့လို့ ဘယ်လို ဂန္တီရဆန်တဲ့ အဖြစ်
ခံစား ဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီတုန်းက အဖြစ်တွေ ဒီနေ့
အထိ မမေ့သေးဘူး။ ကပ္ပိယကြီးနဲ့ နှစ်
ကြိမ်တွေ့ခဲ့တာ အဖြစ်က ဒီလို သူငယ်
ချင်းရဲ့”



“အစ်ကို ဒီအပတ် အပြောင်း
အရွှေ့ပါမယ်ဆို နယ်ဘက်ကို ပြောင်းရ
မယ်လို့ သတင်းရတယ်”

“အေး- ငါလည်း ကြားတယ်။
အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ် လက်

အောက်ခံ ဌာနတစ်ခုခု ဖြစ်မယ်ကင်
တယ်။ မွန်၊ တနင်္သာရီဘက် ထင်တာပဲ”

“အဲဒီဘက်မှာ မှောင်ခိုအရောင်း
အဝယ်တွေ ဒီလောက် ဖြစ်နေတာ၊
အစ်ကိုနဲ့ ရိုးပုံ အေးပုံနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။
လောဘနောက် လိုက်မိလို့ အစ်ကို
သူငယ်ချင်းတွေ အလုပ်ပြုတ်တာတွေ
ကြားနေရတယ်။ ဟာ- မဖြစ်ဘူး၊ ကိုမိုး
အောင်ပြောတဲ့ ကပ္ပိယကြီး ရွှေမိုးဆီ
သွားကြမယ်။ အစ်ကိုလိုက်ခဲ့၊ ယတြာ
လေး ဘာလေးတောင်းရမယ်”

“ကပ္ပိယကြီးက လူတိုင်းကို
ကြည့်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုမိုးအောင်ကို အတူအညီ
တောင်းရမှာပေါ့။ သူနဲ့ ကပ္ပိယကြီး
တို့က ဆရာ တပည့်လိုနေခဲ့ကြတာ၊
ကျွန်မ သူနဲ့သွားတွေ့မယ်။ အစ်ကိုတို့
နှစ်ယောက်က ဒီလောက်ခင်မင်တဲ့
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ သူ ကူညီမှာပါ”

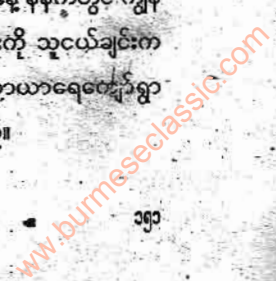
နောက်နှစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်း ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်
လာသည်။

“ကပ္ပိယကြီးကို ဝါပြောထားပြီး
ပြီး မင်းတို့ လင်မယားသွားတွေ့လိုက်ပါ။
လိုအပ်တာတွေ ကပ္ပိယကြီး လုပ်ပေး
လိမ့်မယ်”

“မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါ
ကွာ၊ ခု ကပ္ပိယကြီးက ဘယ်မှာရှိနေ
တာလဲ”

“မှော်ဘီအလွန် သာယာရေ
ကျော်ရွာ၊ သာသနာ့နယ်မြေက ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းမှာ ရှိနေတယ်။ ငါ
လိုက်ပို့ပါမယ်ကွာ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်
တော်တို့ လင်မယားကို သူငယ်ချင်းက
ကပ္ပိယကြီးရှိရာ သာယာရေကျော်ရွာ
သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။



သာသနာ့နယ်မြေရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ကပ္ပိယကြီးကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

“ကဲ-မင်းတို့လင်မယား မေးချင်တာတွေ မေးကြပေတော့၊ အရေးကြီးကိစ္စရှိနေလို့ ငါ ပြန်တော့မယ်”

ကျွန်တော်သုဇယ်ချင်း ပြန်သွားပြီးနောက် ကပ္ပိယကြီးနှင့် တွေ့သည်။ ကပ္ပိယကြီးက ကျွန်တော် မွေးသက္ကရာဇ် မွေးနေ့၊ မွေးဇာတိမေးပြီး လက်ဖဝါးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဇနီးသည်က အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“မသွားလို့ မရဘူး၊ သွားကို သွားရမယ်၊ သွားရမှက မ အတွဲရာနဲ့စတဲ့ မြို့ကို သွားရမယ်”

“မသွားရအောင် လုပ်ပေးလို့ မရဘူးလား ကပ္ပိယကြီး၊ အဲဒီဘက်မှာ မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ အရောင်းအဝယ် တွေရှိနေတော့ ကျွန်မ ယောက်ျားနို့ပုံ အေးပုံနဲ့ မဖြစ်လို့ပါ။ သူ့အလုပ်ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ပါ ကပ္ပိယကြီး”

“စိတ်ချလက်ချသာ သွားလိုက်ပါ။ အလုပ်ကို မထိခိုက်တဲ့အပြင် ရာထူးစာက်ဖို့တောင် ဖြစ်လာမယ်၊ နှစ်အကြာကြီး နေရလိမ့်မယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး သားဦး ယောက်ျားလေး ရဦးမယ်”

“ကပ္ပိယကြီး တစာယ်ပြောတာ နော်၊ ကပ္ပိယကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်လာမှာလား”

“ကျုပ်မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ကို ယုံလို့ လာခဲ့ကြတာ မတုတ်လား၊ ကျုပ်ပြောတာတွေ သေချာမှတ်ထား၊ ကျုပ်ပြောခဲ့တာတွေ မှန်မှ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာခဲ့ကြ၊ ဘုရားပန်းဖိုးငွေ အစိတ်လျှာခဲ့ကြ၊ ဒီကပြန်သွားပြီး တာနဲ့ ပြောင်းဖို့ပြင်ထားပေတော့”

ကပ္ပိယကြီးနှင့် တွေ့ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်ပြောင်းမိန့်ထွက်လာသည်။ ကပ္ပိယကြီးက မအာကျရာနဲ့ စသည်မြို့သို့ ပြောင်းရမည် ပြောခဲ့သည်။ အရှေ့တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် လက်အောက်ရှိ မော်လမြိုင်မြို့သို့ ပြောင်းမိန့်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးတို့ မော်လမြိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ မော်လမြိုင်တွင် နှစ်နှစ်ခန့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ နယ်ဘက်တွင် အနည်းဆုံးနှစ်နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရှိသည်။ မော်လမြိုင်လုပ်သက် နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်အချိန်တွင် ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရန် စာတင်ထားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော် L.A.O ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်။ L.A.O ရာထူးဖြင့် မော်လမြိုင်တွင် ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ L.A.O ရာထူးရပြီး မော်လမြိုင်၊ ကန်သုံးကန်ရပ်တွင်ရှိ ရုံးတွင် ရုံးထိုင်ခဲ့ရသည်။

L.A.O ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် ကျွန်တော်ဇနီး သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားခဲ့သည်။ သားဦးဖြစ်သည်။ သားလေးမွေးပြီးမှ ကပ္ပိယကြီးကို ပို၍ သတိရလာသည်။ ပို၍ယုံကြည်လာခဲ့သည်။ ကပ္ပိယကြီး ကြိုတင်မြင်ထားသည့်အတိုင်း အားလုံး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့ဟောပြောချက် မှန်ကန်ခဲ့လျှင် သူ့ဆီ တစ်ခေါက် ပြန်လာရန် ကပ္ပိယကြီး မှာကြားလိုက်သည်ကိုလည်း အမှတ်ရနေမိသည်။ ကပ္ပိယကြီးနှင့် တွေ့ချင်နေမိသည်။

သားလေး အသက်သုံးနှစ်နီးပါးရှိမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီ ကိုကိုးကျွန်းသို့ ယာယီတာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဥပဒေဘက် အလုပ်နားချိန်ကိုကိုးကျွန်း တောင်ခြေရှိ ရွာထဲသို့ လျှောက်လည်ခဲ့ရာ ပုတီးလုပ်ငန်းထိစီးပွားဖြစ်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တိုက်ဆိုင်လှစွာပင် သက်နိနက်သားဖြင့် ပုတီးလုပ်ငန်းသည် အိတ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

သက်နိနက်သားမှာ ရှားပါးသော သစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကပ္ပိယကြီးအတွက် ရည်ရွယ်ကာ သက်နိနက်ပုထိုးတစ်ကုံး ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ရေယာကြီးစောင့်ရင်း ကိုကိုးကျွန်းတွင် နှစ်ပတ်ကျော် သုံးပတ်ခန့်ကြာခဲ့သည်။ ရေယာကြီးရောက်လာမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး အထူးအားရက်တစ်ရက်တွင် ကပ္ပိယကြီးတွေ့ဆုံရန် မှော်ဘီဘက်သို့ မိသားစုသုံးဦး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မှော်ဘီအထူးလက်ဝဲဘက်ရှိ လမ်းခွဲအတိုင်း သာသနာ့ရေကျော်ရွာသို့ ဆက်လက် ထွက်ခဲ့သည်။ သာသနာ့နယ်မြေရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ကပ္ပိယကြီး ရွှေ့ပြောင်းအဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

“ကပ္ပိယကြီး၊ ကျွန်တော်လင်မယားကို မှတ်မိရဲ့လား”

ကျွန်တော်စကား အဆုံးထုတ် ကပ္ပိယကြီးက မဆိုင်းမစွာ ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ မအထူးနဲ့ စတဲ့မြို့ကို ပြောင်းသွားကြတယ်၊ ထူး တိုးတက်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့”



သောကျားလေး ရခဲ့တယ်။ ခု နယ်ကနေ
ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာပြီး ကျုပ်ပြောခဲ့
တာတွေမှန်ရင် ပြန်လာဖို့ မှာလိုက်သေး
တယ် ထင်တယ်”

“နှစ်တွေ ဒီလောက်ကြာခဲ့တာ
ဆောင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကိစ္စကြီး အားလုံး မှတ်မိနေတာ
အကြံစရာပဲ။ ကိစ္စကြီး ကြိုတင်မြင်ခဲ့
တာတွေအားလုံး မှန်ခဲ့ပါတယ်။ ခု လာ
တာက သားလေး ရွှေ့ရေးအတွက်
နည်းနည်းလောက် ကြည့်ပေးဖို့”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးလိုက်
ခင်။ ကိစ္စကြီး လက်ကာပြလိုက်ပြီး-
“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျုပ်ဝေဒင်
သတ္တဏာ၊ ယတြာကိုစွဲတွေ့ မလုပ်
ထားပါဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်ခံရီး ထွက်နေရ
တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့
ထုသိုလိက် ဆိုးတယ်လို့ပဲ ဆိုရတော့
အားပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဟောဒီ
သင်္ကန်းနက် ပုတီးကုံးလေးတော့ ကိစ္စကြီး
ကို လက်ဆောင်ပေးပါရစေ။ ကဲ
သားသားလက်ထဲက ပုတီးကုံး ဘာကို
ဆေးလိုက်ပါ။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရှိရှိသေ
သေ ပေးနေ”

ကျွန်တော်က သားလေးဘက်
သို့ လှည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။ သားလေး
သင်္ကန်းနက်ပုတီးကုံးကို ကိစ္စကြီး
ဆီ ရှိရှိသေသေ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဆမ်းပေးလိုက်သည်။

“အင်း- အတော်ပဲ။ ကျုပ်
အဓိဋ္ဌာန်ခံရီးစဉ်မှာသုံးမယ်။ သင်္ကန်းနက်
ပုတီး ဘယ်ကရလာတာလဲ။ ဒီမှာ
အတော့ မလွယ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ကိုကိုးကျွန်းရောက်
ကျွန်းက ကိစ္စကြီးကို သတိရလို့
သိခဲ့တာပါ။ ကိစ္စကြီး ပြောတဲ့ သား

ယောက်ျားလေး ရမယ်ဆိုတာ သူပဲလေ။
မော်လမြိုင်မှာ မွေးတာ၊ ကိစ္စကြီး
ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တာတွေ မှန်တန်
-ကြောင်း ပြောချင်လို့ လာခဲ့ကြတာပါ။
ကဲ-သားလေး။ ဘာကို ကန်တော့လိုက်၊
ဘာ ဆုတွေ ပေးလိမ့်မယ်”

သားလေးက ကျွန်တော့်စကား
အတိုင်း ကိစ္စကြီးကို ကန်တော့သည်။
ကိစ္စကြီးက သားလေးပျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟာ-ဒီကလေးက နယ်နယ်ရရ
မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးအနွယ် မြင့်မြတ်တဲ့
ဘဝက လာခဲ့သူပဲ။ ပြစ်မီးပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို -ကိစ္စကြီးက
သားလေး လက်ဖဝါးပြင်ကို ဖြန့်ကြည့်
လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆက်
ပြောသည်။

“အမျိုးမြင့်မြတ်တဲ့ဘဝက လာ
ခဲ့တာတင် မကဘူး။ မိဘကိုလည်း
ကျေးဇူးဆပ်မယ့် ကလေးပဲ”.

“ဗျာ- သားလေးက အမျိုးမြင့်
မြတ်တဲ့ ဘဝက လာခဲ့သူ ဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ မိဘ
ကျေးဇူးသိတတ်လွန်းပြီး စီးပွားတက်
မယ့် ကလေးပဲ။ ကြီးလာရင် နိုင်ငံခြားကို
အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို အခေါက်ခေါက်
သွားနေမယ်သူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို
ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်။ သူ့အတွက် ဒါနလုပ်
ပေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရန် ကလေးကိုယ်တိုင်
လုပ်ပါစေ”

ကိစ္စကြီးက ဗေဒင်လက္ခဏာ
မကြည့်တော့ဟု ဆိုသော်လည်း သား
လေးကို ကြည့်ပေးခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

“ကျုပ် ဗေဒင် လက္ခဏာကြည့်
တဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံး
ဖြတ်ထားတာ။ ဒီကလေးနဲ့တွေ့တော့မှ

ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်ခဲ့ရတယ်။
ဒါကလည်း ဒီကလေးရဲ့ ထူးခြားချက်ပဲ။
သိပ်ထူးခြားတဲ့ ကလေးပါပဲ။ ထူးခြားမှု
တွေနဲ့ ထပ်တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်”

“ကလေးအတွက် ဘယ်လိုဒါန
မျိုး ပြုရမှာလဲ။ ကိစ္စကြီး မြင်သမျှ
ပြောခဲ့ပါဦး”

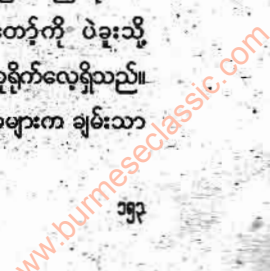
“ဘယ်လို ဒါနမျိုး ပြုရမလဲဆို
တာ ထူးဆန်းမှုတွေနဲ့အတူ သိလာပါ
လိမ့်မယ်။ ဆိုင်ရာတွေက ညွှန်ကြားလိမ့်
မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကဲ ကဲ တော်လောက်ပြီ
ပြန်ကြပေတော့”

ကိစ္စကြီးကို နှုတ်ဆက်ကန်
တော့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြ
သည်။ အပြန်လမ်းတွင် ကိစ္စကြီးပြော
ခဲ့သော စကားများကို ကြားယောင်နေ
ခဲ့သည်။ သားလေးသည် အမျိုးမြင့်မြတ်
သော ဘဝမှ လာခဲ့သူဟု ဆိုခဲ့သည်။
မည်သည့် ဘဝမှ လာခဲ့ပါသနည်း။
ထူးခြားမှုများနှင့် တွေ့ရမည်ဟု ကိစ္စ
ကြီးက ပြောခဲ့သည်။ ကိစ္စကြီးနှင့်
တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း သားလေးကို ပိုပြီး
ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်လှစ်ငန်းတာဝန်အရ
ပဲခူးဘက်သို့ တစ်ပတ်ခန့်သွားခဲ့သည်။
သားလေးနှင့် သူ့အမေလည်း လိုက်ပါခဲ့
သည်။

တာဝန်ပြီးဆုံး၍ ပဲခူးမှ ပြန်
ရောက်လာချိန်မှာပင် သားလေးမှာ
ကောက်ကာငင်ကာ ဖျားပါတော့သည်။
ဆေးခန်းသို့ ပြုရသည်အထိဖြစ်ခဲ့သည်။

ပဲခူးတွင် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း
L.A.O တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူလည်း
ဂေါက်သီး ဝါသနာအိမ်ဖြစ်သည်။ နှုတ်
ရက်များတွင် ကျွန်တော်ကို ပဲခူးသို့
ခေါ်ပြီး ဂေါက်သီးအတူရိုက်လေ့ရှိသည်။
သူငယ်ချင်း ယောက္ခမများက ချမ်းသာ



သုံးလေးယောက်ပဲ ရှိနေတာ။ ပလ္လင်
သေးသေး ကိုးခုပေါ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ
တစ်ဆူစီ ပူဇော်ထားတာ တွေ့ရတယ်။
တစ်ဆူချင်း စာတန်းတွေ ပလ္လင်အောက်
ခြေမှာ ကပ်ထားတယ်။ ဘုရင်မကြီး ရှင်
စောပုထုလုပ် ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတစ်ဆူ
ပါတယ်လေ။ အဲဒီဘုရားက ရတနာတွေ
နဲ့ စီခြယ်ထားတာ။ အားလုံးပတ္တမြား
တွေချည်းလို့ သိရတာ။

အစ်ကိုအိပ်မက်ကိုလည်း ကျွန်မ
သိထားတော့ ရှင်စောပုဘုရားရွှေ
တည်တည်မှာ ထိုင်ပြီး ရှိခိုးပူဇော်နေ
ခဲ့တယ်။ သားလေးအတွက် ဆုတောင်း
နေခဲ့တယ်။ မျက်စိမိတ် အာရုံယူပြီး
သားလေး သက်ရှည်ကျန်းမာဖို့ ဆုတွေ
တောင်းနေခဲ့တာ။ အဲဒီအခိုက် ကျွန်မ
နံဘေးကို လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်
တာ သိလိုက်ရတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့
မွှေးနံ့တစ်ခုလည်း ရလိုက်တယ်။ သိချင်
စိတ်နဲ့ မျက်စိဖွင့်ပြီး စောင်းငဲ့ကြည့်
လိုက်မိတယ်”

“မင်းမျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ဘယ်သူ့ကို တွေ့ရလဲ”

“ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ဦး ကျွန်မဘေးမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ရုပ်ရည်သန်ပြန်ချောမောပြီ ဆံထုံးထုံး
တာလည်း သပ်ရပ်နေတာပဲ။ မွှေးရနံ့က
သူ့ဆီက ရတာပဲ။ ရုပ်က တော်တော်
ခုံတာ။ မိန်းမချင်းတောင် ငေးကြည့်ရ
တယ်။ ကျွန်မသူ့ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်
နေတုန်း သူ ဘုရားဝတ်ပြုနေရာက
ခေါင်းမော့လာပြီး ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်
တယ်။ ကျွန်မတို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွား
တယ်။

သူ့အကြည့်မှာ စွမ်းအားတစ်ခုခု
ပါလာသလိုပဲ။ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ဝံ့
တော့ဘဲ ကျွန်မ ချက်ချင်း မျက်လွှာချ

လိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူက သမီး
တော်လို့ ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး စကားစ
ပြောတယ်”

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ မင်းကို
သမီးတော်လို့ခေါ်ပြီး စကားပြောတယ်
ဟုတ်လား”

ချက်ချင်း ကျွန်တော့်အိပ်မက်ကို
သတိရမိပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အသက် အရွယ်က ဘယ်
အရွယ်လောက်လဲ”

“အသက်က ငါးဆယ်ဝန်းကျင်
လောက်ရှိမယ် ထင်တာပဲ။ ဥပမိရုပ်
တော်တော်ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့
ဆံထုံး ထုံးထားတာလည်း သပ်ရပ်နေ
လိုက်တာ”

“ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ အသက်ငါး
ဆယ်ဝန်းကျင် ရုပ်သန်သန်ခဲ့မှ ပြီးတော့
ဆံထုံးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးထားတယ်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ တစ်လောတုန်းက
အစ်ကို့ကို အိပ်မက်ပေးခဲ့သေးတယ်လေ။
အစ်ကို ပြောခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းတွေ့ခဲ့တာ ငါ့
အိပ်မက်ထဲက ရုပ်ရည်မျိုးပဲ။ ငါ့ကို အိပ်
မက်ပေးတုန်းက သားတော်လို့ စခေါ်ပြီး
စကားပြောခဲ့တယ်။ ခု မင်းကို သမီးတော်
လို့ခေါ်ပြီး စကားပြောတယ်။ ဘာတွေ
ပြောသေးလဲ လုပ်ပါဦး”

“သမီးတော်တို့ရဲ့ သားလေးဟာ
ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုရဲ့ အနွယ်တော်
ထဲက ဖြစ်တယ်။ အမျိုးမြင့်မြတ်တဲ့
ဘဝက လာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ မိဘကို
ကောင်းကျိုးပြုမယ့်သားလေး ဖြစ်တယ်
တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အသက်အန္တရာယ်
ရှိနေတယ်တဲ့။

သားလေး အသက်ရှည်အောင်
ပဲခူး ရွှေမော်စောဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်း

ကပ်လှူဖို့ ငွေတစ်သောင်းတိတိ ရွှေ
သင်္ကန်းအတွက် လှူပါတဲ့”

“ဘာပြောတယ်၊ ပဲခူးရွှေမော်
စောဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူဖို့
ငွေတစ်သောင်းတိတိ လှူရမယ် ဟုတ်
လား။ ပြီးတော့ရော ဘာပြောသေးလဲ”
ဇနီးသည် ခင်ခင် ပြန်ပြောလိုက်
သော စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။ ရုတ်
တရက် မှင်တက်မိသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးက
“ငွေတစ်သောင်း လှူပြီးရင်
အလှူခံဌာနက အမျှပေးဝေတဲ့အခါ
ဒီအတိုင်း အမျှပေးဝေပါတဲ့။ ကိုးခေါက်
တိတိ ရွတ်ဆိုအမျှပေးဝေပါတဲ့။ ဘယ်
ရွတ်ဆိုရမလဲဆိုတော့ -

ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုကို အမျှ
ထား၍ ငွေဘဝက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော
မိဟောင်း၊ ဖဟောင်း၊ ဘိုးဟောင်း၊ သွား
ဟောင်း၊ ဆွေတော် မျိုးတော်များ
အားလုံးသားလေး မောင်ကျော်ကျော်
ကောင်းမှုတူသိုလ်ကို သာဓုအနုဇာ
ဒနာ ခေါ်ဆိုနိုင်ပါရန် အမျှပေးဝေ
တယ်။ ရောက်ရာဘုံဘဝက သာဓု
ဆိုနိုင်ကြပါစေ။ စေတီတော်မြတ်ပြု
ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်နိုင်ရန်အတွက်
သားလေးမောင်ကျော်ကျော်က
ငွေတစ်သောင်းကျပ်တိတိ လာရောက်
ဒါန်းပါတယ် လို့ဆိုပြီး ကိုးခေါက်တိ
ရွတ်ဆိုရမယ်လို့ ပြောတယ်”

ဇနီးသည် စကားအဆုံးထု
ကျွန်တော် စကားမပြောနိုင်တော့
မယ့်နိုင်ဖွယ်အဖြစ်ကြောင့် တုန်ထ
လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော့်သားလေး က
ကျော်သည် တပွဲယကြီးရွှေမိုး ကြီး
မြင်ခဲ့သလို အမှန်တကယ်အမျိုးမြင့်



သူကဝမှ ရောက်လာသူလား၊ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု၏ အနွယ်တော်များပင်လော။ ထိုယောဂီဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက မည်သူဖြစ်သနည်း ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တွေးနေမိသည်။ ဇနီးသည် စကားဆက်လိုက်မှ ကျွန်တော်သတိဝင်လာသည်။

“ကျွန်မကို ထူးဆန်းတဲ့စကားတွေပြောပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ သူဆင်းသွားတာနဲ့ ပွေးတဲ့အနံ့ဇည်း ပျောက်သွားတော့တယ်။ အစ်ကိုအိပ်မက်ထဲက အတိုင်းဖြစ်နေတော့ သူ့အကြောင်း သိချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်ရှင်ဒေါ်တင့်ကို မေးကြည့်တယ်။

ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းမ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့၊ ဒီရုပ်ကွက်မှာလည်း မမြင်ဖူးဘူးတဲ့၊ အသိလည်း မဖုတ်ဘူး၊ မိတ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်မအနားမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတော့ ကျွန်မခေါ်လာတာလို့ ထင်နေတာတဲ့၊ ထူးဆန်းတာက ဒေါ်တင့်တို့ ခွေးနဲ့မရဘူးတဲ့၊ ဒေါ်တင့် စကားဆုံးတာနဲ့ ကျွန်မ အိမ်အောက် ဆင်းလိုက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ ဖပ်ကြုံရပြန်တယ်”

“ငါ တော်တော်စိတ်ဝင်စားလာပြီ ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ ဆင်းလာတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးခြံဝရောက်နေပြီ။ သူ့နောက်ဆာပဲ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ကျွန်မ အိမ်သွက်သွက် မပြေးရုံတစ်မည် ဆက်ဆက်သွားတယ်။ သူ ခြံတံခါးက ထွက်သွားတာ တွေ့နေရတယ်။ ကျွန်မ ခြံပြင်အနားရောက်ရာ သူ့ကို လုံးဝမတွေ့ရတာဘူး။ ပျောက်သွားတော့တာပဲ”

“ခြံပြင်ရောက်တာနဲ့ ပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ မျက်စိအောက်က ရှုတ်တရက် ပျောက်သွားတာ၊ မသင်္ကာလို့ ကားမှတ်တိုင်အထိ လိုက်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ လူလည်း ရှင်းနေတာပဲ။ အစအနတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ငါဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ခင်ခင်ရယ်။ အဲဒီ မိန်းမက ငါ့အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ရုပ်ရည်တူနေပြီး အမျှပေးဝေဖို့ ပြောခိုင်းတဲ့စကားတွေလည်း ဘာလို့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အစ်ကို ဘာမှ မပြောပါနဲ့တော့၊ ယုံတာ မယုံတာ အစ်ကို သဘောပဲ။ ကျွန်မတော့ ယုံသွားပြီ။ သားလေးအတွက် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတော့မယ်။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို ပဲခူးလိုက်ပို့ပေးပါ။

ရွှေမော်မောဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့ သားလေးရဲ့ နာမည်နဲ့ ငွေတစ်သောင်းလှူမယ်။ ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီး ပြောသွားတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ပါရစေ”



“မင်းပြောခဲ့တာတွေက မင်းနဲ့ ကပွဲယကြီး ရွှေမိုးတွေပြီးမှ စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ သင်္ကန်းနက်ပုတီးကူးက စခဲ့တဲ့ အဖြစ်ပဲ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

“ငါလည်း ငါ့သားနဲ့ မိန်းမကို ရွှေမော်မောဘုရား လိုက်ပို့ခဲ့တယ်။ ငါ့မိန်းမဆန္ဒအတိုင်း ဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ အမျှပေးဝေခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ်လောက်က ငွေတစ်သောင်းက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီလို ဒါနပြုပြီးတော့ ထူးခြားတာတွေ ဖြစ်သေးလား၊ မင်းသားမောင်

ကျော်ကျော် ပဲခူးမြတ်သွားတိုင်း ဖျားသေးလား”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း ငါ့သားလုံးဝ မဖျားတော့ဘူး။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ခဲ့တယ်။ ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာ ပါခဲ့တယ်။ ဆေးတက္ကသိုလ် အမှတ်မီပေမယ့် သူက အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ပဲ ဆက်တက်ခဲ့တယ်။ M.P မေဂျာနဲ့ B.E ဘွဲ့ ရခဲ့တယ်။

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း DOCK SERVICE လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ဒေါ်ပုံက သင်္ဘောကျင်းမှာ သင်တန်းတက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါက ဝန်ထမ်းဖြစ်နေဆဲဆိုတော့ ဆိုင်ရာပတ်သက်ရာ အသိအကျွမ်းတွေကို အကူအညီတောင်းခဲ့ရတယ်။ သားလေးက ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ SPEAKING သင်တန်းတွေလည်း တက်ခဲ့တယ်”

“မင်းရဲ့သား ကျော်ကျော် ခုဘာလုပ်နေလဲ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

“အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူး၊ မင်းတူက သင်္ဘောမှာ အင်ဂျင်နီယာအရာရှိဖြစ်နေပြီ။ ကနေဒါယန်းအောင် သင်္ဘောလိုင်းမှာ လုပ်နေတာ။ ကမ္ဘာပတ်ပြီး ငွေရှာနေတာ ဆိုပါတော့ကွာ။ ငါ့သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကပွဲယကြီး ကြိုတင်ပြင်ခဲ့တာတွေ ဝတ္တိရဆန်ဆန်မျှပဲကွာ။ ကပွဲယကြီး ပြောခဲ့သလို ငါ့သားက နိုင်ငံခြားကို အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို အခေါက်ခေါက် သွားရမယ်တဲ့။ အားလုံးမှန်နေပြီလေ။ SECOND ENGINEER ရာထူးနဲ့ ကမ္ဘာပတ်နေတာ။ လူပျိုဘဝနဲ့ မိဘ နှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးနေတာ။ ကပွဲယကြီးကို တွေ့ချင်လို့ မှော်ဘီသွားဖို့တောင် စိတ်ကူးခဲ့သေးတယ်။ ကပွဲယကြီး သက်ရှင်ထင်ရှားရှိ မရှိ မသေချာလို့ မင်းကို



ရွာခဲ့တာ၊ ကပ္ပိယကြီးကို ငါ့သားက ကန်တော့ချင်တာ”

“ကပ္ပိယကြီးက အသက် ကိုးဆယ်ကျော်ပြီလေ၊ တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့ အမိဌာန်ခရီးထွက်သွားတာ၊ အမိဌာန်ခရီးပြီးရင်လည်း သတ္တဘက်မှာပဲ ဆက်နေမယ် ထင်စာယ်၊ မြသပိတ်တောင်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကေလာသတောင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် တရားစခန်း အမြဲတမ်းဝင်မယ် လို့ သတင်းရတယ်၊ တွေ့ဖို့တော့ လွယ်မယ်မထင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ လူတွေနဲ့ သိပ်ပြီး အတွေ့မခံတော့ဘူးလို့လည်း သိရတယ်”

“အေးလေ ငါ့သားနဲ့ ငါ့မိန်းမတို့ က သိပ်တွေ့ချင်နေတာ၊ မတွေ့နိုင်တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒါနဲ့ ကျော်အောင်၊ မင်း ဘယ် ကို ပြန်မှာလဲ”

“ပြည်ထောင်စုရိပ်မွန် အိမ်ရာမှာ တိုက်ဝယ်ထားတယ်၊ တိုက်ဝယ်ထား တယ်ဆိုလို့ အထင်မကြီးပါနဲ့ကွာ၊ သား ကျော်ကျော် ဝယ်ပေးထားတာပါ”

“အဲဒီ ပြည်ထောင်စုရိပ်မွန် အိမ်ရာက ဘယ်နားမှာရှိတာလဲ”

“သယ်န်းကျွန်းအလွန် ငမိုးရိပ် တံတား ဒီဘက်မှာ ရှိတယ်”

“ကပ္ပိယကြီး ပြောခဲ့သလိုပဲ မင်းသားက မိဘအကျိုးပြုတဲ့သား ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ကပ္ပိယကြီးရွှေမိုးရဲ့ စကားတွေ က သိပ်မှန်တယ်၊ ငါ ပင်စင်ယူတော့ အဖေ ဝါသနာပါတဲ့ ဂေါက်သီး ဆက် ကစားပါတဲ့၊ ဂေါက်သီးကစားဖို့ တစ်လ တစ်သိန်း သီးသန့်ကန်တော့တယ်၊ ကြို ရင် ကြိုသလို ဂေါ်မဆက်တွေလည်း ဝယ်ခဲ့တယ်၊ ကျန်တဲ့ အိမ်စရိတ်တော့

သူ့အမေကို ပေးတယ်လေ၊ သားလေး ကျေးဇူးနဲ့ ခုလို နေနိုင်တာပါ၊ သားလေး က ပြည်ပြည်စုံစုံ ဖန်တီးပေးထားတယ် လေ”

သူငယ်ချင်းကျော်အောင်က သူ လိပ်စာပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကားမှတ်တိုင်ရှိရာ ထွက်လာခဲ့ ကြသည်။ မှတ်တိုင်ရောက်ပြီး ကျော် အောင်က သယ်န်းကျွန်းဘက် သွားမည် ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်သွားသည်။ ကျော်အောင်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့သော်လည်း ကပ္ပိယကြီး ရွှေမိုးနှင့် ဂဠိရဆန်သော ကျော်အောင်၏သား ကျော်ကျော် အကြောင်း ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မိုးအောင်



ဆရာဦးအောင်ကြည်သန်း B.Sc (Bot)

လက္ခဏာ နှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

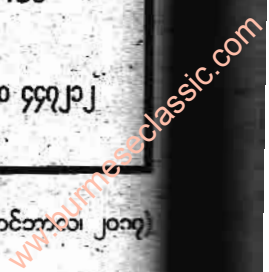
● စီးပွားလုပ်ငန်းအသစ် လုပ်ကိုင်ရန် ● အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေ သိရန် ● ကျန်းမာရေး အခြေအနေ သိရန် ● လက်ထပ်ရန် သင့်၊ မသင့် ဇာတာတိုက်စစ်ရန် ● လက်ထပ် မင်္ဂလာအခါရွေးရန် ● ကလေး ခွဲစိတ်မွေးဖွားရန်အတွက် ရက်မြတ်ချိန်ခါရွေးရန် ● ကလေး နာမည် ပေးရန် ● အိမ်၊ တိုက်၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်ရန်အတွက် မြေသန့် ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ ရွေးရန် ● သင်ယူလိုသော ပညာရေးလိုင်း အကျိုးပေး၊ မပေး သိရန် ● နိုင်ငံခြားထွက် အလုပ် လုပ်ရန် ကောင်း၊ ဆိုးသိရန် . . . အစရှိသော သိလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို ဆရာနှင့် ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။ အောင်မြင်လိုသော ကိစ္စတို့အတွက် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ နဝင်းယတြာ၊ အင်းယတြာ၊ ရတနာဒီပံယတြာ စသည့် အစီအရင်များဖြင့် လိုအပ်သလို အကူအညီ ပေးနေပါသည်။

ငွေကြိုသွင်းပြီး ဝန်ပြင် ပေးပေးနိုင်ပါသည်။ CB Bank A/c No - 0019600100036439

တောင်ဥက္ကလာဘက်ခွဲ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၁၀/မဒန(နိုင်) ၀၁၁၄၂၂

မဟာခန်း - အမှတ် (၆)၊ ပိုးကောင်ဘုရား၊ ပြောက်ဘက်ပုဂံ၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ☎ ၀၉ ၂၅၀ ၄၄၅၂၂

မဟာခန်းခွင်ချိန် - နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၃၀) မှ ညနေ (၅ : ၄၅) နာရီထိ။



ရွက်ရွာပန်း

ဌေး
(စောင်ငှ)



ဝါဝါ ပြန်တော့မည်။

ဝါဝါ အပြီးပြန်တော့မည်။

နောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်
မှန်း အိမ်သားများ၏ မျက်နှာရိပ်
မျက်နှာကဲကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်
သည်။

အထူးသဖြင့် နဂိုကတည်းက
စကားနည်းသည့် မေမေသည် ပိုလို့ပင်
နှုတ်ဆိတ်နေကာ ကွမ်းထွေသာတစ်ယာ
ပြီးတစ်ယာ ဝါးလိုက် ထွေလိုက် လုပ်နေ

သည်။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း သောက်
ငွေကျ ထော်ဖီကိုပင် သောက်ဖို့ငြင်းဆန်
နေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရရှေ့နေကြီး ပီသ
စွာ စကားတစ်ခွန်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ
လိုက်ပြီး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ပြောတတ်
သည့် ဖေဖေကမူ -

“မိဝါ တို့များဆီ အလည်လာဦး
ပေါ့” ဟုဆိုကာ မျက်နှာကြီးမဲ့သွားပုံက
ဝင် မကြည်ပြာတို့ အိမ်သားတွေအဖို့

ပိုလို့ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။
ဝါဝါကကော...။

ဝါဝါသည် သူ့အား လာခေါ်
သည့် အမေကို တိုးလှိုတောင်းပန်သည့်
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး
မျက်ရည်စတွေက မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
မှာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။ နှာ
တွေကို ညှစ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခါးက ထဘီ
မှာ သုတ်လိုက်သည်။ ထိန်းမနိုင် သိမ်း
မရ စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို

www.burmeseclassic.com

သူလတ်ဖမ်းလေးနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး အမေ့ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်... နောက်တစ်နှစ် လောက်မှ ဆိုရင်ကော အမေ” ဟု မဝံ့ မုရဲလေး မေးလိုက်သည်။ အမေသည် ဝါဝါအား အပြစ်တင်လိုဟန် မျက်နှာ ပေးနှင့် ချဉ်ချဉ်စူးစူး ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ အခု ကောင်းကောင်းခေါ် နေတုန်း လိုက်ချင်လိုက်၊ မဟုတ်ရင် နှင့်ပထွေးကို လွှတ်လိုက်မယ်”

အမေ့အသံသည် မာရေကျော ရေရှိကာ မျက်နှာသည်လည်း ထန်လှ ၏။ ပထွေး၊ ဒီအသံကို ကြားရုံနှင့်ပင် ဝါဝါ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းဖြန်းထကာ ကျောချမ်းသွားသည်။ ပထွေးဖြစ်သူ၏ ထူအမ်းအမ်း မျက်နှာကြီးကိုလည်း ဝက်စက်လေးမျှ မမြင်ချင်၊ မကြည့်ချင်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဝါဝါ ဒီမှာပဲ တစ်သက် လုံးနေချင်သည်။

ဝါဝါအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာကြ သည့် မမကြည်ပြာတို့ မိသားစုနှင့်သာ အတူနေချင်မိပါသည်။ ဝါဝါသည် စိတ် ထဲက တွေးဆထားသည့်အတိုင်း လုံးဝ ဖြစ်မလာနိုင်တော့သည်ကို သေချာ ပေါက် သိလိုက်သည်နှင့် စိတ်ကို လျှော့ ချလိုက်ကာ ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဘွားဘွားကြီး နှင့် မမကြည်ပြာတို့အား နောက်ဆုံး အနေနှင့် ဦးချက်တော်လိုက်ပြီး အမေ့ နောက်ပါးမှ အိတ်ဆွဲကာ လေးကန်နေ သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ခြံဝင်းကြီးထဲမှ တရွေ့ရွေ့လှမ်းကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါ တော့သည်။



ဝါဝါ ရောက်လာခြင်းသည် မကြည်ပြာတို့ အိမ်သားတွေအတွက် ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်ရသလို စိတ်ဝင်စားစွဲကောင်းများ ရောက်စတ

မသိခဲ့ချေ။ ပိန်လို့ သေးကွေးလှသည့် ကလေးမလေးဟုသာ အမှတ်သည် ပြုမိကြရုံမျှသာ။

ဝါဝါ ပြန်သွားခြင်းအတွက်တ တော့မှ အိမ်သားများ၏ နှလုံးသား တစ်နေရာမှာ လစ်ဟာနေစေပြီး သူ့အား တသစ် လွမ်းဆွတ်မှုတွေ ဖြစ်စေသည် ကိုလည်း မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ခဲ့။

ဝါဝါ ရောက်လာခြင်းနှင့် ပြန် ခြင်း ကြားက နေခြင်းသည်သာလျှင် မကြည်ပြာတို့ အိမ်သားတွေရဲ့ စိတ်နှလုံး ကို သိမ်းကျုံးယူငင် ဆွဲဆောင်စေနိုင်ခဲ့ သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်နေပါတော့ သည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မေးစေ့ချွန်ချွန် နှာခေါင်းပြားပြား၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ ဆံရစ်ဝိုင်းလေးနှင့် အသား မလတ် တလတ် ကလေးမလေးသည် ဝါဝါ ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ အထွေအထူး ပြောပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ စွန်းထင်း နေသည့် ရှင်မီးအင်္ကျီလေးနှင့် အရောင် မထွက်သည့် စပ်ထဘီလေး ဝတ်ထား သည့်တိုင် မျက်လုံးပြုံးလေးကလည်း အရောင်မထွက်ဘဲ ဖျော့တော့နေလေ သည်။

သူ့အား စကားပြောလျှင် ကြက် တူရွေးလေးအလား ခေါင်းလေးကို ငဲ့ စောင်းကာ မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး နားထောင်တတ်သည်။

“ဒါကို ဒီလို လုပ်ရတယ် မှတ် ထားနော်” ဟု ပြောလျှင် ဟုတ်ကဲ့ မသုံး၊ “အင်း” ဟုသာ ပြောသည်။ နောင်မှသာ တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ပါးလာ ပြီး “ဟုတ်ကဲ့” သုံးတတ်လာသည်။ “ဝါဝါရေ ဟေ့ ဝါဝါ” ဟု နှစ်ခွန်း သုံး ခွန်း ဆင့်အော်လိုက်မှ ရောက်သည့် နေရာမှ “ရှင်” ဟု ထူးတတ်သည်။

“ရှင် အသာထားခဲ့၊ လူအရင် လာဟေ့” လို့ ပြောသည့်အခါမှာတော့ ဝါဝါသည် လျှာလေးတစ်လစ်လုပ်ကာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အနားရောက်လာသည်။

ရောက်ခါစမို့ သူ့အကြောင်း ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်အကြောင်း သူမသိမို့ မကြည်ပြာတို့ အိမ်သားတွေ စိတ်ညစ်ရ အာပေါက်ရသည်။

မသိ၊ မတတ်၊ နားမလည်တာ တွေကို ဆင်ယူ သင်ယူရင်း နေသား ကျလာသည်နှင့်အမျှ နာပေါက် သက် သာလာပြီး သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့ ကိစ္စလေး တွေမှာ မျက်နှာလွဲလို့ ရလာခဲ့သည်။ တစ်စ တစ်စ ဝါဝါသည် အသုံးတည့် လာသည်။ အသုံးဝင်လာသည်။ ဝါဝါ နာမည်သည် မကြည်ပြာတို့ အိမ်သား များ၏ ပါးစပ်ဖျားမှာ စီးနေပြီး မိုးလင်း က မိုးချစ် တစ်ဝါတည်းဝါနေကြတော့ ၏။

မကြည်ပြာ၏ ဖေဖေနှင့် မေမေ သည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှစ်ဆယ် တွင်းတွေမို့ အိုမင်းမစွမ်းတွေဖြစ်ကာ အနားမှာ လူတစ်ယောက်က အမြဲခိုနေ ရသည်။

မကြည်ပြာ၏ အစ်မတော်များ ကလည်း နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်းတွေ ပီသစွာ စံတော်ချိန်နှင့်အညီ ထွက်ပြီ ရပြီး ကျောင်းတံခါးပိတ်မှသာ အိမ်ပြန် သူများ ဖြစ်ကြသည်။

မကြည်ပြာကတော့ လက်ဆွဲ လက်ကိုင်ပြစရာ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးသည်မှာ အဖေ၊ အမေနားမှာပဲနေသည်။ ဝေဖျာ ဝစွတွေ လုပ်ပေး၊ ချက်ရော်ပြုတ်စေ တွေနှင့်သာ လုံးပန်းနေထင်သည်။

ဝါဝါရောက်လာတော့ မကြည် ပြာ အသက်ရှူနည်းနည်းချောင်ချောင် သည်။ အိမ်ရှေ့၌ ဝါဝါရှိနေလျှင်



ချောင်မှာ မကြည်ဖြာ အေးအေးဆေးဆေး ချက်ပြုတ်လို့ရသည်။

အရေးကြီးသည့် အဝတ် အထည်လောက်သာ ဝါဝါကို လျှော်ဖွပ် စေပြီး အချိန်ရသည်နှင့် မီးပူတိုက် ဘင်ရသေးသည်။

မီးပိုချောင်ကို အာဏာကုန် ရထားသည့် မကြည်ဖြာသည် အိမ်ရှေ့ ဆီမှ စကားသံတွေကိုလည်း ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း ကြားနေရသည်။ ဝါဝါကို မြင်သည်နှင့် မေမေက -

'ကွမ်းအစ် ယူပေးဦး၊ ထွေးခံ ယူပေးဦး၊ ကွမ်းသွားဝယ်ချေဦး' တွေနှင့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် ခိုင်းပေ လိမ့်မည်။ မေမေခိုင်းတာတွေကို လုပ် လို့မှ မပြီးသေး ဖေဖေက တစ်ခါ-

'ဆီးအိုး ပြည့်နေပြီ သွန်ချေဦး' တဲ့ ခိုင်းမည်။ သည်အခါ ဝါဝါ ထွေးခံကို ချွန် ဆီးအိုးကို မရပြန်သည်။

'ဟော- ဆီးတွေ စိတ်ကုန်ပြီ၊ သုတ်ချေဦး' ဆိုသည်နှင့် ဝါဝါ ဆီးအိုး ထဲသို့ အဝတ်စုတ်နှင့် သုတ်ရပြန်သည်။

ဒီညက်မှာ ဘာလုပ်နေမှန်းမသိ မေမေက ထွေးခံမရလို့ အော်ချေပြီ။

ဝါဝါ မကြား။ ဘယ်ကြားလိမ့်မဟုန်း အိမ်သာထဲ ရောက်နေသည့် ဝါဝါကို မကြည်ဖြာ တံခါးထုပြီး ခေါ်ရသည်။

ဝါဝါ ထွက်လာပြီး ကသုတ်ကရက်နှင့် အိမ်ရှေ့ ပြန်ပြေးသွားသည်။

အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်ကို လူး ဘာခတ်နေသည့် ဝါဝါကို ကြည့်ပြီး မကြည်ဖြာ တခိုခိုနှင့်ရယ်မိသည်။ ဝါဝါ သည်လည်း သူ့အဖြစ်ကို သူ သတိပြုမိ တာ လိုက်ရယ်နေပေတော့သည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ သက်ကြီး ဘဝပုံတွေကို မကြည်ဖြာသည်ခံသလို မကြည်ဖြာထက် အပိုကြီးနုနယ်ဝယ်ရွယ်

သော ဝါဝါသည်လည်း ဖြောင့်လွှား ရင်း ရယ်မောရင်းကပင် သည်းခံတတ် လာသည်ကို တွေ့ရတော့ မကြည်ဖြာ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။ ရှေ့နေ ရှေ့ရပ် အိမ်ပို့ နေ့များလှသည့်အပြင် တောတ် တိုမည်ရတွေ များလှသည့် မကြည်ဖြာ တို့အိမ်မှာ ဝါဝါ ပျော်စပြုချေပြီ။

ဝါဝါသည် သူနှင့် အနေနီးသည့် မကြည်ဖြာကို ပိုလို့ 'ခင်တွယ်လာခဲ့ပြီး လသာသာ ညများမှာ မကြည်ဖြာနှင့် အတူ ခြံထဲလေည်းခံရင်း သူ့ဘဝလေး ကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောတတ်ပြန် သည်။ ပြောရင်းမှပင် မခံချင်စိတ်လေး နှင့် နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးတတ်ပြန် သည်။

ပြုံးရင်းမှပင် ဝါဝါပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာတတ်ပြန်ပါ သည်။ ခြောက် ဝါဝါသည်လည်း ခံစား တတ်ပါကလား။

ဝါဝါသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်း သော ညီမလေး ဝိုင်းစိန်အား သတိရ စသည်။ တွေ့ချင်သည်ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။

မကြည်ဖြာက- 'တစ်ခေါက် တစ်ကျင်း အလည်ပြန်ပေါ့ ဝါဝါ' ဟု ပြောသော်လည်း ဝါဝါ ခေါင်းခါသည်။ အမေက 'ပြန်မလာရဘူးတဲ့' ဟုပြောသည်။

ဝါဝါဖေဖေ ရှိစဉ်က ဝါဝါတို့မှာ လယ်ပိုင် ယာပိုင်နှင့် အဖေကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပြီး ဝါဝါတို့ ညီအစ်မအား ကျောင်းထားပေးသည်။ အမေက အိမ်မှာ ထမင်းချက် ဟင်းချက်၊ ဝါဝါ တတိယတန်း အရောက်မှာ အဖေ ပိုးထိကာ ဆုံးပါးခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ညီမလေးဝိုင်းစိန် က ပထမတန်း တက်နေပြီ။ အဖေဆုံး

သို့ ချက်ပြုတ်လို့ရသည့် အထက် ကျောင်းထွက်လို့ရသည့် လယ်ထဲလိုက်ခဲ့ရသည်။

သည်မှာပင် ဝါဝါ ပထွေးတော်ရ မည့်သူနှင့် အမေတို့ လယ်ကိုအကြောင်း ပြကာ ပေါင်းဖက်ကြပြန်သည်။ အမေ က ဝါဝါတို့ညီအစ်မတို့ ဘာမှ ကြိုမပြော ထား။ အိမ်ပေါ်သို့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ရောက်လာသည့် ပထွေး ကို -

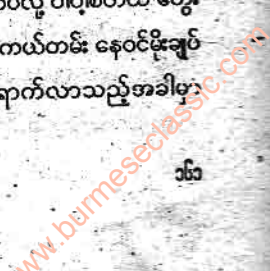
'ဒါ နင်တို့အဖေသစ်၊ မှတ်ထား' ဟု ဆိုသည်။

ညညဆို အမေနှင့်အတူ အိမ် နေကြရာက ခုဆို ဝါဝါတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်း အိပ်ကြရတော့ သည်။

ပထွေး ရောက်လာပြီးနောက် ဘာမှမပြော၊ ဝါဝါတို့ လယ်တွေယာတွေ သူများလက်ထဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ပထွေးက လယ်ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံ တွေကို သုံးပြုပြီးစားသောက်ကာ စည်း စိမ်ခံသည်။ မူးလာပြီး ဝါဝါတို့ ညီအစ်မ ကို ရန်ရှာသည်။

တစ်ခါသားက ထမင်းခူးမပေးရ ကောင်းလားဆိုတာ အနားမှာ ပေကတ် ပြီးရပ်နေသည့် ဝါဝါတို့ နားရင်း ပိတ် အုပ်လိုက်သည်။ ဝါဝါနားတစ်ဖက် ပူခဲနဲ ဖြစ်သွားကာ သွေးတွေစီးကျလာသည်။ ချက်ချင်းပင် နားအုံတစ်ခုလုံး ရောင် ကိုင်းလာကာအထိ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။

ထိုနေ့က အမေလည်း 'မရွံ့၊ တစ်ဖက်ရွာက နာရေးသွားနေသည်။ အမေပြန်လာလျှင်တော့ ပထွေးနဲ့ ရန်ပွဲ ကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ ဝါဝါစိတ်ထဲ တွေး ထင်မိသည်။ တကယ်တမ်း နေဝင်မိုးချုပ် အမေ ပြန်ရောက်လာသည်အခါမှာ



တော့ ပထွေး၏ ရွှေပြည်အေးတရားကို အမေ နားဝင်သွားပြီး ဝါဝါကိုပင် အပြစ် တင်သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဝါဝါနားတစ်ဖက် သည် အူ၍နေကာ လုံးဝမကြားရတော့ သည့်အခြေ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဝါဝါ သည် ပထွေးဖြစ်သူအား ကြည့်မရ အောင် မုန်းသည်။ ပထွေး၏ ကျက် သရေမဲ့သည့် မျက်ခွက်ကြီးကို တံတွေး နှင့် ပစ်ပစ်ခါခါ ထွေးပစ်ချင်မိသည်။

ဝိုင်းစိန်လည်း ကျောင်းမနေရ တော့။ ပထွေး နှိပ်စက်သည့်ခက်ကို ဝါဝါတို့ ညီအစ်မသာမဟုတ် အမေ လည်း ခံနေရသည်။ အဖေ လက်ဖျား နှင့် မထိခဲ့သည့် အမေသည် ပထွေး နှင့်ကျမူ ခြေနှင့်ကန်တာခံနေရသည်။ သို့ပေမဲ့ အမေက တစ်ခွန်းမပြော။ အမေဝင်က ကြီးလှပေသည်။

သည့်နောက် အမေ ဘာစိတ် ကူးပေါက်သည်မသိ။ ညီမလေး ဝိုင်းစိန် ကို အဒေါ်အိမ်ပို့ထားပြီး ဝါဝါကိုတော့ ရွာခံဆရာမအဆက်နှင့် မြို့က မမ ကြည့်ပြာတို့အိမ် ပို့သည်။

လိုက်ပို့စဉ်က ဆရာမနှင့်အတူ အမေပါသည်။ ဆရာမက မမကြည့်ပြာ တို့ထံ အပ်ပေးပြီး အမေက ဝါဝါ လုပ်အားခ တစ်နှစ်စာကို လစာကြို ထုတ်သွားသည်။ ဝါဝါကိုတော့ -

'ပျော်အောင်နေ ပြန်မလာခဲ့နဲ့' ပြောပြီး အမေပြန်သည်။

အမေပြန်သွားတော့ ဝါဝါမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ရှိပေမယ့် မျက်ရည် တစ်စက်မကျ။ ညီမလေး ဝိုင်းစိန်ကိုသာ ပိုလို့လွမ်းမိသည်။

မကြည့်ပြာသည် ကံအကြောင်း မလှသည့် ဝါဝါဇာတ်ကြောင်းကို သိရ ကာမှ ဝါဝါကို ပိုလို့သနားမိသည်။

တစ်ခါဒေါ်ရဲ့နှင့် မကြားသည့် ဝါဝါတို့ နားလေးချင်ယောင်ဆောင် တယ် ဆိုသည့် အတွေးတွေကလည်း တစ်မဟုတ်ချင်းပင် ကင်းစင်သွားပေ တော့သည်။



ဝါဝါသည် အရွယ်လေးရလာ သည်နှင့် လှချင်ပချင် ဝတ်ချင်စားချင် လာသည်။ ရောက်စတုန်းကလို ဆံရစ် ဝိုင်းလေးနှင့် ရှင်မီးအင်္ကျီ၊ စပ်ထဘီ လေးနှင့် မဟုတ်တော့။ မကြည့်ပြာတို့ အိမ်သားတွေနဲ့ တန်းတူ စားသောက်ရ သည်မို့ ဝါဝါအသွေးအသားတွေ စိုစို ပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည်။

ကိုယ်လုံးလေးလည်း တစ်ရစ် လာကာ ပွဲဖြူးလာ၏။ မအားလပ်သည့် ကြားက မီးဖိုဆောင်ထဲ လှစ်ခနဲရောက် ရောက်လာပြီး မှန်ဝိုင်းလေးဆီ ခိုးခိုး ကြည့်သည်။ လူမိသည့်အခါ ဝါဝါရယ် သည်။ မပွင့်တပွင့်။ ခေတ်ပေါ်သီချင်း တွေကိုလည်း အဝတ်လျှော်ရင်း ညည်း တတ်သေးသည်။

ဘာတဲ့ ဝါဝါ ဆိုဆိုနေသည် သီချင်းက မချစ်ရင် မနေနိုင်တာက လွဲလို့ xxx' တဲ့။

ဝါဝါ ဘယ်သူ့ကိုများ တွေ့ထား ပြီး ချစ်နေသတဲ့။ ဝါဝါနဲ့လုံးသားသည် လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ငုံ့လင့်နေပါ ကလား။

ဝါဝါသည် ဖေဖေနှင့် မေမေကို အဘိုး၊ အဘွား အရာထားကာ မကြည့် ပြာတို့ ညီအစ်မတွေကို အစ်မအရာ၊ အမိအရာထားပြီး သီယောဇဉ်တွေ တွယ်လာခဲ့သည်။ မကြည့်ပြာတို့က လည်း ဝါဝါအပေါ် သွေးရင်းသားချင်း ပမာ ချစ်ခင်ကြသည်။ တစ်သက်လုံး အပိုင်မွေးစားလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေ

က အိမ်သားတွေမှာ လိုလိုချင်ချင်ဖြစ် နေကြသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကတော့ အထူးပြောရန်ပင်မလို။ သူတို့လည်း ဝါဝါကို အားကိုးချစ်နှင့် ချစ်ကြသည် လေ။ သို့ပေမဲ့ အုပ်ထိန်းသူ လိုင်စင် ရထားသည့် ဝါဝါအမေ၏ သဘောထား ကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဖော် လိုသေးသည်။

ဝါဝါ အမေ၏ ဆန္ဒကသာ မကြည့်ပြာတို့နှင့် တစ်ထပ်တည်းကူး လျှင်တော့ အားလုံး ဝမ်းသာကြရမည် ကိန်းမျိုးပင်။ အကယ်၍သာ သူ့သမီး အပိုင်မွေးစားခွင့် မပေးနိုင်ပါဆိုခဲ့ရ ကော မကြည့်ပြာတို့ ဘာများ တတ်နိုင် ပါမည်နည်း။



လသည် လကွယ်ညမို့ ပြည့်ပြီး ၀၀ မသာနိုင်။ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ညသည် အမှောင် ခိုက်နေ၏။ တိမ်မည်းများ တစ်စတစ် စ ပြယ်လွင့်စ ပြုလာသည့်အခါမှာလေ လခြမ်းကွေးလေးသည် မသာချင် ချင်နှင့် ရေးရေးလေးသာနေသည်။

အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကို ကတော့ ပြီးပြီးလက်ထဲနေသည့် ကြယ် ကလေးများနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ လှပ သည်။ လခြမ်းကွေးလေးနှင့် မနီးမဝေး က ကြယ်ကလေးတစ်လုံးကတော့ တခြားကြယ်များနှင့်မတူ တစ်စုံထူ လင်းလက်တောက်ပနေသည်။

မကြည့်ပြာသည် ထူးစွာလှပ သည့် ကြယ်လေးကို ကြည့်ရင်းက မကြည့် ပြာတို့ အားယူလိုက်သည်။

အနားမှ ဝါဝါသည် မကြည့်ပြာလိုပင် ကြယ်လေးကို ကြည့်နေသည်။



“ဝါဝါ”

ဝါဝါမျက်နှာလေးက မကြည်ပြာ
ဘက်လှည့်လာပြီး မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်
စိတ်ကြည့်သည်။

“ဝါဝါကို မမကြည်ပြာတို့က ချစ်
စည်းချစ်တယ်၊ အားလည်း ကိုးတယ်၊
ဝါဝါ ပျော်တယ်ဆိုရင် မမကြည်ပြာတို့
အစ်မကလုံး မွေးစားမယ်လေ၊ အပိုင်
အပိုင်၊ ဝါဝါကကော...”

ဝါဝါသည် မမကြည်ပြာအမေး
ကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။ အံ့ဩဝမ်းသာ
ဆန်လေးနှင့် ပါးစပ်လေး ဟနေသည်။
နောက်တော့က သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
မမကြည်ပြာတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖက်ထား
သည်။

ဝါဝါ လက်လေးတွေ အေးစက်
နေသည်။ နှုတ်မှလည်း တလှုပ်လှုပ်
အရွှေ့နှင့် ဝါဝါ ဘာတွေများ ပြောနေ
နန်း မကြည်ပြာ မသိ။

မကြည်ပြာ လက်မောင်းမှာ
အစ်စတစ်စ စိုစွတ်လာခဲ့သည်။ ဝါဝါ
နေပါပကော။

ဝါဝါ မျက်နှာလေးကို အသာ
ညှိုးယူမော့လိုက်သည်နှင့် -

“တကယ်နော် မမကြည်ပြာ၊
အထယ်နော်” ဟု ဆိုကာ မျက်ရည်
ခါက်ကြီးတွေ ကျလာပြန်သည်။

“တကယ်ပေါ့ ဝါဝါရယ်...
အထယ်ပါ”

မမကြည်ပြာနှင့် ဝါဝါ အိမ်ထဲ
ဝင်လာကြသည်။ အခြေအနေကို
စာင့်ကြည့်နေကြသည့် အစ်မတော်
အုတို့ မကြည်ပြာ လက်မထောင်ပြ
တယ်သည်။ သူတို့ မျက်နှာပေါ်က
ပန်းပန်းတွေသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
ဆက်နွယ်နေကြပေတော့သည်။



အရှက်ကျင်းလို့ အလင်းရောက်
သည်နှင့် မကြည်ပြာတို့ အိမ်သားများ
သည် ထုံးစံအတိုင်း ပုံမှန် လည်ပတ်
နေကြသည်။

နေမုန်းတည့်ချိန်မှာတော့ လာ
ခဲဘိသည့်ဝါဝါအမေသည် တစ်ယောက်
တည်း ရောက်လာခဲ့သည်။

မကြည်ပြာသည် စိတ်ထဲမှ ဟန်
ကျလေခြင်းဟုတွေးကာ ဝါဝါ အမေ
အား အပြုံးနှင့် ကြိုလိုက်သည်။

ဝါဝါ အမေသည် မကြည်ပြာ
အား အပြုံးနှင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖို့ဝေးစွာ
နှုတ်ခမ်းပါး တွေကို တင်းတင်းစေ့က-

“ကျွန်မ သမီးကို အပြီးလာခေါ်
တာ” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်... ရှင်... ဘယ်လို”

မကြည်ပြာသည် နားမလည်
ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဝါဝါအမေ၏ နှုတ်ထွက်စကား
သည် လုံးဝပြောင်းမသွားဘဲ မကြည်ပြာ
နောက်နားမှာ ရပ်နေသည့် ဝါဝါကို
“လိုက်ခဲ့” ဟု ခေါ်သည်။

ဝါဝါအမေသည် ဖေဖေစကား
ကို နားမထောင်၊ မေမေ အကြည့်ကို
လည်း ရင်မှဆိုင်၊ မကြည်ပြာအပေါ် ဂရု
မထားဟန်နှင့် ဖိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိုလှသည်။

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငိုယိုကာ
နေရဖို့ အရေးဆိုနေသည့် ဝါဝါကို
ပထွေးနှင့် ကိုင်ပေါက်သည်။ ပထွေးကို
ရွံ့ကြောက်ကြောက်နေသည့် ဝါဝါသည်
နေစရာမရှိတော့။

နောက်ဆုံး မကြည်ပြာတို့ လက်
လျှော့လိုက်ရသည်။

မွေးထားသည့် အမေ သဘော
ကို ဝါဝါ မလွန်ဆန်နိုင်။

မကြည်ပြာသည် ဝါဝါကိုယ်
လေးကို တင်းတင်းဖက်ကာ

“နေလို့ အဆင်မပြေရှင် ပြန်လာ
ခဲ့နော်” ဟု တရရမှာသည်။

ဝါဝါသည် မျက်ရည်တွေ လူးနေ
သည့် မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကာ ခေါင်း
ညိတ်ရှာသည်။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် မကြည်ပြာ
တို့ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ ကန်တော့
သည်။

ဝါဝါ အမေသည် ဝါဝါနားမှာ
အရောင်ထွက်နေသည့် နားကပ်လေးကို
မြင်ပုံရသည်။

မကြည်ပြာတို့ ဆင်ပေးထား
သည့် ပုလဲနားကပ်လေးသည် ဝါဝါနားမှ
မြဲမှ မြဲပါမလား၊ ပထွေးလက်ချက်ဖြင့်
ဝါဝါနားတစ်ဖက် လေးခဲ့ရသည်။ ဝါဝါ
အမေကြောင့်လည်း ဝါဝါနားမှာ နား
ပေါက်ဟောင်းလောင်းနှင့် ဖြစ်နေဦး
မည်ကိုလည်း မကြည်ပြာ ပြေးမြင်မိပြန်
ပါသည်။

တရွေ့ရွေ့နှင့် ကျောခိုင်းထွက်
သွားမည့် ဝါဝါကို မကြည်ပြာတို့ ဘယ်
လိုမှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်။

ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်
ဆုံတွေ့နိုင်ကြမည်ကိုလည်း မကြည်ပြာ
တို့ မသိနိုင်ပါတကား။

မွေး(ကောင်ငူ)



အရင်းအမြစ် ပိုင်ဆိုင်မှု



ထိုင်းတလာတဲ့ ငါးတင်းဘူးကလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ဦးနှောက်ကို သူ ဖိစိစီးစီး အလုပ်ပေးနေတယ်။ ငါးတင်းဘူးအပိုင်းကလေးဟာ ငါးတင်းဘူးတွေထဲမှာ အသေးဆုံးဘူးကလေးပဲ။ တစ်ဘူးကို (၂၂)ကျပ် ပေးဝယ်ရတယ်။ ပလာတူးငါး သုံးကောင်လောက်ပဲ ပါတာ။

မြန်မာငွေနှုန်းဆိုရင် တစ်ကောင်ကို တစ်ကျပ်လောက်ကျမယ်ဆိုတာ သူ တွက်ဆမိတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့နဲ့ စဉ်းသွတ်ပါကင်ဘူးလုပ်ခနဲ့ဆို ငါးကျပ်ခြောက်ကျပ်ထက် ပိုကျမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။

ခု သူဝယ်စားရတာ တစ်ဘူးကို (၂၂)ကျပ်။ သူ ကျောင်းဆရာ မလုပ်ခင်က သည်ပလာတူးငါးတွေနဲ့ သူ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတယ်လေ။ သူ့ဇနီး ဝယ်လာတဲ့

ငါးတင်းဘူးလေးကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတချို့ သူ့ရင်မှာ ဟီးလေးခိုလာတော့တယ်။

ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ မနေရဲ့အခြေခံအုတ်မြစ်လား။ လူသားဟာ နေရဲ့အခြေခံအုတ်မြစ်လားဆိုတာ သူ ဝေခွဲရခက်နေတုန်း အတိတ်ဆီကို သူစိတ်ဟာ အဝင်ခွင်မကျ ကချော်ကချွတ်သွားတပ်ဆင်နေမိတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အိုင်နေတဲ့ အတွေးတွေကို သွန်သင်ဖို့ သူ ခံပြင်းနေတာလား။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ သယံဇာတပစ္စည်းတွေရှိရဲ့။ လေအရင်းအမြစ် သယံဇာတ၊ ရေအရင်းအမြစ် သယံဇာတ၊ မြေအရင်းအမြစ် သယံဇာတွေကို သူ မသိခဲ့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ထုတ်ယူ သုံးစွဲခဲ့တာကို သူ မသိခဲ့လေသလား။

သယံဇာတတွေရှိပြီး နည်းပညာတွေ လိုအပ်တယ်လို့ နဲ့ အလျင်က ခပ်ဖွဖွ တွေးခဲ့ဖူးတာက အတော်ရုတ်စရာကောင်းတာလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခု သူ သက်ပြင်းချရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်။

ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲက ရေအမြစ်တွေ (အားကောင်းတဲ့အမြစ်တွေဆိုတာ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ၊ ကကန်းတွေ၊ ရေဘဲတွေစတဲ့ ရေအောက်မှာရှိတဲ့ သယံဇာတပစ္စည်းတွေ)ကို တန်ဖိုးရှိဖို့နဲ့ သူ သိခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် သည်အရင်းအမြစ်တွေကို အသုံးချဖို့အတွက် နည်းပညာတွေ တတ်မြောက်ရမယ်။ နည်းပညာတွေနဲ့ အသုံးချတတ်ရမယ်ဆိုတာ သူ သိခဲ့ပေမယ့် ကုန်ကျစရိတ် ငါးကျပ်လောက်ရှိမယ့် ငါးတင်းဘူးတစ်ဘူးကို (၂၂) ကျပ်နဲ့ ဝယ်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်နေရာကို တစ်ခုခုလာရောက် ထိုးတိုက်နေသလိုလို ထိုးနှက်နေသလိုလို သူ ခံစားခဲ့ရပြီ။

တကယ်တော့ ရေခိုင် (၂၀၀၀) ရှိတဲ့ မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်းအတွင်းမှာ ပိုင်နက်ဇုန်(၁၂)မိုင်၊ ဆက်စပ်ဇုန် (၂၅) မိုင်၊ စီးပွားရေးဇုန် မိုင်(၂၀၀) ရှိတယ်ဆိုတာ သူမသိခဲ့ပေမဲ့ ကော့သောင်နဲ့ အနီးက ဖန်ဖလားကမ်းကိုတော့ သူ သိတယ်။ ရနေောင်းမှာ ဘာပစ္စည်းမျှ ပေါ်တယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဇာယာကြီးကျွန်း၊ ကော့သောင်း၊ ဝိတိုရိယာအငူအနီးကို မြောက်လတ္တီတွဒ် ဒီဂရီမျဉ်း ဖြတ်သွားတာကို သူ မသိပေမယ့် ငါးဖမ်းစက်ရဲ့ အားကောင်းအင်ဂျင်တွေကို သိတယ်။ ငါးဖမ်းစက်တွေကို သိတယ်။

ရှမ်းကားဆိုတာ ထိုင်းစတာ သူသိခဲ့ပြီး မြန်မာအလုပ်သမား



တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ဘယ်လောက်မျက်နှာ
ငယ်ရတယ်ဆိုတာ သူ့ ဝမ်းနည်းနေ
တယ်။ သူ့လက်မှာ ငါးညှိနဲ့တွေ့စွဲနေ
တယ်။ ထိုင်းဘတ်ငွေနဲ့တွေ့ စွဲခဲ့ဖူးတယ်။
သူ့ခြေထောက်မှာ ထိုင်းမြေမှုန့်တွေ
ပေကျဲခဲ့ဖူးတယ်။ သည်လို အညှိနဲ့တွေ့
တာ သူ့ကိုယ်တင်မဟုတ်ဘူး တခြားသူ
တွေရဲ့ ကိုယ်မှာလည်း စွဲကပ်ခဲ့ဖူးတယ်။
စွဲကပ်နေကြဆဲ။ တွေးတွေးမိတိုင်း နဖူး
ပေါ် လက်တင်မိတိုင်း တက်ခေါက်မိ
တယ်။ အံတင်းတင်း ကြိတ်မိတယ်။
လက်သီးကျစ်ကျစ် ဆုပ်ဖူးတယ်။

အတိတ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း
သူရင်ခွန်သံဟာ တော်လည်းသံ၊ ကြိတ်
ဝါးသံတွေနဲ့ စွဲသိဆူညံနေတယ်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ ရှုမြဲမြဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူ့အဖွဲ့တွေတွေ
တာလည်း ငါးညှိနဲ့တွေ့ကြောင့် စိတ်
မသိုးမသန့် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါးညှိနဲ့တွေ့
ပေခဲ့တဲ့ အလျင်က သူ့ရဲ့လက်ဟာ အခု
မြေဖြူတွေ ပေခဲ့ပြီးပဲ။ အခုချိန်မှာ
သူ့ကိုယ်တိုင် မြေဖြူပေတဲ့ လက်နဲ့
အနာဂတ်ကို ကိုင်လှုပ်ပြနေပေမယ့်
အလျင်က ငါးညှိနဲ့စွဲခဲ့တဲ့ လက်ဟာ
ဒဏ်ရာဟောင်းကို ဖန်ရှည်ဆေးပေးနိုင်
မပြီးမလား။ အတွေးက အတိတ်ဆီကို
မြေ့မြေ့မြေ့ မျောစီး။



၁၉၈၅ ခုနှစ်လောက်က သူ
ကျောင်းဆရာ မဲလုပ်သေးဘူး။ ကော့
သောင်းမှာ အိမ်ထောင်ကျလို့ အလုပ်
အတိုင်က မရှိ။ ယောက္ခမက မကြည်။
အလုပ်ရှာရင်းနဲ့ ငါးဖမ်းလှေပေါ်
ရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း အဆက်
အသွယ်နဲ့ ထိုင်းငါးဖမ်းလှေပေါ်မှာ သူ
အလုပ်ရခဲ့တယ်။

ထိုင်း ငါးဖမ်းလှေဟာ နှစ်မျိုးရှိ
တယ်။ ဝါးလတ်နဲ့ ဝါးတန်း။ ဝါးလတ်က

ထိုင်းငါးဖမ်းလှေ အကြီးစား။ ငါးဖမ်း
တစ်ခါထွက်ရင် တစ်လလောက်ကြာ
တယ်။ ဝါးတန်း(ငါးဖမ်းလှေငယ်)ထက်
ရေခဲပိုဆုံတယ်။ ဝါးတန်းကတော့ ငါးဖမ်း
တစ်ခါထွက်ရင် ၁၅ ရက်လောက်ကြာ
တယ်။ ငါးဖမ်းလှေ တစ်စင်းပေါ်မှာ
ငါးဖမ်းလုပ်သား ၃၀ ခံလောက်ပါတယ်။
မြန်မာ ၁၅ ယောက်၊ ထိုင်း (ရမ်း) ၁၅
ယောက်။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ကို
ရေရှူး လို့ခေါ်တယ်။ မိုးမိုးအလုပ်သမား
ထက် လစာ နှစ်ဆရတယ်။ ရေရှူးမှာ
လည်း ထိုင်းရေရှူးနဲ့ မြန်မာရေရှူး
ရှိတယ်။ ထိုင်းရေရှူးက မြန်မာတွေထက်
လစာပိုရတယ်။ အလုပ်သမား လစာဆို
တာ ခေါက်ပြတ်ပေးသဘောဖြစ်တယ်။

ငါးဖမ်း တစ်ခါထွက်လို့ ပြန်
လာရင် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို
ဘတ်(ထိုင်း)ငွေ ၁၅၀၀၊ ဘတ် ၂၀၀၀
ထိရကြတယ်။ အဲသည်အချိန်က ထိုင်း
ငွေနဲ့ မြန်မာငွေလဲမယ်ဆိုရင် သူ့အတွက်
မြန်မာငွေတော်တော်ရသား။ ဒါကြောင့်
တစ်ဖက်နိုင်ငံကို မြန်မာတွေ အလုပ်
သွားလုပ်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာတွေ
ဟာ ထိုင်းက လူတွေနဲ့စာရင် လုပ်အားခ
အတွက်ကို နည်းတယ်။ နည်းပေမယ့်
အောက်ကျခံပြီး အလုပ်သွားလုပ်ကြ
တာ သူ့စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ သူ့ကိုယ်
တိုင် ထိုင်း ငါးဖမ်းစက်လှေပေါ်မှာ
ရောက်ခဲ့ပြီလေ။

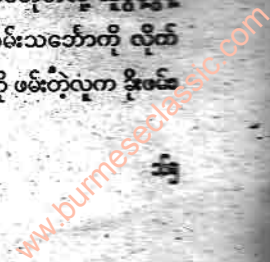
ငါးဖမ်းလှေထဲမှာ ရေခဲခွင်း(ခွဲ)
တဲ့လူက ဘတ် (၁၈၀၀)ရတယ်။ ဘာလို့
ပိုရတာလဲဆိုရင် လှေဝမ်းထဲမှာ လှောင်
ထားတဲ့ ရေခဲလှောင်ခန်းထဲကို ဆင်းပြီး
ရေခဲ ခွဲရလို့ပဲ။ တော်တော်လည်း အေး
တယ်။ ပိုဝင်ပန်းတယ်။ သားရေမိနပ်
ရှည်ကြီးစီးပြီး ကျပ်လုံးလောက်ရှိတဲ့
သံချွန် သုံးပေလောက် ရှည်တာနဲ့

ရေခဲကို ထိုးခွဲရတာ။ ငါးဖမ်းခွဲ ဝင်လယ်
ထဲ ထွက်လာပြီဆိုရင် ပထမဦးဆုံး
စက်လှေအောက်ခန်း ဝမ်းပိုက်ထဲထ
ရေခဲလှောင်ပြီး သွားရတယ်။ စက်လှေ
တစ်စီးမှာ ရေခဲလှောင်ခန်းကြီးတွေ
သုံးခန်းပါတယ်။ ရေခဲကို ကော့သောင်း
မြို့က မဝယ်ဘူး။ ဖန်ဖလားကမ်းမှာ
ဝယ်တယ်။ ကော့သောင်းမြို့ဟာ မြန်မာ
နိုင်ငံထဲက အစွန်ဆုံးမြို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့
ထိုင်းကမ်း၊ ဖန်ဖလားကမ်းနဲ့ ရနောင်းကို
မို့ခိုနေရတယ်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း
အားလုံးကို ထိုင်းကပဲ မှာယူ သုံးကြ
တယ်။

သူတို့အပြောတော့ ဆန်ကို ဖန်
ဖလားကမ်းနဲ့ ရနောင်းက မှာစားတယ်။
ရှမ်းဆန်က ပိုကောင်းပြီး စပါးလုံးဆန်
မပါ။ ပလတ်စတစ်နဲ့ ဆန်ကို ထည့်ပြီး
ကိုလို့နဲ့ ရောင်းတယ်။ ချိန်ခွင် ဆေး
ထုပ်ပြီးသားအထုပ်တွေကို ဘတ် (၁၀၀)
တန်အထုပ် အစားစားရှိတယ်။

သူ့ငါးဖမ်းစက်လှေပေါ်ရောက်
ပြီး စက်လှေဟာ ဖန်ဖလားကမ်း
ရေခဲအကြေတွေကို ကရိန်နဲ့ထည့်တယ်။
ထည့်တုန်းက ရေခဲ အကြေတွေ
နောက်တော့ ခဲသွားတယ်။ သည်လို
ရေခဲတွေခဲသွားသလို သူ့စိတ်ဟာလည်း
ထိုင်းအလုပ်သမားနဲ့ မြန်မာအလုပ်
သမား အခွင့်အရေးချင်း မတူတာကို
ကြည့်ပြီး ခဲသွားတယ်။ သည်လို အပြန်
မတော်တာတွေ မကျေနပ်တာတွေနဲ့
ဆိုရင် သူ့စိတ်တွေ ခဲခဲ့ပေါင်းများပြား။

ဒါပေမဲ့ ထိုင်းဘတ်ငွေဟာ ထိုင်း
အလုပ်သမားနဲ့စာရင် တော်တော်ထို
နည်းပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာလုပ်ရင်
သည်လောက်ရမှာမဟုတ်လို့ သူ့စွန့်စွန့်
စားစား ထိုင်းငါးဖမ်းသင်္ဘောကို လိုက်
လာခြင်းပေါ့။ ငါးကို ဖမ်းတဲ့လူက ဒိုးဖမ်း



အလုပ်လုပ်တဲ့သူကလည်း ငါ့ဝမ်းပူဆာ
မနေဘာလို့ ချစ်ရင်။ သူ့အတွေးတွေ
ခဲသွားပြန်တယ်။

စက်လှေ ငါးဆရာ (ငါးကြည့်
စင်ပေါ်တက်ပြီး ညကြည့်မှန်ဘီလူးနဲ့
ငါးကြည့်တဲ့လှ)ဟာ မြန်မာ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
ထိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘတ်ငွေ ၁၀၀၀၀ရတယ်။
ကျွမ်းကျင်ပြီးသူ ဖြစ်တယ်။ လုပ်သက်
၅ နှစ်ကနေ ၁၀ နှစ်အထိ အတွေ့
အကြုံ ရှိပြီးသူ ဖြစ်တယ်။

ငါးဖမ်းထွက်ရတာ လွယ်ကူတာ
မဟုတ်ဘူး။ ကင်းလှည့်ရေယာဉ်တွေနဲ့
တွေ့ရင် မချောင်ဘူး။ ထိုင်းလှည့်ကင်း
ရေယာဉ်က အဖြူရောင်တွေ။ တွေ့ရင်
'တာမော' ထုတ်ပြရတယ်။ 'တာမော'
ဆိုတာ ခရီးသွားလာခွင့် လက်မှတ်လို့ပဲ
ခေါ်ရမလား မသိ။ မနက် ၆နာရီက ည
၆ နာရီထိပဲ သွားလာခွင့်ရတဲ့ လက်မှတ်
ပေါ့။ နာမည် အသက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ပါစရာမလိုဘူး။ ဘတ်
(၃၀)ပေးရင် ရတယ်။ ဖန်ဖလားကမ်း
မရောက်ခင် ရေလယ်ဂိတ်မှာ လုပ်ရ
တယ်။ တစ်ရက်စာ အတ် ၃၀ ပေးရ
တာပေါ့။ ကိုယ့် 'တာမော'က ရက်
ကျော်နေရင်၊ ရက်လွန်နေရင် တစ်ရက်
ကျော်ဆို ဘတ် ၁၀၀ ပေးရတယ်။
တကယ်လို့ တာမော မပြနိုင်ရင်၊ တာ
မော ရက်ကျော်နေလို့ မသင်္ကာရင်
ဖမ်းတာပဲ။

ဖမ်းလို့ရှိရင်လည်း ကိုယ့်သူဌေး
(BOSS)နာမည်ကို ပြောရတယ်။ ဖမ်းတဲ့
သူက သူဌေးနာမည်ကိုသိရင် ပြန်လွတ်
ပေးတယ်။ မဟုတ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညာ
ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လက်စာ မိသွားမယ်။
တာမောကလည်း ကိုလို့မိတာ ၃၀ ထက်
ပိုမသွားရဘူး။ တာမောက အင်္ဂလိပ်လို
ရေးထားတာ။ သည်ကတ်ပြားကို သိမ်း

ထားရတယ်။ ပင်လယ်ပြင် ငါးဖမ်း
စက်လှေတွေအတွက် အသက်ဆိုရင်
လည်း မမှားဘူး။

သူလိုက်ရတဲ့ ငါးဖမ်းလှေက
ဝါးတန်းလို့ခေါ်တဲ့ စက်လှေအငယ်စား။
တစ်ခါထွက်ရင် ၁၅ရက်လောက် ကြာ
တာပေါ့။ ည ၈ နာရီထိုးတာနဲ့ စက်လှေ
ပေါ်က အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ရှုပ်
ကြပြီ။

အံ့ဩစရာတစ်ခုက ထိုင်းပိုင်တဲ့
ပင်လယ်ဘက်မှာ ငါးမနေဘူး။ ငါးတွေ
မနေဘူး ဆိုတာက ငါးမရှိလို့ဆိုတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဖမ်းလွန်းအားကြီးလို့လား။
ဖမ်းတဲ့နည်းပညာတွေ သိပ်ကောင်းပြီး
တိုးတက်နေလို့ ငါးတွေ မနေတော့တာ
လား။ ဒါကို တိတိကျကျမပြောနိုင်ပေ
မယ့် ထိုင်းရေမှာ ငါးမနေတာနဲ့ ထိုင်းရေ
မှာ ငါးမရှိတာကတော့ ပြောလို့ရတယ်။

ထိုင်းရေမှာ ငါးမရှိလို့ မြန်မာ
နိုင်ငံပိုင်နက်ရေထဲကို ထိုင်းအခေါ်က
ရန်ကုန်ရေလို့ ခေါ်တယ်။ နေ့ခင်းမှာ
စက်လှေအလုပ်သမားတွေ အိပ်ကြပြီး
ညမှ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ ညခင်း ရှစ်
နာရီထိုးတော့ ငါးရှာကြပြီ။ စက်လှေကို
ရပ်ပြီး မီးမောင်းကောင်းကောင်းနဲ့
ပင်လယ်ပြင် ငါးရှိမယ့်နေရာကို ထိုး
ကြည့်တယ်။

ငါးကြည့်တဲ့ ငါးဆရာက ငါး
ကြည့်စင်ပေါ်ကနေ ညကြည့်မှန်ဘီလူးနဲ့
ကြည့်လို့ ငါးရှိတဲ့နေရာ သေချာပြဆိုရင်
မီးမထိုးဘဲ အဲဒီနေရာကိုစက်လှေမောင်း
ပိုက်ချရတယ်။ ငါးအမျိုးအစားပေါ်
မူတည်ပြီး ပိုက်အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး
ရှိတယ်။ စက်လှေပေါ်မှာလည်း ပိုက်
တွေကို စိစိရီရီ ထပ်ထားတာ လက်ခုပ်
တစ်ဖောင်လောက်မြင့်တဲ့ အစုံတွေ
အများကြီး။

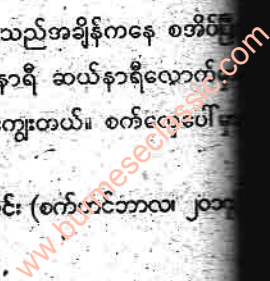
ပလာတူးငါးကို အဓိကထားဖမ်း
တယ်။ ငါးသေတ္တာလုပ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ
နဲ့ အခြားနိုင်ငံတွေကို ထိုင်းက ပြန်သွင်း
တာလေ။ စက်လှေရဲ့ အင်ဂျင်စက်ဆံ
နဲ့အတူ သူ့စိတ်တွေ မျောလွင့်နေတယ်။
ငါးအုပ်ရှိမယ့်နေရာကို ပိုက်ပြီး ပိုက်ချ
တယ်။ ပိုက်ချတာတင် နှစ်နာရီလောက်
ကြာတယ်။ ဘယ်လောက်ရှည်လိုက်တဲ့
ပိုက်တွေလဲ။ ဘယ်လောက်ရလိုက်မယ်
ငါးတွေလဲ။

အဲသည်လို နှစ်နာရီလောက်
ပိုက်ချပြီးရင် ပိုက်ကို ပြန်ဆွဲတက်တယ်။
ပိုက်ချတာနဲ့ ပိုက်ဆွဲတင်တာကို လူက
လုပ်စရာမလိုဘူး။ စက်ကပဲ လုပ်သွား
တယ်။ အဲသည် သူ့စိတ်ကို ခဲသွားစေ
တာက ပိုက်ပြီဆိုရင် မြန်မာအလုပ်
သမားတွေကပဲ ရေထဲဆင်းပြီး ပိုက်ဖြတ်
ရတာပေါ့။

ပိုက်ချပြီးလို့ ငါးတွေ ဝင်လာ
အောင် (ငါးတွေပိုရအောင်) မြန်မာ
အလုပ်သမား ၁၀ ယောက်လောက်
ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချပြီး ငါးခြောက်ခိုင်း
တယ်။ ရေထဲဆင်းခိုင်းပြီး ငါးတွေဝင်
လာအောင် မြောက်လှန်ခိုင်းတာပေါ့။
ရတော့ နည်းနည်း၊ လုပ်ရတာ မြန်မာ
တွေချည်းပဲ။

ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ကောင်
လိုက်သလဲ။ ပိုက်တွေဆွဲတင်ပြီးလို့ ငါး
ပြီဆိုရင် ငါးတွေ ရွေးရတာပေါ့။ ရွေး
ရတဲ့ ငါးတွေကို အမျိုးအစားခွဲ၊ ရေ
တစ်ထပ်၊ ငါးတစ်ထပ် ထည့်ရတယ်။
အဲသည်လို တစ်ညလုံး ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်
ဟာ မနက်သုံးနာရီ လေးနာရီလောက်
မှာ ပြီးသွားတယ်။

အဲသည်အချိန်ကနေ စအိပ်ပြီး
မနက်ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလောက်
မနက်စာကျွေးတယ်။ စက်လှေပေါ်မှာ



အချို့စရာ ရေချိုမပါဘူး။ သောက်ဖို့
အတွက်ပဲ ပါတယ်။ ရေချိုးချင်ရင်
ပင်လယ်ရေကိုပဲ ချိုးရတယ်။ ပင်လယ်
ရေစေးစေးတေးတေး၊ ငန်ကျိကျိ မနက်
ထမင်းစားပြီးလို့ရင် အလုပ်မနား
သေးဘူး။ ပိုက်ဖာ၊ ပိုက်ချုပ်လုပ်ရ
တယ်။ မအားအောင် ခိုင်းတယ်။

မြန်မာ အလုပ်သမားတွေက
အလုပ်သမားတွေထက် ဈေးပေါ
အတိုး။ အရင်ကိုလိုနီခေတ်က မြန်မာ
နိုင်ငံကို ကုလားအလုပ်သမားတွေ
ပေါ်ပေါက်လာလုပ်သလိုမျိုး ဖြစ်နေ
လို့ သူတွေ့မိတယ်။ စက်လှေပေါ်
တက်ရင် ပိုက်ဖာ၊ ပိုက်ချုပ်တာ တတ်
အရတယ်။ ပိုက်ဖာအပ်တို့၊ ဓား တို့ကို
အသုံးပြုတာ ကိုယ်ဝယ်ရတယ်။ လှေ
ပေါ်မလိုက်ခင်ကတည်းက ကြိုတင်ငွေ
သတ် ၅၀၀၊ ဘတ် ၁၀၀၀ ထုတ်ပေး
တယ်။ ပြီးတော့မှ ကြိုတင်ငွေကို
ပေးခံယူက ပြန်ဖြတ်ယူတယ်။

အချို့ငါးဖမ်းလှေတွေက ပိုစင်
ကြီး(ဆူကြေး၊ ဘောနပ်)ပိုပေးတဲ့လှေ
တွေရှိတယ်။ များများပေးတဲ့ လှေကို
အလုပ်ကြတာပေါ့။ နေ့လယ် ၁၂
နာရီလောက်ကျတော့ နေ့ခင်းစာ ကျွေး
တယ်။ ပြီးတော့ ၁၈ နာရီပြီးထ၊ ညနေ
၅ နာရီ ၆ နာရီလောက်မှာ စားရ
တယ်။ မမှောင်ခင် စားရတာပေါ့။ ရှမ်း
အင်္ကျီဆန် ကျွေးတယ်။ အများဆုံး
အသွားကတော့ ငါးဟင်းပဲ။

သူ့အတွက် ငြီးငွေ့စရာကောင်း
တယ်။ ထိုင်းအတ်ငွေဟာ ငြီးငွေ့စရာ
ကောင်းပြန်ဘူးလေ။ ထမင်းစားပြီး
နားပြီးရင် ည ၈ နာရီထိုးတာနဲ့ ငါးစ
တာတာပဲ။ အဲသည်လို အလုပ်ဟာ
ရက်လောက်အထိ သံသရာလည်
တယ်။

ငါးသိပ်စရာ ရေခဲမရှိတော့ဘူး
ဆိုရင် ကမ်းကပ်ပြီး ရောင်းတော့တာ
ပေါ့။ ထိုင်းကမ်းဘက်မှာ ကုမ္ပဏီခွဲတွေ
အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်။ ရတဲ့ငါးတွေ
ကို ကမ်းပေါ်က အလုပ်သမားနဲ့ သူ
ထမ်းပြီးချတယ်။ ငါးတွေကို ကတ္တားနဲ့
ချိန်ဝယ်တယ်။ ဗန်ကောက်ကိုသွားမယ့်
ငါးတင်ကားတွေကလည်း အဆင်သင့်
ဖင်ထိုးထားကြတယ်။

ကမ်းပေါ်မှာ ရေခဲခွဲစက်တွေ
အဆင်သင့် ရှိတယ်။ ကားတွေဟာ
ငါးတွေတင်ပြီး ဗန်ကောက်မှာရှိတဲ့
ငါးသေတ္တာလုပ်စက်ရုံဆီကို မောင်းသွား
ကြတော့ သူ့အတွေးဟာလည်း ခဲသွား
လေသလား။ မြန်မာပြည်ထဲက ငါးတွေ
ဟာ ထိုင်းစက်ရုံထဲရောက်သွားပြီး သူတို့
ဘဝဟာ သံဘူးလေးထဲက လိုလုံခြုံခြုံနဲ့
ဘဝတစ်ပါးကို ကူးပြောင်းသွားတာပေါ့။

သံဘူးရဲ့ အပြင်မှာ စက္ကူအနီ
ဗတ်ကလေးနဲ့ Sardines လို့ ရေးထား
တယ်။ Product of Thailand လို့
တံဆိပ်ပါတယ်။ မြန်မာတွေနဲ့ တစ်ဘူး
၂၂ ကျပ်။ တကယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံက
သာ ထုတ်မယ်ဆိုရင် လေးကျပ်ထက်
မပိုပါဘူး။

ငါးသေတ္တာထဲက ငါးလေးတွေ
ဟာ သူတို့ဘဝနဲ့ သံနဲ့ဟာ မစိမ်းတော့
သလို သူ့ဘဝဟာလည်း ကပ္ပလီ
ပင်လယ်ရေနဲ့နဲ့ မစိမ်းဘူး။ ပလာတူး
ငါးနဲ့တွေ့နဲ့ မစိမ်းဘူး။ ငါးညှိနဲ့တွေ့ဟာ
သူလိုလူမျိုးတင်မက ဘယ်နှယောက်
လောက်များ ညှိဟောက်ခဲ့ပါလိမ့်။

ငါးခိုးဖမ်းနေတုန်း မြန်မာ့ရေပိုင်
နက်ဘက်က ကင်းလှည့်ရေယာဉ်တွေနဲ့
တွေ့ရင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ
(Hot Pursuit) ဆိုတဲ့ ထက်ကြပ်မတွာ
လိုက်လံဖမ်းဆီးမှု၊ ထက်ကြပ်မတွာ

လိုက်လံ ပစ်ခတ်မှုတွေနဲ့လည်း သူကြုံခဲ့
ရတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့စိတ်လှေ
အယ်လိုရှိသလဲ။ အတွေးတွေဟာ သူ
စီးလာတဲ့ လှေဝမ်းထဲက ရေခဲတွေလို
ခဲသွားပြီး စွန်းထင်းကျန်နေတဲ့ ငါးညှိနဲ့
တွေ့ဟာလည်း ပိုပြီးညှိဟောက် နံစော်
လာတော့တယ်။

ငါးခိုးဖမ်းတာတွေလို့ လိုက်ဖမ်း
ရင် မိတာ ခပ်ရှားရှား။ ထိုင်းငါးဖမ်းလှေ
တွေက စက်တွေက ပိုပြီး အင်ရင်
ကောင်းတယ်။ ပိုပြီး မြန်တယ်။ စက်
ပျက်ဖို့ထုံးစံ မရှိဘူး။ တကယ်လို့ ပျက်ခဲ့
ရင်တောင် အပိုအင်ရင်စက် နှစ်လုံး
သုံးလုံး ပါတယ်။ ထိုင်းကလူတွေ ပြော
တာကိုလည်း မှာ စိတ်ပျက်မိတယ်။
အဲသလို စိတ်ပျက်လို့ စိတ်ပျက်နေတော့
လည်း သူ ဝမ်းနည်းနေမှုဟာလည်း
ပျောက်မသွားပါဘူး။

မြန်မာ့ရေပိုင်နက်ထဲက ပုစွန်
တွေဟာ သူ့ဘာသာကြီးပြီး ဘယ်သူမှ
မဖမ်းဘဲ သူ့ဘာသာသူ သေသွားရတာ
မင်းတို့ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံတည်းပဲ
ရှိတယ်လို့ ပြောစကားဟာ သူနားထဲမှာ
သံရည်မုန့် လောင်းလိုက်သလိုပဲ။ ကိုယ့်
နိုင်ငံထဲက သယ်လာတာတွေကို သူများ
နိုင်ငံက သည်လိုအိတ်ထုတ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာနေပြီ။

ဒီပြင်နိုင်ငံတွေမှာ ပုစွန်တွေ ဖမ်း
တယ်ဆိုရင် အကောင်ကြီးတွေကိုရွေးပြီး
အကောင်ငယ်ကလေးတွေကို ရေထဲ
ပြန်လွှတ်ပြီး မွေးထားတယ်။ အကောင်
ကြီးတွေကို နိုင်ငံခြားပို့တုန်းလုပ်တယ်။
ဒါဟာ နည်းပညာကျွမ်းကျင်မှုရှိ မရှိရဲ့
ရေသောက်မြစ်ပဲ။

သူ ထိုင်းငါးဖမ်းလှေပေါ် အလုပ်
လုပ်တဲ့နှစ်ဟာ ၁၉၈၅ ခုနှစ်ပိုင်းထဲမှာ။
အဲသည်နှစ် မတိုင်ကတည်းက ထိုင်း



ငါးဖမ်းရေယာဉ်တွေဟာ မြန်မာရေ
ပိုင်နက်ထဲကို ဝင်ပြီး ငါးဖမ်းနေတာ
နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီ။

အဲသည်လိုပါပဲ။ သူ့ဘဝတစ်စိတ်
တစ်ဒေသဟာ ပျစ်ခဲကြွေမှုစေခဲ့တာက
ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ရေအရင်းအမြစ်တွေ ကိုယ့်
နိုင်ငံအတွက် သုံးနေပြီး မတရားစီးပွား
ရှာနေကြတဲ့သူတွေအတွက် လတ်ဆတ်
စေလို့ပါပဲ။ သူ့အတွေးဟာ အတိတ်ကို
စုန်သွားပြီး ငါးညှိနဲ့တွေ့ဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်
အဟောင်းထဲမှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြေး
လွှားနေတယ်။ သူ့ဟာ ပလာတူးငါး
တစ်ကောင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။



အတွေးဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဆီကို မျက်
မျက်မြဲမြဲ စီးပျော့။ လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်
ဆီကို သူ မစဉ်းစားချင်တော့။ သူ့ရဲ့
စိတ်အစအနတွေဟာ ကပ္ပလီပင်လယ်
ထဲမှာ အပိုင်းပိုင်းဆုတ်ဖြုတ် ခံခဲ့ရပြီ။
မောရက်ရေလက်ကြား၊ အလာဒင်ကျွန်း
တွေရဲ့ မမှိုက်မသုန်တည်ငြိမ်ပုံ၊ နယ်ခြား
မြစ်ဖြစ်တဲ့ ပါချန်မြစ်ဟာ သူ့ကျော
ပေါ်က ဖြတ်သွားတဲ့ စက်လှေတွေရဲ့
အင်ဂျင်သံကို မုန်းသလို၊ အဲသည်ဖြစ်နဲ့
ကပ်နေတဲ့ ရနောင်းက ပြည့်တန်ဆာ
တွေကိုလည်း သနားရွံရှာ ရှက်မိနေ
တာပေါ့။

မြန်မာပြည်ရဲ့ နယ်ခြားပါချန်
မြစ်ဟာ လဲလျောင်းရင်း ထိုင်းဘက်ကမ်း
က ရနောင်းရဲ့ မီးရောင်တွေ၊ ပုလိပ်တွေ၊
မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံတွေကို သံဝေဂ
တရားနဲ့ ကြည့်နေသလား။

ဒါမှမဟုတ် ဇိမ်ခေါင်းတွေရဲ့
ဟိန်းဟောက်သံ၊ ပြည့်တန်ဆာတွေရဲ့
ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ၊
ငိုယိုသံ၊ မူးယစ်ရီဝေသံတွေ မကြား
မမြင်ချင်ဘဲ မြင်ကြားနေရသလား။

ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲက ပလာ
တူးငါးလေးတွေဟာ နိုင်ငံရဲ့တောင်ဘက်
အစွန်ဆုံးမြို့ဖြစ်တဲ့ ကော့သောင်းမြို့ကို
ငိုယိုပြီး တိုင်တန်းနေသလား။

ပါချန်မြစ်ဟာ လဲလျောင်းရင်း
သူမြစ်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ပလာတူး
ငါးတွေကို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဆိပ်ကမ်းမြို့
တွေဖြစ်တဲ့ နမ်းကင်း၊ တလိုဘူဇာ၊ ကံပု-
တလုပ်၊ ကော့သောင်းမြို့တွေဆီကို
ကော်ပက်ယက်တင်မှာလား။ ပါချန်မြစ်
ဟာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နဲ့ မျက်ကလဲ
ဆန်ပျာ ဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။

ထိုင်းနယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ရနောင်း၊
ဆဝီ၊ ချွန်းဖုန်၊ ဟွယ်ရမယ်၊ ဘန့်ဆဖန်း၊
ဝမ်းယန်၊ ပရာချွပ်၊ ဖက်ဘူးရီ၊ ဗန်
ကောက် စတဲ့မြို့တွေဆီက ကျေနပ်
နှုတ်ဆက်သံတွေကို ပါချန်မြစ်ကလေး
ကြားနေမိတယ်။

ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ အပြည့်တင်
သွားတဲ့ ရေခဲကားကြီးတွေ၊ ဖုန်လုံးမှိုပွင့်
တွေမှာ နှစ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတာကို
လည်း ထောင့်ထောင့်အောင်အောင်
တွေ့ရမယ်။ အပူပိုင်း မုန်သုရာသီဥတု
ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို ဆောင်းရာသီ
လေကြောင်းတွေတိုက်ပြီဆိုရင် ထိုင်း
နိုင်ငံက HIV ဝိုးတွေ၊ AIDS ရောဂါတွေ
ပါလာမှာကို ပါချန်မြစ်ကလေးက မနှစ်
မြို့ဘူး။ လေဖီးကြောင်းတွေနဲ့ ရောပါ
လာတဲ့ အညစ်အကြေးတွေထက် လူ
စီးကြောင်းတွေနဲ့ ရောပါလာတဲ့ အညစ်
အကြေးတွေက ပျံ့နှံ့စွန်းထင်းနေပြီလေ။

သည်လို အညစ်အကြေးတွေ
ဟာ ပင်လယ်ရေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သယံဇာတပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် အညှိနဲ့
တွေ့နဲ့ စားသွားနိုင်တယ်။

ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်
တဲ့ သူ့ဟာ Sardines ငါးတင်းဘူးကို

ကိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပလာတူးငါး
တစ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီး ငါးသေတ္တာထဲ
ရောက်သွားခဲ့တာ သူ မသိခဲ့ဘူး။ နည်း
ပညာတွေဟာ အလျင်က တိုးတက်ခဲ့ရင်
သူ့ဟာ ပလာတူးငါးတစ်ကောင် မဖြစ်
ဘူး။ ငါးသေတ္တာထဲ မရောက်ဘူး။
သူ့ကိုယ်မှာ ငါးညှိနဲ့တွေ့ မနဲ့ဘူး။

သူ့အတွေးတွေဟာ ထိုင်းငါးဖမ်း
လှေထဲက ခွဲပြီးသား ရေခဲအကြေတွေ
လို ချက်ချင်းအေးခဲမသွားဘူး။ ခုတော့
သူ့အတွေးတွေဟာ ဖန်ဖလားကမ်းနား
က ပလာတူးငါးကလေးရဲ့ မျက်ကလဲ
ဆန်ပျာ ဖြစ်မှုနဲ့အတူ ခဲသွားပြီး ရေရဲ့
အမြစ်တွေဖြစ်တဲ့ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ
ကဏန်းတွေ၊ ရေအောက်ရေနံတွေထဲ
နိုင်ငံမလိုင်လဲသွားအောင် ကုပ်တွဲဆီ
ထားတဲ့ အမြစ်တွေပေါ့။

အဲသလို သယံဇာတတွေထဲ
ပိုင်ရှင်ရှိပေမယ့် ပိုင်ရှင်လွဲနေတယ်။ ထိုင်း
ခုခုဟာ တစ်ခုခုကြောင့် လွဲမှားနေထိုင်
မယ်။ အလျင်က ငါးညှိနဲ့တွေ့ကိုးသ
သာသာပိုးပိုး ပိုင်ခဲ့တဲ့သူဟာ အခုတွေ့
မြေဖြူတွေပေနေတဲ့ လက်နဲ့ အနာထဲ
ကို ခပ်ဖွဖွစမ်းရင်း ဝုတူခွဲတစ်ခွဲ
ရနေဦးမှာလား။

၂၂ ကျပ်တန် ငါးတင်းဘူးထဲ
ကို ကြည့်နေရင်း သူ့အတွေးတွေ
ခဲမသွားစေဖို့ သူ့အတွေးတွေ ညှိမသွား
စေဖို့ ရှုမြဲထုံအီနေတဲ့စိတ်ကို ဟောထု
လိုက်တယ်။ သူ့အိမ်နံရံမှာ ရေထု
'ဆင်းရဲခြင်းကို ရိုးသားမှုနဲ့ ဝမ်း
ရတယ်'ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးကို ကြည့်
သူ့အတွေးဟာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားထင်
လောကဝံတရားရဲ့ အရသာ
တော့ မြေမြေမြေ။

(ကိုကျော်မြင့်)



www.burmeseclassic.com

“အန်တီဝေ ဖုန်းလာတယ်”

“လာပြီ အေးမာရေ လာပြီ”

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အများဆုံး ဖုန်းလေးတစ်လုံးကို အဖေက ရှိစေခဲ့စဉ် ဝိုက်ဆံလေးနှင့်ဝယ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို အကူအညီပေးရာ ရောက်သလို အိမ်အတွက်လည်း အပိုဝင်ငွေ ရပါတယ်။

အန်တီဝေက ကျွန်မတို့ခေါင်းရင်းအိမ်ကပါ။ ဖုန်းလာလို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ အပြေးရောက်လာပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ဟယ်လို”

“မနင်းဝေတို့ အိမ်ကပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဖုန်းမှားနေတယ် ထင်တယ်နော်”

“မမှားပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူ့နာမည်က သက်သက်ခင်လို့လည်း ခေါ်တယ်လေ”

“ဟင်- ဒါဆို အဲဒါ ကျွန်မသမီးလေးပါ။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ရှင်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ဖိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည့် အန်တီဝေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မတောင် ဖိုးရိမ်စိတ်ဝင် သွားမိပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မန္တလေးအမေများနေမှာ အန်တီသမီးရဲ့ဝတ္ထု ဆုရလို့ အကြောင်းကြားတာပါ။ ဆုလာယူရမယ့်နေ့က () နေရာက ()”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဖုန်းကို တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ချလိုက်ပြီး ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အန်တီဝေရဲ့ မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာမှု၊ ဂုဏ်ယူမှု၊ ကြည်နူးမှု ခံစားမှု စုံလှပါတယ်။

“အေးမာရေ သမီးညီမ ဆုရလို့ တဲ့ကွယ်၊ သူ ဘယ်တုန်းက ရေးပြီး ဘယ်တုန်းကပို့လိုက်မှန်း အန်တီတောင် မသိလိုက်ပါဘူး၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရင်တွေ့တောင် တုန်တယ်”

အန်တီဝေရဲ့ဝမ်းသာမှုက ကျွန်မဆီကိုပါ ကူးစက်ပြီး ကျွန်မပါ ရင်ခုန်ဝမ်းသာမိပါတော့တယ်။ အန်တီဝေက မုဆိုးမပါ။ သမီးလေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်ကျကုန်တော့ သမီးငယ်နဲ့ နေတာပါ။

သမီးငယ် သက်သက်ခင်က ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး သူ့ယောက်ျားက အငှားကားမောင်းတာပါ။ သမီးလေး တစ်ယောက်ပြီး ဒီသမီးလေးကို ဒေါ်သက်ထားဝေလို့ ခေါ်တဲ့ အန်တီဝေကပဲ ထိန်းကျောင်းစောင့်ရှောက်နေရတာပါ။

အကြီးမဖြစ်တဲ့ ခင်ခင်မြိုင်က မှော်ဘီမှာ နေပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အမေဆီကို တစ်အိမ်သားလုံး ညအိပ်လာတတ်ပါတယ်။

အန်တီဝေက သမီးနှစ်ယောက်လုံးကို အင်မတန်ချစ်တာပါ။ သမီးလေးနှစ်ယောက်အကြောင်းကိုသာပြောနေရရင် အန်တီဝေတစ်ယောက် ထမင်းမေ့တင်းမေ့ပါပဲ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို အိမ်မှာ တစ်ယောက်ကည်းဆိုတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ဘက် တူးပြ ကားလာပြောတတ်ပါတယ်။ အိမ်လည်ပြီး အတင်းပြောတဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီဝေကလည်းခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် သူပြောတဲ့စကားတွေက ကျွန်မအဖို့ အဖိုးတန်သလို တန်ဖိုးလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အန်တီဝေကို ကျွန်မက အမေတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်မိပါတယ်။

အန်တီဝေရယ်၊ ဆုရတဲ့ သမီးအငယ်ရယ်၊ သူ့ရဲ့ သမီးလေးရယ် မန္တလေးကိုသွားပြီး ဆုယူကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မြင်ခဲ့ရတဲ့ အန်တီဝေ မျက်နှာဟာ အရေးအကြောင်းတွေ အကြားကနေ ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ဝင်းလို့နေပါတယ်။ ဒီမျက်နှာ၊ ဒီအပြုံးတွေကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။



တစ်နေ့ - အန်တီဝေတစ်ယောက် စာရွက်ထပ်လေးကိုင်ပြီး ကျွန်မအိမ်ဘက် ထွက်လာပါတယ်။ မျက်နှာညှိုးညှိုးကြောင်ကြောင် ကျွန်မတောင် လန့်သွားမိပါတယ်။

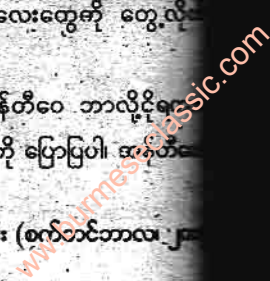
“အန်တီဝေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“အန်တီတို့ မမေးပါနဲ့အေးမာရယ်၊ အန်တီသမီး ဆုရတဲ့စာမူလေးလာပြီး ပေးဖတ်တာပါ။ ဖတ်ပြီးမှ အန်တီဝေကို အေးမာ နားလည်သွားလိမ့်မယ်၊ ရော့ ဖတ်ကြည့်ပါဦးသားရယ်”

ကျွန်မလည်း အန်တီဝေ ထွက်ပေးတဲ့ စာရွက်ထပ်ကလေးကို လှမ်းပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သက်သက်ခင်က သူ့နဲ့ သူ့သမီးအကြောင်းကို ချစ်ရေးထားတာပါ။ ဆုရတာလည်းမပြောဘဲ ကျွန်မရဲ့ရင်ကိုတောင် လှုပ်ခတ်နိုင်ဖို့ ရှိလောက်အောင်ကို ဝတ္ထုလေးကောင်းတာပါ။

ဖတ်လို့အပြီးမှာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ အန်တီဝေရဲ့ပါးပြင်မှာ မျက်စိစိမ်းကြောင်းလေးတွေကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။

“အန်တီဝေ ဘာလို့ဒီလိုဖြစ်လာလဲ၊ သမီးကို ပြောပြပါ၊ အန်တီဝေ”



ပြည်ရတာ အေးမာရင်ထဲ မကောင်း ဆိုက်တာ”

အန်တီဝေတစ်ယောက် လက် ဆက် လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ မျက်ရည် ဆုတ်လိုက်ရင်းက -

“အမေများနေ့မှာ ဆုရတယ် ဆိုလို့ အမေမေတ္တာအကြောင်း၊ အမေ များလေးအကြောင်း ရေထားစာလို့ ခင်ခင်တော့၊ ခုတော့ အန်တီဝေဟာ သူ့အတ္ထုတ္တံမှာ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ လုံးဝ မပါခဲ့ဘူး သမီးရယ်၊ အန်တီဝေရဲ့ မေတ္တာတွေကို သူမမြင်ဘူး ဆိုပါရဲ့နော်”

ကျွန်မလည်း အန်တီဝေကို နှစ်သိမ့်ရပါမလဲလို့ စဉ်းစားလုံးနဲ့ နှစ်သိမ့်ရပါမလဲလို့ စဉ်းစားလုံး စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ကြည့်နေ တာပဲ။

တကယ်တော့ အန်တီဝေဟာ အရောဂါသည် တစ်ဦးပါ။ ခင်ပွန်း သို့မဟုတ် ဆုံးပါးသွားပြီးတဲ့ ခြောက်နှစ် အတွင်း ဆေးရုံငါးခါ တက်ခဲ့ရတာပါ။ အောက်ပိုင်းမှာလည်း အသည်းကြီးပြီး အဆုတ်နေ့တဲ့ဝေဒနာကိုပါ ခံစားနေရ တာပါ။

အန်တီဝေရဲ့ သမီးနှစ်ယောက် ကိုယ်တော်တော် အန်တီဝေမသိလိုက်တဲ့ အချိန် မှာ အတွင်းမှာပဲ ကလောင်သွား တဲ့ ပါရမီရှင်လေးတွေမှန်း ကျွန်မ မသိဘဲ ခုမှသိလိုက်ရပါတယ်။

အကြီးမကလည်း ဝတ္ထုလေး ခုလေးတွေထဲမှာ တစ်ပုဒ်စာ နှစ် ပုဒ်စာပါပြီ။ သူ့နေတဲ့ ဝတ္ထုလေး တွေထဲလည်း ကျွန်မ ဖတ်ရပါတယ်။ အဲဒါတွေ ပြောလည်း ပြောစရာပါပဲ။ အဲဒါတွေ နေလိုက်ရင် သူ့သားလေး တွေကလည်း သူ့အဖေအကြောင်း မသိဘဲ နောက်ပိုင်းမှာ သက်သက်

ခင်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကလည်း မကြာမကြာ ပုံနှိပ်စာလုံးလေးတွေနဲ့ ဖြစ်လာပါပြီ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည် ကလည်း စာရေးဆရာမ များသခင်နဲ့ မနှင်းဝေ ဆိုပြီး စာပေလောကထဲ ဝင် ဆုံးလာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အန်တီဝေတစ်ယောက် ကတော့ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္ထု လေးတွေ ပါလာတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဆိုရင် တခြားဝတ္ထုတွေကိုသာဖတ်တယ်။ သူတို့ ဝတ္ထုတွေကို လုံးဝ မဖတ်တော့ပါဘူး။

“အေးမာ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အန်တီဝေကလေး ကလေးဆန်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ သူတို့လေးတွေရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထဲမှာ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်အဖြစ် နဲ့ သိပ်ကို ပါချင်တာ သမီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်ကူးအတွေးထဲမှာ သူတို့အဖေ နဲ့ သူတို့သားသမီးတွေပဲ ရှိတာ”

မျက်ရည်ဝဲစွာနဲ့ ပြောနေတဲ့ အန်တီဝေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုစကားနဲ့ နှစ်သိမ့်ရပါမလဲဆိုပြီး တွေးကြည့်ပေ မယ့် စကားရွာမရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မမှာလည်း သားတစ် ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရှိတာမို့ အန်တီဝေရဲ့ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဘယ် လို စကားလုံးတွေမှ ကုစားလို့ မရနိုင် မှန်း ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်။



ထစ်နေ အန်တီဝေက အဖော် ခေါ်သွားလို့ ဆေးခန်းကို ကျွန်မလိုက် သွားပေးပါတယ်။ ဆရာက-

“ဒီလိုအတိုင်းဆိုရင် ဒေါ်သက် ထားဝေရဲ့ ရောဂါက သားအိမ်ခေါင်း ကင်ဆာသဘောမျိုး ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန် တော်ဆီက ဆေးတွေကို မှန်မှန်သောက် ရင် အရွင်းမပျောက်ရင်တောင် တိုး မလာနိုင်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဆရာစကား ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မ တော်တော် တုန်လှုပ်သွားပါ တယ်။ အရမ်းလည်း စိတ်ပူသွားမိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီဝေကတော့ ဘယ်လိုမှ မမြင်တဲ့ပုံနဲ့ -

“ဆရာဆေးတွေကို ကျွန်မ ယုံကြည်စွာနဲ့ သောက်မှာပါ၊ အမျိုးသား ဆုံးပြီးကတည်းက သေခြင်းတရားကို မကြောက်တော့ပေမဲ့ သမီးလေး နှစ် ယောက်ကို အဖေ့ဘဝကစ၍ အဖို့မဲ့ ဘဝကိုပါ မရောက်စေချင်လို့ပါ”

အပြန်လမ်းမှာ အန်တီဝေတစ် ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ အိမ်ပြန် ရောက်တော့မှ ကျွန်မရဲ့ လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး -

“အန်တီဝေအနားမှာ သမီးတစ် ယောက်လို့ နေပေးလို့ အေးမာတို့ အလွန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးရယ်၊ အန်တီဝေသမီးနှစ်ယောက်က သူတို့ အလုပ်တွေနဲ့သူတို့ဆိုတော့ အန်တီဝေ ကို ဝမ်းပိုက်နိုင်ကြအုံးလေ။

သမီးကို တစ်ခုတောင်းဆိုပါရ စေကွယ်၊ အန်တီဝေရဲ့ အခုရောဂါ အကြောင်းကို သူတို့ကို လုံးဝ မပြော လိုက်ပါနဲ့နော်၊ နှလုံးရောဂါတစ်ခုတည်း ကို ကုပေးနေရတာနဲ့တင် သူတို့ခမျာ ပင်ပန်းနေကြစရာပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ထပ်ပြီး အပူသောက် မပေးချင်တော့ ဘူးကွယ်”

ဒီလိုနဲ့ အန်တီဝေတစ်ယောက် ဆေးကို ဗမာဆေးရော အင်္ဂလိပ်ဆေး တွေကိုပါ သောက်ရင်း အသက်ကို ဆွဲဆန့်နေရတာပါ။

သမီးငယ်က ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ပြန်လာရင် ပင်ပန်းလို့ အမေလုပ်တဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုနေလဲ၊ နေကောင်းရဲ့ လားဆိုတဲ့ စကားလေးတွေကိုတောင်



မပြောနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ အန်တီ
ဝေက သူ ဒီလောက်နေမကောင်းဖြစ်နေ
ပေမယ့် သမီးနှစ်ယောက်လက်နဲ့ တိုက်
တဲ့ဆေးကို တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဘူး။
ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ရယ်စရာအနေနဲ့
ပြောပေမယ့် အန်တီဝေရဲ့မျက်လုံးအစုံ
မှာတော့ မျက်ရည်ဝဲလျက်ပါ။

“အန်တီဝေကလေ သားသမီးကို
ပြုစုရမယ့် ဇာတာပါလာတာ အေးမာရဲ့
ပြုစုခံရမယ့်ဇာတာ မပါဘူးထင်ပါရဲ့
ကွယ်။ ဒါပေမဲ့လေ သူတို့လေးတွေကို
ချက်ကျွေးပြုစုနေရတာကိုပဲ အန်တီဝေ
ပျော်မိပါတယ်ကွယ်”

သက်သက်ခင်ရဲ့ သမီးက ကိုး
တန်း ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
ပေမယ့် အန်တီဝေက အစစအရာရာ
အကုန် လိုက်လုပ်ပေးနေရတုန်းပါ။
တစ်ခါတလေ ခြေထောက်ကိုက်တယ်
ဆိုရင် နှိပ်တောင်ပေးရသေးတာလေ။
အန်တီဝေဟာ အတူနေ မြေးမလေးမို့
အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင် အင်မတန်
ချစ်ရှာတာ။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်လေးရောက်
လာတာနဲ့အမျှ သူ့စကား နားမထောင်
တော့တဲ့အကြောင်း မျက်နှာမကောင်း
စွာနဲ့ ကျွန်မကို လာပြောပြတတ်ပါ
တယ်။



“အေးမာရေ စစ်နေ့တစ်နေ့
ချက်လိုက်၊ ပြုတ်လိုက်၊ နားလိုက်နဲ့
အချိန်တွေက ကုန်တာမြန်လာလိုက်
တာ၊ အန်တီဝေကို အသက်ကြီးမှ
အရွယ်ထယ်လို့ထင်ချင်ထင်၊ ဝတ္ထုရေး
ချင်လာတယ် သမီးရယ်။

အန်တီဝေမှာ သားမရှိပေမဲ့
သားလိုချစ်ရတဲ့ ဆရာတော်ဦးသစ်ထွ
သူက စာရေးဆရာ မင်းတိန်ထိပ်လေ၊
နောက်ပြီး ဘုန်းဘုန်းဦးဉာဏ၊ သူက

တော့ စာရေးဆရာ မောင်စစ်ကိုင်း၊
သူတို့နှစ်ယောက်က အန်တီဝေကို စာ
ရေးကြည့်ဖို့ အားပေးကြတယ်၊ ဒါကြောင့်
ရေးကြည့်မလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ အန်တီဝေရဲ့၊
အန်တီဝေရေးတဲ့ဝတ္ထုကိုလည်း အေးမာ
ဖတ်ကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ အားပေးတယ် /
နော် အန်တီဝေရေ”



ဒါပေမဲ့ အန်တီဝေရဲ့ ကျန်းမာ
ရေးက ခုတစ်လော အားမရလောက်
အောင်ကို ဆိုးရွားလာပါတယ်။

သမီးတွေကို လုံးဝမပြောဘဲ
ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေတဲ့ အန်တီဝေကို
ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရင်ထဲမကောင်းလိုက်
တာ၊ သမီးတွေကို အသိပေးဖို့ ပြောပေ
မယ့် -

“နေပါစေတော့ အေးမာရယ်၊
မသိကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မသိလို့
လျစ်လျူရှုတာ ခံသာပေမယ့် သိရက်
သားနဲ့ မေးဖော်မရကြရင် အန်တီဝေ
ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာ”

အန်တီဝေ ပြောလည်းပြောစရာ
ပါပဲ။ သမီးနှစ်ယောက်က ငွေပေးရင်
ပြီးရောဆိုပြီး အနားလာနေပေးဖို့ တစ်
ယောက်မှ စိတ်ကူးမရှိကြပါဘူး။ အတူ
နေ သမီးတောင် မေးဖော်မရတာ၊
အထေးမှာနေတဲ့ သမီးက ပိုပြီးမသိတော့
သူတို့ အမေ နေကောင်းနေတယ်ပဲ
ထင်နေကြတာ။

အန်တီဝေဟာ သမီးတွေရှေ့မှာ
သူတို့ယုံသူ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေ
တဲ့ပုံနဲ့ အမြဲလန်းလန်းဆန်းဆန်း နေ
တတ်တာ၊ တွယ်ရာကြမ္မာ ဝေဒနာကို
အံ့ကြိတ်ခံရင်း မျက်ရည်ကျရတာ။
ကျွန်မကလည်း ခုနောက်ပိုင်း
အန်တီဝေနားမှာ နေဖူးပါတယ်။

အန်တီဝေက သူ့စကားအတိုင်း
ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို ဝေဒနာ နည်းနည်း
သက်သာရင် ရေးလိုက်၊ မကောင်းလာ
ရင် ခုတင်ပေါ်မိန့်နဲ့နေလိုက်နဲ့ ဆယ်
ရက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မကို စာ
တိုက်ကနေ စာမူလေးကို သွားပို့ခိုင်းတ
တ်ယ်။

အန်တီဝေကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ
သနားလွန်းလို့ ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေး
ဖြစ်ဖြစ် သွားဖို့ပြောပေမယ့် -

“သမီးတွေက မရှိရွာတော့
သူတို့အဖေရဲ့ ကောင်းကြောင်း၊ သူတို့
အဖေကို လွမ်းကြောင်း သိပေးကြတာ
အေးမာရဲ့၊ အန်တီဝေမရှိတော့ရင်လည်း
သူတို့ ရေးကြလေမလားဆိုတဲ့ အသိ
အန်တီဝေကို သူတို့ဝတ္ထုထွေထွေ ဇာ
ကောင်အဖြစ်နဲ့ပေါ့လေ။

သူတို့အချစ်၊ သူတို့အလွမ်း
အန်တီဝေခံချင်တယ် သမီးရယ်၊ သက်
ထင်ရှားဘဝနဲ့တော့ ခံရမယ့်ပုံမရှိတာ
အန်တီဝေ မြန်မြန်သေချင်တယ်တွယ်
ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရေးချင်မှလည်း ရေး
မှာ၊ သူတို့က အဖေကို အရမ်းချစ်
တာလေ။

အေးလေ ရိုင်းရိုင်းပြောရ
တော့ အခုလို သူတို့ကလေးတွေ
လောက်ထဲ ရောက်လာကြတာ အန်
ဝေ တစ်ယောက်တည်းရှိရုံနဲ့ ဖြစ်ထ
မဟုတ်တာ၊ သူတို့အဖေ ရဲ့ခွဲလို့
မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်များ အ
ပိုပြီး ချစ်ကြတာလားမသိဘူးနော်
တင်း...”

ပြောရင်း ရယ်နေတဲ့ အန်
မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့ ကြေကွဲ
ကို တွေ့နေရပါတယ်။

အန်တီဝေရဲ့ ကျန်းမာရေး
အနေကို သူ့သမီးတွေကို ပြော



ကျွန်မ နားချခဲ့ပေမယ့် အန်တီဝေ လက်
ခံခဲ့ပါဘူး။

“နေပါစေတော့ သမီးရယ်၊
သက်သက်ခင်ဟာ သူ့သမီးကိုတောင်
စိတ်မဝင်စားလှပါဘူး။ တကယ်တော့
သူဟာ ရေစုန်ရေဆန်မရှိတဲ့ ရေကန်နဲ့
ထူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါတယ်”

ဒီလိုနဲ့ သုံးလလောက် ကြာ
တော့ အန်တီဝေ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်း
ထဲပါတော့တယ်။

ဒီတော့မှ သမီး နှစ်ယောက်
မျက်လုံးမျက်စိ ပြူးတုန်ပြီး သူတို့
အထင်မှာ ကျန်းမာရေး တောင်းနေလို့
ဆန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေတဲ့ သူတို့
အမေဟာ ရောဂါတွေ တနင့်တပိုးနဲ့
မိလားလို့ သိသွားကြပါတယ်။

ကျွန်မကိုလည်း သူတို့ကိုမပြော
ပြရကောင်းလားလို့ အပြစ်စင်ကြပါ
တယ်။

“အေး- ညီမတို့ အပြစ်တင်ရင်
အည်းခံရမှာပဲ။ မင်းတို့တို့ပြောဖို့ အစ်မ
အကဲခဏပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီ
အကဲ သူ့သမီးတွေရဲ့အမြင်မှာ သူတို့
အမေဟာ ကျန်းမာလန်းဆန်းနေတာ
ဘဲပဲ မြင်စေချင်တယ်ဆိုပြီး မင်းတို့
တွေမှာ လူကောဇီလို နေပြုရာတာပါ”

တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ
တော့ အန်တီဝေ ဆုံးသွားရှာပါတယ်။

ကျွန်မ အဖိုးတန်အမေ တစ်
ယောက် ဆုံးရှုံးသလို ခံစားမိလို့ အန်တီ
ဝေရဲ့ ခြေထောက်အစုံကို ခေါင်းနဲ့
ထိတိုက်ပြီး နောက်ဆုံး ကန်တော့လိုက်
တယ်။

ရက်လည်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာ
မိကြီးက သူ့အိမ် ပြန်သွားသလို
မိမိမိမိကလည်း သူ့လုပ်ငန်းခွင်ကို
ပြန်ပြီး ထမ်းဆောင်ပါတော့တယ်။

ကျွန်မသာ ယောင်ချာချာနဲ့ မနေတတ်
မထိုင်တတ် အန်တီဝေကို အောက်မေ့
လွမ်းဆွတ်မိပါတယ်။

နှစ်လလောက်အကြာမှာတော့
အန်တီဝေ သမီးငယ်က ကျွန်မတို့အိမ်
ဘက်ကို ကူးလာပြီး -

“မကြီးအေးမာရေ အမေလေ
ဘယ်တုန်းကနေပြီး ပို့ထားမှန်းမသိတဲ့
ဝတ္ထု ခုလထုတ် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂလင်းမှာ
ပါလာတယ်။ အံ့ဩလိုက်တာ”

ကျွန်မလည်း သက်သက်ခင်
လက်ထဲက မဂ္ဂလင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူ
ပြီး တုန်ရိတ်လက်နဲ့ဖွင့်ပြီး ဖတ်လိုက်
ပါတယ်။ အန်တီဝေသာရှိရင် ဘယ်
လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲလေ။
သူ့ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို ပုံနှိပ်
စာလုံးလေးတွေအဖြစ် မမြင်သွားရရှာ
တဲ့ အန်တီဝေကို သနားလိုက်တာ။

အန်တီဝေတစ်သက်မှာ ပထမ
ဆုံးအကြိမ် ပါလာတဲ့ ဝတ္ထုလေးဟာ
ပထမဆုံးနဲ့နောက်ဆုံး ရေးသွားတဲ့ ဝတ္ထု
လေးတစ်ပုဒ်ဆိုတာကို ကျွန်မရင်ထဲမှာ
နာနာကျင်ကျင် တွေးမိပါတယ်။

အန်တီဝေ သမီးနှစ်ယောက်
ဘယ်လို ခံစားကြရမှန်း မသိပေမယ့်
ကျွန်မကတော့ အန်တီဝေကို တမ်းတ
လွမ်းဆွတ်နေဆဲပါ။ နောင်လည်း လွမ်း
ဆွတ်နေဦးမှာပါအန်တီဝေရယ်။ ရောက်
ရာဘုံဘဝကနေ ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာနဲ့
အလွမ်းတွေကို အန်တီဝေတစ်ယောက်
ခံစားရရှိနိုင်ပါစေ။

သားသမီးတိုင်း အမေမေတ္တာကို
သိနိုင်ကြပါစေ။

ငြိမ်း(ထောက်ကြန့်မြေ)



စာပေများ ပေးပို့ပါသည်

စာပေ ဝါသနာရှင်များ မိမိ၏စာပေကို
ပိတ္တူကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂလင်း
တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။
မရှေးချယ်သော စာပေများကို ပြန်လည်ပေး
ပို့မည်မဟုတ်ပါ။

တခြားမဂ္ဂလင်းတိုက်များသို့ တစ်
ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြပါ
ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ရှေးဟောင်းဘုရားသမိုင်းကြောင်း
များ၊ ဘာသာရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရ
ဝတ္ထုများ၊ မုဆိုးဝတ္ထုများ၊ ရသဝတ္ထုများ၊
ဟာသများ၊ အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း
ဆေးပညာရပ်များ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်
သောဖြစ်ရပ်များ စသည်ဖြင့် ပေးပို့နိုင်ပါ
သည်။

• စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ
မိမိလုပ်ငန်း
ပိုမိုတိုးတက်
အောင်မြင်စေရန်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂလင်းတွင်
ကြော်ငြာများ
ထည့်သွင်းနိုင်ပါသည်။

အဖြူအမည်း
တစ်မျက်နှာ
ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ
ဖြစ်ပါသည်။

အဖြူအမည်း
မျက်နှာဝက်
ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါ သွယ် ရန်
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂလင်း
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)
အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
(၁၇×၁၈)လမ်းကြား၊
လသာပြည်နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉ ၄၅၂၂၂၇၅၀၀





မောင်သာပန် (မီးကျန်း)

သမုဒယ မျက်ရည်မြစ်တို့၏

အလေ့ကို

ဆောင်းရာသီမှာ နောင်ပိုင်းကာလဖြစ်၍ လားမသိ။ ဝန်းကျင်တစ်ခု ဖြစ်နေထိုင်ပြီး ဝိန်းပိတ်နေသည်။ အရှေ့နှင့်အနောက် ကွေ့ဝိုက်ကာရှိနေသော ဝက်ကော်ချောင်းကြီးတွင် မိုးတွင်းအခါလောက် ရေစီးမသန်တော့။ ကြည်လင်သော ချောင်းရေတို့သည် စီးဆင်းခြင်း

အလျှင်းမရှိ။ သေဝပ်စွာ ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်၏။ ချောင်းအထက်ပိုင်း ကားလမ်းတံတားအောက်ဘက်၌ ကျောက်စရစ်နှင့် သံဖော်လုပ်ငန်းတွင် အလုပ်သမားများ လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

မယ်လှသည် ချောင်းဆင်းလမ်းအတိုင်းဆင်း၍ တစ်နေ့ကမှ ရေစိမ်

ထားသော ခွေပိုင်း (ရွှေပိုင်း) များအခြေအနေကို ကြည့်နေခဲ့၏။

အတန်ကြာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေကာ ကမ်းပါးသို့ပြန်တက်ရန် စဉ်းစဉ်ခဏ ချောင်းအတွင်းခပ်လှမ်းလှမ်း ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ခရီးမခွင့်

www.burmeseclassic.com

များကို ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ရေထဲတွင်
လက်နှင့်စမ်း၍ ကောက်နေကြသည်ကို
မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်
မြင်ကွင်း ဖြစ်သော်လည်း မယ်လှ၏
ဇာတ်နာဠိလေးသည် မျက်ခုံးနတ်များ
တွန့်လျက် ညှိုးရော်သွားရ၏။ လျှပ်
တစ်ပြက် တုန်ခါသွားသည့် နှလုံးသား
ကြောင့်လား မသိ။ မျက်ဝန်းညှိုးများတွင်
စိစွတ်သွားခဲ့ပါ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို အတန်ငယ် စိုက်
ကြည့်မိပြီး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသည်
တဲ့သို့ ချည်နဲ့သွားရ၏။ အမှန်တကယ်
အားဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းသည် သူမ၏ ဘဝ
ထစ်ကွေ့တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့စားခဲ့ရသော
သူမ ပါဝင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းပမာ ရှိနေ
ခြင်းကြောင့်ပင်။

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။
သူ့ခါရသော ငယ်သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
အစင်သော မေတ္တာ ပတ်ဖျန်းလျက်
သည်ဝက်ကော်ခံချောင်းအတွင်း ပျော်ခဲ့
ခြင်းရသည်များကို နှလုံးသား အမှတ်
ဆင်ထင်သတိတရ တမ်းတ၊ လွမ်းဆွတ်
ခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။
အစဉ်က အမှောင်တို့ဖြင့် ပိတ်ဖုံးခြင်း
သော ကိလေသာစိတ်များ မပေါ်
ပေါ်စင် သန့်စင်သော မေတ္တာတို့ဖြင့်
အလှူကုန်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

မယ်လှသည် ခင်မင်တွယ်တာရ
သော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း
အချင်းအမီးနှင့် တစ်ချိန်တွင် ချစ်မိခဲ့လေ
သော ဇော်မင်းသန့်ဟူသော လူချော
သူတို့သည် ဝက်ကော်ချောင်းကို ဗဟို
၍ သမုဒယနှောင်တွယ်ခဲ့ကြသည်ဟု
သိသင့်လျော်ပါလိမ့်မည်။

ယခုတော့ သည်နေရာ၊ သည်
အတွင် သက်ဆုံးတိုင် ရှိနေသည်

သူမတစ်ဦးတည်းသာ ယိမ်းယိုင်ခဲ့သော
သမုဒယချည်နှောင်မှုများကို ဖြေလျှော့
လျက် ရှိနေလေ၏။

အတိတ်သည် အတိတ်၌ ကျန်ခဲ့
၏။ အတိတ်၏ နာကျင်မှုများကို ပစ္စုပ္ပန်
သို့ မခေါ်ယူလို။ သို့သော် ဝတ်ဝန်းကျင်
၏ တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်များသည် သူမ၏
ရင်သို့တိုင် စီးဝင်ခဲ့စားရသည့် အခိုက်
သူမသည် ရင်တွင်း၌ ငိုမိပါ၏။ လှိုက်၍
လှိုက်၍ ငိုကြွေးမိပါ၏။ အတိတ်တို့သည်
ပစ္စုပ္ပန်တိုင် အလိုအလျောက် ကူးစက်
လာရ၏။

“မယ်လှရဲ့တို့ ဒီရပ်ဝန်းကို မောင်
ဆက်ဆက်မြန်လာပါမယ်၊ မောင် ကတိ
ပေးပါတယ်”

ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလာ
သော ငယ်ချစ် ဝိုလ်ကြီးလော်မင်းသန့်
တစ်ယောက် သူမ၏နှလုံးသားပရဝဏ်
မှ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါ၏။
သို့တိုင် သူမ၏ရင်တွင်း နှလုံးသား၌မူ
လော်မင်းသန့်တစ်ယောက် ထာဝရတည်
ရှိနေမည်ကား သူမသာလျှင် သိပါ၏။

ခရုကောက်နေသော ကလေး
သုံးယောက်ကို ဝေဝါးစွာ ငေးကြည့်နေမိ
သော မယ်လှတစ်ယောက် ကမ်းပါး
ပေါ်သို့ တက်ရာတွင် ချစ်တတ်သော
နှလုံးသားတစ်စုံက လေးလံလျက် ရှိရ
တော့၏။

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်’
ဟုသာ ရင်ထဲ၌ တမ်းတခြင်းဖြင့်
မျက်ရည်များ စီးဆင်းခဲ့ရ၏။



သာယာလှပသော ဝက်ကော်
ချောင်းသည် ရန်ကုန်မြို့သည် ကားလမ်း၊
ရထားလမ်းများကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းပါ
သည်။ ဝက်ကော်ချောင်းသည် မြစ်မခ
မြစ်လောက်ပင် ကျယ်ဝန်းလှင့်ကစား

ချောင်းအဖြစ်သာ သမုတ်ကြလေ ။
အလယ်ရိုးမမှ စီးဆင်းလာသော ထို
ချောင်းသည် မိုးတွင်းအခါ ရေစီးသန်၍
သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်များ မျောလှေရှိ
သော ချောင်းဖြစ်သည်။

မယ်လှတို့ စက်ကော်ရွာသည်
ချောင်း၏ တောင်ဘက်ကမ်း၊ မြောက်
ဘက်ကမ်း ခွ၍ တည်ရှိပြီး ကားလမ်း၊
ရထားလမ်းအား၌ ရှိပါသည်။ ဝါးများ
ဖောဖောသီသီရရှိသော ရွာဖြစ်ခြင်း
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နွေအခါများတွင်
သဲကျောက်ရရှိခြင်းအပြင် ရိုးရာခမောက်
လုပ်ငန်းသည်လည်း တွင်ကျယ်လှသဖြင့်
စည်ကားသောရွာ ဖြစ်ပါ၏။

မယ်လှတို့၏ သွပ်မိုး၊ ဖျဉ်ကာ
အိမ်ကြီးသည် ကားလမ်းနံဘေး၌ရှိ၍
မယ်လှတို့၏ မိဘများကိုယ်တိုင် ဦးစီး
လုပ်ကိုင်သော ဝါးခမောက်လုပ်ငန်း
သည် ကျော်ကြားလှ၏။

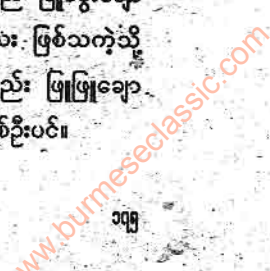
ထိုစဉ်က မယ်လှသည် ရှစ်တန်း
ကျောင်းသူဖြစ်၍ တစ်ပိုင်ခန့်ဝေးသော
အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်း
တက်၏။

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် မြို့
ဘက်မှ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော ယဉ်
မြအေးနှင့် လော်မင်းသန့်တို့သည် စက်ဘီး
ကိုယ်စီဖြင့် သူမတို့ရွာသို့ အိမ်လည်လာ
တတ်၏။

ယဉ်မြအေး၏ မိဘများသည်
အစိုးရဝန်ထမ်းများဖြစ်၍ တမြန်နှစ်ကမှ
ပြောင်းလာကြသူများဖြစ်၏။

လော်မင်းသန့်မှာမူ မြို့နယ်
ဆရာဝန်ကြီး၏ သားဖြစ်၏။

ယဉ်မြအေးသည် ဖြူဖွေးချော
မောသော မိန်းကလေး ဖြစ်သကဲ့သို့
လော်မင်းသန့်သည်လည်း ဖြူဖြူချော
ချော လူငယ်လေး တစ်ဦးပင်။



တနင်္ဂနွေကဲ့သို့သော ကျောင်းပိတ်ရက်များကုန် စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် မယ်လှတို့အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်၏။ ယနေ့ ရောက်လာပါ၏။ မယ်လှသည် သူတို့ရောက်လာလျှင် ခမောက်ချုပ်ခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ချောင်းထဲသို့ဆင်း၍ ခရုစမ်းတတ်၏။ ယဉ်မြအေးနှင့် ဇော်မင်းသန်တို့မှာ ခရုကို အပျော်သဘောစမ်းသည်ပဲ ရှိ၏။ မစားတတ်ချေ။

မယ်လှမှ -

“မင်းတို့တစ်တွေ ခရုဖင်ချွန်းစမ်းတာက အပျော်သဘောဖြစ်နေတယ်။ မင်းတို့ ခရုရရင် ခွေးတောက်ရွက်နဲ့ ပြုတ်ပေးမယ်။ မင်းတို့ စားကြည့်စမ်း၊ သိပ်ကောင်းတယ်ကွ”

ယဉ်မြအေးမှာ ရေထဲသို့ လက်ဖြင့်စမ်းနေစဉ် ဆိုလာ၏။

“မယ်လှရယ်၊ မင်းကသာ ပြုတ်ပေးမယ် ပြောတယ်။ တို့က ခရုကို မစုပ်တတ်ဘူးလေ”

ဇော်မင်းသန်မှလည်း -

“ငါတော့ မစားဘူး၊ ခရုကိုတော့ ရအောင်ကောက်ပေးမယ်”

“စားဖူးအောင် စားကြည့်စမ်းပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရင်ထဲတောင် အေးသွားဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရုနဲ့ အမဲသားက မတည့်ဘူးနော်”

ဇော်မင်းသန်မှာ ရေတိမ်တိမ်ကြည့်လှဲလှဲ၌ ပျော်နေပါသည်။ ခရုဖင်ချွန်းစမ်းလိုက်၊ ရေကူးလိုက်ဖြင့်။ သုံးဦးသား ခရုစမ်းပြီးသည်နှင့် ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ကြ၏။

မယ်လှတို့အိမ်၏ အနောက်ဘက်၌ ခြံရှိ၏။ ထိုခြံထဲတွင် ကျွဲကော၊ မာလကော၊ သရက်၊ သံပရာ၊ ဆီးစုံလှ၏။ မယ်လှ၏မောင်ဝမ်းကွဲ သန်းဌေးအောင်

မှ ဆီးပင်ပေါ်သို့တက်၍ ဆီးသီးလှုပ်၏။ သန်းဌေးအောင်ကား မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်လှ၏။ သူလှုပ်ချလေသမျှ ဆီးသီးများအား မယ်လှတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အနိုင်ကောက်ကြ၏။ ဆီးသီးများသည် ယိုးဒယားဆီးသီးကဲ့သို့မဟုတ် ချွန်တုန်တုန်လုံးတုံးဖြင့် ချိုမြလှ၏။ တစ်ချက်ကလေးမျှ မချဉ်။ ရေဆေးထားသော ဆီးချိုသီးများကို ဇော်မင်းသန် ကြိုက်လှ၏။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကောက်၍ဝါး၏။

ယဉ်မြအေးရော မယ်လှကပါ မျောက်ကလေးတစ်ကောင် ဆီးသီးဝါးသည်ဟုဆိုကာ နောက်ပြောင်ကြ၏။ ဇော်မင်းသန်ကား သူတို့နှစ်ဦးအား မျက်စောင်းထိုး၍ ဆီးသီး စားမြစား၏။ ထို့နောက် မယ်လှသည် ယဉ်မြအေးတို့ နှစ်ဦးအတွက် အိမ်အပြန်လက်ဆောင် ဆီးသီးများ ထုပ်ပိုးပေးခဲ့၏။

မယ်လှ၏ အမေ ဒေါ်ခင်မြသည် ချင်းသုပ်နှင့် ရေခွေးကြမ်း တိုက်၏။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တွေ့ကြလေတိုင်း ပြောကြဆိုကြ နောက်ပြောင်ကြဖြင့်။

ကျောင်းဖွင့်ရက်များတွင် သူတို့ သုံးဦး ကျောင်းတွင်ဆိုကြ၏။ အတန်းထဲတွင် ဇော်မင်းသန်နှင့် ယဉ်မြအေးသည် စာတော်သူများဖြစ်၏။ စာမေးပွဲတိုင်း ပထမနှင့် ဒုတိယပင်ဖြစ်၏။ မယ်လှကား ရိုးရိုးမျှသာ ဖြစ်၏။ စာညံ့သူလည်း မဟုတ်သကဲ့သို့ စာတော်သူလည်း မဟုတ်ပေ။ ရှစ်တန်းအောင်သည့်အခါတွင် သုံးယောက်စလုံး အောင်ပါသည်။ မယ်လှမှာ ခိုးခိုးအောင်၍ ဇော်မင်းသန်နှင့် ယဉ်မြအေးမှာ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာစီဖြင့် အောင်၏။

ကိုးတန်းအောင်၍ ဆယ်တန်းရောက်သည်နှစ်များတွင် ယဉ်မြအေးသည် ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းလှပလာ၏။ ဇော်မင်းသန်ကား ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ဖြိုးထွားထွား ချောမောလွန်းလှ၏။ မယ်လှသည်လည်း စေ့စေ့ကြည့်ခံ၍ ညှိချောလေးဖြစ်၏။

ပြောင်းလဲလာသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ နန္ဒယ်လန်းဆန်းသော နှလုံးသားတို့သည်လည်း လှုပ်ရှားလာကြ၏။ ဇော်မင်းသန်သည် ယဉ်မြအေးကို စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ မယ်လှသည်လည်း ဇော်မင်းသန်အပေါ် စိတ်လှုပ်ရှား၏။ ဖြူဝင်ရိုးသားသော အချစ်တို့သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသည် မသိတော့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဇော်မင်းသန်နှင့် ယဉ်မြအေးတို့သည် မယ်လှတို့ရွာသို့ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် လာမြဲလာ၏။ လာတိုင်းလည်း မယ်လှတစ်ယောက်ရင်တွင် လှုပ်ရှားမှုတို့သည် ဖြစ်ပေါ်စေမြဲပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် မယ်လှ ခမောက်ချုပ်နေခိုက် သူတို့ရောက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရောက်လျှင် ရေကုတ်ချင်း မယ်လှအနား ဝိုင်းထိုင်လိုက်ပြီး မယ်လှခမောက်ချုပ်နေသည်ကို ကြည့်နေကြ၏။ မယ်လှတစ်ယောက် ရှက်တိုးမှုကန်းဖြစ်လျက် -

“မင်းတို့ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ကြည့်တာလား၊ ခမောက်ချုပ်နေတာကို ကြည့်တာလား”

ယဉ်မြအေးသည် တစ်ချက်မျှ လိုက်ပြီး -

“မင်းကို ဘာလို့ကြည့်ရမှာလဲ၊ မယ်လှရယ်၊ မင်းခမောက်ချုပ်တာကို စိတ်ဝင်စားလို့ ကြည့်တာပါကွာ၊ ခမောက်ချုပ်တာ စိတ်ဝင်စားဖို့ပေးပါ”



တယ်၊ မင်း သိသလောက် တို့လည်း
ခမောက်အကြောင်းသိချင်တယ်၊ ပြော
ပြောပါကွာ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်းနားထောင်၊ ငါ
ခမောက်တစ်လုံးဖြစ်ပေါ်လာပုံ ပြောပြ
တယ်၊ ဝါးခမောက်တစ်လုံး ဖြစ်ဖို့က
အဓိက ကုန်ကြမ်းကတော့ ဝါးကအဓိက
ပဲ၊ မျှင်ဝါး၊ ကြသောင်းဝါးနဲ့ ဝါးပိုးဝါး
တွေကို အသုံးပြုကြတယ်၊ ဝါးဆိုပေမယ့်
အစ်နှစ်သားဝါးနဲ့ဖြစ်ဖို့လိုတယ်၊ ကြ
သောင်းဝါးနဲ့ ခွဲစိတ်ဖြာပြီး ခွေဝိုင်း
(ခွေဝိုင်း) ပြုလုပ်ပြီးတဲ့နောက် ရေထဲမှာ
အသုံးငါးရက်လောက် စိမ်ထားရတယ်၊
အသုံးငါးရက် စိမ်ပြီးတဲ့နောက် ကုန်း
ပေါ်တင်ပြီး နေလှန်းရတယ်၊ ဒါဆိုရင်
ခမောက်တစ်လုံးဖြစ်ဖို့ အဓိကအခြေခံ
အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ပြောလို့ရတယ်”

ဇော်မင်းသန့်မှ -

“ဒါဆိုရင် ခမောက်လုပ်ရတာ
အိမ်ထဲမှာပေါ့”

မယ်လှသည် ဇော်မင်းသန့်အား
အသုံးခန့် ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြော
တယ်။

“လွယ်တော့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဘာ
လို့လဲဆိုတော့ ခမောက်တစ်လုံးဖြစ်
အတွက် အချက် ဆယ့်ခုနစ်ချက်ကို
အောင်မြင်ပြီးမှသာ ခိုင်ခံ့တဲ့ ဝါး
ခမောက်တစ်လုံးဖြစ်မှာ၊ အဲဒါ ဝါးပွေး
အဖူးကိုက်၊ အဖူးတွဲ၊ အဖူးချုပ်၊
အဆတ်တင်၊ ခြေခွေချုပ်၊ ကြာပိတ်၊
အဖူးအဖတ်၊ အရွက်ယှဉ်၊ အရွက်စပ်၊
အဖူးချုပ်၊ ဖယောင်းပုဆိုးကွပ်၊ အဖူး
အဆတ်/ခေါင်းပေါက်ဖောက်ခြင်း၊ ဇာ
လှနဲ့ ဇာထည့်၊ ခေါင်းရွှေပြားကပ်တာ
တွေလုပ်ပြီးမှ ခမောက်ဖြစ်တာ”

ယဉ်မြအေးတို့နှစ်ဦးမှာ စိတ်
ကင်းစရာ နားထောင်လျက် အစီအရံ

ထားသော ခမောက်များကို ကြည့်နေ
၏။ မယ်လှမှ ဆက်လက်၍ -

“အစကတော့ ဝါးခမောက်ပုံစံ
က သုံးမျိုး၊ လေးမျိုးလောက်ပဲရှိတာ၊
အခုတော့ ခေတ်နဲ့လျော်ညီစွာ ဆန်း
ဆန်းကြယ်ကြယ်ဖြစ်အောင် တီထွင်လာ
ကြပါပြီ”

မယ်လှသည် သပ်ရပ်စွာစိထား
သော ခမောက်မျိုးစုံအား ယူ၍ပြပြီး-

“ဒါက ဇာခံချုပ်ရိုး၊ ဒါက ဇာခံ
တုတ်စိုက်၊ ဒါက ရွက်ကြီးချုပ်ရိုး၊ ဒါက
ရွက်ကြီးတုတ်စိုက်၊ နောက်ရှိသေးတယ်၊
ရွက်လတ်ချုပ်ရိုး၊ နဘောကပ်ကြီး၊ ကတ်
ခမောက် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ ရှိသေး
တယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းတွေက တစ်ဦး တစ်
ယောက်တည်း လုပ်လို့ မရဘူးကွဲ့၊
အဆင့်ဆင့်လုပ်ကိုင်ရတာ၊ ဒါကြောင့်
လူကြီး၊ ကလေးမကျန် လုပ်ကြပြီး ဝင်
ငွေလည်း မပြတ်တော့ဘူးပေါ့၊ ကျောင်း
ပိတ်ရက်တွေမှာလည်း တို့တွေ လုပ်နေ
ကြတာကိုပဲကြည့်”

ဇော်မင်းသန့်မှ -

“ငါတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊
အသစ်အဆန်းတွေပေါ်တဲ့ ဒီခေတ်ကြီး
မှာ မြန်မာ့ရိုးရာ ဝါးခမောက်လုပ်ငန်းက
မပျောက်ပျက်ဘဲ အနုပညာ ဆန်တယ်
လေ”

ရွန်းရွန်းစားစားဖြင့် မယ်လှအား
ကြည့်၍ ပြောနေသော ဇော်မင်းသန့်၏
အပြောကြောင့် သူမ ရင်ခုန်ခဲ့ရ၏။

ဝါးခမောက်လုပ်ငန်းကို ဇော်မင်း
သန့် သဘောကျသကဲ့သို့ ယဉ်မြအေး
လည်း သဘောကျ၏။ ယဉ်မြအေးနှင့်
လိုက်ဖက်သော ဝါးခမောက်လှလှ
တစ်လုံးအား လက်ဆောင်ပေးသကဲ့သို့
ဇော်မင်းသန့်ကိုလည်း မယ်လှစိတ်ကြိုက်
ရွေးချယ်ထားသည့် ပါလစ်ရောင်ဖြင့်

လှပသော ယောက်ျားဆောင်း ဝါး
ခမောက်တစ်လုံးကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့
သည်။ ယဉ်မြအေးမှာ ပြုံးရွှင်နေပြီး
ဇော်မင်းသန့်ကမူ -

“မယ်လှပေးတဲ့ခမောက်ကို ငါ
ရာသီမရွေး ဆောင်းမယ်ကွာ”

ဇော်မင်းသန့် မည်သို့ရည်ရွယ်ပြီး
ပြောသည်ကို မသိသော်လည်း မယ်လှ
မှာမူ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုအပြည့်ဖြင့်
ကြည်နူးခဲ့ရပေ၏။



နေရာသီ၏ ရက် တစ်ရက်။
စာမေးပွဲကြီးနီးလာပေပြီ။ သစ်ရွက်တို့
သည်ခြောက်သွေ့ရေရိလျက် သဘာဝ
အတိုင်း ကြွေကျမြေခနေကြ၏။ အရာ
ရာကို ကြည့်လိုက်လေတိုင်း နေ့၏
သရုပ်သည် ပေါ်လွင်လှ၏။

စာမေးပွဲအတွက် အဖိုချိန်တက်
ပြီး ပြန်လာသော မယ်လှသည် သူတို့
နှစ်ဦးကို ကျောင်းပေါက်ဝတွင် စောင့်
နေသော်လည်း ဇော်မင်းသန့် ပေါ်
မလာပါ။

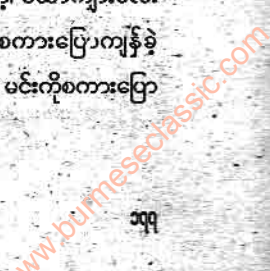
ကျောင်းသူများနှင့် ရောနှော၍
ကျောင်းထဲမှထွက်လာသူကား ယဉ်မြ
အေး ဖြစ်၏။

ယဉ်မြအေးသည် မယ်လှကို
တွေ့၍ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး မယ်လှ
သည်လည်း လက်ပြနုတ်ဆက်၏။

ဇော်မင်းသန့်ကို မမြင်၍ မယ်လှ
မှ ယဉ်မြအေးကို မေး၏။

“ဇော်မင်းသန့် ဘယ်ကျန်ခဲ့သလဲ
ကွဲ့”

“ကျောင်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ သူ
ကို စောင့်မနေနဲ့တော့၊ ယောက်ျားလေး
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောကျန်ခဲ့
တယ်၊ မယ်လှ၊ ကိုယ် မင်းကိုစကားပြော
ချင်တယ်ကွာ”



ထူးခြားသောမျက်နှာဖြင့် ယဉ်မြ အေး၏ အမှုအရာကြောင့် မယ်လှ သည် သူမ ပြောမည့် စကားကို နား ထောင်နေလိုက်သည်။

“သူ သူလေ ကိုယ်ကို ရည်းစား စကားပြောတယ်”

“ဟင်... ဘယ်သူက မင်းကို ပြောတာလဲ၊ နားရှင်းအောင် ပြောလေ ကွာ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလည်းကွယ်၊ သူ ဆိုမှတော့ ဇော်မင်းသန့်ကို ပြောတာ ပေါ့”

“ဟင်”

ဟူသော မယ်လှ၏ အာမေဒိုက် သည် နှုတ်မှထွက်လာခြင်းမဟုတ်။ ရင် ထဲ၌ ပူလောင်စွာ ထွက်လာသော အသံ ဖြစ်၏။

မယ်လှ၏ နှလုံးသား စိတ်ကူး ယဉ်အိပ်မက်များ ပြိုပျက်ခဲ့ရလေပြီ။ သူမ၏ အိပ်မက်များတွင် အတယ်၍ သူ သာ ချစ်စကား ပြောလာခဲ့ရင်ဟူသော အိပ်မက်များသည် အိပ်မက်များသာ ဖြစ်ခဲ့ရပြီမို့ သူမရင်တစ်ခုလုံး ပြိုကျ ပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်ကို သို့ပင် ဖြစ်ရ သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဇော်မင်း သန့်ကို မနာကြည်းမိသကဲ့သို့ ယဉ်မြ အေးကိုလည်း မနာလိုမဖြစ်ခဲ့။ မိမိသာ လျှင် နှလုံးသား ကံခေသူအဖြစ်သာ ဝမ်းနည်းစွာ သတ်မှတ်ခဲ့ရ၏။

သို့ဖြင့် မယ်လှသည် ကြီးစား အားယူလျက် ယဉ်မြအေးအား -

“အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့တောင်းဆို ချက်ကို မင်းက မလိုက်လျောခဲ့ဘူးလား။ သူက မင်းနဲ့ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုသူက ပိုမိုပြီး သံယောဇဉ် ရှိလို့ မင်းကို ဖွင့်ပြောတာနေမှာပါ။

တခြားသူမဟုတ်တဲ့ သူ့ကို မင်း ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်သင့်တာပေါ့”

ယဉ်မြအေးသည် သက်ပြင်းချ လျက် -

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေကို စိတ်ဝင် စားရမယ်အချိန်မှ မဟုတ်တာ။ ဆယ် တန်းဖြေပြီးမှပဲ အကြောင်းပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း မပြော တော့ဘူး”

“မင်းစိတ်နဲ့ သူစားပေးပွဲကျမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလားဟင် သူက စာတော်ပေ မယ့် မင်းအပေါ်ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဝေဝါး ထွေပြားပြီး မဖြေနိုင်ရင်ကွယ်”

“သူဖြေနိုင်မှာပါ။ ကိုယ်က သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ စာမေးပွဲအောင်မြင်ဖို့ အဓိကပါ။ တောင်းတဲ့အဖြေကို ဆက် ဆက်ပေးမှာပါလို့”

“အေးကွယ်”

မယ်လှရင်ထဲတွင် ပူလောင်လွန်း သော်လည်း ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ကြိုးစား ခဲ့ပါသည်။

စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ဦး တပူးတွဲတွဲရှိကြသည်ဟု မယ်လှ သိရ၏။

တိုစဉ်ခါကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲ၍ မယ်လှထံသို့ မလာကြတော့။

သူငယ်ချင်းဘဝမှ ကျော်လွန် လာသော ယဉ်မြအေးတို့သည် မယ်လှ ရှေ့၌ လိပ်ပြာမသန့်၊ စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်ကြောင့် ယဉ်မြအေး တစ် ယောက်တည်း လာသည်လည်းရှိ၏။ ဇော်မင်းသန့်တစ်ယောက်တည်း တစ်ခါ တလေ မယ်လှတို့အိမ်သို့ ပေါက်ချလာ တတ်၏။

ဇော်မင်းသန့် ရောက်လာသည် အခါတွင် မယ်လှသည် ရောရောနှော နှောမရှိ ပုံမှန်ဆက်ဆံ၏။ သို့သော်

မယ်လှ၏ ရင်ထဲ၌ အမျိုးအမည်မသိ ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားခဲ့ရ၏။

ဇော်မင်းသန့်သည် သူမကို ကြည့်၍ -

“မင်းရဲ့ဆက်ဆံပုံက တစ်ဖို့ဖြစ် သွားသလိုပဲ၊ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ ငါက မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လေ”

မယ်လှ ဘာမျှမပြော။ ခေါင်းငုံ့ ၍သာ ခမောက်ကိုချစ်နေ၏။ ဇော်မင်း သန့်သည် ဆက်၍ပြောပြန်၏။

“အေးပေါ့လေ၊ ကိုယ်နဲ့ ယဉ်မြ အေးတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက မင်းအတွက် တစ်ဖို့ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ငါကတော့ မင်း ကိုရော ယဉ်မြအေးကိုပါ သူငယ်ချင်း လို့ပဲ သဘောထားတာပါ။ ယဉ်မြအေးနဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက တသီးတခြား ပါ”

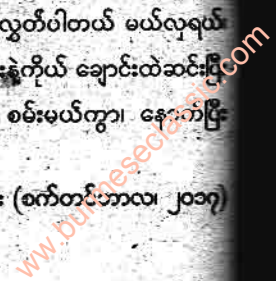
မယ်လှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား ရ၏။ သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်အပြင် ထူးခြားသော မိမိ၏အပြုအမူ ဆက်ဆံ မှုကြောင့် ဇော်မင်းသန့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရခြင်းကို သူမသည် စိတ် ထိခိုက်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့်လားမသိ။ သူမ၏မျက်ဝန်းများ ဝေဝါးသွားရ၏။

“မယ်လှရဲ့အပြုအမူ မင်းအပေါ် အထင်လွှဲစရာဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်ပန် ပါတယ်။ ကိုယ် သတိလွတ်သွားတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါဟာ”

ဇော်မင်းသန့်သည် မျက်ရည်စ များ ဝေဝါးလည်နေသော သူမကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းသန့်သည် သူမအား စိတ်ပြောင်းလဲစေရန် -

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မယ်လှရယ်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းနဲ့ကိုယ် ချောင်းထဲဆင်းပြီး ခရုဖင်ချွန်း စမ်းမယ်ကွာ။ နောက်ပြီး



ခရစ်ဆွန်းနဲ့ ခွေးတောက်ရွက် ပြုတ်
ကျွေးတာ ကိုယ်စားချင်လို့”

မယ်လှသည် ဝေလည်လာ
သော မျက်ရည်စများကို အလျင်အမြန်
သုတ်၍ -

“ဟုတ်ရဲ့လား ဇော်မင်းသန့်ရယ်၊
အစက ခရစ်မစားဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုဟာက ခရစ်
ဆွန်းလေးတွေကောက်ရင်း စားကြည့်
လို့တူ”

“က - ခါဖြင့်လား”

မယ်လှဦးဆောင်၍ ဝက်ကော်
ဇောင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်၏။ ဇော်မင်း
သန့်သည် ကမ်းစပ်တွင် ပုဆိုးချွတ်ပုံ
ဆီကပ်ပြီး ဘောင်းဘီတိုကလေးဖြင့် ရေ
ထဲ ဆင်းလိုက်၏။ ညနေပိုင်းဖြစ်၍
ဇောင်းရေကြည်ကြည်သည် အေးအေး
မြေခိုလှ၏။

ရေထဲရောက်သည်နှင့် ဇော်မင်း
သန့်သည် ပျော်သွားပုံရ၏။ သီချင်း
အကြော်ကြော်ဖြင့် ရှိနေ၏။ သူ၏
အပျော်စိတ်ကြည်နူးမှုတို့သည် မယ်လှ
ထံ ကူးစက်သွားသည်လားမသိ။ မယ်လှ
သည် မြိုး၍ရွှင်၍ ကြည်နူး၍။

ထို ကြည်နူးချိန်ကလေးသည်
အာဝရဖြစ်ပေါ်နေပါက မည်မျှကောင်း
ည်နည်းဟု မယ်လှစဉ်းစားမိပါ၏။ သို့
သော် ခဏဆို ခဏလေးပါပဲ။

မယ်လှ ပြုတ်ပေးသော ခွေး
အာဝရရွက်နှင့် ခရစ်ဆွန်းကို သောက်
ဦးစွာ ခရစ်ဆွန်းကို စုပ်လိုက်ဖြင့် ရှိနေသော
ဇော်မင်းသန့်ကို ပီတိဖြစ်စွာ သူမသည်
ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ဇော်မင်းသန့်သည် ခရစ်ဆွန်း
ကို စုပ်တတ်စုပ်တတ်ဖြင့် ရှိနေခြင်း
ကြောင့် သူမသည် ခရစ်ဆွန်း အဆံထွက်
အရန် စုပ်ပြန်၏။ ထိုစုပ်ပြသော ခရစ်အဆံ

အား ဇော်မင်းသန့်တစ်ယောက် မခွဲမရှာ
စားမြပါသည်။ မယ်လှ၏ အသည်းနှလုံး
သည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် တဒပ် အေးမြ
ရပါသည်။

ညနေစောင်းချိန်ရောက်၍ ဇော်
မင်းသန့်ပြန်သည့်အခါတွင် မယ်လှသည်
တွေတွေငေးငေးဖြင့် သူ၏ကျောပြင်
အား ငေးကြည့်၍နေခဲ့ရ၏။ ဆွေးမြည့်
ဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် တမ်းတခြင်းများဖြင့်
အတူ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွင် စွတ်စိုနေရ
သည်။

ယခုတော့ သူတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ
မယ်လှသည်လည်း စာမေးပွဲ နှစ်ချင်း
ပေါက် အောင်မြင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းသန့်နှင့် ယဉ်မြအေးတို့
ချစ်သူနှစ်ဦး အဆင်ပြေနေကြသည်
ဟူသော သတင်းစကားကြောင့် မယ်လှ
ဝမ်းသာရပါသည်။ ဇော်မင်းသန့် တစ်
ယောက် စစ်တက္ကသိုလ်တက်ရောက်ရန်
ထွက်ခွာသည့်အချိန်တွင် ယဉ်မြအေးမှာ
ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွင် တက်
နေပြီဖြစ်၏။ မယ်လှသည်လည်း ပြည်
အဝေးသင်တက်ရောက် ပညာသင်ယူ
နေခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တစ်
ယောက် တစ်နေရာစီ ရောက်နေခဲ့ခြင်း
အတွက် မယ်လှတစ်ယောက် အချိန်
တန်လျှင် တစ်ကိုယ်တည်းသာဆိုသလို
အထီးကျန်ဆန်နေခဲ့ရ၏။

ယဉ်မြအေးနှင့်မူ စာဖြင့်သော်
လည်းကောင်း၊ ဖုန်းဖြင့်သော် လည်း
ကောင်း အဆက်အသွယ်ရှိသော်လည်း
ဇော်မင်းသန့်နှင့်မူ အဆက်အသွယ်ပြတ်
နေခဲ့ရ၏။

ယဉ်မြအေး နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေ
ဆိုပြီးနောက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်
ဝင်လုပ်နေသည်ဟု ကြားရ၏။

မယ်လှသည်လည်း သန့်နှင့်
ဘွဲ့ရရှိ၍ ပြည်ဆရာအတတ်သင်သို့
တွင် တစ်နှစ်သင်တန်း တက်ခဲ့ပါ၏။

ဇော်မင်းသန့်တို့ အပတ်စဉ်
ကျောင်းဆင်းပြီးသည့်နောက် တာဝန်
ကျရာ တပ်ရင်းရောက်၍ ရွှေတန်း
ထွက်သွားရသည်ဟု ကြားရ၏။

ထိုအတောအတွင်း ယဉ်မြအေး
တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏သားနှင့်
မင်္ဂလာဆောင်နှင်းခဲ့သည့် သတင်း
ကြားရသည့်အခါ မယ်လှမှာ အလွန်
အမင်း အံ့ဩခဲ့ရ၏။ ယဉ်မြအေးကို
စိတ်ပျက်ခဲ့ရ၏။ တစ်ဖက်တွင်လည်း
ဇော်မင်းသန့်အပေါ် စာနာစွာ သနား
စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။

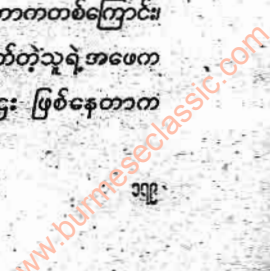
မည်သို့ဖြစ်စေ ဇော်မင်းသန့်နှင့်
ယဉ်မြအေးသည် အတွဲညီသော ချစ်သူ
များဖြစ်လျက် ယခုသို့ တစ်ယောက်
တစ်လမ်း ခွဲထွက်သွားခြင်းအပေါ်
မယ်လှ အလိုမကျပါ။

ထို့ကြောင့် မယ်လှသည် ယဉ်မြ
အေးထံ ဖုန်းဆက်၏။ အကြိမ်ကြိမ်
ဆက်၏။ ဖုန်းမကိုင်ပါ။

သို့သော် ယဉ်မြအေးထံမှ ပေးပို့
လာသော စာသည် မယ်လှထံ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။

စာတွင်-
သူငယ်ချင်း မယ်လှ . . .

ငါ့ရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကြောင့်
ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ ငါ သိပါ
တယ်၊ ငါ့ဘဝအကြောင်း ငါသာ သိပါ
တယ် မယ်လှ၊ ငါ့တို့မိသားစုအခြေအနေ
ယိမ်းယိုင်လာတာက တစ်ကြောင်း၊
တစ်ဖက်က သူက ငါ့မိဘတွေဆီ လာ
ရောက် နားဖောက်တာကတစ်ကြောင်း၊
ငါ့ကို လာနားဖောက်တဲ့သူရဲ့အဖေက
ငါ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီသူဌေး ဖြစ်နေတာက



တစ်ကြောင်း အကြောင်းကြောင်းတွေ ကြောင့်လို့ ပြောရမှာပါ။

တကယ်တော့ ငါ ဇော်မင်းသန့် ကို ချစ်ပါတယ်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ် တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ အချစ်ဟာ အချစ်ပဲလေ။ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်တဲ့ နေရာမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ သိပ်မပြောပဲ လောက်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ တစ်ခု တော့ ပြောစရာရှိတာပေါ့။ အချစ်နဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်ရင် တော့လည်း အဆင်ပြေနိုင်တာပေါ့။ ဖြစ်မလာတော့လည်း အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို ခုတိယ နေရာမှာပဲ ထားခဲ့ရ တာပဲ။

သူ့ကိုလည်း အကြောင်းကြား လိုက်ပါပြီ။ သူက စစ်သားဆိုတော့ အသည်းမာမှာပါ။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ မပြောလိုပေမဲ့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ သူ့နဲ့တွေ့ခဲ့ရင်လည်း ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

ဒါလောက်ပါပဲ သူငယ်ချင်း။

ယဉ်မြအေး

ယဉ်မြအေးတစ်ယောက် ချစ် ခြင်းဆိုသောအရာကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုရက်သည်ဟု မယ်လှယူဆမိ၏။

ယဉ်မြအေးကို မယ်လှ စိတ် မဆိုးမိသော်လည်း ဇော်မင်းသန့် အတွက် စိတ်နာလှသည်။

ဇော်မင်းသန့်သည် ယခုဆိုလျှင် မည်သည့်နေရာဒေသတွင် ရောက်နေ သည်ကို မယ်လှမသိပါ။

ဇော်မင်းသန့် တစ်ယောက် ရင်နာစေတတ်သော ချစ်ခြင်းအပေါ် ဥပေက္ခာပြုလျက် ယောက်ျားပီသစေရန် သာ ဆုတောင်းနေရတော့မည် ဖြစ် သည်။

သို့ဆိုပါလျှင် ယဉ်မြအေးသည် ဇော်မင်းသန့်အား သူငယ်ချင်းဟူသော မျက်နှာမထောက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပမာမခန့်ပြုရက်လေခြင်းဟု မယ်လှ ခံမြင်းမိသည်။



သည်တနေ့ ကျောင်းဆရာမ လေး မယ်လှသည် ကျောင်းဆင်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အနားမရ။ ခမောက်အငှားချုပ်၍ ချုပ်ပြီးခမောက် များ လာရောက်အပ်သည်များကို စစ် ဆေးလက်ခံ၍ ငွေရှင်းပေးနေရ၏။

ထိုစဉ် မယ်လှတို့၏ အိမ်ရှေ့ ကားလမ်းပေါ်တွင် စစ်လွှတ်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။ လွှတ်ကားပေါ်မှ စစ်ယူနီ ဖောင်းဖြင့် စစ်အရာရှိတစ်ဦး ဆင်းလာ ပြီး မယ်လှတို့၏ အိမ်သို့ တန်းတန်း မတ်မတ် ဝင်လာနေ၏။

မယ်လှသည် စစ်အရာရှိအား လမ်းကြည့်၍ နှုတ်မှလည်း အံ့အားသင့် စွာဖြင့် -

“ဇော်မင်းသန့်”

စစ်ဗိုလ်လေးသည် ပြုံးလိုက်ပြီး “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဇော်မင်းသန့် ပါ”

မယ်လှ ရင်ခုန်ရပါ၏။

ပြီးနောက် ရင်ခုန်ခြင်းနှင့်အတူ ကြည့်နူး ပျော်ရွှင်ရ၏။

“လာလေ၊ အိမ်ထဲကိုလာ၊ တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ သိပ်ရမ်းသာ တယ်၊ နောက်ပြီး ဝမ်းလည်းနည်းတယ်”

ဇော်မင်းသန့်သည် အနည်းငယ် မျက်နှာညိုသွားရ၏။ တစ်ဖန် ပြန်၍ ပြုံးရွှင်လာ၏။

“လမ်းကြုံတာက တစ်ကြောင်း၊ မင်းကိုတွေ့ချင်တာက တစ်ကြောင်း မဖြစ်မနေဝင်ခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ ကိုယ်က မင်းကိုတွေ့ချင်နေလို့ လေ”

ဇော်မင်းသန့် စကားကြောင့် မယ်လှ ရင်ခုန်ခဲ့ရ၏။

ဇော်မင်းသန့်နှင့် ယဉ်မြအေး တို့၏ ကွေ့ကွင်းခြင်းသည် ဇော်မင်းသန့် အတွက် ရင်နာစရာဖြစ်သည်ကြောင့် မယ်လှ ထိုအကြောင်းများ ပြောရမည် ကို အားနာလှပါသည်။ ပြော၍မထွက် ပါ။

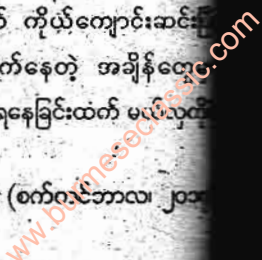
ဇော်မင်းသန့်သည်လည်း ခေ မျောက်ထားဟန်တူ၏။ တစ်လုံးတစ်ပါး မျှ မပြောပါ။ ဟိုအကြောင်း သည် အကြောင်း၊ အလုပ်အကြောင်းကျန်းမာ ကြောင်း စသည်များသာ ပြောကြ၏။ မယ်လှသည် ဇော်မင်းသန့်အား ဧည့် ဝတ်ပြု၏။ ညစာထမင်း စားသောထိ ပြီးမှသွားရန် ပြော၍ ထမင်းချက်ရန် စီစဉ်၏။

ဇော်မင်းသန့်မှ မယ်လှအား -

“ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် စကားတွေ တဝကြီးပြောချင် တယ်၊ မင်းနဲ့ စကားတွေ ပြောပြီးရင် ကိုယ် ပြန်စား၊ ပြည်တပ်ရင်းကို ပြန်ရောက် ကိုယ်အနားက အယ်မှမသွားပါနဲ့ မယ် လှရယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ မတွေ့ရသည်မှာ သုံးလေးနှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့ကို စကားပြောချင်သည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ပင်။ သူမသည်လည်း သူ့ကို ခြေ ချင်နေပါ၏။ သူ့အနားက မခွာလိုပါ။

“ကိုယ်လေ ယဉ်မြအေးရဲ့အချစ် ကို ယုံကြည်ခဲ့မိတာ ကိုယ့်ရဲ့အမှားတစ်ခု ပဲ။ ကိုယ် စစ်တက္ကသိုလ်တက်နေထိ တစ်လျှောက် ကိုယ်ကျောင်းဆင်းနဲ့ ရှေ့တန်းထွက်နေတဲ့ အချိန်တွေပဲ။ သူ့တို့ သတိရနေခြင်းထက် မယ်လှတို့



အမှတ်ရနေတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဆိုက်အချစ်မှားနေပြီဆိုတာ သိခဲ့တယ်။

ဒါမေ့ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက ထည်ကြည်ရမယ်။ ကတိတည်ရမယ်။ သစ္စာရှိရမယ်။ ဆိုတာတွေ ခြုံငုံထား ဆာကြောင့် ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ယဉ်မြအေး အပေါ်မှာ ကတိသစ္စာတည်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ ကိုယ့်အမှားတွေပါပဲ။ နိမ့် ကတိတည်ပေးမယ့် ယဉ်မြအေးက သစ္စာမရှိခဲ့ဘူး။ ပုကာသနနောက်ကို ဆောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားတယ်။ သူ ကိုယ့်ကို ပုခေက္ခာပြုသွားပေမယ့် နှုတ်တားတာတော့ ကိုယ် ဘာမှမဖြစ် ဘာဘဲ။ အသည်းလည်း မကွဲခဲ့သလို သလည်း မပျက်ခဲ့ဘူး။

အချစ်စစ်ဟာ သူမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီး အစ်ဆက်တည်း ဝင်းတို့ပဲ သတိရနေခဲ့တာ အချိန်တိုင်း ပါပဲ။ ဒါဟာ အချစ်စစ်ဖြစ်လေမလားလို့ ထွေးတော့ခဲ့။ စဉ်းစားခဲ့ပြီး အခုတော့ သေချာသွားပါပြီ။ ကိုယ် မင်းကို ချစ် နေတယ်ဆိုတာကို ကိုယ် ပြောတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ ကိုယ်က စစ်သားဆိုတော့ သိပ်အချိန်မရှိဘူး တွယ်”

မယ်လှ ဘာမှမပြောပါ။ ခေါင်း ချိတ်သွား နေလေ၏။ ရင်ထဲတွင်မူ ကြည့် ခြင်း။ ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှား နေ၏။

သူမ၏အနားသို့ ဇော်မင်းသန့် သည် တိုးကပ်လာ၍ တိုးတိတ်စွာဖြင့် “ဘယ်လိုလဲကွယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန် ပြောပါဦး”

မယ်လှသည် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ သည်လား။ ခေါင်းခါခဲ့သည်လား မသိ။ နှုတ်တား ဇော်မင်းသန့်သည် သူမ၏ နှုတ်တားလေးကို လှမ်းကိုင်လျက်-

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မယ်လှရယ်၊ ကိုယ် တကယ် အချစ်စစ်ကို တွေ့ခဲ့ရ ပြီပဲ။ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မောင့်ရဲ့ တာဝန်တွေပြီးတာနဲ့ မယ်လှရှိတဲ့ သည် ရပ်ဝန်းကို ဆက်ဆက်ပြန်လာပါမယ်လို့ မောင် ကတိပေးပါတယ်”

မယ်လှသည် သူမ မျှော်လင့်နေ သော အချစ်ပြန်လည်ရရှိသည့်အတွက် ဝမ်းသာမိ၏။ ဇော်မင်းသန့်အား ရှုန်းရှုန်း စားစားကြည့်၍ ပြုံးမိ၏။

ဇော်မင်းသန့်သည်လည်း အချစ် ရေလိုက်လွဲခဲ့ရသည်များရှိ၍ ဝမ်းနည်း ခဲ့ရသော်လည်း ယခုတော့ ထိုက်တန် သော အချစ်စစ် ရရှိသည်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းများသည် လင်းလက်တောက်ပနေသည့် ကြယ်ပွင့် များပမာ ရှိနေကြပေသည်။

ဇော်မင်းသန့်အား သူ၏ကား နားအထိ သူမကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့၏။ ကားကို မောင်းနှင်၍ ထွက်ခွာသွား သော ချစ်သူအား မယ်လှသည် လက် ပြု၍ နှုတ်ဆက်ကျန်ခဲ့၏။

ထိုနှုတ်ဆက်ခြင်းသည် ချစ်သူ ခင်သူ ကြင်နာသူနှင့် နောက်ဆုံး နှုတ် ဆက်ခြင်းဆိုသည်ကို သူမ သတိမထား မိခဲ့ပါ။

ဝက်ကော်ချောင်းကြီးသည် အောင်းနှောင်းနေဦးကဲ့သို့ သိမ်မွေ့ သည်မဟုတ်။ မိုးယွင်းအခါ ဖြစ်ခြင်း မကြောင့် ရေစီးကြမ်းလှ၏။ လူတို့၏ ဘဝ ရေစီးကြောင်းသည် အစဉ်ထာဝရ ဟည် ငြိမ်စွာ အေးချမ်းစွာ စီးနေသည်မဟုတ်။ သိမ်မွေ့သည့်အခါ သိမ်မွေ့၍ ကြမ်း တမ်းသည့်အခါ ကြမ်းတမ်း၏။

မယ်လှ၏ ဘဝကား ကြမ်းတမ်း လှ၏။ ဘဝ ကြမ်းတမ်းခြင်းထက် နှလုံး

သားသည် ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ဆိုရပေ မည်။

သိမ်မွေ့ညင်သာသော အချစ် တို့သည် တဒက်သာ သူမထံဆိုက်ရောက် ၍ ကြွေလွင့်ခြင်းဟူသော ထာဝရကြမ်း တမ်းမှုသည် သူမ၏ ဝန်းကျင်၌ လှည့် ပတ်၍သာရှိနေတော့၏။

ချစ်ရသော ဝိုင်းကြီးဇော်မင်း သန့်သည် သူမထံသို့ မည်သည့်အခါမျှ ရောက်မလာနိုင်တော့။

သူမ သိပါပြီ။ သူမသည် ချစ် ခြင်းမေတ္တာနှင့် မထိုက်တန်သောသူ အဖြစ် လုံးလုံးသိလိုက်ရပေပြီ။

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စီးဆင်း နေသော ဝက်ကော်ချောင်းကြီးအား သူမသည် မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလျက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပေတော့၏။

ယခုကဲ့သို့ နောက်ကျိစွာ စီး ဆင်းနေသော ချောင်းရေအလျဉ်သည် နောင်တစ်ချိန်တွင် နှေးကွေးသွားပါ လိမ့်မည်။

မယ်လှ၏ မျက်ရည်များသည် ကား သတိရလေတိုင်း လွမ်းရလေတိုင်း ကျဆင်းနေဦးမည်သာ။

မောင်သာပန်(ဇီးကုန်း)



သိန်းသုံးရွာနှင့် ဝတ္တီရတောက်တို့



ဇော်မင်း(ဒဂုံမြောက်)

အုန်းတောရွာ၊ ထောက်ရွာပင်ရွာနှင့် ထန်းပင်စုရွာတို့မှ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ကြပြီး ရွာသူရွာသားများမှာ စိုက်ပျိုးရေး မွေးမြူရေးကိုသာ အဓိကထား လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အုန်းတောရွာနှင့် ထောက်ရွာပင်ရွာကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ပိုင်းခြားထားပြီး ထောက်ရွာပင်ရွာနှင့် ထန်းပင်စုရွာကို သုံးစကခန့်ကျယ်ဝန်းသော ထန်းတော်ကြီးက ပိုင်းခြားထားလေသည်။

အုန်းတောရွာနှင့် ထောက်ရွာပင်ရွာ နှစ်ရွာကြားရှိ ဝမ်းကျောင်းဆရာတော်မှာ တရားဟောကောင်း၊ စည်းကမ်းကလည်း အလွန်ကောင်းလှသဖြင့် နာမည်ကြီးသလို ထောက်ရွာပင်ရွာနှင့် ထန်းပင်စုရွာ နှစ်ရွာကိုပိုင်းခြားထားသော ကိုသာဝ ထန်းတောကလည်း ထန်းရည် အတောင်းလှသဖြင့် လွန်စွာ နာမည်ကြီးလှ၏။ ကျေးရွာရှိ ကာလသား ကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့ ဆုံမှတ်မှာ

ကိုသာဝထန်းတောဖြစ်ပြီး လူကြီးသူများ၏ ဆုံမှတ်မှာ ဝမ်းကျောင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ထန်းပင်ရွာသားအောင်ဘုတစ်ယောက်သည် ကိုသာဝအမိန့်ရထန်းရည်ဆိုင်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်သောက်နေ၏။ ထိုစဉ်းပျော်နှင့် ကြက်နီတို့ ဆိုင်ထဲဝင်လာကြပြီး အောင်ဘုအနား ပိုင်းထိုင်လာကြတာ -

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘု၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာလာဘေး နေတယ်ပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“အေးကွာ၊ ငါ စိတ်ညစ်နေလို့
တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေတာ”

ဖိုးရှုတ်က ကိုသာဝထန်းရည်
ထမ်းမှာလိုက်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘု၊ မင်း
မှတ်နာကလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန် တန်ဆောင်တိုင်
ထပြည့်နေကျရင် ငါ့ကို အေးပုံက
အဖြေပေးမယ်တဲ့ကွ”

“ဟ- ဟေ့ကောင် အဲဒါ မင်း
ဆော်ရမှာလေကွာ၊ မင်းက ဘာတွေညစ်
နေတာလဲ”

“အေးလေကွာ”

“သူ့အဖြေပေးတဲ့ အခါကျရင်
ငါက သူ့ကို ချစ်သက်လက်ဆောင်
တစ်ခုခု ဝယ်ပေးချင်တာကွ၊ အဲဒါ
ခု ရေမရှိလို့ ညစ်နေတာ”

“ဪ- ဘာများလဲလို့၊ ဒီကိစ္စ
မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ့တာဝန်ထား”

“ဟင် ဖိုးရှုတ်၊ မင်းတကယ်ပြော
တာလား၊ မင်း မင်း ငါ့ကိုပိုက်ဆံချေး
ပေးမလို့လား”

ဖိုးရှုတ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ
ခပ်ပြီးလုပ်ကာခေါင်းညိုလိုက်ပြီး

“ငါ့မှာ အကြတစ်ခု ရှိပါတယ်
ဗျာ၊ မင်းတို့ ဘာမှမပူနဲ့”

ဖိုးရှုတ်က ပြောပြီး သူ့ရှေ့မှ
အမြှုပ်တစ်စုံထဲနေသော ထန်းရည်ခွက်
လေးကို ကောက်မော့တာ အမြည်း
တစ်ဖက် ကောက်ဝါးလိုက်ရင်းမှ -

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ဟို
သတင်း ကြားပြီးပြီလား”

ထန်းရည်တစ်ခွက် မော့ရန်
ထန်ပြင်နေသော အောင်ဘုက ဖိုးရှုတ်
ကားကြောင့် ထန်းရည်ခွက် တိုးလို့
ထန်းလန်းနှင့် ပြန်ချလိုက်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် ဖိုးရှုတ်၊ မင်းစကား
ပြောလိုက်ရင် မရှင်းမရှင်းနဲ့၊ ဘယ်
သတင်းလဲ”

ထန်းရည်ခွက်ကို တဝှတ်ဝှတ်
နှင့်မော့နေသော ကြွက်နီက ကုန်သွား
သော ထန်းရည်ခွက်ကို ချလိုက်ရင်း -

“အေးလေကွာ၊ ပြောရင်လည်း
ရှင်းရှင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ ဖိုးရှုတ်က ဘေးဘယ်
ညာ ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံခပ်တိုးတိုး
ဖြင့် -

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီကိစ္စ သူများ
ကြားလို့ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ အရမ်းအရေးကြီး
တယ်၊ လာလာ ဒီနားတိုး”

ထိုအခါ အောင်ဘုနှင့် ကြွက်နီ
လည်း ဖိုးရှုတ်နား ခေါင်းတိုးလာကြ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကိစ္စ ဘယ်
သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ၊ ပြောမှာသာပြော
စမ်းပါ”

“ဒီကိစ္စ တကယ်အချိန်ကြီး ပွ
ပေါက်တိုးမယ်ကိစ္စ”

ပွပေါက်တိုးမည်ကိစ္စ ဆိုသဖြင့်
အောင်ဘုတစ်ယောက် ပို၍စိတ်ဝင်စား
သွားကာ -

“ဟေ့ကောင် ပြောမှာဖြင့် ပြော
စမ်းပါကွာ၊ ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

“ဒီလိုကွာ၊ ငါ့အဘ မနက်က မြို့
မှာ စပါးသွားရောင်းရင်းနဲ့ ကြားလာခဲ့
တာ၊ မြို့က စပါးအဝယ်ဒိုင် သူဌေးက
ငါ့အဘကို ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ တောက်တဲ့
မရှိဘူးလားတဲ့၊ အစိတ်သားတစ်ကောင်
ကို အရှင်ဖမ်းလာခဲ့ရင် သိန်းသုံးရာပေး
မယ်လို့ ငါ့အဘကို သူဌေးက ပြောလိုက်
တာကွ”

“ဟင်- သိန်းသုံးရာ ဟုတ်လား”

“ဟာ- မနည်းမနောပါလား”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာ
ပေါ့ကွာ၊ ငါ့အဘ သတ္တဝါလေးပေ
အန္တရာယ်ဖြစ်မှာမို့လို့ဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကို
မှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အမေကို တိုး
တိုးပြောပြနေတုန်း ငါ့ကြားလာခဲ့တာ၊
မင်းတို့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်
မပြောနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ၊ ဒါနဲ့ တောက်တဲ့
တစ်ကောင်ကို သိန်းသုံးရာပေးဝယ်ပြီး
သူက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟင်ကောင် ငတုံးရ တောက်တဲ့
အစိတ်သားကောင်ဆိုရင် ပီယကာရ
သိဒ္ဓိရှိတယ်တဲ့ကွာ၊ အဲဒါ အစိတ်သား
ကောင်ကို ဂဠိရတောက်တဲ့လို့ ခေါ်
တယ် မှတ်ထား၊ မင်းတို့ နှုတ်လုပ်ပါစေ
နော်”

“အေးပါ၊ မပြောပါဘူး၊ တောက်
တဲ့ အစိတ်သားကောင်ကို ဘယ်သွားရွာ
မှာလဲ”

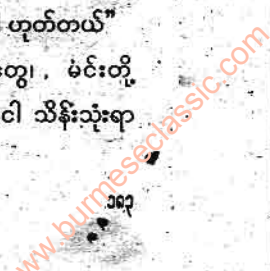
“ဟ- ဟေ့ကောင် အောင်ဘု၊
မင်း တော်တော်စားစားတာပဲ၊ ဝမုန်းဘုန်း
ကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ တောက်တဲ့တွေ
အများကြီးပဲကွ”

“ဟာကွာ၊ ဝမုန်းကျောင်းတော့
မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆရာတော်သိလို့ ကြိမ်လုံး
စာမိနေပါဦးမယ်”

“ဟင်ကောင် အောင်ဘု၊ ငါက
နေခင်းဘက် လုပ်ပါမလားကွာ၊ ဆရာ
တော်မသိအောင် ညဘက်မှလုပ်မှာပေါ့
ကွာ၊ ဝမုန်းကျောင်းက သရဲခြောက်
ခြောက်နဲ့ နေခင်းဘက်တောင် ကျောင်း
ဝင်းထဲ ဘစ်ယောက်တည်း လျှောက်
သွားဝံ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညဘက်ဆို
တော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့ကွ”

“အေးကွာ၊ အဲဒါ ဟုတ်တယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့
ကြောက်ရင် နေခဲ့ကြ၊ ငါ သိန်းသုံးရာ



ရရင် မင်းတို့ကို တစ်ပြားမှမပေးဘူး။
ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြိုတက်ပြီး အပီ
ကဝစ်မယ်”

ထိုအခါ အောင်ဘုက -

“ဟာ-ဟောကောင် ဖိုးရွတ်၊ မင်း
အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ မင်းသွား
ရင် ငါလည်းလိုက်မှာပေါ့ကွ”

“ဟာ-ဟောကောင် ဖိုးရွတ် ငါ
လည်းလိုက်ပါမယ်ကွ”

“ဟင်း မင်းတို့ ခုနကပြောတော့
သရဲကြောက်တယ်ဆို”

“ခု မကြောက်တော့ဘူးကွ၊ မင်း
ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

ဖိုးရွတ်က ထန်းရည်တစ်ခွက်
မော့လိုက်ပြီး အနောက်တောင်စွယ်ကို
မေးတင်နေသော နေလုံးကြီးကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ကာ -

“ခုညနေ နေဝင်တာနဲ့ သွားမယ်၊
ကဲ-သူငယ်ချင်းတို့ အကြံအစည်အောင်
မြင်နိုင်ဖို့အတွက် ချီးယား လုပ်ကြရ
အောင်”

ဖိုးရွတ်က ပြောပြီး ခွက်ကို
ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် အောင်ဘုနှင့်
ကြွက်နီတို့လည်း ကောက်ကိုင်လိုက်ကြ
စဉ် ဖိုးရွတ်က -

“ကဲ- သူငယ်ချင်းတို့၊ အကြံ
အစည်တွေ အောင်မြင်ပါစေ၊ တစ် နှစ်
သုံး ချီးယား”

သုံးယောက်သား ချီးယားဟု
ပြင်တူအော်လိုက်ကြပြီး ထိန်းရည်ခွက်
သုံးခွက်ကိုမြှောက်ကာ ဆိုင်တိုက်ကြ
လေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အေးပုံ
နှင့် ရွှေမိတို့နှစ်ယောက်မှာ -

“ပူတူးမရေ...ဟေ့ ပူတူးမ
ရေ မပြီးသေးဘူးလား”

အော်ခေါ်ရင်းဖြင့် သူကြီးအိမ်
ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ၏။ သူကြီးသမီး

ပူတူးမတစ်ယောက် မှန်ရှေ့တွင် အလှ
ပြင်နေရာမှ သူမရဲ့မျက်နှာကို အလှပြင်
ခြင်း လက်စသတ်လိုက်ပြီး -

“လာပြီ အေးပုံရေ လာပြီ”

အသံနှင့်အတူ အခန်းထဲမှ
ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟယ် ပူတူးမ၊ နင်ဒီနေ့ အပြတ်
ပွိုင်းထားပါလား၊ ဘာလဲ နင် ဖိုးရွတ်ကို
အဖြေပေးတော့မလို့လား”

“ဟဲ့-ရွှေမိ တိုးတိုးပြောပါ၊ အမေ
နောက်ဖေးမှာ ထမင်းချက်နေတယ်၊
ကြားသွားဦးမယ်၊ လာ လာ သွားကြရ
အောင်”

သုံးယောက်သား ဂမုန်းကျောင်း
သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း -

“ဟဲ့ ပူတူးမ၊ နင် ငါမေးတာ
မဖြေသေးဘူးလေ၊ နင် ဖိုးရွတ်ကို
အဖြေပေးတော့မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နေ့လယ်က
ဒေါ်မြအိမ်မှာ အထည်လာရောင်းလို့
ကြိုက်တာနဲ့ဝယ်ထားလိုက်တာ၊ ဖော်
ရင်းမိတ်တွေ ဆိုလား၊ ဘာလားတော့
မသိဘူးဟ၊ ဈေးပေါ့လို့ ဝယ်ထားလိုက်
တာ”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား၊ အဲဒီ
ကြီးတော်မြတစ်ယောက် ငါတို့ကိုတော့
လာမပြဘူး၊ နောက်မှတော့ဦးမယ် ဟွန်း”
စကားတပြောပြောနှင့် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဟာ ဟောကောင် ဖိုးရွတ်၊ တို့မှာ
အေးပုံတို့၊ ပူတူးမတို့ပါလား၊ သူတို့
ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားကြမလို့ ထင်
တယ်”

“အေးကွ၊ လာတော့၊ သူတို့နဲ့
စကားသွားပြောရအောင်”

သုံးယောက်သား ရွှေမိတို့ ပူတူး
မတို့နား ချဉ်းကပ်သွားပြီး -

“ဟဲ့ ပူတူးမ၊ နင်တို့ ဘယ်သွား
ကြမလို့လဲ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားမလို့
ပေါ့ဟ၊ မနက်ဖြန် တန်ဆောင်တိုင်လဲ
ပြည့်နေ့ ကထိန်အတွက် ဂမုန်းကျောင်း
မှာ သွားကူမလို့”

“ပူတူးမ နင် ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်
လို့ အဖြေပေးတော့လေဟာ၊ ငါတောင်
ရတာ စိတ်မရွည်တော့ဘူး”

“အောင်မယ် ကြီးကျယ်လို့ ဘာ
လို့ပေးရမှာလဲ၊ နင့်တို့ လပြည့်နေ့ ပြော
ထားတာ၊ လပြည့်နေ့ထိ ခောင့်ပေါ့ထဲ
နင်တို့ကို ပြောရဦးမယ်၊ ငါ့အဘက ပြော
နေတယ်၊ ရွာမှာ ဖိုးရွတ်၊ အောင်ဘု
ကြွက်နီတို့သုံးယောက်က လက်ကြော
ကို မတင်းဘူးတဲ့၊ အားအားရှိ ထန်းရည်
ဆိုင်မှာပဲ အချိန်ကုန်နေတဲ့ ကောင်တွေ
တဲ့၊ နင်တို့သုံးယောက် အလုပ်လုပ်
လည်း စိတ်ကူးလေးဘာလေး ထည့်
ကြဦး”

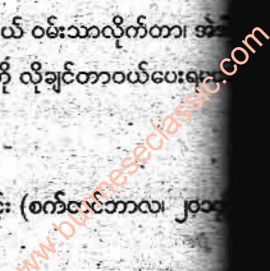
“အေးလေ၊ နင်တို့သုံးယောက်
ဖိန်းမတော့လို့ချင်ကြတာ ငမ်းငမ်းတယ်
အလုပ်ကျတော့ လက်ကြောမတင်းဘူး
ထိုအခါ ကြွက်နီက -

“ရွှေမိ နင်ဘာသိလို့ ဝင်ပြော
တာလဲ၊ ငါတို့က သူငွေလောင်းတွေထဲ
မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့ ကပ်ယောင်
သိန်းတစ်ရာစီရမှာ၊ နားလည်လား၊ အဲ
အခါကျမှ နင်နဲ့သူကြီးကို ငွေထုပ်
ပိတ်ပေါက်ပစ်လိုက်မယ်”

ကြွက်နီစကားကြောင့် အေးပုံ
“အောင်ဘု ကြွက်နီပြောတာ
တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“ဟယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အဲ
ဆို နင် ငါ့ကို လိုချင်တာဝယ်ပေးရအောင်
နော်”



“ဝယ်ပေးရမှာပေါ့ဟ၊ လာပါဦး
ချစ်သူလေးကို အကြင်နာလေး စရန်
လေးလိုက်ဦးမယ်”

အောင်ဘုက ပြောရင်း အေးပုံ
ဘီ အာဘွားပေးမည်အလုပ်

“ဟဲ့ အောင်ဘု၊ နင်ခါဘာလုပ်
တာလဲ၊ ညာတာပါတေးနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း
ဘီ နမ်းမလို့ပေါ့လေ ကောင်စုတ်”

“နင်ကလည်းဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ
ဆီယံနမ်းတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ပုတူးမက -

“အောင်မယ် ဘာချစ်သူလဲ၊ ဟဲ့
အေးပုံက နင် အောင်ဘုကို ငါတို့မသိဘဲ
အဖြေပေးလိုက်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း မပေးရသေးပါဘူး”

“တွေ့လား အောင်ဘု၊ နင်
သူလည်ကျဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ဟဲ့ ဖိုးရှုတ်နဲ့
ဩတ်နဲ့ နင်တို့ကိုလည်း တစ်ခါတည်း
ပြောလိုက်မယ်၊ နင်တို့ တစ်ယောက်
ဆီနီးတစ်ရာစီရလို့ကတော့ ငါတို့ဆီမှာ
သာအပ်ထား၊ မအပ်ထားလို့ကတော့
နင်တို့သုံးယောက်ကို လုံးဝအဖြေမပေး
ဘူး ခါ၊ ဟဲ့-အေးပုံနဲ့ရွှေမိ လာ သွား
ဩမယ်”

ပြောချင်တာပြောပြီး သူငယ်
ချင်းနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ထွက်သွား
သေတော့သည်။

နေလုံးကြီးက အနောက်မိုးတုပ်
ထော်ဝိုင်းသို့ ၎င်းလျှိုး၍ သွားလေပြီ။
အတ္တမြောက်သို့ အလင်းရောင်သဲ့သဲ့
ဖြူကြက်ထားရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်း၍ လာပေတော့
သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွာ၏ကျက်သရေ
အောင်မြင်သော ဂမုန်းဘုန်းတော်ကြီး
အောင်း အနောက်ဘက်သို့ လူသုံး
သောက် တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်၍ လာ
လေသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းခြံ

စည်းခိုက် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် ထိုးဝင်လိုက်ကြကာ သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မှောင်ခိုက်ခိုက်
လိုက်ကြ၏။ နေမင်းကြီး၏ အလင်း
ရောင်ပောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် အရှေ့
အရပ်ဆီမှ ရွှေလမင်းကြီးကလည်း
တဖြည်းဖြည်းဖြင့်တက်လာကာ ကောင်း
ကင်ယံတွင် ကြယ်ကလေးများနှင့်အတူ
တင့်တယ်စွာ နေရာယူလေတော့သည်။
လမင်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့် နှစ်
ရှည်သက်ရင့်ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်ဆိုင်
နေသော ဂမုန်းကျောင်းဝင်းထဲသို့
လရိပ်က ဟိုတစ်ပြောက်ဒီတစ်ပြောက်
ကျလို့နေသည်။

ဂမုန်းကျောင်းဝင်းကြီးမှာ နှစ်
ဧကခန့်ကျယ်ဝန်းပြီး နှစ်ရှည်ခံ သက်ရင့်
ပင်ကြီးများဖြင့် ထူပြောလျက်ရှိကာ
ဂျပန်ခေတ်ဘုန်းက ဂျပန်များ ကင်ပေ
တိုင်စခန်း ဖွင့်ခဲ့ဖူး၍ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်
တို့လည်း ဤကျောင်းတွင် ရုံးထိုင်ခဲ့ဖူး
သည်။ ဤကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဂျပန်များ
လူအမြောက်အမြားကို သတ်ဖြတ်ခဲ့
ဖူးပြီး တော်လှန်ရေးသမား လက်ချက်
ဖြင့် ဂျပန်များ အတုံးအလုံး ကျဆုံးခဲ့ဖူး
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂမုန်းကျောင်း
ဝင်းထဲသို့ လူအများ ဝေးဝေးရှောင်
ကြသလို သရဲခြောက်သည်ဟုလည်း
နာမည်ကြီးလှ၏။

သက်ရင့်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်
တွင် မှောင်ခိုက်ခိုက်ကာ ပုခိုးခြုံထားသော
လူသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် အချက်ပေးရင်း ကျောင်း
ဝင်းထဲ ချဉ်းတပ်လာခဲ့ကြ၏။ ကျောင်း
ဝင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး
တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်ပိုးကောင်ကလေးများ
အော်မြည်သံ၊ သစ်ရွက် လေတိုးသံမှ
အပဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်အောက် အရောက်တွင်
ရပ်လိုက်ကြပြီး အပေါ်သို့ မော့ကာ
ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်
ကြ၏။

သစ်ပင်ကြီးများနှင့် အုပ်ဆိုင်
ကာ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီး
လှသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းတွင်
သူတို့သုံးယောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်
လုပ်ရင်းမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းနားဆီပင် ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်လာကြ၏။ ထိုစဉ် ညည်းသံသဲ့သဲ့
ကြားလိုက်ရသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ တစ်
ယောက်က -

“ဟေ့ကောင်တွေ လူညည်းသံ
လိုလို ကြားတယ်ကွ၊ သရဲလားမသိဘူး”

ပြောလို့မှ မဆုံးသေး၊ ညည်းသံ
ကပို၍ကျယ်လာလေသည်။ ညည်းသံ
ကြောင့် နောက်ဆုံးမှလူက ကြက်သီး
မွေးညင်းများထကာ ခေါင်းမွေးများ
ထောင်တက်သွားပြီး အလယ်မှလူကို
ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြေးဖက်လိုက်၏။
အလယ်မှလူလည်း နောက်ကပြေးဖက်
လိုက်သဖြင့် လန့်ပြီး အောင်မလေးဗျ
ဟု ထအော်လိုက်သဖြင့် -

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေ
ကြတာလဲ၊ ခိုညည်းနေတာကွ၊ တိုးတိုး
လုပ်၊ ဆရာတော်ကြားသွားလို့ အဆော်
ခံနေရဦးမယ်”

ထိုစဉ် နောက်ဆုံးမှလူက -

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟို
အခန်း မီးလင်းနေတယ်ကွ၊ အဲဒါ မြို့က
ကထိန်ကိုလာတဲ့ ဘုန်းကြီးတူမ အခန်း
ကွ၊ လာကွာ သွားချောင်းရအောင်”

“ဟုတ်လို့လားကွ၊ မင်းကလည်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ လာ
ကွာ သွားချောင်းရအောင်”



ပြောရင်း သရဲကြောက်သော သူက ရှေ့ဆုံးမှလွှားစဉ် အခန်းနား အရောက် မီးမှိတ်သွားသဖြင့် ပြန်လှည့် လာကြသည်။

“နာလိုက်တာကွာ၊ အနားရောက် မှ မီးပိတ်သွားတယ်”

ထိုစဉ် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် မှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင် လူ့ချိပ်ကိုမြင်၍ တဂီးဂီးနှင့် အလန်တကြား ထပျံသွား လေသည်။

“ဂီး... ဂီး”

သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည် ကြီးသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကြီး၏ တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံတွင် ညဉ့်ငှက် တစ်ကောင် စူးစူးဝါးဝါးအော်မြည်သံ ကြောင့် သုံးယောက်သား ရင်ထဲ ထိတ် ခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် ပူးကပ်ကြတုန်၏။ တစ် ယောက်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟို ကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် ဖိုးရွတ်၊ ပြန်ကြ မယ်ကွာ”

အသံက တုန်ယင်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းပဲ အေးပုံကို ချစ်သက်လက်ဆောင် ပေးချင်တယ်ဆို”

“ငါကြောက်တယ်ကွ”

နောက်တစ်ယောက်က -

“အေးကွ၊ ဖိုးရွတ် ငါလည်း စိတ် ထဲတစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ပြန်ကြရအောင်ကွာ”

ထိုစဉ် -

“အွတ်အယ် အွတ်အယ် အွတ် အယ်အယ်”

တောက်တဲ့တစ်ကောင် အော် သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟော- ဟေ့ကောင်တွေ ကြား လား၊ တောက်တဲ့ အော်သံ၊ အဲဒီ အကောင်သာ ရုလိုက်လို့ကတော့ သိန်း

သုံးရာ ပြေးမူလွတ်ဘူး၊ လာ လာ အဲဒီ ကောင်ရှိတဲ့ အပင်ကိုသွားကြမယ်”

ပြောရင်း ရှေ့မှထွက်သွားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အပြေးလိုက်သွားကြ

၏။ ဖိုးရွတ် တောက်တဲ့အော်သံကြား သော အပင်အောက်တွင် ရပ်လိုက် သဖြင့် နောက်က နှစ်ယောက်လည်း အနားတွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ဖိုးရွတ်က အပင်ပေါ်သို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့် နေစဉ် ကျောင်းခွေးတစ်ကောင် စူးစူး ဝါးဝါး အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“အူ ဝူး... ”

တစ်ကောင် စအူလိုက်သဖြင့် ကျန်တဲ့ခွေးတွေလည်း လိုက်အူလေ တော့သည်။ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံမှာ ချောက်အားစရာကောင်း လှ၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ အောင်ဘု မှာ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရင် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ခုန်နေ၏။ ခေါင်းပွေး များလည်း ထောင်တက်လာသဖြင့်

ဖိုးရွတ်လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ထား လိုက်သည်။ ကြွက်နီထည်း ခွေးအူသံ ကြောင့် ဖိုးရွတ်အနား တိုးကပ်လာ၏။

ယင်းအခိုက် ခွေးအူသံမှာ ရုတ်တရက် တိကနဲ တိတ်ဆိတ်သွားသလို ညဉ့်ပိုး

ကောင်လေးများ အော်မြည်သံကလည်း ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အသံများ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား သဖြင့် ဖိုးရွတ်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ် သွား၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကြောက်

တတ်ဟုထင်ထားသော ဖိုးရွတ်မှာလည်း အမှောင်ထဲ လဲရောင် ဟိုတစ်ပြောက်

သည်တစ်ပြောက် ကျနေသော ပတ်ဝန်း ကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ

အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထကာ ရင်ခုန်သံလည်း မြန် သွားသည်။ ရင်ထဲ ကြောက်စိတ်တို့က

အနည်းငယ် ကြီးစိုးလာ၏။ အောင်ဘု နှင့် ကြွက်နီတို့လည်း ဖိုးရွတ်လက်မောင် ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ထား ကြသည်။

ယင်းအခိုက် လေပြင်းဆောင် တိုက်လိုက်သဖြင့် သစ်ရွက်လေတိုးသံ များ ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့နှင့် မလှမ်း မကမ်းလောက်ဆီမှအကောင် ချုံထော တိုးသွားသံ မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်လာ သဖြင့် သုံးယောက်သား လှမ်းကြည့် လိုက်ကြသည်။ အောင်ဘုနှင့် ကြွတ် ဟိုတို့လည်း ဘေးဘယ်ညာ လှည့်ပတ် ကြည့်ရင်း ဘယ်နေရာတစ်ခုခု ထွက်လာမလဲနှင့် လိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ခဏအကြာ အသံပလံများ တိတ်ဆိတ် သွားသဖြင့် အောင်ဘုက ဟိုဟိုညာ သည်ကြည့်ရင်း -

“ဖိုးရွတ် ငါကြောက်တယ် ပြန်ကြရအောင်”

အသံက ငိုသံပါလို့နေ၏။

“တုတ်တယ် ဟေ့ကောင်၊ လည်း ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းခုံကွာ ပြန် ကြရင်ကောင်းမယ်”

“စင်းထို့တွေကလည်း ယောက် မဟုတ်တာကျနေတာပဲ၊ သိန်းသုံးရာ

လက်တစ်ကမ်းပဲ ရှိတော့တဲ့ဟာ

ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ငါတစ်ယောက် ရှိတယ်”

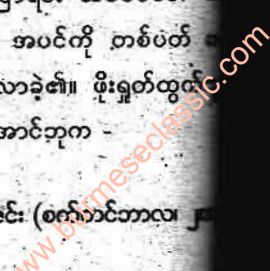
ဖိုးရွတ်က ပြောသာပြောရ သူလည်း ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထနေ

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ နေခဲ့၊ ငါ အပင်ကြီးကို တစ်ပတ်

ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်း သစ်ပင်ပေါ် ကြည့်ပြီး အပင်ကို တစ်ပတ်

လျှောက်လာခဲ့၏။ ဖိုးရွတ်ထွက် သဖြင့် အောင်ဘုက -



“ကြွက်နီ ငါတို့ပြန်ကြရအောင်”

“နေပါဦး၊ ဖိုးရွတ်ပြန်လာရင် ပြန်လာပေါ့၊ အောင်ဘု ငါ့အဘိုး ပြောပြတာတော့ ဂျပန်ခေတ်သရဲတွေက လူကို ဘာမှမလုပ်ဘူးတဲ့ကွ၊ သစ်ပင်ပေါ်က နှစ်ဆင်းပြီး မျက်လုံးပြူး၊ လျှာထုတ်ပြန်ထားတစ်ပဲ လုပ်တာတဲ့”

ကြွက်နီစကားကြောင့် အောင်ဘု တစ်ယောက် ကြွက်နီလက်မောင်းကို ထစ်နှစ်ဖက်နှင့် အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင် ချိတ်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် ကြောက်ပါတယ် ဆိုမှ မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

အသံက ငိုသံပါနေ၏။ ထိုစဉ် ကြွတ်တစ်ယောက် သစ်ပင်ကို တစ်ပတ် ဝတ်ပြီး အောင်ဘုတို့နားရောက်လာစဉ် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို တက်နင်းမိ ချိတ်၏။

“ဖျောင်း”
ဥအချိန်ဖြစ်၍ သစ်ကိုင်းခြောက် နှစ်ဆင်းမှာ အတော်လေးကျယ်သွားသည်။

“အား . . . အောင်မယ်လေးဗျ”
အောင်ဘုတစ်ယောက် ငယ်သံမိအောင် ကုန်းအော်ပြီး နံဘေးရှိ ကြွက်နီပေါ် အတင်းခုန်တက်လိုက်ရာ ကြွတ်တစ်ယောက်စလုံး လဲပြိုတုန်၏။

“အောင်မလေး သရဲ သရဲ”
အောင်ဘုက အလန့်တကြား နှစ်ဆင်းအော်သဖြင့် ဖိုးရွတ်က ပြေးသွားကာ အောင်ဘုကို ဆွဲထူပေးရင်း -

“အောင်ဘု ငါပါကွ၊ သရဲထုတ်ဘူး၊ စွတ်အော်မနေနဲ့”
အောင်ဘုက ဖိုးရွတ်ကို ကြည့်ချိတ်ပြီး -

“ဖိုးရွတ် ပြန်ကြရအောင်”
ဖိုးရွတ်မှာ အောင်ဘု၏ တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံကိုအတိုင်း သားကြားနေရသဖြင့် -

“အေးပါကွာ၊ ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြတာပေါ့”

သုံးယောက်သား ပြန်ဖို့အလုပ်အွတ်အံ့ယ် အွတ်အယ်ဆိုသော အသံနှင့်အတူ တောက်တဲ့တစ်ကောင်သည် လောက်ထိုးပြေးဆင်းလာပြီး နောက်မှ တစ်ကောင်ပြေးလိုက်လာသည်ကို မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်တွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘယ်လက်မှာ ကိုဝ်ထားသော ဓာတ်မီးအသေးကို အသာထိုးလိုက်၏။ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ကြောင့် တောက်တဲ့ နှစ်ကောင် ရောက်တဲ့နေရာတွင် ငြိမ်ပြီးရပ်နေကြ၏။ ဖိုးရွတ်က အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ညာလက်တွင် ကိုင်ထားသော ကွင်းလျှော့ ကော့ကွင်းဖြင့် နောက်မှ လိုက်လာသော တောက်တဲ့အကောင်ကြီး ခေါင်းကို အသာစွပ်ပြီးစောင့်ဆွဲလိုက်၏။ တောက်တဲ့ လည်ပင်းမှာ ကွင်းလျှော့မိပြီး တန်းလန်းကြီးပါလာလေသည်။ ဖိုးရွတ်က တောက်တဲ့ကို ကွင်းလျှော့မှထုတ်ပြီး လွယ်ထားသော နှိပ်ဖွဲ့ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကာ ကြွက်နီနှင့် အောင်ဘုကို ခြေဟန်လက်ဟန်ပြပြီး သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သုံးယောက်သား ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်လာခဲ့ကြသဖြင့် တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးများ အလန့်တကြား တိုးသွားကြသည်။ ခြံစည်းခိုးနားရောက်လာရာ ဖိုးရွတ်က အရင်ထွက်မည် လုပ်သဖြင့် အောင်ဘုက အတင်း ဖမ်းဆွဲထားသဖြင့် -

“ဖိုးရွတ်၊ ငါ အရင်ထွက်မယ်”

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘု . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာခြေထောက်တစ်ဖက် ခွထားပြီးပြီကွ”
“အဲဒါဆိုလည်း ပြန်ဝင်ကွာ၊ ငါ အရင်ထွက်မလို့”

အောင်ဘုက ဖိုးရွတ်လက်ကို ကိုင်ပြီး အတင်းပြန်ဆွဲနေစဉ် သူတို့ နောက်နား သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ -

“ဝရော . . . ဝေါ”
ဘုတ်ဆိုသောအသံ တိတ်ဆိတ်နေသော ဥအချိန်တွင် ပီပီပြင်ပြင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

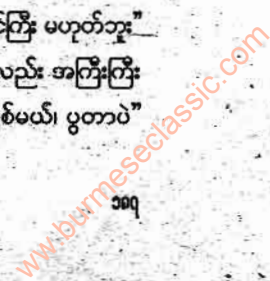
“အား . . . အောင်မယ်လေးဗျ”
ကြွက်နီနှင့်အောင်ဘုတို့ အလန့်တကြားအော်၍ ဖိုးရွတ်ကို ခွတက်သဖြင့် သုံးယောက်သား လဲပြိုတုန်၏။ နဂိုမှ ကြောက်စိတ်စိုးနေသဖြင့် သွေးပျက်မတ်တတ် ဖြစ်တုန်၏။

“သရဲ . . . သရဲ”
ထိုအခါ ဖိုးရွတ်က -
“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အုန်းလက်ကြွေကျတာကွ၊ ဘာသရဲမှမဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း လူးဖဲထကာ ကြွက်နီနှင့် အောင်ဘုကို ဆွဲထူပေးပြီး အရင်ပေးထွက်ခိုင်းရသည်။ သုံးယောက်သားကိုသာဝထန်းတောသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသော ရင်အစုံကို ထန်းရည်ပြင်းပြင်းလေးဖြင့် ငြိမ်းလိုက်ရင်း -

“ဟေ့ကောင် ဖိုးရွတ်၊ ပြစမ်းပါဦးကွ တောက်တဲ့ ကြည့်ရအောင်”
ဖိုးရွတ်က ဝါးဖြင့် ကွက်ကျလေးယက်ထားသော မြူးထဲမှ တောက်တဲ့ကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးပြလိုက်၏။

“နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး”
“ခေါင်းကြီးစာလည်း အကြီးကြီးပဲ၊ နှစ်ချို့ကောင်ကြီးဖြစ်မယ်၊ ပွတာပဲ”



အောင်ဘုနှင့်ကြွက်နီတို့ အလွန်
ဝမ်းသာသွားကြ၏။ အောင်ဘုက-

“ဟေ့ကောင် ကြွက်နီ၊ ငါ အေးပုံ
ဘာဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလဲကွ”

“မသိဘူးလေကွာ၊ သူ့ဘာလိုချင်
တာလဲဆိုတာ သူ့ကိုမေးပေါ့ကွ”

“မင်းကတော့ ဘာဝယ်ပေးမှာ
လဲ”

“မသိဘူးကွ၊ သူ့ကိုမေးကြည့်ရ
မှာပေါ့”

“ဖိုးရွှတ် မင်းတော့”

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ လာ
ကွာ ဘုန်းကြီးကျောင်း လိုက်သွားရ
အောင်”

“အေး၊ အဲဒါကောင်းတယ်”

သုံးယောက်သား ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆွမ်းချက်
ဆောင်တွင်မှာတော့ ကျေးလက်၏

ကာလသမီးပျိုများက ထမင်းစားပွဲဝိုင်း
တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြရင်း ကြက်သွန်

ခွာသူတခွာ၊ လှီးသူကလှီးနှင့် ရေခတ်
တက်ရာရာ စကားတွတ်ထိုးနေကြ၏။

ကျက်သရေဆောင် ခန်းမတွင်းမှာတော့
ဆရာတော်ကြီးနှင့် သက်ကြီးရွယ်အို

များ၊ လူကြီးသူမများနှင့် သူကြီးတို့ ဝိုင်း
ဖွဲ့ကာ တရားအကြောင်း ပြောဆိုဆွေး

နွေးနေကြ၏။

“ဟဲ့-ပူတူးမ နင်တို့အတီထားမိ
လား”

“နင့်ဟာက အရင်းမရှိ အဖျား
မရှိနဲ့ ငါက ဘာကိုသတိထားမိရမှာလဲ”

“ကိုအောင်ဘုကြီးကိုပြောတာ
ဟာ သူက အခုရက်ဝိုင်းထဲ ချောလာ

တယ်ဟ၊ စောစောတုန်းက သူ ငါ့ကို
အာသွားပေးတော့မလို့၊ ငါ ရင်ကိုခုန်
သွားတာပဲ အဟိ”

“ဟယ်- ကြည့်စမ်း ကောင်မ၊
ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်နေလိုက်တာ၊ နင့်

အောင်ဘုအစုတ်ပလုတ်ကိုများ ကြွက်နီ
ကမှ ပိုချောလာတာပါနော်”

“ဟယ် - နင်တို့နှစ်ယောက်
တော်ကြစမ်းပါဟာ၊ နင်တို့ချည်စားတွေ

နှစ်ယောက်စလုံး ဖိုးရွှတ်ကို မမိဘူး၊
မှတ်ထား”

“အောင်မာ ပူတူးမ၊ နင်ကပဲ
ပြောရသေး”

သုံးယောက်သား ငြင်းခုံနေကြ
စဉ် ဖိုးရွှတ်တို့သုံးယောက် ပူတူးမတို့

အနီး ရောက်လာကြကာ ဖိုးရွှတ်က
ပူတူးမနား ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်

လိုက်ပြီး -

“ပူတူးမ ငါတို့ တစ်ယောက်
သိန်းတစ်ရာစီ ရလာလို့ဟ၊ နင့်ကို ငါ

ဘာဝယ်ပေးရမလဲလို့ လာမေးတာ”

“ဟယ် တကယ် ဝမ်းသာလိုက်
တာ”

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီးမှ -

“ဖိုးရွှတ် နင့်အောင်ဘုက အေးပုံ
ကို အကြံအဖန် လုပ်သလိုမျိုး အကြံ

အဖန်လုပ်ပြီး ငါ့ကို နမ်းမလို့မဟုတ်
လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ ငါတကယ်
ပြောတာ”

“ဟဲ့ ကြွက်နီနဲ့ အောင်ဘု ဖိုးရွှတ်
ပြောတာ တကယ်ပဲလား”

“အေး”

“တကယ်ပေါ့ဟ၊ ငါတို့ သုံး
ယောက် တစ်ယောက် သိန်းတစ်ရာစီ

ရလာတာ”

“ဟဲ့ သူတို့ တကယ်ရထာ
တဲ့ဟ”

အေးပုံနှင့် ရွှေမိတို့လည်း
သွားကာ အေးပုံက လက်ခုပ်ထု

လေးတီးလိုက်ပြီး -

“အဟိ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ပြောရင်း မျက်နှာမှာ ပြုံး
နေသည်။ ရွှေမိလည်း မျက်နှာ

နေပြီး အေးပုံဘက်သို့ လက်ဝါးနှစ်
ထောင်ပေးလိုက်ရာ အေးပုံက

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခိုက်လိုက်၏ -
ပြောနေသောစကားကို အနီးအနား

အံ့တူတစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ကာ ကြား
ခွာနေသော အပျိုမများလည်း စိတ်

တစား ဝိုင်းကြည့်နေကြသလို
ပန်းကန်များကို အဝတ်ခြောက်နှင့်

နေသော လူလက်ပိုင်းအရွယ် အ
ကြီးများလည်း စိတ်ဝင်တစား ထာ

သည်။ ပူတူးမက -

“ဖိုးရွှတ် နင်တို့သုံးယောက်
ဆီရလာရင် ငါတို့ဆီမှာ အပ်ထား

လို့ ပြောထားတယ်နော်”

“အေးပါဟ၊ ငါတို့နောက်
အပ်မှာပေါ့”

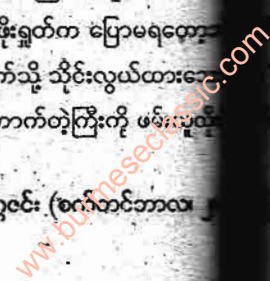
“မရဘူးဟာ၊ နင်တို့ဟာ
ပေး”

“ပူတူးမ နင်ကလည်း ငါ
နေ ပေးမှာပေါ့”

“မရဘူးဟာ၊ အခုပဲပေး
လား မပေးဘူးလား ပြော”

ဖိုးရွှတ်က ခေါင်းကုတ်လှီး
“နင်ကလည်းဟာ အခု

နင်ကြောက်မှာပေါ့ဟ”



ပြန်ထားသော ပူတူးမလက်ထဲ
ညည်းပေးလိုက်သည်။ ပူတူးမက
ဆက်ပေါ်သို့ ရောက်လာသော

တတ်အရှင်ကြီးကိုကြည့်ကာ-

“အောင်မယ်လေး”

ဟု ငယ်သံပါအောင် ထအော်

သွေးမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေ

အေးပုံပေါင်ပေါ်သို့ အလန့်

ပစ်ချလိုက်၏။ အေးပုံလည်း

ငါ့ပေါ် တောက်တဲ့ကြီး ရောက်

ဖြင့် -

“အား” ဟု ငယ်သံပါအောင်

ကြီး တမန်းကတန်းထကာ ထဘီ

ထွန်းပွန်းနှင့်ခါလိုက်၏။ အေးပုံ

ငါ့လိုက်သော တောက်တဲ့ကြီးမှာ

ငါ့ဘတ်တွင် သွားကပ်ပြန်သည်။

လည်း အလန့်တကြားဖြင့် -

“အောင်မယ်လေး”

ဟုအော်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

အိုင်ရာ စားပွဲပေါ်သို့ ကျသွား

သွားသော တောက်တဲ့မှာ ထိုင်

သော အပျိုမတွေဘက် ပြေးလေ

သည်။ ထိုအခါ ထိုင်နေသော

အမျိုးကလေး ရပ်နေသော အဒေါ်

အပေါ် အလန့်တကြားအော်ဟစ်ပြီး

ပြေးကြလေရာ ဆွမ်းစားဆောင်

ဆွမ်း ဆူညံကုန်လေတော့သည်။

အသံအသံများကြောင့် သူကြီးက

ပြေးဝင်လာပြီး နောက်တွင်

အဖေ ဦးထွန်း။ ဆရာတော်နှင့်

အများက ပြေးအဝင် ဒီဘက်က

ထွက်နှင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်

စိုက်မီကုန်ကြ၏။

ထိုစဉ် ဆရာတော်အသံ ဟိန်း

သသည်။

“ထို နင်တို့တွေ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်

အောင် ကုန်းအော်နေကြတာလဲ”

“တောက် တောက်တဲ့ဘုရား၊
ဖိုးရွတ်တို့သုံးယောက် တောက်တဲ့အရှင်
ကြီးကိုယူလာပြီး လိုက်ခြောက်လို့ဘုရား”

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးရွတ်တို့ သုံး
ယောက် သိန်းသုံးရာတန် လွတ်သွား
သော တောက်တဲ့ကို လိုက်ဖမ်းနေကြ
၏။ ဆရာတော်က တောက်တစ်ချက်
ခေါက်လိုက်ပြီး -

“တောက်၊ ခွေးမသားတွေ
သူများ ကုသိုလ်ရေး လုပ်နေတာကို
နှောင့်ယှက်တဲ့ကောင်တွေ၊ တွေ့ကြ
သေးတာပေါ့ကွာ”

ဆရာတော်က ကြိမ်းမောင်းရင်း
တောက်တဲ့ဝိုင်းဖမ်းနေသော ဖိုးရွတ်တို့
အနားရောက်လာ၏။ ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် သူကြီးနှင့် ဦးထွန်း၊ သူတို့
နောက်တွင် ရပ်မိရပ်ဖများနှင့် အပျိုမ
များ၊ ဖိုးရွတ်တို့သုံးယောက်က ဘာကိုမှ
သတိမထားမိ။ သိန်းသုံးရာ မပျောက်
သွားဖို့ရာ အာရုံစိုက်နေကြ၏။

ဖိုးရွတ်တို့သုံးယောက် တောက်
တဲ့ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြပြီး ဖိုးရွတ်က
အပြီးဘက်မှ ခိုင်ပင်ထိုးဖမ်းလိုက်သဖြင့်
တောက်တဲ့မှာ ရွေ့သို့ထွက်ပြေးလေရာ
အောင်ဘုက ရွှေမှခေါင်းကို လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းအုပ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်
ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တောက်တဲ့မှာ
သူ့ကိုဖမ်းသော လက်ကို အားရပေးရ
တိုက်ထည့်လိုက်၏။

“အား”
အောင်ဘုတစ်ယောက် ဝမ်း
ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ငယ်သံပါအောင် ကုန်း
အော်လိုက်သဖြင့် အနားသို့ရောက်လာ
သော ဆရာတော်ပင်-လန့်ပြီး တုန်တက်
သွား၏။ ဆရာတော်ဘေးမှ သူကြီးမှာ
လည်း အောင်ဘု ငယ်သံပါအောင်
အော်လိုက်သောအသံကြောင့် လန့်ပြီး

ထခုန်လိုက်ကာ ယိုပဲပြေးရတော့မလို
ဒီပဲပြေးရတော့မလို ဖြစ်နေ၏။ ယင်း
အခိုက် အောင်ဘုက နာလွန်းသဖြင့်
လက်ကိုခါလိုက်ရာ သူကြီးရင်ဘတ်မှာ
သွားကပ်လေသည်။

“ဝိုး . . . ဘတ်”

နဂိုကမှ အောင်ဘု အော်သံ
ကြောင့် လန့်နေတဲ့အထဲ တောက်တဲ့
ကြီးက ရင်ဘတ်တွင် ဘတ်ခနဲ
ကပ်သဖြင့် ကြောက်လန့်ပြီး ထအော်
လိုက်၏။

“အား”

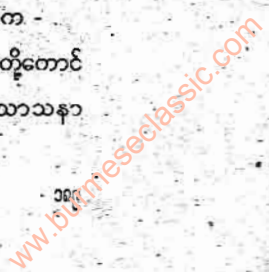
သူကြီးအော်သံမှာ အောင်ဘု
ထက် ပို၍ကျယ်သွားသဖြင့် ဆရာတော်
ပင် တုန်တက်သွားပြီး အလန့်တကြား
ထခုန်လိုက်၏။ သူကြီးမှာ သူ့ကိုယ်ကို
ကပ်လာသော တောက်တဲ့ကို အလန့်
တကြား ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။
သူကြီးပုတ်ထုတ်လိုက်သော တောက်တဲ့
ကြီးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျပြီး လူအုပ်
ကြား ပြေးဝင်သဖြင့် အပျိုမများလည်း
အလန့်တကြား ထအော်ပြီးထွက်ပြေး
ကြတော့သည်။ ဖိုးရွတ်က တောက်တဲ့
ထွက်ပြေးသည်ကို မြင်ဆဲဖြင့် ပြေး၍
ခိုင်ပင်ထိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ဝိုး . . . ဘတ်”

ဖိုးရွတ် ထရပ်လိုက်တော့ လက်
မှာပါလာသော တောက်တဲ့ကို လွယ်
ထားသော မြုံးထထည့်လိုက်သည်။
ဆရာတော်မှာလည်း ရုတ်တရက်ဆို
တော့ လန့်သွားသဖြင့် စကားတော်
တော်နှင့်မပြောနိုင်ပေ။ သူကြီးကလည်း
ဘယ်ပျောက်သွားလည်းမသိ။ ခဏကြာ
မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဖိုးရွတ်အဖေ ဦးထွန်းက -

“ဟေ့ကောင်တွေ ငင်းတို့ကောင်
တွေကွာ၊ ဒီမှာ ဘာသာ သာသနာ



အတွက် လူကြီးတွေ အလုပ်လုပ်နေတာကို မင်းတို့က ဖျက်လိုဖျက်ဆီးနဲ့ ဟေ့ကောင် ဖိုးရွတ် လာစမ်း မင်း... ဒီတောက်တဲ့ ဖမ်းထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟာဗျာ အဘကလည်း အဘဝဲ အမေ့ကိုပြောနေပြီးတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ မြို့စပါးအဝယ်ခိုင်သူဌေးက အဘဏီ၊ တောက်တဲ့အခိတ်သားတစ်ကောင် အရှင်ဖမ်းလာရင် သိန်းသုံးရာပေးမယ်ဆို၊ အခု ကျွန်တော်တို့ သိန်းသုံးရာ ရပြီဗျ”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးရွတ်၊ မင်း ငါနဲ့ မင်းအမေ ပြောတာကို အစအဆုံး အပ်ကျပ်ကျ နားမထောင်ဘဲ နားစွန်နားဖျားနဲ့ စိတ်ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ”

“အဘကလည်းဗျာ ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ ကျုပ် သိန်းတစ်ရာရရင် သူကြီးသမီး ပုတူးမကို ကျုပ်ကိုတောင်းဝေးဗျာနော့”

ထိုအခါ အနားပြန်ရောက်လာသော သူကြီးက -

“ဘာကွ ရာရာစစ၊ ကလေးကချေရဲ့သား အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကများ၊ ပုတူးမတော့မရဘူး၊ လူကြီးတွေကို အလန့်တကြားဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ကောင်တွေ ဒါပဲရမယ်”

ပြောရင်း သူကြီးက တောင်ငွေမြောက်လိုက်စဉ် ဆရာတော်က -

“ဟေ့ ဒကာ နေဦး”
ဆရာတော် တန့်လိုက်သဖြင့် သူကြီးက တောင်ငွေ ပြန်ချလိုက်၏။ ဖိုးရွတ်လည်း ကိုယ်ကိုရိုပြီး တောင်ငွေကို ကာထားသောလက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ဆရာတော်က -

“ဟိုကောင်ဖိုးရွတ် လာစမ်း”
“တင်ပါဘုရား”
“မင်းတို့ တောက်တဲ့ကို ဘာလို့ဖမ်းထားတာလဲ”

“အဘက တစ်ကောင်ကို သိန်းသုံးရာရမယ်ဆိုလို့ပါ ဘုရား”

“ဘာကွ ဒကာမောင်ထွန်း၊ မင်း ဒီလိုပဲ ကလေးတွေကို မြှောက်ပေးတာပေါ့-ဟုတ်လား”

“မ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ တကတပည့်တော်က သူ့အမေ့ကို မြို့က စပါးခိုင်သူဌေးက တောက်တဲ့အစိတ်သားတစ်ကောင် အရှင်ဖမ်းလာရင် သိန်းသုံးရာပေးမယ်လို့ ပြောပြတာပါဘုရား၊ တကယ်တော့ တောက်တဲ့အကြီးဆုံးကောင်မှ ရှိလှ ငါးကျပ်သား၊ တစ်ဆယ်သားပေါ့၊ မဖြစ်နိုင်တာကို တမင်ပြောလိုက်တာလို့ တပည့်တော်က သူ့အမေ့ကို ရှင်းပြနေတာကို ဒီကောင်က နားစွန်နားဖျားကြားပြီး စိတ်ထင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာဘုရား”

“အိမ်း လူတွေ လူတွေ တယ်ခက်ကြပါလား၊ လောဘလော၊ မောဟလောတွေ ဖူးလွန်းနေစေချင်တော့ သံသရာမှာ လည်ပြီးရင်းလည် နစ်ပြီးရင်းနစ်နေကြပေဦးတော့မှာပဲ”

ဆရာတော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ညည်းတွားပြောလိုက်ပြီး -

“ဟိုကောင် ဖိုးရွတ်၊ အောင်ဘုနဲ့ ကြွတ်နီ လာစမ်း ဒီရွှေကို”

“တင်ပါဘုရား”
သုံးယောက်သား လက်အုပ်ကလေးတွေချီလို့ ဆရာတော်ရှေ့ ခပ်ရွံရွံလေး လာရပ်ကြသည်။

“ဒကာတို့ နောက်ဆို အလုပ်တစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် နားစွန်နားဖျားကြားရုံနဲ့ မလုပ်ကြနဲ့ကွယို၊ သေသေ

ချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လုပ်ကြတဲ့ကြားလား”

“တင်ပါဘုရား”
“အင်း အင်း ဒီတောက်တဲ့ဖမ်းရတာ တော်တော်ခုကွများခဲ့ကြမယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လားကွ့”

ကြွတ်နီက -
“မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်က သရဲပါ အခြောက်ခံရပါတယ်ဘုရား”
ဆရာတော်က ခေါင်းတညိတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း -

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဘယ်ကသွားတာလဲကွ့”

“မှန်ပါဘုရား၊ ဘုန်းကြီးကျေးအနောက်သစ်ပင်ကြီးပေါ်ကပါ ဘုရား၊ ဖိုးရွတ် စကားဆုံးသည်မှာ အောင်ဘုက အားတက်သရောလေးဖြင့် -

“တပည့်တော်တို့ တောက်ဖမ်းနေတုန်း ဘုန်းကြီးတူမ အခမ်းစင်းနေလို့ တပည့်တော်တို့ထော့ချောင်းခွဲသေးတယ်ဘုရား”

“ဘာကွ မင်းတို့တွေ တောက်ဖမ်းရုံတင်မကဘူး၊ ငါ့တူမ ကိုပါ ထော့ချောင်းတဲ့ကောင်တွေ သေပေပေကတား...”

“ရွမ်း ရွမ်း ရွမ်း”
“အား”
“အောင်မလေးဗျ”
“သေပါပြီဗျ”

ဖိုးရွတ်၊ အောင်ဘုနှင့် ကြွတ်နီတို့လည်း ဆရာတော်ကြိမ်လုံးနှင့် လိုက်သဖြင့် အသံကုန်အော်၍ ထော့ချောင်းအောက်သို့ ဆင်းပြေးကြလေသည်။

စော်မင်း(အုပ်)





ဘိုးတော်ဇ



ဘိုးတော်ပြူး



ဘိုးတော်ပွင့်

ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ဝိဇ္ဇာ
 ထွက်ရပ်
 ပေါက်သွားလေသူ
 ဒောင်ကြည်သန်း (ဟောင်ဟေင်္ဂသိ)

ကာလအားဖြင့် လွန်ခဲ့သော မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။ ကျီကံလတ်မြို့အပိုင်၊ ကျံမဉ်၊ မယ်ဆယ် ဆိပ်ရွာလေးသည် အလွန်သာယာလှပသည်။

“ကြာပဒုမ် အင်ဖြန့်ပါလို့ မာလာမုန် ထုံရန့်တွေနှင့် ဝဲကမံရွေဝတ်လွှာ” ဆိုသည့် ကဗျာလေးကဲ့သို့ပင် တစ်ရွာလုံးတွင် ပန်းမျိုးစုံတို့ ပွင့်လန်းနေကြသည်။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူး လေရွှေလေးတွေနှင့်အတူ ပန်းရန့်တို့က တစ်ရွာလုံး ပွေးယုံနေသည်။ ရွာအနီးရှိ စမ်းရေအိုင်တွင် ရေစေ့လီငှက်၊ တင်ကျီးငှက်၊ ငှက်ကြီးဝန်ပို၊ ငန်းငှက်၊ ငုံးငှက်၊ ငှက်ကြား၊ ငှက်တိမ်ညင်း အစရှိသည့် ငှက်အပေါင်းတို့ စမ်းရေခဲသောက် ချိုး၍ ပျော်မြူးနေကြသည်။

ရွာတွင် တောင်သူလယ်သမားများ အများစုနေထိုင် ကြသည်။ တောင်သူလယ်သမားတို့ နွေစပါးများရိုက်သိမ်းပြီး မူပင် အားလပ်ချိန်နားချိန်ရတော့သည်။ မိုးဦးကျစမှစတင်ပြီး နွေအထိကုန်းရုန်းလုပ်ကိုင်ကြသည်။ သူတို့တွေ ပင်ပန်းသည် မထင်ကြ။ ကိုယ့်တဝ ကိုယ့်အလုပ်တွေနှင့် ပျော်နေကြသည်။

လယ်သိမ်းပြီးချိန်ရွာတွင် ရှင်ပြုရဟန်းခံ အလှူမင်္ဂလာ ပွဲများ ရှိလာစမြဲဖြစ်သည်။ အလှူပွဲတွင် ရွာမှကာလသား အပေါင်းတို့ တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ကိုင်ကြသည်။ အလှူ ပွဲတိုင်းတွင် ကာလသားများ အိုးစည်၊ ခိုးပတ်တို့ဖြင့် တီးကြ မှုတ်ကြ၊ ကကြ၊ ခုံကြနှင့် ပျော်မြူးကြသည်။

ရွာအလှူပွဲကြီးပြီးလျှင် ကာလသားတွေ အသောက် အစား အမျှော်အပါးလေးများ ဖက်လာကြသည်။ ထိုအထဲ တွင် မောင်ပွင့်သည် အသောက်တွင် ဗိုလ်မထားသူဖြစ်သည်။ အတီးအမှုတ်ဘက်တွင်လည်း ဝါသနာကြီးသူ တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိသည်။ အရပ် အပုလွန်း၊ မရွည်လွန်းပါ။ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည် ခပ်တင်းတင်း နေတတ်သူဖြစ်သည်။ စိတ်ထားကောင်းပြီး ရိုးဖြောင့်သည်။ ကတိတည်သူ ဖြစ်သည်။ သောကလိုက် စားလိုက် တီးလိုက်၊ မှုတ်လိုက်ဖြင့် ပရမ်းပတာဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပေပေတေတေ နေတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ မောင်ပွင့် ပေတေလွန်းအားကြီးသဖြင့် အရပ်က တစ်ခါတစ်ခါရွဲကြောက် ဖြစ်ရလေသည်။

မောင်ပွင့်သည် ပေါင်းတည်မြို့ အဘဦးဖောင်၊ အမိ ဒေါ်မောဖြူတို့၏ ဒုတိယမြောက်သား ဖြစ်သည်။ အစ်ကို ကိုအံ့ကြီး၊ ညီ မောင်နီထွေး၊ မောင်ဖိုးလေး၊ ညီမ မမယ်မြ၊ မမယ်တင်နှင့် မအို စုစုပေါင်းမွေးချင်းခုနစ်ယောက်ရှိသည်။

မောင်ပွင့်၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ကိုအံ့ကြီးသည် ဟင်္သာတမြို့၊ ဒေါင့်ကြီးရွာတွင် မသိမ်းရှင်နှင့် အိမ်ထောင် တျပြီး နေထိုင်လေသည်။ မောင်ပွင့်သည် အစ်ကိုရှိရာ ထောင့်ကြီးရွာသို့ လိုက်၍ နေထိုင်သည်။

တစ်ချိန်တွင် မောင်ပွင့် လောကီပညာ ဆေးပညာများ ကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး ပညာသင်နိုင်ရန် အစ်ကိုအိမ်မှထွက်ပြီး ရှမ်းပြည်သို့ ခြေဆန့်တက်ခဲ့သည်။ ရှမ်းပြည်ရှိ လောကီပညာ ရှင်ကြီးများထံတွင် တပည့်ခံ၍ နည်းနာနိဿယ အဝဝကို သေချာကန သင်ယူလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် သံဖမ်း ရိပ်ဖမ်း ရုပ်ပြောင်း နှစ်ခွာ အဖြာဖြာသော အတတ်ပညာများကို တတ်ကျွမ်းလာခဲ့သည်။

မောင်ပွင့် ပညာသင်လာရာ အတတ်ပညာ အတော် လေးစုံလာသည့်အခါ အစ်ကိုကြီးရှိရာ ဟင်္သာတ၊ ဒေါင့်ကြီး ရွာသို့ မပြန်တော့ဘဲ ကျီကံလတ်၊ ဖျာပုံ၊ ကွမ်းခြံကုန်း၊ ကျံမဉ်၊ မယ်ဆယ်ဆိပ် အစရှိသည့် ရွာစဉ်အလိုက် လှည့်လည်ပြီး ဆေးကုလေသည်။

မောင်ပွင့်တစ်ယောက် ဆေးလိုက်ကုရင်း မယ်ဆယ် ဆိပ်ရွာတွင် အနေထိုင်များလာသည်။ မောင်ပွင့်သည် ဆေးဝါး လိုက်ကုနေသော်လည်း နဂိုမူလအတိုင်း ရွာက ကာလသား များနှင့် သောက်လိုက် စားလိုက် တီးလိုက် မှုတ်လိုက် ပျော်လိုက်ပိမ်းလိုက်ဖြင့် ပေပေတေတေပင်။

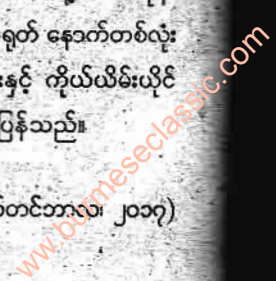
တစ်နေ့ညနေခင်း မယ်ဆယ်ဆိပ်ရွာလယ်လမ်းနံဘေး ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် မောင်ပွင့်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်ပွင့်၊ ဟိုမှာ ငွေယုံကျ၊ မင်းကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်သွားတယ်၊ တို့ရွာမှာ အလှဆုံး ပန်းတောင်ကိုင်နော် မင်းစိတ်ကူးမလွဲနဲ့”

“ပန်းတောင်ကိုင်ကိုင် ဘာကိုင်ကိုင် ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခေါက်ထားစမ်းပါကွာ လှည့်မိရော၊ လာ အရက်သွားသောက် ကြမယ်” ဟုပြောရင်း လှည့်မိကိုလည်ပင်းဖက်ကာ ထုံအတိုင်း အရက်ဆိုင်သို့ သွားကြလေသည်။ အရက်ဆိုင်တွင် -

“မောင်ပွင့်၊ မင်း မူးနေပြီ ရေချိန်လွန်နေပြီ၊ တော်ပါ တော့ကွာ” ဟု လှည့်မိက တားသည်။

“ဟေ့ကောင်လှည့်မိရော၊ ငါ ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်တုန်း က မူးဖူးလို့လဲ မမူးသေးပါဘူးကွာ၊ ဦးတရုတ် နေရာတစ်လုံး ထပ်ချပေးဗျာ” ဟု အားလေးလျှာလေးနှင့် ကိုယ်ယိမ်းယိုင် လျက်က လက်ပြပြီး အရက်ထပ်မှနေပြန်သည်။



မောင်ပွင့် လူမှန်း မသိအောင်သောက်ပြီး မှောက်သွား မှုပင် လှည့်မိက တွဲကာ မောင်ပွင့်အိမ်သို့ လိုက်ပို့လိုက်ရသည်။

တစ်နေ့နံနက်ခင်း မောင်ပွင့်၏အိမ်ရှေ့ရှိ သရက်ပင် ပေါ်တွင် ကျီးကန်းတစ်ကောင် အ. . အ. . အ. . နှင့် သံသာပေးနေသည်။

မောင်ပွင့်က -

“ဒီကျီးကန်းကလည်း ဘာလို့များ မသာသဖူးလာသာ နေရတာလဲ” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျီးသာပြီး မကြာလိုက်ပါ။ မောင်ပွင့်၏ အိမ်ရှေ့သို့ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်နီးပါးခန့် အရွယ်ရှိ သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်ချလာသည်။ အဘိုး ကြီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က နန်းဆန်လှသည်။ ဥပုသ်တော်ဆင် တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် သိုးရင်းအင်္ကျီကိုဝတ်ထားသည်။ ဦးခေါင်း တွင် ကရွတ်ခွေခေါင်းပေါင်းကိုပေါင်းပြီး လက်တစ်ဖက်တွင် စိမ်းပုတီးကို ကိုင်ထားသည်။ အဘိုးကြီးသည် မောင်ပွင့်ထံသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း -

“ငါ့သား၊ အဘ မင့်အိမ်မှာ တည်းခိုပါရစေ” ဟု ခွင့် တောင်းလေသည်။

မောင်ပွင့်က -

“အဘကိုကြည့်ရတာ မန္တလေးဘက် အထေးကြီးကနေ လာခဲ့တဲ့ပုံပဲ။ အဘ ဒီမှာတည်းခိုလို့ ရပါတယ်။ အဘ ကြိုက် သလောက် နေနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

အဘိုးကြီးသည် မောင်ပွင့်အိမ်တွင် တည်းခိုရင်း ရွာသူ ရွာသားများနှင့် အခြားရွာများမှသူတို့ကို ဆေးတုသ ဝေးသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဆေးပညာကို အထူးတတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ကာလနာခေါ် ဝမ်းရောဂါနှင့် မြွေကိုက်ခံရသော သူများကို များစွာကုသပေးရသည်။ အဘိုးကြီး၏နာမည်မှာ ဆရာစဖြစ်သည်။ ဆရာစ ဟူသောနာမည်ကို ရွာသူရွာသား တို့ အခေါ် နည်းသည်။ ကာလနာဆရာကြီး၊ မြွေဆရာကြီး ဟုပင် အခေါ်များကြသည်။

ဆရာကြီးသည် မောင်ပွင့်အား ချောမော၍ -

“ငါ့သား မင်းစက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက် အမှုတွေကို မပြုလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းရဲ့ပင်တိုစိတ်က ခိုးဖြောင့် တယ်။ ကတိသစ္စာ ရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာ မင်းကို ပညာ တွေ သင်ပေးမယ်။ စားသောက်ဖို့အတွက် စိတ်မပူနဲ့ အားလုံး ဆရာတာဝန်ယူမယ်။ ဒုစရိုက်အမှုကိုသာ ရှောင်ပါကွာ”

မောင်ပွင့်က ခေါင်းလေးငုံပြီး -

“သား သောက်စားမူးရစ် ကီးမှုတ်ပျော်ပါးနေတာ မကောင်းမှန်းတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သား မကော်ဘဲ မနေနိုင် သေးဘူး အဘရာ”

“အင်း . . မင်းကလည်း တော်တော်ပြောရခက်သေး တာပဲ” ဟု ပြောရင်း ‘ဆရာကြီးသက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် သည်။

တစ်နေ့နံနက်ခင်းတွင် “မြွေဆရာကြီး . . မြွေဆရာ ကြီး ကျွန်တော့်အိမ်ကိုကြီးကို ကယ်ပါဦး” ဟုအော်ပြီး လူ တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှ ဝင်လာသည်။ ဆရာကြီးက -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အကျိုးအကြောင်းလည်း ပြောပါဦး ကွာ” ဟု မေးလိုက်ရာ -

“ဒီလိုပါဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုကြီး ကျော်သန်း လယ်ထဲကအပြန် ပိုးထိ(မြွေတိုက်ခံရ) လို့ပါ”

“ကဲကဲ စိတ်သိပ်ပူမနေပါနဲ့၊ လူလေးမောင်ပွင့်ရေ ဒီတစ်နေ့တော့ မသောက်နဲ့ကွာ။ အဘအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားလို့ အပြင်ထွက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ အဘကို ကူပါဦး။ ဒီလူနဲ့ မင်းလိုက် သွား၊ အဘ မင်းကို ပညာခဏ အပ်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလက် ပေးစမ်း” ဟု ပြောပြောဆိုဆို မောင်ပွင့်၏ ညာလက်ဝါးကို ဆရာကြီးက သူ၏ညာလက်ဝါးနှင့် သုံးချက်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဟိုရောက်ရင် လူနာရဲ့ မြွေကိုက်ခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာ ကနေ မင်းလက်ဝါးနဲ့ အောက်အက်ကို သပ်ချပေး၊ ပြီးရင် သောက်ရေတစ်ခွက် တောင်းပြီး မင်းညာလက်ညှိုးနဲ့မွှေပြီး လူနာကိုတိုက်၊ မသောက်နိုင်ရင် ပါးစပ်ထဲကို ရေအစက်ချပြီး တိုက်၊ အဘပြောတာတွေ မှတ်မိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်”

“ကဲ ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လိုက်သွားတော့”

မောင်ပွင့် ဆရာလာပင့်သူနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ မောင်ပွင့်တို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေးသွားကြပြီး လူနာ၏အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ဆရာကြီးကိုယ်စား မောင်ပွင့်လိုက်လာသဖြင့် အိမ်သူအိမ်သားတွေက မောင်ပွင့်ကို ပြုံးတူးမြတ်ကြည့်နေ ကြသည်။

မောင်ပွင့်ကတော့ သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် ခပ်တည်တည်ပင်။ မောင်ပွင့် လူနာကိုကျော်သန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သတိလစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မောင်ပွင့်က ဆရာကြီးမှာလိုက်သည့်အတိုင်း မြွေတိုက် ခံထားရသည့် ခြေချင်းဝတ်နေရာမှ ခြေဖျားဘက်သို့ လက်ဝါး အုပ်ပြီး သပ်ချသည်။ အကြိမ်ကြိမ် သပ်ချလိုက်သည်။



မကြာခင် လူနာ သတိရလာပြီး ထထိုင်သည်။ မောင်ပွင့်က
သောက်ရေ တစ်ခွက်တောင်းပြီး ညာလက်ညှိုးနှင့် ရေကို
မွှေသည်။ ထို့နောက် -

“ကိုကျော်သန်း သတိရလာပြီလား။ ကဲကဲ-ရေသောက်
လိုက်ပါဦး” ဟုပြောကာ ရေတိုက်လိုက်သည်။

အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် အိမ်နီးချင်းမှ လူများက
မောင်ပွင့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေကြပြန်သည်။

မောင်ပွင့်တစ်ယောက် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး
အတွေးသစ်များ ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ခြေတစ်လှမ်းချင်း ဖြည်း
ဖြည်းလှမ်းရင်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ မြွေကိုက်ခံခဲ့ရ
သည့် ကိုကျော်သန်း နေကောင်းသွားပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း
အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်လာသည်။

မောင်ပွင့်တစ်ယောက် ကိုကျော်သန်း မြွေကိုက်ခံရ
သည်ကို ကုသပေးရသည့်နေ့မှစ၍ အရက်မသောက်တော့ဘဲ
အိမ်တွင် ငြိမ်နေသည်။ တစ်နေ့ညနေစောင်း လှူငြိမ်း မောင်
ပွင့်အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး-

“ဟေ့ကောင် သွားမယ်လေကွာ”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲကွာ”

“မင်းကလည်း မေးနေရသေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း
သွားသောက်မယ်လေကွာ”

“ငါ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီကွာ”

“ငါ့ကို ပုံပြောနေတာလား”

“ငါ မင်းကို ဘယ်တုန်းကများ ညာပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“အေး၊ တစ်ခါမှတော့ ညာမပြောခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါဆိုလည်း
ငါ သာဓုတစ်ခွန်းတော့ခေါ်ထားမယ် သာဓုကွာ။ မင်းမလိုက်
ရင်လည်း ငါသွားပြီ မောင်ပွင့်ရေ” ဟုပြောဆိုပြီး လှူငြိမ်း
ပြန်သွားလေသည်။

တစ်နေ့နံနက်ခင်း မောင်ပွင့်နှင့် ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းသို့ ဆွမ်းသွားပို့ပေးပြီး အိမ်ပြန်လာနေသည့် မငွေယုံ
တို့ ရွာလမ်းတစ်ကွေ့တွင် ဆုံတွေ့ကြသည်။ မငွေယုံက
မြူးမြရင်း -

“မောင်ပွင့် နင် အရက်မသောက်တော့ဘူးဆို” ဟု
စကားစလိုက်သည်။

“ဘာလဲ နင်က ငါအရက်သောက်နေရင် ငါ့ကို မခင်
တော့ဘူးပေါ့”

“အဲ့ဒီသဘောနဲ့မေးတာ မဟုတ်ရပါဘူး တယ်။ နင်
အရက်မသောက်တော့ဘူးကြားရလို့ ငါအရမ်းဝမ်းသာလို့ပါ။

နင်သောက်သောက် မသောက်သောက် နင့်ကိုငါ အမြဲခင်
နေတဲ့ သူပါဟာ”

“အေးပါ။ ငါအရက်ဖြတ်လိုက်ပြီ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဘာလဲဟဲ့ နင့် ဒါပေမဲ့ကြီးက”

“ဒီလိုပါဟာ။ ငါ အရက်မသောက်တော့ပေမယ့် ရွာ
အလှူပွဲ တထိန်ပွဲတွေမှာတော့ ငါအိုးစည် ဒိုးပတ်တွေတီးရင်း
ဒီက ပန်းတော့ကိုင်အလှလေး ငွေယုံကို ငေးကြည့်နေဦးမှာ”

“သွားပါ။ ဟိုတုန်းကတော့ မူးနေပြီး ခပ်တည်တည်
ကြီးနဲ့ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာ”

“အခုတော့ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ပေါ့”

“သွားပါ။ အခုမှလာပြီး အတိပိုပြမနေနဲ့”

“မသွားဘူး။ ချစ်တယ်လို့ပြောမှ”

“သွားပါတော့ဟာ။ ဟိုးရှာရှာတော့အင်ပိုင်းက ခေါ်ယူ
ပေးကြီးတဲ့အဖွဲ့ လာနေကြပြီ”

“ဒါဆို ချစ်တယ်လို့ မြန်မြန်ပြောပေါ့”

“နင် သိပ်ခွတ်ကျတာပဲဟာ။ ကဲ ချစ်တယ် ချစ်တယ်
ချစ်တယ် သွားပါတော့”

ငွေယုံ၏ ရွှန်းလှဲနေသည့်မျက်နှာ၊ သမင်မျက်လုံးလေး
နှင့် ချစ်မျက်စောင်းလေးက မောင်ပွင့်၏ နှလုံးသားဆီသို့
တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မေတ္တာလှိုင်းများ
တုန်ခါပြီး ရောယှက်လို့နေပေလိမ့်မည်။

မောင်ပွင့်သည် ဆရာကြီးထံမှ ပညာများကို တစ်
တစ်စသင်ယူသည်။ ပညာများကို ကောင်းစွာသင်ယူလာရာ
ခြောက်လခန့်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ စာစီနေ့တွင် ဆရာကြီးက

“သား လူလေး။ အဘ အညာသွားဦးမယ်။ ကောင်း
ကောင်းနေပြီး ပညာတွေကို ကြိုးစားလေ့လာထား ကြားလာ

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ စိတ်ချပြီးသာသွားပါ”

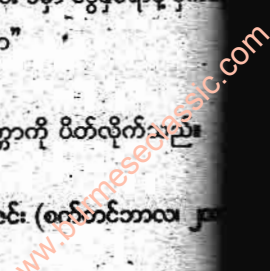
ဆရာကြီးသည် သုံးလခန့်ကြာသောအခါ ပြန်ရောက်
လာလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ သွားလိုက် လာလိုက်၊ မောင်ပွင့်
ပညာသင်လိုက်နှင့် အချိန်ကာလတို့သည် ကြာညောင်း
ခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ခန့်ထွက်စဉ် မောင်ပွင့် ဆရာစကား
များယွင်းချွတ်ချော်လျှင် ဆရာကြီးက အတပ်သိလေသည့်

တစ်ခါတွင်-“သားလူလေး ဒီမှာ ငွေနှစ်ရာနဲ့ ငှက်
သီးတစ်ဖိုး သေတ္တာထဲထည့်ကွာ”

“ထည့်ပြီးပြီ အဘ”

ဆရာ ကြီးသည် သေတ္တာကို ပိတ်လိုက်သည်။



“သား သော့ယူထား၊ အဘ ခရီးသွားစရာရှိတယ်။ သော့ကို ကောင်းကောင်းသိမ်းထား သေတ္တာကိုမဖွင့်နဲ့” ဟု အကြားပြီးနောက် ဆရာကြီး ခရီးထွက်သွားသည်။

ဆရာကြီးခရီးသွားနေစဉ် မောင်ပွင့်တွင် ငွေနေကြေးရေး ကျပ်တည်းမှုဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စားရ သောက်ရ အဆင်မပြေဘဲ အသုံးအစွဲ ကျပ်တည်းခြင်းနှင့် တွေ့ကြုံလာသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ပွင့်သည် သေတ္တာထဲမှ ငွေကို သူသုံးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘သေတ္တာထဲကငွေကို ယူသုံးလိုက်မယ်ကွာ၊ မဖြစ်သေးဘဲ သားလေး ဆရာ့စကားကို နားမထောင်းရာကျမယ်’ ဟု မောင်ပွင့်စိတ်ဝယ် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေသည်။

သေတ္တာထဲမှငွေကို ယူမသုံးမိရန် မောင်ပွင့် စိတ်ကို အတော်ပင် တင်းထားရလေသည်။ စိတ်ကိုတင်းထားရင်း အဖင် ငွေကိုယူသုံးလိုစိတ် သုံးခါဖြစ်ပေါ်လေသည်။ ဖြစ်ပေါ်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်တိုင်း ဆရာကြီး၏အမှာစကားကို ကြားယောင်၍ သေတ္တာကို မဖွင့်မိတော့ပါ။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဆရာကြီးပြန်ရောက်လာသည်။

“သားလူလေး၊ မင်းမှာငွေသုံးပြတ်လို့ သေတ္တာထဲကငွေ သူသုံးဖို့ သုံးခါကြံစည်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မောင်ပွင့်သည်- ‘ငါ့စိတ်အကြံကို အဘက သိနေပါသား’ ဟု တွေးမိရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ” ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ငါတပည့် အဆင်းအရ မခံနိုင်သေးဘူး၊ လောကဝတ်ကို နှင်ဆိုင်နိုင်မှ အရာရာရာကို အောင်မြင်မှုရမှာ လူလေးရ” ဆရာကြီးသည် မောင်ပွင့်အား မြည်တွန်တောက်တီး ဆုံးမပြီးလျှင် သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သေတ္တာထဲတွင် ငွေထုပ်ပျောသီးမှာ မပုပ်မသိုးဘဲ ပကတိအတိုင်းရှိနေသည်။ ငွေအားလည်း တိုးပွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဆရာကြီးဦးစသည် မောင်ပွင့်အား ဆေးပညာ၊ မြေပညာ၊ အင်းပညာ၊ စမပညာ၊ လောကီပညာ အစရှိသော အရာရိပ်စွဲအတတ်ပညာတို့ကို သင်ကြားပေးသည်။ မောင်ပွင့်သည် ပါရမီရှိသူ၊ ကြိုးစားသူဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးသင်ကြားပေးသမျှ ပညာရပ်များကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်လေသည်။ ဆရာကြီးသည် မောင်ပွင့်နှင့်အတူ နေလာခဲ့ရာ ခုနစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ အိမ်မှ အစပျောက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆရာကြီးမရှိသည့်နောက် မောင်ပွင့်သည် ဆရာကြီး၏ သတင်းကို စုံစမ်း၍ လိုက်လံရှာဖွေသည်။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့တတ်သော်လည်းပဲ ဆရာကြီးကိုကား မောင်ပွင့် ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။

ဆရာကြီး အိမ်မှထွက်ခွာသွားပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ကျံမင်းရွာသို့ ရောက်လာသည်။ ရသေ့ကြီးသည် ပေရည်ပတ်နေသော သစ်ခေါက်ဆိုးသက်န်းကို ဝတ်ရုံထားသည်။ ဦးခေါင်းထက်ရှိ ဒေါက်ချာကလည်း အရောင်မှိန်ပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသည်။ လူအများက အရှူးကြီးဟု သမုတ်ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ခံရလောက်အောင်ပင် အကြည့်ရ ဆိုးနေသည်။ ရသေ့ကြီးသည် မောင်ပွင့်၏ အိမ်သို့ရောက်ချလာသည်။ မောင်ပွင့်ကို တွေ့လျှင် -

“ဆရာ့ရဲ့တပည့် မောင်ပွင့်ဆိုတာ မင်းလားကွ” ဟု မေးလေသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဘရသေ့”

“မင်းရဲ့ဆရာ ဆရာစက ငါနဲ့ရင်းချာတဲ့ မိတ်ဆွေကွ၊ ဆရာ့ရဲ့ တပည့်ဆိုတော့ မင်းဟာ ငါရဲ့တပည့်လည်း ဖြစ်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ မင်းအိမ်မှာနေမယ်”

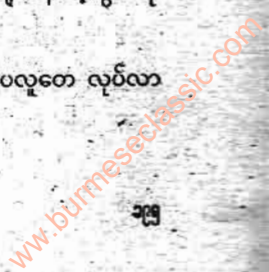
“သားရဲ့ ဆရာ့ကို ရှာမတွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဆရာအစားရတာပေါ့၊ ဘရသေ့ ဒီမှာ နေချင်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်” ဟု မောင်ပွင့်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရသေ့ကြီးသည် မောင်ပွင့်၏ အိမ်မှာပင် သီတင်းသုံးနေထိုင်လေတော့သည်။

ရသေ့ကြီး၏နာမည်မှာ ဆရာပြုံးဖြစ်သည်။ ရပ်သူရွာသားများက ရသေ့အရှူးကြီးဟု ထင်မှတ်ကြလေသည်။ ဆရာကြီးသည် ရံဖန်ရံခါ တောထဲသို့ လှည့်ပတ်သွားလာ၍ အဆိပ်ပြင်းထန်စွာ မြွေများကို ခါးပိုက်နှင့်ထည့်ပြီး ယူလာတတ်သည်။ တစ်နေ့ မောင်ပွင့် ထမင်းစားနေစဉ် ရသေ့ကြီးသည် တံတွေး၊ ချွဲများကို ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်တွေထဲသို့ ထွေးထည့်လိုက်သည်။ မောင်ပွင့်က -

“ဘရသေ့ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု မေးလျှင် ရသေ့ကြီးက -

“အေး . . . မင်း စားချင်စား မစားချင်နေပေါ့ကွာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မောင်ပွင့်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လူပေလူတေ လုပ်လာသည့် စိတ်လေးကရှိသည်။



ရသေ့ကြီးတံတွေး ထွေးထားသော ထမင်းဟင်းတို့ကို မရွံ့မရှာ ပြောင်အောင်စားပစ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင်လည်း မောင်ပွင့်ထမင်းစားနေစဉ် ရသေ့ကြီးသည်နှပ်များညစ်ပြီး ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပြန်သည်။ မောင်ပွင့် ဘာမှမပြောဘဲ ထမင်းဟင်းတို့ကို ကုန်အောင်ဆက်စားလိုက်သည်။ ရသေ့ကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ ညစ်ပတ်သော အမူအရာများကို ပြုလုပ်တတ်လေသည်။

ရသေ့ကြီးသည် မောင်ပွင့်၏အိမ်တွင် သီတင်းသုံးလာရာ တစ်နှစ်ခန့်ပင် ကြာလာခဲ့လေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ရသေ့ကြီးက-

“မောင်ပွင့် မင်းဟာဆရာရဲ့ သည်းညည်းကို အထူးခံနိုင်တဲ့ သတ္တိလည်းရှိတယ်။ ဆရာကိုလည်း ချစ်ကြောက်ရုံသေတယ်။ မင်းဟာ တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ဆရာ မင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“အဘရာ ဒါတွေ လာပြောမနေပါနဲ့ အဘကို သားယုံကြည်လေးစားချစ်ခင်ပြီးသားပါ”

“အကြောင်းရှိလို့ ပြောနေရတာ တပည့်ရဲ့ ဆရာအညာရပ်ဌာန ပုံရိပ်သို့ သွားမယ်။ မင်း မကြာခင်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ရသေ့ကြီးသည် မောင်ပွင့်အား မှာစရာရှိသည်များမှာ ထားပြီး နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရသေ့ကြီးထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ရက်များမကြာမီ မောင်ပွင့်ပုံရိပ်သို့ လိုက်သွားသည်။ ပုံရိပ်သို့ရောက်လျှင် ဆရာရသေ့ကြီး ချိန်းဆိုးထားသောနေရာသို့ သွားသည်။ မောင်ပွင့် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် ကြည့်နေစဉ် -

“လူလေး ဒီကိုလာ” ဟု ရသေ့ကြီးက မောင်ပွင့်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“လူလေး ဒီနေ့လာမှာသိလို့ ထွက်စောင့်နေတာ တို့ဒီကနေ ခရီးဆက်ရမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ အဘ”

“ဒီပုံရိပ် တစ်ဖက်ကမ်း ခပ်ယွန်းယွန်းမှာရှိတဲ့ သစ်ထောင့်ရွာကို သွားရမှာ”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သစ်ထောင့်ရွာသို့ နေမဝင်ခင် အရောက်သွားကြသည်။ သစ်ထောင့်ရွာအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဘုရားငါးဆူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘုရားငါးဆူသည် သပ္ပာယ်လှသည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ရသေ့ကြီးက -

“လူလေး မောင်ပွင့်ရေ အဘတို့ ဒီဘုရားမှာပဲ နေကြမယ်”

မောင်ပွင့်က “ဟုတ်ကဲ့ အဘ” ဟု ပြောကာ ပါလာသော အထုပ်အပိုးတို့ကို ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်းရှိ သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် အဖို့သစ်သစ်တို့ကို ရှင်းလင်းလှည်းကျင်းသည်။

● ဘုရားငါးဆူအနီးတွင် စမ်းချောင်းလေး ရှိသည်တော့အုပ် တောတန်းလေးမှ စီးဆင်းလာသော စမ်းချောင်းလေးဖြစ်သည်။ စိမ့်စမ်းရေတို့ ကြည်လင်အေးမြနေသည်။ စမ်းချောင်းလေးထဲတွင် ငါးကလေးများ ကူးခွတ်ပျော်မြူးနေကြသည်။ စမ်းချောင်းလေးတစ်လျှောက်ရှိ ချုံပုတ်လေးများ အနီးတွင် တောပန်းကလေးများ ပွင့်လန်းနေကြသည်။ အဝေးတွင် တောပန်းရနံ့တို့က သင်းယုံနေသည်။ သစ်ထောင့်ရွာအနီး ဘုရားငါးဆူသည် သူတော်စင်တို့ တရားဘဝအားထုတ်ရန်ကောင်းသော ချမ်းမြေ့သည့်နေရာဖြစ်သည်။

ဘုရားနှင့် မောင်ပွင့်သည် ဘုရားငါးဆူတွင် သီတင်းသီလဆောက်တည်လျက် လောကီပညာများကို အားထုတ်လေ့လာကြသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး သီလဆောက်တည်သမထဘဝနာပွားများကြသည်။ လောကီပညာများကို အထုတ်လေ့လာခဲ့ကြရာ အဓိဋ္ဌာန်ရက် စေ့မြောက်လာသည်။ ထစ်နေ့နံနက် -

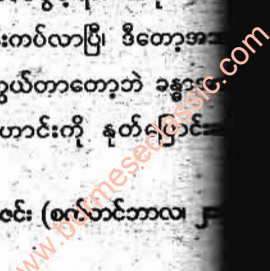
“လူလေးမောင်ပွင့် အဘမှာ အရေးအကြီးဆုံး အရာကို ရောက်လာပြီ”

“ဘာတွေများ အရေးကြီးလာလို့လဲ အဘရ”

“ဒီလို လူလေးရဲ့ ဇာတိကြောင့် လူ့ဘဝခန္ဓာဖြစ်ရလာတယ်။ ဇာတိဆိုတာ ခန္ဓာဖြစ်မှုပေါ့။ ဇာတိရှိလာလေ ဇရာလည်း ရှိလာတယ်။ ဇရာဆိုတာ ရင့်ရော်အိုမင်းမှုပေါ့တာ။ ဇရာနောက်က မရုဏလိုက်လာတယ်။ မရုဏဆိုတာ ပျက်မှုပဲ။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ သေခြင်းတင်ပေါ့ကွာ။ လူတိုင်း ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရုဏ တရားတွေထူးပြီးလို့ မလွတ်နိုင်ကြဘူး။ နိဗ္ဗာန်မရမချင်း သံသရာ လည်ကြရတာ”

“အဲ့ဒါနဲ့ အဘအရေးကြီးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ အဘ”

“ဆိုင်ပါသကော မောင်ပွင့်ရ၊ အခု အဘအိုမင်းလို့ မရုဏပျက်မှုက နီးကပ်လာပြီ။ ဒီတော့အဘခန္ဓာဟောင်းကို မချစ်ခင် မတွယ်တာတော့ဘဲ ခန္ဓာဟောင်းလုပ်မယ်။ အဘရဲ့ ရုပ်အံ့ဟောင်းကို နုတ်ပြောင်း



ဆတ်တန်ခိုးနဲ့ အမှတ်တစ်ဖိုး မသွင်မယွင်းရအောင် သေခြင်း
ဆိုခေါ်တဲ့ သမုတီမရဏဓာတ်နဲ့ အဘရဲ့ခန္ဓာကို အစ
ဆတ်မှတ် လူလေး၊ အဘပြောတာတွေ သေသေချာချာ
ဆည်းထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအဘ၊ သားတစ်သဝေမတိမ်း မှတ်
သားလိုက်နာပါမယ်”

“အေး . . . ငါ့ သားကို အဘစိတ်ချပါတယ်” ဟုပြောပြီး
ရသေ့ကြီးက မောင်ပွင့်ကို ဆက်လက်မှာကြားပြန်လေသည်။

“အဘရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို လုံခြုံတဲ့သေတ္တာထဲမှာ
ဒီဆေးသုံးလုံးနဲ့ အတူထည့်ပြီး လုံအောင်ပိတ်ထားရမယ်၊
ပြီးရင် တောတန်းထဲကို သယ်သွားပြီး မြေမှာထားရမယ်၊
သေတ္တာကို အဆင်ပြေမယ့်နေရာမှာ သေချာထားပြီး လူလေး
ဆတ်တစ်လကြာအောင် စောင့်ပေးရမယ်၊ ငါ့ကိုပစ်ပြီး ဘယ်မှ
သွားပါနဲ့၊ သွားရင် အဘ ခန္ဓာပြတ်ပြီး သေလိမ့်မယ်။

အဘအပေါ် မေတ္တာ ကရုဏာထားပြီး ဆရာလို
ဆတ်သွင်၊ ဖခင်လို တစ်သွယ်၊ မိခင်လိုတစ်ဝ အမြတ်တနိုး
ထားပြီး စောင့်ရှောက်ရစ်ပါ။ အဘရဲ့အသက်ကို လူလေးရဲ့
ဆတ်ထဲမှာ အပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဖျက်တွေကများမယ် လူလေး၊
ဘူးကလိုက်လို့ ဆင်စိုက်က ထိုးမယ့်ဟန်တွေ တွေ့လာရင်
ထည်း လူလေး မပြေးလေနဲ့၊ ပျိုကညာလေးတွေ ကမ္မဒိဒ္ဓိနဲ့
စိတ်ရှိတိုင်း လူလေးကို ပေါင်းမယ်လို့ ဦးခေါင်းကျောသပ်ပြီး
ပြောလာရင်လည်း မပါလိုက်နဲ့ မာယာတန်ခိုးအမျိုးမျိုး
မှတ်လာကြလိမ့်မယ်။ အဖျက်မရှောင် ယောင်တောင်တောင်
အထင်မှားပြီး ငါ့သား အပြစ်ပြုမိရင်တော့ အဘသေဆုံးရ
လိမ့်မယ်။

တစ်လမစေ့ခင်လည်း သေတ္တာကို မဖွင့်လေနဲ့၊ ဖွင့်ရင်
အဘမုချခန္ဓာပြတ်ပြီး မထူနိုင်ဘဲ မခိုင်ညှိုးနွမ်း အသေဆန်းနဲ့
သေလိမ့်မယ်။ အဘအပေါ် မေတ္တာထားပြီး ဖခင်ရင်းလို
သနားပါမှ အဘ သုခုမ်းသာရလိမ့်မယ်။ သားရဲ့ကျေးဇူး
စိတ်ထူးကို ရွှင်မြူးသာယာ အဘ ဆပ်မှာပါ။ ဆရာစနဲ့
အဘသင်ပြထားတဲ့ ပညာတွေကို ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး
အဘလို ပေါက်မြောက်အောင်လုပ်ပါ။ အဘ နောက်ကို
ထိတ်ခဲ့ပါ။ အရိယေတ္တယျဘုရားရှင် ကံကော်ပုလ္လင်ထက်မှာ
ခွင့်လာတဲ့အခါ သားနဲ့အဘ အတူတကွ ဖူးမြော် ကြည်ညို
ပြမယ်”

“စိတ်ချပါ အဘ၊ သား အသက်နဲ့လဲပြီး အဘကို
ဘာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်”

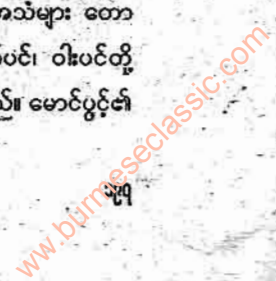
“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါတယ် သားတပည့်
မောင်ပွင့်ရယ်”

ရသေ့ကြီးသည် တပည့်မောင်ပွင့်ကို ပြောဆိုမှာထား
သင်ကြားဆုံးမပြီး မကြာမီ တစ်စုံတစ်ခုသော ရောဂါဝေဒနာ
မကပ်ရောက်ဘဲ အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး ထွက်လေ
ဝင်လေ ချုပ်လေသည်။ သစ်ထောင့်ရွာမှ လူများသည် -

“ဟေ့- ဘုရားငါးဆူက ရသေ့ကြီး ပျံတော်မူသွားပြီ၊
သေသွားပြီ မင်းတို့သိကြရဲ့လား” ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောကာ တစ်ရွာလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ကုန်သည်။

ရသေ့ကြီး သေပြီဟူသော ကောလာဟလဖြစ်ပြီး
နောက် မကြာမီ မောင်ပွင့်သည် ခိုင်ခံ့သော အခေါင်းပုံ
သဏ္ဍာန်တစ်လုံး အမြန်ပြုလုပ်သည်။ ပြီးလျှင် ဆရာရသေ့
ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို သေတ္တာထဲသို့ထည့်သည်။ ဆေးလုံး
သုံးလုံးကိုပါ လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ထုပ်ပြီး ဦးခေါင်းဘက်တွင်
ထည့်လိုက်သည်။ သေတ္တာကို လုံအောင်သေချာပိတ်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် မောင်ပွင့်သည် သေတ္တာကို သစ်ထောင့်ရွာ
နှင့် အတော်အလှမ်းဝေးသော တောတန်းတစ်ခုသို့ သယ်
ဆောင်သွားသည်။ မောင်ပွင့် တောတန်းအတွင်းဝိုင်းသို့
ရောက်လျှင် စမ်းချောင်းလေးနှင့် စိမ့်စမ်းရေအိုင်တစ်အိုင်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ စမ်းချောင်းအနီးတွင်ရှိသော တောင်ပို့
နှစ်ခုအကြား မြေညီနေရာလေးကို တွေ့လိုက်လျှင် ‘အင်း -
သေတ္တာ ဒီနေရာမှာထားရင် ကောင်းမယ်’ တု တွေးပြီး
သေတ္တာကို နေရာတကျ ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မောင်ပွင့်
စမ်းချောင်းထဲတွင် လက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ်ပြီး စမ်းရေကို
တဝသောက်လိုက်သည်။ စမ်းရေအိုင်ဘက်မှ လေပြည်
လေညင်းလေး ဝေ့တိုက်လာသဖြင့် မောင်ပွင့်ရင်ထဲအေးမြပြီး
အမောပြေသွားသည်။

တောတန်းလေးအတွင်း သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်များကြောင့်
နေမဝင်မီပင် ရီမှောင်ဖိုးလာသည်။ မောင်ပွင့်တစ်ယောက်
ဆရာအနားမှ မခွာဘဲ စောင့်ရှောက်နေလေသည်။ တဖြည်း
ဖြည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန် ရောက်လာသည်။ လက
မသာ ကြယ်ရောင်လေးများသာ မှုန်ဝါးဝါးလင်းနေသည်။ ညဉ့်
ငှက်များအော်သံ၊ ချေဟောက်သံတို့ကို ကြားနေရသည်။
ရုတ်တရက် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တို့၏ထိပ်ဘက် ကောင်းကင်တွင်
လေပြင်းများတိုက်ခတ်ပြီး ဝေါ ဝေါ ဝေါ အသံများ တော
ထန်းတစ်ခုလုံး မြည်ဟိန်းသွားသည်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တို့
အောက်ခြေတွင်ကား လေငြိမ်လျက်ရှိနေသည်။ မောင်ပွင့်၏



စိတ်တွင် 'တောခြောက်တာ ဖြစ်မယ်' ဟု တွေးရင်း ဆရာ ရုပ်အလောင်းရှိရာ သေတ္တာဘေးတွင် သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြပ်နေသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မြည်ဟည်းသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တစ်နေ့ညနေခင်း ကျားကြီးတစ်ကောင် စမ်းချောင်းတွင် ရေလာသောက်သည်။ ကျားကြီး၏ ကိုယ်လုံးတွင် ရွှေဝါရောင်အမွှေးအစင်းကြောင်းများ ပေါ်လွင်ပြီး လှပလွန်းသည်။ ကျားကြီး ရေသောက်အပြီးတွင် မောင်ပွင့်ထံသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မောင်ပွင့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ မောင်ပွင့်က အနီးရှိ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ဝါးလုံးခြောက်တစ်လုံး ပေါ်ကို ဆက်တိုက်ရိုက်လိုက်ရာ ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ် အသံများ ညံ့သွားသည်။ ကျားကြီး ထိတ်လန့်ပြီး နောက်ကျွမ်းပစ်၍ တောအုပ်အတွင်းသို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မောင်ပွင့် ဆရာအနားမှ မိခွာဘဲ စောင့်ရှောက်လာရာ တွင် စားမှုသောက်မှုအတွက် ပမူရပါ။ မောင်ပွင့် ထမင်းစားခါနီးတိုင်း အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်နေသော ထမင်းဟင်းတို့သည် ထမင်းအုပ်၌ နေ့စဉ်ရှိနှင့်နေလေသည်။ တစ်နေ့ မောင်ပွင့် ထမင်းစားနေစဉ် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပေါင်လုံးခန့် ရှိသော စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင် ဝါးဖျဉ်းထောင်ပြီး မောင်ပွင့်တို့ကြည့်နေသည်။ မောင်ပွင့်က -

"ဟေ့ကောင် ငါ့ကို လာညှို့ မနေနဲ့ ငါမန္တန်ရွက်ပြီး ချုပ်ထားလိုက်ရင် မင်းမလှုပ်နိုင်ဘဲနေမယ် သွားသွား" ဟု ပြောရင်း အနီးရှိ လက်သုတ်ပဝါကို လုံးထွေး၍ မြွေကြီးထံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ မြွေကြီး လျှာတစ်လစ်လုပ်ကာ ဝါးရုံတောဆီသို့ လျှောခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

မောင်ပွင့်တစ်ယောက် ဆရာအလောင်းကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းစောင့်ရှောက်လာရာ နှစ်ပတ်ပင်ကျော်လာခဲ့လေပြီ။ တစ်နေ့ညဉ့်သန်းခေါင်းယံအချိန်တွင် မောင်ပွင့်မွေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဆင်အော်သံများကြောင့် မောင်ပွင့်လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်ရာ စမ်းရေအိုင်ထဲတွင် တောဆင်ရိုင်းတစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လရောင်အောက်တွင် ဆင်ရိုင်းများ ရေသောက်ကာ ပျော်မြူးအော်ဟစ်နေကြသည်။ မောင်ပွင့် ရင်တလုပ်လှုပ်ခန့်ကာ ဆင်အုပ်ကို မမှိတ်မသုန် စောင့်ကြည့်နေသည်။ မကြာခင် တောဆင်ရိုင်းတွေ စမ်းချောင်းနံဘေး အတိုင်း တောအုပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါမှပင် မောင်ပွင့် သက်မြင်းချပြီး အသက်ဝအောင် ရှူနိုင်ပါစော့သည်။

တစ်နေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန် လေမတိုက်ဘဲ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ လှုပ်ယမ်းကာ တဝန်းဝန်းမြည်ပြီး ကျောက်စရစ်ခဲများ မောင်ပွင့်၏ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ကျလာသည်။ မောင်ပွင့်က လေးခွနှင့်လောက်စာလုံးကိုယူကာ "မင်းတို့တွေ မေတ္တာပို့လို့မှ မရကြတာ၊ ကဲကွာ ကဲကွာ" ဟု ပါးစပ်ကပြောရင်း လေးခွနှင့် ဦးတည့်ရာ လျှောက်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှပင် ဝန်းဝန်းမြည်သံများ ထိတ်ပြီး ကျောက်စရစ်ခဲများ အကျရပ်သွားသည်။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း မောင်ပွင့် စမ်းချောင်းထဲတွင် ရေဆင်းချိုးနေစဉ် တောဝက်ကြီးတစ်ကောင် စမ်းရေအိုင်တွင် ရေလာသောက်သည်။ တောဝက်ကြီးကို မောင်ပွင့်မြင်လိုက်ရသဖြင့် စမ်းချောင်းအစပ် ချုံအကွယ်တွင် ခေါင်းလေးဖော်ကာ ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။ တောဝက်ကြီးသည် နှာခေါင်းကို ဝှိုးပေါ် သို့မော့ပြီး ရှူးရှူးရှဲရှဲလှုပ်ကာ အနံ့ခံနေသည်။ ခဏအကြာတွင် တောဝက်ကြီး တစ်ကရိုးတည်း ဝါးရုံတောဆီသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှပင် မောင်ပွင့် အေးအေးဆေးဆေး ရေချိုးနိုင်တော့သည်။

တစ်ည ညဉ့်ဦးယံကာလလေးတွင် ငှက်ဆိုး တစ်ကောင် ဂစ် ဂစ် ဂစ် နှင့် အော်မြည်ပြီး မောင်ပွင့်၏နံဘေးမှ ဖြတ်ပျံသွားသည်။ လေအဝေ့တွင် ညစဉ်ရနေကျ တောပန်းရနံ့တို့အစား အမုတ်အနံ့အသက်ဆိုးကို မောင်ပွင့် ခံစားလိုက်ရသည်။ ထူးခြားနေသဖြင့် မောင်ပွင့် သတိထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်ကြည့်နေစဉ် ဟီး ဟီး ဟီး ဟား ဟား ဟား ချောက်ချားဖွယ်ရာ အသံများနှင့်အတူ လူရိုက်မည်းမည်းများကို လရောင်အောက်တွင် မသိမကွဲတွေ့နေရသည်။ ထိုအခါ မောင်ပွင့်က ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို အသံထွက်ရွက်ပြီး ပုထိုးထိုင်စိပ်နေလိုက်သည်။ မကြာမီ အနံ့ဆိုးများ၊ အသံဆိုးများ အရိပ်မည်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မောင်ပွင့် ဆရာအလောင်းကို စောင့်ရှောက်လာရာ တစ်လပြည့်ရန် တစ်ရက်သာလိုတော့သည်။ ထိုနေ့ နေဝင်ရီတရော အချိန်ကတည်းက လေပြည်လေညင်းလေးတွေ တိုက်ခတ်နေသည်။ လေအဝေ့တွင် စိမ်းရွှေရွှေမွှေးရနံ့တို့ မောင်ပွင့်၏ အနီးတွင် မွှေးပျံ့နေသည်။ မောင်ပွင့် မွှေးရနံ့တို့ကို ရှူရှိုက်မိပြီး စိတ်တွေ လန်းဆန်းလာသည်။ အားအင်ပြည့်ဝလာသလို ခံစားလာရသည်။ နေဝင်မိုးချုပ်ပြီး မကြာသလောက် ဝါးရွက်တို့အကြားမှာ ငွေလရောင်တွေ ပြာထွေလာသည်။ မွှေးရနံ့တို့လည်း ပိုပြီးသင်းပျံ့လာသည်။



လရောင်အောက်တွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် စမ်း
 ချောင်းကလေးကိုဖြတ်ပြီး မောင်ပွင့်ထံသို့ လျှောက်လှမ်းလာ
 နေသည်။ တစ်ယောက်က အသားဖြူပြီး မျက်နှာဝိုင်းသည်၊
 ခြေချောင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က အသားညိုပြီး
 မျက်နှာသွယ်လှသည်။ ညိုချောလေးဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်
 လုံး ကိုယ်ဟန်အနေအထားပြည့်ဖြိုးပြီး အချိုးကျနေလှသည်။
 ခြေဝါရောင် ချိတ်ထဘီဆင်တို့ကို ရင်ရှားဝတ်ထားကြသည်။
 စိမ်းနုရောင် ပဝါပါးကို ခြုံရုံထားကြသည်။ ရွှေရင်အစုံ မိမိ
 မောက်မောက်တို့က စိမ်းနုရောင်ပဝါပါးအောက်တွင် ပေါ်လွင်
 နေသည်။ မောင်ပွင့် မှင်တက်မိကာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
 တို့ ပြုံးတူးကြောင်တောင် ကြည့်နေသည်။ မိန်းကလေး
 နှစ်ယောက် မောင်ပွင့်၏ အနားသို့ကပ်လာပြီး ဖြူချော
 မိန်းကလေးက-

“မောင်လေး ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ငှက်တုတ်တုတ်
 နဲ့ ပျင်းစရာကြီး၊ လာ အစ်မတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဖျော်ကြရ
 အောင်လေ” ဟု အသံချွေးလေးနှင့်ပြောလာသည်။

ညိုချောလေးက “လာလေ၊ ခင်ကလေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်
 ခဲ့ပါလား၊ မောင်လေးရယ်” ဟု ပြောရင်း ညိုမျက်လုံးလေးနှင့်
 မောင်ပွင့်၏မျက်စိကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

မောင်ပွင့် ရင်တွေ တခုတ်ခုတ်ခုန်လာသည်။ အချစ်
 ဇောစိတ်တွေ တက်ကြွလာပြီး ယောင်တိယောင်ချာ ရိဝေဝေ
 ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ် ဘရသေ့ ပြောခဲ့သည့် ‘ပျိုတညာလေး
 တွေ ကမ္ဘာပိဋိနဲ့ စိတ်ရှိတိုင်း လူလေးကို ပေါင်းမယ်လို့ ဦးခေါင်း
 တော့သပ်ပြီး ပြောလာရင်လည်း မပါလိုက်နဲ့ မာယာတန်ခိုး
 အမျိုးမျိုးဖျက်လာကြလိမ့်မယ်၊ အဖျက်မရှောင် ယောင်
 တောင်တောင် အထင်မှားပြီး ငါ့သား အပြစ်ပြုမိရင်တော့
 အဘ သေဆုံးလိမ့်မယ်” ဆိုသည့် စကားသံများကို ကြား
 ယောင်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း ရွာမှ ပန်းတောင်ကိုင်
 ငွေယုံ၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုလည်း ပြေးမြင်လိုက်သည်။
 မောင်ပွင့်သတိရကာ အသိဝင်လာပြီး “သွားကြ သွားကြ
 ဗြိတ္တာမတွေ ငါ့ကိုလာပြီး မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့ ပုတီးနဲ့ရိုက်မစ်
 မယ်” ဟု အော်ပြောရင်း ပုတီးကိုင်ပြီး တအားလွှဲရိုက်ရန်
 ရွယ်လိုက်ရာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် စီးချောင်းဘက်သို့
 ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မောင်ပွင့် ဆရာအလောင်းကို စောင့်ရှောက်လာရာ
 တွင် အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။
 မလျှော့သော ရွှံ့၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ သတ္တိတို့ဖြင့် ဆရာရသေ့

အပေါ် ဖခင်းရင်းကဲ့သို့ စိတ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်သည်။
 ဆရာရသေ့ မှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်လပြည့်မြောက်ပြီး
 တစ်ရက်အလွန်တွင် မောင်ပွင့် သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ- ဆရာ မရှိတော့ဘူး” ဟုပြောရင်း မောင်ပွင့်
 အံ့ဩသွားသည်။ သေတ္တာထဲတွင် ဆရာရသေ့၏ ခန္ဓာကိုယ်
 နှင့် ဆရာဆေးလုံးများကို မတွေ့တော့ပါ။ ဆေးလုံးသုံးလုံးကို
 ထုပ်ပြီး ထည့်လိုက်သော လက်ကိုင်ပဝါကိုသာ တွေ့လိုက်
 ရသည်။ မောင်ပွင့် ဆရာ၏ရုပ်အလောင်းကို မတွေ့ရသဖြင့်
 ရင်ထဲဟာပြီး ဝမ်းနည်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ဖန်
 ဆရာရသေ့ ထွက်ရပ်ပေါက်အောင်မြင်သွားပြီ ဟူသော
 အသိဖြင့် မောင်ပွင့်ရင်ထဲတွင် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပီတိ
 ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

တစ်ဖန် ဆေးထုပ်သည့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကြည့်
 ပြီး တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်လာပြန်သည်။
 ထမင်းအုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်ရာ ထမင်းက မရှိပါ။ ဒါတိုင်းလို ထမင်း
 အုပ်ထဲ ထမင်းအလိုလို ရောက်မလာ။ ဝမ်းဗိုက်က တကြုတ်
 ကြုတ် အော်မြည်လာ၊ ထမင်းကသာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျလာကာ
 မျက်ရည်များ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တသွင်သွင်စီးကျလာ
 သည်။ ထိုစဉ် နောက်ကျောဘက်မှ “သားလူလေး မောင်ပွင့်”
 ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘိုးတော်ပြုံးကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်ပွင့်မှာ ဝမ်းသာလွန်းပြီး ဘိုးတော်ပြုံး
 ၏ခြေအစုံကို ဖက်တွယ်ထားလေသည်။

“သား အဘရဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးအောင်မြင်ပြီးမြောက်
 သွားပြီ၊ သားလည်း အဘလို အောင်မြင်ပြီး အဘနဲ့ တစ်ခါ
 တည်း လိုက်ချင်ရင် အခေါင်းထဲ အခုပဲဝင်တော့”

“အဘရယ် အခုလောလောဆယ်တော့ အဘနောက်
 မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပါရစေ”

“သား သဘောပါ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် သား
 ပါးစပ်ဟ” ဟုပြောရင်း ပါးစပ်ဟသည်နှင့် ဆေးသုံးလုံး
 ပစ်ကျွေးလိုက်သည်။

“သားမှာ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် အဘကိုတလိုက်ပါ
 အဘ လာခဲ့မယ်၊ ကဲ့က- သားမျက်စိမှိတ်ပြီး ဘုရားကို
 အာရုံပြုလိုက်”

မောင်ပွင့် မျက်စိစုံခိုက်ကာ ဘုရားကို အာရုံပြုနေ
 လိုက်သည်။ မောင်ပွင့် အိပ်ငိုက်သလိုလို အိပ်ပျော်သလိုလို
 ဖြစ်သွားပြီးနောက် သက်ရလာသည့်အခါမှာတော့ ပုဂံမြို့က
 သစ်ထောင်ရွာ တောထဲမှာမဟုတ်ဘဲ မယ်ဆယ်ဆိပ်ရွာသို့



ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မောင်ပွင့်တစ်ယောက် အံ့ဩနေမိရင်း အိမ်ပြန်လမ်းသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

မောင်ပွင့်တစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့သော် လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာချာဖြစ်နေ သည်။ တစ်နေ့တခြား စားဝတ်နေရေးအဆင်မပြေဖြစ်နေ သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ညစ်နေသည်။

‘သားမှာ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် အဘကို တလိုက် ပါ’ ဆိုသည့် ဘိုးတော်ပြု၏ အမှာစကားကို ပြန်လည် ကြား ယောင်လာသဖြင့် တမ်းတပြောပြကြည့်လိုက်သည်။ တမ်းတ စဉ် တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဘိုးတော်ပြု ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“သားလူလေး စားဝတ်နေရေး ဘာမှပူမနေနဲ့တော့ သူကြီးသမီး ပိုးထိလို့ သေဆုံးတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ မနက်ဖြန် ဆိုရင် သင်္ဂြိုဟ်ကြတော့မယ်၊ အဲဒါ လူလေးအချိန်မီသွားပြီး သူကြီးသမီးကို သွားကုပါ”

“အဘကလည်း သူကြီးသမီးက သေနေပြီဆို သွား ကုလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မသေသေးပါဘူးကွ၊ မြွေဆိပ်တက်ပြီး မေ့မြောနေ လို့ လူတွေက သေပြီလို့ ထင်နေကြတာ၊ ဆေးကုခတော့ ငွေစင်သုံးရာကလွဲပြီး ဘာပစ္စည်းမှမယူနဲ့” ဟု ပြောပြီး ကုသပုံ ကုသနည်းများကို သင်ကြားပေးသွားသည်။ တစ်ခဏချင်း ဘိုးတော်ပြု ကိုယ်ယောင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မောင်ပွင့် အသုဘအိမ်ပေါ်သို့ ခပ်တည်တည်တက် သွားသည်။ အိမ်ရှိလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူကြီးကို တွေ့လျှင် “သူကြီးသမီးက မသေသေးပါဘူး၊ မြွေဆိပ်တက် ပြီးမေ့မြောနေတာပါ။ ကျွန်တော်ရှင်အောင် ကုသပေးနိုင်ပါ တယ်၊ ကုပေးခွင့်ပြုပါ” သူကြီးက မျက်လုံးကြီးဖြူပြီး မောင်ပွင့် ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်း -

“ဟုတ်လားမောင်ရင် ကုခွင့်ပေးပါတယ် ကုပါ ကုပါ”

မောင်ပွင့်က အခေါင်းထဲက အလောင်းကို အပြင် ထုတ်ခိုင်းပြီး အဘဆရာ သင်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ကုသ ပေးသည်။ မကြာခင် မြွေဆိပ်များကျသွားပြီး အလောင်းမှာ သတိဝင်လာကာ ထထိုင်လာသည်။ တစ်ဆတ်တည်း “ရေပေး ပါ ရေပေးပါ” ဟု ပြောလာသည်။ လူကောင်းပကတိဖြစ်သွား သည်။ သူကြီး၏ မိသားစုနှင့် ရွာသူရွာသားများက မောင်ပွင့် ကို ချီးကျူးကာ ကောင်းချီးစကားပြောကြသည်။

“ဆရာပွင့်က ပိုးထိလို့သေပြီး သင်္ဂြိုဟ်တော့မယ့်သူ ကိုတောင် ပြန်ရှင်အောင် ကုပေးတယ်ဟေ့” ဟု သတင်းစကား

တွေ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရွာနီးစပ်များ သို့ ဖျံ့နှံ့သွားလေသည်။ မောင်ပွင့်တစ်ယောက် တစ်မုဟုတ် ချင်း မြွေဆရာကြီး ဆရာပွင့်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသွားလေ တော့သည်။

မောင်ပွင့်သည် ဘိုးတော်၏ ဘိုးတော်ပြုတို့၏ နည်း နာနိဿယအတိုင်း ‘ဣစ္ဆာသယမဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်း’ အမည်ဖြင့် ပယောဂအမျိုးမျိုး၊ မြွေဆိပ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ကုသသည်။ တပည့်များကို ပညာသင်ပေးသည်။ အဘဆရာများ သင်ကြား ပြသပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်လာ ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဘွဲ့ ဆွတ်ခူးပြီးနောက် ကျုံမဠု၊ မယ်ဆယ် ဆိပ်ရွာမှ ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင် ဗားကရာပွဲစားကုန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဂိုဏ်းတော်ကြီး၏လုပ်ငန်းများကို ကြိုးစားအားထုတ်လုပ်တိုင်လာခဲ့ရင်း ဆရာပွင့်မှ ဣစ္ဆာသယ မဟိဒ္ဓိစေဂိုဏ်းတော်ကြီး၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘိုးတော်ပွင့် ဖြစ် လာခဲ့သည်။ ဂိုဏ်းကိစ္စများအပြင် သာသနာရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စများကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီလုပ်ကိုင်သည်။ သာသနာ (၂၅၀၀) ပြည့် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲတော်တွင် သမားတော်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ သေးသည်။

ဘိုးတော်ပွင့်က အဘဆရာများဖြစ်ကြသည့် ဘိုးတော် ၏ ဘိုးတော်ပြုနှစ်ပါးကို တအလိုက်လျှင် ကန်တော့ပွဲပေါ်မှ စကားပြောခြင်း၊ ဆေးဝါး၊ လက်ဖွဲ့၊ အင်းစမ စသည်တို့ကို ကန်တော့ပွဲတွင် ထည့်ထားခြင်းတို့ဖြင့် အကူအညီရနေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဘိုးတော်နှင့် ဘိုးတော်ပြုတို့ ကိုယ်တိုင်ကြွရောက် ပြီး အကူအညီပေးသည်လည်း ရှိသည်။

ဘိုးတော်ပွင့်အသက် (၈၂)နှစ်၊ သာသနာတော်နှစ် (၂၅၀၀)ပြည့်၊ တော်ဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၈ ခု၊ ၆ ရက်၊ စနေနေ့ (၂၈-၇-၁၉၅၆)တွင် ဂိုဏ်းချုပ်တည်ရာ ဗားကရာ ပွဲစားတန်း တွင် သေဆုံးသည်။ ဘိုးတော်ပွင့်မသေခင် တပည့်များကို “ငါသေရင် ခုနစ်ရက်ထား၊ ရက်စေ့ရင် အခေါင်းကို အလုပ်ထဲ ပြီး သော့ခတ်ထား” ဟု မှာကြားခဲ့သည်။

တပည့်များလည်း ခုနစ်ရက်စေ့သည်နှင့် ဘိုးတော်ပွင့် ရုပ်တလားကို ပထမဦးစွာ သွပ်ပြားအခေါင်း၊ ဒုတိယ ကျွန်း သားအခေါင်း၊ တတိယ ကတ္တီပါအခေါင်း၊ အခေါင်းသုံးထပ် သွတ်သွင်းပြီး သော့လေးချောင်းခတ်ထားကြသည်။ “ထေ မြိုင်ခြေလျှမ်း ရဂုံသာဗွေ ငါ့ကိုပို့စမ်း” ဟု ဘိုးတော်ပွင့် ဆို ကျ တဘောင်အတိုင်း ရုပ်အလောင်းကို ကေလာသတော့



သယ်ပို့ကြသည်။ ကေလာသတောင်ဆရာတော် ဦးဝါယမနှင့် ဦးရသေ့ ခေါ် ဦးသာသနာတို့ ဦးစီး၍ ဘိုးတော်ပွင့် ရုပ် အလောင်းကို ဘိုးတော်ပွင့်၏ နေအိမ်မှ ၁၃၁၈ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ စနေနေ့တွင် စတင်သယ်ဆောင် ခဲ့ကြသည်။ တပည့်အပေါင်းခြံရံ၍ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ် ကြီးကို လှည့်လည် ပူးမြော်ပြီးနောက် ကွမ်းခြံဘူတာကြီးသို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၅ နာရီ ၁၀ မိနစ်တွင် နိုင်ငံတော် အစိုးရက ကူညီသော အထူးရထားတွဲဖြင့် ဖော်လမြိုင်ရထား ခေါ်သို့ တင်ဆောင်သယ်ယူခဲ့ကြသည်။ စစ်တောင်းတံတား ကြီး ပျက်စီးနေသဖြင့် စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းခြေမှ စိဘီသင်္ဘော ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သယ်ဆောင်ရပြန်လေသည်။ တစ်ဖက် ကမ်းအရောက်တွင် ရထားတွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ကာ သယ် ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ကျိုက်ထိုဘူတာတွင် ဦးသန်းထွန်း၊ ဆရာ လှ၊ ဆရာဌေးနှင့်တပည့်အပေါင်းတို့က အတီးအမှုတ်အကအ ခုန်တို့ဖြင့် လာရောက်ကြိုဆိုကြပြီး ရုပ်အလောင်းသယ် ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ မီးရထားကြီး တဒုန်းဒုန်း ခုတ်မောင်းလာခဲ့ရာ တောင်စွန်းဘူတာသို့ရောက်လျှင် ဘိုး တော်ပွင့်၏ ရုပ်အလောင်းသေတ္တာကို ရထားပေါ်မှ အောက် သို့ သယ်ချကြသည်။ ဆရာတော် ဦးဝါယမက

“ရန်ကုန်က လိုက်ပို့ကြတဲ့ တပည့်အပေါင်းတို့ ဒီတောင် စွန်းမြို့လေးမှာပဲ တည်းခိုညအိပ်ပြီး နေရစ်ကြတော့၊ ရုပ် အလောင်းသေတ္တာကို ငါတပည့်တွေနဲ့ တောကြား တောင် ကြားအထပ်ထပ် တောလမ်းအတိုင်း မြေကျင်လျှောက် သယ် ဆောင်ပြီး ကေလာသတောင်မှာ ထားမယ်” ဟု မိန့်ကြား ဩဝါဒပေးလေသည်။

ဆရာတော် ဦးဝါယမတို့အဖို့ အလောင်းသေတ္တာ သယ်ဆောင်ရာ တောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သစ်မင်း၊ ဝါးပင် ကြီးများ၊ ချုံနွယ်များ စိမ်းစိုလန်းဆန်းပြီး တောသဘာဝ အလှကို ဖော်ကျူးနေသည်။ ဥဒေါင်းနှင့်ကျေးငှက်အပေါင်း၏ အော်မြည်သံတို့က နှလုံးသားထိစိမ့်ဝင်ပြီး လွမ်းမောစရာပင်။ လေအဝေ့တွင် တောပန်းရနံ့တို့က သင်းယျံ့လို့နေသည်။ သစ်တောင်တက်၊ တစ်တောင်ဆင်း၊ တစ်လျှိုဝင်၊ တစ်လျှိုထွက် နှင့် ခရီးကြမ်းကို လှမ်းနေကြရသော်လည်း မောပန်းသည် ထင်ကြ စိတ်အားတက်ကြွပြီး ရွှင်လန်းလျက်ပင်ရှိနေကြ သည်။ လမ်းကြောင်းပိတ်နေသဖြင့် ချုံနွယ်တွေကို ခုတ်ထွင် နင်းလင်းပြီးသွားရသည်လည်းရှိ၏။ ပင်ပန်းသမျှ လျှို့မြောင်

တောင်ကျရေရှိရာ စမ်းချောင်းလေးသို့ရောက်လျှင် စမ်းရေ ကြည်ကြည်အေးအေးလေးကို သောက်ကာ အမောမြေသွား ကြရပြန်လေသည်။

ကေလာသတောင်ပေါ် မြေညီကွက်လပ်လေး၊ ဘေး ဘက်တွင် တောင်ကုန်း၊ တစ်ဖက်တွင် ဧတင်ကမ်းပါးယံ၊ တစ်ဖက်တွင် စမ်းချောင်းငယ်လေးရှိသည့်နေရာ တွေ့သဖြင့် ရုပ်အလောင်းထားရန် တိုင်ပင်ကြပြီး ဘိုးတော်ပွင့်၏ ရုပ် အလောင်းသေတ္တာ ထားကြလေသည်။ ဆရာတော် ဦးဝါယမ နှင့် ဦးရသေ့ခေါ် ဦးသာသနာတို့သည် နေ့မအိပ်ညမအိပ် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်စွာ စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။ အလောင်း နှင့်အတူ စောင့်လာခဲ့ရာ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၁၁) ရက်အထိ ရက်ပေါင်း ၄၅ ရက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

(၄၉)ရက်မြောက်နေ့တွင် ရုပ်အလောင်းသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ကြစို့ဟု တိုင်ပင်နေကြစဉ် ဂိုဏ်းတော်ဝင် နာမည် ကြီး ဆရာကြီးများဖြစ်ကြသော အထောင်ရွာမှ ဆရာနီ၊ မလိုင်မှ ဆရာစိန် အစရှိသော ဆရာကြီးတို့ ရောက်ရှိလာကြ သည်။ ဆရာတော် ဦးဝါယမက- “ဒကာတို့ ဒီကိုဘယ်လို လုပ်ပြီး ရောက်လာကြတာလဲ”

“ဘိုးတော်ပွင့်ကိုယ်တိုင် ဒီကိုလာဖို့ခေါ်လို့ လိုက်လာ ခဲ့ကြတာပါဘုရား”ဟု ဆရာများက လျှောက်တင်ကြသည်။

တော်သလင်းလကွယ် (၁၅)ရက်နေ့တွင် ဘိုးတော်ပွင့် ၏ ရုပ်အလောင်းသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ ဘိုးတော် ပွင့် ရုပ်ကလာပ်ကို မတွေ့ကြရတော့ဘဲ အပိုထည့်ပေးထား သော လှံချည်တစ်ထည်ကိုသာ အံ့ဩစွာ မြင်တွေ့လိုက်ကြရ လေသည်။ ဘိုးတော်ပွင့် ထွက်ရပ်စခန်းအောင်မြင်ပြီး မဟာ ဂန္ဓာရီ ထွက်ရပ်ပေါက်ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆရာတော် ဦးဝါယမနှင့် တပည့်အပေါင်းတို့၏ ရင်ထဲတွင်အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

ဘိုးတော်ပွင့် တည်ထားခဲ့သော ဣစ္ဆာသယမဟိဒ္ဓိစေ ဂိုဏ်းတော်ကြီးကို ဘိုးတော်ပွင့်၏ဇနီးဖြစ်သူ ခေါ်ငွေယုံနှင့် ဆရာကြီးဦးမြတ်စံ၊ ဆရာကတော် အမေကြည်တို့က ဆက် လက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

[ဝန်ခံချက်။ ။ ဆရာကြီးဦးလှထွန်း၏ ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ လမ်းစာအုပ်နှင့် ဣစ္ဆာသယမဆရာ ဦးကိုလေး၏ ဥပဒေလက် စွဲစာအုပ်တို့မှ ဘိုးတော်ပွင့်အကြောင်းကို ခံစားရေဖွဲ့ထားပါ သည်။]

အောင်ကြည်သန်း(မောင်တော်သိ)



www.burmeseclassic.com

ကိုမောင်စံသိန်း [စိုလ်ချုပ်ရွာ]

သက်ငယ်မှဒိမ်း လူသတ်မှု



သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း အမှန်တရားပေါ်ပေါက်အောင် ဝိုင်းဝန်းကြရာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားဥပဒေအညီ ဆောင်ရွက်ကြရင်း အမှန်တရားဟာ ပေါ်ပေါက်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမှုကို ကြည့်လော။

ငဝေတောမြို့နယ်၊ ဘုန်းတော်ပြည်ရွာဟောင်းနေ ဦးဇော်ဇော်က (၁၇. ၄. ၂၀၁၂) နေ့ (၂၂၉၃၀) အချိန်တွင် သမီးမချစ်ဖူးမဟာ ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေကြရာ ဘုန်းတော်ပြည်ရွာဟောင်း

ရှိ ဦးတင်ရွှေပိုင် ပုစွန်ကန်ဝယ်လယ်တမ်းစပ်ရှိ ဗျိုက်တော သမ္ဗုဒ္ဓများအောက်တွင် မချစ်ဖူးမဟာ မှောက်ခုံလဲကျနေပြီး ဦးခေါင်းမှာ ရွံ့ထဲ နစ်မြုပ်သေဆုံးနေသည်။ အပေါ်

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် အသံကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေကြပါတယ်။ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်မှာ မတရားမှုတွေ ပပျောက်ပြီး တရားမျှတမှု တန်းတူညီမျှစိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေထိုင်မှု၊ လုံခြုံစိတ်ချစွာ သွားလာလုပ်ကိုင်နိုင်မှု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိတ်ငြိမ်အောင်မြင်မှုတွေ ချုပ်ငြိမ်းကုန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့ တရားဥပဒေ စိုးမိုးအောင် ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ အဓိက

တာဝန်ရှိတာတော့ ပြည်သူ့ရဲ့ ဥပဒေအကြံပေးအဖွဲ့နဲ့ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့တွေ စသည်ဖြင့်လက်ညှိုးညွှန်ကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်နဲ့တင် မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။ သက်ဆိုင်ရာ ဆေးပညာရှင်တွေ၊ ဓာတ်ဗေဒပညာရှင်တွေ၊ ရွှေနေရွှေရပ်တွေ၊ ပြည်သူတွေပါ မိမိကျရာတာဝန်ကို ပူးပေါင်းပါဝင် ဆောင်ရွက်ကြမှသာ တရားဥပဒေ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာမှာပါ။

တရားစွဲဖို့ အရေးယူဆောင်ရွက်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ အမှုတည်ဆောက်ဖို့လိုအပ်သလို

သစ်ကိုင်ခြောက်များအုပ်ထားသည်တွေ၊ ရှိရသဖြင့် ဦးဇော်ဇော်က တိုင်ချင်ရေးဖွင့် တိုင်ကြားရာက ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အမှု ဖြစ်ပါတယ်။

၁၇. ၄. ၂၀၁၂ နေ့ ညနေမှာရှိမှာ မချစ်ဖူးမဟာ တရားခံတင်ရဲ့ ခေါင်းမရွတ်နဲ့ ဒေါ်စန်းအေးပုစွန်သားဖောက်ထိုးနေတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ မောင်ချစ်ပို့၊ မအိအိတို့အတူ ဆော့ကစားနေရာက ဒေါ်မထံသွားပြီး စကားပြောနေခဲ့ပါတယ်။ တရားခံတင်ရွှေ ပြန်သွားရာနောက်

ချစ်ဖူးမေ ပြေးလိုက်သွားရာကနေပြီး
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

လိုက်လံရှာဖွေကြရာ ည ၁၁
နာရီခန့်မှာ တင်ရွှေ ထမင်းချက်တဲ့
ထဲအနီးမှာ မချစ်ဖူးမေ မှောက်လျက်
သေဆုံးနေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

သေသူ မချစ်ဖူးမေအလောင်း
ထို ရင်ခွဲစစ်ဆေးသူ ဒေါက်တာအောင်
ထောက်မြင့်က

'သေသူသည် ပြင်းထန်သော
အင်အားအသုံးပြု၍ တုံးသောအရာ
ဝတ္ထုဖြင့် လည်ပင်းကို ဖိကြိတ်ဖိပြီး လည်
ဆစ်ရိုးကျိုး၍လည်းကောင်း၊ အသက်ရှူ
ထမ်းကြောင်းပိတ်ဆို့၍လည်းကောင်း
သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရင်ခွဲစစ်ဆေး
မှုမှတ်တမ်းအရ အစစ်ခံထားပါတယ်။

သေဆုံးသူ မချစ်ဖူးမေဟာ
ညီသူ၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့် သေဆုံးရ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တိုက်ရိုက်မျက်မြင်
သက်သေခံချက် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
တရားခံတင်ရွှေကိုယ်တိုင် အမှုနဲ့ စပ်
ဆွဲပြီး ငဗုတောမြို့နယ် တရားရုံးမှာ
ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တရားခံက ရုံးမှာ
သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုရာမှာ ရဲက
နှိပ်နှက်သဖြင့် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြောင့်ချက်ပေးရန် တရား
ရုံးကို နှစ်ကြိမ်သွားရောက်ခဲ့ရကြောင်း၊
ထပ်မံအကြိမ်တွင် ဖြောင့်ချက်ပေး၍
ရဲက ထပ်မံရိုက်နှက်ခဲ့ကြောင်း ထွက်
ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တရားရုံးကို နှစ်ကြိမ်
သွားခဲ့ရကြောင်းနှင့် ဖြောင့်ချက်ယူတဲ့
ငဗုတောမြို့နယ် တရားသူကြီး ဦးကျော်
အောင်နဲ့ အမှုစစ် ရဲအုပ်သန်းနိုင်တို့ကို
ထပ်မံစဉ်က ပြန်လှန်မေးမြန်းထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဒုရဲအုပ်သန်းနိုင်ကလည်း

ဖြောင့်ချက်ယူရန် တရားရုံးကို နှစ်ကြိမ်
သွားခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားခြင်းမရှိ
ပါဘူး။ ရဲအုပ်သန်းနိုင်က တရားခံကို
ဖြောင့်ချက်ပေးရန်အတွက် နှိပ်စက်
ညှဉ်းပန်းခြင်းမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုထား
ပါတယ်။

ဖြောင့်ချက်တွင် ဖြောင့်ချက်
မရယူမီ တရားခံကို ပဏာမမေးခွန်းများ
မေးမြန်းထားပါတယ်။ ဖြောင့်ချက်ပေး
ရန် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ ရိုက်နှက်ခြင်းမရှိ
ကြောင်း တရားခံက ဖြောင့်ချက်ကြောင်း
တရားခံရဲကိုယ်ပေါ်မှာ မည်သည့်ဒဏ်
ရာမျှ မရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထား
တာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ဖြောင့်
ချက် ရေးမှတ်ယူစဉ် ဖြောင့်ချက်ပေးလို
သောဆန္ဒ မရှိကြောင်း၊ ရဲက အတင်း
အဓမ္မ စေခိုင်း၍ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရ
သည်ဆိုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားသူ
ကြီးထံ ထင်ပြခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း တရားခံ
က ဝန်ခံထွက်ဆိုထားပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ တရားခံဘက်က
အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်တဲ့ ရှေ့နေက
တရားခံတင်ရွှေပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း
မျက်မြင်သက်သေမရှိကြောင်း၊ တရားခံ
သည် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သော်လည်း
ရဲများကနှိပ်စက်၍ ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း၊ ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်အရ
တရားခံ၏တန်ဆာတွင် ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာ
မတွေ့ရကြောင်း၊ လတ်တလော ကာမ
စစ်ယှက်ထားခြင်း ရှိ မရှိ ထင်မြင်ချက်
မပေးနိုင်ကြောင်း၊ တရားခံသည် အိမ်
ထောင်သည်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ တရား
ခံအပ်ပေးထားသော ပုဆိုးတွင် သုတ်
ရည်တွေ့ရှိခြင်းသည် ဖြောင့်ချက်ကို
ထောက်ခံသော အထောက်အထား
မဟုတ်ကြောင်း တရားခံဘက်ကအပြင်း
အထန် ခုခံချေပခဲ့ပါသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ တရားခံတစ်
ယောက်ဟာ ဥပဒေအရ ခုခံတာကွယ်
ပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝ ရရမှာဖြစ်ပါတယ်။
အပြည့်အဝခုခံချေပခွင့်မပေးဘဲ အပြစ်
ပေးခဲ့ရင် မှုတတဲ့ တရားစီရင်ရေးဖြစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်သတ်အာဏာ
ရှင် တရားစီရင်ရေးသာ ဖြစ်မှာပါ။

ဒီတော့ တရားခံဘက်ကလိုက်ပါ
ဆောင်ရွက်တဲ့ တရားခံအကျိုးဆောင်
တွေဘက်က ဥပဒေအချက်အလက်
အရ တာကွယ်တာဟာလည်း သူရထိုက်
တဲ့ အခွင့်အရေးအရ ဥပဒေကိုမှန်ကန်
အောင် ထုဆစ်နေတဲ့ သဘောပါ။

ပြည်ထောင်စု ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးက
တရားခံအနေဖြင့် ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်
လည် ရုပ်သိမ်းခြင်း မရှိသေးကြောင်း၊
လွတ်လပ်သော သဘောဆန္ဒဖြင့်ပေးခဲ့
သောဖြောင့်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ မှတ်တမ်း
ဓာတ်ပုံ (၂၆)ပုံကို သက်သေခံအဖြစ်
တင်ပြထားရာ သက်သေခံဓာတ်ပုံတွင်
မချစ်ဖူးမေ၏ ဦးခေါင်း ရွံ့ထဲနစ်ရန်
ခြေထောက်ဖြင့် ဖိနှင်းနေပုံကို ပြသ
ထားပြီး သေသူ၏ဦးခေါင်း ရွံ့ထဲနစ်ဝင်
နေသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ သေသူ
သည် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတွင်
ရွံ့များပိတ်ဆို့၍လည်းကောင်း၊ လည်
ဆစ်ရိုးကျိုး၍လည်းကောင်း သေဆုံးရ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာအောင်
ကျော်မင်း၏ ထင်မြင်ချက်ပေး ထွက်ဆို
ချက်နှင့် ကိုက်ညီနေကြောင်း စသည်ဖြင့်
တရားခံသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း
အထောက်အထားနဲ့ တင်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဒါဟာလည်း အစိုးရရှေ့နေ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့တာဝန်ကို
သူ့ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်သွားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။



ဒီအမှုမှာ တရားခံကိုဖမ်းဆီးပြီး နောက် သရုပ်ပြစေပြီး ရိုက်ကူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ၂၆ ပုံကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံထားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆင့် မြင့် တရားရုံးက အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ထားပါတယ်။

‘အမှုတွဲတွင် တရားခံက မချစ်ဖူးမေအား လှမ်းရိုက်ပုံ၊ မချစ်ဖူးမေအား ချီထဲ ခေါ်သွားပုံ၊ သားမယားပြုကျင့်ပုံ၊ မချစ်ဖူးမေအား မချီ၍ သမဲ့ပင်ရင်း ထိုးချထားပုံ၊ မချစ်ဖူးမေ၏ ဦးခေါင်းအား ရွံ့ထဲနစ်ရန် ခြေထောက်ဖြင့်ဖိနှင်းနေပုံ၊ မချစ်ဖူးမေ အလောင်းအား သမဲ့ကိုင် ခြောက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေပုံများကို တရားခံအား သရုပ်ဆောင်စေပြီး ရိုက်ကူးထားသည့်ဓာတ်ပုံများကို သက်သေခံအမှတ် (တ-၁၁)မှ (တ-၁၉)ထိ သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းထားပြီး တရားရုံးက လက်ခံထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

• သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ တွင် ရဲအရာရှိထံ ချုပ်နှောင်ခံရသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဖြောင့်ချက်သည် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ရှေ့မှောက်တွင် ပေးသည့်ဖြောင့်ချက်မဟုတ်လျှင် သက်သေခံမဝင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားခံရဲအချုပ်အတွင်းရှိနေစဉ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ပုံကို သရုပ်ပြစေပြီး ရိုက်ကူးထားသည့်ဓာတ်ပုံများသည် ရဲအချုပ်တွင် ရှိစဉ် ၎င်းပြစ်မှုကျူးလွန်ပုံကို ဖြောင့်ချက်ပေးရာရောက်သဖြင့် ယင်းဓာတ်ပုံများကို သက်သေခံတင်ပြခြင်းသည် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသည်။

သက်သေခံဥပဒေအရ သက်သေခံ မဝင်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တရားရုံးက သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံစဉ်းစားခြင်းမပြုနိုင်သော ယင်းသရုပ်ပြ

ဓာတ်ပုံများကို အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိပေ။ သက်သေခံမဝင်သည့် အဆိုပါဓာတ်ပုံများကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံခြင်းဖြင့် အမှုကိုဆုံးဖြတ်ရာတွင် တရားလမ်းကြောင်း တိမ်းစောင်းစေနိုင်ကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိပေ။

အမှုစစ်ရဲအုပ်သန်းနိုင်၏ ထွက်ချက်အရ ‘တရားခံအား ဖမ်းဆီးပြီး နောက် သရုပ်ပြစေပြီး ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံများဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် အဆိုပါဓာတ်ပုံများသည် အမှုတွဲတွင် တွဲရန်မလိုသည့် ရဲစက္ကူရပ်တွင် အကျုံးဝင်သည်။’ ဟု အထက်တရားရုံးက အမှုတွင် မှန်သည်၊ မှားသည်၊ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှု ရှိသည်၊ မရှိသည်ကို ဥပဒေအရ တိမ်းစောင်းမှုမရှိအောင် လမ်းညွှန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

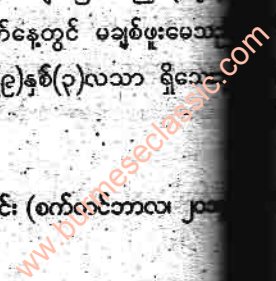
တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည့် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့များ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းများ၊ တရားသူကြီးများပါ မှတ်သားလိုက်နာဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤသို့ တရားစွဲပုံများယွင်းမှု၊ မလိုအပ်သော သက်သေခံအထောက်အထားများ ဥပဒေနှင့်မညီတင်ပြမှုကြောင့် အမှတ်တရားကို စိစစ်ဖော်ထုတ်သည့် တရားဥပဒေ လမ်းကြောင်းတိမ်းစောင်းနိုင်ပါတယ်။ အမှုမှန် မပေါ်ပေါက်ဘဲလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အမှုတွင်ပါဝင်သူများ၊ ပြည်သူ့သက်သေများကလည်း အမှန်တရားပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် မိမိတို့ မြင်သိသမျှကို အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုတင်ပြပေးရန် လိုပါတယ်။ သို့မှသာ အများအသံကုန် အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေကြသည့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး သည် ပေါ်ပေါက်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မချစ်ဖူးမေ၏ ဆေးဓာတ်သက်သေခံ အမှတ် (န-၂)အရ ဒေါက်တာအောင်ကျော်မြင့် (လိပြ-၁၈)၏ ထွက်ဆိုချက်များသည် တရားခံ၏ ဖြောင့်ချက်ထုထောက်ခံသည့် သက်သေခံချက်များဖြစ်သည်။ တရားခံက မချစ်ဖူးမေ သေဆုံးပြီးနောက် မချစ်ဖူးမေ၏အလောင်းကို ချုံပုတ်ထဲထားခဲ့ပြီး အလောင်းပေါ်သစ်ကိုင်းများ ဖုံးအုပ်ထားခဲ့ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုသည်။ မချစ်ဖူးမေအလောင်းကို ချုံပုတ်အနီး သစ်ကိုင်းများ ဖုံးအုပ်လျက်တွေ့ရှိရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည့် ထွက်ဆိုချက်များသည် တရားခံ၏ဖြောင့်ချက်နှင့် ကိုက်ညီလျက်ရှိသည်။

တရားခံသည် သေဆုံးသူ မချစ်ဖူးမေကို မုဒိမ်းပြုကျင့်ခဲ့ကြောင်း ၎င်း၏ ဖြောင့်ချက်မှအပ အခြားသက်သေချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသော်လည်း တရားခံ၏ ဖြောင့်ချက် မှန်ကြောင်း ထောက်ခံသည့် သက်သေခံချက်များ ရှိသဖြင့် သေဆုံးသူ မချစ်ဖူးမေအား တရားခံမှ မုဒိမ်းပြုကျင့်ခဲ့ကြောင်း ၎င်း၏ ဖြောင့်ချက်အရ ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

ဥပတောမြို့နယ်၊ ကုန်းသာထဲ အခြေခံပညာ အလယ်တန်းကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ကျင်မွှေး (လိပြ-၁၄)၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် သက်သေခံ (ထောက်ခံချက် သက်သေခံအမှတ် (ဥ-ကျောင်းဝင်စာရင်းစာအုပ် မိတ္တူကျောင်းဆရာ ဦးစိုးမင်း (လိပြ-၁၅) ထွက်ဆိုချက်များအရ မချစ်ဖူးမေ၏ မသက္ကရာဇ်သည် (၁၇-၁-၂၀၀၃) ရာ ဖြစ်သဖြင့် အချင်းဖြစ်သည့် (၁၇-၂-၂၀၀၂)ရက်နေ့တွင် မချစ်ဖူးမေသည် အသက် (၉)နှစ်(၃)လသာ ရှိသေး ဖြစ်သည်။



ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ-၃၇၅၊
ဥပဒေပုဒ်မတွင် မိန်းမက ခွင့်ပြုသည်ဖြစ်
သည့် ခွင့်ပြုသည်ဖြစ်စေ အသက်(၁၄)
နှစ်အောက်၊ မိန်းမကလေးအား ကာမ
စိတ်လက်လျှင် မုဒိမ်းမှု ကျူးလွန်ရာ
ချောက်ကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထား
သည်။

တရားခံက မချစ်ဖူးမေအား ၎င်း
မုဒိမ်းပြုကျင့်စဉ် မချစ်ဖူးမေသည်
သေဆုံးသေးကြောင်း၊ မုဒိမ်းပြုကျင့်ပြီး
ချောက်မှ မချစ်ဖူးမေ သေဆုံးသွားခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောဆိုသည့် ဒေါက်တာ
အောင်ကျော်မြင့်က လက်တလော ထိုး
နှင်းထားသည့် လက္ခဏာရှိသည်ဆို
ခြင်းမှာ သေဆုံးသူအသက်ရှင်စဉ် မိန်းမ
စိတ်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းထားခြင်းကို
သေဆုံးတွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်
ဆိုထားသည်။ တရားခံသည် မချစ်ဖူးမေ
အား မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်စဉ် လူသတ်မှု
ကျူးလွန်ကြောင်း ကောက်ယူရန် တရား
ခံ ပြောဆိုချက်ကို ဒေါက်တာအောင်
ကျော်မြင့်၏ ထွက်ဆိုချက်က ထောက်ခံ
ချက်ရှိသဖြင့် ...

ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေမရှိ
သည့် တရားခံကလည်း ပြောဆိုချက်ကို
ခွဲခွဲသိမ်းထားပါတယ်။ သက်သေခံ
ပြုထားတဲ့ သရုပ်ပြဓာတ်ပုံတွေက
လည်း ဥပဒေအရ သက်သေခံမဝင်
သေး ဒီတော့ အမှုမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်
ရာ ခက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တရားရုံး ဆိုတာက
ထိတရား လေးပါး ကင်းစင်ပြီး
နှစ်ဖက်ထွက်ဆိုချက်တွေကို
ညွှန်ကျကျ သုံးသပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်
တရားဟာ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပေါ်
ထွက်နိုင်ပါတယ်။ အဆင့်မြင့်တရား
ဒီလို သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။

‘ပြောဆိုချက်ကို ပြန်လည် ရုပ်
သိမ်းထားပါက အခြားလုံလောက်သည့်
အထောက်အထားမရှိလျှင် ယင်း ပြောဆို
ချက်သည် တရားခံအား အပြစ်ပေးရန်
ပင် လုံလောက်သည့်ပြောဆိုချက် ဖြစ်
သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်
၁။ မောင်သံခဲချောင်း။ ၂။ မောင်အောင်
မောင် ပါ ၄ အမှု (၁၉၈၄ ခုနှစ် မြန်မာ
နိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၆၂) ကိုကြည့်
ပါ။ ပြောဆိုချက်ကို တရားခံက ပြန်လည်
ရုပ်သိမ်းသော်လည်း အမှုန်အတိုင်း
အလိုအလျောက် ပြောဆိုထားသည့်
ပြောဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးက
လက်ခံပြီး ယင်းပြောဆိုချက်ကို ထောက်
ခံသည့် သက်သေခံချက်ရှိလျှင် ယင်း
ပြောဆိုချက်ဖြင့် ပြောဆိုချက်ပေးသူ
တရားခံကို အပြစ်ပေးနိုင်သည်။

သက်သေခံ(၄) ပြောဆိုချက်တွင်
တရားခံက သေသူမချစ်ဖူးမေကို လမ်း
ပေါ်မှ ခေါ်သွားကြောင်း ပြောဆိုထား
သည်။ မချစ်ဖူးမေသည် မအိအိတုံ
(လိပြ-၃) မောင်ချစ်ပို (လိပြ-၄) တို့နှင့်
ကမ်းစပ်တွင်တစားနေရာမှ ခေါ်မရွတ်
ထံရောက်လာပြီး တရားခံပြန်သွားသည့်
အခါ တရားခံနောက်မှ မချစ်ဖူးမေ
ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြောင်း သက်သေခံ
ချက်များ ရှိသည်။

ထို့ပြင် တရားခံက ချုံပုတ်ရွှိရာ
သို့ မချစ်ဖူးမေကို ခေါ်သွားပြီး သား
မယားအဖြစ် ပြုကျင့်ခဲ့ကြောင်း ပြောဆို
သည်။ ချုံပုတ်အနီးတွင် သေဆုံးသူ
မချစ်ဖူးမေကို ဘောင်းဘီကျွတ်လျက်
အနေအထားတွေ့ရကြောင်း သက်သေ
ထွက်ချက်၊ အချင်းဖြစ်စဉ် မချစ်ဖူးမေ
ဝတ်ဆင်ထားသည့် စကတ်တွင် သုတ်
ရည်စမ်းသပ်တွေ့ရှိရကြောင်း သက်သေ

ခံအမှတ်(၁)ဖြင့် ဓာတုဗေဒဝန်စစ်သေး
ပြန်ကြားချက်နှင့် မချစ်ဖူးမေ၏ မိန်းမ
ကိုယ်တွင်းက ညှာမေးပတ်ပတ်လည်
စုတ်ပြနေပြီး အတွင်းမိန်းမကိုယ်တွင်း
အသားနီလန်နေကြောင်း၊ လက်တလော
ထိုးသွင်းထားသည့် လက္ခဏာရှိကြောင်း
ဟု အမှုအား ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်ပြီး
သုံးသပ်ကာ အမှုအမှန်ကို ဖော်ထုတ်
သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

သက်ငယ်မုဒိမ်းသမား၊ လူသတ်
သမားရှင်လုံးပေါ်လာပါတယ်။ လေးစား
ထိုက်တဲ့ တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
အများပြည်သူများ အမှန်တရားကို ဘွား
ဘွားကြီး မြင်တွေ့လာနိုင်သည့်အပြင်
တရားရုံး၏ တရားဥပဒေအညီအဘက်
ဘက်က သုံးသပ်သွားသည်ကို နှစ်သက်
ယုံကြည်အားကိုးလာကြမှာဖြစ်ပါတယ်။

သက်ငယ်မုဒိမ်းသမား၊ လူသတ်
သမားတို့ အယ်လီဂျစ်ဒဏ် သတ်မှတ်
တယ်ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြပါ
လိမ့်မယ်။ အမိန့်က ဒီလိုပါ။

ပုသိမ်ခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ
သည် မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်စဉ် လူသတ်မှု
ကျူးလွန်ကြောင်း ကောက်ယူ၍ ပြစ်မှု
ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (စ) အရ သေဒဏ်
အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ပါတယ်။

တရားခံက မကျေနပ်လို့ ပြည်
ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ အယူ
ခံမှုတင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ ပြည်ထောင်စု
တရားလွှတ်တော်ချုပ် အယူခံအမှုမှာ
အထက်ပါအတိုင်း ပြည့်စုံစွာ သုံးသပ်
ပြီးနောက် ပုသိမ်ခရိုင်တရားရုံးရဲ့ သေ
ဒဏ်ချမှတ်တဲ့ အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့
ပါတယ်။

သက်ငယ်မုဒိမ်းမှုများ ကွယ်
ပျောက်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း။

ကိုမောင်စံသိန်း(ပိုလ်ချုပ်မှူး)



မှတ်တုံဋ္ဌာရုပ်ထုံဋ္ဌာလား ပန်းတိုင်အရောက်လမ်းလျှောက်မှာလား

မင်းဂျမင်းခေါင်



ပြန်ဟစာပေညာရှင်ကြီး ပါယောက္ခ ဇဒိက်စာလှသောနှင့် ဇနီး ဒေါ်သန်းမြ

'ထူးချွန်အောင်မြင်မှု ဟူသည် မတော်တဆ ဖြစ်လာခြင်း အလျှင်း မဟုတ်' ဟူသော အဆိုအမိန့် တစ်ရပ် ကို စာရေးသူသဘောကျနှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်မြင်လိုသော ကြိုးပမ်း လိုသော လူငယ်များအတွက် အဆိုပါ အဆိုအမိန့်နှင့်အတူ လူငယ်များကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

အောင်မြင်မှု မှန်သမျှတို့သည် မတော်တဆ ဖြစ်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ အောင်မြင်လိုစိတ် ပြင်းထန်သော စိတ်

ရှိသူတွေ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု၊ ရဲရင့် သော သတ္တိစွမ်းပကားနှင့် ကြိုးမားသော ရည်မှန်းချက်ရှိမှုထိုရည်မှန်းချက်အတိုင်း အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်ကို မရောက် ရောက်အောင် ငါလျှောက်လှမ်းမည် ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန် ချမှတ်မှုအတိုင်း လျှောက်လှမ်းသူများသာ ရယူပိုင်ဆိုင် နိုင်သောအရာ ဖြစ်သည်ကို ရှေးဦးစွာ သတိပြုဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။

အောင်မြင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အဲလ်သီးယားဂစ်ဆန်၏ အဆိုအမိန့်

တစ်ခုကို အလျဉ်းသင့်၍ လူငယ်များ မျှဝေပေးချင်ပါသည်။ သူ၏အဆိုအမိန့် မှာ 'သင် ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုမျိုးလေး ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဖြစ်စေ သင့်အား တစ်စုံတစ်ဦးကကူညီနေသည် ဟု ပြောဆိုထားလေသည်။ ပြော သည်မှာ လောကတွင် အောင်မြင်မှု ရယူချင်သောသူများအတွက် အတိုင်း အခိုက် အတန့်အတား အတားအဆီး များအား ကြိုတင်၍ စောင့်ကြိုနေစေ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓတရားတော်နှင့် ပြောရလျှင် လောကဓံတရား ရှစ်ပါးကို မလွဲမကွဲ ကြုံတွေ့ရမည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ အကောင်းလောကဓံတရားများနှင့် မကြုံတွေ့လျှင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တတ်၍ အဆိုးလောကဓံတရားများနှင့် ရင်ဆိုင် လာရပါက ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု ဖြစ်စေ တတ်သည်မှာလည်း သဘာဝပင်ဖြစ် သည်။

မိမိ ဖြတ်သန်းစဉ်ကာလအတွက် အဆိုးလောကဓံနှင့် ကြုံတွေ့ရသော အခါ ဟိုဘက်ခြံက မြက်တွေက ငါ့ စိမ်းစိုနေသည်ဆိုလျှင် သင့်ခြံအတွင်း သင့်မြက်ခင်းကို ဓာတ်မြေဩဇာတွေ အချိန်တန်နေပြီဟု သတိရလိုက်ပါ။ သတိရခြင်းနှင့်အတူ လုပ်ဆောင်ရာ အလုပ်ကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ချက် လူငယ်များကို အသိပေးလိုသည်မှာ အားလျှင် စာဖတ် ပါ ဖြီးလျှင် ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးအတွေးများကို တွေးပါ။ သူဆိုသည်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေ လျှင် အတွေးအခေါ်၊ နှစ်ယောက်ဖြစ် လာလျှင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်လာပြီး မိမိတွေးခေါ်ထားသည့် စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်အဖြစ် ထုဆစ်ပုံဖော် လိုက်ပါ။ ထိုကိစ္စတို့သည် အောင်မြင်မှု များအတွက် အထောက်အကူများ ဖြစ် ကြောင်း သင် သိလာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် (အလကားရသော)အတွေး များကို များများတွေးပါ။ အတွေးသစ် ထစ်ခုကြောင့် ပြန်ကားသွားသော သင့် စိတ်သည် နဂိုမူလအတိုင်းအတာသို့ ဘယ်တော့မှပြန်မတူတော့ချေဟူသော အော်လီဇာဝင်းဒဲလ်ဟုမ်း အဆိုတစ်ရပ် တ သင့်အတွေးအတွက် အထောက် အကူပြုပါလိမ့်မည်။

သရက်သီး စားချင်သောသူ သည် သရက်ပင်ပေါ်သို့ တက်ရမှာကို ကြောက်မရွံ့ပါနှင့်။ သရက်ပင်ပေါ်တွင် သရက်သီး ရှိနေသည်ကို သတိပြုပါ။ အလားတူပင် အောင်မြင်မှုကို လမ်းကိုင် လိုသော လူငယ်များသည်လည်းအောင် မြင်မှုပန်းတိုင် အရောက်သွားရာတွင် အတော်ဆုံးဆရာမဟုတ် တစ်ဦး ထည်းသော သင့်ဆရာ ဖြစ်သည်ကို အမှတ်ရနေပါ။

သင် တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဆိုပါစို့။ ထိုနေရာသို့ သင့်အလိုအလျောက် ပြုတ်ကျလာခြင်း မဟုတ်သည်ကို သိထားပါ။ ထိုအတူ သရက်ပင်ပေါ်သို့ သင့်အလိုအလျောက် ရောက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ သရက်သီးကိုရယူ လိုသော စိတ်ကြောင့် အပင်ပေါ်ရောက်

အောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးပမ်းတတ် ရောက်ခဲ့၍ ရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ လော။ သရက်သီးလေးတစ်လုံး စား သောက်ဖို့ သင်ဘယ်လောက်ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခဲ့ပါသလဲ၊ ပြန်စဉ်းစားပါ။

ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အောင် မြင်လိုသူများသည် သရက်သီးလေး တစ်လုံးစားဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရသည် ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြိုးစားအား ထုတ်ခြင်းကိစ္စသည် တရားမျှတသည်ဟု သင် ကျေနပ်စွာ လက်ခံနိုင်ပါက သင် သည် အောင်မြင်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အလားအစားကောင်းသူဖြစ်ပြီဟု ယုံကြည်လိုက်ပါ။

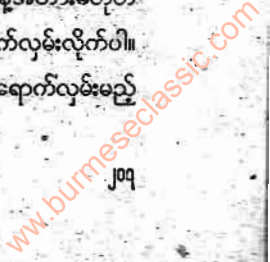
အောင်မြင်လိုသူ လူငယ်များကို ဥပမာတစ်ခုနှင့်အတူ လက်ဆောင်ပိုး ပါရစေ။ ပေါက်ဖက် (ဘောက်ဖက်)ဟူ သော တိရစ္ဆာန်ငယ်အတွက် သူ့ဘဝ သည် ဇာတ်သိမ်းဟု ပြောဆိုချိန်သည် လိပ်ပြာငယ်က သူ့ဘဝအတွက် ဇာတ် လမ်းအစဟု ပြောဆိုပါလိမ့်မည်။ ထို အတူ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံ၏ နေဝင်စ ကာလသည် အခြားနိုင်ငံတစ်ခု၏ နေ ထွက်စအချိန် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုကိစ္စ သည် ကမ္ဘာကြီးလုံးဝန်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော နိယာမတရား တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

သင့်ဘဝအတွက် အဆိုးဆုံးများ နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခြင်းသည် မကြာမီ သော ကာလတွင် အောင်မြင်မှုလမ်းစ ပေါ်သို့ ရောက်လာတော့မည်ဟု ခံယူ လိုက်ပါ။ အရေးကြီးသည်မှာ မနက်ဖြန် အတွက် အောင်မြင်မှုလမ်းစများကို သင် စိမ်းကိန်းချ ဆောင်ရွက်နေသည် ဆိုလျှင် ဘယ်အသက်အရွယ်မှာမဆို သင်သည် အမြဲတမ်းနုပျိုနေသည်ဆိုတာ ကို မမေ့ပါနှင့်။

ပစ္စုပ္ပန်ကာလများကို အတိတ် ကာလ (အချိန်)များက အရောင်သုံး သည်မှာ မှန်၏။ ထို့အတူ အနာဂတ် ကာလများကို ယခုပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ သင် စိတ်တိုင်းကျ နွေးချယ်အရောင်ဆိုး ခွင့်ရှိသည်ကိုလည်း လက်ခံလိုက်ပါ။ အနာဂတ်၏ အောင်မြင်မှုသည် သင့် လက်ထဲတွင် ရှိနေပါသည်။ သို့သော် ထိုအနာဂတ်ကို သင်ပိုင်နိုင်စွာ အရောင် မမြယ်သနိုင်လျှင် သင်ဘဝပန်းချီကား သည် လှပသောပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ် လာမည် မဟုတ်ပေ။

သင် အောင်မြင်မှု ရကိုရမည် ဟု သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းမှာ သက်သေ အထောက်အထားကို ဂရုမထားဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ဇွတ်မှိတ်ယုံကြည်ဖို့ အား ထုတ်ခြင်း မဟုတ်။ သင် သက်ဝင်ယုံ ကြည်မှုမှာ အကျိုးဆက်ကို ဂရုမထားဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အောင်မြင်မှုအတွက် ဇွတ်မှိတ် လုပ်ခြင်းသည်လည်း သင့် အား အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ် တွန်းပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်သည် စိတ်ဓာတ်အားမာန်အပြည့် အဝရှိဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ စိတ်ဓာတ် အားမာန် မရှိသူအတွက် ပျက်သုဉ်းခြင်း တို့က အသင့်စောင့်ကြိုနေမည် ဖြစ် ကြောင်း သင် သတိပြုမိဖို့ လိုပါလိမ့် မည်။

အောင်မြင်မှုအတွက် ကြိုးစား အားထုတ်နေသော သင့်အား ဒီကိစ္စက တော့ လုပ်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလာလျှင် ထိုသူ၏စကားကြောင့် ရပ်တန့်သွားခြင်း မဖြစ်စေဘဲ သူ့စကားသည် ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားမဟုတ် ဟု ခံယူပြီး ဆက်လျှောက်လှမ်းလိုက်ပါ။ ငါသည် ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းမည်



သူဖြစ်သည်။ မှတ်တိုင်မှာ ရပ်၍စောင့်မည့်သူ မတုတ်ဟု ကြီးဝါးပစ်လိုက်ပါ။

အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်ဆီကို လျှောက်လှမ်းနေသူတိုင်းအတွက် လောကဝံတရားရဲ့ အထိုးအနှက် ခံရခြင်းသည် ဓမ္မတာသာဖြစ်သည်။ အပြောခံရပြီဆိုလျှင် သူပြောတာ သဘာဝကျသလား။ သဘာဝယုတ္တိ၊ အာဂမယုတ္တိ၊ သာဓကယုတ္တိ သင့်၊ မသင့် နှိုင်းချင့်၍ နားထောင်လိုက်ပါ။ ထိုသူ၏စကား အကြောင်းအကျိုး ခိုင်လုံလျှင် အပြစ်နှင့် တကွ ပြောဆိုပေးမှုအား ရွှေအိုးပေးသည်သို့ ခံယူ၍ လိုက်နာကျင့်သုံးပါ။ ကျေးဇူးစကားကို အလေးအနက်ထား၍ ဆိုပါ။ ထိုသူစကားသည် အကျိုးမဲ့သည် စကား ဖြစ်ပါက သင့်ခေါင်းထဲတွင် အမှိုက်များ မထည့်ပါနှင့်။ လက်မခံပါနှင့်။ သူစကားကို အမှိုက်ပုံသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ။

သင့်အောင်မြင်မှုအတွက် မနာလို မရွံ့စိမ့်နိုင်၍ ပြောလာသောစကားများ ဖြစ်ခဲ့ရင် သင်သတိထားဖို့က မြင့်မားထူးချွန် အောင်မြင်လာသူများသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆန့်ကျင်မှုဒဏ်နှင့် အတိုက်အခိုက်များကို ဆန်းစစ်ဝေဖန်ပြီး မိမိအရည်အသွေးကို တောက်ပလာအောင် စွမ်းဆောင်သွားကြသည်ကို သတိပြုပါ။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လာအောင် ကြိုးစားလာကြပြီး စိတ်တန်ခိုးတွေ့ပါ ထက်မြက်လာအောင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုနည်းဖြင့် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းသွားတတ်ကြလေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဓားတစ်ချောင်းဟာ ဘယ်လို ထက်လားသလဲဟု တွေးကြည့်ပါ။ မာကျောသော ကျောက်ပေါ်မှာ တင်၍ သွေးမှ ထက်မြက်လာသည်ကို သင်သိ

ပါသည်။ ထို့အတူ သင့်ဘဝ ထက်မြက်လာဖို့ ကိစ္စမှာလည်း မာကျောသော ကျောက်နှင့်တူသော ပတ်ဝန်းကျင် လောကဝံတရားများနှင့် သွေး၍ ထက်မြက်သော ဘဝကို ရယူပြီး အောင်မြင်သော ပန်းတိုင်းကို လှမ်းကိုင်နိုင်သူဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။

ထို့ကြောင့် လောကတွင် သင် ကြုံတွေ့ရမည့် ဆူးငြောင့်ခလုတ်တံသင်းတို့သည် ဘဝတိုးတက် အောင်မြင်ရေးအတွက် မြှင့်တင်ပေးမည့်လှေစားများဟု မှတ်ယူပါ။ အလျဉ်းသင့်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီကြီး ပြောကြားခဲ့သည့် အဆုံးအမတစ်ခုကို လက်ဆင့်ကမ်းပါရစေ။

‘တိုးတက်အောင်မြင် ကြိုးပွားလိုသူ လူငယ်များသည် လောဘကြောင့် ဖြစ်သော သောတာ၊ သောတကြောင့် ဖြစ်ရသော ယုံကြည်မှု ဖျက်ပြယ်ခြင်း မဖြစ်အောင် မိမိရင်တွင်း၌ဖြစ်သော စိတ်ဓာတ်များကို ချိုးနှိမ်ပြုပြင်ပါ။ အာယာတ တရားများကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ပါ။ မိမိစိတ်ထဲမှ ဖယ်ထုတ်ရမည့်ကိစ္စများ ဖယ်ထုတ်ပြီးလျှင် မိမိအောင်မြင်မှုကို အနှောင့်အယှက်ပေးသူမှာ မင်းကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည် တွေ့ကြုံလာရပေမည်။ မင်းကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး မည်သူမျှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ပါ’ ဟူသော အဆိုအမိန့်သည် အောင်မြင်လိုသော လူငယ်များ မှတ်သားသင့် မှတ်သားထိုက်သော အဆိုအမိန့်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ဂန္ဒီကြီး၏ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို မှီပြီး လူငယ်များကို တစ်ခုပြောချင်ပါသေးတယ်။ မိမိစိတ်က ဒုက္ခအပေးဆုံး အရာမှာ မာနတရားပင် ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခချုပ်ကြီး ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာ၏

တရားတော်ကို မျှဝေပေးချင်ပါသည်။ ‘မာနဆိုတာ မာရင် နသွားတတ်တာကို သတိပြုပါ။ ဥပမာပြောရရင် သင့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပါးစပ်အတွင်းက အမာဆုံးပစ္စည်းသည် သွားဖြစ်သည်။ အပျောဆုံးပစ္စည်းက လျှာဖြစ်သည်။ မာတဲ့သွားက တချို့ဆိုရင် အရွယ်မရောက်ခင် ကာလမှာပင် ထိုမာသောသွားများ ကိန္နိပဲ့သွားကြသည်။ ပျော့သောလျှာသည် သေတဲ့အထိ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်’ ဟူ၍ လက်တွေ့ကျကျ ဟောကြားသွားသည်ကို နာယူဖူးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းကြမည့် လူငယ်များသည် မိမိတို့ရင်ထဲ၌ ပယ်သတ်ရမည့် မာနဆိုသည့်တရားကို ပယ်သတ်ဖို့ အလေးအနက် သတိပေးချင်ပါသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အသောကကျောက်တိုင်တွင် အသောကမင်းကြီးသည် ခြင်္သေ့၊ ဆင်၊ သိန္ဓောမြင်းနှင့် နွားငယ်ငယ်တို့အား ကျောက်တိုင်တွင် ထုဆစ်ထားခဲ့သည်။ တခြားတိရစ္ဆာန်များ မထုလုပ်ဘဲ ထို ဆင်၊ မြင်း နွား ခြင်္သေ့တို့များ ထွင်းထုခဲ့ခြင်းမှာ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိလေသည်။

ခြင်္သေ့တို့သည် ဘယ်သတ္တဝါ ဘယ်ရန်သူကို အမ်းဖမ်း လုံ့လဝီရိယကို မလျှော့ဘဲ တစ်သမတ်တည်း ဝီရိယထားကာ ဖမ်းယူတတ်သော ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ ဝီရိယနှင့်ကြီးစားမှုကို အလေးထား၍ ထွင်းထုထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးရုပ်တုကို ထွင်းထုခြင်းမှာလည်း ဆင်တို့မည်သည် စစ်မြေပြင်သို့ထွက်သည်အခါ ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ ရောက်အောင် သွားတတ်သလို လေးမြားလက်နက်များဖြင့် မည်သို့ပစ်ခတ်စေကာမူ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ သည်



လောက်ပင်စိုက်စိုက် ဘယ်လောက်ပင်
ဒဏ်ရာရရ ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ရောက်
အောင် သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်
ပြောင်ကြီးရပ်တုကို ထုဆစ်ခြင်းဖြစ်
သည်။ အလားတူ သိန္နော်မြင်းရုပ်တုကို
ထုဆစ်ခြင်းမှာ မြင်းတို့သည် သွက်လက်
ခြင်း၊ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ဆီရီးတစ်ခု၏
အကွာအဝေးကို အမြန်ဆုံးရောက်
အောင် သွားနိုင်သည်။ သေလျှင်လည်း
သခင်နှင့်အတူ အသေခံသေရဲသော
သတ္တိရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထုဆစ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

နွားလားဥသဘာပုံ ထုဆစ်ခြင်း
မှာ နွားလားဥသဘာ၏ စိတ်ဓာတ်သည်
ဘယ်လောက်ပင် ရုန်းပေးပေးသခင်ဖြစ်
သူက နှင်တံဖြင့် ရိုက်နှက်အော်ငေါက်
ဆဲဆိုသော်လည်း သေဆုံးသည်အထိ
သည်းခံ၍ ဝန်ဆောင်ပေးခြင်းတို့ကြောင့်
ဆင်း ခြင်္သေ့၊ မြင်းတို့နှင့်အတူ နွားလား
ဥသဘာကိုလည်း ထုဆစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်
သော်လည်း လူသားတို့ အတုယူစေ
လောက်သော စွမ်းရည်များနှင့်ပြည့်စုံ
သော ဆင်း၊ မြင်း၊ နွား၊ ခြင်္သေ့တို့၏
တစ်ကောင်ချင်းစီမှ အတုယူဖွယ်အရည်
အချင်းများကို အသိတရားရှိသော လူ
သားများ အတုယူစေနိုင်ရန်ထုဆစ်ထား
သည်ကို အောင်မြင်လိုသောလူငယ်များ
သည် အတုယူကာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်
လျှင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို အရောက်
ထမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

လောကကြီးသည် လူသားများ
အတွက် မတူညီသော စိန်ခေါ်မှုများက
အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည်။ အထူး
သဖြင့် အောင်မြင်လိုသော လူငယ်များ
အတွက် စိန်ခေါ်မှုများက ပို၍စောင့်ကြို
နေမည်ကား အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ စိန်ခေါ်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေ
သော လောကကြီးအား ကြောက်ရွံ့
အနွှေးပေးသွားကြမည်ဆိုလျှင် အောင်
မြင်သော လူသားတူ၍ ပေါ်ထွက်လာ
တော့မည် မဟုတ်ပေ။ စိန်ခေါ်မှုကို
ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းပြီး အောင်မြင်
မှု သရဖူဆောင်းခဲ့ကြသော မဟာလူ
သားများကြောင့် ကမ္ဘာကြီး၏ တိုးတက်
မြင့်မားလာသော အသီးအပွင့်များကို
လူသားများစွာ စားသုံးခွင့်ရနေသည်
မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ အောင်မြင်မှုသရဖူကို
ဆောင်းခဲ့သော လူသားတစ်ဦးကို
အောင်မြင်လိုသောလူငယ်များ အတုယူ
အားကျစေဖို့ မြန်မာတိုင်းမ်သတင်းစာ
(၇-၂-၂၀၁၇) ရက်နေ့ထုတ် ဆရာ
တက္ကသိုလ်သစ် နေသားသော ကျေး
တောသားဘဇာဖမှ မါမောက္ခဖြစ်လာခဲ့သူ
ဆရာကြီး ဒေါက်တာလှဘေအကြောင်း
အစိတ်အပိုင်းတချို့ကို ဖော်ပြဖွဲ့လိုက်
ပါသည်။

ဆရာကြီးဒေါက်တာလှဘေကို
မော်လမြိုင်မြို့မှ မိုင် ၄၀ ခန့်ကွာဝေး
သည် ကရင်ပြည်နယ် လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်
လှိုင်းဘွဲ့ချောင်း၏ လက်ယာဘက်ကမ်း
တွင် တည်ရှိသည့် ခရီးယူသော ရွာကြီး
တစ်ရွာတွင် ဖွေးဖွားသည်။ အသက် နှစ်
နှစ်အရွယ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်ငွေ
နှင့် မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်တို့ထံတွင် နှစ်ဖြစ်သူ
အပျိုကြီးများက မိဘများထံ ခွင့်ပန်ပြီး
မွေးစားခဲ့သည်။ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးက
ဇာတာစစ်ပြီး မောင်လှဘေဟု အမည်
ပေးခဲ့သည်။ ငယ်စဉ် စကားပြောတတ်
ခါစအရွယ်တွင် ထမင်းဆာလျှင် မန်မန်
ဟုပြောလေ့ရှိသည့်အတွက် ဆရာကြီး
အား မိသားစုက အမန်ဟု ချစ်စနိုးခေါ်
ကြသည်။

ငါးနှစ်သား အရွယ်တွင် ရွာ
ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ယတွင်
ပညာစတင်သင်ကြားသည်။ ၁၉၃၁ခုနှစ်
တွင် မော်လမြိုင် အမှတ်(၁)အထကမှ
ဒဿမတန်းကို ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာဖြင့်
အောင်မြင်ခဲ့သည်။ စကောလားရှစ်ဆု
ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်းကို
မြန်မာစာ ပထမတန်း ဂုဏ်ထူးဖြင့်
အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် မဟာ
ဝိဇ္ဇာ (မြန်မာ)ဘွဲ့ကို ထပ်မံရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်
ပညာရေးကောလိပ်မှ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင်
ဒီပလိုမာရရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါတက္ကသိုလ်
၏ အရှေ့ပိုင်းပညာ လေ့လာရေးသိပ္ပံ
ကျောင်းမှာ ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ
စာပေဆိုင်ရာ ပါရဂူ (Ph.D) ဘွဲ့ ရရှိခဲ့
သည်။ ၁၉၄၂ မှ ၁၉၄၆ ခုနှစ်အထိ
လန်ဒန်မြို့ BBCမြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်
တွင် သတင်းဝေဖန်သူ၊ ဘာသာပြန်
ဆရာ၊ အသံလွှင့်သူ စသည်ဖြင့် အမှု
ထမ်းဆောင်ရင်း မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်
အဘိဓာန်ကို ကူညီပြုစုခဲ့သည်။ လက်
ထောက်အယ်ဒီတာ၊ ဗွဲ့ဖက်အယ်ဒီတာ
တာဝန်များကိုလည်း ထမ်းဆောင်ခဲ့
သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်တက္က
သိုလ် အရှေ့ပိုင်းနှင့် အာဖရိကဆိုင်ရာ
ပညာရပ်များ လေ့လာရေးသိပ္ပံကျောင်း
တွင် ကထိကအဖြစ် လည်းကောင်း၊
၁၉၅၅ခုနှစ်တွင် လက်ထောက်ပါမောက္ခ
အဖြစ် လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ဆရာကြီးသည် လန်ဒန်
မြို့တွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ဘွဲ့ကြို၊ ဘွဲ့
လွန် ကျောင်းသားများကို မြန်မာစာပေ
သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။ အလားတူ



လန်ဒန်တက္ကသိုလ် ဂျီစီအီး(အို)အဆင့် စာမေးပွဲများ၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းကော်မရှင် စာမေးပွဲများတွင် ဝါဝင်၍ စာစစ်သူ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ပညာသမာ အာဘာနတ္ထိ၊ ပညာ နှင့်တူသော စကားနှင့်အညီ ဆရာကြီး သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ ကပင် စာအုပ်ကိုအလေးထား ပညာကို တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်သည်။ စာပေပညာ ကို တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာဝန်ရာထူး၊ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိနှင့် ပါမောက္ခရာထူးများကို လက်မခံဘဲ စာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် သုတေသနနယ်ပယ်တွင် ဖက်တွယ်မွေ့ လျော်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ပညာရွာဇေရာတွင် မနာလို ဝန်ကိုစိတ်များ စိုးစဉ်းမျှမထားဘဲ မိမိ သိုမှီးစုဆောင်းထားသမျှ စာပေပဟု သုတများကို အများသူငါ သိရှိကြစေရန် အိတ်သွန်ဖာမှောက် အကုန်အစင် ဟောပြောပို့ချလေ့ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရှိ တက္ကသိုလ် ကောလိပ်များအပြင် နိုင်ငံအသီးသီးရှိ တက္ကသိုလ် ကောလိပ် များသို့လည်း သွားရောက်ကာ စာပေ ပညာများ ဖြန့်ဖြူးပေးခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဘာသာများ ဖြင့် ဆောင်းပါးပေါင်း (၆၀)ကျော်နှင့် စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ရေးသားပြုစု ခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော စာအုပ်အချို့မှာ မြန်မာစာပေဧည့်ခံစာတမ်း၊ ပါရမီနှင့် ဒေါက်တာလှဘေ၏ အတွေးအမြင် စာစု၊ ကုမ္မာချီပြဇာတ် (အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်)၊ မြန်မာစကားပုံများ (အင်္ဂလိပ်)၊ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် အပိုင်း ၂ မှ ၆ အထိ ပြုစုခဲ့သည်။ စင်ကာပူနိုင်ငံ မှထုတ်ဝေသော မြန်မာ့နိုင်ငံ(အင်္ဂလိပ်) စာအုပ်ကို ပြုစုခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် မြန်မာစာပေ အဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ပေးလိုသည့် အာသိသ အလွန်ပြင်းထန်သူဖြစ်ရကား သူပြုစုခဲ့သည့် မြန်မာစာပေ ဧည့်ခံစာ တမ်း စာအုပ် စာမျက်နှာ ၁၆၅ တွင် "မြန်မာစာပေကို မြန်မာမှန်သမျှ မည်သူ မျှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ကြပေ။ မကောင်းသော အချက်ကို ပိုမိုကောင်းအောင် ပြုပြင်၍ စာပေကို စစ်ဆေးလျှင် (Destructive Criticism) ဖျက်ဆီးအံ့သောသဘော ဖြင့် မပြုဘဲ (Constructive Criticism) ပြုပြင်အပ်သောဆန္ဒဖြင့် အကဲဖြတ်၍ သုံးသပ်ကာ ဆောင်ရွက်အပ်ကြပေ တော့သတည်းဟု သူ့စေတနာကို ဖော် ပြခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးသည် နောင်လာ နောက်သား လူငယ်များ သူ့ကဲ့သို့ ထူးချွန်ထက်မြက်သော ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်စေရန် ဆန္ဒရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် မြို့ဆက်သစ်လူငယ်များ အတွက် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို မြန်မာဘာသာနှင့်အတူ ဩဝါဒပန်း တစ်ပွင့်အဖြစ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ယင်းကဗျာမှာ -

"The height by great man reached and kept. Where not attained by Sudden fright, But they, While their Compamious Slept were teling upward and in the night."

"လူထိပ်သီးတွေနေရာ၊ ထိပ် တန်း တစ်လှမ်းတည်းနဲ့၊ လွှားမတက်၊ တတ်ဖော် တတ်ဖက်၊ ညဉ့်မိုက်နက်မှာ၊ အိပ်စက်နေတုန်း၊ တကုန်းကုန်းတက်၊ ထိပ်တက်နေရာ၊ ရောက်ရတာ တဲ့။"

ဆရာကြီးသည် သာမန်ကျေး တောသားဘဝမှ ညက်နှင့်ဝိရိယ ကံထူ ၍ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ

ပါမောက္ခ ဖြစ်လာခြင်းမှာ အထက်ပါ ကဗျာကဲ့သို့ပင် မနားမနေ ကြိုးစားအား ထုတ်မှုကြောင့် ထူးချွန်ထက်မြက်သူ ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ခေတ် ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီး ထိပ်သီး နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံတွင် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ် သော်လည်း ဇာတိဂုဏ်၊ စာပေဂုဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် မော်လမြိုင်ကဲ့သို့သော နေရာတွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရင်း မြို့နယ်၏ စာပေဖွံ့ဖြိုးရေး မြန်မာစာပေ ပြန့်ပွားရေးတို့ကို တတ်စွမ်းသည့်ဘက်မှ တစ်နိုင်တစ်မ ဆောင်ရွက်ရင်း (၂-၅-၂၀၀၇) ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေ သည်။

အမှန်က ကျေးလက်တောရွာ မှာ မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း စာပေတန်ဖိုး ကို နားလည်သဖြင့် စာပေတန်ဖိုးကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချရင်း အောင်မြင် သော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အောင်မြင်လိုသော လူငယ်များသည်လည်း ဆရာကြီးကဲ့သို့ အောင်မြင်မှုရရှိနိုင်ရန် စာပေတန်ဖိုးကို သိရှိပြီး စာပေများကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထား ဖတ်ရှုပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် အောင်မြင်သော ဘဝကို ရယူကြစေရန် သဖြင့် တစ်ဆင့်မျှပေ လက်ဆင့်တင် ရင်း အောင်မြင်လိုသော လူငယ်များထံ သတိပေး ပြောကြားလိုသည်မှာ-

သင်သည် ပန်းတိုင် ရောက် အောင် လမ်းလျှောက်မှာလား၊ မှတ်တို မှာရပ်ပြီး ထိုင်နေမှာလား ဟု မေးထိ စေ။ အကယ်၍ အောင်မြင်သူ ဖြစ်ပါက မှတ်တိုင်မှာ ရပ်မနေဘဲ ပန်းတိုင် အရောက် ဆက်လျှောက်ကြပါဟု တိုက်တွန်းပါရစေ။

မင်းလှမင်း



ပဋိပက္ခန္တိ ဖြန့်ပျံ့ပင်းပျား အောင်ဆန်းကြွယ်



2017

(ယခင်လမှ အဆက်)

ထိရောက်သောစကား ဖြစ်ငြား ဝိုင်းချုပ်မဟာနော်ရထာ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဝိုင်းမျှားစတုဂါမဏီ ဝင်ပါရသည်။

“စစ်သူကြီးနှစ်ဦး လျှောက်သည် စကားသည် အလွန်သင့်လှပေသည်။ စစ်တို့သဘောသည် ကြက်ဥထဲတွင်ရှိ သည့် ကြက်သုဇယ်ကို အသိခက်ဘိ သကဲ့သို့ သိကြားနှင့် အသူရာ တုံ့သော် လည်း ဆုတ်တုံတက်တုံ ရှုံးနိုင်ရုံချေသေး သည်။ ယခုလည်း အရေးတော် ကုံသေး သည်မဟုတ်။ သူ့မြို့ရင်းတွင် ဖြစ်ချေ သည်။ သည်တစ်ကြိမ် ဝိုင်းမျှား ငါး ယောက် အသက်ကိုလွတ်၍ နောက် ပွဲလမ်းများတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ဆက် သပါမည်”

“စစ်ရေးမက်ရေး ဆိုသည်မှာ အင်နည်းအင်များ အပြစ်ကြီးငယ် နည်း များမဆိုရ ကွပ်ညှစ်စီရင်ရခြ် ဖြစ်သည်။ ယခုအရေးမှာ ဝိုင်းမျှားသုံးဦးက ချမ်းသာ စေလိုလျှင် ချမ်းသာစေတော့”

သို့ဖြစ်သဖြင့် မင်းကြီးလေယသူ နှင့် ဝိုင်းမျှားဦးဦးမှာ အသတ်ခံရမည် ဘေးမှ လွတ်ကင်းပြီး အုပ်ချုပ်ခြအတိုင်း အုပ်ချုပ်စီရင်ကြရသည်။ ယင်းသော အခါ ယိုးဒယားမြို့သည် မြစ်ရေဝန်းရံ လျက် ဖြစ်ချေသောကြောင့် မြို့နှင့် မကူးမသန်း မချဉ်းကပ်နိုင်ရှိလျှင် ဒဝယ် ကြောင်းချီ မဟာနော်ရထာတပ်က စစ်တဲကြီး နေမျိုးဂုဏ္ဏရတ်နှင့်ခုနစ်တပ်၊ မင်းကြီးလေယသူနှင့် ခုနစ်တပ်၊ မင်းကြီး ဝါမဏီစန္ဒနှင့် ခုနစ်တပ်သည် ၂၁ တပ် ကို ယိုးဒယားမြို့ အနောက်မျက်နှာက စွဲရပ်ရံနေစေသည်။

ခေမရာဇာနှင့် ခုနစ်တပ်၊ ရန်ငှား သိရိကျော်ထင်နှင့် ခုနစ်တပ်၊ မင်းငယ်

ဇလနှင့် ခုနစ်တပ်၊ သည်တပ်ပေါင်း ၂၁ တပ်ကို မြို့တောင်မျက်နှာက စွဲရပ်ရံနေ စေသည်။ ဇင်းမယ်ကြောင်းချီ နေမျိုး သီဟပတေ့တို့ တပ်စုကလည်း ဆပ်ပြာ ကုန်းဝိုင်းနှင့် ငါးတပ်၊ တုရင်သာရကျော် နှင့် ငါးတပ်၊ သစ်ဆိမ့်ဝိုင်းနှင့် ငါးတပ်၊ သာပန်စာနှင့် ခြောက်တပ်၊ သည် ၂၁ တပ်ကို မြို့အရှေ့မျက်နှာက စွဲရပ်ရံနေ စေသည်။

စစ်ကဲကြီး တုရင်သာရကျော်နှင့် ခုနစ်တပ်၊ ကျော်ခေါင်ကျော်သူနှင့် ခုနစ် တပ်၊ သတိုးမင်းထင်နှင့် ခုနစ်တပ်၊ သည် တပ်ပေါင်း ၂၁ တပ်ကို မြို့မြောက် မျက်နှာက စွဲရပ်ရံနေစေသည်။ ယိုး ဒယားမြို့ လေးမျက်နှာ တပ်ပေါင်း ၈၈ တပ်။ နွားကို ခြင်္လောင်သကဲ့သို့ ကြည်း၊ ရေ ဝန်းရံပြီးလျှင် မြို့ကိုချဉ်း၍ အကြိမ် ကြိမ်လုပ်ကြံစေသည်ကိုလည်းယိုးဒယား မြို့သည် ကျုံးလည်းနက်သည်။ ကျယ် လည်းကျယ်သည်။ မြို့လည်းမြင့်သည်။ ဒိုင်လည်းဒိုင်ခန့်သည်။ မြစ်ကိုကူး၍ လှုပ် ကြရသည်။ မြို့ထိပ်ကလည်း ပြောင်း အမြောက် ထူထပ်လှသောကြောင့် မြို့ရင်းသို့တိုင်အောင်မျှ မချဉ်းမကပ်နိုင် ရှိချေ၏။

ယင်းသောအခါ ဝိုင်းမျှား တပ်မျှား တစ်စုတို့က ဝိုင်းချုပ်မဟာနော်ရထာကို လျှောက်ကြသည်။

“ယခု ယိုးဒယားမြို့ကို အကြိမ် ကြိမ် လုပ်ကြံကြသည်။ မြို့ရင်းကိုမျှ မချဉ်းမကပ် မရောက်မပေါက်နိုင်ရှိသော ကြောင့် မြို့တို့သာ ရံ၍နေကြရချေ သည်။ မိုးလည်းကျတော့မည်။ ယခု မိုး ကျလျှင် ယိုးဒယားမြို့ပတ်လည် မြစ် ချောင်းများသည် ပင်လယ်နှင့်တစ်စပ် တည်း ဖြစ်ချေသောကြောင့် ကုန်းကျင်း မသိနိုင်အောင် ရေတစ်ပြင်တည်းဖြစ်

ချေလျှင် ဆင်မြင်းကိုမျှ ထားစရာမရှိ အောင် အလွန်ခဲယဉ်းမြိမ်မည်”

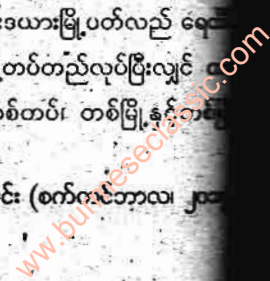
ထိုသို့ အခက်အခဲများကို တစ် က ပြောသည့်နည်းတူ နောက်တစ်စုက လည်း တစ်မျိုးပြောပြန်၏။

“မိုးလအတွင်း အရံကိုဖြုတ်၍ မြေကုန်းမြင့်ရာ ဆုတ်နေပြီးလျှင် ဇင်း မလင်းပွင့်သည်ကာလမှ ယိုးဒယားမြို့ ဝန်းရံ၍ လုပ်ကြံရသော် ယိုးဒယားမြို့ သည် ကျွန်တော်တို့လက်က လွတ်နိုင် မည်လော”

ဝိုင်းချုပ် မဟာနော်ရထာက လည်း ဤသို့ ပြောပြန်သည်။

“ငါတို့ ကာလအရှည် ယိုးဒယား မြို့ကို ရံနေသောကြောင့် မြို့တွင်းသို့ တို့ ကျဉ်းမြောင်းလျက် ရှိလေပြီးသည် ယခု ငါတို့အရံကိုဖြုတ်၍ ဆုတ်ခွာရပ်မ သည်ရှိသော် မြို့တွင်းသားတို့ ပိုက်တွဲ မှလွတ်သော ငါးကဲ့သို့ရှိ၍ အရံမြို့ များနှင့် တစ်ချက်တည်းရှိချေလျှင် ခံ ရိက္ခာ လက်နက်လှသူ အပြည့်အ ဖြည့်သွင်း၍ သူတို့ ကွန်ကွန်လွန်လွန် ကြံကြိတ်ရာရာ ကြံရချေသည်ရှိသော် ငါတို့ ဆင်မြင်းလူသူ အပင်ပန်းခံ ကာလအရှည် မြို့တွင်ရံနေသည့်အခါ သည် အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ချေပြီလော။

ယင်းသို့ဖြစ်၍ ငါတို့က နောက် ကို ရသာ ယူသာသမျှ မျိုးရိက္ခာလည်း ယူ၍သွင်းထားမည်။ ဖမ်းဆီးသိမ်း သမျှ ကျွဲနွားများနှင့်လည်း မျိုးရိက္ခာ အများရအောင် အနှံ့အစပ် လယ်ယာ လုပ်ဆောင်စိမ့်မည်။ ဆင်မြင်းဆိုသော မှုကား မြက်ရေကောင်းရာ ကုန်းရှိသူ အရပ်သို့ ပို့ထားမည်။ ငါတို့ ရံတပ် လည်း ယိုးဒယားမြို့ပတ်လည် ရေထဲ ရာမှာ မြို့တပ်တည်လုပ်ပြီးလျှင် တပ်နှင့်တစ်တပ်၊ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့



လမ်းလမ်းဆက်လက်မိအောင် တပ်တန်း
အရွက်ထိုး၍ ယိုးဒယားမြို့ကို မရသမျှ
ဆယ်နှစ်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း
မရှိခဲ့နေ့မည်။

အခြားက စစ်ကူစစ်တပ် ရောက်
သော်လည်း အရံကိုမဖြုတ်၊ ဆင်မြင်း
သူသူစွဲ၍ ဆီးကြိုတိုက်လဲမည်၊ သည်
ဆိုသို့ လုပ်ကြံလျှင် မင်းနှင့်တကွ ယိုး
ဒယား တစ်မြို့လုံး ငါတို့လက်က လွတ်
နိုင်မည်လော”

ထိုသို့ ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာ
ဆိုသည်ကို ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသီဟပတေ့
က သော ဗိုလ်မှူး တပ်မှူးအပေါင်းတို့
အကြိုက်ညီကြလေ၏။

ယင်းသောအခါ ရေကြီးစပြု၍
ဆင်းပေါက် မြစ်ပေါက်များသို့ ရေဝင်
ဆက်လျှင် ဆင်မြင်းဆိုသမျှကို တပ်မှူး
ဆပ်အုပ်ခန့်၍ မြက်၊ ရေကောင်းရာ
ထွတ်ရာကုန်းများသို့ စည်းကြပ်ဆုတ်
သွားရ၏။ ထို့နောက် ငါးရက်ခန့်ရှိလျှင်
အလွန်ကြီး၍ ယိုးဒယားမြို့ပတ်လည်
ကာသမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ တပ်တော်များတွင်
စုတ်စီ၍ မြေဖို့ပြီးလျှင် ရဲလှေတော်
များ လှပ်ဆောင်ကြရသည်။ ထိုရဲလှေ
များတွင် ရွှေထည်ကောင်းသည့်
သူများကို ရွှေထည်သည်။ အနီသုတ်
တောင်းသည့် လှေများကိုလည်း အနီ
ထည်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် မတာနော်ရထာ
ယင်းသောအခါ ယိုးဒယားမင်း
အမတ်ကြီးငြိမ် လျှောက်၏။

“အဝမြို့နှင့် ဒွါရာဝတီမြို့သည်
အိမ်နီးကျော် ခြောက်သိန်းခန့်ကွာ
သည်ကို ဆင်မြင်းရဲမက် လက်နက်
သော မြို့ရိက္ခာအစုံနှင့် ဗိုလ်မှူးနှစ်ဦး

ချီတက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအလုံး
ကို ထောင်းထောင်းကြေအောင် ဖျက်
ဆီးသောကြောင့် ကြည်းအား ရေအား
အမတ်ဗိုလ်မှူးတို့ကို ခန့်ထား၍ ဆီးဆို
ရပ်စေသည်ကို မြဲတွင် ပေါက်စဖြစ်
သော ကြက်သူငယ်သည် သိမ်းစွန့်ဖြစ်
သော သားရဲငှက်တို့၏အရိပ်ကို မကြည့်
ဝံ့ဘိသကဲ့သို့ ဆိုင်ပြိုင်မိလေသမျှ အရေး
သည် မည်သည့်ကာလတွင်မျှ စစ်
မျက်နှာ လူဖူးသည်မရှိချေ။

ဘုန်းကြီးသည် အရှင်မူကား
မင်းတို့ကျင့်ရာသည့် တံရားအပေါင်းကို
နေည နှလုံးသွင်းတော်မူလျက် ကျွန်
တော်တို့မှူးမတ်မှစ၍ အမှုထမ်း အရာ
ထမ်း အပေါင်းတို့၌ ပရိစ္စာဂ အဇ္ဈဝ
အဝိဟိသဟာရာ သုံးပါးနှင့်အညီ သိမ်း
ပိုက်ပြုစုတော်မူသည်ကိုလည်း သမ္မာ
နတ်အပေါင်းတို့ သိလေပြီ။

သို့စင် ကျေးဇူးတော်ကို မပြတ်
ခံစားကြလျက် စားရသောကား ဝမ်းသာ၊
စေပါသော်ကား စည်းဖမ်းမည်ကဲ့သို့ဆို
သော ဇွေးသူဟောင်းတို့ စကားနှင့်
ညီလှသောကြောင့် ကျေးဇူးတော်ကို
အောက်မေ့လိုက်တိုင်း အချိန် တစ်
ထောင်ရှိသော ဝန်ကို ဦးခေါင်းထမ်းရွက်
၍ နေရဘိသကဲ့သို့ ဝန်လေးလှသော
ကြောင့် ဘဝအဆက်ဆက် ဆပ်သော်
လည်း မပိုင်နိုင်ရာ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကြိုက်သည့်
ရဲလှေသမ္ဗန်များတွင် ဇွေးရဲမက် လက်
နက်ကိရိယာအပြည့်တင်ပြီးလျှင် မဆုတ်
မနစ် မြို့အနောက်တွင် စွဲရပ်သည်
တပ်စုကို တိုက်မည်၊ သည်တပ်စု ပျက်
လျှင် မြို့မြောက်ကိုလှည့်၍ ဇင်းမယ်
ကြောင်း ချီလာသော တပ်စုကို တိုက်
မည်၊ သည်တပ်စု မပျက်သမျှ မြို့တွင်း
သို့ မဝင်ပြီ သူလက်တွင် သေစေတော့”

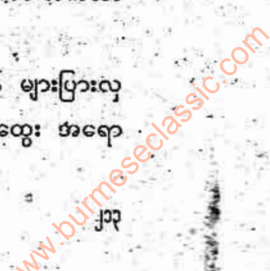
ယိုးဒယားမင်းသည် အလွန်
အားရသောကြောင့် အမတ်ကြီးငြိမ်ကို
အကြောအမော့ အတင့်အတယ် ဝတ်
စားတန်ဆာ ဆင်ယင်စေပြီးလျှင် ရဲမက်
ငါးရာစီးသော ရဲလှေကြီးတွင်တင်၍
ရွှေရလှ ရှစ်သောင်းငါးထောင်ကို ရဲလှေ
နှစ်ထောင်၊ သမ္ဗန်ငါးရာတွင် စီးစေကာ
စိန်ပြောင်းအမြောက် စီစဉ်ခင်းကျင်း
လျက် အောင်တံခွန်ဖြန့်၍ မြို့အနောက်
မဟာနော်ရထာတို့ တပ်စုကို တိုက်မည်
ဟု ထွက်လာသည်။

ယင်းကို ရဲတပ်တော်များက မြင်
၍ ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာကိုလျှောက်
ထားသိလျှင် စစ်ကဲကြီးတုရင်ရန်ကျော်
နှင့် တိုက်လှေတစ်ရာ၊ သူရိန်တန်ဆောင်
နှင့် တိုက်လှေတစ်ရာ၊ နန္ဒဘယကျော်
ထင်နှင့် တိုက်လှေတစ်ရာ၊ လက်ဝဲ
ကောင်းထွတ်နှင့် တိုက်လှေတစ်ရာ၊
သူရိန်ရန်နိုင်နှင့် တိုက်လှေတစ်ရာ၊ သမိန်
ကျော်ခေါင်နှင့် တိုက်လှေတစ်ရာ။

တပ်ပေါင်း ခုနစ်တပ်၊ တိုက်လှေ
ခုနစ်ရာများတွင် စစ်သည်သူရဲ သုံး
သောင်းငါးထောင် ထင်၍ ပြောင်း
အမြောက် စီစဉ် ခင်းကျင်းပြီးလျှင်
အောင်တံခွန်ဖြန့်လျက် တိုက်စည်တိုက်
မောင်း စသော နှ၊ ခရာ၊ ပုံသာ၊ လင်း
ကွင်း တီးမှုတ်လျက် လှေဦးရွယ်ကာ
ယိုးဒယားလှေသမ္ဗန်များသို့ မဆုတ်မနစ်
ဝင်၍တိုက်သည်။

ယိုးဒယား မြို့ထိပ်ကလည်း
အမြောက် မြတ်ပုများနှင့် ပစ်လွှတ်သည့်
ကို ရဲမက်တော်တို့ အကြောက်အရွံမရှိ။
လှေချင်းနီးလျှင် ချွန်းနှင့်ဆွဲဝင်၍ သူလှေ
ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် လက်ဝဲ လက်ယာ
ထိုးခုတ်ရိုက်ချသည်။

တိုက်လှေသမ္ဗန် များပြားလှ
သောကြောင့် အထွေးထွေး အာရော



ရာ တိုက်ကြသည်တွင် ယိုးဒယား အမတ်ကြီး ငြိမ်လည်း အားကြီးမာန် တက် လှေဦးလျှောက်တဲ့ ပဲ့လျှောက်တဲ့ ကွပ်ကဲဆော်ဘန်သည်ကို ရဲလှေတော် အစင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ဝန်းရံတိုက်သည်တွင် လှေစီးရဲမတ်တို့ကို ပြောင်းသေနတ် ထိခိုက်၍ အကုန်သေသော်လည်း လက် မချသည်ကိုမြင်လျှင် အမြောက်မှူး ငစံ ထွန်း လှေယှဉ်၍ ဖမ်းရန် လှေဦးလှည့်၍ ဝင်လာသည်ကို အမတ်ကြီးငြိမ်က ငေါက်ငမ်း၏။

“နင့်ကိုသာ ဖမ်းမည်ဟု လာ သည်။ ငါ အညံ့ခံထွက်မရှိ”

အမတ်ကြီးငြိမ်သည် လက်နက် နှင့်တကွ ငစံထွန်းစီးသည့် လှေဦးသို့ ခုန်တက်သည်ကို အမြောက်မှူးငစံထွန်း အမြောက်ထိုးတံနှင့် ရိုက်၍ အရှင်ရ လိုက်သည်။ ယိုးဒယား ဗိုလ်မှူး တပ်မှူး တို့လည်း အမတ်ကြီးငြိမ်ကို စီးသည့် ရဲလှေထက်တွင် မမြင်လျှင် -

“ငါတို့ စစ်သူကြီး ကျလေပြီ” ဟု ကိုယ်စီအသက်လွတ်ရာ မြို့တွင်းသို့ဝင် ပြေးကြလေ၏။

ဗိုလ်မှူး ခုနစ်ဦးသားတို့လည်း လှေနှင့်လိုက်၍ သုံးပန်းဖမ်းယူကြသည်။ ယိုးဒယားတို့၏ ရဲလှေတစ်ထောင်ကျော်၊ သမ္ဗန်ငါးရာနှင့်တကွ သုံးလူ ငါးသောင်း ကျော် အရှင်ရလိုက်သည်။ သေလေ သည်လည်း များ၏။ ထိုသူတို့ကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်နေစေပြီး တပ်တော်များ ဆိုက်ရောက်လာသည့် ကာလ အသက်လွတ်ရာ တောအုံ တောင်ကမ်း ခိုနေသူတို့ကို အသီးသီး လွှတ်၍ ရွာဖွေစေသည်။

မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း တောအုံရောင် နေသူ မိန်းမယောက်ျားအများ ချမ်းသာ စွာ ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြသည်။ ထိုသူ

အပေါင်းတို့တွင် ခေါင်းအကြီးပြုသူတို့ ကို သစ္စာတော်ပေး၍ အမှုတော်ကိုထမ်း ရွက်စေ၏။

ထို့နောက် ဆယ်ရက်ခန့်ရှိလျှင် အမတ်ကြီး ဘယားကူရတစ်သည် ရဲလှေ တစ်ထောင်၊ ကတ္တူငါးရာတွင် ရဲမတ် ငါးသောင်းတင်ပြီးလျှင် ပြောင်း အမြောက် စီစဉ်ခင်းကျင်းလျက် ဇင်း မယ်ကြောင်းချီလာသော မြို့အရှေ့တွင် စွဲရပ်သည့်တပ်စုကိုတိုက်မည်ဟု အောင် တံခွန်ဖြန့်လျက် ဝံ့မောင်းတီး၍ ထွက် လာသည်ကို ရဲတပ်တော်များက မြင်၍ ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသီဟပတေ့ကို လျှောက် ထားသိလျှင် စစ်ကြီးကျော်ထင်သီဟ သူ၊ ဥဒိန်နန္ဒကျော်၊ ဒဂံသမန်၊ လက်ဝဲ စကြ၊ တုရင်ဗလကျော်တို့ ငါးတပ်ကို လူငါးထောင်နှင့် ဇင်းမယ်ကလာသည့် မဲပိန်မြစ်နား ဥယျာဉ်ရွာက နေစေ သည်။

သတိုးမင်းထင်၊ ရဲထင်အာကာ၊ နန္ဒရာဇာ၊ ဒီပရဲထွတ်၊ ရွှေတောင်အိန္ဒသူ တို့ ငါးတပ် လူငါးထောင်နှင့် ဥယျာဉ်ရွာ တစ်စုဘက် မဲပိန်မြစ်နားတွင် နေစေ သည်။ လက်ဝဲ လက်ယာစစ်နှစ်ကြောင်း မြှုပ်ထားပြီးလျှင် ကျော်ခေါင်ကျော်သူ၊ တုရင်ရာမကျော်၊ ရွှေတောင်စည်သူ၊ ဗညားရဲတ၊ ဆပ်ပြာတုန်းဗိုလ်၊ သစ်ဆိမ့် ဗိုလ်၊ ပြင်ဦးဗိုလ်၊ ရုံးခါးစားစဉ့် ရှစ်တပ် ကို တိုက်ဆင်နှစ်ရာ စစ်သည်သူရဲ တစ် သောင်းနှင့် ပြောင်းအမြောက်ဖျော်ဖျော် ပစ်လွှတ်၍ ဆီးခံတိုက်စေသည်။

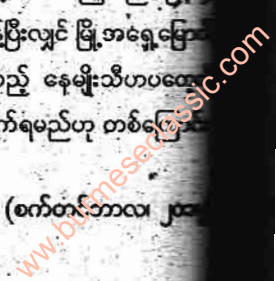
ထိုအခါ ယိုးဒယား ဗိုလ်မှူး တပ် မှူးအပေါင်းတို့လည်း လှေပါ၊ လူပါ အရဖမ်းမည်ဟု ရဲလှေတစ်သောင်း၊ သမ္ဗန်ငါးရာနှင့် တစ်လုံးတည်းဖီ၍ လိုက် လာသည်ကို တိုက်လှေတော်စီး တပ်မှူး ရှစ်ဦးတို့လည်း ဆင်ကျုံးရပ်ကသည်

ဥယျာဉ်ရွာသို့ စစ်ရေးငင်ပြီးလျှင် မဲပိန် မြစ်နှစ်ဖက် မြှုပ်ထားသည့်တပ်စုနှင့် ဆီတည့်ရောက်လျှင် တိုက်လှေတော် နှစ်ရာလုံး ကြံကြံခံ၍ ပစ်ခတ်သည်။ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ မြှုပ်ထားသည့် တပ် တော်များကလည်း အမြောက်ကြီး မြ တံပူအများနှင့် မီးပေါက်မိုးရွာသကဲ့သို့ ပစ်ခတ်လျှင် ယိုးဒယားတို့လည်း စစ် သုံးမျက်နှာ ဝန်းရံတိုက်လေသည်ထို့ မခံနိုင်၍ အပြင်းဆုတ်ခွာကြလေ၏။

လှေစီးတပ်မှူးနှင့်တကွ တိုက် လှေ တစ်ရာကျော်၊ လူငါးထောင်ကျော် အရှင်ရလိုက်သည်။ သေလေသည် လည်း များ၏။ ယိုးဒယားမင်းလည်း ထွက်၍ တိုက်လဲစေသမျှ စစ်သည်၊ မည်သည်ကာလတွင်မျှ အောင်မြင် သည်ဟူ၍ မရှိချေသောကြောင့် မှူးမတ် ပြည်သူတို့နှင့်တကွ အလွန်ကြောင့်ကြ မြင်း ကြီးစွာဖြစ်၍ မြို့တံခါးကို အုတ် အပြည့်စီကာ ပတ်ပြီးလျှင် မြို့ကိုသာ လုံခြုံခိုင်ခံ့အောင် စီရင်၍ အခိုင်နေထေ ခ်၏။

ထို့နောက် ရေပြန်ကျလျှင် ထို ဒယားမင်းလည်း မင်းညီမင်းသား မှု မတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် အားသန် ပြန်၍ တိုက်ဆင် သုံးရာ၊ လှည်းရထား တင် အမြောက် ငါးရာ၊ စစ်သည်သူ၊ သုံးသောင်းနှင့် အမတ်ကြီးဘယားတို့ ကို အချုပ်ခန့်ပြီးလျှင် မြို့အနောက်တွင် စွဲရပ်သည့် မဟာနော်ရထာတို့တပ်စုထဲ ထွက်၍ တိုက်ရမည်ဟု တစ်ကြောင်း

တိုက်ဆင် သုံးရာ၊ လှည်းရထား တင် အမြောက် ငါးရာ၊ စစ်သည်သူ၊ သုံးသောင်းနှင့် အမတ်ကြီးဗညားပြန် ကို အချုပ်ခန့်ပြီးလျှင် မြို့အရှေ့မြောက် တွင် စွဲရပ်သည့် နေမျိုးသီဟပတေ့ တပ်စုကို တိုက်ရမည်ဟု တစ်ကြောင်း



စစ်နှစ်ကြောင်း တစ်နေ့တည်း အညီအညွတ် ထွက်လာသည်ကို ရဲအပ် တော်များက မြင်၍ ဗိုလ်ချုပ်မဟာဇနော် ရထာ၊ ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသီဟပတေ့တို့ကို လျှောက်ထားသိလျှင် မဟာဇနော်ရထာ တပ်စုက စစ်ကကြီး နေမျိုးဂုဏ္ဍရတ်၊ ၎င်းတူရင်ရန်အောင်ကျော်၊ သီရိဇေယျ ကျော်စွာ၊ နော်ရထာကျော်စွာ၊ စတု ဝါမက်၊ သီရိရန္တမိတ်ကျော်ထင်တို့ကို တိုက်ဆင် တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ မြင်း တစ် ထောင်နှစ်ရာ၊စစ်သည်သူရဲတစ်သောင်း နှစ်ထောင်နှင့် ဆီးကြိုတိုက်စေသည်။

ရဲမက်တော်အပေါင်းတို့လည်း ယိုးဒယားသားတို့ကိုမြင်လျှင် သိမ်းစွန့်ရ ငှက်တို့သည် အစာဖြစ်သော ကြက် သူငယ်ကိုမြင်၍ အားကြီးမာန်တက် စိစိရွပ်ရွပ် ဖမ်းယူဘိသကဲ့သို့ သူဆင်ပုံ မြင်းပုံသို့ အပြင်းဝင်၍ ပစ်ခတ်ထိုးခုတ် သည်။ ယိုးဒယားတို့ မခံနိုင်၍ ဆင်ပါ မြင်းပါ ဆုတ်ခွာရလေ၏။

ဆင်တစ်ရာကျော်၊ မြင်းနှစ်ရာ ကျော်၊ လူတစ်ထောင်ကျော် အရှင်ရ ထိုက်သည်။ သေလေသည်လည်း များ ၏။ နေမျိုးသီဟပတေ့တို့ တပ်စုက သည်း စစ်ကကြီးကျော်ထင်သီဟသူ၊ ၎င်းတူရင်ရာမကျော်၊ တပ်မှူး ကျော် ခေါင်ကျော်သူ၊ သီရိရာဇသေကြီး၊ သီရိ နန္ဒကျော်ထင်၊ ဗညားလောတို့ကို တိုက် ဆင် တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ မြင်း တစ်ထောင် နှစ်ရာ၊ စစ်သည်သူရဲ တစ်သောင်းနှစ် ထောင်နှင့် ဆီးကြိုတိုက်စေသည်။

ရဲမက်တော်အပေါင်းတို့လည်း ယိုးဒယားသားတို့ကိုမြင်လျှင် ငှက်ငယ် သစ်ကောင်မျှ ပမာမမှတ်၊ သူဆင်ပုံ မြင်းပုံသို့ဝင်၍ ပစ်ခတ်ထိုးခုတ်သည်။ ယိုးဒယားတို့ မခံနိုင်၍ ဆင်ပါ မြင်းပါ ဆုတ်ခွာရလေ၏။ ဆင်တစ်ရာကျော်၊

မြင်းနှစ်ရာကျော်၊ လူတစ်ထောင်ကျော် အရှင်ရလိုက်သည်။ သေလေသည် လည်း များ၏။

ယိုးဒယားမင်းလည်း အကြိမ် ကြိမ်မြို့တွင်းကထွက်၍ တိုက်စေသမျှ ဆင်မြင်းရဲမက်အပေါင်းတို့ သေကြေ နှစ်မွန်- ဆုံးပါးရှိသည်ကိုမျှ လက်မချ။ သင်္ဘော သမွန် ခဲလုတ်အများစီရင်၍ အမြောက် မြတ်ပူ လက်နက်ကိရိယာ အစုံနှင့် ရဲမက်အပြည့်တင်၍ ရေက ရပ်ခံစေသည်။ ကုန်းကလည်း ယိုးဒယား မြို့ပတ်လည် ကျုံးပြင်က တာငါးရာ အကျယ်ရှိသော အုတ်မြို့ပေါင်းငါးဆယ်၊ နေ့ည အလျှင်တည်လုပ်ပြီးလျှင် မျိုး ရိက္ခာအပြည့်ပွင်း၍ ဆင်မြင်းရဲမက် လက်နက်ကိရိယာ အစုံအလင်နှင့် မြို့ ထိပ်များတွင် မြို့စီးပြစီး အပြည့်တင်ပြီး လျှင် ပြောင်းအမြောက်၊ စီစဉ်ခင်းကျင်း လျက် လောက်လှ၊ တုံး၊ မောင်း စသော ဆင်ခဲလုတ်၊ မြင်းခဲလုတ်၊ ကတုတ်၊ ဆူးငြောင့်၊ မတန်းထွင်းကျင်း၊ မြင်းတား များနှင့် ရေကလည်း တံစုန်း၊ သစ်ငုတ်၊ ခဲလုတ် အပြည့်စိုက်ထားပြီးလျှင် ထွက် ၍ မတိုက်ဘဲ သံမြို့နှင့်အတူ ကြံကြံခံ နေလေ၏။

ထိုအခါ ယိုးဒယားမြို့ကို မင်းနှင့် တကွ နေရက်မရှည်မကြာ တိုက်လံသိမ်း ယူရမည်ဟု အမိန့်တော် ရောက်သော ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးနှင့် ဗိုလ်မှူး တပ်မှူးအပေါင်းတို့ ညီညွတ်တိုင်ပင်ကြ သည်တွင်/ ဒဝယ်ကြောင်းချီ ဗိုလ်ချုပ် မဟာဇနော်ရထာ ဆိုသည်။

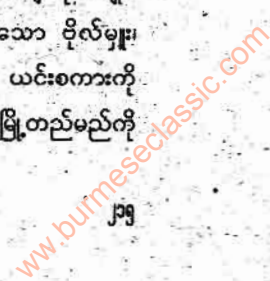
“ယိုးဒယားမြို့ကို လုပ်ကြံရမည်၊ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အမိန့် တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်၍ ငါတို့ ဗိုလ်မှူး တပ်မှူး သူရဲသူခက်အပေါင်းတို့ ချီလာ ၍ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် မြို့ပြများတွင်

ခုခံလေသမျှ တပ်စုများကို တိုက်ဖျက်၍ ယိုးဒယားမြို့ရောက် ချီတက်ဝန်းရံနေ သည်ကို ယိုးဒယားမင်းအမတ် ဗိုလ်မှူး တပ်မှူး သူရဲသူခက်တို့ မြို့တွင်းကထွက် ၍ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်လာသည်။

ယင်းကို ငါတို့က ဗိုလ်မှူး တပ် မှူး သူရဲသူခက်အပေါင်းတို့ ဖမ်းဆီး သတ်ညစ်၍ ဆင်မြင်းလူသူ မရေမတွက် နိုင်အောင် သေကြေနှစ်မွန်သည်ကို လည်း အညံ့မခံ၊ ရေကြီး၍ မဟာ သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ ဖြစ်သောအခါ ရဲလှေ သမွန်များကို စီရင်၍ အကြိမ်ကြိမ် မြို့ တွင်းက ထွက်ပြီးတိုက်လာသည်ကို စစ်သူကြီးပြုသူနှင့်တကွ ရဲလှေသမွန် များကို သိမ်းယူဖမ်းဆီး၍ လှေ၊ လူ အနည်းငယ်မျှသာ မြို့တွင်းသို့ ဝင်နိုင် လေသည်။

ရေကျပြန်လျှင်လည်း အင်ကြီး အားကြီးဖြင့် မြို့တွင်းကထွက်လာသည် ကို ကြွက်ငယ်သည် တောကြောင်ရှေ့ လမ်းမှားလေသကဲ့သို့ မရေမတွက်နိုင် သော ဆင်မြင်းဗိုလ်ခြေအပေါင်းတို့ သေကြေပျက်စီးခြင်းသို့သာ ရောက်ရ သည်ကိုလည်း လျက်မချ၊ ယခု မြို့ငယ် အရံ ငါးဆယ်တည်၍ အခိုင်နေသည်မှာ အလောင်းတော် မဟောသသေ့ခမိန် အမတ်သည် ပဉ္စာလ်စန္ဒီ စသော မင်းသမီး မင်းသားအပေါင်းကို ဥမင်မှ ဆောင်ယူလေသကဲ့သို့ ငါတို့ကလည်း မြို့ကိုမြို့ချင်းယှဉ်၍ တည်လုပ်ပြီးလျှင် ဥမင်တူးဖောက်၍ ယိုးဒယားမင်းမှအစ မင်းမိဖုရား၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ မှူးမတ် ပြည်သူတို့ကို အရယူမည်”

ဇင်းမယ်ကြောင်းချီ ဗိုလ်ချုပ် နေမျိုးသီဟပတေ့ စသော ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးအပေါင်းသည် ယင်းစကားကို အကြိုက်ညီကြ၍ အရံမြို့တည်မည်ကို



စည်းကြပ်စီရင်ကြသည်ကား ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဇင်းမယ်ကြောင်း၌ ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသီဟပတေ့မှာ ယိုးဒယားမြို့အရှေ့မြောက် တာလေးရာအကွာတွင် အဝန်းတာ သုံးရာနှစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ ရွှေတောင်စည်သူမှာ ယိုးဒယားမြို့အနောက်မြောက်အဝန်းတာ နှစ်ရာ၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ ပုညကျော်ထင်မှာ ၎င်းမြို့အရှေ့အဝန်းတာတစ်ရာငါးဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ ချောင်းဦးဗိုလ်မှာ ၎င်းမြို့အရှေ့ မြို့တွင်းသို့ စီးဝင်သည့် မြစ်အရှေ့ဘက်တွင်အဝန်းတာ တစ်ရာ ငါးဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ ကျော်ခေါင်ကျော်သူမှာ ၎င်းမြို့အရှေ့ ဆင်ကျုံးတွင်ထပ်၍ အဝန်းတာ သုံးရာ၊ မြို့ရပ် ရှစ်တောင်၊ နေမျိုးသီဟပတေ့မှာ မြောက်မျက်နှာကို ငါးမြို့တည်သည်။

ဝိရိနဝရမှာ ဆင်ကျုံးခံမြို့အရှေ့တောင်ယွန်းတွင် အဝန်းတာ တစ်ရာ ငါးဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ တုရင် ရှေ့မကျော်မှာ ၎င်းမြို့အဝန်းတာ တစ်ရာ ခုနစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ တုရင် ရန်ကျော်မှာ ၎င်းမြို့တောင် အဝန်းတာ တစ်ရာခုနစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ သီရိသာရကျော်စွာမှာ ၎င်းမြို့တောင် အဝန်းတာ တစ်ရာခုနစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်။

သီရိရာဇသင်္ကြံမှာ ၎င်းမြို့တောင် အဝန်းတာ သုံးရာ၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ အရှေ့မျက်နှာကို ငါးမြို့ တည်သည်။ ရွှေတောင်ကျော်စွာမှာ ယိုးဒယားမြို့ အရှေ့တောင်တွင် အဝန်းတာ တစ်ရာငါးဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ တေဗလကျော်မှာ ၎င်းမြို့အနောက် အဝန်းတာ တစ်ရာခုနစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ သီဒ္ဓိကျော်သူမှာ ၎င်းမြို့

အနောက် အဝန်းတာ နှစ်ရာ၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ မင်းကြီး ဇေယသုမှာ ၎င်းမြို့ အနောက် ဘန်ကောက်မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် အဝန်းတာနှစ်ရာ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ ၎င်းမြို့အနောက် ယိုးဒယားမြို့တွင်းသို့ စီးဝင်သည့် ဘန်ကောက်မြစ်ကို ရဲလှေသမ္ဗန်သင်္ဘော မထွက်မဝင်နိုင်အောင် မြစ်အရှေ့ဘက် အနောက်ဘက် ခတ်မိအောင် သံကြိုး တန်းသည်။

နန္ဒဥဒိန်ကျော်ထင်မှာ ဘန်ကောက်မြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် မင်းကြီးဇေယသု တည်သည့်မြို့နှင့် မြစ်တစ်ဖက်တစ်ချက် လှမ်းမီကမ်းပီ အဝန်းတာ တစ်ရာငါးဆယ် မြို့ရပ်ခုနစ်တောင် တည်လုပ်ရသည်။ ဗလနန္ဒကျော်ထင်မှာ ၎င်းမြို့အနောက် အဝန်းတာ တစ်ရာ ငါးဆယ် မြို့ရပ်ခုနစ်တောင်၊ လက်ဝဲ ကျော်စွာမှာ ၎င်းမြို့အနောက် အဝန်းတာ တစ်ရာခုနစ်ဆယ် မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်။

ရန်ဌးသီရိကျော်ထင်မှာ ၎င်းမြို့အနောက် အဝန်းတာတစ်ရာခုနစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်။ နန္ဒမိတ်စည်သူမှာ ယိုးဒယားမြို့အနောက်တောင်ထောင့် အဝန်းတာ သုံးရာ၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်၊ တောင်မျက်နှာ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ရွှေထောင်ကျော်စွာ တည်သည့် မြို့က ဘန်ကောက်မြစ်အရှေ့ဘက် ကမ်းနဖူးတွင် မင်းကြီးဇေယသုတည် သည့်မြို့ပါ လေးမြို့။ ဘန်ကောက်မြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းနဖူးတွင် နန္ဒဥဒိန် ကျော်ထင် တည်သည့်မြို့က ယိုးဒယား မြို့အနောက်တောင်ထောင့် နန္ဒမိတ် စည်သူ တည်သည့်မြို့ပါ ငါးမြို့။

ရွှေတောင်လက်ဝဲနော်ရထာ မှာ နန္ဒမိတ်စည်သူတည်သည့်မြို့ မြောက်

အဝန်းတာ တစ်ရာခုနစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်။ လက်ယာဗလမှာ ၎င်းမြို့ မြောက် အဝန်းတာ တစ်ရာခုနစ်ဆယ်၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်။ ဇင်းမယ်ကြောင်း၌ ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသီဟပတေ့မှတစ်ပါး ဆိုခဲ့သမျှ မြို့များမှာ ယိုးဒယားမြို့ ကျုံး တစ်ဖက်က ချဉ်း၍ တည်ရသည်။

စတုဂါမကီမှာ ယိုးဒယားမြို့ အနောက်မြောက်ခပ်ယွန်း တာငါးရာ ကွာ ဟံသာဝတီဆင်ဖြူများရှင် တည် သည့် ဘုရားကိုပတ်၍ အဝန်းတာ သုံးရာ၊ မြို့ရပ် ခုနစ်တောင်။ ၎င်းမြို့ အနောက် တာတစ်ထောင်ကွာအရပ် တွင် အဝန်းတာ ငါးရာ၊ မြို့ရပ် ကိုး တောင်တည်လုပ်၍ ဒဝယ်ကြောင်း၌ ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာ စွဲရပ်တည်။

ယိုးဒယားမြို့ လေးမျက်နှာ အုတ်မြို့ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်မြို့ကို တံခါးပြု တန်ဆောင်းနှင့်တကွ နတ်ဖန် သက်သို့ပြီးလျှင် မြို့တိုင်း ပြဝစ်စင်အများ တည်လုပ်၍ အမြောက်ကြီး မြတ်ပူတင် ပြီးလျှင်၊ ယိုးဒယားမြို့တွင်းသို့ နေည မလပ် မီးပေါက်မိုးရွာသကဲ့သို့ ပစ်ခတ် စေသည်။ မြို့တွင်းသားတို့လည် မြို့စီး ပြစီးများကို အစားအသောက် အဓိ အသမုစ၍ အကူးအသန်း အသွား အလာများတွင် ထိခိုက်သေဆုံးသည် များပြားလှသောကြောင့် အလွန်ကျဉ်း မြောင်း၍ ရှိချေ၏။

ယင်းသောခါ သုဝန်ခဲလောက် ပိဿလောက်၊ သောက္ကတံ၊ ဘန်နာ စသော ပြင်ကျေးရွာသားတို့ စုရုံးတိုင် ပင်ပြီးလျှင် ဆင်နှစ်ရာ၊ မြင်းနှစ်ထောင် ရဲမက် နှစ်သောင်းနှင့်ချီလာ၍ ယိုး ဒယားမြို့မြောက် ငါးတိုင်ကွာ ကန်တော ရွာသို့ ရောက်ကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦး ကြားသိလျှင် ဇင်းမယ်ကြောင်း၌လည်း

တ သိရိရာဇာဏီကို တိုက်ဆင်တစ်ရာ၊
မြင်းနှစ်ရာ၊ စစ်သည်ရဲမက် သုံးထောင်
ပေးအပ်၍ အရှေ့ကြောင်းချီစေသည်။

အနောက်ကြောင်းမှလည်း
ဒဝယ်ကြောင်းချီတပ်စုမှ သိရိနန္ဒကျော်
ထင်ကို တိုက်ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းနှစ်ရာ၊
စစ်သည်ရဲမက် သုံးထောင်ပေးအပ်၍
ကွန်တောရွာတွင်ရပ်နေသည့် ယိုးဒယား
တပ်စုကို တိုက်ရမည်ခန့်၍ တပ်မှူး
နှစ်ဦး အလျင်အမြန် ချီသွားစေသည်။
တပ်မှူးနှစ်ဦးလည်း ကွန်တောရွာသို့
ရောက်လျှင် ယိုးဒယားအများ ကျွန်
တော်ခံ ဝင်ရောက်ကြသည့်လူတို့တွင်
ရွေးချယ်၍ လူတစ်ထောင်ကျော်ရသည်
ကို တပ်ဖွဲ့ပြီးလျှင် ဒေဝစက္ကသုကို
တပ်မှူးခန့်၍ ရွေးဦးချီစေသည်။

သိရိရာဇာဏီ၊ နန္ဒကျော်ထင်
တို့ နှစ်တပ်လည်း နောက်က လက်ဝဲ
လက်ယာ စစ်မကန်းဆင်လျက် သုံးတပ်
လုံး လှမ်းဖိကမ်းမိချီ၍ သူတပ်အနီးသို့
ရောက်လျှင် ဒေဝစက္ကသု ယိုးဒယားလူ
တစ်ထောင်ကျော်နှင့် ရွေးချီလာသည်ကို
ယိုးဒယားတို့မြင်ရာ အခြားမြို့ရွာများက
စစ်ကူစစ်တပ်ရောက်လာကြသည်ထင်၍
အမှတ်မဲ့နေသည်ကို ဒေဝစက္ကသု၊ သိရိ
ရာဇာဏီ၊ နန္ဒကျော်ထင်တို့ သုံးတပ်လုံး
ဆင်ပါ။ မြင်းပါ၊ လူခုနှစ်ထောင်ကျော်
နှင့် အပြင်းဝင်၍တိုက်သည်။

ယိုးဒယားတို့ မရပ်မခံနိုင်၍
အသက်လွတ်ရာ တောကြိုတောင်ကြား
သို့ ဝင်ပြေးကြလေ၏။ ဆင်တစ်ရာ
ကျော်၊ မြင်းနှစ်ရာကျော်၊ လူတစ်ထောင်
ကျော် အရှင်ရလိုက်သည်။ သေလေ
သည်လည်း များ၏။ တပ်မှူး သုံးဦး
သည် ရှည်ဆင်မြင်း လူသူတို့ကို
ဆောင်ယူပြန်ခဲ့၍ ရဲတပ်မြို့တော်သို့
ရောက်လာသည်။

ယင်းသောအခါ ယိုးဒယားမင်း
လည်း မင်းညီမင်းသား စသော အများ
အမတ်တို့ကို ဤသို့ဆို၏။

“ငါတို့နိုင်ငံသို့ မြန်မာတပ်
ရောက်လာသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်
နှစ်ခန့်ရှိသည်။ ပြင်ပမြို့ပြကျေးရွာများကို
သူတို့က ဆင်မြင်းလက်နက် သိမ်းယူမိ
၍ လယ်ယာအများ လုပ်ဆောင်စေပြီး
လျှင် မြို့ကို ကြည်းရေအပိတ်ဝန်းရံ
လျက် အရေးကိုသာ စောင့်နေသော
ကြောင့် ငါတို့က မြို့ငြင်းဆယ် အခိုင်
တည်၍ နေသည်ကိုလည်း သူတို့က
အုတ်မြို့တည်လုပ်၍ ရံနေပြန်သည်။

ဆင်လုံးမြင်းရင်းနှင့် ကြည်းရေ
ကထွက်၍ တိုက်လဲဖျက်ဆီးရမည့်အရေး
လည်း မြို့အထပ်ထပ်ဖြစ်၍ အလွန်
ခက်ခဲသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြို့တောင်
ဘန်ကောက်မြစ်တွင် သွင်းထားသည့်
ရဲလှေသမ္ဗန် သင်္ဘောများမှာ လက်နက်
ကိရိယာအများတင်၍ မြို့တောင်မျက်နှာ
တွင် ရံသည့်မြို့စုကို ထွက်၍တိုက်စိမ့်
မည်။

တောင်မျက်နှာက စွဲရပ်သည့်
မြို့စုပျက်လျှင် သင်္ဘော၊ သမ္ဗန်၊ ရဲလှေ
စီး တပ်မှူးသူရဲတို့ကို ကြည်းတပ်ဖွဲ့ပြီး
လျှင် မြို့အနောက်မျက်နှာကို တစ်
ကြောင်း၊ မြို့အရှေ့မျက်နှာကို စစ်တစ်
ကြောင်း၊ စစ်နှစ်ကြောင်းဖြန့်၍ တိုက်လဲ
ဖျက်ဆီးလျှင် မြန်မာတို့ ခံနိုင်မည်လော၊
ပျက်လေတော့မည်”

ဟု ဆိုသည်ကို မင်းညီမင်းသား
စသော မှူးမတ်၊ ဝိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး
အပေါင်း အကြိုက်ညီကြ၍ သင်္ဘော
တစ်ဆယ်၊ သမ္ဗန် ငါးရာ၊ ရဲလှေ တစ်
ထောင်များတွင် ကုလား၊ ပန်းသေး၊
တရုတ်၊ ဘင်္ဂါ၊ ပဏ္ဍ၊ ရှမ်း၊ ယိုးဒယား
လူပေါင်း ခြောက်သောင်းကျော်ကို

အမတ်ကြီး ဘယားဗလဒေဝ၊ ဘယား
ကူရတစ်၊ ဘယားတရတတ်၊ ဘယား
ရမယားတို့ လေးယောက် အုပ်ချုပ်ပြီး
လျှင် ပြောင်းအမြောက် စီစဉ်ခင်းကျင်း
လျက် အောင်တံခွန်ဖြန့်၍ မြို့တောင်
မျက်နှာက ရံမြို့ကို တိုက်မည်ဟု ဘန်
ကောက်မြစ်က ထွက်လာသည်။

ထိုအခါ ဘန်ကောက်မြစ်
လက်ဝဲ လက်ယာတည်သည့် မင်းကြီး
ဇေယသု၊ နန္ဒပဒိန်ကျော်သူတို့ နှစ်မြို့
စပ်ကြားတွင် သင်္ကြံအတန်တန် ဆီး
ထားသည်သို့ ရောက်လျှင် သင်္ဘော၊
သမ္ဗန်၊ ရဲလှေအများ မထွက်နိုင်၍ မြစ်
လုံး ပြည့်လျက်ရှိသည်တွင် မင်းကြီး
ဇေယသု၊ နန္ဒပဒိန်ကျော်ထင်တို့ တည်
သည့် နှစ်မြို့လည်း မြစ်နားတွင်ဖြစ်၍
မြို့ထိပ်က အမြောက်ကြီး မြတ်ပူနှင့်
ပစ်ခတ်သည်။

မြစ်အရှေ့ဘက် မြို့စုက သိဒ္ဓိ
ကျော်သူ၊ တေဇဗလကျော်၊ ရွှေတောင်
ကျော်စွာတို့ သုံးတစ်၊ မြစ်အနောက်
ဘက်မြို့စုက ဗလနန္ဒကျော်ထင်၊ လက်ဝဲ
ကျော်စွာ၊ ရန်ဌးသိရိကျော်ထင်၊ နန္ဒမိတ်
စည်သူတို့ လေးတစ်၊ တပ်ပေါင်း ခုနစ်
တပ် ထွက်လာပြီးလျှင် ဘန်ကောက်မြစ်
လက်ဝဲလက်ယာ ကမ်းထိပ်ကနေ၍
လှည်းရထားတင် အမြောက်တစ်ထောင်
ကျော်နှင့် မြစ်လုံးပဲ့တင်ထပ်မျှ ပစ်ခတ်
သည်။ ယိုးဒယားတို့ သင်္ဘော၊ သမ္ဗန်၊
ရဲလှေများသည် ရေဆန်ဖြစ်၍ ရုတ်တ
ရတ် မခွာတည့်နိုင်။ တစ်စင်းကိုတစ်စင်း
တိုက်ခိုက်၍ ဘီလောက်နံလန့် အယုတ်
ယုတ် အတင်တင် ကွဲပျက်ကျိုးပေါက်၍
လှေပါ လူပါ နစ်လေသည်လည်း များ
၏။

အမတ်လေးဦးမူကား ရဲလှေ
အစင်းနှစ်ဆယ်ခန့်နှင့်သာ အပြင်းဆုတ်



ခွာလေသောကြောင့် လွတ်လေသည်။ သဘော ဆယ်စင်း၊ သမ္ဗန် သုံးရာကျော်၊ လူ တစ်ထောင်ကျော် အရှင်ရလိုက်သည်။ သေလေသည်လည်း များ၏။ ယင်းသောအခါ ဒဝယ်ကြောင်းချီ ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာ၊ ဇင်းမယ်ကြောင်းချီ ဗိုလ်ချုပ် နေမျိုးသီဟပတေတို့ ဗိုလ်မှူးတပ်မှူး အပေါင်းတို့လည်း ယိုးဒယားမြို့ ကျေးရွာများမှာ လုပ်ဆောင်စေသည် မျိုးရိက္ခာစပါးများကို သယ်ယူ၍ ရဲတပ်များသို့ အပြည့်အဝ သွင်းထားပြီးလျှင် ယိုးဒယားမြို့ကို ကြည်းရေအပိတ်ဝန်းရံ၍ နေ့ညမလပ် ပွဲလမ်းသဘင်ခံလျက် ရဲမက်တော်တို့ကို ရွှင်လန်းစေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးတို့ တိုင်ပင်၍ ရဲတပ်တော်များက ဆင်မြင်းငိုလ်ပါ သူရဲတို့ကို အသက်အသံ မပြုစေရ။ နောက်ကို ခရီးအထောက်အလှမ်းတော်သင့်ရာ ရောက်အောင် ညဉ့်အခါ ထွက်သွားစေပြီးလျှင် နေ့အခါမှ ရုတ်ရုတ်သံသံ စည်မောင်းခတ်တီး၍ စစ်ထပ်လာပြန်သည် အဟန့် ရဲတပ်မြို့များကို ပေါင်းစေသည်။

ယိုးဒယားမြို့ ပတ်လည်ကိုလည်း တပ်တိုးပွားတည်လုပ်စေပြီးလျှင် ယင်းသည့်တပ်များတွင် တဲအုံအပြည့် ဆောက်လုပ်စေ၍ အစောင့်အနေ လူအတော်အသင့်နှင့် ညဉ့်ထိုင်လျှင် မီးထည့်ကြသည်။ ယင်းသို့ မပြတ်မလပ် ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာ၊ နေမျိုးသီဟပတေတို့ စီရင်သည်ကို ယိုးဒယားမြို့တွင်းက မြင်လျှင် မြန်မာစစ်သည်အများထပ်ကာထပ်ကာ ရောက်၍ မြို့တပ်အများ တိုးပွားရံနေပြန်သည်ဟု ယိုးဒယားမြို့တွင်းသားတို့ အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်၏။

ယင်းသောအခါ ယိုးဒယားမင်းသည် မင်းညီမင်းသား စသော မှူးမတ်၊

ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့ကိုခေါ်၍ ဤသို့ဆို၏။

“ယခု မြန်မာဗိုလ်မှူး တပ်မှူးတို့သည် အုတ်မြို့အများတည်၍ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ ဆက်လက်မိအောင် တပ်တန်းတိုးပြီးလျှင် ခြေခြေမြစ်မြစ် တည်လုပ်စွဲရပ်နေသည်။ ပြင်မြို့ကျေးရွာများမှာရှိသည့် မျိုးရိက္ခာများကို အကုန်အစင် သိမ်းယူ၍ အရံမြို့များမှာ အပြည့်အဝ သွင်းထားသည်အလိုသော် ဆယ်နှစ်ပင်ကြာသော်လည်း အရံကို ဖြုတ်မည့် အဟန့် မရှိချေ။ မြန်မာတို့တပ်စု ဆုတ်ခွာလေအောင်ကို မည်သို့ကြံရသော်သင့်မည်။”

အမတ်ကြီး ဘယားကူရတစ်က ဤသို့ ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

“မြန်မာတို့ ဒဝယ်ကြောင်း၊ ဇင်းမယ်ကြောင်း စစ်နှစ်ကြောင်းချီတက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကြီးပြကြီးဆိုသမျှ မရပ်မခံနိုင်၊ ပျက်ပြားရှိသောကြောင့် မြို့ရင်းတိုင်အောင် ချဉ်းပြီးလျှင် အပြီးအခိုင် အုတ်မြို့များတည်၍ ဝန်းရံနေသည်လည်း ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးများသာ ရှိချေသေးသည်။ နောက် မြန်မာမင်းကိုယ်တိုင် ချီလာချေသော် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ခံနိုင်မည် မဟုတ်။

ယခုပင်သော်လည်း အစားအစာ ခဲခက်၍ မြို့တွင်းသားတို့လည်း အားလျော့လှချေပြီ။ မြန်မာတို့လည်း ရံမြို့များတွင် မျိုးရိက္ခာအပြည့်အဝသွင်းထားလျက် ရှိသည်။ နောင်ကိုလည်း ရသာ ယူသာသမျှ မြို့ရွာများတွင် မျိုးရိက္ခာသယ်ယူလုပ်ဆောင်၍ ဆင် မြင်းစစ်သည်တို့ကို ဖြည့်တင်းပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့မြို့ကို မရသမျှ အဝသို့ ပြန်မည့်အဟန့် မရှိချေ။ ယင်းသို့ ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာမင်းကို ဒွါရာဝတီ

ပြည်ကြီးက နှစ်စဉ် အခွန်တက္က ဆင်ကြီး၊ မြင်းကြီး ဆက်သပိတော့မည်ဟု စာရေး၍ လူစေလွှတ်မည်။ ယင်းသောအခါ မြန်မာဗိုလ်မှူးတို့ ရဲတပ်ကိုရပ်သိမ်း၍ ရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကြံကြိုက်ရာ ကြံမည်။”

ထိုသို့လျှောက်သည်ကို ယိုးဒယားမင်း စသော မင်းညီမင်းသား၊ မှူးမတ်၊ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးအပေါင်းတို့ အကြိုက်ညီကြ၍ မြန်မာဗိုလ်မှူးတို့သို့ ပေးရန်စာကို စီကုံးကြ၏။

“အယုဇ္ဈတိုင်း ဒွါရာဝတီပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ဆင်ဖြူဆင်နီ ဆင်ကျားများသခင် ဘုရင်မင်းတရားဝယ် မှုခင်းရေးရာ အဖြာဖြာထံ လိမ္မာခွဲခြမ်းနိုင်သော အမတ်ကြီးပညာကို ပြုမူခွင့်ရှိတို့ မှာလိုက်သည်။ ရတနာပူရ အဝရွှေပြည်တော်ကြီးနှင့်တကွ ထိုဆောင်းမင်းအပေါင်းတို့ကို အစိုးရတော်မူသော ပတ္တမြားတွင်း၊ ရွှေတွင်း၊ နေတွင်း၊ ပယင်းတွင်း စသော ဆင်ဖြူဆင်နီ၊ ဆင်ကျားများသခင် အရှင်ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား အမိမိတော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ဆင်၍ ချီလာသော ပညာ ဝိရိယ သူရဲသတ္တိ စသော အားနှင့်ပြည့်စုံသော ဗိုလ်မင်းများတို့

ယိုးဒယားပြည်ကြီးနှင့် အပြည်ကြီးသည် ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့ လက်ထက်ကစ၍ စစ်မက်မရှိ ရွှေတစ်ပြားတည်းကဲ့သို့ ငြိမ်သက်ချမ်းသာစွာ ဆင်ကြီး မြင်းကြီး စသော ပတ္တာလက်ဆောင်တော် ဆက်သ၍ သံတမန်မပြတ်စေပါရော့ပေါက်ရှိသည်ကို လူမျိုးတို့ သစ္စာထောက်ကိုဖောက်၍ ပုန်ကန်ခြားနားသောကြောင့် ရွှေဖဝါးတော်အောက် မအေးမရောက် ရှိပါသည်။ နေထုံးစံအတိုင်း



အတိုင်း ဆင်ကြီး၊ မြင်းကြီး စသော လက်ဆောင်တော်များကို ဆက်သမြဲ အတိုင်း ဆက်သပါမည်”

ထိုသို့ စီကုံးရေးသားပြီးလျှင် ယိုးဒယား လေးယောက်ကို အဝတ်ဖြူဝတ်စေ၍ အရံမြို့တော်သို့ ထွက်လာရ၏။ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့လည်း ထွက်လာသည့် ယိုးဒယားလေးယောက်ကို ဒဝယ်ကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာတပ်သို့ပို့၍ စာကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်စေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးနှင့်တပ်မှူးအပေါင်းတို့ ကြားသိရလျှင် ယိုးဒယားမြို့တွင်းသို့ စာတုံးပေးလိုက်သည်က ဤသို့ ဖြစ်သည်။

“ရတနာပူရ အဝပြည်ကြီးကို ထီးဆောင်းမင်းအပေါင်းနှင့်တကွ အစိုးရတော်မူသော ဘုန်းတော်အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူသခင်အရှင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၊ ဣန္ဒတော်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်မှူးတို့ မှာလိုက်သည် ယိုးဒယားမင်းအမတ်တစ်စုတို့။

ယခု နှစ်ပြည်ထောင် စစ်ဖြစ်ကြသည့် အရေးကို ပုံဆိုသော် အလွန် နှစ်လှစွာသောချိန်တွင် တစ်ဖက်က တစ်ခွင့်ရွေးခန့် အလေးကို တစ်ဖက်က တစ်ပိသာအလေးကို တင်ဘိသကဲ့သို့ မဟာမတန်ရှိသောကြောင့် ရှေ့ဆက်မြဲဖြစ်သော သားသမီး ဆင်ကြီး၊ မြင်းကြီးများကို ဆက်သမည်မှန်လျှင် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ မဆက်သမီ ယိုးဒယားမြို့သို့ ခို့သည့် အမြောက်ညီနောင်နှစ်လုံးတို့ တပ်တော်သို့ ပို့လာစေ၊ သို့မဟုတ် နတ်ချင်း ပြိုင်လိုသေးသည်ဖြစ်လျှင်လည်း ယိုးဒယားက လူတစ်ထောင်ပေးလာစေ၊ ငါတို့၏ လူတစ်ရာနှင့် ချိန်မည်။ စစ်ပြိုင်လိုလျှင်လည်း လူ

တစ်သောင်းထွက်လာစေ၊ ငါတို့က လူတစ်ထောင်နှင့် သေကြေပျက်စီးအောင် တိုက်စိမ့်မည်”

လာရင်း ယိုးဒယားလေးယောက်ကို ထိုစာပေး၍ မြို့တွင်းသို့လွှတ်လိုက်၏။ ငါးရက်ခန့်ရှိလျှင် ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာ မကျန်းမမာရှိသည်နှင့် သေလွန်လျှင် ဒဝယ်ကြောင်း၊ ဇင်းမယ်ကြောင်း ဗိုလ်ပါအလုံးအရင်း ဟူသမျှကို နေမျိုးသီဟပတေ့ အုပ်ချုပ်စီရင်ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသီဟပတေ့

ခြေရင်းတော်သို့လည်း မဟာနော်ရထာ သေလွန်ကြောင်း၊ ဒဝယ်ကြောင်းချီ၊ ဇင်းမယ်ကြောင်းချီ တပ်ပေါင်းကိုလည်း နေမျိုးသီဟပတေ့ အုပ်ချုပ်စီရင်ကြောင်း၊ ယိုးဒယားမြို့ပတ်လည် မြို့ကြီး ပြကြီးများကို သိမ်းရမိလျှင် ယိုးဒယားမြို့ကို ကြည်းရေအပိတ် ဝန်းရံ၍ မြို့တွင်းသားတို့ ကျဉ်းမြောင်းကြောင်း၊ ယိုးဒယားမင်းနှင့်တကွ တစ်မြို့လုံးကို သိမ်းယူ၍ ရွှေလက်တော်ရောက် ဆက်သမည့်အကြောင်းများနှင့် ဇယနရာတို့ အလျောက်အထား စေလွှတ်သည်။ ၁၁၂၈ ခု ပြာသိုလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့ ခြေရင်းတော်သို့ ရောက်လာ၍ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားစေတံစွာ ကြားတော်မူလျှင် အမိန့်တော်ရှိသည်။

“တရုတ်စုဒည်ပြည်ကို ငါကိုယ်တော်ချီ၍ သိမ်းတော်မူမည်ဖြစ်သည်။ ယိုးဒယားမြို့ကို အလျှင်အလိုတော်ပြည့်အောင် လုပ်ကြံသိမ်းယူပြီးလျှင် မြို့ပြကျုံးမြောင်းကိုဖျက်ဆီး၍ မင်းနှင့်တကွ ယိုးဒယားပြည်အလုံးကို သိမ်းပိုက်ပြန်လာစေ၊ မဟာနော်ရထာ သေလွန်သည်ကို

လည်း မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ သေလွန်လျှင် သင်္ကြိုဟ်သည့်နည်း ကောင်းမွန်အောင် သင်္ကြိုဟ်စေ”

အမိန့်တော်ရှိ၍ လာလူတို့ကို ပြန်စေ၏။

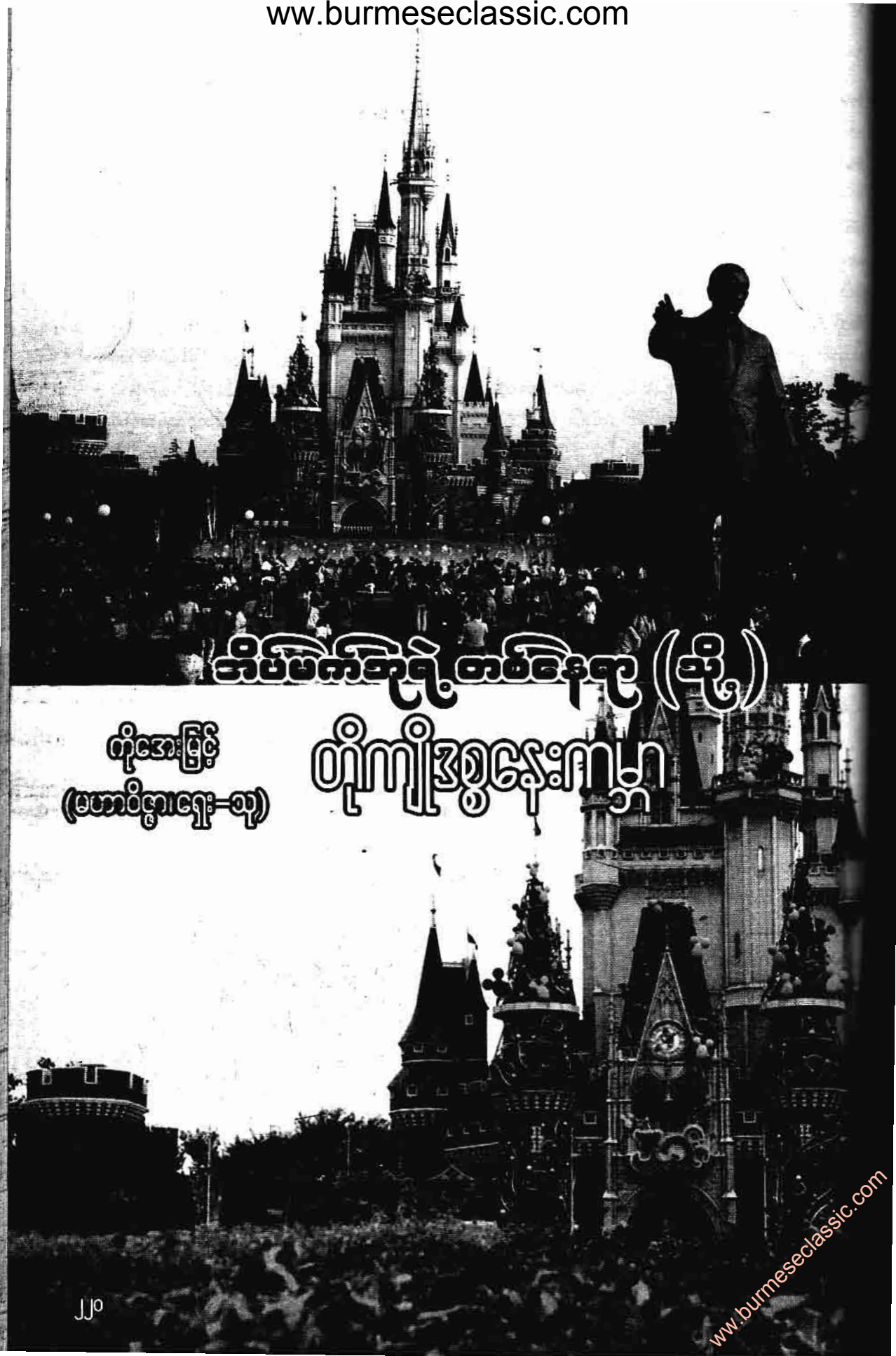
ဒဝယ်ကြောင်းချီ မဟာနော်ရထာ အုပ်ချုပ်ရင်းတပ်စုကိုလည်း မုတ္တမမြို့ဝန် မင်းရဲမင်းလှဥဇနာကို အချုပ်ခန့်တော်မူ၍ ခြေရင်းတော်က နေမျိုးနန္ဒမိတ် တစ်တပ်၊ လမ္ပူရန္တသူ တစ်တပ်၊ သီရိရန္တမိတ်ကျော်ထင်ကို ဗိုလ်ချုပ်မင်းရဲမင်းလှဥဇနာ တပ်မှာ စစ်ကခန့်တော်မူ၍ ယိုးဒယားမြို့တွင် ပွဲလမ်းရသသူတို့ကိုပေးရန် တစ်ကျွန်းဆေးရေး ပုဆိုးထည်ရေ သုံးရာ၊ ဘွဲ့ပြားရေ ငါးရာနှင့် လူသုံးထောင် ပေးအပ်၍ ခြေရင်းတော်က ၁၁၂၈ တပို့တွဲလဆန်း ၅ ရက်နေ့ ယိုးဒယားမြို့သို့ အလျင်အမြန် ချီစေသည်။

ဇင်းမယ်ကြောင်းချီ နေမျိုးသီဟပတေ့တို့လည်း ခြေရင်းတော်သို့ အလျောက်အထားစေသူ ဇေယနရာတို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် မဟာနော်ရထာကို အမိန့်တော်အတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ သင်္ကြိုဟ်ရသည်။ ထိုအခါ ယိုးဒယားမြို့တွင်းသို့ လိုက်ငါးကြောင်းတူးမည်ကို မြေစာအထုတ်အယူ ခက်သောကြောင့် မြို့မြောက်မျက်နှာက ကုံးနဖူးတိုင်ချဉ်း၍ ဇင်းမယ်ကလာသည့် မြစ်ကို အမှီပြုပြီးလျှင် အဝန်းတာရှစ်ရာ မြို့ရပ် ဆယ်တောင် သုံးမြို့ပြိုင်လျက် တည်စေ၏။

(ဆက်ရန်)

အောင်သိမ်းမြတ်





အိမ်မက်ဆွဲ တစ်နေရာ (ဆို)

ကိုအေးမြင့်
(ပဟာဝိဇ္ဇာရေး-လှ)

တိုက်ပျံဆွဲနေကုန်





တိုကျို အစိုးရကမ္ဘာ

ယခင်လမှအဆက်

တိုကျိုမြို့တော်ရှိ ဂျပန်စကရာဇ်နန်းတော်က ထွက် ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ တိုကျိုဒစ္စနေးကမ္ဘာ (Tokyo Disney Land)ကို သွားရောက်ခံလှလာကြပါတယ်။ ကမ္ဘာပျော်စရာ အကောင်းဆုံးကစားကွင်းလို့ ဆိုကြတဲ့နေရာပေါ့။ ကစားကွင်း ကြီးတစ်ခုလုံးကို ခမ်းနားကြီးကျယ်အောင်၊ ကြည်နူးပျော်ရွှင် စရာကောင်းအောင်၊ အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်အောင်၊ ထူးဆန်း လှပနေအောင်လည်း ရသအမျိုးစုံပေးဖို့ ဖန်တီးပြင်ဆင်ထား တာပါ။

အဲဒီလိုအသွားမှာပဲ သွားရင်းလာရင်း တိုကျိုမြို့ကြီး ကိုလည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ရှုမြင်လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

တိုကျိုမြို့တော် (Tokyo)

တိုကျိုမြို့တော် တည်ရှိရာ ဒီနေရာမှာ နေ့ကတလ ကတည်းက လူတွေ နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ နေ့နေ့နေတုန်းက တော့ သေးငယ်တဲ့ တံငါရွာလေး အိဒို(Edo)အဖြစ်နေပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ ရွာငယ်လေးအဖြစ် ရှိနေရာကနေ ရာစုနှစ်တွေ နဲ့ချီပြီး အချိန်တွေကြာလာတဲ့အခါ အိဒိုဟာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ အဖြစ်သို့ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။ ၁၈၆၈ ခုမှာတော့ တိုကူဂါဝါ (the Tokugawa shogunate)မြို့တော်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး တိုကျိုဟာ အခုတော့ တိုကျိုမက်ထရိုပိုလစ်နဲ့ ဂျပန်ရဲ့ မြို့ကြီး နဲ့ မြို့တော်ဖြစ်နေပေါ့။

တိုကျိုဟာ ဟွန်ရှူးအလယ်ပိုင်းရဲ့ ပစိဖိတ်ကမ်းရိုး တန်း၊ တိုကျိုပင်လယ်အော်ထိပ်ပိုင်းမှာ တည်ရှိပါတယ်။ ဂျပန်မှာ အကြီးဆုံး မြို့ပြနဲ့စက်မှု အစုအဝေးကြီးနဲ့ ကျယ်ပြော တဲ့ မက်ထရိုပိုလစ်တန်နယ်မြေရဲ့ မဏ္ဍိုင်ဗဟိုချက် (Greater

Tokyo)လို့ ခေါ်တဲ့နေရာလည်းဖြစ်ရဲ့။ ဂျပန်နိုင်ငံ ဟွန်ရှူး တွန်းက တိုကျို မက်ထရိုပိုလစ် (metropolis)နယ်မြေတို့ မြောက်ဘက်မှာ Saitama ရဲ့ the ken စီရင်စု၊ အနောက် ဘက်မှာ ချီဘာ (Chiba)နဲ့ Yamanashi ၊ အနောက်တောင် မှာ ကာနာဂါဝါ (Kanagawa)နဲ့ အရှေ့တောင်မှာ ထိုကျို ပင်လယ်အော်တို့က အနားသတ်ထားပါတယ်။

တိုကျိုမက်ထရိုပိုလစ်ဟာ စီရင်စု တစ်ခုနဲ့ညီမျှတဲ့ မြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့အုပ်ချုပ်ရေး ထပ်ဆင့်အခွဲ (subdivision တစ်ခုပါ။ နိုင်ငံမြို့တော် တိုကျိုမှာ စက်မှုနဲ့ နေထိုင်ရာ ဆင်ခြင် ဖုံးများစွာနဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ကြီးမားပြီး တောင်ထူထပ်တဲ့ မြို့ပြနယ်မြေတွေ ရှိပါတယ်။ တိုကျိုမက်ထရိုပိုလစ်ဟာ တိုကျို-ယိုကိုဟားမား မက်ထရိုပိုလစ်တန်ဧရိယာမှာ ပါဝင်ခဲ့ တယ်။ ဧရိယာ ၈၄၈ စတုရန်းမိုင် - ၂၁၉၇ စတုရန်းကီလိုမီတာ လူဦးရေဟာ ၂၀၀၅ ခုမှာ ၁၂ သန်းခွဲကျော် (၁၂၅၇၆၆၀၀ ဦး) ပါ။

တိုကျိုဂါဝါကာလ(၁၆၀၃-၁၆၈၇)တိုင်အောင် တိုကျို ရယ်လို့ မဖြစ်ပေါ်လာသေးပါဘူး။ ပသိုဆိုစေ အဲဒီကာလ အတွင်း မင်းစကရာဇ်မိသားစုဟာ ကျိုတို၊ ရှေးဟောင်း မင်းစကရာဇ်အင်ပါယာမြို့တော်(the imperial capital) နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ၁၈၆၈ ခု မေဂျီ(Restoration)က ရှိုဂွန်(the shogunate) ကာလတွေကို အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီး မြို့တော်လည်း အိဒိုသို့ ရွှေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ မြို့ကို အရှေ့ပိုင်းမြို့ (east capital)လို့ အနက်ထွက်တဲ့ 'တိုကျို'လို့ အမည်သစ် ပေးလို့ ကြတယ်။

အိဒိုဟာ ၁၇ ရာစုကတည်းက ဂျပန်ရဲ့ အကြီးဆုံး ထိုကျိုလူဦးရေဟာ ၁၉ ရာစုနောက်ပိုင်းမှာ တစ်သန်းအ ရှိလာကာ ယင်းဟာ ၂၀ ရာစုမှာတော့ ဂျပန်ရဲ့ နိုင်ငံ စီးပွားရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဗဟိုချက်အဖြစ် ကမ္ဘာလူဦးရေ အ ထပ်ဆုံး မြို့ကြီးတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်လာတယ်။



တိုကျိုကို နိမ့်တဲ့ နန်းမြေလွင်ပြင်တွေနဲ့ အနီးအပါးက ခြင်္သေ့တက်သွားတဲ့ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ တည်ဆောက်ခဲ့ တယ်။ တိုကျိုရဲ့ ရာသီဥတုဟာ ဆောင်းမှာ သင့်တင့်ပြီး နွေမှာတော့ ပူပြီး စွတ်စိုရဲ့။ နွေအစောပိုင်းနဲ့ ဆောင်းဦးအစ ပိုင်းဟာ မိုးရာသီတွေပါ။ စက်တင်ဘာနဲ့ အောက်တိုဘာတွေ အတွင်းမှာ တိုင်ပုံ၊ ၂ ခု သို့မဟုတ် ၃ ခုလောက်လည်း အမြဲလို ဝင်တတ်ရဲ့။

တိုကျိုမက်ထရိုပိုလစ်တန်ဒေရိယာမှာ ဂျပန်ရဲ့ အကြီး မားဆုံး စက်မှု၊ ဘဏ္ဍာရေးနဲ့ စီးပွားကူးသန်းဌာနတွေရှိတယ်။ များစွာသော ပြည်တွင်းနဲ့ နိုင်ငံတကာဘဏ္ဍာရေးဌာနတွေနဲ့ အခြားသော လုပ်ငန်းတွေရဲ့ ဌာနချုပ်တွေလည်း တိုကျို အလယ်ပိုင်းမှာရှိတယ်။ မြို့ဟာ အရေးပါတဲ့လက်ကားပဟိုဖြစ်ပြီး အဲဒီမှာ နိုင်ငံရဲ့ အပိုင်းအားလုံးနဲ့ ကမ္ဘာက ကုန်ပစ္စည်းတွေ ချိန်ချိပ်တယ်။

တိုကျိုဟာ ပင်လယ်အော်ရဲ့ အနောက်ကမ်းခြေမှာ ဆိုက်ပြတဲ့ the Keihin စက်မှုဇုန်ရဲ့ အပိုင်းဖြစ်ပြီး နိုင်ငံ နယ်ဆောင်ကုန်ထုတ်ဝေသဖြစ်လာတယ်။ အသေးစားနဲ့ ကာယ ထုပ်အားသုံး (labour-intensive)စက်ရုံတွေ မြို့မှာလွှမ်းမိုးတာ ဖြစ်ခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်းနဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကို အထင်အရှား ထုတ်လုပ်တယ်။

မြို့ရဲ့ ပဟိုချက်မှာ ကျောက်တံတိုင်းတွေနဲ့ (roofs)တွေ၊ ကျယ်ပြောတဲ့ဥယျာဉ်တွေ ဝန်းရံထားတာက ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အထင်အမြင်ပေးတယ်။ (the Imperial Palace)ပါ။ အနောက်ဘက်မှာ အရှေ့ကပ်လျက်လေးမှာက အရောင်စုံ တဲ့ the Marunouchi ဒီစတရိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ နန်းတော် ဆောင်ဘက်က the Kasumigaseki ဒီစတရိတ်မှာ နိုင်ငံအစိုးရ



တိုကျို အစိုးရအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့ဝင်များ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင် တွေ့ရှိရတာ။

ရုံးတွေ အများအပြားရှိတယ်။ အဲဒါရဲ့ အနောက်ဘက်က တော့ ပါလီမန် (the National Diet) ဥပဒေပြုလွှတ်တော် အဆောက်အအုံ တည်ရှိတဲ့ Nagatacho ပါ။ တိုကျိုမှာ ပဟို လုပ်ငန်းဒီစတရိတ်ရယ်လို့ တစ်ခုတည်းရှိတာမဟုတ်ဘဲ မြို့ရဲ့ မီးရထားဘူတာရုံတွေ ပတ်လည်မှာ မြို့ပြပဟိုဌာနတွေ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်ရှိနေရဲ့။ အဲဒီမှာ ကုန်တိုက်တွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ၊ ဟိုတယ်၊ ရုံးအဆောက်အအုံတွေနဲ့ စားသောက် ဆိုင်တွေဟာ အစုလိုက်ပေါ့။ အဲဒီဒီစတရိတ်မှာ မေဂျီခေတ် (၁၈၆၈-၁၉၁၂) ကျောက်နဲ့အုတ် အဆောက်အအုံတွေမှ နေပြီး စစ်ပြီး ကွန်ကရစ်နဲ့ သံမဏိမိုးမွှော် အဆောက်အအုံ တွေအထိ အမျိုးမျိုးရှိကြပါရဲ့။ ထို့အတူပဲ အဲဒီမှာ တစ်စ တစ်စ လျော့ပါးပျောက်ကွယ်လာနေတဲ့ ဂျပန်ဗာန သစ်သား ထည် အဆောက်အအုံအချို့လည်း ရှိနေပါတယ်။

မြို့ပဟိုရဲ့ အရှေ့ပိုင်းက တောက်ပစွာလင်းလက်နေတဲ့ ဝင်ဇာဈေးဝယ်ဒီစတရိတ်ဟာဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ပါ။ ဧကရာဇ် နန်းတော် အနောက်မြောက်ဘက်က (the Kanda) ဒီစတရိတ် ဟာ ယင်းရဲ့ များစွာသော တက္ကသိုလ်တွေ၊ စာအုပ်စတိုးဆိုင် တွေနဲ့ ထုတ်ဝေသူတွေကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြားပါတယ်။ မက်ထရိုပိုလစ်တန်နယ်မြေက အဓိက တက္ကသိုလ်တွေနဲ့ ကောလိပ်တွေရဲ့ ရှည်လျားတဲ့စာရင်းမှာ တိုကျိုတက္ကသိုလ်က ဦးဆောင်နေရဲ့။

တိုကျိုရဲ့ပန်းခြံတွေဟာ အမေရိကန်နဲ့ ဥရောပ အဓိက မြို့ကြီးတွေက ပန်းခြံအချို့လို မကြီးမားလှသော်လည်း အဲဒီ ပန်းခြံတွေမှာ အမြဲလိုလှပသိမ်မွေ့ လက်ရာမြောက်ပြီး တစ်မူ ထူးခြားတဲ့ အဆင်အယင်နဲ့ ဂျပန်ပန်းခြံတွေ အများအပြား ပါဝင်နေပါတယ်။



ရွာသုံးလုံး နားရွက်ထောင်ထောင်နဲ့ သေါင်းဆက်မှာ အင်တာနက်တိုင်ပါတဲ့ ဂြိုဟ်သားရုပ်တွေ

www.burmeseclassic.com



**ကတုန်းရပ်ပွားစွာနဲ့ ပန်းရောင်နံရံကံခင်းတွေက
အိပ်ပက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်သွားသလို**

တိုကျိုဟာ ဂျပန်ရဲ့ အဓိကယဉ်ကျေးမှုဗဟိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျပန်နှင့် အာရှရဲ့ သမိုင်းနဲ့အနုပညာတွေကို Ueno ပန်းခြံက တိုကျိုအမျိုးသားပြတိုက်မှာ သရုပ်ဖော် ခင်းကျင်းပြသထားပါတယ်။ အလားတူ ဒီပန်းခြံမှာ သိပ္ပံ ပြတိုက်၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တစ်ခုနဲ့ အဓိကအနုပညာပြတိုက် တွေလည်း တည်ရှိတယ်။ ဧကရာဇ်နန်းတော် အနီးကပ်လျက် မှာ အနုပညာနဲ့သိပ္ပံပြတိုက် တည်ရှိနေပြီး အမျိုးမျိုးသော ပုံစံနဲ့ ပြတိုက်တွေဟာလည်း မြို့တော်ရဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေ ပါတယ်။ ရိုးရာကာဘူကီကနေ ခေတ်ပေါ်ဒရာမာအထိ သံစုံစပ်လက်ရာတွေ၊ အော်ပရာတွေနဲ့ အခြားသောအနောက် တိုင်းပုံသဏ္ဍာန်အကနဲ့ ဝေးကွာတွေလို အမျိုးအစား အစုံ အလင် ပါဝင်တဲ့ သီရေတာလုပ်ငန်းတွေကို ပုံမှန်တင်ဆက်နေ ပါတယ်။

တိုကျိုဟာ ဂျပန်အတွက် အဓိက သယ်ယူပို့ဆောင် ရေးမဏ္ဍိုင်ဖြစ်သလို အလားတူပဲ အရေးပါတဲ့ နိုင်ငံတကာ ခရီးလမ်းဗဟိုပါ။ အဲဒီခရီးစဉ်တွေကို လျှပ်စစ်မီးရထားလမ်း၊ မြေအောက်လမ်း၊ ဘတ်စ်ကားလမ်းနဲ့ အဝေးပြေးလမ်းတွေ ပါဝင်တဲ့ သိပ်သိပ်သည်းသည်းရှိလှသော တွန်ရက်တစ်ခုနဲ့ ဝန်ဆောင်မှု ပေးပါတယ်။

တိုကျိုဘူတာရုံဟာ ဂျပန်တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် ဂျပန် အနောက်ပိုင်းမှ မြန်နှုန်းမြင့် Shinkansen ကျည်ဆန်ရထား ပါဝင်တဲ့ ဗဟိုမီးရထားလမ်းဆုံး ဘူတာ(terminal)ပါ။ ဂျပန် မြောက်ပိုင်းသို့ ပြေးဆွဲနေတဲ့ ရထားလိုင်းတွေအတွက်တော့ Ueno ဘူတာဟာ ရထားလမ်းဆုံးဖြစ်ပြီး ရှင်ကျူကူ(Shinjuku) ဘူတာကတော့ ဟွန်ရှူးအလယ်ပိုင်းနဲ့ တိုကျိုရဲ့ အနောက်ပိုင်း ဆင်ခြေဖုံးတွေက လာတဲ့ ရထားတွေအတွက် လမ်းဆုံး

ဘူတာပါ။ များစွာသော ပုဂ္ဂလိကပိုင် လျှပ်စစ်ရထားလိုင်း တွေက ဆင်ခြေဖုံးတွေကြား ဖြတ်သန်းသွားလာတဲ့ ဝန်ဆောင် မှုကို ပေးပါတယ်။

တိုကျိုရဲ့ နာရီတာ နိုင်ငံတကာလေဆိပ်ဟာ ဒါ့အာ စီရင်စု နာရီတာမှာရှိပြီး မြို့ရဲ့ပင်လယ်အော်ပေါ်က Hanebun လေဆိပ်ဟာ ပြည်တွင်းခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုတွေ ပေးဆောင် တယ်။ ဧရိယာ ၂၄၀ စတုရန်းမိုင် - ၆၂၀၈ စတုရန်းကီလိုမီတာ လှည့်ဦးရေဟာ ၂၀၀၅ ခုမှာ ၈၄၈၉၆၅၃ ဦးနဲ့ ၂၀၀၆ ခု ခန့်မှန်း မြေအရ ၈၅၃၅၇၉၂ ဦးပါ။

တိုကျို ခန္ဓာနေးတမ္ဘာ

တိုကျိုကို လျှပ်တစ်ပြက်လှည့်လည် ကြည့်ရှုပြီးနောက် မှာတော့ တိုကျိုခန္ဓာနေးတမ္ဘာကို သွားရောက်လေ့လာကြည့် တယ်။ ကမ္ဘာ့ပျော်စရာအကောင်းဆုံးလို့ ဆိုကြတဲ့ Tokyo Disney Land ပေါ့။ ကစားကွင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ခမ်းနား ကြီးကျယ်အောင်၊ ကြည့်ရှုပျော်ရွှင်စရာကောင်းအောင်၊ အံ့ဩ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်အောင်၊ ထူးဆန်းလှပနေအောင်လည် အမျိုးစုံ ဖန်တီးပြင်ဆင်ထားပါတယ်။

ခန္ဓာနေးတမ္ဘာဝင်းကြီးဟာ အတော့်ကိုကျယ်ပါတယ်။ အဝင် ကားရပ်နားစခန်းမှာ ကိုယ်တို့ကားကြီးရပ်ခဲ့ပြီး Guest Parking Area ကိုဖြတ်ကာ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ ပါတယ်။ ဘောလုံးကွင်းကြီးလောက်ကျယ်တဲ့ အဝင်ကွင်းကို ဖြတ်လျှောက်နေတုန်း ပုံပြင်တွေထဲကလို ဆေးရေ လွှင့်လွှင့်လေးတွေသုတ်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံဆန်းဆန်း တွေကို လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။ ကွင်းကြီးဘေးပတ်ပတ်လည် မှာလည်း ဖိပုံရထားလမ်းကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ ငေး နောက်မှာပဲ မှတ်မိမောက်ခေါင်းပုံ ပြတင်းပေါက်လေးတွေ



တိုကျို အနုပညာကမ္ဘာထဲက ဘိန်းပန်းရောင်နံရံခင်း

ချစ်စရာမီးရထားဖြူတစ်စီး မိုးပုံလမ်းမှာ မောင်းနှင်လာပေါ့။ တွဲတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ထည်မှာလည်း ဂေါ်လ်ဒစ္စနေးကာတွန်း ဇာတ်ကောင်အရုပ်လေးတွေ ရေးဆွဲထားပါတယ်။

ကွင်းပြင်ရဲ့အဆုံး အဝင်လမ်းတစ်လျှောက်ကိုတော့ တစ်ထပ်အဆောက်အအုံလေးတွေနဲ့ အနားသတ်ထားရဲ့။ အဲဒီမှာ တိုက်ရိုက်ဒစ္စနေးကမ္ဘာရဲ့ တည်နေရာအညွှန်းပြ မြေပုံကြီးတွေ၊ အထဲမှာမြင်တွေ့ရမယ့် ကစားကွင်းတွေရဲ့ နံ့ခန်းတွေ၊ လက်မှတ်ရုံတွေ၊ စုံစမ်းရေးဌာနတွေ ရှိနေပါတယ်။ လမ်းညွှန်မြေပုံနဲ့ အညွှန်းဘုတ်ပြားတွေအရ တိုက်ရိုက်ဒစ္စနေးကမ္ဘာရဲ့ အနီးအနားပတ်လည်မှာ ဟိုတယ်တွေ၊ ဈေးတွေ၊ ကလပ်တွေရှိနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဝင်းထဲကိုဝင်ရောက်သွားရင် တွေ့ရမယ့် ပြကွက်တွေရဲ့ ကြော်ငြာတွေကလည်း ဆွဲဆောင်နေရဲ့။

မြင့်မားမတ်စောက်တဲ့ မိုးကြိုးဖောင်ကြီးကို ရထားနဲ့ ဖြတ်ရမယ့် Big Thunder Mountain တို့၊ စနိုးဂိုက်ရဲ့ စွန်စားခန်း (Snow White's Adventure) တို့ကို တွေ့နေရပါပြီ။ ဂိတ်ပေါက်ကို ဝင်ရောက်ပြီးတာနဲ့ မကြာခင် ရက်အနည်းငယ်က ယူနိုက်တက်စတူရီယိုဝင်းကြီး အတွင်းမှာ လည်ပတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံအရ လမ်းညွှန်မြေပုံတောင်းပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ တောင်းမယ့်နေရာတွေကို အရင်ရွေးကြတယ်။ အဲဒီ နေရာတွေရဲ့ အဝင်တွေမှာ ကြိုတင်အချိန်အချက်တွေယူပြီးမှ ဆစ်နေရာရာကို ဝင်ကြည့်မယ်။ အဲဒီနေရာက ပြီးတာနဲ့ ကြိုချိန်းထားပြီး နေရာတွေကို လှည့်ဝင်သွားမယ်။ ဒါဆိုရင် ထန်းစိရတဲ့အချိန် မကုန်ဘူးပေါ့။

ဒစ္စနေးကမ္ဘာဆိုတဲ့အတိုင်း ဝင်လိုက်တာနဲ့ ကာတွန်း ခွပ်ရှင်ထဲ ရောက်သွားသလို ကာတွန်းရုပ်ပေါင်းများစွာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ပန်းရောင်စုံ စိုက်ခင်းတွေကလည်း

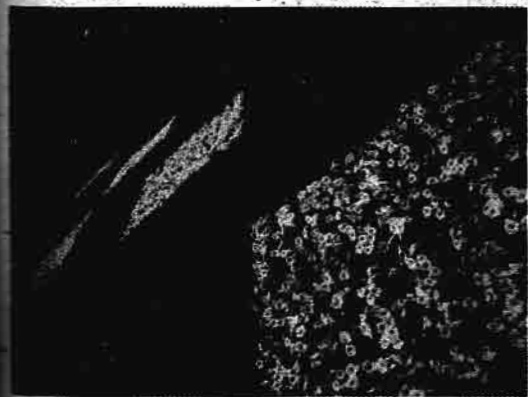


ကာတွန်းရုပ်ပျားနဲ့ ယန်းရောင်စုံစိုက်ခင်းတွေက အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်သွားသလို အရောင်စုံ အသွေးစုံ

လှလိုက်တာ။ အဆောက်အအုံလေးတွေ၊ တဲလေးတွေ၊ တွန်းလှည်းလေးတွေ၊ ဓာတ်ထိုင်တွေကအစ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်သွားသလို အသွေးစုံ၊ အရောင်စုံပါဘဲ။

လှမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့ရင်း ပထမဆုံး မျက်စိကို ဖမ်းစားလိုက်တာတော့ Space Mountain ဆိုတဲ့ အာကာသယာဉ်ကြီးဆန်ဆန် အဆောက်အအုံ နို့နှစ်ရောင်ဖြူဖြူကြီးပါ။ အပြာရောင်ကောင်းကင်နောက်ခံနဲ့ လှလိုက်တာ။ အဲဒီမှာ ကြယ်တွေ၊ ဂြိုဟ်တွေဆီသွားမယ့် ကြယ်တာရာခရီးစဉ် (Star Tour) အတွက် ကြိုတင်စာရင်းပေးဖို့ အရင်ဆုံး တန်းစီလိုက်တယ်။ ဟိုထဲတို့လို့ပဲ အကြံဉာဏ်နဲ့သူများလို့ အတော်လေး စီလိုက်ရတယ်။ အဲဒီဘေးတစ်နေရာမှာတော့ မျက်စိသုံးလုံး၊ နားရွက်ထောင်ထောင်နဲ့ ခေါင်းထက်မှာ အင်တင်နာတိုင်ပါတဲ့ ပြိုင်သားရုပ် စိမ်းပြာပြာလေးတွေက ချစ်စရာ။

တစ်နေရာမှာတော့ တန်းစီစိုက်ထားတဲ့ သစ်ပင်တွေရဲ့ အရွက်တွေကို လေးထောင့်ပုံဖြစ်အောင် ညှပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပန်းခင်းတစ်ခုမှာတော့ အရွယ်တူ စတုရန်းကွက်တွေ ဖော်ပြီး ပန်းပေါင်းစုံတွေရဲ့ အမျိုးအစားတူ အရောင်ကွဲ အပွင့်တွေကို အဝါ၊ အဖြူ၊ အနီ၊ ခရမ်းစသဖြင့် အကွက်လိုက် တီတီပပစိုက်ထားတာကလည်း အတော်ကို



စတုရန်းကွက်တွေဖော်ပြီး စိုက်ထားတဲ့ ရောင်စုံပန်းခင်း

www.burmeseclassic.com



တိုကျို အစွန်းကျယ်မှာ

လှပပြီး အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရပါတယ်။ ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် ရောင်းတဲ့ကားမှာတော့ ဘီးတစ်လုံးရဲ့ တာယာကို ကားဘီးပေါက်တဲ့ပုံလုပ်ပြီး ကားကို ခပ်စောင်းစောင်းထားတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ရောင်စုံ လမ်းမီးတိုင် တစ်တိုင်ကိုတော့ ကျီးယိုင်ရစ်ခွေနေပုံ လုပ်ထားလို့ ဓာတ်ပုံ တွဲရိုက်ချင်စရာဖြစ်နေပေ။ တစ်နေရာမှာတော့ ဘိန်းပွင့်လေးတွေချည်း အခင်းလိုက် အရောင်စုံနေအောင် စိုက်ပြထားရဲ့။ Poppy is also a flowre. ဆိုတဲ့ စာသားလေးကို သွားသတိရလိုက်မိပါတယ်။ ပန်းတစ်မျိုးအနေနဲ့သက်သက်ကတော့ ဘိန်းပန်းလေးတွေဟာလည်း ချစ်စရာပန်းလေးတွေပါ။ အသည်းပုံ သစ်ရွက်မုခ်ဦးကြီးနဲ့ ဆိုင်ကတော့ စားသောက်ဆိုင်ထင်ရဲ့။

ကိုယ်တို့တစ်ဖွဲ့သားလုံး တစ်နေကုန် ဒစ္စနေကမ္ဘာမှာ ပြခန်း တစ်ခန်းဝင် ထစ်ခန်းထွက်နဲ့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြတယ်။ ယူနိုဘဆယ်စတုရီယိုမှာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ပြီမို့ တိုကျိုဒစ္စနေကမ္ဘာမှာတော့ သိပ်ပြီး ယောင်လည်လည်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အကြာကြီးတန်းမစီရအောင် ကြိုတင်နံပါတ်တွေ ယူလိုက်ပြီးမှ သွားခဲ့လို့ အချိန်လည်း မကုန်စော့ ပြကွက်အတော်များများကို ကြည့်ဖြစ်၊ ခံစားဖြစ်ပါတယ်။

Planet ပြခန်းနဲ့ Star Tour မှာတော့ ခန်းမရဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ အာကာသယာဉ်တွေစီးပြီး လကမ္ဘာနဲ့ပြိုင်တွေ့ဆုံခရီးနှင့်နိုင်ရဲ့။ ပြခန်းအဆောက်အအုံအပြင်မှာ ခြားရဟတ်လိုဆင်ထားတဲ့ ကောင်းကင်ခရီးနှင့်တဲ့ ယာဉ်တွေကို စီးနင်းချင်လို့ စောင့်နေတဲ့ ကလေးငယ်တွေလည်း တစ်ပုံကြီးပါ။ (4D, Small world, Fantasy Land, Star tours, Toon Town water works, Space Mountain, Adventure Land, Tomorrow

Land)။ Western Land မှာ ရထားစီးတဲ့ခရီးစဉ်၊ စင်ဒရဲလား ပုံပြင်ထဲက ရဲတိုက်ကြီး၊ မာ့ခ်တို့န်း ရေကြောင်းခရီးစဉ်(Mark Twain Riverboat) ဆိုတာတွေမှာ ရှိရာမှာ အချို့ကို ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကမ္ဘာကျော် ပုံပြင်ပြခန်းတွေရဲ့ တစ်နေရာမှာတော့ စင်ဒရဲလားပုံပြင် သရုပ်ဖော်ပြကွက်ပါ။ ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှေးခေတ်အဆင်အယင်တွေ ပြင်ဆင်ထားပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်လို့ကောင်းအောင် စီစဉ်ထားပါတယ်။ စင်ဒရဲလားရဲ့ ဖန်အကြည့်ဖိနပ်ကိုလည်း တော်တဲ့သူ စွပ်ကြည့်ဖို့ အသင့်လုပ်ထားပေးရဲ့။ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေကို အရုပ်ကြီးတွေနဲ့ သရုပ်ဖော်ထား၊ ရေးဆွဲထားရာမှာ အရောင်လွင်လွင် နုနုလေးတွေ သုံးထားတော့ လာကြည့်တဲ့ကလေးတွေအဖို့ စိတ်တွေနူးညံ့ပြီး သိမ်မွေ့သွားကြမှာပါ။ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ဝင်နတ်သမီးစံအိမ်၊ တိုရစ္ဆာန်လေးတွေ၊ ပန်းပွင့်ရောင်စုံတွေနဲ့ ထူးဆန်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေးတွေရဲ့ ရုပ်လုံး ရုပ်ကြွတွေကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိလှရဲ့။ ကလေးတွေကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်မှာစိုးလို့ စုန်းမကြီး (The Wicked Witch) ပြကွက်မှာတော့ သတိထားဖို့ နို့တစ်ပေးထားပါတယ်။

ကာတွန်းမြို့(Toon Town)မှာတော့ ဖတ်ဖူးမြင်ဖူးသမျှ ကာတွန်းဇာတ်ကောင်တွေကို အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတာတွေနိုင်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေလည်း တွဲရိုက်နိုင်ပါရဲ့။ အပွင့်တဝေဝေနဲ့ ချယ်ရီပန်းပင်တွေ၊ သစ်သီးတွေ ပြုတ်နေတဲ့ အပင်တွေ၊ ပန်းခင်းတွေကြားက ကာတွန်းဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ဆေးရောင်စုံအိမ်လေးတွေကလည်း စွေစွေစောင်းစောင်းနဲ့ ကာတွန်းစာမျက်နှာတွေထဲက အတိုင်းပါပဲ။

မာ့ခ်တို့န်းရဲ့ ငယ်ဘဝက ရေခွေးငွေ့သင်္ဘောကြီး စီးနင်းပြီး သွားခဲ့ရတဲ့ မြစ်ချောင်းအတွင်းက ခရီးစဉ်အတိုင်း



တိုကျို အစွန်းကျယ်မှာ

www.burmeseclassic.com

မြင်ဆင်ထားပါတယ်။ သင်္ဘောစီးဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ ရေဆိပ်မှာလည်း ရှေးက သင်္ဘောပုံတွေကို နမူနာပြု တည်ဆောက်ထားတာကို လေ့လာရတယ်။ ခရီးစဉ်တစ်ပတ်လည် ပြီး သင်္ဘောဆိုက်ကပ်လာတဲ့အခါ ဆင်းသူတွေက စည်းကမ်းတကျ ဆင်းသွားပြီး ကိုယ်တို့လည်း စနစ်တကျပဲ တက်ခဲ့ပါတယ်။ သင်္ဘောအပေါ်ထပ်ကို တက်စီးလည်းရလို့ တက်ခဲ့တော့ ကြေးနီခေါင်းလောင်းကြီးနဲ့ ဟိုတုန်းက အမေရိကန် အလံတွေ ကလူလူလွှင့်ထားရဲ့။ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်မှာလည်း လူနီရိုင်းတွေရဲ့ မီးဖိုထားတဲ့ မီးခိုးငွေတလူလူနဲ့ ထဲတွေ့၊ သစ်လုံးအိမ်နဲ့ အရက်ထည့် သစ်သားစည်တွေ၊ ဖိစွန့်သားရေအုပ်ထားတဲ့ တံချွန်ချွန်လေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ နေထိုင်ပုံ စရိုက်တွေ၊ ကနူးလှေလေးတွေ လှော်ခတ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေကိုပါ သင်္ဘောစီးရင်း မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ တချို့လှေတွေမှာတော့ ခရီးသွားတွေပါ ဦးနင်းလာတာ တွေ့ရတယ်။ တစ်နေရာမှာတော့ လူရိုင်းတွေရဲ့ အလောင်းစင် အေးမသာ ပြင်ထားတာကို ကျွဲခေါင်းခွံတွေနဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။

ကိုယ်တို့သင်္ဘောကို ချောင်းမြောင်းပြီး ရန်ပြုတဲ့ လူနီ နီင်းတွေရဲ့ ပစ်ခတ်တာကိုလည်း တဒိုင်းဒိုင်းကြားလိုက်ရပြန်တယ်။ သူတို့လက်လုပ်သေနတ်တွေကလည် မီးတွေပွင့်လို့ပါ။ ဘယ်တိုင်းအနီးမှာတော့ အဖေပုခုံးပေါ်ကနေ ငေးကြည့်နေတဲ့ ခုန်စရာကလေးငယ်လေးတစ်ဦးကို တွေ့ရတယ်။ ကံကောင်း ညိုတာ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဒီလိုဗဟုသုတမျိုးကို ခံစားခွင့် နှိပ်နေပါ။

ဒီနေ့အတွက် စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရတာတော့ ရှားစောင်း ထင်တွေနဲ့ ကန္တာရ၊ ကျောက်တုံးညိုကြီးတွေနဲ့ တောင်စောင်း



ပေါင်ဆွဲနေတဲ့ ကြက်ကလေး မင်္ဂလာတို့ပွဲ သွန်လုပ်ထားတဲ့ ကြေးရုပ်

တွေ၊ ကျောက်လှိုက်ခေါင်းတွေ၊ ရေတံခွန်ငယ်တွေ၊ ယိုင်နဲ့နဲ့ သစ်သားတံတားအိုတွေကိုပါ ဖြတ်ချပြီး တောင်ထွက်နီနီကြီးတွေ ထိပ်မှာတော့ လဒတွေက နားလို့။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် တချို့နေရာတွေမှာ မောက်လူနီးပါး ရထားတစ်ခြမ်း စောင်းသွားတဲ့အထိ ကွေ့ဝိုက်မောင်းနှင်သွားရတဲ့ ရှေးဟောင်း ကျောက်မီးသွေး ရထားအိုကြီး စီးရတဲ့ ခရီးစဉ်ပါပဲ။ တောင်ကျ ရေတွေကြား ဖြတ်ရတဲ့အကွက် ရေစိုတာလည်း ခံလိုက်ရပါရဲ့။ ခနောနီခနောနီနဲ့ ထံတားအိုတွေ၊ တောင်ကြားက စွန်းထွက်နေတဲ့ တိုက်မိလူလူ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ လိုက်ခေါင်းမောင်မောင်ကြီးတွေ ဖြတ်ရတဲ့အခါတော့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုပေ။ ၄၅ မိနစ်လောက် အကြာကြီး တန်းစီလိုက်ရတိုင်း နပ်ပါတယ်။

Western Land Shooting Gallery မှာတော့ အနောက်တိုင်း ကောင်းဘျိုင်ဇာတ်ကားတွေက အဆင်အယင်၊ အသုံးအဆောင်တွေ၊ ဦးထုပ်တွေ၊ အိမ်တွေ၊ သေနတ်တွေ၊ မြင်းအဆင်တန်ဆာတွေ၊ အရက်ဘားတွေ၊ ကြီးစင်တွေနဲ့ မြင်ဆင်ထားလို့ Western ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခေတ်ကို ပြန်လည် သတိရစရာပါ။

ဒီ ဒုစွန်းကမ္ဘာကွင်းမှာတော့ အထာသိနေပြီဖြစ်လို့ ပြည့်စဉ်အားလုံးရဲ့ အဆုံးသတ် ဒုစွန်းကမ္ဘာရဲ့ နှုတ်ဆက် တန်းစီလှည့်လည်ချီတက်ပွဲကိုပါ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တောသား မြို့ရောက်မဖြစ်တော့ဘဲ ကုန်မြေရရ စတိုင်ကျကျနဲ့ ကြည့်တတ်သွားကြပါပြီ။ တစားကွင်းကို လာကြတဲ့ ဧည့်သည်အားလုံးဟာ တိုးဝှေ့ခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ နေရာလှခြင်း၊ ရိုင်းပြချည်စွာ အော်ဟစ်ခြင်း၊ အမှိုက်ဖွခြင်းတွေ မရှိဘဲ ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံတွေ၊ နှုတ်ဆက်သံတွေ၊ လက်ခုပ်သံတွေ



မာ့တိုင်း ငယ်ဘဝက ရေးဆွဲသင်္ဘောကြီးပြီး သွားခဲ့ရတဲ့ မြစ်ချောင်းအတွင်းက သရုပ်

www.burmeseclassic.com



ဟံ့တိုင်း ငယ်ဘဝက ရေနေငွေ့သင်္ဘောကြီးစီးပြီး သွားခဲ့ရတဲ့
ဖြစ်ချောင်းအတွင်းက ဘိုစဉ်

နဲ့သာ ချီတက်ပွဲရဲ့ အလှအပတွေကိုသာ ယဉ်ကျေးစွာ ခံစား
ကြည့်ရှုနေကြတာကို တွေ့ရတာလည်း အံ့ဩစရာပါ။ နိုင်ငံ
ကြီးသား ပီသကြပါရဲ့။ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုလည်း အဲဒီလို ဖြစ်စေ
ချင်စမ်းရဲ့။ ဒီထက်ဆဘောကုစရာ ကောင်းတာတော့ လူ
အများကြီး ဖြတ်သွားပြီးတဲ့အခါ ဂုဏ်ပြုပြီး ကျဖောက်တဲ့
ရောင်စုံစက္ကူစလေးတွေ လေမှာဝေနေတာမှအပ လမ်းတစ်
လျှောက်လုံး အမှိုက်တစ်စမရှိ ရှင်းလို့ပါ။

ဒီနေ့ခရီးစဉ်မှာ ခိုးလုံးခုလု ဖြစ်ရတာတော့ ဘာ
ကြောင့်ရယ်မသိ ခရီးသွားကုမ္ပဏီက ဒီနေ့ နေ့လယ်စာ
အတွက် ခါတိုင်းလို ငွေပြန်မအမ်းထားလို့ ကိုယ့်ဖာသာပဲ
ကိုယ့်ငွေနှဲ့ကိုယ် ဝယ်စားကြရတာပါ။ ယူနီဗာဆယ်စတူရီ
ယိုထုန်းက ယန်း ၁၅၀၀ (မြန်မာငွေ တစ်သောင်းခွဲ လောက်)
ပြန်အမ်းပါသေးရဲ့။ ခရီးသွားအစီအစဉ် ကြော်ငြာမှာ နေ့စဉ်
ဝန်ဆောင်မှုအနေနဲ့ မနက်စာကို ဟိုတယ်က ကျွေးပြီး
နေ့လယ်စာနဲ့ ညစာကို ခရီးသွားကုမ္ပဏီက ကျွေးရမှာပါ။
ခုလို ပြခန်း၊ ကစားကွင်းတွေ ဆိုရင်တော့ အဲဒီထဲမှာ ကိုယ့်
ဖာသာ ဝယ်စားနိုင်ဖို့ ငွေပြန်ပေးတတ်ကြပါတယ်။

ညနေစောင်းလို့ ပြန်အထွက်မှာတော့ ဝေါ့ဒစ္စနေး
(Walt Disney)နဲ့ ကြွတ်ကလေး မစ်ကီမောက်(Mickey
Mouse)တို့ပုံ သွန်းလုပ်ထားတဲ့ ကြေးရုပ်နားကနေ ကွင်းကြီး
ထဲကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကြေးရုပ်
အောက်က ကြေးပြားဖောင်းကြွစာမှာတော့ အခုလို ရေးထိုး
ထားပါတယ်။

(To all who come to this
happy place, Welcome.

Here you will discover enchanted lands
of Fantasy and Adventure, Yesterday and Tomorrow.
May Tokyo Disneyland be an eternal source
of Joy, Laughter, inspiration and Imagination
to the people of the world.
And may this magical Kingdom be an enduring
symbol of the spirit of cooperation and membership
between the great nations of
Japan and United State of America.

April, 15, 1983

E. Cardon Walker

Chairman of the Board

Walt Disney Production)

ဒီလို ပျော်ရွှင်စရာနေရာကို လာရောက်ကြသူတိုင်း
အား ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒီမှာ အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်ရဲ့ ထူးခြား
ဆန်းပြားပြီး အံ့ဩစရာ စွန့်စားခန်းတွေနဲ့ စိတ်ကြည်
ချမ်းမြေ့စရာ နယ်မြေကို သင်တွေ့ရမှာ။ တိုကျိုဒစ္စနေ
တယူဟာ လူသားအားလုံးကို ပျော်ရွှင်ရယ်မောစရာ၊ တွေ
တော စိတ်ဝင်စားစရာတွေရဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ အရင်းအမြစ်
တစ်ခုဖြစ်မှာပါ။ ဒါ့အပြင် ဒီထူးဆန်းတဲ့နယ်မြေဟာ ဂျပန်
အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအကြားက ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်
မိတ်ဆွေရင်းချာဖြစ်မှု စိတ်ထားတွေရဲ့ သက်သေပြသကော်
တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်လို့ ရေးထားပါတယ်။

ဝေါ့ဒစ္စနေးဘုတ်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (E. Cardon Walker)
၁၉၈၃.၃ ဧပြီလ ၁၅ ရက်က မှတ်တမ်းစာမို့ ဒီကွင်းကြီး
တည်ဆောက်ခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃၃)နှစ်လောက် ကတည်း



ဟံ့တိုင်း ငယ်ဘဝက ရေနေငွေ့သင်္ဘောကြီးစီးပြီး သွားခဲ့ရတဲ့
ဖြစ်ချောင်းအတွင်းက ဘိုစဉ်

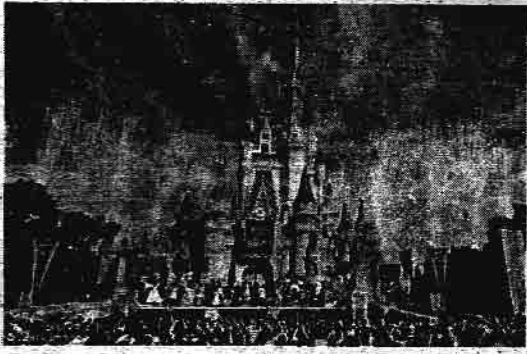
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၃)

လေလားလို့ တွေးမိပါတယ်။ လမ်းညွှန်ကောင်းကောင်း ပါရင်တော့ ဒီအတွေးကို ပြေစဉ်းပေးနိုင်မှာပါ။

အဲဒီနောက် တိုက်ပွဲစွန့်ပေးကမ္ဘာကနေ ကားနဲ့ပြန် ထွက်ခဲ့ကြပြီး နေဝင်ရိတ်ရောမှာ တိုက်ပွဲပြီးက ဘူဖေးစားမယ့် The Oven Restaurant ကို ရောက်သွားကာ ညစာ ဘူဖေး စားကြရပါတယ်။ ဆိုင်က လမ်းထိပ်အဆောက်အအုံရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာရှိတာမို့ လမ်းကျော်တံတားကနေ တက်သွားရ ပါတယ်။ လမ်းကျော်ခုံးတံတားကို လမ်းပေါ်မှာ အပြည့်ခွဲပြီး လေးဖက်လေးတန် တိုဘက်ဒီဘက်ဖြစ်ကာ အကျယ်ကြီး လှုပ်တားလို့ လှေကားခွင်မျှသာ မဟုတ်ဘဲ၊ လေထဲမှာ စတုရန်း ပုံမြေကွက်ကြီးလို ဖြစ်နေရဲ့။ လမ်းအထက်က အဲဒီနေရာဟာ တယ်လွန်းလို့ မြေပြင်ပေါ်မှာ နေရသလိုပဲ တပြန်တပြန် လေဟာပြင်ကျယ်ကြီးမှာ နေရသလို ခံစားရပါတယ်။

မြင့်မားတဲ့ ပြင်ကျယ်လတ်ရန်းတွေကနေကြည့်ရင် ဖင်လယ်တမ်းနားဘက်ဆိုကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ အဲဒီမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယော့မြို့ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း ဇာလို့ပဲ လေဘာတီ လွတ်လပ်ရေးကျောက်ရုပ်တုကြီး တည် ဆောက်ထားတာ မြင်ရလို့ အံ့သြပြီး လှမ်းကြည့်နေမိကြပါ တယ်။ ရှုခင်းကလည်းကောင်း၊ အမေရိကား ရောက်နေသလို ထည်း ခံစားရတာမို့ အားလုံးပဲ ပျော်သွားကြပြီး ဓာတ်ပုံတွေ အကြာကြီး ရိုက်ဖြစ်ကြတယ်။ ရှုခင်းဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေ ထုန်းမှာ ကိုယ့်ပုံလည်း လေဘာတီရုပ်ကြီးနောက်ခံနဲ့ ပါချင် စာပြန်လို့ ခရီးဖော် ညီမငယ်တစ်ယောက်ကို ကင်မရာပေးပြီး ဆိုယ့်ပုံကိုရိုက်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရပါတယ်။

သူကလည်း စိတ်ပါလက်ပါရိုက်ပေးတော့ ကိုယ့်ပုံ ရိုက်အပြီးမှာ သူ့ကိုလည်း ဟိုနေရာနေပါဦး၊ ဟိုလိုလေး နေ ထိုင်ပါဦးဆိုပြီး ကိုယ်က ပြန်ရိုက်ပေးမိတယ်။ သူကင်မရာ



လေးကို ပြန်ပေးချိန်မှာတော့ သူကပဲစပြီး “စာရေးတယ်ဆို -----” လို့ မိတ်ဆက်စကား ပြောလာပါတယ်။ သူလည်း စာရေးတယ်လို့ သူကလောင်နာမည်ကို ပြောလာတယ်။

အိုး-ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရမ်းနား ရွှေဂုံတိုင် အမ်သရီးခန်းမမှာ လင်းလွန်းခင်စာပေကလုပ်တဲ့ စာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲမှာ စင်ပေါ်ထက် ဟောပြောခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆရာဝန် စာရေးဆရာမလေး ဒေါက်တာခင်စန်းမော် ပါလား။ လင်းလွန်းခင်ပွဲမှာ အကြာကြီးတွေ့ခဲ့ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ဂျပန်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ မမှတ်မိခဲ့ပါလိမ့်။ စာရေးသူ အချင်းချင်း ဘာသာစကားတူလျက်နဲ့ နောက်ကျပြီး ခရီးစဉ် ဆုံးကာနီးမှပဲ ရင်းနှီးရတော့တယ်။ သူက အမျိုးသားစာပေဆု ပါ ရထားသူပါ။ သူ့ရဲ့ တီ-ပွေး-ကိုဆိုင်ရာ ဆေးပညာပေး ဆောင်းပါးတွေအပြင် ဝတ္ထုတိုလေးတွေပါ ဖတ်ဖူးပါရဲ့။ စာရေးတဲ့အခါ မလေးမတွဲ ခပ်သွက်သွက် ရေးတတ်တာကို လည်း သွားသတိရမိပြန်တယ်။ စာရေးသူချင်းဟာ အနုပညာ နယ်ပယ်က ရင်ဘတ်ချင်းနီးတဲ့ ဓောင်ရင်းနှမတွေပါပဲ။

ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ နေရာကနေ ဘူဖေးသွားစားဖို့ အဆောက်အအုံရဲ့ နောက်တစ်ထပ်ကို ထပ်တက်ရပြန်တယ်။ အဲဒီမှာလည်း စမ်းဆိုင်တွေ ရှိနေပြန်ပါသေးတယ်။

စာသောက်ပြီးလို့ ပြန်ထွက်လာတော့ လေဘာတီ ရုပ်တုကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်မိပြန်တယ်။ အမှောင်ထဲကနေ မီးရှူးတိုင်ပါတဲ့လက်ကို မြှောက်ပြီး ညမီး အရောင်နဲ့ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်နေတဲ့ လေဒီ လေဘာတီကို မြင်လိုက်ရပါ။

(ဆက်ရန်)

ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာ) ရေး-သူ

စာတိုင်း - Encyclopædia Britannica. 2014. Microsoft
© Encarta © 2009.



တိုက်ပွဲ အစွန့်ပေးကမ္ဘာ

အောင်မန်းညွှီ ကိုယ်တွေ့အသုံး

ဆရာကြီးဦးအောင်ခြင်



အောင်မန်းညွှီ၏ အရွက်၊ အပွင့်နှင့် အသီး

ကျွန်ုပ်လေး၏ အစ်မဖြစ်သူမှာ အသက် (၅၆)နှစ်ခန့် ရှိနေပြီ။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဆံပင်များ ကောက်နေသဖြင့် ဆံပင်ရှည်ထား၍ မရပါ။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်ကတည်းက အသည်းရောင် အသားဝါ 'B' ပိုး စစ်ဆေးတွေ့ရှိသဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆေးရုံပြုရခြင်း၊ စားဆေး ထိုးဆေးများဖြင့် ကုသမှုခံယူရခြင်းတို့ကြောင့် ဦးခေါင်းဆံပင်များ ကျွတ်ထွက်ကာ ဆံပင်ပါးပါးသာကျန်ရှိသည့် ကတိုးပြောင်ဖြစ်လုနီးပါး အခြေအနေရှိပါသည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် သူမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ထိုင်းနိုင်ငံတွင် မိနူးဖလာ ဆံပင်သန့်ဆေးအဖြစ် သုံးစွဲသည့် အပြာရောင်ပန်းပွင့်များကို ခူးလာပေးသည်။

သူမကလည်း ထိုပန်းပွင့် လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို အရည်ညှစ်ယူ၍ ဦးခေါင်းဆံပင်များနှင့် ဦးရေပြားအနှံ့ကို နေ့စဉ် ပွတ်လိမ်းပေးခဲ့သည်။ တစ်ရက်မှာ သုံးလေးကြိမ် ထိုသို့ ပွတ်လိမ်းပေးခဲ့သည်။ ပန်းပွင့်အပိုများကို ရေခဲသေတ္တာတွင် ထည့်၍ သိမ်းဆည်းထားသည်။

ဤသို့ဖြင့် လေးငါးခြောက်လခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်ခယ်မ၏ ဦးခေါင်းရှိ ဆံပင်များကျပါးနေရာမှ ဆံပင်သစ်

များ ထူထဲစွာ ပေါက်လာကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ပြင် မွေးကတည်းက ကောက်ကောက်ကွေးကွေး တွန့်လိမ်နေသည့် ဆံပင်များမှာ ဖြောင့်စင်းလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်နှင့် သက်တူရွယ်တူ အခြားအမျိုးသမီးများ ဆံပင်ပြုပေါက်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း သူမမှာ ဆံပင်ဖြူခြင်း လုံးဝမဖြစ်ဘဲ ဆံပင်အားလုံး မည်းမှောင်သန်စွမ်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ထိုပန်းပွင့်၏ အရွက်မှာ ခပ်ပိုင်းပိုင်းပျော့ပျော့ဖြစ်၍ အပွင့်မှာ အဖြူရောင်တောက်တောက်တွင် အဖြူရောင်စွက်သည်။ အသီးမှာ ဘုံစားပဲတောင်

တူပါသည်။

ထိုပန်းပွင့်ကို မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့၊ ကန်တော်ကြီးစိုက်ပျိုးရေးဥယျာဉ်တွင် လိုက်လံရှာဖွေမေးမြန်းသောအခါ အောင်မန်းညွှီဟုခေါ်ကြောင်း သိရသည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာတွင် အလှစိုက်သော ပန်းမျိုးဖြစ်ပြီး နွယ်ဝင်ဖြစ်သည့် အရွက်ကို ဟင်းချိုချက်သောက်ရကြောင်း သိရသည်။ အချို့အောင်မညိုဟုလည်း ခေါ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုပန်းပွင့်မျိုးကို ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ခေါင်းလျှော်မှုအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆံပင်သန့်ဆေးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆံပင်နက်ဆေးအဖြစ်လည်းကောင်း ဖော်စပ်ရောင်းချကြောင်း သိရသည်။

စာဖတ်သူများ လက်တွေ့အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနိုင်စေရန် ဖော်ထုတ်တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်



ဘယ်လိုပင်ကိုပိရဂိုလ်၊ ဘယ်အလုပ်အကျိုးပေးပလ်

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

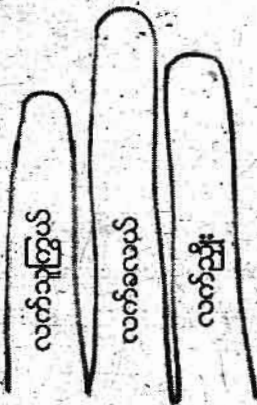
အသက် (၁၃)နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူကလေးတစ်ဦးကို သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးက ကျွန်ုပ်၏ လက္ခဏာပေးဖတ်ဟောခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။

“သမီးကြီးလာရင် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးနဲ့ အကျိုးအပေး ဆုံးလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ အခု အသက်အရွယ်ကတည်းက သူ့ကို ကြိုတင်လမ်းညွှန် ပြုပြင်လေ့ကျင့်ပေးထားချင်လို့ပါ။”

သူမ၏ မိဘများက ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားကြပါသည်။ သမီး လျှောက်သင့်သော လမ်းကို ကြိုတင်၍လမ်းရှင်းပေးခြင်း၊ လမ်းခင်းပေးခြင်းများ ပြုလုပ်လိုကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမီး၏ ဘယ်၊ ညာ လက်ဖဝါး ဖြင့်ကို ပုံနှိပ်ရယူပြီး သေချာကြည့်၍ စစ်ဆေးပါသည်။

ဘယ်၊ ညာလက်ညှိုးလက်ချောင်းတို့က လက်သူကြွယ် သက်ချောင်းတို့ထက် ထိပ်ဖျား သိသိသာသာ ပိုရှည်နေကြောင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။

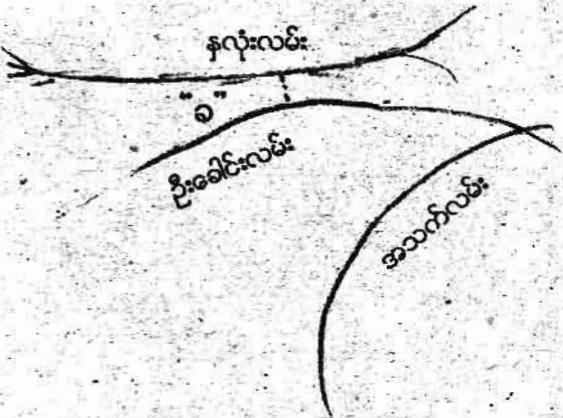
“က” အက္ခရာနှင့် ညွှန်ပြထားပါသည်။



ထိုသို့ လက်ညှိုးထိပ် ပိုရှည်သူတို့မှာ သူတစ်ပါးကို နှိပ်စားလိုစိတ် များပြားခြင်း၊ နေရာတကာ ဆရာလုပ်လိုခြင်း စသည့်စိတ်မျိုး ရှိပါသည်။ ကျောင်းဆရာမများတွင် ထိုလက်ညှိုး ကြီးကြောခက တွေ့ရှိရဖူးပါသည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားနေထိုင်ရေးလုပ်ငန်းရှင်များနှင့် အမျိုးသမီးမန်နေဂျာများတွင်လည်း မကြာခင် တွေ့မြင်ရဖူးပါသည်။

ဘယ်လက်တွင် နှလုံးလမ်းကြောင်းနှင့် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းကြားရှိ ကွာဟမှုမှာ (၀.၅)စင်တီမီတာရှိ၍ ကျဉ်းလွန်းပါသည်။

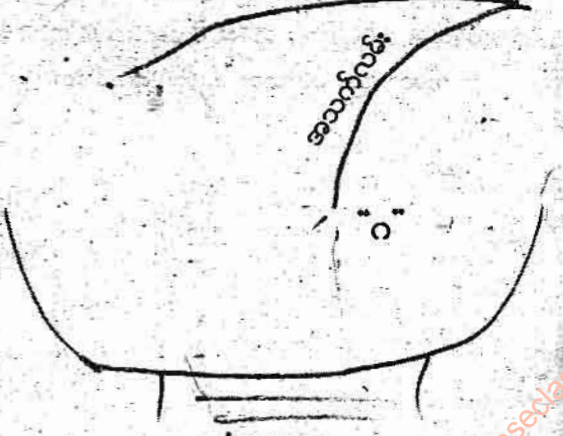
“ခ” အက္ခရာနှင့် ညွှန်ပြထားပါသည်။



ထိုသင်္ကေတမျိုးရှိသူမှာ ငွေကြေးကို နှမြောစိစစ်ချွေတာလွန်းသော ပင်ကိုဗီဇမျိုးရှိ၍ ကိုယ်ပိုင်စီးပွား စွန့်စားလုပ်ကိုင်လိုခြင်း မရှိကြဘဲ ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းမျိုးသာ လုပ်ကြလေ့ရှိပါသည်။

ဘယ်၊ ညာ အသက်လမ်းကြောင်း အရင်းပိုင်းတို့မှာ လက်ဖနှောင့်၊ လက်ကောက်ရစ်အနီးအထိ ရှည်လျားခြင်း မရှိဘဲ အောက်ခြေပိုင်း မွှေးမွှိန်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

“ဂ” အက္ခရာနှင့် ညွှန်ပြထားပါသည်။



www.burmeseclassic.com

ဘယ်ဘက်

ညာဘက်



ဤသင်္ကေတမျိုးမှာ ပြည်ပနိုင်ငံခြားတွင် သွားရောက်လုပ်ကိုင် အခြေချ နေထိုင်ရတတ်ပါသည်။
 ထို့ကြောင့် ဤလက္ခဏာရှင် မိန်းကလေးကို နိုင်ငံခြားဘာသာ စာဖေစကား ဦးစားပေးသင်ကြားသည့် ကျောင်းမို့
 ပညာသင်ယူစေသင့်ကြောင်း သူမ၏ မိသားစုကို အကြံပြုပေးလိုက်ပါသည်။
 လက္ခဏာပညာ ဗဟုသုတ တိုးပွားရရှိကြပါစေ။

ဆရာကြီး ဦးအောင်



တက္ကသိုလ်

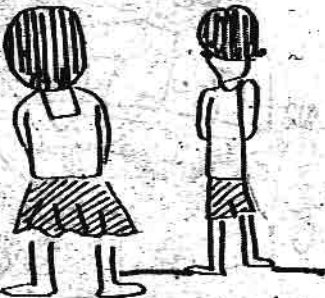


မင်းတင် ၂၀၁၇

Text book နဲ့
Face book
အကွာပဲဆိုလား

ဒီလိုတယ် ဆရာမ

Text book ကိုမှန်းတမ်း
ဖတ်ပြီး Face book
အထဲမှာမှန်းတမ်းပါ
ဆရာမ



မင်းတင် ၂၀၁၇

တက္ကသိုလ်

ဆရာ့ကတောင်ခွဲပေးပါက ----- ယူနိုင်တာ
 ဆရာဘယ်အချိန်ထဲက ----- မျက်နှာကပ်ထဲက
 စိုက်- မြေထဲတပ်ပါလဲ ----- စာစရေးတာ
 ဆရာ့လက်ချိတ်ပေးဝေ? ----- **YBS** ပေါ့
 ကား...က ----- ကွ...က



ဒီတစ်ပါး-အတွင်းတူမကြီးအိမ်ကိုပြန်ပါနဲ့ဟေ့
 ငါ့ပိုင်လိမ့်မယ်ကွ့.

ချစ်သူ/ချစ်မိကိစ္စ
 ပြောပေးမယ်

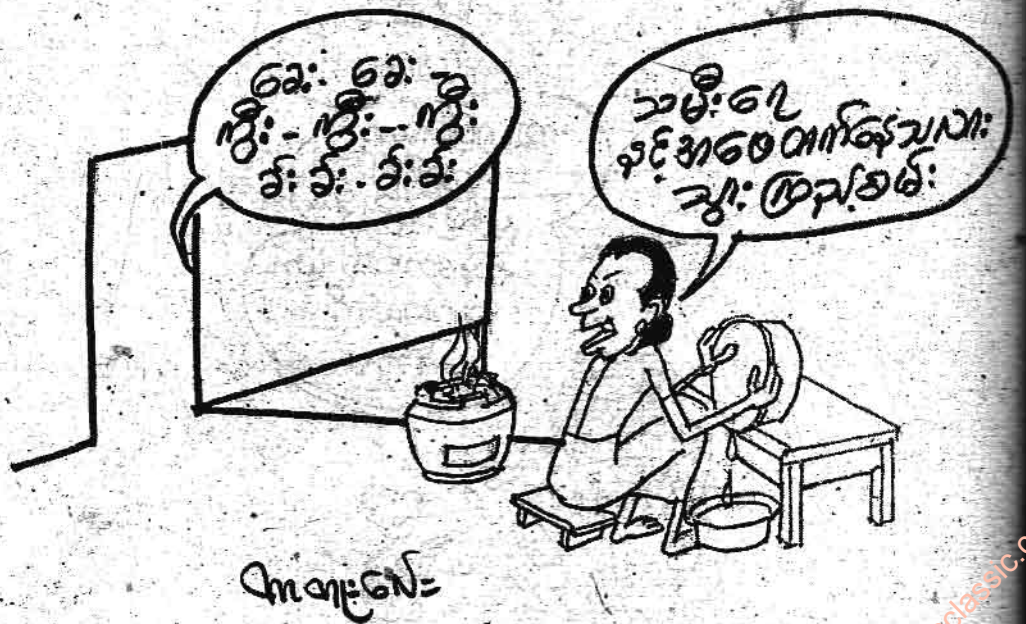
ကြီး-မြ-ကြီး-ပိုး-တွေ
 ခိုင်အောင်အိမ်ထဲ
 လေတော့ကွယ်

ကြာသွင်/မေခင်





တက္ကသိုလ်



အမျှင်ကြိုးနှင့် အန္တရာယ်ပိုး

စိုးယဉ်ထွန်း



ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ပင့်ကူဆိုသော သတ္တဝါများ မှာ အမျိုးပေါင်းများစွာရှိပြီး အရောင်အစင်းနှင့် အကောင် အထည်လည်း ကွာခြားကြသည်။ အမွှင်ဆန်း၍ အိမ်ဖွဲ့ပြုလုပ် ရန် ခန္ဓာကိုယ်မှ ထုတ်ယူသည်။ ထိုအမွှင်များနှင့် ပိုက်ကွန် ကဲ့သို့ တစ်ဖက်အဖိုအတွယ်မှ တစ်ဖက်အမိုအတွယ်ကို တူး ယှက်ပြီး နေအိမ်ပြုသလို အစာအတွက်လည်း ထောင် ခြောက်အဖြစ် အသုံးပြုသည်။

ပင့်ကူသည် မြစ်၊ ချောင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ် ဒီရေ တောများတွင်လည်း နေထိုင်ပြီး တောင်ကုန်းကမူခိုင်ဝှမ်း၊ ဝူပေါက်နှင့် တောအုပ်သစ်ပင်တို့မှာ ပါနေထိုင်ကြသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်ဖု နေရာမျိုးတွင်လည်း နေထိုင်တတ်သည်။

ပင့်ကူ၏ ထူးခြားသောစွမ်းရည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်မှ ထုတ် ယူထားသော အမွှင်များကို တွဲခို၍ မြေပြင်နှင့် ကွာဝေးသော လေထုထဲတွင် တွဲလောင်းနေနိုင်သည်။ လေနှင့် လွင့်မျောပြီး နေရာပြောင်းရွှေ့နေနိုင်သည်။ ပင့်ကူ၏ အကောင်အရွယ် အစားများမှာ တချို့က အလွန်သေးငယ်ပြီး တချို့က အလွန် ကြီးမား၏။ ငှက်ကိုပင် ဖမ်းယူစားသောက်နိုင်သော ပင့်ကူ မျိုးမှာ ခြေလက်များကို ဆန့်တန်း၍ တိုင်းထွာကြည့်လျှင် ၁၀ လက်မကျော် တစ်ပေနီးပါး ရှိသည်။ ထိုသို့ ငှက်များကို ဖမ်းယူစားသောက်သည့် ပင့်ကူမျိုးမှာ တောင်အမေရိကတိုက် ရှိ ပြည်နယ်များတွင် တွေ့ရှိရသည်။

ပင့်ကူ အမျိုးပေါင်း သုံးသောင်းကျော်မျှရှိသည်။ ကမ္ဘာ တွန်းမာရေးဌာနမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းတွင် ပင် ပင့်ကူအမျိုးပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့် ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ လူသိများ၍ ထင်ပေါ်သောပင့်ကူနှစ်မျိုးမှာ မဟူရာမုဆိုးမ ဟုခေါ်သော (BLACK WIDOW) ပင့်ကူနှင့် ထာရန်တူလာ ဟုခေါ်သော (THE TARAN TUA) ပင့်ကူမျိုးတို့ဖြစ်သည်။

ပင့်ကူသည် အဆိပ်ရှိ၍ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်ဟု ပြောဆိုသတ်မှတ်ပေမယ့် ရွှေဝါရောင်ပင့်ကူတစ်မျိုးက လူ အတော်များများကို ထိရှုပ်မိလျှင် ထိရှုပ်ခံရသော လူကြီး၊ လူငယ်များမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာကိုသာ ခံစားရပြီး အသက် အန္တရာယ်မရှိကြောင်းကို စောင့်ကြည့်သူများအဖွဲ့ (ဩစတြေး လျား)မှတစ်ဆင့် အသိပေး ပြောကြားခဲ့သည်။

၁ ဒသမ ၆ စင်တီမီတာ (၀ ဒသမ ၆)အရွယ်ခန့်ရှိ (THE YELLOW SACK SPIDER) အဝါရောင်ဖောင်း ဖောင်းပင့်ကူမျိုး အကိုက်ခံရခြင်း၊ ထိရှုပ်ခံရသူတို့မှာ အစိုးရိမ် လွန်ပြီး ဆရာဝန်ပြုခြင်း၊ ဆေးရုံတက်ခြင်းများ ရှိသော်လည်း

ခေါင်းမှ၊ ခေါင်းကိုက်ဖြစ်ကြသည့်လူများမှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး တွင် ငါးယောက်မှ ရှစ်ယောက်အထိပဲ ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုသည်က ကြောက်တတ် စိုးရိမ်တတ်ကြသဖြင့် ပင့်ကူထိ ရှဉ့်လျှင် (အကိုက်ခံရလျှင်)ဖြစ်စေ၊ ဆရာဝန်ပြုပါ၊ ဆေးရုံတွာ ပါဟု ညွှန်ကြားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင့်ကူ ထိရှုပ်ခံရလျှင် ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သလို နာခံ မယ့် အသက်အန္တရာယ်ကိုလည်း စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်စေ ဒါပေမဲ့ ဆီထိခြင်း၊ တွေ့ရာ ရရာ အပွင့်အရွက်များနှင့် ပွတ် တိုက်ပေးခြင်း၊ ကြိတ်ခြေအံ့ပေးခြင်းဆိုလျှင်တော့ အနေရ အထိုင်ရခက်ပြီး အသားရောင်ရမ်းလာပါမည်။

ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် ဥရောပတိုက်တို့တွင် ဒွန်းဖင်းဂါးစပိုင် (DORNFLINGER SPINNE) ဟုခေါ်ကြသည်။ ဥရောပ တိုက်တွင် ပို၍အဆိပ်ပြင်းသော ပင့်ကူမျိုးများရှိသေးသည် ထိုပင့်ကူများထဲမှ မဟူရာမုဆိုးမဆိုသော ပင့်ကူက ပင့်ကူ များကိုသာခေါ်ပြီး ပင့်ကူအထီးများကို မဟူရာပင့်ကူဟု ခေါ်သည်။ ထိုပင့်ကူမများ၏ အကျင့်စရိုက်သည် အထီး အမ အတူနေထိုင်ပြီး ဥများဥ၍ သားပေါက်သည်နှင့် ပင့်ကူအထီး ကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက်တတ်သည်။ ဒါကြောင့် မဟူရာ ပင့်ကူမကို မဟူရာမုဆိုးမ ဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိပ် အလွန်ပြင်း၍ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြီးမားခြင်းမရှိပေ။ မည်းနက် ပြောင်ချောပြီး အောက်ဘက်က အနီရောင်သန်းကာ ထူးခြား မှုမှာ ဝမ်းဗိုက်တွင် နာရီပိုင်းခွက်ပုံမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေသည့် မဟူရာပင့်ကူများကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်း ဥရောပတိုက်၊ အာရှတိုက်နိုင်ငံတချို့တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပြီး အထီး အကောင်အရေအတွက်ထက် အမကောင်က ပို၍များသည်။

မဟူရာမုဆိုးမကောင် အကိုက်ခံရလျှင် အထီးထက် သည်ထက် အမကောင်ကိုက်သည်က ပို၍အဆိပ်ပြင်း အခံရဆိုးသည်။ သူတို့၏အဆိပ်ဖြင့် တခြားအကောင်များ ဖမ်းယူစားသောက်ပြီး အိမ်ဖွဲ့၍ တခြားကောင်ငယ်များ ဖမ်းဆီးရာတွင် အနည်းငယ်ကြီးသော အကောင်များက ကန်လှုပ်ရှားလျှင် ခွဲပျစ်သော အရည်တစ်မျိုးဖြင့် အပွင့် ဖြစ်အောင် (ပိုက်ကွန်လို)သုံး၍ ဖမ်းယူတတ်သည်။ ဤ သောအကောင်များကို ထောင်ဖမ်းပြီး အဆိပ်ဖြင့်ကိုက်သ ၍ လိုအပ်သောအချိန်တွင် စားသုံးသည်။

လူ၏ အနံ့အသက်ကိုသိ၍ လွတ်တီအောင်ရှောင် မတွဲမရှောင်သာမှ လူကိုကိုက်သည်။ ဒါကလည်း နာကျင်မှုသာ ကိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ

(RATTLE SNAKES) မြေခလောက်ထက်ပင် မဟူရာမှဆို မပင့်ကူက အဆိပ်ပြင်းသည်။

တာရန်တူလာပင့်ကူများသည် အလွန်ထူးခြားဆန်း နှစ်၊ လူကို အလွန်ကြောက်လန့်သည်။ အန္တရာယ်လည်း မပြုပါ။ ဒါပေမဲ့ လူများက တာရန်တူလာပင့်ကူကို မြင်လိုက်လျှင် အလွန်မှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားကြရသည်။ ဗာခြားပင့်ကူ များနှင့်မတူဘဲ အကောင်လည်းကြီးသည်။ လူ့လက် တစ်ဝါးခန့် ခြံပြီး ထိုထက်လည်း ပို၍ကြီးမားသည်။ တစ်ကောင်လုံးတွင် အမွှေးအမှင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်က ထူးခြားပြီး လျင်မြန်မှု ကြောင့်ပါ ကြောက်စရာဖြစ်နေရသည်။ သူ၏ အဆိပ်က ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်သလိုပင်။

တာရန်တူလာပင့်ကူများသည် တိတ်ဆိတ်အေးစိမ့် မှောင်မိုက်သောနေရာကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ အမွှေးအမှင် များနှင့် မျက်လုံးပေါက်ကျယ်ဝန်းပြီး မျက်လုံး ရှစ်လုံးပါသည်။ သို့သော် မျက်စိအမြင် မှန်ဝါးနေသည်။ နှိုင်းကြီးတချို့တွင် ဆိပ်မွှေးတိရစ္ဆာန်အဖြစ် မွေးမြူကြသည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးအမှင်များ ခါချွတ်၍ ရသည်။ သူ့အတွက် ဖြစ်လာမည့်အန္တရာယ်ကို အာရုံလွှဲပြောင်းခြင်း သည်းဖြစ်သည်။ ထိုအမေးတို့တွင် မာ၍ကောက်ပြီး ချွန်မြ

သော ဆူးကလေးများဖြစ်သဖြင့် ထိမိလျှင် ယားယံခြင်း၊ အဖု အပိမ်ထခြင်းများဖြစ်သည်။ မဟူရာမှဆိုမ ပင့်ကူအမများက အထီးထက်ပို၍ သက်တမ်းရှည်ကြသည်။

တောနက်နက်ထဲတွင်ရှိသော တောကြီးပင့်ကူမျိုးက ကျန်ပင့်ကူများထက် ပို၍ အကောင်ကြီးကြပြီး သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်မှ နောက်တစ်ပင်ကိုတူး၍ အမှင်များဖြင့် ထောင် ချောက်အိမ်ဖွဲ့၍ ငှက်နှင့်တခြားသတ္တဝါများကို ဖမ်းယူစား သောက်ကြသည်။ ထိုတောကြီးပင့်ကူ၏ အသိတစ်မျိုးက အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ အမှင်အိမ်တွင် ဝင်ရောက်ငြိတွယ် ဖမ်းမိသော အကောင်များကို ခေါင်းကိုခဲ၍ ဦးနှောက်ကို ဖောက်ပြီး စားပစ်လိုက်သည်။ ဒါမှ ထိုသတ္တဝါက အသေမြန် သည်။ ကျန်သော အစိတ်အပိုင်းကို နောက်မှစားသည်။ ဦးနှောက်ကိုဖောက်၍ အစားခံရသော ထိုသတ္တဝါတို့၏ အသားများက ပုပ်ပွားခြင်းမရှိဘဲ ခြောက်ကပ်သွားသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် နိုင်ငံအလိုက်ရှိသော ပင့်ကူများသည် သူတို့၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို အသုံးပြုလုပ်ဆောင်ရာ တွင်ရော သူ၏အသက်အန္တရာယ်ကိုပါ ကာတွယ်ရာ၌ တခြား သောသတ္တဝါများနှင့်မတူဘဲ မျိုးဆက်ပျံ့ပွား၍ရှိနေလေသည်။

နီးယဉ်ထွန်း



ဆုတောင်းပြည်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဖလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓာရီ ဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါချ် (မြန်မာပြည်)

- ယတြာဓာတ်ရိုက်တတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့ရေးလမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အသံ့ ရန်ဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
ဗေဒင် ☎ ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး ☎ ၀၉-၃၁၀၂၂၈၆

www.burmeseclassic.com

အဝလွန်ခြင်းကို ထိန်းပေးမည့်

အစားအစာများ



ဆောင်ဘုန်းဖြူ
(ကျင်ဖြေ)



အစာအာဟာရ - လူသားများ နေ့စဉ်စားသုံးနေကြသော အစားအစာများထဲတွင် အစာအုပ်စု သုံးမျိုး သုံးစား နိုင်လေသည်။

၁။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးစေနိုင်သော အသား၊ ငါး၊ ပုစွန်၊ နို့ထွက်ပစ္စည်း အစားအစာများနှင့် ပဲအမျိုးမျိုးပါဝင်သော အစာအုပ်စု။

၂။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အားအင်စွမ်းအား ဖြစ်စေသော ဆန်နှင့် ဆန်ထွက် အစားအစာအမျိုးမျိုး၊ ဂျုံ၊ ဂျုံထွက် အစားအစာများ ပြောင်းဖူး၊ ကန်စွန်းဥ၊ ပိန်းဥ၊ သကြား၊ အဆီအစရှိသော ကစီဓာတ်အစာအုပ်စု။

၃။ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း အပြင် ရောဂါဘေးအန္တရာယ် အပေါင်းတို့မှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ အသီးအနှံများ၊ သစ်သီးဝလံများ ပါဝင်သော အစာအုပ်စုဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအစာအုပ်စု သုံးမျိုးထဲမှ အလွန်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပြီး ထပ်ဆင့်အကျိုးဖြစ်စေနိုင်သည့် အစားအစာအုပ်စု ဟူ၍ ရှိပြန်သည်။ ယင်းအလွန်ခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သော အစားအစာများကို ဆက်လက်တင်ပြသွားပါမည်။

ခရမ်းချဉ်သီး

ဟင်းသီးဟင်းရွက်များထဲတွင် ခရမ်းချဉ်သီးသည် နှုတ်စွာအာဟာရကြွယ်ဝပြီး ဆေးဘက်ဝင်သော အစားအစာ ဖြစ်လေသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးကို မချက်မပြုတ် အစိမ်းလိုက်၊ အတို့အမြွပ်လုပ်စားလျှင် ဝိတာမင်စီဓာတ်ကို မပျက်ခစီးရရှိ နိုင်သည့်အပြင် အခြားအရောပါသော သက်စောင့်ဓာတ်များ ထို့လည်း အပြည့်အဝရရှိနိုင်သည်။

ချက်ပြုတ်၊ ကြော်လှော်၊ ကျိုချက်စားလျှင် အပူမခံ နိုင်သော ဝိတာမင်စီမူအပ အခြားဆေးအာနိသင်များ အသက် အစာအာဟာရဓာတ်ကို ပိုလာစေသည်ဟုဆိုသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးကို နေ့စဉ် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် အလွန်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။

ခရမ်းချဉ်သီးကို မည်သို့ ပြုလုပ်စားသုံးသည်ဖြစ်စေ များမာနေအတွက် လွန်စွာအကျိုးရှိစေနိုင်သည်။ ဆီနည်း နည်းဖြင့် အချဉ်ဓာတ်မပျက်ချက်စားခြင်းဖြင့် LYCOPENE ချဉ် အာနိသင်နှစ်ဆ ရရှိစေနိုင်သည်။ လိုင်ကော်ပင်းဓာတ် ဖြစ်ပေါ်စေသည့် ကင်ဆာရောဂါများကို တိုက်ဖျက်ရာတွင် အားပြင်း သော ဓာတ်တိုးဆန်ကျင်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

ခရမ်းချဉ်သီး အမြဲပါအောင် စားသုံးကြသူများ၌ အလွန်ရောဂါ၊ ဆီးကျိတ်ကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ သား အိမ်ခေါင်းကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ၊ ပန်းကရိယကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာ၊ စအိုကင်ဆာ၊ ခံတွင်းကင်ဆာ၊ လည်ချောင်း ကင်ဆာနှင့် အရေပြားကင်ဆာ ကင်းဝေးစေနိုင်သည်။

လိုင်ကော်ပင်းဓာတ်သည် ခရမ်းချဉ်သီးကို အနီရောင် ဖြစ်စေသော ဓာတ်ဖြစ်သောကြောင့် ခရမ်းချဉ်သီးအနီရောင် ကိုစားပေးလျှင် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းဆဲလ်များကို ကင်ဆာမကူး စက်ရန်နှင့် မပျံ့နှံ့စေနိုင်ရန် ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ ခရမ်းချဉ် သီး၊ မုန်လာဥနီ၊ မုန်ညင်းရွက်၊ ဟင်းနုနယ်ရွက်များသည် အချဉ်ဓာတ် များစွာပါဝင်ပြီး စားသုံးပြီးလျှင် ဆာလောင်မူကို ကင်းပျောက်စေနိုင်သည်။ အစာစားလို့မူကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ထိန်းပေးထားသဖြင့် အလွန်ခြင်းကို ကင်းဝေးစေနိုင်သည်။

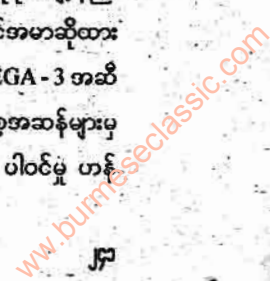
ပင်လယ်ငါး

ပင်လယ်ငါးမှရသော အဆီဓာတ်များသည် ကယ်လိုရီ နည်းပါးသဖြင့် အလွန်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ ပင်လယ်ငါးများထဲမှ အဆီများတွင် OMEGA-3 FATTY ACID အဆီအက်စစ်ဓာတ်များ ပါဝင်သောကြောင့် ကျန်းမာ နေအတွက် အကျိုးထူးများကို ရစေနိုင်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် အဆီများသော ပင်လယ်ငါးကို စားသုံး ပေးခြင်းဖြင့် အလွန်ရောဂါ၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါ၊ အနို့အဆစ်ရောင်ရင်းနာ၊ ဆီးချိုရောဂါ၊ နာတာရှည်အရေပြား ရောဂါ၊ ရုတ်တရက် နှလုံးတိုက်ခိုက်မှုဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံး နိုင်သော ပြဿနာများကို လျော့နည်းသက်သာ ချမ်းသာရစေ နိုင်ပါသည်။

OMEGA - 3 FATTY ACID အဆီဓာတ်ပါဝင်မှု များပြားသော ပင်လယ်ငါးများမှာ ဝေလငါး၊ ပင်လယ်ဖျံ၊ ဆော်လမွန်ငါး၊ MACKERE မယ်ကရယ်ငါး၊ TUNA ငါး မည်းလုံးနှင့် အခြား အဆီထူပင်လယ်ငါးများဖြစ်လေသည်။

ပင်လယ်ငါး လုံးဝမစားသူများထက် ပင်လယ် ငါးသလောက်ကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်အနည်းငယ်မျှသာ စားသုံးပေးသူက ကိုယ်အလေးချိန်နှစ်ပေါင်ခန့် ပိုမိုလျော့နည်း စေသည်ဟု လေ့လာသူ သုတေသီများက အခိုင်အမာဆိုထား ကြသည်။ နှလုံးခုန်နှုန်းမူမမှန်ခြင်းသည် OMEGA - 3 အဆီ အက်စစ်နှင့် ဟင်းချက်ဆီထုတ်လုပ်သည့် အရေအဆန်များမှ ရရှိနိုင်သော OMEGA - 6 အဆီအက်စစ်တို့ ပါဝင်မှု ဟန်



ချက်ညီမှုမှ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကြက်ဥ စားသုံးခြင်း

ကြက်ဥ စားသုံးခြင်းသည် ကျန်းမာရေးကို ဥပမာဖြစ်စေ နိုင်သဖြင့် မကောင်းဟု အချို့က ဆိုကြသော်လည်း ကြက်ဥ တွင် အမျှင်ဓာတ်နှင့် ပရိုတိန်းဓာတ်များ ကြွယ်ဝစွာပါဝင်နေ သဖြင့် ကိုယ်အလေးချိန် ထိန်းသိမ်းသူများအတွက် အကျိုး ဖြစ်စေနိုင်သည်။ အမျှင်ဓာတ်နှင့် ပရိုတိန်းဓာတ်သဘော သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို မြေပျောက်စေနိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကြက်ဥများတွင် အမျှင်ဓာတ်နှင့် ပရိုတိန်းဓာတ်ပါဝင် နေခြင်းကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု၏ အာဆာသန္တကို မြေပျောက်စေနိုင်သည် ဖြစ်သဖြင့် အစာကို မကြာခဏ စား သောက်ခြင်းကို ထိန်းချုပ်ထားပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ် အလေးချိန်တိုးခြင်းနှင့် အဝလွန်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပြီး ကိုယ်အလေးချိန်ချသူများအတွက် အကျိုးဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

ကိုယ်အလေးချိန် ဝိတ်လျှော့နေရသူများသည် နံနက် စာ BREAKFAST နှင့်အတူ ကြက်ဥနှစ်လုံးကျ နေ့စဉ်(သို့) တစ်ပတ်လျှင် ငါးရက် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် အခြားကိုယ် အလေးချိန် ဝိတ်လျှော့သောအစားအစာများကဲ့သို့ ထိရောက် အကျိုးရှိစေနိုင်သည်။

ကြက်ဥတွင် အမျှင်ဓာတ်ပါဝင်သောကြောင့် ဝမ်းကို မှန်စေပြီး ပရိုတိန်းဓာတ်ပါဝင်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကို ကျစေနိုင်သော်လည်း ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမရှိဘဲ အားအင်ကို ထိန်းသိမ်းထားပေးနိုင်ပါသည်။

ချင်းအစွမ်းသတ္တိ

ချင်းသည် လွန်စွာအစွမ်းထက်သော ဆေးတစ်ပါး ဖြစ်လေ၏။ ချင်းတက် (သို့) ချင်းထွက်ပစ္စည်း အစား အသောက်များကို ပုံမှန်စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကို ကျစေနိုင်သည်။ အဝလွန်ခြင်းကို ထိန်းထား နိုင်သည်။ အူရောင်ရမ်းမှုဝေဒနာကို လျော့ပါးသက်သာစေ နိုင်သည်။ လေနှင့်ပတ်သက်သော ဝမ်းရောဂါကို အထူးနိုင် သည်။

ချင်းကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြုလုပ်စားသုံးနိုင်သည်။ လက်သုပ်စုံပြုလုပ် စားသုံးလျှင် ကိုယ်အလေးချိန် တက်ခြင်းကို လျော့ကျစေနိုင်သည်။ အူကင်ဆာဖြစ်စေနိုင်

သော ရှေ့ပြေးလက္ခဏာများကို တိုက်ထုတ်ပေးသည်။ အချို့ သမီးများ၌ ဖြစ်တတ်သော မျိုးဥအိမ်ကင်ဆာကို ကာကွယ်ပေး နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ကျောက်ကပ်ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါကို တိုးပွားစေ ရန် တားဆီးပေးသည်ဟု ဆိုသည်။

ချင်းပြုတ်ရည် (သို့) ချင်းလက်ဖက်ရည်သောက်ပေး လျှင် လေဝမ်းကိုကောင်းစေပြီး နှာစေးချောင်းဆိုး ရာသီများ များကိုကောင်းစေနိုင်သည်။ ချင်းရည် (သို့) ချင်းဆီလပ်ရည် ကို သောက်ပေးပါက လေကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါများ ကင်းဝေးစေနိုင်သည်။

ချင်းပြုတ်ရည်ဖြင့် ရေချိုးပေးလျှင် ကြွက်သားများ နာကျင်တိုက်ခဲခြင်း၊ အကြောအခြင်များ နာခြင်း၊ တင်းခြင်း ကိုက်ခဲခြင်း၊ အရေပြားပေါ် အဖုအထစ်ထွက်ခြင်း၊ ကြမ်းခြင်း နှင့် ခန္ဓာကိုယ် နုံးချည့်မောပန်းခြင်း၊ ညောင်းညာခြင်းတို့ ကင်းဝေးစေနိုင်ပါသည်။

သရက်သီး

အသီးမှာ သရက်၊ အသားမှာ ဝက်၊ အရွတ်မှာ လက်ဖက် ဟုဆိုရန်ရှိခဲ့၏။ သရက်သီးမှည့်ကိုဖြစ်စေ၊ သရက် သီးကင်းကိုဖြစ်စေ၊ သရက်သီးဖျော်ရည်ကိုဖြစ်စေ စား သောက်သုံးပေးခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အဝလွန်ခြင်းကို ကာကွယ် ပေးနိုင်သည်။

သရက်စိတ်တစ်စိတ်တွင် နေ့စဉ်ဝိတာမင်အေလို့ မှု၏ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သောကြောင့် မှု အမြင်ကို ကောင်းစေနိုင်သည်။ မျက်စိနှင့်ပတ်သက်သော အတွင်းအပြင်ရောဂါများကို ကင်းပကောင်းစေနိုင်ပါသည်။

သရက်သီးများတွင် အစာချေအင်ဇိုင်းများ ပါဝင် သဖြင့် အသားဓာတ်ချေဖျက်ပေးရာတွင် အစွမ်းထက်သူ အစာအိမ်ထဲတွင် အက်စစ်ဓာတ်လွန်ကဲမှုကို ကာကွယ်ပေး သဖြင့် အစာအိမ်အနာဖြစ်ခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သူ သရက်သီးထဲတွင် FIBER အမျှင်ဓာတ်အများအပြားပါဝင် သဖြင့် ဝမ်းချုပ်ခြင်းကင်းစေပြီး ဓာတ်လေးပါးကိုမှန်စေနိုင် သည်။

ထူးခြားသည်မှာ သရက်သီးထဲတွင် (GLUTAMIC ACID) ဝလူတာမိတ် အက်စစ်ဓာတ်များ ပါဝင်နေသော ကြောင့် ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ကောင်းစေသည်။ ကလေးငယ်များအတွက် ဦးနှောက်တည်ဆောက်ရာ တွင် အကျိုးဖြစ်စေနိုင်ပြီး ကလေးများ၏ မှတ်ဉာဏ်

ပိုကောင်းစေသည်။ လူကြီးများအတွက် မကြာခဏသတိမေ့
ဇာတ်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးသည်။

သရက်သီးကို နေ့စဉ်ထမင်းစားပြီးတိုင်း အချို့စာ
အဖြစ် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် လေဝမ်းမှန်စေပြီး အသားအရေ
များ ဝင်းဝါလှပစေနိုင်သည်။ သရက်သီးစိတ်လွှာ၍ မျက်နှာ
ပေါ် ၁၀ မိနစ်ခန့် ကပ်ထားပေးပါက ချွေးပေါက်များကို
ပွင့်စေနိုင်ပါသည်။

ဗာဒံစေ့၏ ဂုဏ်သတ္တိ

ALMONDS ခေါ် ဗာဒံစေ့သည် လူကြီး၊ လူငယ်
အဆာပြေစားသော သရေစာတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဗာဒံစေ့ကို
ထစ်နေ့လျှင် လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့်
အဝလွန်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ မကောင်းသော
ကိုလက်စထရောအဆီဓာတ်များကို ကျစေပြီး ကောင်းသော
HLD ကိုလက်စထရောအဆီဓာတ်ကို တိုးတက်မြှင့်မားလာ
စေသည်။

သို့ဖြစ်၍ နှလုံးအဆီဖုံးရောဂါ၊ သွေးကြောကျဉ်း
ရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါ၊ လေဖြတ်ခြင်းရောဂါအစရှိသော
ရောဂါများကို သက်သာစေနိုင်ပါသည်။ ဗာဒံစေ့ကို နေ့စဉ်
(သို့) တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး သုံးကြိမ်ထိ စားသုံးပေးသင့်
သည်။

ဗာဒံစေ့တစ်အောင်စတွင် ကယ်လိုရီ ၁၆၇၊ ပရိုတိန်း
ဓာတ် ၆ ဂရမ်၊ FIBER အမျှင်ဓာတ် ၃ ဂရမ်ပါဝင်နေသဖြင့်
အာဟာရဓာတ်ပြည့်ပြည့်ဝဝရရှိစေပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု
တို့ ပြေပျောက်စေနိုင်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အဆီတက်ခြင်း၊
အဝလွန်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးသည်။ အစာအာဟာရကို
ဆီခိုက်စေဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်ပိုက်ကို ကျစေနိုင်ပါ
သည်။

ပန်းသီးဓာတ်စာ

ပန်းသီးများတွင် FIBER အမျှင်ဓာတ်များ ပေါကြွယ်ဝ
ပါဝင်နေသဖြင့် စားရန်အလွန်သင့်တော်သော ဓာတ်စာသီး
ဖြစ်သည်။ FIBER အမျှင်ဓာတ်များသည် အစာချေဖျက်ဝေး
သာ လုပ်ငန်းများကို ကောင်းစေနိုင်သည်။ ဓာတ်ချုပ်ဝမ်းချုပ်
ခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးပြီး ဝမ်းကိုမှန်စေသောကြောင့် အစာအိမ်
ရောဂါ၊ လိပ်ခေါင်းရောဂါများမှ ကင်းဝေးစေနိုင်သည်။
ကောင်းသော LDL ကိုလက်စထရော အဆီဓာတ်များကို



လျော့နည်းစေပြီး ကောင်းသော HLD ကိုလက်စထရော
အဆီပမာဏကို မြင့်မားစေနိုင်သောကြောင့် ရောဂါဘယ
အမျိုးမျိုးတို့မှ ကင်းဝေးစေနိုင်ပါသည်။

ပန်းသီးကို နေ့စဉ် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ကယ်လိုရီ
မတက်စေဘဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပြေပျောက်အဆာခံ
နိုင်စေသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်တက်ခြင်းမှ ကာ
ကွယ်ပေးသည်။ အဝလွန်ခြင်းကို လျော့ကျစေနိုင်သည်။
အဆီတိုး၊ အဆီတက်ခြင်းတို့မှ ကင်းဝေးစေသည်။ ရောဂါ
ဘယအမျိုးမျိုးတို့မှလည်း ချမ်းသာရစေနိုင်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်အဝလွန်ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေး
စေနိုင်ပြီး အစာအာဟာရဓာတ်များ မလျော့မပျက်စေဘဲ
ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးအန္တရာယ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြင့် ကျန်းမာ
အသက်ရှည်စေရန် အဆီတိုး ဝစေခြင်းကို လျော့နည်းစေနိုင်
သော အစားအစာများကို ရွေးချယ်စားသုံးကြရမည်ဖြစ်သည်။

သို့မှသာ ဆေးဖိုးဝါးခ မကုန်ကျဘဲ အချိန်ကုန်လူပန်း
သက်သက်သာသာဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်တိုး အဝလွန်
ခြင်းကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ပန်းလို စမ်းလို လမင်းလို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

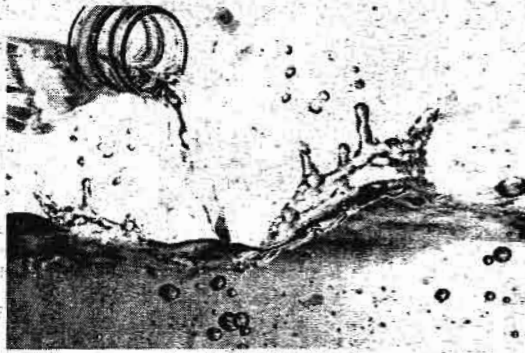


www.burmeseclassic.com

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ

ကျန်းမာရေးအတွက် ရေသောက်ကုနည်း

သန်းတင်စိုး



ကျွန်ုပ်တို့သည် အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ ဟု သော ကျန်းမာရေးကဏ္ဍကို အတော်များများ ရေးသားတင်ပြ ခဲ့ဖူးပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးခနဲချီတဲ့သော ရောဂါသည် များအတွက် အထူးရည်ညွှန်း၍ မိမိ ရှာဖွေလေ့လာထား သော ဗဟုသုတများမှ ကောင်းနိုးရာရာများကို တတ်နိုင်သမျှ ကျမ်းဂန်ပါဠိနှင့်အညီ ရေးသားတင်ပြထား၍ စာဖတ်ပုဂ္ဂိုလ် လည်း လက်ခံကြိုက်နှစ်သက်ကြောင်း သိရှိရ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်မှ သိရှိလာသော တပ်ရင်း (၉၀)မှ အငြိမ်းစားယူထားသော ဗိုလ်မှူးဟောင်း (ငြိမ်း) (ယခုအခါ ရဟန်းဝတ်နှင့်) ၏ လက်တွေ့ ရေသောက် ခြင်းအကျိုးကို ဒီအပတ် တင်ပြလိုပါသည်။

ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရေကို မှန်မှန်သောက်ခြင်းဖြင့် ဆေးပညာရှင်များ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သော ရောဂါများ ပျောက်ကင်းကြောင်းကို စာရေးသူအား ၎င်း၏ လက်တွေ့ကို ပြောပြ၍ နည်းလမ်းပေး ညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ အရပ်ခြောက်ပေနီးပါးရှိ၍ ပေါင် ၂၅၀ ကျော်ရှိပြီး တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ကာယရှိပါသည်။ စစ်ဝတ်စုံဖြင့် အတော်ကြည့်ကောင်းပါသည်။ ရဟန်းဘဝသို့ ပြောင်းသောအခါ ကိုယ်အလေးချိန်များ၍ ထိုင်ရ ထရ

ခက်ပါသည်။ လေးပင် ထိုင်းမှိုင်းနေပါသည်။ ဤကာလမှ စတင်၍ ကျော်လွန်နိုင်ရန် ၎င်းကိုယ်တိုင် စာပေများကို စု ခြင်း၊ ဗဟုသုတရှာဖွေခြင်း၊ မိတ်ဆွေ ဆရာတစ်ဦး၏ ငြိမ် ချက်များကို ပူးပေါင်း၍ ရေသောက်ခြင်းကို စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်ရာ တစ်ပတ်အတွင်း ထူးခြား၍ တစ်လအတွင်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

ခြောက်လအတွင်းတွင် သွေးတိုးရောဂါ၊ ဆီးထိုး ရောဂါများ ပျောက်ကင်းပြီး ယခု ရဟန်းဝတ်ဖြင့် ကြည် ဖွယ်ရာ ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံပြီး သက်တော် (၈၅)နှစ်၊ ဝါသား (၂၀) ရှိသော်လည်း ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကျွေးအိမ်များသို့ ကြွ၍ မိုးကုတ်ပိပဿနာတရားများကို ရိပ်သာ၌ ဟောပြော ကျန်းမာနေဆဲဖြစ်ကြောင်း တင်ပြပါသည်။

(မှတ်ချက်) ၎င်းမှတ်တမ်းတင်ထားသော စာဖတ် တစ်ဆင့်ကူးယူ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ရေသောက်ခြင်းဖြင့် ၉၆ ပါးဝေဒနာများမှ ပျောက်ကင်းသည်ဟုဆိုပါလျှင် ယုံကြည်ပါမည်လော။ မိမိ၏ ယဉ် မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တွေ့ပျောက်ကင်းသောကြောင့် မိမိ ဝေဒနာသည်များအတွက် ရည်ရွယ်ကာ စာရေးဆရာမ သိထားလေ့လာထားသော ဗဟုသုတအကျန်အစင် လက် ကျင့်စဉ်ကိုပါ ဝေဖန်လိုက်ပါသည်။

ဆေးဝါးဖြင့် ကုသ၍မရသော ရောဂါများအနက် ရေသောက်ခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည် ဟု အဆိုကို အတည်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်စာနယ်လင်းများသာ အမေရိကတိုက်စာနယ်လင်းများကလည်း မှန်ကန်စွာ ထောက်ခံ၍ ရောဂါများကို ရေသောက်ကုသနည်းဖြင့် ပြုကြရန် ဆော်ပြခဲ့လေသည်။

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ



ခေတ်မီသောဆေးဝါးဖြင့် ကုသ၍မရသော ရောဂါများ ရေသောက်ခြင်းဖြင့် တိုတောင်းသော အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ပျောက်ကင်းသွားနိုင်သည်။

ရေသောက်ခြင်းဖြင့် အသယ်ကြောင့် ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သနည်း။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ရှစ်မီတာရှည်သော အူသိမ်သည် အာဟာရဓာတ်ကို စုပ်ယူနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ အူသိမ်ကို 'ဗလိုင်' ဟုလည်းခေါ်သည်။ ဂျပန်ပြည်သည် ဗလိုင်သွေးထုတ်ခြင်းစာတမ်းကို ကမ္ဘာကြီးသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြေညာခဲ့ရာ ယနေ့တိုင် ငြင်းချက်ထုတ်နိုင်သူ မရှိသေးချေ။ ဗလိုင်ခေါ် အူသိမ်မှ အသားမှိုင်းများသည် အာဟာရဓာတ်ကို စုပ်ယူ၍ သွေးများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

အူအတွင်း အလွန်သန့်ရှင်းနေလျှင် နေ့စဉ် အကြိမ်ကြိမ် စားသောက်ခဲ့သော အစားအစာများ အားလုံးကို အစာချေစုပ်ယူပြီး လတ်ဆတ်သော သွေးသစ်များကို ထုတ်လုပ်ပေးသည်။ ထိုသွေးသစ်များသည် ကျန်းမာရေးအခြေခံကို တိုးတက်စေပြီး ရောဂါဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းသွားစေသည်။

အူအတွင်း သန့်ရှင်းနေမှသာ အူလမ်းကြောင်း လှုပ်ရှားမှု မှန်ကန်ပြီး သွေးသစ်များ ထုတ်လုပ်နိုင်ပေမည်။ အူလမ်းကြောင်း လှုပ်ရှားမှုနည်းလျှင် သွေးသစ်ထုတ်လုပ်မှု နည်းပြီး သွေးအားနည်းရောဂါဖြစ်ကာ ရောဂါအလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အူအတွင်း အမြဲသန့်ရှင်းနေစေရန် ရေကို နေ့စဉ်မှန်မှန်သောက်ဖို့ လိုပေသည်။

ရေသောက်နည်း ကျင့်စဉ်များ

နေ့စဉ် အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာမသစ်မီ ပလုတ်မကျင်းမီ ရေကျက်အေး ခုနစ်ခွက်သောက်ရမည်။ မြန်မာအလေးချိန် ၇၆ ကျပ်သာ။ အင်္ဂလိပ်အလေးချိန် ၁၂၆၀ စီကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရက်မပျက်ဘဲ သောက်ရမည်။ သောက်ရမည့်ရေသည် ရေသန့် ဖြစ်ရမည်။

အစပိုင်းတွင် ရေခုနစ်ခွက်ကို ကုန်အောင် မသောက်နိုင်သော အခက်အခဲများ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ အိပ်ရာထပြီး ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု အနည်းငယ်ပြုလုပ်၍ သောက်လျှင် လွယ်ကူစွာသောက်နိုင်မည်။ (ဆားအနည်းငယ်မျှ၍ သောက်လျှင်လည်း အဆင်ပြေနိုင်သည်။)

ရေသောက်ပြီး အနည်းဆုံး မိနစ် ၂၀ ခန့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လုပ်ပေးရမည်။ နာမကျန်းသောသူ၊ အိပ်ရာမှ မထနိုင်သူများ ခုတင်ပေါ်တွင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူပေးခြင်း၊ ခါးကိုနှိပ်ပေးခြင်းဖြင့်လည်း လုပ်ပေးနိုင်သည်။ သို့မှသာ ရေသည် အူအတွင်း ကောင်းစွာစီးဆင်းနိုင်ပြီး အူလှုပ်ရှားမှုကြောင့် အူသိမ်များတွင် ကပ်နေသော အညစ်အကြေးများကို ကောင်းစွာ ပွတ်တိုက်ဆေးကြောနိုင်ပေသည်။

ရေသောက်သည့်ရက်များတွင် ဝမ်းလျှောခြင်း၊ ရေသောက်ပြီး တစ်နာရီအကြာတွင် ဆီးခဏခဏသွားသည့် လက္ခဏာများ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ သို့သော် သုံးရက်လောက် ကြာသောအခါ ဝမ်းလျှောခြင်း ရပ်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရေသောက်မှုလွယ်ကူပြီး ထမင်းစားကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သတိပြုရမည့်အချက်မှာ ထမင်းစားပြီး နှစ်နာရီအကြာ ရေထပ်သောက်ခြင်းမပြုရပေ။ အိပ်ရာထချိန်

www.burmeseclassic.com

ဆီမှတ်ပွယ်ရာ ဆေးဝဋ္ဋာ

တွင် ထမင်း လုံးဝမစားပါနှင့်။ အထူးသဖြင့် ရေခဲရည်။ မာသော အစားများ စားသောက်ခြင်းမှ ရှောင်ရှားရပေမည်။

ရေကို မှန်မှန်သောက်ခြင်းဖြင့် အောက်ပါ ရောဂါများ ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

ခေါင်းကိုက်ခြင်းများ၊ သွေးတိုးရောဂါ၊ သွေးအားနည်းခြင်း၊ ဦးနှောက်သွေးလျှံခြင်း၊ ပါးစပ်ရွံ့ခြင်း၊ အာရုံကြောများ ကိုက်ခဲခြင်း၊ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေခြင်း၊ အကြောရောင်ခြင်း၊ ခူလာရောဂါ၊ နားအူရောဂါ၊ နှလုံးခုန်ခြင်း၊ ရင်တုန်ခြင်း၊ အကြောအခြင် အနိုးအဆစ်ကိုက်ခဲခြင်း၊ အဝလွန်ရောဂါ၊ ခြေလက်အားပျော့ရောဂါ၊ ချောင်းဆိုး ပန်းနာရပ်ကျပ်၊ အဆုတ်ပြွန်ရောင်၊ အဆုတ်ရောဂါ၊ အနိုးအချဉ် အနိုးကျောက် တည်ရောဂါ၊ အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်၊ အစာအိမ်ကျ၊ အစာအိမ်နာ၊ ဝမ်းကိုက်၊ ဝမ်းချုပ်၊ အူကျ၊ လိပ်ခေါင်း၊ ဆီးချိုရောဂါ၊ ဦးနှောက်အမြှေးရောင်ရောဂါ၊ အသည်းရောင်၊ မျက်စိမူန်ရောဂါ၊ မျက်စိနာ၊ မျက်လုံးသွေးထွက်ရောဂါ၊ မီးယပ်ရောဂါ၊ အစာအိမ်ကင်ဆာ၊ နို့ကင်ဆာ၊ အဖြူဆင်းရောဂါ၊ နှာခေါင်းရောဂါ၊ လည်ပင်းရောဂါ တို့ကိုတို့ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

- * အစာအိမ်ရောဂါကို တစ်ပတ် ရေမှန်မှန်သောက်၊
- * သွေးတိုးရောဂါကို တစ်လ ရေမှန်မှန်သောက်၊
- * ဝမ်းချုပ်၊ သွေးဝမ်း တစ်ရက် ရေမှန်မှန်သောက်၊
- * ဝမ်းချုပ်နှင့် ညှို့ဆီးသွားရောဂါ တစ်ပတ် ရေမှန်မှန်သောက်
- * ကင်ဆာရောဂါ တစ်လ ရေမှန်မှန်သောက်၊
- * အကြောတင်ရောဂါ တစ်လ ရေမှန်မှန်သောက် ခြင်းများဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်ကြပါသည်။

နှစ်လအထက် တုသရမည်ရောဂါများ

သက်ကြီးအကြောရောင်ရမ်းနာ၊ ဦးနှောက်သွေးလျှံ ရောဂါများကို တစ်နေ့ သုံးကြိမ်သောက်ပေးလျှင် တစ်ပတ် အတွင်း မူလအခြေအနေကို ပြန်ရောက်နိုင်ပါသည်။

လက်တွေ့ထူးခြားချက်
ဆရာဝန် ငါးဦးဖြင့် အမျိုးမျိုးကုသော်လည်း ရောဂါ မသက်သာဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် ၁၀ နှစ်လောက်လနေသော အသက် ၂၀ အရွယ် အစာအိမ်ရောဂါသည်တစ်ဦးသည် အိပ်ရာထထဲချင်း မျက်နှာမသစ်၊ ပလုတ်မကျင်းမီ ရေခွက် ခုနစ်ခွက်ကို သုံးလတိတိ မှန်သောက်ရာ အစာအိမ်ရောဂါ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပြီး ကိုယ်အလေးချိန် (၆)ပိဿာခန့် တိုးလာပါသည်။

တစ်ဖန် အရပ်ငါးပေရှိ၍ ကိုယ်အလေးချိန် ၂၄၆ ဒဿ ၆ ပေါင်ရှိ အဝလွန်ရောဂါ၊ ဦးနှောက်အမြှေးရောင် ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါဖြစ်နေသည့် ရောဂါသည်တစ်ဦးသည် ခေတ်မီဆေးနည်းအားဖြင့် ကုသသော်လည်း မပျောက်ကင်း ပါ။ နောက်ဆုံး ရေသောက်ကုနည်းဖြင့် ကုသရာ ၁၀ ရက်ရာ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါအတွင်းမှ ရောဂါများအားလုံး ပျောက်ကင်း သွားပြီး ကိုယ်အလေးချိန် ၃၅ ဒဿ ၂၈ ပေါင် လျော့ကျ သွားသည်။

ဂျပန်ခေတ်ဟောင်း မေဂျီဘုရင်လက်ထက် ဝမ်း ရောဂါဖြစ်၍ လူအများ အသေအပျောက်များစွာရှိခဲ့၍ ထိုသူ များထဲမှ တစ်ဦးသည် ရေသောက်ခြင်းဖြင့် ဆေးကုသရာ အသက်ရှင်သန်ခဲ့သော သာဓကတစ်ခု ရှိခဲ့ပါသည်။

သို့အတွက် ရေသောက်ခြင်းဖြင့် (၉၆)ပါးရောဂါများ တော်တော်များများ ပျောက်ကင်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ငွေကုန်နည်း ခြင်း၊ ရောဂါများ လက်တွေ့ပျောက်ခြင်းရှိသည်ကို အငြိမ်းစား ဝိုလ်မှူးကြီး၏ စေတနာ မေတ္တာ အတွေ့အကြုံ စာမှတ်စုများ ကို စာဖတ်ပရိသတ်အား လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရေသည် ၁၀ ပါးသော ကြီးမြတ်သည့်ဂုဏ်အင်္ဂါ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရောဂါရှိသူအပေါင်း မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရေသောက်ခြင်းဖြင့် ဆေးကုသပါ။ ရောဂါ လက်တွေ့ပျောက် ပါက မိမိပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ဆင့် ဖြန့်ဖြူးပေးပါဟု တင်ပြလျက်။

သန်းဘွဲ့



ဆီမှတ်ပွယ်ရာ ဆေးဝဋ္ဋာ

ရှားစောင်းလက်ပပ်

ခရာ(ကေတ)

ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြုသော ကျွန်တော်တို့၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်သော ဆေးဝါးပင် များ ရှိနေသည်။

ဆရာဝိဝကအား ပညာသင်ကြားပေးသော ဒိသာ ပါမောက္ခဆရာကြီးက ဆရာဝိဝကအား ဆေးဖက်မဝင်သည့် သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်၊ သစ်မြစ်ကို ရှာခိုင်းရာ ဆရာဝိဝကသည် ရှာမတွေ့ခဲ့ဟု ဖတ်ရှု ပွတ်သားဖူးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မသိနားမလည်သောကြောင့်သာ ဆေးပင်ဆေးရွက်ကို မတွေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်သည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ထိုကြားဖူးသော ဆေးဖက်ဝင်အဖင်များ ထဲမှ ယခု တင်ပြလိုသည်မှာ “ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင်” ဖြစ်ပါသည်။

ရှားစောင်းလက်ပပ်၏ မျိုးရင်းမှာ Liliaceae (နှင်းပန်း မျိုးရင်း)ဖြစ်၏ ရုက္ခဗေဒအမည်မှာ Aloe Vera Linn ဖြစ်ကာ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Barbados A loes ဟုခေါ်လေသည်။

ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အရည်ရွှမ်းသည့် ပင်ပျော့ပင်ဝယ်မျိုးဖြစ်ပြီး တစ်ပေမှ တစ်ပေခွဲအထိ မြင့်၍ ပင်စည်လုံးသတ်သတ်မရှိပါ။ အပင်၏ အရင်းမှအရွက်များ ငါးခု ခြောက်ခု ဖြာထွက်ပါသည်။

အရွက်၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အခွံသည် အစိမ်းနုရောင်ရှိပြီး အတွင်းပုံကျောက် ကျောက်ကျော (Jelly) ကဲ့သို့ ပျစ်ချွဲသော အရည်အသားများ ပြည့်လျက်ရှိသည်။ အရွက်မှာ အလျား နှစ်တောင် (သုံးပေ)ခန့်မျှရှည်၍ အနံ့ လေးလက်မခန့်ရှိပြီး အထူးအားဖြင့် တစ်လက်မမှ နှစ်လက်မအထိ ထူလေ့ရှိကာ အရွက်နားပတ်လည်၍ ဆူးလေးများခြား၍ ရှိတတ်ပါသည်။



သဘာဝအလျောက် အလေ့ကျ ပေါက်ရောက်ပြီး ဆေးဖက်ဝင်အပင်အဖြစ် ပန်းအိုးများဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မြေတွင်ချစ်သော်လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ အသုံးအားဖြင့် အရွက်ကိုသာ သုံးကြပါသည်။

မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများ အလိုအရမူ ရှားစောင်းလက်ပပ်သည် အေးခါးသော အရသာရှိပြီး လေကိုနိုင်ကာ အားကို ဖြစ်စေသော အစွမ်းသတ္တိရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ရှားစောင်းလက်ပပ်ကို အမျိုးသမီးရောဂါများအတွက် အသုံးများသည်။ ထို့အပြင် အခြားသောရောဂါများအတွက်လည်း သုံးနိုင်သည်။

ရှားစောင်းလက်ပပ်ဖြင့် ကုသ၍ရနိုင်သော ရောဂါများ-
၁။ ရှားစောင်းလက်ပပ် အတွင်းသားအား ပေါက်ပင်ပဉ္စင်းပါး မီးရှို့၍ရသော ပြာကို့ ချက်၍ရသည့် ဆားအနည်းငယ် ဖြူး၍စားလျှင် မီးယပ်သွေး စင်ကြယ်စွာ ဆင်းလေသည်။

၂။ ရှားစောင်းလက်ပပ်ကို အနာစိမ်း၊ ဖျဉ်းရောဂါ၊ အသည်းရောဂါ၊ အရေပြားရောဂါ၊ အဖျားရောဂါ၊ ပန်းနာ၊ နူနာ၊ ကိုယ်ရေဝါရောဂါ (Jaundice) ဆီး၌ ကျောက်တည်သော ရောဂါများကို ကုသနိုင်သည်။

၃။ ရှားစောင်းလက်ပပ်၏ အတွင်းသားကို ဝမ်းဗိုက်၌ တပ်၍အုံပါက သွေးလုံးလေလုံးများ ပြင်ပသို့ ထုတ်ဆောင်ပေးနိုင်သည်။

၄။ ရှားစောင်းလက်ပပ်၏ အတွင်းသားဖြင့် မျက်စိကို အုံပေးပါက မျက်စိနာခြင်း၊ ကိုက်ခြင်း၊ ပူစပ်ခြင်းတို့ ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

၅။ ရှားစောင်းလက်ပပ် အတွင်းသားကို အရည်ညှစ်ပြီး မီးနွေးနွေးပြု၍ နားတွင်းသို့ခပ်ပေးပါက နားကိုက်နားနာခြင်းများကို လျင်မြန်စွာပျောက်ကင်းစေသည်။

၆။ မြေလက်တို့တွင်ပေါက်သော အကြိတ်နာ၊ သွေးစုနာတို့၏ အပေါ်တွင် ရှားစောင်းလက်ပပ်ကို စည်းပေးထားပါက အကြိတ်ကြေ၍ ပြည်ပေါက်ပြီး ငန်းမန်းကျစေပါသည်။

၇။ ရှားစောင်းလက်ပပ် အတွင်းသားကို လက်ချားမီးဖောက်အမှုန့် အနည်းငယ် ဖြူး၍စားလျှင် ရေဖျဉ်းရောဂါ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၈။ ကိုယ်ရေဝါရောဂါ (Jaundice) ရှိသူများ ရှားစောင်းလက်ပပ် အတွင်းသားကို စားပါက ဆီးဝမ်းသက်ပြီး ရောဂါပျောက်စေပါသည်။

၉။ ရှားစောင်းလက်ပပ်အနှစ်ကို ခြစ်ယူ၍ ဆန်ဆေးရည်တွင် စိမ်ပြီး သကြားထည့်သောက်ပါက ဆီးပူ၊ ဆီးအောင့်၊ ဆီးထိုးခြင်းရောဂါတို့ ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

ရှားစောင်းလက်ပပ် ဆေးနည်းများ

အမျိုးသမီးများအတွက် ရှားစောင်းလက်ပပ်ချက်ဆေး

၁။ ရှားစောင်းလက်ပပ်အတွင်းသား အနှစ် ၃၀ ကျပ်သား (နှစ်နှစ်လှီးထားပါ)

၂။ ပျားရည်သစ်စစ်စစ် ၃၀-ကျပ်သား

၃။ ထောပတ်စစ်စစ် ၃၀-ကျပ်သား

၄။ ထန်းဦးစိုထန်းလျှက်အသစ် ၃၀-ကျပ်သား

၅။ ရေမပါသောခွားနို့စစ်စစ် ၅၀-ကျပ်သား

ချက်နည်း

အထက်ဖော်ပြပါ အမျိုးအစား ငါးမျိုးကို မြေအိုးသန့်သန့်တွင် ထည့်၍ (ရေလုံးဝမထည့်ရပါ) မတူးမခြစ် မကပ်ရအောင် မီးကီးခဲရဲနှင့် ချက်ပါ။ ရှားစောင်းလက်ပပ်အနှစ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးကျေအောင် သမအောင်ရောမွှေ၍ ချက်ပါ ဆီပြန်လာလျှင် အိုးကိုချ၊ အအေးခံ၍ ဖန်ဘူးသန့်သန့်တွင် ထည့်၍ လုံစွာပိတ်ထားပါ။

ထိုချက်ဆေးကို နံနက် လက်ဖက်စားခွန်းတစ်ခွန်း ပြည့်ပြည့်စားသုံးပေးပါက အမျိုးသမီးများတွင် ဖြစ်တတ်သော မီးယပ်ပိန်၊ မီးယပ်လွန်၊ မီးယပ်နည်း၊ အဖြူဆင်းခြင်း၊ သန္ဓေပျက်ခြင်း၊ သန္ဓေမတည်ခြင်း၊ သားအိမ်အနားနည်းခြင်း၊ နို့ထွက်နည်းခြင်း ရောဂါများ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။ အမျိုးသားများစားသုံးပါက ဒုလ္လာရောဂါများ ပျောက်ကင်းပါသည်။ အဖောအရောင်ပျောက် ဆေးနည်း

၁။ ရှားစောင်းလက်ပပ်အတွင်း ၁၀-ကျပ်သား

၂။ ကြက်သွန်(မင်းတုန်း) ၁၀-ကျပ်သား (စားဖြင့်ပါးပါးလှီးပါ)

၃။ ထန်းလျက် ၁၀-ကျပ်သား

အထက်ပါ သုံးမျိုးကို ရေသင့်ရုံထည့်၍ ယိုဖြစ်သည်အထိကျိုပြီးစားသုံးပါက အဖောအရောင်ရောဂါများ လက်တွေ့ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ခရာ(ကော)

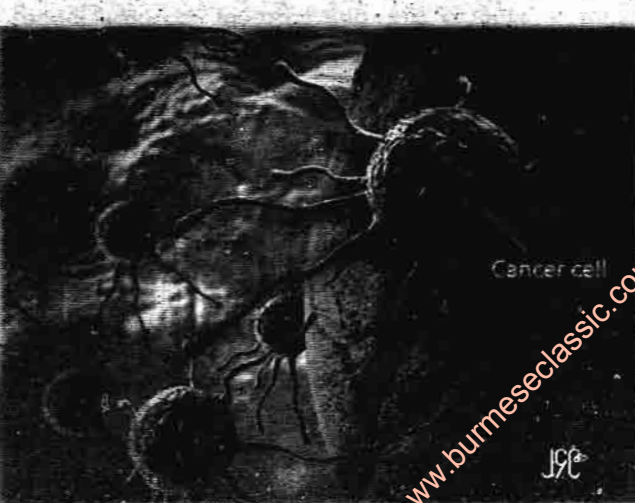
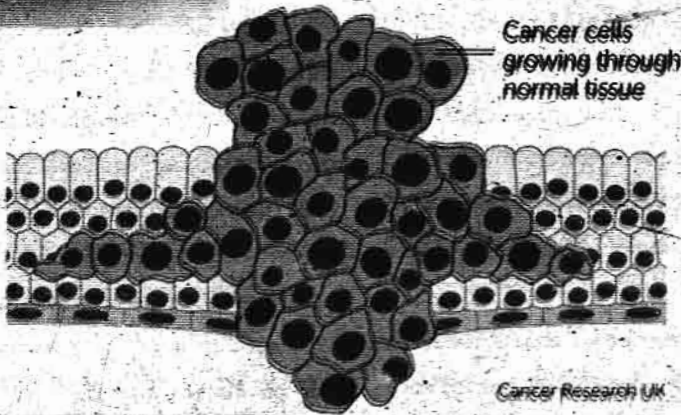
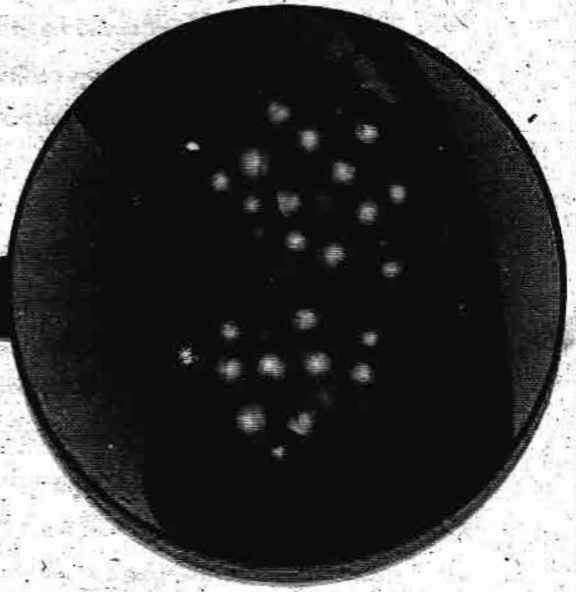
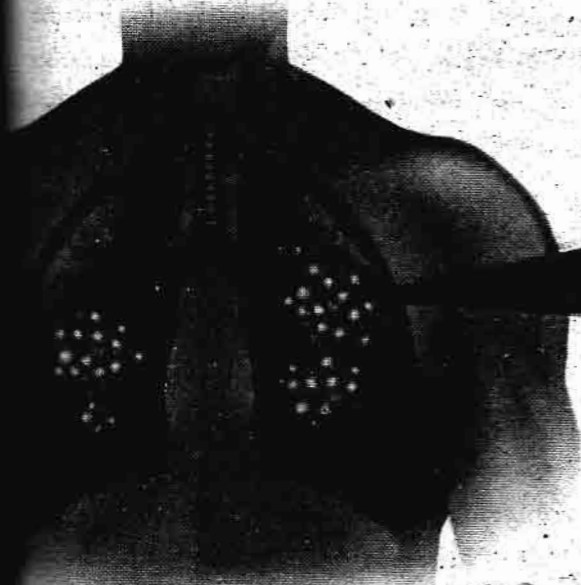


www.burmeseclassic.com

အာရုံစူးစိုက်စွာ စားနပ်ရိက္ခာ

ကင်ဆာရောဂါ

ပေါက်ဖွားတတ်စေရန်



Cancer cell

ဆရာဝန်တစ်ဦးအတွက် မိမိရဲ့လူနာကို ကင်ဆာ
ရောဂါ ဖြစ်နေပါပြီလို့ ပြောပြရမှာလောက် ဝန်လေးပြီး
ခက်ခဲပင်ပန်းစေတဲ့ အခြေအနေ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။

လူနာတွေ အနေနဲ့လည်း မိမိမှာ ကင်ဆာရောဂါ
ဖြစ်နေပါပြီဆိုတာကို နောက်ဆုံး မလွှဲမရှောင်သာလွန်းတဲ့
အခြေအနေမှာသာ ကြားချင်ကြမှာပါ။

ဒီလိုကင်ဆာရောဂါ ခံစားရပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီလူနာ
ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ရက်တွေကို မြင်တွေ့နေရပြီး သူ့ရဲ့
နောက်ဆုံးနေ့ရက်တွေမှာ အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစားရ
ခြင်းနဲ့အတူ သေခြင်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ကြရမယ်ဆိုတာ
သေချာသလောက် ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ကမ္ဘာမှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်
ဆိုတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာတောင် အဲဒီနိုင်ငံက ထုတ်ပြန်ထား
တဲ့ သူတွေသနစစ်တမ်းများအရ ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှာ လူပေါင်း
၁၆၃၈၉၁၀ ဦး ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားပြီး အဲဒီလို ကင်ဆာ
ရောဂါရှင် လူနာများထဲက ၅၇၇,၁၉၀ ဦး သေဆုံးခဲ့ရတယ်လို့
သိရှိရပါတယ်။ အမေရိကန်လူမျိုး (၃)ဦးမှာ (၁)ဦးနှုန်း
ကင်ဆာရောဂါ ပုံစံတစ်မျိုးမျိုး စွဲကပ်နေပါတယ်တဲ့။

ကင်ဆာရောဂါဟာ အဆိုးရွားဆုံးရောဂါတစ်ခု ဖြစ်
ပေမယ့် ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ခေတ်သစ် ဆေးသိပ္ပံပညာက
ထိရောက်တဲ့ကုထုံးတွေနဲ့ တိုက်ဖျက်နိုင်ခြင်း မရှိသေးတာ
တွေ့ရပါတယ်။ ခေတ်သစ်ဆေးသိပ္ပံပညာနဲ့ ထိထိရောက်
ရောက် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်ခြင်း မရှိသေးလို့
လက်လျှော့ရမယ့်ဖြစ်နေတဲ့ ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာဆိုးကို
မဖြစ်ခင်ကတည်းက မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ပါ
တယ်။

တကယ်တော့ ကင်ဆာရောဂါ ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာ
သလဲဆိုတာ လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဆဲလ်
အုပ်စုဟာ သူ့ရဲ့ ပုံမှန်သက်တမ်းနဲ့ လည်ပတ်မှုဖြစ်စဉ်ကို
ပြီးပြည့်စုံနိုင်စေခြင်း မရှိဘဲ ထိခိုက်ပျက်စီးသေဆုံးခြင်းကို
Apoptosis လို့ ခေါ်တဲ့အဆင့်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့
ကင်ဆာဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ပါတယ်။

တချို့ဆဲလ်တွေကျတော့လည်း ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ကြီး
ထွားမှုနဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဆဲလ်ပွားများခြင်းတွေကြောင့်
ကင်ဆာဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီလို ဆဲလ်တွေကြီးထွားလာ ခြင်း၊
ဆဲလ်ပွားခြင်းတွေကနေ ကင်ဆာ အကျိတ်လုံးတွေ ဖြစ်လာပြီး
တချို့ကျတော့ အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ဆဲလ်တွေ ပြုတ်ထွက်ပြီး

ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ပြန့်ပွားခြင်းများရှိသလို တချို့ ကတော့
သွေးစီးဆင်းလည်ပတ်မှုကသော် လည်းကောင်း
ပြန်ရည်ကြောတွေက တစ်ဆင့်သော် လည်းကောင်း ခန္ဓာ
ကိုယ်အနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားတတ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ လူ့လောကပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆဲလ်ယူနစ်
တစ်ခုရဲ့ ပုံမှန်မျိုးဗီဇကို အနှောင့်အယှက်ပြုပြီး ကင်ဆာ
ဖြစ်ဖို့ အလားအလာမြင့်မားစေတဲ့ အကြောင်းအရာ အထော်
များများရှိပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေထဲမှာ ဆေးလိပ်၊
ဆေးရွက်ကြီးမီးခိုးငွေ့များ၊ ဆေးပညာကုထုံးများမှ ဓာတ်
ရောင်ခြည်သင့်မှုများ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အဆိပ်အတောက်များ
အဝလွန်ခြင်း၊ ဖော်မုန်းဆေးများ၊ ဝိုင်းရပ်စ်ပိုးများ၊ ဘက်ထီး
ရီးယားပိုးများ၊ ကပ်ပါးပိုးမွှားများအပြင် အာဟာရဓာတ်
ချို့တဲ့မှုများ စသဖြင့် ပါဝင်ပါတယ်။

သမားရိုးကျ ဆေးကုထုံးအနေနဲ့ ကင်ဆာရောဂါ
ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဓာတုဗေဒဆေးကုထုံး၊ ဓာတ်ရောင်ခြည်ကုထုံး၊
ခွဲစိတ်ကုသခြင်းတို့နဲ့ ကုသကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း
ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာရှင် တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီကုထုံးတွေနဲ့
ကုသလိုက်လို့ ထိထိရောက်ရောက် ပျောက်ကင်းသွားတယ်
ဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားလှပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၉၀)ကတည်းက ကျင်းသုံးလာခဲ့တဲ့
အဲဒီခေတ်စီဆေးသိပ္ပံ ကုထုံးတွေဟာ ကင်ဆာရောဂါကို
အသေအချာ တိုက်ဖျက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်ပါလား။
ကုသမှုခံယူသူတွေအမှာ အချိန်ကုန်၊ လူပန်း၊ ငွေကုန်ကြေး
များပြီး နောက်ဆုံးတော့လည်း သိပ်မကြာခင်မှာ သေဆုံး
ကြရတာပါပဲလို့ ကျန်ရစ်သူမိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းများ
ညည်းတွေးသံကို မကြာခင် ကြားနေရပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာရှင် လူနာ
တချို့ဟာ ခေတ်ပေါ်ဆေးသိပ္ပံ ကုထုံးတစ်ရပ်ရပ်နဲ့ ကု
ရင်းနဲ့ ထိရောက်မှုမရှိတဲ့အခါ လက်ရှိ မိမိရဲ့ကင်ဆာ
အခြေအနေ ပိုမိုဆိုးရွားသွားစေတဲ့ သာဓကတွေလည်း ရှိ
တယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ဓာတုဆေးဝါးများနဲ့ ကုသ
Chemotherapy ကုထုံးဟာ အလွန်ပြင်းထန်ပြီး အခန့်မတူ
ရင် ကျန်းမာနေတဲ့ ဆဲလ်တွေကိုပါ ပျက်စီးစေလို့ ပရိုတိန်း
များကို ဆီး၊ ဝမ်းမှတစ်ဆင့် လေလွင့်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်စေပါတယ်။
ဒါ့အပြင် ကင်ဆာအကျိတ်အခဲများကို ဆက်လက်ဖြိုခွဲ
တိုးပွားစေပြီး နောက်ဆုံးမှာ ဆေးယဉ်ပါးစေတာ

Treatment resistance လို့ခေါ်တဲ့ ကုသမှုတ ဖတိုးတော့တာ မျိုး ဖြစ်ပွားစေတဲ့ သာဓကတွေလည်း ရှိပါတယ်။

အဲဒီလို ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားနေပြီဆိုတာ သိတာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကင်ဆာရောဂါရှင်လူနာဟာ ခေတ်သစ် ဆေးသိပ္ပံကုထုံးတွေနဲ့ ကြောက်အားလန့်အား ကြီးစား ပမ်းစား ကုသပေးမယ်လည်း ထိထိရောက်ရောက် ပျောက် တင်းခြင်းမရှိတဲ့ သာဓကများစွာ တွေ့မြင်ကြားသိနေကြရ တာမို့ ကင်ဆာရောဂါဆိုပြီးတို ကြံကြိုက်တိုးတိုက်မိမှာတို လူတိုင်း မလိုလားကြပါဘူး။ ဒါဆိုရင် ကင်ဆာရောဂါကို မဖြစ်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားခြင်းသာ အကောင်းဆုံး လမ်းပေ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့ အလွန်သိချင်နေပြီး သိသင့်တဲ့ မေးခွန်း တစ်ခုတော့ သမားရိုးကျ ခေတ်မီဆေးသိပ္ပံကုထုံးတွေက ကင်ဆာရောဂါကို ဘာကြောင့် ထိထိရောက်ရောက် မတိုက် ဖျက်နိုင်တာလိမ့်။

ဒီမေးခွန်းအတွက် တွေ့ရှိချက်အမြဲတတော့ မှီခွင်း လွယ်ကူပါတယ်။

အမှန်စင်စစ် ကင်ဆာရောဂါကို ခုခံတိုက်ဖျက်နိုင် တာဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အလိုအလျောက် ခုခံအားစနစ် (Auto Immune System) ဝဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ကောင်းမွန်တဲ့ သဘာဝရောဂါ တိုက်ဖျက်မှု ခုခံအားစနစ်ရှိနေခြင်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဆဲလ်တွေကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပြီး ပြင်ပ တနေ ဝင်ရောက်လာနိုင်တဲ့ ဓာတ်ပစ္စည်းတွေရဲ့ အန္တရာယ် တွေကိုလည်း တားဆီးကာကွယ်ပေးပါတယ်။ တကယ်တော့ ကင်ဆာဆဲလ်များဟာ လူတိုင်းအတွက် အချိန်တိုင်းလိုလိုမှာ ပေါ်ပေါက် ဝင်ရောက်နေနိုင်ပါတယ်။

ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားရခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တ တော့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အလိုအလျောက် ရောဂါတိုက်ဖျက်မှု ခုခံအားစနစ်က ကင်ဆာဖြစ်စေမယ့်ဆဲလ်တွေ ဝင်ရောက် လာခြင်းနဲ့ တိုးပွားလာခြင်းကို မဟန့်တားနိုင်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကင်ဆာရောဂါ မဖြစ်ရလေအောင် မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ ဖိုလ်သံအားစနစ် (Autoimmune System) ရှိနေဖို့ လိုအပ်ပါ တယ်။

လူသားတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူမှာ လိုအပ်နေတဲ့ အာဟာရဓာတ်များကို ပြည့်ပြည့်ဝဝလည်း

ရရှိပြီး သူ့ကို အန္တရာယ်ဝေးစေတဲ့ ဓာတ်ပစ္စည်းတွေထဲသို့ ရောက်ရွားနိုင်မယ်ဆိုရင် ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားလာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

အမေရိကန်နိုင်ငံ အမျိုးသားကင်ဆာတက္ကသိုလ်ရဲ့ လေ့လာခန်းမှန်းချက်ကို သာဓကပေးရမယ်ဆိုရင် အမေရိကန် နိုင်ငံသားတွေမှာ အမျိုးသားရော၊ အမျိုးသမီးရော ဖြစ်ပွားမှု အများဆုံးကင်ဆာတော့ အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပွားသူ အမျိုးသား(၉၀) ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ အမျိုးသမီး(၈၀)ရာခိုင်နှုန်းတို့ဟာ ဆေးလိပ် ကြောင့် ဖြစ်ပွားကြတာဖြစ်ပါတယ်။

အမှန်စင်စစ် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကြောင့် အဆုတ် ကင်ဆာသာမက အချောပေးကင်ဆာ၊ အစာအိမ်ကင်ဆာ၊ ပန်ကရိယကင်ဆာ၊ သည်းခြေကင်ဆာ၊ ကျောက်ကပ်ကင်ဆာ အပြင် အမျိုးသမီးများကတော့ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာနဲ့ သွေးကင်ဆာရောဂါများပါ ဖြစ်ပွားစေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ အပြင် နှလုံးနဲ့ သွေးကြောကျဉ်းရောဂါအမျိုးမျိုး၊ လမစေ့ဘဲ တလေးမွှေးပွားခြင်း၊ တိုယ်အလေးချိန်မပြည့်မီတဲ့ ကလေး မွေးဖွားခြင်းတို့တို့လည်း ဖြစ်ပွားစေနိုင်ပါတယ်။

အသေအချာ ဓာတ်ခွဲခမ်းသပ်ချက်တွေအရ စီးကရက် တစ်လိပ်ထဲမှာ အာဆင်းနစ်၊ ဘင်ဇင်း၊ ဘယ်ရိုလီယံ၊ ကက် ဒီမီယံ၊ ခရိုမီယံနစ်ကယ်ပိုလိုနီယမ်(၂၀၀)၊ ဝိနိုင်းကလိုရိုစီ စတဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့ ဓာတုဗေဒဓာတ်ပစ္စည်းများ ပါဝင်ပါ တယ်။ ဒါအပြင် ဖော်မယ်လ်ဒီတိုက်၊ ဘင်ဇိုပိုင်ရင်း၊ တော်လူ အင်းလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ကင်ဆာ ရောဂါ ဖြစ်ပွားစေတဲ့ အဆိပ်ဓာတ်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။

စီးကရက်သောက်ခြင်းရဲ့ တိုက်ခိုက်အကျိုးဆက် အဖြစ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ သန်းပေါင်းများစွာသော လူသားများ သေဆုံးနေကြရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပထမ အဆင့်အနေနဲ့ ဆေးလိပ်၊ စီးကရက် သောက်သုံးခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်သင့်တဲ့အကြောင်း သတိပေးပါရစေ။

အိုင်အိုဒင်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ ဆဲလ်အားလုံးမှာ တွေ့ရတဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါအပြင် အိုင်အိုဒင်းဓာတ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ရှင်သန်မှုအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့အရာ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က အိုင်အိုဒင်းဓာတ်ကို မထုတ်လုပ်နိုင်တာကြောင့် ကျွန်မတို့ နေ့စဉ် စားသုံးနေကြတဲ့ အစာအာဟာရမှ ရယူရမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။



မရှိမဖြစ် အရေးကြီးလှတဲ့ အာဟာရဓာတ်တစ်မျိုး ဖြစ်တဲ့ အိုင်အိုဒင်းကို ဂလင်းအကျိတ်စနစ်မှာ ပါဝင်တဲ့ သိုင်းရွိုက်အကျိတ်၊ သားမြတ်ရင်သား၊ အမျိုးသမီးသားဥ အိမ်များ၊ အမျိုးသမီးအိမ်နဲ့ အမျိုးသားဆီးကျိတ်များ စသည်တို့မှာ စုစည်းသိုမှီးပါတယ်။ အိုင်အိုဒင်းရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းတာဝန်က အဲဒီဂလင်းအကျိတ်များရဲ့ ပုံမှန်ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်မှုရရှိဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အိုင်အိုဒင်းဓာတ် မလုံလောက်ဘူး ဆိုရင် အိုင်အိုဒင်းဓာတ် ချို့တဲ့ရင် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဂလင်း အကျိတ်တွေရဲ့ တစ်ရှူးဆဲလ်တွေလည်း ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲ ပါတယ်။ ဦးဆုံးအဆင့်အနေနဲ့ အဲဒီဂလင်းတစ်ရှူးများထဲမှာ အရည်အိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။

တကယ်လို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အိုင်အိုဒင်းဓာတ်ချို့တဲ့မှု ဟာ ဆက်ဖြစ်နေဦးမယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ပိုဆိုးလာမယ် ဆိုရင် ခုနက အရည်အိတ်များဟာ ပိုမာလာပြီး အလုံးအပဲ လေးများ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီထက်ဆက်ပြီး အိုင်အိုဒင်း ဓာတ် ချို့တဲ့နေဦးမယ်ဆိုရင် အဲဒီဂလင်းအကျိတ်မှာ ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့ ဆဲလ်တိုးပွားမှုတွေဖြစ်လာပြီး ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဆဲလ်တွေပါ တွေ့ရှိလာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီကနေ ကင်ဆာ ဖြစ်လာမှာ မလွဲကောက်ပါ။

ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း အိုင်အိုဒင်းဓာတ် ချို့တဲ့မှုရဲ့ နောက်ဆုံးအကျိုးဆက်ကတော့ ကင်ဆာဖြစ်လာပါတယ်။

အမျိုးသားများမှာ အိုင်အိုဒင်းဓာတ်ချို့တဲ့ရင် ဆီး ကျိတ်ကင်ဆာ ဖြစ်ပွားတာ တွေ့ရှိရပါတယ်။ လက်ရှိ ခန့်မှန်း ချက်တွေအရ အမျိုးသား(၃)ဦးမှာ (၁)ဦးနှုန်း ဆီးကျိတ် ကင်ဆာ ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ အိုင်အိုဒင်းဓာတ်ဟာ ဂလင်း တစ်သွားများ ပုံမှန်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်နိုင်အောင်နဲ့ ပုံမှန် ကြီးထွားနိုင်အောင် အထောက်အကူပြုပါတယ်။

လူတစ်ဦးကို တစ်နေ့ကို အိုင်အိုဒင်းဓာတ် ၁၂ မီလီ ဂရမ်ကနေ ၂၅ မီလီဂရမ် လိုအပ်တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဂလင်းအကျိတ်အဖွဲ့အစည်းမှာ ပါဝင်တဲ့ ဂလင်းအကျိတ် များမှာ ရောဂါရှိနေရင် အဲဒီမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများ ရှိနေရင်တော့ အိုင်အိုဒင်းဓာတ် ပိုမိုလိုအပ်ပါတယ်။

အသင်စာဖတ်သူတို့ နေ့စဉ်စားသုံးနေတဲ့ အစားအစာ တွေမှာ အဆိပ်သင့်ဓာတ်ပစ္စည်းများနဲ့ ဟော်မုန်းများ ပါဝင် နေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ တိရစ္ဆာန် များရဲ့ ကြီးထွားနှုန်း မြင့်မားစေဖို့အတွက် ဓာတုဗေဒဆေးဝါး

များနဲ့ ဟော်မုန်းများ ကျွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်များရဲ့ အသားနဲ့ ထုတ်ကုန်များကို စားသုံးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ အရေးကြီးလှ ပါတယ်။

မွေးမြူရေး အသားငါးနဲ့ နို့ထွက်ပစ္စည်းတွေမှာ အဆိပ်သင့် ဓာတုပစ္စည်းများ ပါဝင်နေခြင်းက ဆိုးရွားတဲ့ အချက်ပါ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သဘာဝအတိုင်း သဘာဝအော်ဂဲနစ် အသီးအနှံအရွက်များ၊ သဘာဝ အစာအာဟာရပဲ စားသုံးပြီး သဘာဝအလျောက် လွတ်ကျောင်းမွေးမြူထားတဲ့ ကြက်၊ ဝက်၊ အမဲ၊ ငါးအမျိုးမျိုးနဲ့ သူတို့ဆီက ထွက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ စားသုံး ကြခြင်းဖြင့် ကင်ဆာဖြစ်စေမယ့် ဓာတုအဆိပ်သင့်မှုကနေ ကာကွယ်တားဆီးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ။ ဓာတုပစ္စည်းများနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ ဓာတ်မြေဩဇာတွေ အသုံးပြုပြီး စိုက်ပျိုး ထားတဲ့ အသီးအနှံနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို စားသုံး ခြင်းဖြင့် ဓာတုအဆိပ်သင့်ခြင်းနဲ့ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွား စေနိုင်တာမို့ အဲဒါတွေ စားသုံးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရင် အန္တရာယ်ကင်းစေနိုင်ပါတယ်။

သဘာဝမြေဩဇာ အသုံးပြုလို့ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ အော်ဂဲနစ်အသီးအရွက်များ စားသုံးခြင်းဖြင့် ကင်ဆာရောဂါ ကို ကာကွယ်စေပါတယ်။

Saccharin လို့ခေါ်တဲ့ သကြားအတူကို သုံးဆောင် ခြင်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အိုင်အိုဒင်းဓာတ် ပါဝင်မှုကို နှောင့်ယှက်တာကြောင့် အိုင်အိုဒင်းဓာတ်ချို့တဲ့စေပြီး ကင်ဆာ ရောဂါ ဖြစ်ပွားစေပါတယ်။ သကြားအတူ စားသုံးသူများဟာ ဆီးကျိတ်ကင်ဆာ၊ အသည်းကင်ဆာနဲ့ အဆုတ်ကင်ဆာတို့ ဖြစ်ပွားနိုင်တဲ့အတွက် သကြားအတူ စားသုံးခြင်းကိုလည်း ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါတယ်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ။

ဒေါက်တာ နိုက်တင်ဇမ်



လည်ချောင်းနာခြင်း

ဒေါက်တာလွင်သန့်



လည်ချောင်းနာခြင်း (Sore-throat) ကို လူတော်တော်များများ ခံစားဖူးကြမည်။ လည်ချောင်းဝမှာ နာကျင်ခြင်း၊ ယားယံခြင်း၊ ခွဲတပ်ခြင်း၊ ခောင်းဟန့်ခြင်း၊ အဖျားငွေ့ငွေ့ ခံစားရပါက လည်ချောင်းနာခြင်း သတ်မှတ်ကြတယ်။ လည်ချောင်းနာနေတဲ့အချိန်၊ ဘယ်လိုပျော့ပျောင်းတဲ့အစာကိုမဆို တံတွေးမျိုချရင်ပဲ နာကျင်မှုခံစားရပါတယ်။ အစာမျိုရမှာ ကြောက်ရွံ့နေတတ်ပါတယ်။

လည်ချောင်းအနီးတစ်ဝိုက် နာကျင်မှုကို ခံစားရခြင်းဟာ လည်ချောင်းနာခြင်းရဲ့ အဓိကရောဂါလက္ခဏာ ဖြစ်ပေတယ်။ လည်ချောင်းနဲ့ လည်မျိုအနီးတစ်ဝိုက် ခြောက်တပ်တပ်ဖြစ်နေခြင်း၊ အာသီးအနီးမှာ အဖြူကွတ်ဖြစ်ခြင်း၊ အနီရောင်ဖြစ်ခြင်းနဲ့ အသံဝင်အသံကွဲအက်လာခြင်းတို့ဟာ လည်ချောင်းနာခြင်းကိုဖြစ်စေတဲ့ ရောဂါလက္ခဏာများပဲဖြစ်တယ်။ လည်ချောင်းနာခြင်းဟာ အသက်အရွယ်မရွေး ကျား/မ မရွေးဖြစ်ပွားတတ်ပေမယ့် ကလေးငယ်များ၊ ဆေးလိပ်သောက်သူများ၊ ဓာတ်မတည့်သူများနဲ့ ကိုယ်ခံအားနည်းသူများမှာ ပိုပြီး အဖြစ်များတယ်။

လည်ချောင်းနာခြင်း အကြောင်းရင်းများ

လည်ချောင်းနာခြင်း အကြောင်းရင်းများစွာရှိပါတယ်။ ဗိုင်းရပ်စ်များ ဗက်တီးရီးယားပိုးမွှားကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်း (GHRA) ခေါ် ရောဂါကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်း၊ ဓာတ်မတည့်မှု၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုကြောင့် လည်ချောင်း



နာခြင်း၊ အခြားသော လည်ချောင်းနာရတဲ့ အကြောင်းရင်းများရှိကြတယ်။

ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကူးစက်ခြင်းကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်း

လည်ချောင်းနာခြင်းဟာ အများအားဖြင့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကူးစက်လို့ဖြစ်စေတဲ့ လည်ချောင်းနာခြင်းမျိုး ဖြစ်တယ်။ တံတွေးမှတစ်ဆင့် ကူးစက်ခြင်း၊ အဖျားပိုးရှိတဲ့ လူနာနဲ့ အနီးကပ်နေခြင်းမှ ကူးစက်ခြင်း၊ အဖျားပိုးရှိတဲ့သူနဲ့ အနီးကပ်နေခြင်းဆိုရာမှာ လူနာစောင့် (သို့) ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ လည်ချောင်းနာ မကြာမကြာ ရတတ်ပါတယ်။ အရေပြားမှတစ်ဆင့် ကူးစက်ခြင်းနဲ့ သူငယ်နာရောဂါပိုးမှတစ်ဆင့် ကူးစက်ခြင်း အစရှိတဲ့ အခြားဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ကူးစက်မှုများကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်း ဖြစ်စေပါတယ်။

ဗက်တီးရီးယားပိုးမွှားကူးစက်မှုကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်း

ဗက်တီးရီးယားပိုးမွှားများကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်းဖြစ်စေတယ်။ ဗက်တီးရီးယားပိုးစစ်လို့ လည်ချောင်းနာရောဂါရဲ့လက္ခဏာများမှာ စထရပ်တိုကော့ကပ်ပိုးကြောင့် လည်ချောင်းနာ ရောင်ရမ်းခြင်းဖြစ်စေပြီး လည်ချောင်းအထိ မခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ဖျားခြင်း လက္ခဏာများ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် လည်ချောင်းနာခြင်း

အများအားဖြင့် လည်ချောင်းနာခြင်းဟာ ဗိုင်းရပ်စ်နဲ့ ဗက်တီးရီးယားပိုးမွှားကြောင့် အဖြစ်များပေမယ့် လည်ချောင်းနာတိုင်း သတ်မှတ်လို့ မရပါဘူး။ အခြားလည်ချောင်းနာခြင်းဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းအချက်များရှိပါတယ်။ ပျို့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်၊ ဝတ်မှုန်နဲ့ အခြားဓာတ်မတည့်ခြင်း ဖြစ်စေတဲ့ အရာတွေက နာရည်ကျတဲ့ ဓာတ်မတည့်မှုမျိုး ဖြစ်လေ့ရှိသူဖြစ်ရင် လည်ချောင်းထဲမှာ အချို့များကျန်နေတတ်ပြီး ယင်းမှ

www.burmeseclassic.com



တရုတ်ကြက်မောက်ပင်

တွင် အပေါက်များပြီး အရွက်နုများကို အချဉ်ထည်၍ ထိုးစားကြပါသည်။

ကုလားတမာသည် အရွက်ကလေးများ သွေးကာ ချွန်ပြီးလျှင် ဘေးပတ်လည်တွင် ခွေးသွားစိပ်များ ပါရှိသည်။ ဗမာတမာထက် ပို၍ခါးပါသည်။

ထောင်တမာသည် ဗမာတမာထက် ပို၍အရွက်ကြီးပြီး ပို၍ခါးပါသည်။ သစ်တောဌာနမှ ၎င်းထောင်တမာကို 'သစ်ကတိုး'ဟု ခေါ်ပါသည်။

ပန်းတမာသည် အပွင့်ပြာကလေးများ ပွင့်၍ တမာပင်အသေးစားကလေးများ ဖြစ်သဖြင့် ပန်းတမာဟု ခေါ်ဆိုပြီး အချို့က အပွင့်ကိုအစွဲပြုပြီး တမာပြားဟုလည်း ခေါ်ကြပါသည်။ ပန်းတမာသီးသည် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ဝမ်းဗိုက်အောင့်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

တမာချိုပင်သည် ခိုးခိုးပင်နှင့်တူသော်လည်း အရွက်၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ခွေးသွားစိပ်မပါဘဲ သွေး၍ချွန်သည်။

နီညိုရင့်ရောင် ဖြစ်သည်။ အခွံခွာစားလျှင် အရသာရှိသည်။

ဂုဏ်နှင့်စွမ်းရည်မှာ နှလုံး၊ အသည်းနှင့် ဦးနှောက်တို့ကို အားပေးသည်။ ရေငတ် ပြေစေသည်။ အားကိုဖြစ်စေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျန်းမာစေသည်။ ရင်ကျပ်ချောင်းဆိုးပါက အမြစ်၊ အခေါက်နှင့် အပွင့်တို့ကို ရောပြုတ် တိုက်လေးပါက ပျောက်ကင်း၏။ အကြောအချဉ် နာကျင်ကိုင်ခဲပါက အစေ့ကို သွေးလိမ်းလျှင် ပျောက်ကင်းပါသည်။

၃၁ တမာပင်

တမာပင်ကို လူတိုင်းမြင်တွေ့ သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အပူပိုင်းဒေသဖြစ်သော အညာဒေသတွင် အပေါက်များပါသည်။ 'အညာတမာ ခပ်ဝါဝါ တို့ချွတ်စားစရာ' ဟုပင် ခေါ်ဆိုကြပါသေးသည်။

တမာနှင့်ပတ်သက်၍ သိမ်ဖြူဆရာတော်၏ ဆေးအဘိဓာန်တွင် ခြောက်မျိုး ဖော်ပြထားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

- (၁) ဗမာတမာ (၂) ကုလားတမာ (၃) ထောင်တမာ
- (၄) ရေတမာ (၅) တမာချို (၆) ပန်းတမာ တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ဗမာတမာသည် ပင်ကြီးမျိုးနွယ်ဖြစ်ပြီး နေရာဒေသမရွေး ဝေပိတ်တတ်ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် အညာဒေသ



www.burmeseclassic.com



အကိုင်းအခက် အရွက်တို့တွင် အနံ့တစ်မျိုးထွက်သည်။ အချို့က ပျဉ်းတော်သိပ်ပင်ကို တမာချီဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

တမာ၏ အရသာနှင့် ဂုဏ်သတ္တိအကျိုးသွားများမှာ ဖန်၏၊ ဝါး၏၊ အေး၏၊ ချို၏၊ ထို့ကြောင့် ကြေကျက်လွယ်၏။ ယားနာ၊ အပူနာ၊ နူနာ၊ အဆိပ်သင့်နာ၊ ပါဒရက်ဗူလာ၊ သရောနာ၊ အဖျားရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။ သည်းခြေ၊ လေတို့ကိုလည်း နိုင်သည်။ ဝှိုးနာ၊ အော့အန်ခြင်း၊ အနာပေါက်ခြင်း၊ ဖောရောင်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုး၊ ရေငတ်၊ နှုန် မမြိန်၊ သွေးဖောက်ပြန်နာများကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

တမာပင်၏ အရွက်၊ အသီး၊ အပွင့်၊ အခေါက်၊ အမြစ်နှင့် အစေ့များကို အသုံးပြုနိုင်သောကြောင့် တစ်ပင်လုံး၏ စွမ်းရည်သတ္တိ အကျိုးထက်မြက်ပုံမှာ များပြားလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်း၊ အလှကုန်ပစ္စည်း၊ ကျွဲ နွား တိရစ္ဆာန်သုံး ဆေးဝါးများပါ ဖော်စပ်အသုံးပြုနိုင်သည်။

တမာမြစ်သည် ဝမ်းဗီးကို တောက်စေသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ကိုယ်ပူနာ၊ နှုတ်မမြိန်နာ၊ ပျို့အန်နာ၊ သည်းခြေနာတို့ကို ဖယ်ဖျောက်တတ်သည်။ ချမ်းဖျား၊ တုန်ဖျား၊ ငှက်ဖျားတို့ကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေသည်။

အဖျားပြတ်ဆေး

- တမာခေါက် - ၂ ကျပ်သား
- ငရုတ်ကောင်း - ၂ ကျပ်သား
- ဆားကျပ်ခိုး - ၂ ကျပ်သား
- ခိုင်းခို - ၁ ကျပ်သား

၎င်းဆေးစုကို ညက်စွာပြုပြီး ၈ ပဲသားခန့် ရေခဲနွှဲဖြင့် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် တိုက်ပေးပါက ပျောက်ကင်းပါသည်။

မျက်စိဝေဒနာပျောက်ဆေး

- တမာမြစ် - ၂ ကျပ်သား
- ကြစုသီး - ၂ ကျပ်သား
- နွားမြေရင်း - ၂ ကျပ်သား
- ကရမက် - ၂ ကျပ်သား
- အိပ်ပွေ့သီး - ၂ ကျပ်သား
- ပရံနာပါ - ၂ ကျပ်သား
- ကြိတ်ကုတ်သုံးပါး - ၂ ကျပ်သား

၎င်းဆေးစုကို ကြိတ်ပြီး အတောင့်ကလေးများ ဖြုလုပ်ထားပါ။ မျက်သားတစ်၍ မျက်စိနာသော် နွားကျင်ငယ် ရေဖြင့် သွေး၍ ခတ်ပါ။ မျက်စိနာသော် ပျားရည်ဖြင့် ခတ်ပါ။ မျက်ရည်ယိုလျှင် ရေဖြင့်ခတ်ပါ။ လည်ချောင်းနာသော်



ဆေးတောင့်ကို ကွမ်းရွက်ထည့်၍ ငုံ့ပေးပါ။ ဖီးယပ်ရောဂါ ဖြစ်ခဲ့သော် အုန်းရည်ဖြင့်တိုက်၊ ပွေး၊ ညင်း၊ တင်းတိပ်စွဲသော် ထမင်းစေ့ဖြင့် ဖျော်၍ လိမ်းပေးက ပျောက်ကင်း၏။

၄၂ တောင်သလဲသီးပင်

တောင်သလဲသီးပင်သည် ပင်ကြီးမျိုးဖြစ်သည်။ အမြင့် ပေ ၅၀ မှ ၆၀ အထိ မြင့်သည်။ အမြစ်စိမ်းလျက်ရှိသော အရွက်များရှိသည်။ အလျား ၅ လက်မခန့်ရှိပြီး အနံ့ ၁ လက်မခွဲမှ ၂ လက်မအထိ ရှိသည်။ အရွက်မှာ ထိပ်ပြားချွန် ပြီး ချောသည်။

အပွင့်သည် အဝါရောင် ဖြစ်သည်။ ပွင့်တံတို့၍ ခြောက်သောအခါ အနီရောင်သန်းလာသည်။ အသီးသည် လိမ္မော်သီးကဲ့သို့ အဝါရောင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပင်၏ အစေး တိုလည်း သုံးစွဲကြသည်။ အပွင့်ကို ဆိုးဆေးအဖြစ်လည်း အသုံးပြုကြသည်။

ဂုဏ်နှင့် စွမ်းရည်သတ္တိမှာ တောင်သလဲသီးပင်၏ အရွက်သည် ဖန်၏၊ ချဉ်၏၊ သွေးကို သက်စေ၏။ အသီးစိမ်း သည် ချဉ်၏၊ ပူ၏၊ လေကိုနိုင်၏။ သလိပ် သည်းခြေကို ဖျက် စေ၏။

အသီးမှည့်သည် ချို၏၊ ဖန်၏၊ စဉ်းငယ် ချဉ်၏၊ ပူ၏၊ စပ်၏၊ လေနှင့်သလိပ်ကို ဖျက်စေ၏။ ဝမ်းမီးကို တောင်စေ သည်။ ရေဇော်နာ၊ ရင်ဘတ်နာ၊ မြင်းသရိုက်နာ၊ ဘေးထိုး ခင်ကျပ်နာ၊ ဂူနာ၊ ပိုးနာ၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါတို့ကို နိုင်သည်။ နှလုံးရောဂါရှိသူများ သင့်တော်သည်။

အရွက်သည် ချဉ်သောအရသာ ပါရှိသဖြင့် ငါးများ နှင့် ချက်စားကြသည်။ အသီးစိမ်းသည် ချဉ်ဖန်ဖြစ်သော်လည်း ချဉ်သောအခါ ချိုချဉ်ရသာ ပြောင်းသွားသဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ စားသုံးကြသည်။ စားသုံးခြင်းဖြင့် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆထောက်အကူ ဖြစ်စေပါသည်။

၅၂ တောင်ကန်စွန်းကြီးပင်

တောင်ကန်စွန်းကြီးပင်သည် နွယ်ပင်တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး စိမ်း၊ ချဉ်ပင်တို့ကို နွယ်၍ တတ်သည်။ ထိုသို့တက်သော အခါ ပြတ်မကျစေရန် နွယ်နာမောင်းများဖြင့် ရစ်တွယ်၍ စားသည်။



တောင်ကန်စွန်းကြီးပင်

နွယ်ပင်အရင်းပိုင်းသည် ကျပ်လုံးခန့်ရှိပြီး ဖြူညစ် သောအရောင်ရှိသည်။ အနွယ်သည် စိမ်းစိုသောအရောင် ရှိသည်။ အရွက်သည် လေးလက်မခန့်ရှည်သွယ်၍ ခပ်ကျဲကျဲ ပေါက်သည်။ ရွက်ညှာ ရှိသည်။ လက်ဝါးကဲ့သို့ ရွက်ခွပေါ်ရှိ သည်။ အနွယ်၏ အဆစ်များမှာ အရွက်ပေါက်သည်။ အနိုး နှင့်အရွက်တို့သည် စိမ်းစိုသောအရောင်ရှိသည်။

အရွက်ပေါက်သော အဆစ်တို့မှ အပွင့်ထွက်ပြီး အပြာရောင် ကန်တော့ပုံများ ဖြစ်သည်။ အပွင့်များ ကြွ ကျသောအခါ အသီးတို့ သီးကြသည်။ အသီးသည် ဆီးစေ့ ခန့်ရှိပြီး အခွံပျော့သည်။ အသီးအတွင်း၌ မာသောအစေ့ နှစ်စေ့မှ လေးစေ့အထိ ပါရှိသည်။ အသီးများသည် ပန်းခိုင် ကဲ့သို့ ၁၀ လုံးခန့် အမြတ်လိုက်သီးကြသည်။

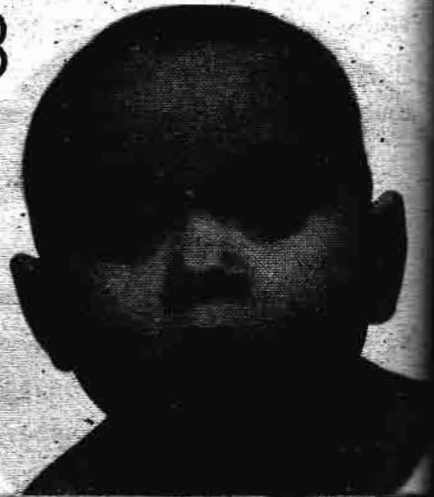
မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အခြားနိုင်ငံများတွင်လည်း တောင် ကန်စွန်းကြီးပင်ကို စိုက်ပျိုး၍ ဥကို အသုံးပြုကြသည်။ ဥသည် ဆေးဖက်ဝင်သည်။

သယံဇာတကြီး ဒေါက်တာသက်ဆွေ

ကိုးကား - ရှင်နာဂသိန်၏ပုံပြဆေးအဘိဓာန်

အိမ်စာချမ်းလှစဉ်းလေးများ မြည်သံသာအောင်

ဦးမင်းဇင်(ရွှေနင်း)



“သားတို့ရုပ်ရည် သိတာမည်သား။

ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကျကား။

မိဘတို့ဝမ်း ငြိမ်းစတမ်း” ဟူသည့် မိဘတို့၏ မေတ္တာကို ဖော်ကျူးရေးသားထားသည့် ကြည်နူးဆွတ်ယုံဖွယ်ရာ စာဆိုလေးတစ်ခုအဖြစ် ဥဒါန်းတွင်နေခဲ့ပါသည်။

ဤစာဆိုအဖွဲ့အနွဲ့လေးကို မိဘဖြစ်ဖူးသူတိုင်း မည်သူမဆို အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်မက မြည်တမ်းရွတ်ဆိုကြည့်ခဲ့ကြဖူးမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုးလလွယ်၊ ဆယ်လဖွား၊ မိမိတို့၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သားသမီးရတနာလေးများသည် အိမ်ထောင်စု၊ မိသားစုတစ်စု၊ အိမ်၏ ဆည်းလည်းလေးများပင် မဟုတ်ပါလား။

အမိဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်လာကတည်းက ရင်သွေးရတနာလေးများကို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး မိဘတိုင်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်မဝ ရှုမဝဖြူစိုခဲ့ရပါသည်။ မှက်၊ ခြင်၊ ယင်မသန်းအောင်၊ ဥဥ အပူ၊ အအေးမျှတအောင်၊ အစာအာဟာရ နို့ချို ဝလင်အောင်၊ ကျန်းမာပြီး ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားအောင် စသည် စသည်တာဝန်များကို မိဘတို့က မလစ်တင်းရစေအောင် ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုမွေးမြူ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်မှာ ဗြဟ္မာကြီးများနှင့်ပင် အလားတူသည်ဟု တင်စားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မိမိတို့၏ ရင်သွေးငယ် သားသား၊ မီးမီးလေးများ ကျန်းမာ ဖွံ့ထွားလာပြီး အသက်တစ်နှစ်သားဝန်းကျင် အရွယ်လောက်တွင် ဝူးဝူးဝါးဝါး၊ ပိုးပါး၊ မားမား စသည့် တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ မပီတလာ ပီတလာ စကားသံလေးများသည် မိဘတို့၏ နားဝင်ပီယံမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသာယာဆုံး သံစဉ်တေးသွား တစ်ပုဒ်ထက်ပင် ပို၍နားဝင်ပီယံချိုမြလှပါသည်။

ယနေ့ခေတ် သားသား၊ မီးမီးလေးများသည် ခေတ်မီတိုးတက်သည့် ကာလတွင် ဖြစ်တည်မွေးဖွားလာကြသည်ဖြစ်၍ ခေတ်ကာလ၏ နှိုးဆော်မှုအရှိန်ကြောင့်ပင် မိဘများ ခေတ်ကာလကထက်ပို၍ ဆောလျင်စွာ ညက်ရည်ဖွံ့ဖြိုးမှု မြန်ဆန်လာကြပါသည်။

မီးမီးလေးများဆိုလျှင် အသက် တစ်နှစ်ဝန်းကျင် လောက်တွင် စကားကိုစ၍ စမ်းပြီးပြောဆိုလာတတ်ပေသည်။ သားသားလေးများသည်လည်း အများအားဖြင့် အသက် တစ်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်တွင် စကားစတင်စမ်းပြီး ပြောဆိုသတတ်ကြပါသည်။

သို့သော် အချို့အချို့သော သားသားမီးမီးလေးများသည် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စကားပြောနောက်ကျတတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ထိုသို့စကားပြောနောက်ကျသော ရင်သွေးရတနာလေးများ၏ ဖေဖေ မေမေ အတိုးအတွား မိဘများသည် စိုးရိမ်သောကဖြစ်လာကြသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ စမ်းတုဝါးဝါးဖြင့် အချို့က ဗေဒင်ပေး နတ်ပေးဖြင့် ခမည်းပေး၊ သိုက်ကြိုးဖြတ် စသည်အားဖြင့် လမ်းလွဲကုန်ပြီး အနာတလွဲ ဆေးတလွဲ ဖြစ်နေကြသည်ကို ယနေ့အချိန်မှာ များစွာတွေ့မြင်နေရပါသည်။

ဤသို့ အခက်အခဲကြုံတွေ့ပြီး စိုးရိမ်သောက မိမိပူများကို ခံစားနေကြရသည့် မိဘများအတွက် အခက်အခဲကို နည်းမှန် လမ်းမှန်ဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ရန် မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် စေတနာဖြင့် ဤစာပေဆောင်းပါးကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

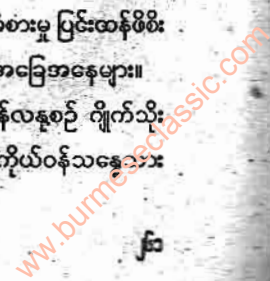
စကားပြောနောက်ကျသော ရတနာလေးများအတွက် မှန်ကန်သောလုပ်ဆောင်မှုနှင့် သဘောတရားများကို ရေးသားတင်ပြပါမည်။ စကားပြောနောက်ကျသည့် ကလေးငယ်များသည် အများအားဖြင့် သလိပ်ဖွဲ့စည်းမှု အားများနေကြသည်ကို အတွေ့ရများပါသည်။

(က) သလိပ်ဖွဲ့စည်းမှုအားများခြင်း ဆိုသည်မှာ -

- (၁) သွားရည် အကျများခြင်း၊ သွားရည်ယိုခြင်း။
- (၂) လျှာဝါးခြင်း၊ လျှာဖြူခြင်း။
- (၃) ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်း စသည်တို့တွင် အသံအင်အား နည်းပါး၍ အသံဝင်နေခြင်း။
- (၄) အစာချက်အားနည်း၍ နို့အန်ခြင်း၊ အစာမကြေခြင်း မကြာခဏဖြစ်တတ်သည်။
- (၅) ရာသီဥတု အပူ၊ အအေးဒဏ်မခံနိုင်ခြင်း၊ မကြာခဏ ချူချာခြင်း။
- (၆) ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ပူနွေးနေခြင်း။
- (၇) အသက်ရှူလျှင် ချွဲသံရှိခြင်း၊ ချွဲကျပ်သံကြားရခြင်း စသည်အချက်များကို တွေ့မြင်ရပါမည်။

(ခ) ကလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ် မိခင်တွင် ဂျိတ်သိုးပေါက်ခဲ့ဘူးခြင်း၊ အသည်းရောင် အသားဝါဖြစ်ခဲ့ဖူးခြင်း၊ စိတ်ကျရောဂါ၊ စိတ်နှင်ပတ်သက်၍ စိတ်ခံစားမှု ပြင်းထန်မိမီးမှုသောကများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း စသည့်အခြေအနေများ။

ရှင်းချက် ။ မိခင်တွင် ကိုယ်ဝန်လန့်စဉ် ဂျိတ်သိုး (ခေါ်) ဂျာမန်ဝက်သက် ပေါက်ခဲ့ဖူးလျှင် ကိုယ်ဝန်သန္ဓေသား



တွင် ကိုယ်လက်အင်္ဂါချို့ယွင်းမှု ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ နားအကြား အာရုံ ချို့ယွင်း၍ နားလေး နားပင်းခြင်း ဖြစ်တတ်ကြသည်။

အကယ်၍ ကလေးတွင် အထက်ပါ ချို့ယွင်းချက် ကြောင့် နားလေး၊ နားပင်းနေပါက တော်ရုံနှင့် သတိမထားမိ ကြပါ။ ကလေးအတော်ကြီးပြီးလာမှသာ သိနိုင်ကြသည်။

ထိုသို့သော ကလေးမျိုးတွင် စကားပြောခြင်း နှောင့် နှေးစေသည်။ စကားအသံကို မှတ်သားနိုင်ရန် သောတအာရုံ ချို့တဲ့နေသည့်အတွက်ကြောင့် တုံ့ပြန်၍ စကားသံကို ပြောဆို ရန် မဖြစ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိခင်လောင်းများမှာ ကိုယ်ဝန်လန့်စဉ် ကျွန်ုပ်တို့သို့မပေါက်စေရန် အထူးဂရုစိုက်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သို့မပေါက်ခဲ့လျှင်လည်း ကျွမ်းကျင်နားလည် သော သမားတော်များနှင့် ကုသမှုခံယူရန် လိုအပ်ပါသည်။

ထိုသို့သော ကလေးများကို အရပ်ထဲတွင် သိုက်က လာသည် ဘာသာညာညာ ပြောဆိုမှုများကြောင့် ကုသမှု လမ်းလွဲတတ်သည်ကို အထူးသတိထားရန်လိုပါသည်။

(ဂ) ကလေးမွေးဖွားစဉ် ပေါင်မပြည့် လမစေ မွေးဖွားခဲ့ ခြင်း၊ ကလေးမွေးကင်းစတွင် အသားဝါဓာတ် အဆင့်မြင့်မား စွာ ခံစားခဲ့ခြင်း၊ မိဘနှစ်ပါး၏ သွေးချင်း ဓာတ်မတည့်မှု ကြောင့် ကလေးတွင်ထိခိုက်မှုရှိခြင်း။

(ဃ) မိဘနှစ်ပါးသည် အသက်ကြီး အရွယ်လွန်မှ သားသမီး မွေးဖွားခဲ့ခြင်း၊ အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်တွင် သားသမီးရခြင်း။

(င) ကလေးမွေးဖွားစဉ် ညှပ်စွဲ၍ မွေးခဲ့ခြင်း၊ အရပ်လက် သည်နှင့် မွေးဖွားစဉ်မီးဖွားရခက်ပြီး အင်နှင့်အားနှင့် ကလေး ကို တွန်းချ၍ မွေးခဲ့ခြင်း။

(စ) မိခင်ဘက်မှသော်လည်းကောင်း၊ ဖခင်ဘက်မှသော် လည်းကောင်း ဉာဏ်ရည်ချို့ယွင်းမှု မျိုးဗီဇပါလာခြင်း စသည့် ဖော်ပြပါအကြောင်းအချက်များ တစ်ခုခုနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြုံခဲ့ ရခြင်း အခြေအနေတို့ကြောင့် စကားပြောနောက်ကျသော ရင်သွေးရတနာလေးများကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။

မိမိ၏ ရင်သွေးရတနာလေးများ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့်ထိုကဲ့သို့တွေ့ကြုံပြီး စကားပြောနောက်ကျနေပါက အမြန်ဆုံး စကားပြောပြီး မိဘများ စိတ်နှလုံးရွှင်ပြုံးလာနိုင် စေရန် နည်းလမ်းကောင်းလေးများကို တင်ပြလိုက်ပါမည်။

(၁) စကားပြောနောက်ကျသော ကလေးငယ်ကို စကား ပြောလာစေရန် ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမည့်မှာ ကလေးငယ်၏ အသံဖြစ်ပေါ်ရာ လည်ချောင်းအတွင်းရှိ အသံအိုးနှင့် အသံ

ကြိုးလေးများ အားရှိသန်မာ လှုပ်ရှားလာစေရန်အတွက် မိဘတို့က ပြုပြင်လေ့ကျင့်ပေးရမည်။

ကလေးငယ်ကို အခြေခံ အသံတစ်ခုဖြစ်သည့် "အား" ဟူသော အသံကို မိဘတို့က ကလေးကို မကြာခဏ အော် ခြည်အောင် လှုပ်ဆောင်လေ့ကျင့်ပေးရမည်။

ထို "အား" ဟူသော အသံသည် အခြေခံအာမေဒိုက် အသံဖြစ်၍ မည်သူမဆို အောင်မြင်နိုင်သည့် အခြေခံအသံ ဖြစ်သည်။

ထိုအခြေခံအသံဖြင့် စံတင်၍ ကလေးငယ်၏ အသံ ကြိုးလေးများ လှုပ်ရှားမှုကို စတင်၍ မိဘတို့က နှံ့ရှိရှိ နှိုးဆော်လေ့ကျင့်ပေးပါ။ အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာပါလိမ့်မည်။

၎င်း အသံနှိုးဆော်လေ့ကျင့်သား အတော်ရလာလျှင် "အီး" "အဲ" "အေး" "အော" ဟူ၍ အဆင့်ဆင့်ပြောင်း၍ အသံ လေ့ကျင့် နှိုးဆော်ပေးပါ။

၎င်းမှတစ်ဆင့်တက်၍ "ဝါးပါး" "မားမား" စသည့် ကလေး အသံထွက်ရလွယ်ကူသော စကားလုံးများကိုသင်ပေး ပါ။ တဖြည်းဖြည်းလျှာသွက်၍ အသံအားရှိလာပြီး ကလေး နားရည်ဝ ပြောရလွယ်ကူသော စကားလုံးတွေကို ပြောဆို လာပါမည်။ ဤသည်မှာ အသံပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် ကလေးငယ်ကို အသံလေ့ကျင့်နှိုးဆော်နေစဉ် အတွင်း နံ့သာဖြူ + ဇာသီး + ကရမက် သုံးမျိုးရောသွေး၍ နံနက်၊ ည တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် ကလေးငယ်၏ မေးစေအောင် နှင့် လည်ပင်း၊ လည်ချောင်း တစ်ပြင်လုံးကို ဆေးရည်စို့ သေချာစွာ ပွတ်၍လိမ်းပေးပါ။ ၎င်းဆေးရည် လိမ်းထား ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်မှာ ကလေး၏ အသံအိုးနှင့် အသံ ကြိုးလေးများ သွက်လက်အားရှိပြီး လှုပ်ရှားသွားလာမှုကို ကူညီပံ့ပိုးပေးပါသည်။

ပြီးလျှင် ကလေးငယ်၏ လျှာပေါ်တွင် ရှောက်ရည်စို့ နှစ်စက် သုံးစက်ခန့် တို့ပေးပါ။ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်ခန့်တို့ပေးပါ။ (ကလေးကို ရှောက်ရည်တိုက်ခိုင်းခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရှောက် ရည်ကို လျှာပေါ်တင်၍ တိုက်ခိုင်းခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။)

မိဘများ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ဆောင်း ကို သေချာစွာ ဖတ်ပြီးမှ ပြုလုပ်ပါ။

အချဉ်ဓာတ်အမျိုးမျိုးရှိရာ ရှောက်ရည်သည် ဝါး အာကာသဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့်အတွက် ရှောက်ရည် သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။



ကလေးငယ်၏ လျှာပေါ်တွင်ရှိနေသော အာရုံကြော
ငယ်လေးများကို ရှောက်ရည်၏ ပင်ကိုအစွမ်းသတ္တိဖြစ်သော
ဝါယောအာကာသဓာတ်နှင့် နှိုးဆော်၍ အာရုံကြော ပွင့်
အောင် ဖွင့်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရှောက်သီး၏ ရနံ့ကိုလည်း ကလေးငယ်အနံ့ရအောင်
အနံ့ပေး၍ ရှုနိုင်ပါ။ ရှောက်သီး၏ ရနံ့ဓာတ်သည်လည်း လျှာ
ပါစေ၏။ ခွဲတွင်းတို့ရှိ အာရုံကြောလေးများကို နှိုးဆော်သော
ဓာတ်ရှိပြီး အနံ့ရရှိဖြင့် သွားရည်စိမ့်ထွက်လာပြီး ပါးကြော၊
နားကြောများ အကြောလှုပ်လာသည်ကို လူတိုင်းသိမြင်ခံစား
နိုင်ပါသည်။

သဘာဝတရားကြီးထဲတွင် ရှိနှင့်ပြီးသော အစွမ်းသတ္တိ
များကို သင့်လျော်သည့်နေရာတွင် အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်
ဖို့မှာ တွေးတောဆင်ခြင် ဉာဏ်ထက်မြတ်ပြီး ကြည့်မြင်တတ်ဖို့
သာလိုပါသည်။

(၂) စကားပြောနောက်ကျသည့် ကလေးငယ်ကို ပခံကော
ကြီးကို ကျောက်ပျဉ်သန့်သန့်တွင် သွေး၍ ဆားအနည်းငယ်
ထည့်ပြီး ကလေးငယ်၏ လျှာကို တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်ပွတ်ပေးပါ။
ဒွဲပေးပါ။

(၃) ကြက်ဆီဘူး(မွေးမြူရေးအသားတိုး ကြက်ဆီဘူးကို
မသုံးရပါ) အိမ်ကြက်ဆီဘူးကိုသာ သုံးပါ။ ချင်းအရည်သင့်
ထော်ရုံနှင့်နယ်၍ ဆားသင့်ရုံထည့်ပြီး မီးကင်၍ တွေးပါ။

(၄) ငခွေးလျှာ၊ ငါးကိုလည်း ချင်းရည်သင့်ရုံနယ်၍ ဆား
သင့်ရုံထည့်ကာ မီးကင်၍ တွေးပါ။

(၅) နန်းတွင်းလျှာပွတ်ဆေးတောင့်ကို ငရုတ်ကောင်းစေ့
ဆုံးစေ့ခန့်ကလေးကို နေ့စဉ် ထစ်ကြိမ် လျှာပွတ်ပေးပါ။

အထက်ဖော်ပြပါနည်းတို့မှ မိမိတို့လက်လှမ်းမီရာ
နည်းတစ်မျိုးမျိုးကို မိဘများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးမည့်
အလျှင် မိဘများ ဘဝင်အေးအောင် ရင်သွေးရတနာလေးများ
သား တိတိတာတာ ပြောလာကြပါမည်။

အကယ်၍ စကားပြောနောက်ကျသော ရင်သွေးငယ်
များ၏ မိဘများသည် မြန်မာ့ရိုးရာ "စတီ"နည်းလမ်းများ
ထက်ခံယုံကြည်ပါသည်ဆိုလျှင် ထိရောက်ထက်မြက်သော
"စတီ"နည်းကောင်းလေးများကို ထပ်ပြီးတင်ပြပေးပါမည်။

(၁) ဆီးသားကို ယောက်မလုပ်ပြီး မိမိတို့အိမ်တွင် ထို
သားယောက်မနှင့် ထမင်း၊ ဟင်းကို ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင်
စားပါ။ (ဓာတ်သက်ဝင်စေရန်ဖြစ်သည်။) ခုနစ်ရက်စေ့လျှင်
ဆီးသားယောက်မနှင့် စကားပြောနေသည့် ကလေးငယ်၏

ပါစစ်ကို ဟင်္ဒိုင်းပြီး ဆီးသားယောက်မဖြင့် ခုနစ်ချက် အသက်
အောင့်ပြီး ကလေးငယ်၏ မိခင်(သို့)ဖခင်မှ "စတီ"မွှေပေးပါ။

ပြီးလျှင် ရင်းနှီးသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ မိခင်
(သို့)ဖခင်က ယောက်မကိုယူသွားပြီး "စကားတောင်စား
မောင်/မ....." (ကလေး၏ နာမည်ကိုထည့်)က
ဆီးသားယောက်မကို စကားပေါက်ပေါက် ဖောက်ရန် လျှာဒါန်း
ပါတယ်ဘုရား" ဟုပြောဆို၍ လျှာခဲပါ။

"ဒါဆို "စတီ ယတြာ"အောင်မြင်ပါပြီ။
ဆရာတော်မှ - "အေး စကားတောင်စား မောင်/မ

..... လျှာဒါန်းတဲ့ ဆီးသားယောက်မနဲ့ စကား ပေါက်
ပေါက်ဖောက်ပြီး ခွဲတော်မောင်ကျဘုန်းကို ကျွေးလှိုက်မယ်
ဟေ့"ဟု မာန်ပါပါနှင့် ပြန်၍ စကားမိန့်ကြားပေးလိုက်ပါလျှင်
အတိုင်းထက်အလွန် ပို၍ ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

(၁) ဆိုင်းပိုင်း၊ ခိုးပတ်ပိုင်းများတွင် တီးမှုတ်သော အသုံး
ပြုပြီးသာနှုတ် အခင်(ဒို့အခင်)ကို ကလေးငယ်၏ မိခင်(သို့)
ဖခင်မှ "ဒို့ဆရာကြီး () နေ့ သား/သမီးကလေး စကား
တိတိတာတာ ပြောဆိုစေရန် အိမ်သို့ကြွပါ"ဟု နှုတ်မှပြောဆို
ပြီး တောင်းယူလာ၍ ကလေးငယ်၏ လည်ပင်းတွင် ချည်မန်း
ကြိုး (သို့)ပရိတ်ကြိုးဖြင့် ချည်၍ စတီဆွဲထားပေးပါ။

(-----)နေရာတွင် ကလေးငယ်၏ နေ့နံ့ကိုထည့်၍
ပြောဆိုပါ။ ဥပမာ။ တနင်္ဂနွေ/သမီး စသည့်နေ့နံ့အလိုက်
ထည့်ပြောပါ။

အထက်ဖော်ပြပါမြန်မာ့ရိုးရာ "စတီ"နည်းလမ်းများ
သည် စကားပြောနေသည့် မိမိတို့၏ ရင်သွေးရတနာလေး
များအတွက် အခက်တွေ့ပြီး စိုးရိမ်သောက ရောက်နေကြ
သည့် မိဘအတွက် လွယ်ကူမှန်ကန်ပြီး လက်လှမ်းမီရာ
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် မိဘချင်းစာနာသော စိတ်
စေတနာရင်းဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ယုံကြည်ချက် ပြင်းပြစွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြမည်
ဆိုလျှင် စကားပြောနေသော ရင်သွေးရတနာလေးများသည်
"သာဇိကာက အဘ ခေါ်ရလောက်အောင်"ပင် စကားကြွယ်
လာပါလိမ့်မည်။

အနာဂတ်၏ သားသမီးရတနာလေးများ ပန်းကလေး
များလို ရွှင်လန်းကျန်းမာကြပါစေ။

ဦးမင်းငင်(ရှေ့ပိုင်း)



www.burmeseclassic.com

အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ဘေးအန္တရာယ်မည်သည် ချမ်းသာဆင်းရဲ ရာထူးကြီးငယ်၊ အယုတ်-အလတ် အမြတ်မရွေး တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကြရတတ်သည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ အကြင်သူသည် ကြီးမားသော အတိဒုက္ခ ဘေးအန္တရာယ် ရန်စွယ်အဖြစ်ဆိုးနှင့် တွေ့ကြုံနေရလျှင် အတားအဆီး အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက် အချုပ်အနှောင် တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလျှင်၊ မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ် အမှုအခင်း အပျက်အစီးများ၏ ဖိစီးမှုကြောင့် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှဖြစ်နေလျှင် ဝေးအန္တရာယ်ကင်းဂါထာကို ရွတ်ဆိုပေးခြင်းဖြင့် ကင်းငြိမ်းချမ်းသာ ရစေနိုင်သည်။ ထို့ပြင် မတရားသဖြင့် ပြုကျင့်ခဲ့ရသော အမှုအခင်း အနှောင့်အဖွဲ့ တို့မှလည်း လွတ်မြောက်စေနိုင်သည်။

ဘေးအန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်

- ဇိနံဝန္တထ ဂေါတမံ
- ဇိနံဝန္တမ ဂေါတမံ
- ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နံ
- ဗုဒ္ဓံ ဝန္တာမိ ဂေါတမံ

အံထက်ပါ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းဂါထာကို နေ့စဉ် နံနက်အိပ်ရာထ ၉-ခေါက်၊ ညအိပ်ရာဝင် ၉-ခေါက်၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် ယုံဗျံကြည်ကြည် ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးခြင်းဖြင့် ဒပင်းသော ဘေးရန်အန္တရာယ်များ ကင်းဝေးစေ၍ ချမ်းသာခြင်းအကူအညီ ရရှိစေနိုင်သည်။

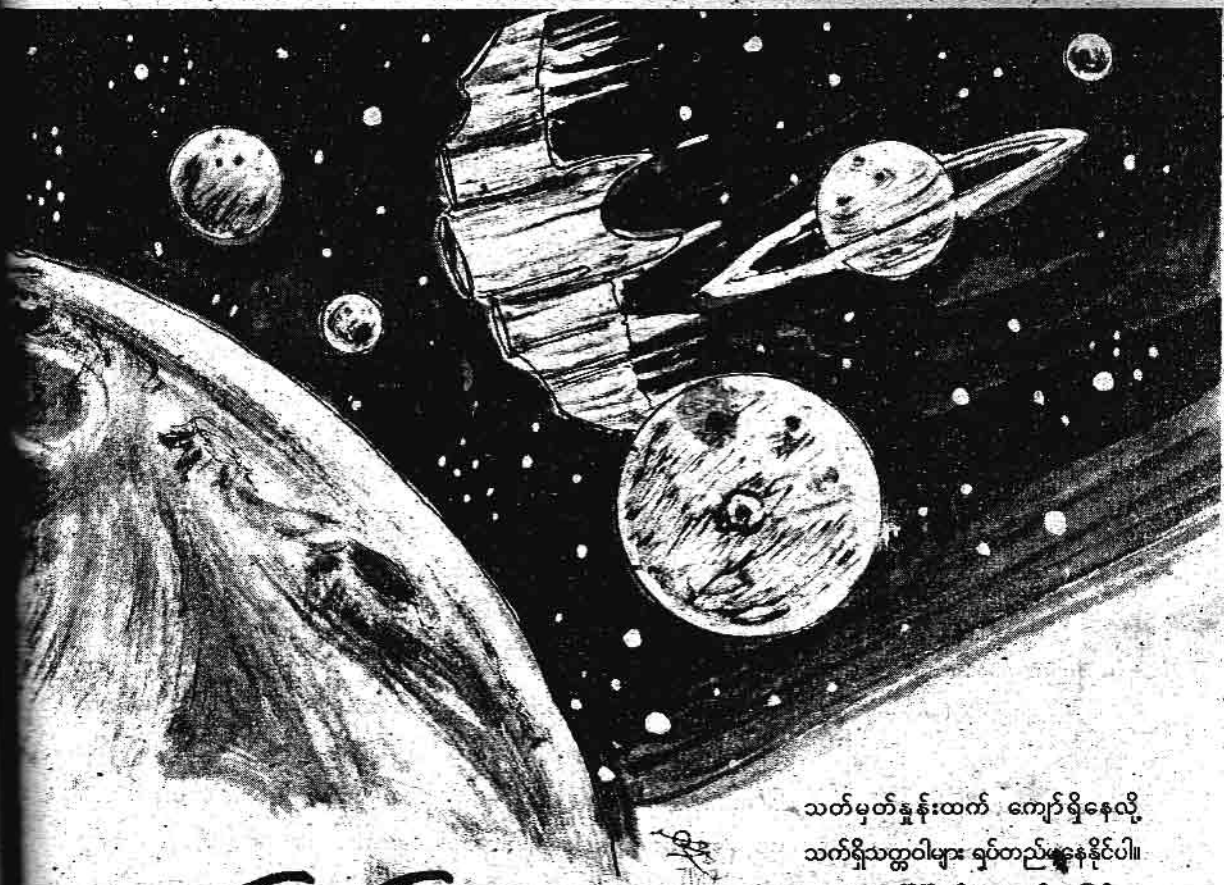
ကြီးမားခက်ခဲသော အတိဒုက္ခ ဘေးအန္တရာယ်မျိုးနှင့် လက်တွေ့ကြုံ တွေ့နေရပြီး နာလန်မထူ ကံမကူနိုင်ဖြစ်ပြီး ရုပ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ဘဝဆင်းရဲ ဖြစ်နေပါက ဘေးအန္တရာယ်ကင်းဂါထာကို အိမ်ရှိဘုရားတွင် မိမိတို့၏ အညွန့်ပန်း ၉-ပွင့် (သို့) ၉-ညွန့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဖယောင်းတိုင် ၉-တိုင် ထွန်းညှိ၍ သက်စေ့ ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးနိုင်သည်။ မိမိတို့၏ မွေးနံ့မှစ၍ အဓိဋ္ဌာန် ပြုပြီး ၉-ရက် ဆက်တိုက် ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးရမည်။

အညွန့်ပန်းများမှာ တနင်္ဂနွေသားသမီးဖြစ်လျှင် ကံ့ကော်၊ ခရေ၊ ငွေပန်း၊ တနင်္လာသားသမီးဖြစ်လျှင် စိန်ခြယ်၊ စံပယ်၊ ဆီးညွန့်၊ အင်္ဂါသားသမီးဖြစ်လျှင် ဝါးညွန့်၊ ရွတ်လှ၊ ရွှေပန်း၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဖြစ်လျှင် မေမြို့၊ ပိန်းပန်း၊ ပေါက်ဝန်း၊ ကြာသပတေးသားသမီးဖြစ်လျှင် သစ္စာပန်း၊ သစ်ခွ၊ သဇပြ၊ သောကြာသားသမီးဖြစ်လျှင် နှင်းပန်း၊ နှင်းဆီ၊ ဒန်းညွန့် အစရှိသော ပန်းအပွင့် အညွန့်များကို နေ့နံ့အလိုက် ရွေးချယ်ကပ်လှူ ပူဇော်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမ်းလို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)





မင်းမာန် သေနတ် အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့

၂၀၁၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် မမေ့ထားသင့်သော "ပလူတိုဂြိုဟ်" အကြောင်း ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်သဖြင့် မိသားစုသိ၊ ပြိစ္ဆာရာသီများ ပိုင်ဆိုင်သော အနီရောင်လွမ်းသော အင်္ဂါဂြိုဟ် အကြောင်းကို ရေးသားရန် ဖန်တီးမှု ပြုလာပါသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ဟာ အနီရောင်လွမ်းလို့ ရှေးခေတ်ရောမတွေက စစ်နတ်ဘုရား (God of war) လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့

သက်ရှိတွေ ဗိုတင်းနေထိုင်ကြတယ်လို့ ယူဆ သတ်မှတ်ထားပါသည်။

၁၉၇၆ ခုနှစ် အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ကို အာကာသယာဉ်တွေ ရောက်ရှိ ဆင်းသက်တဲ့အခါ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ လုံးဝ မရှိပါ။

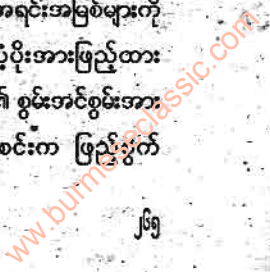
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ရဲ့ လေထုထဲမှာ နိုက်ထရိုဂျင်၊ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်၊ အောက်ဆီဂျင်၊ အာရ္ဂွန်နဲ့ ဖီသိမ်းဓာတ်ငွေ့ ပါဝင်နေလို့ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် လေထုထဲမှာ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် ဓာတ်ငွေ့

သတ်မှတ်နှုန်းထက် ကျော်ရှိနေလို့ သက်ရှိသတ္တဝါများ ရပ်တည်နေနိုင်ပါ။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ရဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ တည်ရှိတဲ့ ရေခဲလွမ်းမီး ဝင်ရိုးစွန်းတွေ ကြီးမားလှတဲ့ မီးတောင်ကြီးတွေ၊ ကျဉ်းမြောင်းနက်ရှိုင်းလွန်းတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးတွေ၊ များပြားလှတဲ့ တူးမြောင်းကြီးတွေကို နက္ခတ်ကြည့်မှန်ပြောင်းနဲ့ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မှင်လယ် သမုဒ္ဒရာတွေ မရှိပါ။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ဘယ်ညာဝန်းရံပြီး လှည့်ပတ်နေသော ဖိုးဘိုးစ်လ (Phobos) နှင့် ဒိုင်မိုစ်လ (Deimos) နှစ်စင်းရဲ့ ဆွဲငင်အား လျှပ်စစ်ဓားကြောင်းတွေပါပဲ။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ တည်ရှိနေသော ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် အရင်းအမြစ်များကို အဲဒီလနှစ်စင်းက ပုံပိုးအားဖြည့်ထားပါတယ်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ စွမ်းအင်စွမ်းအားများကို ၎င်းလနှစ်စင်းက ဖြည့်ပွက်



လူနစ်များ၊ အားပြည့် အာကာသဓာတ်များဖြင့် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ပါသည်။

အာကာသထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဓာတ်ကြီးငါးပါးထဲတွင် တေဇောဓာတ်မှာ အချုပ်ဖြစ်၏။ နက္ခတ်ပညာရပ်တွင် တေဇောဓာတ်ကို ပိုင်ဆိုင်သော ဂြိုဟ်နစ်လုံးမှာ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်နှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ် ဖြစ်ပါသည်။

ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသည့် ရာသီစက်ကြည့်လျှင် အင်္ဂါဂြိုဟ်ပိုင် မိဿရာသီကို ကြည့်ပါ။ ရှေ့တွင် သောကြာဂြိုဟ်ပိုင် ပြဿရာသီဖြစ်ပြီး နောက်တွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပိုင် မိန်ရာသီ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပိုင်ဖြစ်သည့် ဗြိစ္ဆာရာသီတွင်လည်း ရှေ့တွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပိုင်ဖြစ်သည့် နေရာသီဖြစ်ပြီးနောက်တွင် သောကြာဂြိုဟ်ပိုင်ဖြစ်သည့် တူရာသီဖြစ်သည်။

အဲဒီမှာ ထူးဆန်းသည့်အချက်က သောမဂြိုဟ်များ ရှေ့နောက်ညှပ်ထားသည့်အချက်ပါ။ ပိုပြီးထူးခြားသည့်အချက်မှာ မိဿရာသီမှ (၇)ကန့် သမသတ် ၁၈၀ ဒီဂရီအံသာနှင့် သောကြာဂြိုဟ်ပိုင် တူရာသီကို ခြင်နေခြင်း၊ ဗြိစ္ဆာရာသီမှ သောကြာဂြိုဟ်ပိုင် ပြဿရာသီကို (၇)ကန့် သမသတ် ၁၈၀ ဒီဂရီ အံသာနဲ့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မြင်ထားခြင်းပါပဲ။

ကမ္ဘာ့လူဦးရေ သန်းပေါင်း ၇၀၀၀ နီးပါး တရိပ်ရိပ်တိုးပွားလာခြင်းကို အဲဒီအချက်က မီးမောင်းထိုးပြနေခြင်းပါ။ ဖို+မ လိင်ကိစ္စတွေနဲ့ လုံးဝပတ်သက်ခြင်းပါပဲ။ ဇာတာခွင်မှာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဟာ ယောက်ျားတွေအတွက်ဖြစ်ပြီး သောကြာဂြိုဟ်ဟာ မိန်းမတွေအတွက်ပါ။ အဲဒီဂြိုဟ်နှစ်လုံးဟာ တစ်ရာသီတည်း အံသာနီးနီးကပ်ကပ် ပူးနေရင်

လိင်ကိစ္စများ လွန်စွာမှ ချုပ်ထွေးပါသည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေဖြစ်ပွားနေခြင်းဟာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ရဲ့စနက်ပါ။

လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်း၊ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခြင်း၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲတွင် သင်္ဘောနှစ်မြုပ်ခြင်း၊ မီးတောင်များ ပေါက်ကွဲခြင်း၊ ချော်ချည်ပူများ လှိုစီးကျခြင်း၊ အင်အားပြင်းထန်သော အပူလှိုင်းများ ဖြတ်သန်းခြင်း၊ အချိန်အခါမဟုတ်မိုးရွာခြင်း၊ ကမ္ဘာ့အပူချိန်များ မြင့်မားလာခြင်း၊ ကမ္ဘာ့အနှံ့ ဓာတုအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ဘာသာရေးကို အကြောင်းပြုပြီး လူမဆန်သောစစ်ပွဲကြီးများ ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ အစွန်းရောက်အတ္တကို အခြေခံ၍ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးလာခြင်း၊ ကမ္ဘာ့အနှံ့ဖြစ်ပွားနေသည့် သက်ငယ် မုဒိမ်းပူများ၊ ယနေ့ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရေပန်းစားနေသည့် အင်တာနက်လူမှုကွန်ရက်ထဲမှာ အဖော်အချွတ် Sexy Model များ နေ့ချင်း ညချင်း နာမည်ကြီးလာခြင်း၊ တည်းခိုခန်းများ၊ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်များ လွန်စွာများပြားလာခြင်းနှင့် လိင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အရှက်တရား၊ အကြောက်တရားများ ကင်းမဲ့လာခြင်း၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်းများကို အသက်အရွယ်အလိုက် လှီးထုတ်ဖြတ်တောက် ရောင်းစားခြင်း၊ မည်သူတို့မျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်လူသန်၊ တငွတ်ထိုး၊ တလောက်ကန်း ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အငြိုးအတေး လွန်စွာကြီးမားပြီး လက်စားချေခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်းပဲ အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ အားမာန်မပါဘဲ စကြဝဠာကြီး ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်လို့မရပါ။

နေစကြဝဠာလို့ ခေါ်သော (Solar System) နေအဖွဲ့အစည်းကို ကြည့်ပါ။ နေကိုပတ်ထားပြီး ဂြိုဟ်တွေ၊ နက္ခတာရာတွေ၊ နဂါးငွေ့တန်းကြယ်စုတွေ၊ ကြယ်တံခွန်တွေ၊ ဥက္ကာပျံတွေ၊ ဥက္ကာပွဲတွေ၊ ဥက္ကာခဲတွေဟာ ဘီလျံပေါင်းများစွာနဲ့ လှည့်ပတ်ပြီး လှုပ်ရှားနေတာပါ။ သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရွေ့လျားပြီး လှည့်ပတ်နေတာပါ။

အဲဒီမှာ ဆွဲငင်အားတွေ၊ ထွန်းကန်အားတွေ၊ လျှစ်စစ် သံလိုက်စီးကြောင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ဓာတ်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှု အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ နေစကြဝဠာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အရာရာသိမ်းအားလုံးမှာ ရောင်ခြည်ကွင်း၊ ဒိုက်ဆက်ကွန်ရက် လျှပ်စစ်သံလိုက်စီးကြောင်း အများအပြား ဖြစ်ပေါ်နေတာပါ။ အဲဒီအထဲမှာ တေဇောဓာတ်ဖုံးလွှမ်းသည့် အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ဆွဲငင်အားများက ကြီးမားကျယ်ပြန့်လွန်းလှပါသည်။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာကျော်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ ထိတ်ထိတ်ကြနိုင်းနေသမားများ၊ ကမ္ဘာကျော် အားကစားသမားများ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ ဓာတုဗေဒပညာရှင်များ၊ ရူပဗေဒပညာရှင်များ၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်ကြီးများ၊ စိတ်တန်ခိုးရှင်ကြီးများ၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ အားမာန်များ၊ စွမ်းအင် စွမ်းအားများ အခိုင်အမာ ပါရှိပါသည်။ အင်အားကြီးမားသော လုံ့လဝီရိယ စိတ်ထုတ်ပြီး အပြီးအစီးဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပါပဂြိုဟ်များကို ဥစ်အိမ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးထားသည့် ရာသီအိမ်များနှင့် နက္ခတ်တာရာများကို ပြန်ကြည့်ပါ။

- * တနင်္ဂနွေ မိဿရာသီ ၁၀ အံသာမှ ၁၀၀ အံသာထိ အဿဝင်္ဂီနက္ခတ်
 - (တနီးတာရာ) { ပထမပါး၊
ဒုတိယပါး၊
တတိယပါး၊
- * အင်္ဂါဂြိုဟ် မကာရာသီ ၁၀ အံသာမှ ၂၈ အံသာထိ ဥက္ကရာသင်္ဂီနက္ခတ် (ဆင်တာရာ)
 - (မြင်းတာရာ) { သရဝင်္ဂီနက္ခတ်
ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်
ပထမပါး
- * စနေဂြိုဟ် တူရာသီ ၁၀ အံသာမှ ၂၀ အံသာထိ (ဆံကျစ်တာရာ)
 - (ဆံကျစ်တာရာ) { စိတြနက္ခတ်
တတိယပါး
စတုတ္ထပါး
သွာတီနက္ခတ်
- * ရာဟုဂြိုဟ် ဗြိစ္ဆာရာသီ ၁၀ အံသာမှ ၂၀ အံသာထိ (တံငါတာရာ)
 - (တံငါတာရာ) { ဝိသာခါနက္ခတ်
စတုတ္ထပါး
အနုရာဇနက္ခတ်
ဇေဋ္ဌနက္ခတ်
ပထမပါး

အမျိုးသမီးများ ဇာတာခွင်တွင် အင်္ဂါဂြိုဟ် အရပ်အတည်မကောင်းလျှင် အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းပါ။ အိမ်ထောင်သက်များခြင်း၊ လင်အကျိုးမခံစားရခြင်း၊ အိမ်ထောင်ဖက်ကြောင့် ဥစ္စာဗစ္စည်းများ ကုန်ခန်းသွားခြင်းနှင့် လူလည်း သေကျေပျက်စီးခြင်းများ ဖြစ်ပွားတတ်ပါသည်။

ရာသီစက်တွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်အရပ်အတည် အပူးအယှဉ် အမြင်လွန်စွာ အားကောင်းသော်လည်း နဝင်းစက်တွင် အရပ်အတည် အပူးအယှဉ် ညံ့လျှင် တတိယအရွယ်တွင် ဒုက္ခမျိုးစုံပေးတော့သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာမှ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး၊ လိင်တိစ္ဆာရပ်များ ဖြေရှင်းရပြီး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာတည်ဆောက်လာခဲ့သော အိမ်ထောင်စုကြီး ပြိုကွဲသွားတာ ဒုနဲ့ဒေးပါ။

အင်္ဂါဂြိုဟ် တစ်လုံးတည်းသာ နေသတ္တိကရန်အိမ်ဖြစ်ပြီး ကျန်ပါပဂြိုဟ်များမှာ နေသတ္တိမိတ်အိမ်များဖြစ်သည်ကို အထူးသတိထားစရာ ဖြစ်လာပါသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် "မင်း"လုပ်သည့် အကြီးအကဲ၏ ဇာတာခွင်တွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် မကာရရာသီရှိ ဥက္ကရာသင်္ဂီနက္ခတ်၊ ဆင်တာရာအား စီးနင်း ထွင်းပေါက်ထားသည်ဆိုပါစို့။

၎င်းအင်္ဂါဂြိုဟ်သည် စနေဂြိုဟ်၊ ဝေလုတီဂြိုဟ်၊ ယူရေးနပ်ဂြိုဟ်၊ နက်စ်ဗျွန်းဂြိုဟ်များနှင့် ဆက်သွယ်ထားလျှင် (သို့တည်းမဟုတ်) ၎င်းဂြိုဟ်ထဲမှတစ်လုံးစီနှင့် တစ်ရာသီဇာည်း အတူပူးနေသည့် စိတ်နေစိတ်ထား၊ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း လှုပ်မာနိမ့်ကျ၏။ လက်စန်းနှင့် နေလနစ်ပါးပါ။ ရာဟု + ကိတ်ဝင်ရိုး

တန်းထဲ ရောက်ရှိပြီး အမှောင် ဖုံးလွှမ်းနေလျှင် ပိုပြီးဆိုးပါသည်။

ထိုသူတို့တွင် မေတ္တာတရား၊ သစ္စာတရား မရှိ တကယ်ပင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်၏။ လူတွေ၏ အသက်ကိုလည်း တန်ဖိုးမထား။ တန်ခိုးအာဏာ ပိုပြီးကြီးစွားလေလေ ပိုပြီးရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုပြု၏။ ကမ္ဘာကျော် မင်းဆိုးမင်းညစ် ဇာတာများတွင် အများဆုံးတွေ့ရ၏။

တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်မှုများ၊ စိတ်နန်းလှည့်လည်ဆန္ဒပြုမှုများ၊ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုများ၊ ငုံးပေါက်ကွဲပြီး လူအစုလိုက်၊ အပြုလိုက် သေဆုံးပြီး သွေးချောင်းစီးသောဖြစ်ရပ်များ၊ ခိုက်ရန်ဒေါသနှင့် မှုခင်းကိစ္စ၊ ပဋိပက္ခကိစ္စရပ်များ၊ မင်းဘေးဆင့်ခြင်းနှင့် လုပ်ကြံခံရခြင်းများစွာတို့ ဖြစ်ပါသည်။

နေမင်းကြီးကိုဗဟိုပြု၍ သူလမ်းကြောင်းအတိုင်း ရွေ့လျားလှည့်ပတ်နေသော ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးသည် အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ တစ်လုံးတည်းသော ဖိတ်ဖက်ဂြိုဟ်ကြီးတစ်လုံးလည်းဖြစ်ပါသည်။

Solar System စနစ်တွင် ကမ္ဘာနှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်အကြား ဖွဲ့စည်းရပ်တည်ရွေ့လျား လှည့်ပတ်နေသော အင်္ဂါမှာ သာမန်ဂြိုဟ်တွေထက်ပိုပြီး ထူးကဲ၏။ အင်္ဂါဂြိုဟ်နဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြားမှာ သိန်းပေါင်းများစွာသော ဥက္ကာယုံတွေ၊ ဥက္ကာခဲတွေ၊ ဂြိုဟ်ပဲ့တွေဟာ လျှပ်စစ်၏ သံလိုက်စက်ကွင်းရောင်ခြည်ကွန်ရက် လမ်းကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ခါးပတ်တစ်ခုသဖွယ် တည်ရှိနေပါသည်။

၎င်းခါးပတ်ထဲမှ လျှပ်စစ်သံလိုက်စက်ကွင်း ရောင်ခြည်ကွန်ရက်လမ်းကြောင်းများထဲမှ တေဇောဒတ်

များစွာကို ထုတ်လွှင့်ပေးလျက်ရှိသည်။ ကမ္ဘာ့ရာသီဥတု မညီမျှဘဲ ဖန်တီးပေး၏။ နေမင်းနှင့်အကာအဝေး၊ နေစွမ်းအင် ရောင်ခြည်စက်ကွင်းများပေါ်မူတည်၍ ဝင်ရိုးစွန်းအလိုက် အေးခဲမှု၊ ပူပြင်းခြောက်သွေ့မှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။

ရာသီစက်ထဲတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ် မိဿရာသီထဲဝင်လျှင် ပူပြင်းခြောက်သွေ့၏။ အထူးသဖြင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်နှင့် နီးကပ်လျှင် ပိုပြီးပူပြင်း၏။

ရာဟုဂြိုဟ်ပေါ် အင်္ဂါဂြိုဟ်ဖြတ်သန်းကာလများသည် လေမုန်တိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ကမ္ဘာ့စစ်ဘက်ရေးရာများ ကြီးထွား၏။ အထူးသဖြင့် လူသားများ သည်းခံစိတ်များ ကုန်ခန်းသွားပြီး ဒေါသများ မြင့်တက်ကာ အမူအခင်းများ တစ်ရပ်ရပ် တိုးပွားလာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ရေဓာတ်လွှမ်းမိုးသည့် ဗြိစ္ဆာရာသီတွင် လေမုန်တိုင်းဓာတ်လွှမ်းသည့် ကောဇာစနေဂြိုဟ်ကြီး ရပ်တည်နေစဉ် အတွင်း အင်္ဂါဂြိုဟ်ဖြတ်သန်းကာလများကို ပြန်ကြည့်လျှင် Longitude ဒီဂရီ ကွာဝေးလျှင် လွန်စွာပူပြင်းခြောက်သွေ့ပြီး အပူလှိုင်းများ ဖြတ်သန်းစီးဝင်၏။

တစ်ရာသီတွင်း ဒီဂရီအံသာ ပိုပြီး နီးကပ်လာလေ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာပြီး မိုးသက်မုန်တိုင်းများ ဆင်လာ၏။ သမုဒ္ဒရာဒီရေများ မြင့်တက်လာ၏။ ကြီးမားလှသောလှိုင်းလုံးကြီးများ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်တွင် မင်းမူကြီးစိုး၏။ ၎င်းဂြိုဟ်နှစ်လုံး တစ်ထပ်တည်းကျ၍ နက္ခတ်တစ်လုံးကို ပြိုင်တူ စီးနင်းလျှင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ရေကြီး ရေလျှံမှုများ ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

၎င်းအချိန်တွင် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ပြိဿရာသီ ရောတ်၍ ၇ တန့်သမသတ်အမြင့်နှင့် ပြန်မြင်ထားလျှင် ရေဘေးကြောင့် အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းနှင့်ကြုံရသည်။ ကြီးစွာသော မြေလျှင်ကြီးများလည်း လှုပ်ခတ်သည်။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အနီရောင်လွှမ်းသော အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်သင့်သည်။ မိမိဇာတာခွင်ထဲရှိ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်သို့ ကောဇာပါပဂြိုဟ်ကြီးများ ဖြတ်သန်းစီးနင်းသည့် ကာလများတွင် အသွားအလာ၊ အပြောအဆို၊ အနေအတိုင်ဆင်ခြင်ပါ။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခု ဒုက္ခများပေးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဥပမာ- မူလ ဇာတာခွင်တွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် ရန်အိမ်ဖြစ်သည့် ကုမ်ရာသီရှိ သတ္တဘိသုဒ္ဓကွတ်၊ မြင်းတာရာအား စီးနင်းထားသည်ဆိုပါစို့။ ကောဇာအင်္ဂါဂြိုဟ်ကလည်း ၎င်းရာသီအိမ်ရှိ နက္ခတ်ကို စီးနင်းမယ်။ သိဟ်ရာသီရှိ ရာဟုဂြိုဟ်ကလည်း ၇ တန့် သမသတ်မြင်ထားမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အကုသိုလ်ကလွန်စွာမှ ကြီးမားလွန်းလှပါသည်။

အစီးအနင်း လွတ်သွားတောင် ကောဇာရာဟုဂြိုဟ်ရဲ့ အမြင် မလွတ်ကင်းပါ။ ဒီကြားထဲ ယူရေးနစ်၊ ပလူတို၊ နက်ပ်ကျွန်းဂြိုဟ်တစ်လုံးလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်ရင် ပိုလို့တောင် ဆိုးပါသည်။

ယခုလက်ရှိ ကုမ်ရာသီမှာ ကိတ်ဂြိုဟ်၊ နက်ပ်ကျွန်းဂြိုဟ် နှစ်လုံး တည်ရှိ၏။ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၁ ရက်မှ ၂၀၁၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၂၀ ရက်အထိ ကောဇာ အင်္ဂါဂြိုဟ် ကုမ်ရာသီပေါ် ဖြတ်သန်းစီးနင်းချိန်များသည် လွန်စွာ ကြောက်စရာကောင်းသော ဘေးဆိုး

ကြီးများကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရ၏။ အထူးသဖြင့် လက်ပေါ်မူတည်ပြီး အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် မာရတဂြိုဟ်တစ်လုံး ဖြစ်လာသောအခါ ပိုပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လေသည်။

ရန်အိမ်မှာလည်း ရပ်တည်ပြီး ရန်ဂြိုဟ်နဲ့လည်း ပူးယှဉ်ခြင်း သို့မဟုတ် မြင်ပြီး ဆက်သွယ်ထားရင် ဘာသာရေးများများလုပ်၊ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ဘေးအပေါင်းရန်အပေါင်းမှ လွတ်ရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှာကြံရပေတော့မည်။ စားဒသာပါ ညံ့လျှင် အမျိုးသားဆိုလျှင် ပခွင်းဘောင်တက်၊ အမျိုးသမီးဆိုရင် သီလရှင်သာ ပြေးဝတ်ပေတော့။ တချို့ဆိုလျှင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကြမ္မာဆိုးဖြင့် သေသွားကြ၏။

ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ စိန်ခေါ်မှုအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရလေသည်။ ပွင့်လင်းမြင်သာမှုစနစ်များ ပိုပြီးပြင်းထန်လာ၏။ ကမ္ဘာနိုင်ငံ အသီးသီးရှိ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲများသည် ကြီးမားလွန်းလှပြီး ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းစွာ တွေးထင်ထားသည်ထက် စဉ်းစားစရာများ ပိုပြီးဖြစ်လာ၏။

ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းများကို တရားဓမ္မအမြင်နှင့် ဆုံးဖြတ်လို့မရ။ ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းများကို နိုင်ငံရေးအမြင်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်လို့ရကြောင်းကို အမေရိကန် သမ္မတ ရွှေ့ကောက်ပွဲများက မီးဖော်ထိုးပြခဲ့သည်။

အနီရောင်လွှမ်းသော အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့် နိုင်ငံရေးဂြိုဟ်တစ်လုံးသည် ပလူတိုဂြိုဟ်၏ ချိတ်ဆက်ကွန်ရက်များက ဒေါ်နယ်ထရပ် အမေရိကန်သမ္မတ ဖြစ်လာအောင် အားဖြည့်ပေးထား၏။ ၎င်းကမ္ဘာများကို အင်တာနက်တင်ကြည့်နိုင်

၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၄ ရက်
သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွား၏။

လောကတွင် မည်သူ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ တစ်သက်တာလုံး ကံ
မကောင်းနိုင်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ နက္ခတ်ပညာ
ရပ်တွင် ရာသီ (၁၂) ခွင်နှင့် ဘဝ (၁၂)
ပါးကို အံ့ဝင်ခွင့်ကျစွာ စည်းတည်ဆောက်
ပေးထား၏။ ဘဝဘဝအဟောင်းများမှ
ပြုလုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို
ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး 'က' ကို ခြေရာခံခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းကင်ဂြိုဟ်သွား စနစ်များ
က လောကကြီးသုံးပါးကို မင်းမူကြီးစိုး
၏။ ကောင်းကင်ဂြိုဟ်သွား နက္ခတာရာ
များသည် အရာခပ်သိမ်း အားလုံးနှင့်
ပတ်သက်ဆက်နွယ်၏။

ယနေ့ အင်တာနက်ခေတ်တွင်
လည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံကြီးများ

သည် (Satelite) ဂြိုဟ်တုများ လွတ်
တင်း၍ အာကာသစိုးမိုးမှုပြုလုပ်လာကြ
သည်။ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊
မဟာဗျူဟာနှင့် နည်းဗျူဟာများသည်
အာကာသကို စိုးမိုးပြီး လက်ဦးမှရယူ
ခြင်းပင်။ နျူကလီးယားစစ်ပွဲများကြောင့်
မီးဟုန်းဟုန်းထောက်ပြီး ကမ္ဘာကြီး
ပျက်စီးလျှင် အသက်ရှင်သန်နိုင်ရေး
အတွက် နေထိုင်ရာခင်း အသစ်များ
အာကာသထဲတွင် ရှာဖွေနေကြပြီဖြစ်
သည်။ နျူကလီးယားစစ်ပွဲ ဖြစ်ပွား
သည်နှင့် ဓာတုအဆိပ် ဓာတ်ငွေ့များ
လေထုထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လွတ်ကင်းမည်
မဟုတ်ပါ။

ကမ္ဘာကြီး၏ အရန်ဂြိုဟ်ဖြစ်
သည့် လကမ္ဘာပေါ်တွင်တောင် လူသား
များ နေနိုင်ရန် ကြိုတင်စီမံဆောင်ရွက်

ထားလေပြီ။ ယခုအခါ လွန်စွာမှ
အန္တရာယ်များသည်ဆိုသော အင်္ဂါဂြိုဟ်
ပေါ်တွင် နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် လေ့
ကျင့်မှုများကို အမေရိကန်အာကာသ
အေဂျင်စီ နာဆာမှ ဟာဝိုင်အီဒီ စတင်
လေ့ကျင့် စမ်းသပ်နေပြီဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ တစ်ရာသီတွင်
(၄၅) ရက်ခန့်သာ ရပ်တည်သွားလာလေ့
ရှိသော်လည်း ဗျူဟာသဘောဖြင့်
ဖောက်ပြန်သောအခါ ခြောက်လမှ
ခုနစ်လအထိ ကြာစာတည်သဖြင့် အနီ
ရောင်လွှမ်းသောအင်္ဂါဂြိုဟ်ကို မျက်ခြည်
ပြတ်မခံဘဲ အသေအချာ စောင့်ကြည့်
ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ပင်းဟန်(သန်လျှင်)



ဆရာမ ဒေါ်နှင်းသူဇာဦး

လက္ခဏာဗေဒင် + ယတြာအစီအရင် (အမျိုးသမီး သီးသန့်)

- အမြင်ရုစတိုက် ကြင်နာအလေးထားခဲ့သူက ခုတော့ မိမိအပေါ် ပြောင်းလဲနေပြီလား။
- ချစ်သူသက်တမ်း၊ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ကြာလာလို့ ပြီးငွေ့ခြင်းခံစားနေရလား။
- မိမိမဟုတ်တဲ့ အခြားအသစ်တစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ရောက်ပြီး ခြေလှမ်းပျက်နေလား။
- မိမိအပေါ် အလေးထား ချစ်ခင်ကြင်နာမှုများ ပြန်ဖြစ်လာပြီး နှစ်ဦးအဆင်ပြေစေဖို့။
- မိမိမဟုတ်သော အခြားတစ်ယောက်အပေါ် ပြောင်းလဲသဘောကျခြင်း ကင်းစေဖို့။
- မည်သူ့ကိုမှ မထိုခိုက်စေဘဲ မေတ္တာနည်းလမ်းများဖြင့်သာ မိမိချစ်သူအပေါ် မိမိအိမ်ထောင်
ဖက်အပေါ် မိမိဘက်ပါအောင် စွမ်းနိုင်စေဖို့။

စသည့် မိန်းမသားများအတွက် သောကဖြစ်နေသော အခက်အခဲများ ပြေရှင်းနိုင်ဖို့။

[နယ်မြို့များမှ ဝုန်းခြင် ဆတ်သွယ်နိုင်ပါသည်။]

တိုက် (၄၀) အခန်း (A-2) ပထမပထမ ပဟာပြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးစိစာရုံလမ်း (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုံမြို့နယ်။

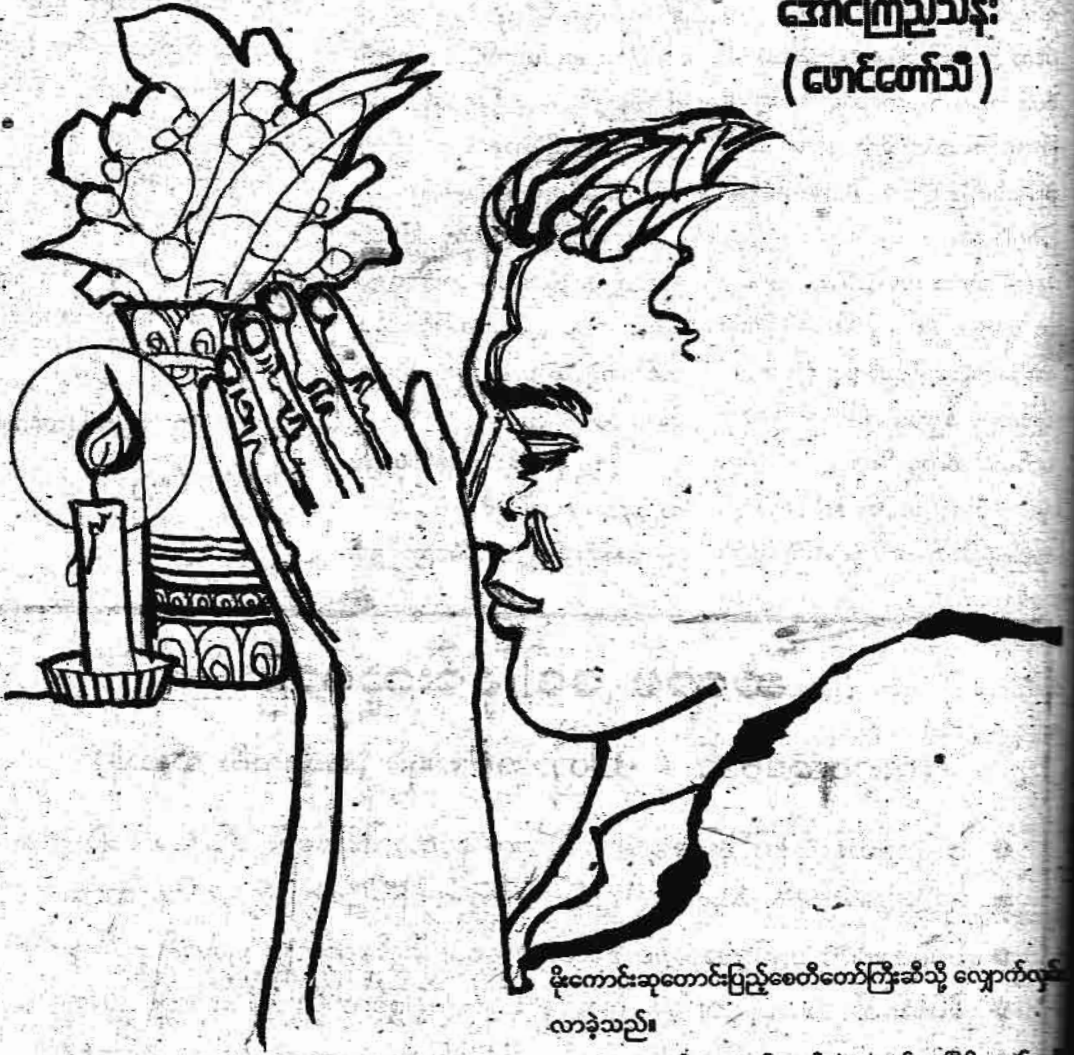
၀၉-၅၀၉၃၇၃၊ ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၄၊ ၀၉-၂၅၀၇၇၆၃၆၊ ၀၉-၇၃၀၅၂၂၄



အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန်

ကြံ့ခာတ်ယတြာ ဓာတ်လှူဒါ

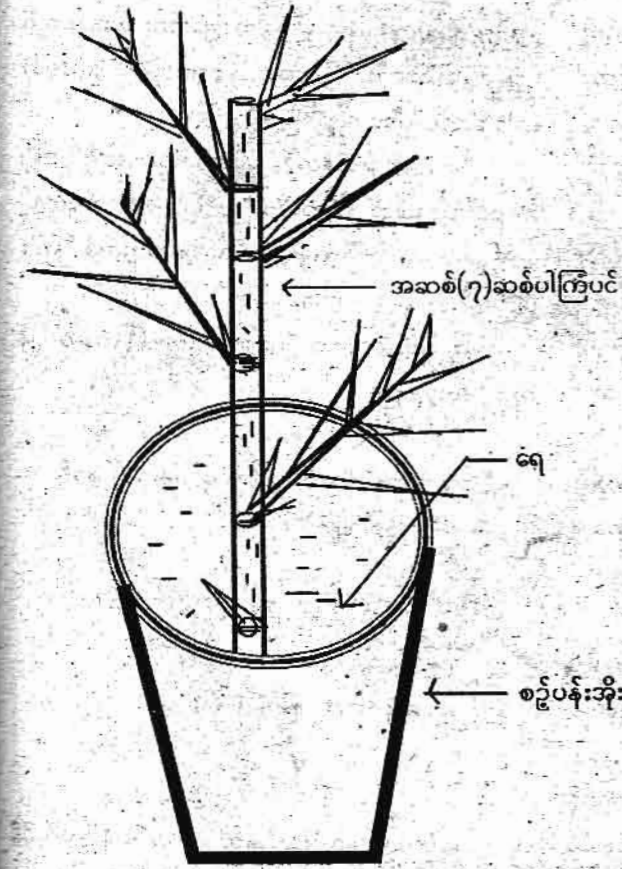
ကျော်ကြည်သန်း
(ဟောင်တော်သိ)



သည်နှစ် ၂၀၁၇ခု၊ နွေကာလတွင် အပူချိန်မြင့်မားသည်။ အပူဒဏ်ကို အလူးအလဲခံခဲ့ရသည်။ မုတ်သုံလေအားထောင်းပြီး မိုးဦးစောသဖြင့် ပူအိုက်သည့်ခဏက အမြန်သက်သာလာရပြန်သည်။ ဒီနေ့လည်း မိုးတွေ့မှောင်မည်းပြီး တစ်မိနစ်ခွဲခွဲနေပြန်သည်။ ဘဝသမားမို့ မိုးတိတ်အောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ မိုးတွေ့စာပြောက်ပြောက်ရွာနေဆဲမှာပဲ ထီးကလေးကို ဆောင်။ ထမင်းချိုင့်လေးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲကာ ကျွန်တော်၏ ဗေဒင်ဟောခန်းမှီရာရန်ကုန်၊ ရန်ကင်းမြို့

မိုးကောင်းဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လှူလာခဲ့သည်။

အသက်က ခုနစ်ဆယ်ထဲရောက်နေပြီမို့ ငယ်ငယ်တလို မြန်မြန်မလျှောက်နိုင်တော့ပါ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်လို့ တပြည်းပြည်း တရွေ့ရွေ့ရယ်သာ။ ရွှေရောင်ဝင်းနေသလို အရှေ့မြောက်ဘက်မှခဲကျော်လွန်ပြီး ပိတောက်ပင်တန်းထဲကလေးရောက်မှပင် စိတ်တွေလန်းဆန်းလာသည်။ ဟောဟောခန်းရောက်တော့ ဘဝအမောတွေ ပြေရပြန်သည်။ သည်နေရာသည်ပင် အလုပ်လုပ်ရာနေရာ၊ တရားဘဝပွားများရာနေရာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ငြိမ်းအေးလှည့်တော့လေးပင်။



ဗေဒင်ဟောခန်းရှိ ဘုရားတွင် ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး နံသာတွေ ကပ်လျှပူဇော်သည်။ ပဌာန်း၊ ပရိတ်ရွတ်ဖတ် ပူဇော်၊ ပုတီးစိပ်ပြီးနောက် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာဖတ်နေ စဉ်မှာပဲ -

“ဆရာ၊ ဗေဒင်မေးလို့ရမလား” ဆိုသည့် အသံကြား သဖြင့် အခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း “ရပါတယ် လာထိုင်ပါ” ဟု စိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသားတစ်ဦး ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိသည်။ မျက်နှာဝိုင်း၊ မျက်စိက အရောင်တောက်ပနေဆဲပင်။ အသားက ခပ်ညိုညို၊ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်တို့၊ ပုဆိုးအနီ တွက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်။ ကျွန်တော်ထံတွင် ဗေဒင်လာမမေးဖူးသူ၊ ဧည့်သည် အသစ် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီကညီ နာမည်လေးပြောပြပါဦး”

“ဦးအောင်မြတ်ပါ”

မွေးသက္ကရာဇ်၊ မွေးချိန်၊ မွေးမြူတွေ ထပ်မေးပြီး တွန်ပျူတာ ဇာတာထုတ်လိုက်သည်။ ဇာတာကို ကြည့်ကာ

ထပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)

စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး စသည့် သီလိသည်များကို အသေးစိတ်ဟောပေး လိုက်သည်။

ပြောဟောအပြီးတွင် ဦးအောင်မြတ်က အခန်းခေါင်းရင်းဘက်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အောင်ကြည်သန်း (ဖောင်တော်သီ) ဆိုင်းဘုတ်လေး ကို ကြည့်ပြီး “ဆရာက ဖောင်တော်သီဇာတ်လား” ဟုမေးလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖောင်တော်သီသားပါ”

“ဆရာက စာရေးဆရာလည်း လုပ်တာပဲလား”

“စာရေးတာက ဝါသနာအရပေါ့ဗျာ၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းရဲ့ အသင်းဝင် အသင်းသား ပါပဲ”

“ကျွန်တော် ဆရာတို့ရွာဘက်ကို ရောက်ဖူးတယ်၊ ဖောင်တော်သီ၊ ပေါက်တပင်မှာတောင် တစ်ညအိပ် ခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ ကျွန်တော် တပ်ထဲမှာတုန်းက ဒိုက်ဦး၊ ဘိုင်းနားတံတားမှာလည်း တာဝန်ကျခဲ့ဖူး သေးတယ်၊ ပဲခူးရိုးမထဲက ကွန်မြူနစ်တွေကို ဖြတ်လေးဖြတ်စနစ်နဲ့ အပြတ်တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့ တုန်းက ကျွန်တော်မိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန် သားပါ၊ နဖူးစာရွာလည်ဆိုသလိုပါပဲ။

ဆရာတို့ ဒိုက်ဦးမြို့၊ နယ်ထဲက ဖောင်ဝဲရွာသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်၊ သားသမီး လေးယောက်ရခဲ့တယ်၊ တစ်ယောက်ဆုံးသွားတယ်၊ အခုတော့ ဇနီးလည်း ဆုံးပါး သွားခဲ့ပြီပေါ့၊ သမီးနဲ့ပဲ နေနေတယ်၊ ကျွန်တော် ပင်စင် ယူပြီးကတည်းက မယ်မယ်ရရ အတည်တကျ အလုပ်ထပ် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ လုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။

နောက်ပြီး အလှူချင်ဆုံး အကြံအစည်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘုရားတစ်ဆူမှာ ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံး လှူချင် တာပါပဲ၊ လှူချင်တဲ့ ခေါင်းလောင်းအရွယ် ကုန်ကျစရိတ် မေးကြည့်တော့ သိန်းတစ်ရာ ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတယ်၊ လက်ထဲမှာက အဲဒီလောက်ငွေ မရှိသေးဘူး၊ ဒီတော့ကာ ဆရာရယ် ကျွန်တော့်အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်အောင် ယကြာကောင်းကောင်းလေးများရှိရင် ကူညီပါဦးဆရာ”

ဦးအောင်မြတ် ပြောပြသည့်စကားများကို ဂရုစိုက် နားထောင်ပေးပြီးနောက်-

“ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ၊ နဖူးစာရွာလည်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နယ်သူနဲ့ ရခဲ့တာပဲ၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်ခိုလို့ ရောက်လာမှာတော့ ကူညီရမှာက ကျွန်တော်တာဝန်ပေါ့ဗျာ၊ အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်အောင် ဆိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ရှိစဉ်ကလည်း ကြံနဲ့ ဓာတ်ဆင်တာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘယ်လို ဓာတ်ဆင်ခဲ့တာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်လည်း ပြောပြပါဦး”

“စိတ်မလောပါနဲ့ဗျာ သေချာ ပြောပြပေးလိုက်မှာပါ”

“စိတ်မရွံ့ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က စစ်သား လူထွက်ဆိုတော့ စိတ်ကခပ်မြန်မြန်ရယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကြံဓာတ်ယကြာထဲက စီရင်ရအလွယ် ဆုံးနဲ့ အစွမ်းအထက်ဆုံးကို ပြောပြပေးလိုက်မယ်၊ လိုက်သာ မှတ်သွားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သေချာမှတ်သွားပါမယ်ဆရာ”

“ယကြာအတွက် လိုအပ်တာတွေက ကြံအဆစ် (၇) ဆစ်ပတ် ကြံတစ်ချောင်းနဲ့ စဉ်ရည်သုတ်ထားတဲ့ စဉ်ပန်းအိုး တစ်လုံးပဲ လိုမယ်။

ကြံက တနင်္လာနံ ငွေနံဗျာ၊ စဉ်အိုးဆိုတာက စဉ် အင်္ဂါနံနဲ့ အိုး တနင်္ဂနွေနံ တွဲနေတယ်၊ တနင်္ဂနွေက တနင်္လာ နံရဲ့ အမြစ်နံ၊ အင်္ဂါက တနင်္လာရဲ့ အညွနံဗျာ ကြံဆစ် (၇) ခု ပါတာကတော့ ခုနစ်နေ့သားသမီးတွေကို ညွှန်းဆိုတာ ပေါ့ဗျာ။

ကျေးဇူးရှင် အတုလတောင်တွင်းဆရာတော် ခင်ကြီး ဖော်ကလည်း ခုနစ်နေ့သားသမီးတွေ တိုးတတ်ကြီးပွားပြီး သုခချမ်းသာရစေဖို့ ‘အမြစ်အညွနံ မတွန့်စေနဲ့’ လို့ မိန့် ကြားခဲ့သေးတယ်ဗျာ။

ဒီတော့ ခင်ဗျားလုပ်ရမှာက စဉ်ပန်းအိုးထဲ ကြံစိုက် ထည့်၊ ရေထည့်ပြီး တနင်္လာနေ့နံနက် ၉ နာရီကနေ ၁၀ နာရီခွဲအတွင်း အိမ်ဘုရားမှာ ကပ်လျှူ အဲ့ဒီအချိန်က ကြာသပတေးအခါ၊ တနင်္လာနံ တိုင်ထိပ်ကို ရောက်နေတဲ့ အချိန်ပဲ၊ ပန်းအိုးက ရေကိုတော့ သုံးလေးရက်တစ်ခါ လဲလဲ ပေးရမယ်။

ဒါမှ အပင်ရှင်သန်ပြီး ပိုးလောက်လန်းတွေ မပေါက် ပွားဘဲ ခြင်ရန်ကလည်း ကင်းဝေးမယ်၊ ကြံအဆစ်မှာရှိတဲ့ ကြံမျက်စိကနေ အညွနံတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ အရွက်တွေ ရှင်သန်လာမယ်၊ အညွနံ အခက်တွေ ရှင်သန်ဝေပြာလာတာနဲ့အမျှ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေ၊

အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်ပေါက်မြောက်လာမယ်၊ အလုပ် တွေကောင်းပြီး အောင်မြင်မှုတော့ ခင်ဗျားလျှူချင်လွန်းလွှာ ခေါင်းလောင်းကြီးပဲ လျှူနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ”

“ဆရာပြောတာနဲ့တင် အထော်လေး အားရှိသွားပြီ ဆရာပြောပြပေးတဲ့ ကြံဓာတ်ယကြာကို သေချာကပ်လျှူပါ မယ်၊ ခေါင်းလောင်းကြီး လျှူတဲ့အခါလည်း ဆရာကိုဖိတ်ကြား ပါဦးမယ်၊ ကျေးဇူးအထူးပါပဲ ဆရာ”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဦးအောင်မြတ်တစ်ယောက် မြန် သွားပါတော့သည်။

- “တနင်္လာနေ့ နံနက် (၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀) နာရီ
- ၂ - တနင်္လာ(ကြံ) တိုင်ထိပ်
- ၆
- ၃ - တနင်္လာ၏အညွနံ (စဉ်)
- ၅ - ကြာသပတေးအခါ
- ၁ - တနင်္လာ၏အမြစ်နံ (အိုး)
- ၄
- ၀

မည်သည့်နေ့သားသမီးမဆို ကြံဓာတ်ယကြာကို ခြံ တို့၏ အိမ်ဘုရားတွင် ကပ်လျှူပေးနိုင်ပါသည်။

ကပ်လျှူပေးသူတိုင်း စိတ်အကြံပေါက်ပြီး အစိငှား မြောက်ကာ လိုရာဆန္ဒများ အမြန်ပြည့်ဝလာကြပါလိမ့်မည်။

အောင်ကြည်သန်း (မောင်တော်)





၂၈၂

ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ) ပြောသမျှနားထောင်ဖို့ ဒီလို့လုပ်ကြစို့

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် ဗေဒင်ဆိုင်ခန်း ဖွင့်ထားသော သက်သာပန်းတောင်းရွှေရင်အေး စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ထားကိုးကွယ်လျက်ရှိသော ကျုံစုရွာ မင်္ဂလာကန်တော်အနီး အိမ်သို့ ဖုန်းရုံးတွင် အလုပ်လုပ်သော၊ အပျိုကြီးလည်းဖြစ်သော၊ တစ်နှစ်တစ်ခါလည်း ဗေဒင်တွက်လေ့ရှိသော၊ လွန်စွာလည်း ဆရာအား ရင်းနှီးခင်မင်လှသော နှင်းနှင်းဝေ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဆရာ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါသဗျာ၊ အင်း ညည်းကိစ္စပေါ်လာပြန်ပြီလားပြော”

“ဪ- ဆရာရယ်၊ အကြောင်းကိစ္စရှိမှပဲ လာရမှာလား၊ ဆရာ့ကို ကန်တော့ဖို့ ရှမ်းပြည်က လက်ဖက်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ ပခုက္ကူဘက်က ပဲဆီနဲ့ နှမ်းဆီပါလာလို့ လာကန်တော့ရင်းပေါ့ ဆရာရယ်”

“အေး ကောင်းဟ၊ ဆရာတလည်း လက်ဖက်ကခပ်ကြိုက်ကြိုက်ဆိုတော့ စားရဦးတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား၊

ဒါထက် အခုညည်းစကားမှာ ဆရာ့ကိုလည်း ကန်တော့ရင်းဆိုတဲ့ စကားစပါတယ်၊ ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပါလာသေးတယ်ဆိုပါတော့”

“အဲဟဲဟဲ - ဆရာကလည်း အတူပဲနော်၊ ကျွန်မရှမ်းပြည်ရောက်တော့ ဟိုက သူငယ်ချင်းတွေကပြောတယ်၊ ဟဲ့- နှင်းနှင်းဝေ နင့်ဆရာက စာရေးဆရာလားတဲ့၊ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေ ထုတ်ပြတယ်၊ အဲဒီမယ်မဂ္ဂဇင်းတစ် အုပ်ယူပြီး ကျွန်မက မာတိကာကို ပြရတယ်၊ ဟဲ့ ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)ဆိုတာ ငါ့ဆရာပဲလို့ ထောက်ပြရတာ။

အဲဒါပြောတော့ ပုတီးစိပ်တွေ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အကြောင်းတွေ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖတ်ရပါတယ်တဲ့၊ အခု ကျွန်မကို မှာလိုက်တဲ့ ကိစ္စလေး ဆရာ့ကို အကူအညီတောင်းလိုက်လို့ အဲဒါလာတာပါ ဆရာ”

“အင်း ပြောပါဦး၊ ဘာများအကူအညီတောင်းတာ တုန်းဟ”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုဆရာ သူလုပ်ငန်းအတွက် မိသားစုထဲမှာ
ဩဇာတိက္ကမ ရှိချင်တယ်။ အဲဒီ ပြောသမျှ ဆိုသမျှအောင်
မြင်တဲ့ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက်မျိုး ဆရာဆီက တောင်းခံအကူ
အညီယူခဲ့ပါတဲ့ ဆရာ၊ အဲဒါ ဆရာ ဘယ်လိုပေးလို့ရမလဲ
ဆရာ”

“အေး- နှင်းနှင်းဝေ ညည်းလည်း ငါသင်ပေးဖူးပါ
တယ်။ မေ့နေလို့ဖြစ်မယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို နိုင်ဖို့ ဩဇာ
ရှိဖို့ လုပ်ရတဲ့ အင်္ဂါဒီဟာနည်းပညာတွေရှိတာပေါ့ဟဲ့။ နိုင်ငံြား
ညွှန်ရှိအောင်လိုတိမူ (ဥ. မိ. သာ. အံ) လေးတန် အကွရာ
ဥမှာ နေ့ယူ၊ မိမူ အခါ၊ သာမှာ စေပါ။ အရပ်ထား၍၊ အံကား
သစ်နံ၊ ယူရပြန်၍၊ အမှန်မယွင်း၊ လုပ်လေသွင်းကီ၊ နိုင်ခြင်း
ကေန်၊ ဖြစ်ကြောင်းမှန်သည်၊ ဇာတ်နံအရ ပဉ္စဆတည်းလို့
ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ကြီးခင်ကြီးဖျော်က မိန့်မှာခဲ့သများ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါဦး ဆရာရဲ့”

“အေး- ရှင်းရမှာပေါ့။ လက်မှာ ‘ဥ. မိ. သာ. အံ’
ဆိုတဲ့ အကွရာလေးလုံးကို အရင်ရှင်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မှတ်ရမယ်”

“ဥ-အရ တနင်္ဂနွေသားသမီး တစ်ဦးဦးအပေါ် နိုင်လို
တယ်။ ဩဇာရှိလိုတယ်ဆိုရင် ဥမှာနေ့ကိုယူလို့ ပထမစကား
အရ တနင်္ဂနွေကို ဆိုတယ်လို့ မှတ်ဟ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“မိ-မူအခါ အဲဒီနေ့ (တနင်္ဂနွေနေ့) ကြာသာပတေး
အခါကို ဆိုလိုတယ်။ နောက် သာမှာ စေပါ ဆိုတဲ့စာအုတ်
တနင်္ဂနွေသားရဲ့ သားသမီးရဲ့ ဆပွတ်နံဟာ သောကြာဖြစ်တဲ့
အတွက် အဲဒီသောကြာသားသမီး တစ်ဦးဦးကို ဆိုလိုတယ်”

ပြီးတော့ အံကားသစ်နံ လို့ဆိုမဟုတ်လား။ တနင်္ဂနွေ
နံသင့် အုန်းပင်၊ အင်ပင်ကို ယူရမယ်။ နံတူ အုန်းပင် အင်ပင်
ကိုယူဆောင်ပြီး မိမိတို့ ခြံဥပစာအတွင်း သင့်လျော်မယ့်
နေရာမှာ စိုက်စေရမယ်တဲ့”

“စိုက်ရမယ့် နေရာကကော ဆရာ”

“အဲဒါ ပြီးတော့ပြမယ်။ အဲ အဲဒီလို စိုက်လိုက်တယ်ဆို
ရင် သူ့အပေါ်မှာ ဩဇာရှိပြီး နိုင်လာနိုင်တယ်လို့ဆိုတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ မှတ်ထားပါမယ်”

“ဥပမာ တနင်္ဂနွေသားသမီးအပေါ်မှာ ဩဇာအာဏာ
တည်လိုတယ်ဆိုရင် တနင်္ဂနွေနေ့ ကြာသာပတေးအခါမှာ
သောကြာသားသမီးကို စေခိုင်းပြီး မြောက်အရပ်မှာရှိတဲ့
အုန်းပင် အင်ပင်တွေကို တနင်္ဂနွေသားသမီး မည်သူ့အပေါ်

ငါနိုင်စေ၊ ဩဇာရှိစေဆိုပြီး ခုတ်မြတ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခုက
မိမိဥပမာအတွင်း တစ်နေရာမှာ စိုက်ပျိုးခိုင်းထားမယ်ဆိုရင်
အမှန်တကယ် တနင်္ဂနွေသားသမီးအပေါ် နိုင်မယ် ဩဇာ
လည်း ရှိမယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါတယ်ဆရာ”

“ပိုရှင်းအောင် အင်္ဂါဒီဟာတိုင်နဲ့ပြတာကြည့်”

၂
၆
၃
၅
၁
၄
၀

သောကြာတစ်ဦးဦးကို မြောက်အရပ်သို့ခိုင်း

ကြာသာပတေးအခါ

တနင်္ဂနွေနေ့ အုန်းပင်၊ အင်ပင်၊

“မြင်လားနှင်းနှင်းဝေ”

“မြင်ပါတယ်ဆရာ”

“နောက်တစ်ခုသွား။ တနင်္ဂနွေသားသမီး တစ်ဦးဦး
အပေါ် ဩဇာအာဏာတည်လိုပါလျှင် တနင်္ဂနွေနေ့ ၆ ကြာ
အခါ စနေသားသမီးတစ်ဦးဦးကို စေလွှတ်ပြီး အနောက်
တောင်တောင့်အရပ် (စနေထောင့်)ကျည်းပင်၊ ကံ့ကော်ပင်
ကျွန်းပင်ကို အထက်ကနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်စီမံပါလို့ ဆို
တယ်”

၃
၀
၄
၆
၂
၅
၁

စနေထောင့်သို့ စနေသားကို စေလွှတ်ခိုင်း

သောကြာအခါတွင်

တနင်္ဂနွေနေ့၊ ကျွန်းပင်၊ ကံ့ကော်ပင်။

“နေ့နဲ့ အခါယူပုံ မှတ်ထားရမှာနော် ဆရာ”

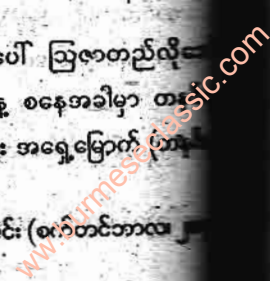
“ဟုတ်တယ်။ အနေကြီးတဲ့ အယူအဆမြင်ကွင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ လွယ်မလို့လို့နဲ့ ပညာပါတယ်
ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်။ ကဲ- နောက်တစ်ခုကြည့်ကြဦးစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အင်္ဂါသားသမီးတို့အပေါ် ဩဇာတည်လို
အာဏာတည်လိုသော် အင်္ဂါနေ့ စနေအခါမှာ တနင်္ဂနွေ
သားသမီးတစ်ဦးဦးကို စေခိုင်းပြီး အရှေ့မြောက် ပုသိန်



ထောင့်ရှိ) ညောင်ပင်၊ စစ်ပင်၊ ဆီးပင်တစ်ခုခုကို အထက်က ပုံစံအတိုင်း ပြုလုပ်ရမယ်”

- ၄ တနင်္ဂနွေ သားသမီးတစ်ဦးဦးကို တနင်္ဂနွေထောင့်
- ၁ စေခိုင်း
- ၀ စနေအခါ
- ၃ အင်္ဂါနေ့၊ ညောင်ပင်၊ ဆီးပင်၊ စစ်ပင်
- ၆
- ၂ “မြင်ပြီ ဆရာရေ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခုသွားမယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့ အပေါ်မှာ ဩဇာအာဏာတည်လိုလျှင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့-တနင်္ဂနွေ အခါမှာ တနင်္ဂနွေသားသမီးကို စေလွှတ်ပြီး အရှေ့ဘက်ရှိ လိန်ပင်၊ ဝါပင်ကို ဧည့်နည်းအတိုင်း ပြုလုပ်စီမံလျက် ဆောင်ရွက်ရမယ်”

- ၅ တနင်္ဂနွေသားသမီးအရှေ့အရပ်စေခိုင်း
- ၂
- ၆ တနင်္ဂနွေအခါ
- ၁ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ လိန်ပင်၊ ရှောက်ပင်၊ ဝါပင်
- ၄
- ၀
- ၃

“နောက် ကြာသပတေးသားသမီးတို့ရဲ့ အပေါ်မှာ ဩဇာအာဏာ တည်လိုတယ်ဆိုရင် ကြာသပတေးနေ့မှာ တနင်္ဂနွေအခါမှာ အင်္ဂါသားသမီးတစ်ဦးဦးကို စေခိုင်းပြီး အရှေ့တောင်အရပ်ရှိ ပေါက်ပင်၊ ယျဉ်းမပင်၊ ပေါက်ပန်းဖြူပင်တို့ကို အထက်ပါနည်းစနစ်အတိုင်း ပြုလုပ်စီမံရမယ်”

- ၆ အင်္ဂါအရပ်(အရှေ့တောင်)သို့ အင်္ဂါသားသမီးစေခိုင်း
- ၃
- ၀ တနင်္ဂနွေအခါ
- ၂ ကြာသပတေးနေ့၊ ယျဉ်းမ၊ ပေါက်ပင်၊ ပေါက်ပန်းဖြူပင်
- ၅
- ၁
- ၄ “မြင်တယ်ဆရာ”

“ကဲ- နောက် သောကြာကိုပြောကြည့်ပါဦးတဲ့ နှင်းနှင်းစေ”
“ဟုတ်ကဲ့၊ သောကြာသားသမီးတို့အပေါ် ဩဇာအာဏာ ရှိလိုတယ်ဆိုရင် သောကြာနေ့ အင်္ဂါအခါမှာ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတစ်ဦးဦးကိုစေခိုင်း တောင်အရပ်မှာရှိတဲ့ သီးပင်၊

သံသတ်ပင်၊ သီဟိုဠ်ပင်တို့ကို အထက်ပါနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်စီမံခြင်း ပြုရပါမယ်”

- “ကဲ- အင်္ဂါဇွာနဲ့ပြုစမ်းပါဦး”
- “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”
- ၀
- ၄ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး၊ တောင်အရပ်ကိုခိုင်းစေ
- ၁
- ၃ အင်္ဂါအခါ
- ၆ သောကြာနေ့၊ သီဟိုဠ်၊ သီး၊ သံသတ်
- ၂
- ၅

“မှန်ပါတယ်၊ နောက်ဆုံးက စနေသားသမီးတို့အပေါ်မှာ ဩဇာအာဏာ တည်လိုပါတယ်ဆိုရင် စနေနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးအခါမှာ ကြာသပတေး သားသမီးတစ်ဦးဦးကို စေခိုင်း၍ အနောက်ဘက်ရှိ ထိန်ပင်၊ ထန်းပင်၊ ဓနိပင်၊ နွယ်နီပင်တို့ကို ခုတ်ထွင်သတ်ဖြတ်၍ စနေသားသမီး မည်သူ့အပေါ်မှာ ငါက နိုင်ပါစေဆို၍ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ မိမိ ဥပစာတစ်နေရာတွင် စိုက်ပျိုးခင်းထားပါက မိမိဩဇာအာဏာ အမှန်ရှိလိမ့်မည် လှိုမှားဖို့ မရှိပါ”

- ၁ ကြာသပတေးသားသမီး၊ အနောက်အရပ်စေ
- ၅
- ၂
- ၄ ဗုဒ္ဓဟူးအခါ
- ၀ စနေနေ့၊ ထိန်၊ ထန်း၊ ဓနိ၊ နွယ်နီ
- ၃
- ၆

“ကဲ- မြင်ရဲ့မဟုတ်လား နှင်းနှင်းဝေရေ”
“မြင်ပါပြီဆရာ၊ ရှင်းပါတယ်”
“အဲဒါတော့ နိုင်ငြားညက်ရှိအောင်လိုတိမ့် ဥ. မိ. သာ. အံ့ လေးတန်အတွက် အတွက်လို့ဆိုပြီး တနင်္ဂနွေသားသမီးကို အခြေခံလို့ ဒါဖော်ပြတာပဲ၊ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေအတွက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့ ထင်ရှားမြင်သာထင်သာ ရှိအောင်ယောနဲ့ ဖော်ပြရရင် မကောင်းဘူးလား နှင်းနှင်းဝေ”
“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ တပည့် ရေးပါမယ် ဆရာက ပြပါ၊ ဒါမှ ဆရာစာဖတ်ပရိသတ်တွေ အတွက်လည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”
“အေး စာမူတစ်ခုအနေနဲ့ ပြုစုသွားတာပေါ့နော်”

၇ ရက်သားသမီးများ၏နေ့	၁-နေ့နေ့ ဥ	၂-လာနေ့ ကေ	၃-ဂါဇနေ့ စ	၄-ဟူးနေ့ ဝ	၅-တေးနေ့ ပ	၆-ကြာနေ့ ဆ	၇-နေ့နေ့ တာ
၎င်းတို့ဆိုင်ရာပစ္စည်းပတ်အခါများ	ကြာသပတေးနံ မိ	၆ သံ	၀ ခ	၁ ဩ	၂ ကာ	၃ စွာ	၄ လီ
၎င်းတို့ဆိုင်ရာ ဆပွတ်အခါများ	သောကြာနံ သာ	၀ နံ	၁ အ	၂ ကော	၃ စ	၄ ဝါ	၅ ဝ
ဆိုင်ရာနံသင့်ဂဏန်းများ	၁နေ့နံ အံ	၂ ခ	၃ ညော	၄ လ	၅ မိ	၆ သိ	၀ တ္တာ
ဆိုင်ရာနံသင့်အပင်များ	အုန်းပင်	ကျည်းပင်	စစ်ပင်	လိန်ပင်	ပျဉ်းမ	သိတိုင့်	ထိန်ပင်

“ကဲ- ရှေးပြီဆရာ လက်ာ”
 (၁) ဥ. မိ. သာ. အံ (၂) ကေ. သံ. န. ခ (၃) စ. ဒ.
 အ. ညော (၄) ဝ. ဩ. ကော. လ (၅) ပ. ကာ. စ. မိ
 (၆) သ စွ ဝါ. သိ (၇) တာ. လီ. ပ. တ္တာ - ဤခြင်းရာသည်
 ယတြာပြုရာ အောင်ကြောင်းတည်း။
 “ဟုတ်ပြီ ဇယား ဆရာ ခြမယ် ကြည့်”
 “ကဲ ဒါအပြည့်အစုံဇယားပဲ၊ အလှေအကျင့်ရအောင်
 အထပ်ထပ် လေ့လာမှတ်သားဖို့ လိုတယ်”

“ပေါက်ပါဏယ် ဆရာ၊ ကဲ ဆရာလည်းနားပါဦး၊ သမီး
 လည်း အားလုံးရေးပြီးပြီ၊ မှတ်ပြီးပြီ ပြန်ပါဦးမယ်ရှင်”
 “ကောင်းပါပြီဗျာ”
 ရှေးမှတ်ထားသော စာအုပ်အား လက်မှာကိုင်၍ ပြန်
 သွားသော တပည့်နှင့်နှင်းဝေအားကြည့်လျက် “အင်း ဘယ်
 သူ့ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဘာတွေလုပ်ဦးမလဲ” ဟု တွေးရင်း
 ရှေးလက်စ စာမူအား သက်လက်ရေးသားရန် ပြင်ဆင်ရလေ
 တော့သည်။
ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)



သင် ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်သင့်တာ ကိုက်ညီပြီလား

လှိုင်သာယာမြို့၊ မြို့ ဦးစေတီတော်၊ ပထမဦးဆုံး ဗေဒင်ဆရာကြီး

စာရေးဆရာ ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)

လက္ခဏာ၊ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ၊ ဗေဒင်ပညာ၊ ဓာတ်ဆင်၊ ဓာတ်ရိုက်၊
နာမည်ပေး၊ အခါပေး

တြိဂဏ္ဍဓာတာ အထူးဖွဲ့သည်

- အိမ်ထောင်ရေးစုတွဲ တွေ့နေသလား
- စီးပွားရေးတွေ အခက်တွေ့နေသလား
- ကျန်းမာရေး ညံ့နေသလား
- အိမ်၊ မြို့၊ မြေ၊ တိုက်ခန်း ရောင်းမထွက်ဘူးလား
- ဆုမဲနံပါတ်သေးသေး ရချင်သလား
- အိမ်က အမျိုးသား ခြေလှမ်းမှားနေပြီလား
- အမျိုးသမီးကတော့ ပုံမှန်တုတ်သလား
- သားသမီးတွေ ပြောစကားနားထောင်ချင်သလား
- နိုင်ငံခြားခရီးကို စွဲ မြန်ချင်သလား
- ကြွေးတွေတောင်းမရလို့ စိတ်ညစ်နေသလား
- အတိုက်အခံတွေ ပေါ်နေပြီလား
- အလုပ်မရသေးလို့ စိတ်ညစ်နေသလား
- ရှေးရောင်း ကောင်းချင်သလား...

[ဒါတွေ သက်နေသမျှ လွယ်ဖို့၊ ပိုက်နေသမျှ ပွင့်ဖို့၊ နိုင်နေသမျှ တွေ့ မြင်ဖို့ သင် အပြန် ဆရာနဲ့သွေးနွေးဖို့ အချိန်တန်ပြီ]

ယောခန်းတည်နေရာ ➡ ရွှေရင်အေးစေတီတော်ရှိရာ ကျစ်ကျေးရွာ၊ နတ်စင်လမ်း၊ မင်္ဂလာကန်တော်အနီး
 ရွှေလင်ပန်းတော့ရွာအုပ်စု၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

လမ်းညွှန် ➡ ၄၃၊ ၈၆၊ ၉၆ (၁)၊ ၁၂၅၊ ၁၂၈၊ ၁၂၉ (အထူး)၊ ရိုးကြီး-ရိုးလေး ကားများပါ
 'ကျောင်းလမ်းမှတ်တိုင်' ဆင်းပါ။ ငွေကံကော်အထည်ချုပ်စက်ရုံ ဘေးလမ်း။

တောပြောချိန် ➡ နံနက် (၆) နာရီမှ ညနေ (၆) နာရီ အထိ ။ ဖုန်း - ၀၉-၃၁၅၇၂၄၅၉

ရောင်းထွက်ဖို့ဆိုရင်

ဆရာအောင်ကျော်ခိုင်
(ရွှေစေတီ)



ဗန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ရန် (၃) ရက်အလို လွိုင်သာယာမြို့ဦးစေတီတော် မြောက်ဘက်မုခ် သူတော်စင်များနန်းအနီး ကျွန်ုပ်ပေဗင်ဆိုင်ခန်းသို့ ရွှေရင်အေးဈေးမှ ဈေးသည် (မုန်ဟင်းခါး အထည်ချုပ်ပြီး အဝတ်များလည်းရောင်းသူ) ဖြစ်သော မဖြူတစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်၍ လာလေတော့သည်။

“ဆရာ၊ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ မဖြူကော ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ကောင်းရဲ့လား၊ အခုရက်က တန်ဆောင်တိုင်ပွဲက ဖတ်နေပြီဆိုတော့ နှစ်တိုင်းလို မုန့်ပုံးတွေ ရောင်းသေးလား”

“အာ ဒီကိစ္စလာတာပဲ ဆရာ၊ သူများတွေက အဲဒီမှာ သီတင်းကျွတ် ကတည်းက စပြီး အထိုင်ချ ရောင်းကြတာပဲတော့၊ တချို့ဆိုင်တွေ ကုန်သလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ။

အိမ်မှာက နေ့စဉ် မုန့်ဟင်းခါးကလည်း အရောင်းထွက်နေလို့ အဲဒါ ဒီလေးငါးရက်လောက်မှ ထပြီး ရောင်းမယ်၊ ရောင်းမယ်ဆိုပြီး မုန့်တွေဝယ်ချထားတာ သုံးသိန်းကျော်ဖိုးလောက်ရှိတယ်ဆရာ၊ လပြည့်ဖို့ (၃)ရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ မုန့်တွေက အရာသိပ်မပွင်းသေးဘူး၊ သွေးတွေတောင် တိုးတယ် ဆရာ၊ တပည့်ကို ကူညီပါဦး”

မဖြူမှာ စကားအရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရသောကြောင့် မောသွားသည်ထင်၊ ချပေးထားသော ရေခွေး လက်ဖက်ခြောက်ကျနေပြီဖြစ်သော ဓာတ်ဘူးအား ငှဲ့၍ သောက်လေတော့သည်။ ရေခွေးက လွန်စွာမပူလှသောကြောင့် သောက်၍ အဆင်ပြေပုံရသည်။

“မုန့်က ဘယ်လိုဖိုးတွေ ဝယ်ရောင်းတာလဲ”

“ပုံးနဲ့ ဘူးနဲ့ အမျိုးအစား အမျိုးမျိုးဆရာ၊ တစ်ယောင်တန်ကနေ လေးထောင်ကျော်တန်လောက် သံပုံး စက္ကူကတ္တူပုံး မျိုးစုံပေါ့ ဆရာ”

ရောင်းထွက်ဖို့ဆိုရင်

ဆရာအောင်ကျော်ခိုင်
(ရွှေစေတီ)



ဇာန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ရက် (၃) ရက်အလို လှိုင်သာ ယာမြို့ဦးစေတီတော် မြောက်ဘက်မုခ် သူတော်စင်များနန်း အနီး ကျွန်ုပ်ပေဒင်ဆိုင်ခန်းသို့ ရွှေရင်အေးဈေးမှ ဈေးသည် (မုန်ဟင်းခါး အထည်ချုပ်ပြီး အဝတ်များလည်းရောင်းသူ) ဖြစ်သော မဖြူတစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်၍ လာလေတော့သည်။

“ဆရာ၊ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ မဖြူကော ဈေးရောင်းဈေးဝယ် ကောင်းရဲ့လား၊ အခုရက်က တန်ဆောင်တိုင်ပွဲက ကပ်နေပြီ ဆိုတော့ နှစ်တိုင်းလို မုန့်ပုံးတွေ ရောင်းသေးလား”

“အာ ဒီကိစ္စလာတာပဲ ဆရာ၊ သူများတွေက အဲဒီမှာ သီတင်းကျွတ် ကတည်းက စပြီး အထိုင်ချ ရောင်းကြတာ သိတော့ တချို့ဆိုင်တွေ ကုန်သလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ။

အိမ်မှာက နေ့စဉ် မုန့်ဟင်းခါးကလည်း အရောင်းထွက်နေလို့ အဲဒါ ဒီလေးငါးရက်လောက်မှ ထပြီး ရောင်းမယ်၊ ရောင်းမယ် ဆိုပြီး မုန့်တွေဝယ်ချထားတာ သုံးသိန်းကျော်ဖိုးလောက်ရှိ တယ်ဆရာ၊ လပြည့်ဖို့ (၃)ရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ မုန့်တွေက အရာသီပဲမယွင်းသေးဘူး၊ သွေးတွေတောင် တိုးတယ် ဆရာ၊ တပည့်ကို ကူညီပါဦး”

မဖြူမှာ စကားအရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရသောကြောင့် မောသွားသည်ထင်၊ ချပေးထားသော ရေခန်း လက်ဖက် ခြောက်ကျနေပြီဖြစ်သော ဓာတ်ဘူးအား ငဲ့၍ သောက်လေ တော့သည်။ ရေခန်းက လွန်စွာမပူလှသောကြောင့် သောက် ၍ အဆင်ပြေပုံရသည်။

“မုန့်က ဘယ်လိုမျိုးတွေ ဝယ်ရောင်းတာလဲ”

“ပုံးနဲ့ ဘူးနဲ့ အမျိုးအစား အမျိုးမျိုးဆရာ၊ တစ်ထောင် တန်ကနေ လေးထောင်ကျော်တန်လောက် သုံးပုံး စက္ကူကတ္တူ ပုံး မျိုးစုံပေါ့ ဆရာ”

“က- စိတ်မပူပါနဲ့တော့၊ ဟောဒီစာရွက်မှာ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက်နည်း၊ အဲ- မုန့်တွေ ဝေါခနဲ ရောင်းကုန်သွားအောင် လုပ်ရမယ့်နည်းတွေ သေသေချာချာ ရေးထားတယ်၊ တစ်သေမတိမ်း ပြုလုပ်ပေတော့ လပြည့်ကျော် ပြန်လာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ဒါဆို တပည့်ပြန်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဗျာ”



တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၃)ရက်နေ့၏ နေ့လယ်ပိုင်း ဗေဒင်မေးများ ပါးချိန် မဖြူတစ်ယောက် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံးတွင် မုန့်ပုံးနှင့် ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များအား စာရေးသူစားပွဲပေါ်တင်၍ တန်တော့လေတော့၏။

“ဆရာ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ဆရာပညာကိုလည်း အံ့ဩမိကြတယ်၊ တစ်အိမ်သားလုံး မုန့်အပုံကြီးကြည့်ပြီး ရင်ထိတ်နေကြပြီ ဆရာ၊ မနက်ဖြန်လို လပြည့်မယ်ဆိုတော့ ကန်တော့စရာ ဂိတ်ဆုံးနေပြီ၊ လာဝယ်ဖို့ လာဘ်သိပ်မမြင်ဘူးလေ၊ ဆရာပြောတဲ့ အရွက်အညွန့်ကလည်း နိုးလေးရွာ သွားခဲ့ရတယ်၊ ဒီမှာ မရှိဘူး၊ လပြည့်နေ့ မနက်စောစောကျတော့ စိတ်ပူတာ ငယ်ထိပ်ရောက်နေပြီ၊ အဲဒါနဲ့ လူကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ရှိတ်၊ ကလေးတွေလည်း ရိုက်ပြီး တင်ထားတာနဲ့ တဖွဲ့ဖွဲ့ လာလာဝယ်လိုက်ကြတာ ဆရာရယ်၊ ဆရာကို ပြချင်လိုက်တာ”

“အဲဒါနဲ့ ဆက်ပြော”

“အဲဒါနဲ့ ၁၂ နာရီ ၁ နာရီလောက်လည်း ရောက်ရော အားလုံးကုန်ရော”

“ဟာ- အဆင်ပြေသွားတာပေါ့နော်”

“အာ- အဲဒီတော့မှ အလုံးကြီးကျသွားတော့တာ ဆရာရေ၊ ငလေးသိန်းနီးပါးဖိုး ရင်းထားရတာ ငါးသိန်းကျော်ကျော် လောက်ရတယ်၊ ဆရာ ဝမ်းသာလို့ လာကန်တော့တာ”

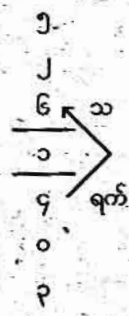
မဖြူ ကန်တော့သွားသော ဘီစကစ် သံပုန်းတစ်ဘူး၊ မြကြာဖြူ ပုဆိုးတစ်ထည်၊ ဖယောင်းတိုင် (၃)ထုပ်၊ မျက်နှာသုတ် ပဝါတစ်ထည်၊ သွားတိုက်တံ၊ ဆစ်ဂနယ်သွားတိုက်ဆေးဘူး၊ အမွှေးတိုင်ထုပ် တစ်ပါကင်၊ စူပါကော်ဖီမစ် ပါကင်တစ်ထုပ်တို့အား ဝေဝေဆာဆာ လှူဒါန်း၍ ပြန်သွားလေတော့သည်။



ဤတွင် မဖြူ၏ မုန့်ပုံးများ အဆောတလျင် ရောင်းကုန်သွားရန်အတွက် ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက်ပုံအား စာရွာသူများ ဗဟုသုတ အသုံးချနိုင်ရန် ခုနစ်နေ့နဲ့ ပစ္စည်းများအား အလျင်အမြန် မဖြစ်မနေ ထွက်သွားစေသော နာမ်ညွှပ် အစီအရင်အား ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆက်လက် လေ့လာမှတ်သားနိုင်ရန် ရှင်းလင်းစွာ ပြဆိုပါမည်။

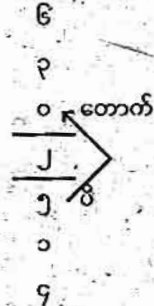
၁- တနင်္ဂနွေနံ- အုတ်၊ ၂၊ အိမ် စသည်လိုရာဇေးရ အမြန် ရောင်းထွက်စေလိုသော် -

တနင်္ဂနွေတိုင်၏ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်နံတွဲသော အညွန့် (သရက်)ညွန့်ဖြင့် (၁၀)ချက်ထွက်ရန် ဆုတောင်း



၂- တနင်္လာနံ- ကွမ်း၊ ကြာ ကြက် စသည်လိုရာဇေးရ အမြန် ရောင်းထွက်စေလိုသော် -

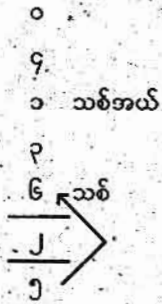
တနင်္လာတိုင်၏ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်အားတွဲသော (ပိတောက်)ညွန့်ဖြင့် (၁၂)ချက်ရိုက်၍ အမြန်ရောင်းထွက်စေရန် ဆုတောင်းရပါမည်။



၃ - အင်္ဂါနံ- ဆန်၊ ဆေး၊ စက်၊ စာစောင် စသည် အမြန်ရောင်း ထွက်လိုသော် -

အင်္ဂါအခါတိုင်၏ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်ထိုတွဲသော (သစ်အယ်)ညွန့်အသားဖြင့် (၇)ချက်ရိုက်၍ အမြန်ရောင်းထွက်ရန် ဆုတောင်းဆန္ဒပြုရပါမည်။





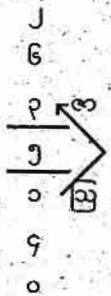
၄ - ဗုဒ္ဓဟူးနံ- ရွှေ၊ လှေ၊ လှည်း စသည် အမြန် ရောင်းထွက်လိုသော် -

ဗုဒ္ဓဟူးအခါတိုင်၏ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်တို့တွင်သာ (ဒါန်းကြီး)အညွန့်ဖြင့် (၉)ချက်ရိုက်၍ အမြန်ရောင်းထွက်ရန် ဆုတောင်းဆန္ဒပြုရပါမည်။ ပြီးရင် အညွန့်အား ကုန်ပစ္စည်း ပေါ် တင်ထားပါ။



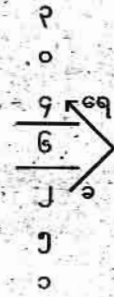
၅ - ကြာသပတေးနံ- မြေ၊ မြင်း၊ မုန့်ပဲ ပြောင်းစသည် အမြန်ရောင်းထွက်လိုသော် -

ကြာသပတေးအခါတိုင်၏ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်နံတွင်သာ (ဩဇာ)ညွန့်ဖြင့် (၄)ချက်ရိုက်၍ အမြန်ရောင်းထွက်ရန် ဆုတောင်းပြီး ထိုမုန့်များပေါ် တင်ထား။



၆ - သောကြာနံ- သံ၊ သစ်၊ သွပ် စသည် အမြန် ရောင်းထွက်လိုသော် -

သောကြာအခါတိုင်၏ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်တို့တွင်သာ အောက်အခက် (ခရေ)ညွန့်ဖြင့် (၆)ချက်ရိုက်၍ အမြန်ရောင်း ထွက်ရန် လေးလေးနက်နက်ပြောပြီး ပစ္စည်းပေါ်တင်ထားပါ။



၇ - စနေနံ- ထိမ်း၊ ဓား၊ ဖိနပ်၊ အထည် စသည် အမြန်ရောင်းထွက်လိုသော် -

စနေအခါတိုင်၏ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်ပြိုဟ်တွင်သာ အညွန့် (စိန်ပန်း)အား (၈)ချက် ရိုက်၍ အမြန်ရောင်းထွက်ရန် လေးလေးနက်နက်ပြော၍ တင်ထားပါ။



အထက်ပါ ဓာတ်ဆင်တော်ရိုက်နည်းများမှာ အင်္ဂ ဝိဇ္ဇာကျမ်းလာ နာမ်ညွှတ်အစီအရင်များ ဖြစ်၍ မည်မျှကတ်သီး ကတ်သတ်ဖြစ်နေသော ပစ္စည်းများဖြစ်စေ အမြန်ရောင်းထွက် စေနိုင်ကြောင်း လက်တွေ့ အခြေခံများအား အခြေခံ၍ အထက်၌ ပြဆိုခဲ့သော မဖြူ၏ မုန့်များ တစ်ရက်အတွင်း အလျင်အမြန် ကုန်သွားခြင်းက မျက်မြင်အတွေ့အကြုံအရ အားရဖွယ် အားထားဖွယ် ပညာရပ်များဖြစ်သောကြောင့် စာဖတ်သူများအနေဖြင့် အဖူး၊ အညွန့်အား ဆွတ်ခူးစားနိုင် ကြပါစေရန် စေတနာရှေ့ထား ရေးသားရပါတော့သတည်း။

ဆရာအောင်ကျော်နိုင်(ရွှေစေတီ)



ဘာသာစုံ ယတြာချေပါ၊ ဓာတ်ဆင်ပါ

ချုတေသီဆရာငြိမ်း

ယတြာချေခြင်းကိစ္စ၊ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်ခြင်းကိစ္စ တို့၌ အခါတို့သည် အရေးကြီး၏။ အခါပေါင်း (၂၆)မျိုးရှိ၏။

၎င်းတို့မှာ -

(၁) မိတ်အခါ (၂) ရန်အခါ (၃) ဥဒါသိန်အခါ (၄) တေဇောအခါ (အန္တောအခါ) (၅) အာပေါအခါ (ဝံသေအခါ) (၆) ဝါယောအခါ (စရေအခါ) (၇) ပထဝီအခါ (ဂဗ္ဘေအခါ) (၈) ပရိဝါရအခါ (၉) အာယုအခါ (၁၀) နာဂရအခါ (၁၁) သုဒ္ဓိအခါ (၁၂) ဂဟပတိအခါ (၁၃) တေဇအခါ (၁၄) ဌာနအခါ (၁၅) သီရိအခါ (၁၆) နဝင်းပေါ်သည့်အခါ (၁၇) အချာအခါ (၁၈) အညွန့်အခါ (၁၉) ဩရန်းအခါ (၂၀) ဣရန်းအခါ (၂၁) ပဉ္စပွတ်အခါ (၂၂) သပွတ်အခါ (၂၃) အမြစ်အခါ (၂၄) အဝင်နက္ခတ်အခါ (၂၅) အထွက်နက္ခတ်အခါ (၂၆) ခပါတ်နက္ခတ်အခါ တို့ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဆိုပါက မည်သည့်အခါ၌ မည်သို့သော အမှုကိစ္စများအတွက် ယတြာချေနိုင်သနည်း၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ်နိုင်ပါသနည်း၊ လိုရင်းတို့ရှင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ မိတ်အခါ

တစ်ဦးဦးကို ခင်မင်လို၍သော် လည်းကောင်း၊ မိမိရှိပစ္စည်းအား ရောင်းချလို၍သော် လည်းကောင်း၊ အခန့်မသင့်သည်ကို မြေလည်လိုပါလျှင်သော် လည်းကောင်း ယတြာချေရန်၊ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်ပြုလုပ်ရန် ရွေးချယ်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၂။ ရန်အခါ

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဒိုက်ရန်ဖြစ်ပွား စေလိုလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ သင့်တင့်အဆင်ပြေနေရာမှ မပြေမလည်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးချင်လျှင်သော် လည်းကောင်း လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ဥဒါသိန်အခါ

ဘာသိဘာသာ နေချင်လျှင်သော် လည်းကောင်း၊

အရောအနှော မရှိစေချင်လျှင်သော် လည်းကောင်း လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၄။ တေဇောအခါ (အန္တောအခါ)

တစ်ဖက်သားအား ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်ချင်သည့် ကိစ္စမျိုး၌ လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၅။ အာပေါအခါ (ဝံသေအခါ)

အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်စွာအောင်ဆိုသည့် ကိစ္စမျိုး၌ လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၆။ ဝါယောအခါ (စရေအခါ)

လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေရသည်များ အမြန်ဆုံး ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်ဖြစ်စေချင်သည့် ကိစ္စမျိုး၌ လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၇။ ပထဝီအခါ (ဂဗ္ဘေအခါ)

လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေရသည်များ အမြန်ဆုံး ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်ဖြစ်စေချင်သည့် ကိစ္စမျိုး၌ လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၈။ ပရိဝါရအခါ

တပည့်မွေးချင်လျှင်သော် လည်းကောင်း၊ အိမ်ဆောက်ချင်လျှင်သော် လည်းကောင်း လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၉။ အာယုအခါ

လာဘ်ရွှင်စေမည့် ဓာတ်သစ် ပင်စိုက်လိုသည့် စွမ်းအင်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်သည်။

၁၀။ နာဂရအခါ

အိမ်ပြင်လိုသည်ကိစ္စ၊ လမ်းပြင်လိုသည်ကိစ္စ၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်လိုသည်ကိစ္စများ၌ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်သည်။

၁၁။ ဘုမ္မိအခါ

တစ်ဖက်သားအား ဘေးဒုက္ခ အန္တရာယ်ဖြစ်စေလိုသည်ကိစ္စ၌ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၂။ ဂဝဟပတိအခါ

ပစ္စည်းဝယ်ရောင်းလုပ်သည်ကိစ္စများ၌ အချောင်ချင်ပါက ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၃။ တေဇအခါ

တိုက်ပွဲများ၌ အောင်မြင်စေလိုသည့် ကိစ္စများ၌ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၄။ ဌာနေအခါ

လက်ရှိနေရာ၌ တည်တံ့ခိုင်မြဲလိုပါက ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်သည်။

၁၅။ သီရိအခါ

ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည်အလုပ် လုပ်ချင်ပါက ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၆။ နဝင်းပေါ်အခါ

လူအများအပေါ်၌ ဩဇာညောင်းလိုပါက ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၇။ အချာအခါ

မည်သည့်အစီအရင်မျှ လုပ်၍ မကောင်းသည့်အချိန်၌ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၈။ အညွန့်အခါ

ရစရာရှိသည့်အရာများ ပြန်လည်ရရှိစေရေးအတွက် ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉။ ကြိရန်းအခါ

လျှို့ဝှက်ကိစ္စများ၊ အချစ်ရေးကိစ္စများအတွက် ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၂၀။ စတုရန်းအခါ

အပြိုင်အဆိုင် စကားပြောဆိုရမည့်ကိစ္စများ၌ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၂၁။ ပဉ္စဗွတ်အခါ

သူတစ်ပါးကိစ္စဖြစ်၍ မကူညီရမည့်ကိစ္စ၌ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၂၂။ ဆပွတ်အခါ

ဆေးမကုသည့်အချိန် ကိစ္စအတွက် ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၂၃။ အမြစ်အခါ

စီးပွားရေးအတွက် ကောင်းလိုသည့်ကိစ္စအတွက် ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၂၄။ အဝင်နက္ခတ်အခါ

ကာယသိဒ္ဓိနှင့်ပတ်သက်၍ အောင်မြင်လိုပါက ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

၂၅။ အထွတ်နက္ခတ်အခါ

အမှုအချင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ အနိုင်ရ အောင်မြင်လိုပါက ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

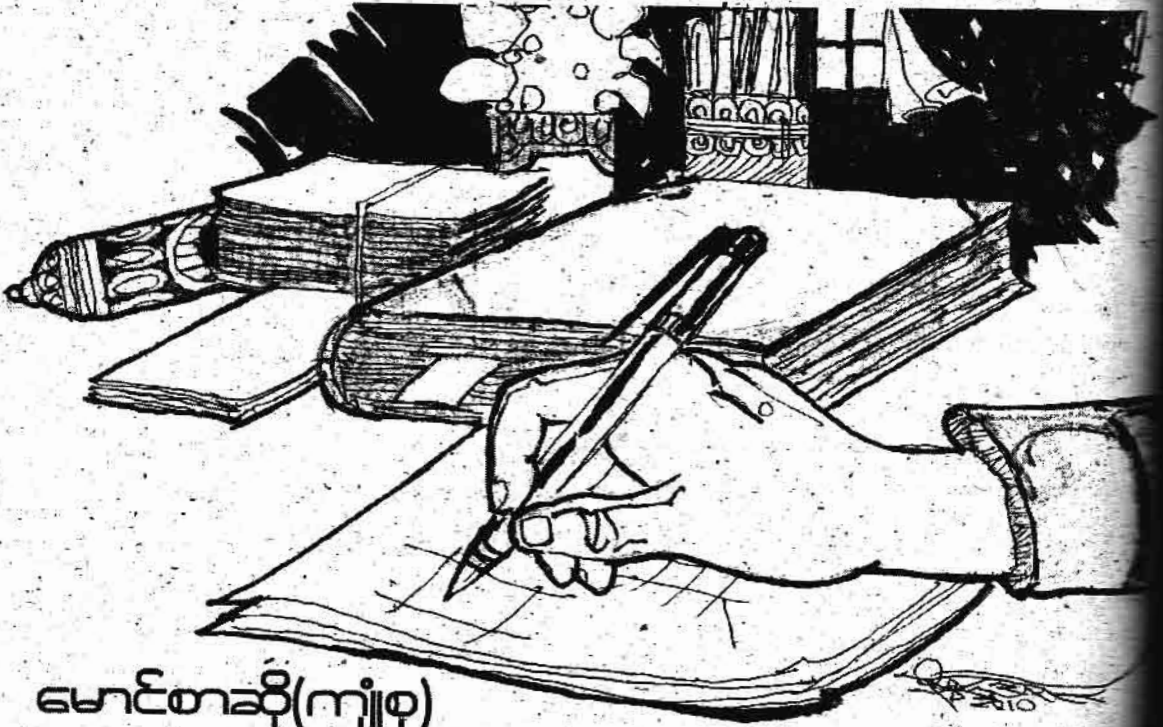
၂၆။ ခပါတ်နက္ခတ်အခါ

ကာယသိဒ္ဓိနှင့်ပတ်သက်၍ အောင်မြင်လိုပါက ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စ အကြောင်းခြင်းရာအပေါ် မူတည်လျက် အခါမှန်ကို ရွေးချယ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာ့ဇိုးရာ အသုံးချ အင်္ဂုဇာဗေဒပညာအပေါ် အခြေပြုရေးသားလိုက်ရပါသတည်း။

သုတေသီဆရာကြီး





မောင်စာဆို(ကျံစု)

အကြွေးတွေရဖို့ ဒီလိုလုပ်

လှိုင်သာယာမြို့၊ ရွှေလင်ပန်းအုပ်စု ကျံစုရွာ မင်္ဂလာ ကန်တော်ကြီးအနီး ပေခင်ဆိုင်ခန်းဖွင့်ထားသော ဆရာကြီး (ပေခင်ဆရာလည်းဖြစ်၊ စာရေးဆရာ ကြီးလည်း ဖြစ်သော) ဦးဆန်းဝင်း(အောင်မြေ)အိမ်သို့ လိုအပ်သော မှတ်သားစရာ ပါယူရှ် စာရေးသူ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဆရာ . . . ဆရာ”

“ဟာ စာရေးဆရာလေး၊ ကုန်ကြမ်းတွေလှည့်ရှာနေ သလားဟ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါ ကုန်ကြမ်းရှာလာတာ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကုန်ချောထုတ်ရအောင်လာတာ”

“ဘယ်မှာထုတ်မလို့လဲ အမောင် စာဆိုရ”

“ဆရာဆန်းဆီးမှာဗျာ”

“အင်း လုပ်တော့မယ်၊ မင်းကတော့ အင်္ဂါအခါဗျာ သောကြာက စတုရန်း၊ ကြာသပတေးက ကြိုရန်း အမြစ် ပြိုက်က တနင်္လာခိုက်နေပြီဟေ့၊ မင်းက ဘာသာရေးသမား သီးသန့်ဆိုတော့ တစ်ခုပဲ ဟောစရာရှိသကွ”

“ဟာ- လုပ်ပါဆရာ၊ ဆရာတပည့် ဒီတစ်ခါ အားတို တစ်ခုနဲ့လာတာပါ၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခလည်း တင်ပါ့မယ်၊ အိမ်နဲ့ ပါ ဆရာ”

“ငွေကြေး အခက်အခိုက်၊ အဲ- မင်းရစရာငွေကြေး တွေ မရဘူး၊ အကျပ်အတည်းဖြစ်နေချိန်မဲကွ”

“အောင်မယ်လေး ခေါင်ခနဲပါပဲ ဆရာ”

“ဘာလဲဟာ ခေါင်ခနဲ”

“မွန်တာ ဆရာရေ အခုအကြွေးတွေမရလို့ မိန်းမထ ရှင်ဆရာဆီကို မြန်မြန်သွားဆိုလို့ အဲဒါအကြွေးရအောင် ကြွေးရစေသော ယတြာလေးများ လုပ်ပေးပါဆရာ”

ထိုအခါ ဆရာကြီးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ခံ တွင် ယာပြီးသော ကွမ်းယာအား ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက် နေ၏။

“အေး၊ အကြွေးတောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် အမှန်တကယ် ငွေကြေးအခက်အခဲဖြစ် အကျဉ်းအကျပ် နေတဲ့သူတွေဆီက အကြွေးတော့ ရမှာမဟုတ်သေးဘူး”

“ဟာ-ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုဟာမျိုးမှလည်း ဆရာရယ်”

“အင်း ပေးနိုင်တဲ့ အင်အားပမာဏသတ္တိ ချိပါလျက် ကယ်နဲ့ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ မပေးချင်လို့ ပေးနေတဲ့လူတွေဆိုက အကြီး၊ အဲဒါဆို ရမယ်၊ ရအောင် လုပ်ပေးမယ်ကွာ၊ မင်း ဆရာ့ကို ဘယ်လိုကန်တော့မှာလဲ က”

“အာ ရသာရပါစေ၊ ကန်တော့ပါမယ် ဆရာရယ်”

“တော်ပါကွာ နောက်တာပါ။ ငါ့အတွက် မင်းအခု တင်တဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခနဲ့ လုံလောက်ပါပြီကွာ၊ ကဲ မောင်စာဆို မင်းလည်း ဗဟုသုတအဖြစ်အောင် ပြီးတော့ စာမူတစ်ခု လည်းရအောင်ပေါ့၊ ရေးရင်းမှတ်ရင်း သင်ပြရင်းနဲ့ ကြွေး တောင်းပုံကလေး သိသင့်သလောက် ရှင်းပြသွားရအောင်”

ဆရာကြီး၏ စေတနာအား လွန်စွာလေးစား၍ သွား လေတော့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြီးရေးပါမယ် ခင်ဗျ”

“မရှင်းတာရှိရင် တစ်ခုချင်း မရှင်းတာကိုမေးနော်၊ ပြီးတော့ မေ့လို့ ဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ လိုက် ရေးပါမယ်၊ မမှားစေရပါဘူးခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီး ဒါဆို နေ့ခုနစ်နေ့ ရေးရမှာဆိုတော့ ပထမ တနင်္ဂနွေ သားသမီးတွေဆိုက ရစရာအကြွေး ဘယ်လို တောင်းမလဲ အဲဒါကို အရင် ကြည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ပထမ တနင်္ဂနွေသားသမီးထဲက အကြွေးတွေရချင် ထယ်ဆိုပါတော့၊ မောင်စာဆိုရေ တနင်္ဂနွေတိုင်ထူလိုက် စမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ထူပါပြီ”

ပဉ္စပွတ်	၅
အညွန့်	၂
ဆပွတ်	၆ - သီဟိုက်
အလယ်ချာ	၁
စတုရန်း	၄
အမြစ်	၀ - စနေပြိုဟ်သက် ၁၀ ရွက်
တြိရန်း	၃ - ဆားဖျော်ရည်

“အဲဒီမှာကြည့် ဆပွတ်နဲ့ဖြစ်တဲ့ သောကြာနံ့အရွက်မှာ အမြစ်ပြိုဟ်ရဲ့၊ ပြိုဟ်သက်အတိုင်း (၁၀)ရွက်ယူ တစ်ရွက်ချင်း

အဲဒီလူနာမည်ရေးရမယ်၊ ပြီး ရင် တြိဂံဖြစ်တဲ့ အင်္ဂါနံ့ဆားဖျော် ရည်ထဲကို တစ်ရွက်ချင်း လိုရာပြော ပစ်ထည့်ရမယ်တဲ့၊ တိုင်ကို ကြည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ နှုတ်ကဲ့နဲ့ အမြစ်ပြိုဟ်အသုံးချ စီရင်ထားတာတွေရတယ် ဆရာ”

“အေး လုပ်ပုံကြည့်၊ မောင်အေး ငါရစရာ မင်းပေးရ မည့်ငွေ ၆၀၀၀ အခုသာ ပြန်လာပေး၊ ဒီလိုပြောရမှာ၊ ပြောပြီး ပစ်ထည့်လိုက်၊ ‘ငါ့ငွေ ပြန်ပေးလို့ ‘ပြန်’ဆိုတဲ့ အနှင်ဓာတ် မပါရဘူး၊ ‘လာ’ဆို တဲ့ အဝင်ဓာတ်နဲ့သုံးရမယ်လို့ ရှေးဆရာ တော်ကြီး မှာတယ်”

၆
၃
၀ - ထန်း၊ ဓနိ

၂
၅
၁ - ၆ ရွက်
၄ - ယပ်လေခတ်

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါတယ်ဆရာ၊ တနင်္လာတိုင်ထူပြီ”

“အေး၊ တနင်္လာတိုင်မှာ ဆပွတ် ဘာပြိုဟ်တွေလဲ”

“စနေပြိုဟ်တန်း ဓနိဆရာ”

“အမြစ်ပြိုဟ် တနင်္ဂနွေအရ (၆) ရွက်ပေါ့၊ နာမည် ရေးပြီး စုစည်းလိုက်၊ အပ်ချည်နည်းနည်းချည်၊ တစ်နေရာမှာ တွဲလောင်းဆွဲထားပြီး ယပ်တောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ လေခတ် ပေးရမယ်၊ မောင်ခင် ငါ့ငွေ ၆၀၀၀ ကို အမြန်လာပေးလို့ ခြောက်ခွန်းပြော၊ (၆)ချက် လေခတ် ရှင်းပါတယ်နော်”

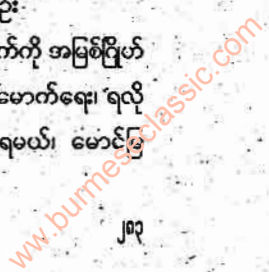
၀
၄
၁ - အုန်း

၃
၆
၂ - ၁၅ ရွက်
၅ - မြေမြှုပ်

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ရှင်းပါတယ်၊ အင်္ဂါတိုင်ထူမယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ ထူ၊ ကဲ မင်းပြောကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အင်္ဂါတိုင်ရဲ့ ဆပွတ်အုန်းရွက်ကို အမြစ်ပြိုဟ် အရ ၁၅ ရွက်ယူရပါမယ်၊ နာမည်ရေး၊ ငွေမောက်ရေး၊ ရလို ရက်စွဲရေး၊ မြေမြှုပ်ပြန်ဖို့ လက်ဝါးနဲ့ပုတ်ရမယ်၊ မောင်ဇွဲ



ငါ့ငွေ ၆၀၀၀ အခုအမြန်လာပေးလို့ ၁၅ ခွန်းပြော ၁၅ ချက် ပုတ်၊ ဒီလိုလား ဆရာ”

“မှန်တယ် ဒီအတိုင်းလုပ်ရမှာ ရှင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါတယ်ဆီရာ”

“ကဲ နောက်တိုင်ထူး”

၁

၅

၂ - ကြုံ ကံကော်

၄
၀

၃ - ၈ ခွန်း

၆ - သံထဲမြှုပ်

“ဟုတ်ကဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးတိုင် ထူးပြီးပါပြီ”

“ကဲ ကြည့်၊ ဆပွတ်က တနင်္လာဆိုတော့ ကြံရွက်၊ ကွမ်းရွက် ရသဖို့ထုတ်လား၊ ကြံရွက်ဆို လက်လေးဆစ် လောက်၊ ကွမ်းဆိုလည်း ရှစ်ရွက်ပေါ့၊ အမြစ်ဖြုတ်က အင်္ဂါ လေး၊ ကြိတ်အရ သောကြာဆိုတော့ သံထဲထိုးမြှုပ်ရမယ်၊ မောင် လူ ငါ့ငွေ ၆၀၀၀ ကို အမြန်လာပေးလို့ ရှစ်ခွန်းပြောရမယ် ကွာ၊ အဲ သံထဲမြှုပ်ရင်း ရှစ်ခွန်းပြောပေါ့”

“ဒါလည်း ရှင်းပါတယ်ဆရာ”

“ကဲ ကဲ ဒီလိုလုပ်တဲ့နေရာမှာ ကရော်ကမယ် ပေါ့ပေါ့ ဆဆလုပ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်းသိထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“သေသေချာချာ လေးလေးနက်နက် လုပ်ဆောင်ပေး ရမှာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှေးဆရာဆရာများ အနေတယူရ ရတိုက်မှာသဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးစားမှတ်သားစရာပါဆရာ”

“ကဲ ဒါဆို ရှေ့ဆက်ရအောင်ဟေ့”

၂

၆

၃ - ဆီးရွက်

၅

၁

၄

၅ - ၁၇ ရွက်

၀

၆ - မီးတောက်

“ဟုတ်ကဲ့ ကြာသပတေးတိုင် ထူးလိုက်ပါပြီ”

“ကဲ ကြာသပတေးတိုင်မှာ ဘာတွေ့တုန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီးအမိန့်ရှိပါ”

“ဆပွတ်ဖြုတ်အရ အင်္ဂါဆိုတော့ ဆီးရွက်ပေါ့၊ အမြစ် ဖြုတ်အရ (၁၇)ရွက်မှာ ကြေးရလိုသူနာမည်ရေး၊ ရလိုတဲ့ငွေ အမောက်ရေး အနီးဆုံးရလိုရက်စွဲရေး ကြိရန်းဖြုတ် စနေအရ မီးတောက်နေတဲ့အထဲ ပစ်ထည့်ရမယ်၊ တစ်ရွက်ထည့်တစ်ခါ စကားပြော၊ မောင်မြ ငါ့ဆီက ယူသွားတဲ့ ငွေ ၆၀၀၀ ဘယ်နေ့အမြန်လာပေးဆိုပြီး မီးတောက်ထဲပစ်ထည့်ပေးတော့ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ မှတ်မိပါတယ်”

၃

၀

၄ - ဝါး ရွက်မှ

၆

၂

၅

၅ - ၁၉ ခွန်း

၁

၁ - မီးခဲထဲ

“ဒါဆို သောကြာတိုင်ထူးပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ထူးပြီးပါပြီ”

“သောကြာတိုင်ရဲ့ ဆပွတ်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးရွက်လှရွက် အရွက်အရေအတွက် အမြစ်ကြာသပတေးအရ (၁၉)ရွက်မှာ နာမည်ရေးပြီး သူတူတော့ ကြိရန်းက တနင်္ဂနွေဆိုတော့ မီးခဲ ဓာတ် မီးခဲရဲ့ထဲပစ်ထည့်ရမှာ၊ အဲ မောင်သောင်း မင်းငါ့ငွေ ၆၀၀၀ ကျပ်အမြန်လာပေးလို့ ၁၉ ခွန်းပြောပြီး ပစ်ထည့်ရမှာ ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ နာမည်ခေါ်ခေါ်ပြီး ပစ်ထည့်ရတာဆို တော့ ကျွန်တော်တောင် ကျောခွန်းလာပြီဆရာ”

“ဒါ ဥပမာပြောတာပါကွာ၊ ကဲ စနေတိုင် ဆက်ထူး ပါဦး”

၄

၁

၅ - ဖျဉ်းမရွက်

၀

၃

၆

၆ - ၂၁ ခွန်း

၂

၅ - ကျောက်ခဲဖိ

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ထူးပြီးပါပြီ”

“ကဲ မောင်စာဆို စာရေးဆရာလေးပြောကြည့်ပါဦး”

“အဲ ဆပွတ်ပြုတ်အရ ပျဉ်းမရွက်ယူရပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီ အမြစ်ပြုတ်အရ သောကြာဆိုတော့ (၂၁) ရွက်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ နာမည်ရေး ရလိုငွေရေး၊ ရလိုရက်စွဲရေး၊ တနင်္လာကြိုရန်းပြုတ်အရ ကျောက်ခဲနဲ့ ဖိမယ်။ ဆရာ၊ တစ်ရွက်ချတစ်ခါဖိ၊ မောင်တင် ငါ့ငွေ ၆၀၀၀ ကျပ်၊ မြန်မြန် လာပေးဆိုပြီး ဖိပါမယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီး ကိုးရက်ထား၊ ပြည့်ရင်မရဲသေး ထပ်လုပ်၊ ကိုးရက်နား အဲဒီလို ကိုးနှစ်လီ၊ ကိုးသုံးလီသွားရမှာ မင်းကို နေ့ခုနစ်နေ့ အကုန်ရှင်းပြပြီးပြီနော်၊ အင်္ဂါပိဇ္ဇာ ဆရာ ဆရာတွေ ဦးနှောက်ဉာဏ်ပွင့်အောင်စဉ်းစားပြီး နှောင်းလူများ လေ့လာလိုက်စားဉာဏ်ကစားဖို့ထားခဲ့တာ၊ မင်းပေါ့ပေါ့ဆဆ တော့ မမှတ်နဲ့ ဒီနေရာမှာ ငါဖတ်ဖူး၊ မှတ်ဖူးတာတွေရှိသေး တယ်၊ နည်းနည်းလွဲချော်နေကြတာလည်း ရှိချင်ရှိကြမှာပေါ့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပေါက်အောင်၊ ရောက်အောင် ဆရာသမား များနဲ့ နည်းခံပြီး ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဉာဏ်ဝက်ပါပညာကြီးကု နော်၊ စကားရှည်တော့မယ်၊ အားလုံးခြုံပြီး မှတ်လို့ရအောင် ပိုရှင်းတဲ့နည်းလေး ရေးရအောင်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ရေးပါမယ်၊ ဆရာဇယားကွက်ချပေး ပါ၊ တပည့်ရေးပါမယ်ဆရာ”

“ကဲ ဇယားမချမိ (၇)နေ့ အစဉ်အတိုင်းလုပ်ပုံလေး ရေးလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ”

(၁) တနင်္ဂနွေသား မောင်အေးထံမှ ငွေအကြွေးရလိုသော် ဆီဟိုရွက် (၁၀)ရွက်မှာ ၎င်းနာမည်ရေး၊ ရလိုငွေ မောက်ရေး၊ ရလိုရက်စွဲရေး၊ မောင်အေး ငါ့ငွေ (xx) ကျပ် (xx) ရက်အတွင်း အမြန်လာပေး”ဟု ဆယ်ခွန်း ပြော၍ တစ်ရွက်ခြင်း ဆားရည်ထပ်ပစ်ထည့် ကိုးရက် ထား၊ မရသေးထပ်လုပ်။

(၂) တနင်္လာသားမောင်ခင်ထံမှ ငွေအကြွေးရလိုသော် ထန်း၊ ဓနီရွက် (၆)ရွက်တွင် နာမည်၊ ငွေ၊ ရက်စွဲရေး အပ်ချည်ဖြင့် စုချည် တွဲလောင်းဆွဲယပ်တောင်ဖြင့် လေပြင်းပြင်းခတ်၍ (မောင်/မ ငါ့ငွေကြွေး (xx)ကို (xx)ရက် အမြန်လာပေး”ဟု ခြောက်ခါပြော ခြောက် ခါခတ်။

(၃) အင်္ဂါသားသမီး တစ်ဦးဦးထံမှ ငွေကြေးရလိုသော် အုန်းရွက် (၁၅)ရွက်တွင် နာမည်၊ ငွေရလိုရက်စွဲရေး

(မောင်/မ ငါ့ငွေ(xx)ကို (xx)ရက် အမြန်လာပေးဟု မြေမြှုပ် လက်ဝါးနှင့် ၁၅ ခါပတ်ပြော။

(၄) ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတစ်ဦးဦးထံမှ ငွေကြွေးရလိုသော် ကြံ ကုံတော်ရွက်၊ ကွမ်းရွက် တစ်ခုခုရွက်ခုတွင် နာမည်၊ ငွေရလိုရက်စွဲရေး (မောင်/မ ငါ့ငွေ(xx)ကို (xx)ရက် အမြန်လာပေးဟု ရှစ်ခါပြော သံထဲမြှုပ်ပါ။

(၅) ကြာသပတေးသားသမီးတစ်ဦးဦးထံမှ ငွေကြွေးရလို သော် ဆီ ၁၇ ရွက်တွင် ၎င်းနာမည်ရေး ငွေအမောက် ရေး၊ ရလိုရက်စွဲရေး၊ နာမည်၊ ငွေရလိုရက်စွဲရေး၊ (မောင်/မ ငါ့ငွေ(xx)ကို (xx)ရက် အမြန်လာပေးဟု ပြော၍ မီးတောက်ထပ်ပစ်ထည့်ပါ။ ၁၇ ခါပြောပစ်။

(၆) သောကြာသမီးတစ်ဦးဦးထံမှ ငွေအကြွေးရလိုသော် ရွက်လှ (၁၉)ရွက်တွင် ၎င်းနာမည် ငွေအမောက်၊ ရလိုရက်စွဲရေး (မောင်/မ ငါ့ငွေ(xx)ကို (xx)ရက် အမြန်လာပေးဟုပြော မီးခဲရဲရဲထပ် ပစ်ထည့်ပါ။

(၇) စနေသားသမီးတစ်ဦးဦးထံမှ ငွေကြွေးအမြန်ရလို သော် ပျဉ်းမရွက် (၂၁)ရွက်တွင် နာမည်ရေး ငွေရလို ရက်စွဲရေး (မောင်/မ ငါ့ငွေ(xx)ကို (xx)ရက် အမြန်လာပေးဟု တစ်ရွက်စာခါပြော၍ ကျောက်ခဲ ကြီးနှင့်ဖိ (၂၁)ခါ ဖိပါ။

“ကဲ မောင်စာဆို မင်းကြွေးတောင်းစရာရှိတဲ့ စနေ သားအလိုက် လုပ်စရာရှိတာလုပ်လို့ရပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ် ဘူးဆရာ”

“ဟာ ဘယ်သူတွေပါသေးလို့တုန်းဟ”

“ဆရာပရိသတ်နဲ့ အကုန်အဆင်ပြေပြီ၊ ကျွန်တော် လည်း ကြားညှပ်ပြီး လူသိသွားတာပေါ့ဆရာ”

“ဪ အေး ဒါတော့ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ပညာရပ်မှန် သမျှ တစ်ဆင့်ဖြန်ဝေမှု ဒါနပြုသင့်သကွ၊ ငါလည်း အကြွေး ပေးစရာတွေရှိသကွ၊ ဒီယတြာနဲ့ ဇာတ်ဆင်ပြီး ဆရာပြန် တောင်းရင်တော့ မောင်စာဆိုရေ”

“ပေးလိုက်တာပေါ့ဆရာရယ် ဘာမှမခက်ပါဘူး”

“တဲ မော့ပြီ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြစို့ဟေ့”

“ဆရာ ပိုရှင်းအောင်လေ ဇယားလေးနဲ့ထပ်ပြပေးချင် ပါတယ်ဆရာ”

“ဟာ ကောင်းတာပေါ့ မောင်စာဆိုရယ် ကဲ ကဲ ဇယား ကွက်ချပြီး လိုက်နေဗျာ”



ဆရာကြီး ဦးဆန်းဝင်းပြင်သာ ဇယားအား စာရေးသူ ကဲ့ရဲ့ အများသူငါ မှတ်သားရန် ဖော်ပြပါသည်။

ပိုမိုရှင်းလင်းစွာ လေ့လာနိုင်ရန် ဇယား

နာမည်စာလုံး	ရေးရန်	ပြောရန်	ပြုလုပ်ရန်
အ-ဥ	သိတိုဋ်	၁၀-ခွန်း	ဆားဖျော်ရည်ထပ်ထည့်
က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င	ထန်း၊ ဓနိ	၆-ခွန်း	ယပ်လေခတ်
စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည	အုန်း	၁၅-ခွန်း	မြေမြှုပ်လက်နှင့်ပုတ်
ယ၊ ရ၊ လ၊ ဝ	ကြံ၊ ကွမ်း	၈-ခွန်း	သဲထဲမြှုပ်
ပါ၊ ဖ၊ ဗ၊ သ၊ မ	ဆီး	၁၇-ခွန်း	မီးတောက်ထပ်ထည့်
ဿ၊ ဟ	ရွက်လှ	၁၉-ခွန်း	မီးခဲရဲထပ်ထည့်
တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ဌ	ပျဉ်းမ	၂၁-ခွန်း	ကျောက်ခဲကြီးနှင့်ဖိ

အထက်ပါ အစီအရင်များအား ညတိတ်ဆိတ်ချိန် ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်ပြီး လုပ်ပြီးပါက အနည်းဆုံး (၉)ရက်စောင့်၊ နောက် မရသေး ထပ်လုပ်၊ (၉)ရက်စောင့်၊ စသည်ဖြင့် (၂၇) (၉ x ၃ လီ) အတွင်း သို့မဟုတ် တစ်လအတွင်း ပေးလာပါလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဆရာ ဆရာမများ၏ နည်းကောင်းများအား မှတ်သားဆောင်ရွက်နိုင်ရန် လေးလေးနက်နက် စေတနာဖြင့် ဆရာကြီးမှတ်စံနှင့် ရေးသားရပါသည်။ အကျိုးများနိုင်ကြပါစေ။

မောင်စာဆို(ကုမ္ပဏီ)



- ✓ တိုင်းရင်းစေးအရည်အသွေး ကမ္ဘာ့ရွှေကြယ်ပွင့်ဆု (ဂျီနီဗာ - ၂၀၁၀) ရွှေတံဆိပ်ဒိုင်းဆုရ
- ✓ နိုင်ငံတကာ ခေါင်းစောင်ပူ ခွမ်းရည်ကြယ်ပွင့်ဆု (ပီရစ် - ၂၀၁၁) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေးပြည့် ထိပ်သီးဆု (USA-2012) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေးစိန်ပွင့်ဆု (ပြင်သစ် - ၂၀၁၃) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေး သရဖူစိန်ပွင့်ဆု (လန်ဒန် - ၂၀၁၄) နှင့် Certificate ရ



ပျံ-၅-ကောင်

အမှတ်တံဆိပ်



သွေးချို-ဆီးချိုကျဆေးနှင့်
သွေးတိုးကျဆေးကို

တစ်ပြည်လုံးသို့
ဖြန့်ချိလိုက်ပါပြီ။



ကြော်ငြာပွင့်ပြုချက်အရ
တအဝက(ကုမ္ပဏီ) လီမိတက်



ဒေါက်တာစိုးမြင့်အောင်(ဝါးခယ်မ) Ph.D (Alternative Medicines)

ပျံ-၅-ကောင် တိုင်းရင်းဆေးခန်း အမှတ်-၁၂၊ ၄၂ လမ်း၊ ဝိသိယတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဗန်း-၀၁ ၃၈၀၁၇၂



ဓမ္မစေတီမင်း၏ စိန္တာမင်္ဂါ ဂါထာတော်

မင်းသန်းစိုင်းကြမ်းခြံကန်၊
2011

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ပါဠိတော်များမှာ မြတ်စွာဘုရား
ရှင်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဘုရား
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူပြီးနောက် ပထမဦးဆုံး ကဏ္ဍရင့်
ဆော်မူသော အနေကဇာတိသံသာရံ အစရှိသော ဂါထာ

တော်လာ ဝမ်းမြောက်ကြောင်းဥဒါန်းစကားသည် ပထမဝေဒန
(ပထမ) စကားတော် ဖြစ်လေတော့သည်။
မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ကဆုန်လပြည့်နေ့ ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြတော်မူခါနီး သုဘင်္ဂလဟန်းအား အကြောင်းပြု၍ နောက်ဆုံး

ပြည့်ဝန်းမဂ္ဂင်း (စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)

မြတ်ကြားတော်မူသော ဟန္တဒါနိဘိက္ခုဝေ အစရှိသော ဂါထာ
တော်လာ အပ္ပမာဒ သတိတရားဖြင့်နေကြရန် မိန့်မှာစ်ကား
တော်သည် ပစ္စိမဝစန (နောက်ဆုံး) စကားတော်ဖြစ်သည်။

ယင်းစကားတော်နှစ်ရပ်မှ ကြွင်းသောတရားတော်တို့
သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ၄၅ ဝါပတ်လုံး သတ္တဝါတို့၌ကိန်း
နေသော အနုသယကိလေသာနှင့် သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြေ အနု
အရင့် အားလျော်စွာ ထိုက်သလို ဟောကြားတော်မူခဲ့သော
တရားတော်များသည် မဇ္ဈိမဝစန (အလယ်) တရားတော်များ
ဖြစ်သည်။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် အစ၊ အလယ်၊
အဆုံး ဌာနသုံးပါးဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်
များကို ပါဠိတော်ဟု ခေါ်ဆိုတော်မူသည်။ ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်အပ်သော အပိုင်းအခြား ဘာဏဝါဒ အားဖြင့်
တစ်ထောင့်တစ်ရာရှစ်ဆယ်သုံးပါး ရှိသည်။ တရား အစိတ်
အပိုင်းဝါဒအားဖြင့် ကိုးပါးရှိသည်။

- ၁။ သုတ္တန်... သုတ်အမည်ဖြင့် သီကုံးဟောကြားတော်
မူသော ဒေသနာတော်။
- ၂။ ဂေယျ... ဂါထာသီကုံးဖွဲ့ဆို ဟောကြားတော်မူသော
ဒေသနာတော်။
- ၃။ ဝေယျာကရဏ... များသောအားဖြင့် ဂါထာများ
မသီကုံးဘဲ စိတ်ဖြာဝေခွဲ၍ ဟောကြားတော်မူသော
ဒေသနာတော်။
- ၄။ ဂါထာ... ဓမ္မပဒစသော ဂါထာသတ်သက် ဟော
ကြားတော်မူသော ဒေသနာတော်။
- ၅။ ဥပဒါ... ဝမ်းမြောက်ခြင်း စသည်များနှင့်စပ်လျဉ်း
၍ ကျူးရင့်မြွတ်ကြားတော်မူသော ဒေသနာတော်။
- ၆။ ဣတိဝုတ္တက... ရှေးမြတ်စွာဘုရား၏ စကား
တော်မြတ်တို့ကို ကိုးကား၍ ဟောကြားတော်မူသော
ဒေသနာတော်။
- ၇။ ဇာတက... ရှေးဘဝများစွာတို့၏ ဖြစ်ဖူးသော
အတ္တုပ္ပတ္တိတို့ကို ဟောကြားတော်မူသော ဒေသနာ
တော်။
- ၈။ အတ္တုတဓမ္မ... အံ့စွယ်အကြောင်းအရာများ ဟော
ကြားတော်မူသော ဒေသနာတော်။
- ၉။ ဝေဒလ္လ... နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းများနှင့် စပ်
လျဉ်း၍ မေးအပ်သော ပုစ္ဆာတို့ကို ဖြေကြားတော်
မူသော ဒေသနာတော် တို့ဖြစ်သည်။

ဂါထာတို့သည် ဗုဒ္ဓဖဝနတ္ထုပါဠိတော်များဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓ
စာပေတို့ကို နှစ်စဉ်ကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် ဂါထာ
တော်များ နေ့ဖွဲ့သီကုံးခြင်း အပရေဆရာများအဖြစ် လက်ခံ
ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၇၁ မှ ၄၉၂ ခုနှစ်အထိ သာသနာ
ပြု လောကီ လောကုတ် နှစ်ဌာနနှစ်စပ်သော ဓမ္မစေတီမင်း
အစီအရင်ဖြစ်သည့် စိန္တာမင်္ဂါဂါထာတော် ရေးသားထားသော
ရွှေပြားတည်ရှိရာ ပဲခူးရွှေမော်ဓောစေတီထီးတော်ရှိ ဂါထာ
တော်မြတ်ကြောင့် ဆုတောင်းအလွန်ပြည့်သည့် ကောင်းမှု
ကောင်းကျိုးများ ပြီးပြည့်စုံကြသည်။

စေတီယင်္ဂီနရတနတ္ထ ရတနာမြတ်သုံးပါး ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊
သံဃ၊ တစ်ထပ်တည်း ပူဇော်ရာဟူ၍ အထူးပြုဂါထာတော်
ဖြစ်သည်။ (စေတီတော်)ပူဇော်သော ဂါထာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

စိန္တာမင်္ဂါဂါထာတော်

စိန္တာမင်္ဂါရတနာဏိ ဗုဒ္ဓံ ဗုဒ္ဓရတနာနံ၊
ကရံကရတိ သရဏံ ဒိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
စိန္တာမင်္ဂါရတနာဏိ ဓမ္မံ ဓမ္မရတနာနံ၊
ကရံကရတိ သရဏံ ဒိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
စိန္တာမင်္ဂါရတနာဏိ သံဃံ သံဃရတနာနံ၊
ကရံကရတိ သရဏံ ဒိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။

မင်းသန်းခိုင်(ကွမ်းခြံကုန်း)



ပညာသင်ကြား စာစာမြောက်စို့ရမည်

ဆရာသက္က



လောကမှာ အစစအရာရာ ရာနှုန်းပြည့် အဆင်ပြေသည် မရှိပေ။ အနည်းနှင့်အများ အခက်အခဲကိုယ်စီ ရင်ဆိုင်ရပေမည်။ လုပ်သမျှ အဆင်မပြေလျှင် ဒုက္ခဟု မည်ည်းမညူဘဲ ဖြေရှင်းနိုင်ရပေမည်။ အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့နေမည်ဆိုလျှင် ဒုက္ခ ဘယ်မှာရှိမည်နည်း။

ယခု ဒုက္ခကို အဖော်ပြုလာသူကတော့ ဒေါ်သန်းရီပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သန်းရီသည် လောဘကြီးသူဟုပြောလျှင် လွန်အံ့မထင်၊ အရာရာမှာ လိုချင်စိတ်ရှိသည်။ အမြဲတမ်း သူများထက်သာမှ ကျေနပ်သူပင် အမြဲတမ်း စကားပြောရာမှအစ အသာစီးမှပြောချင်သူ။

အဆိုပါ ဒေါ်သန်းရီ ကျွန်ုပ်တို့သို့ နံနက်စောစော သူ့ဒုက္ခကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့သို့ လွှဲပေးနေသည်။ သူ့အတွက်သာ ကြည့်သည်။ တစ်ပါးသူ လုပ်ငန်းအခြေအနေကို လုံးဝထည့်မတွက်။ သူ့ဒုက္ခကိုသာ ရှေ့တန်းတင်သည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့်မတိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား -

“ဆရာကျော် ကျွန်မကို ကူညီပါဦး” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သူမအား -

“ကဲ ဒေါ်သန်းရီ ထိုင်ပါဦးဗျာ၊ ဖြည်းဖြည်းပြောလည်း ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား နောက်က ကျားလိုက်လာတယ်ထင်တယ်” ထိုအခါ ဒေါ်သန်းရီ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီးလျှင် -

“ကျားလိုက်လာတာက ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ဆရာကျော်၊ ခုဟာက ကျွန်မ မြေးလေးအတွက် အရေးကြီးတာ၊ သူ့ဘဝအတွက်၊ သူ့ဘဝအတွက်”

“ပြောပါ၊ ဒေါ်သန်းရီ ခင်ဗျားမြေးတွေကများတော့ ဘယ်သူ့ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်စကားသံ ဆုံးလျှင် -

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါသာကြည့်တော့ဆရာရေ သူတို့အတွက်ဆို ကျွန်မ မြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီပဲ၊ အခုဟာက မြေးအလတ်ကောင်ပါ၊ သူ့ဒီနှစ် ၁၀ တန်းဖြေရမှာ အခုတည်းက မောင်းတင်ထားမှ တော်ကာကြမှာ၊ အခု ဆရာရယ် သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ စာကျက်ရင် ကျက်တုန်းခဏပဲရတယ် အတော်ကြာ မေ့သွားစာယ်လို့ပြောတယ် ဆရာ”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က”

“ပြောမယ်ဆရာ၊ သူဒီလိုမေ့နေရင် ၃၀ တန်း ဘယ်လို အောင်မှာလဲ ဆရာ၊ သူစာမေးပွဲကျရင် ကျွန်မလည်း ရောဂါ ရပြီး လျော့နိုင်တယ်ဆရာ”

“ဒါတော့ ဒေါ်သန်းရီ ခင်ဗျား အကူအညီတောင်းတာ မှားနေပြီ၊ ကလေးဆရာမနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လိုအပ်တာတွေ အကူ အညီတောင်းပေါ့၊ ဒေါ်သန်းရီတို့ ချမ်းသာတာပဲ၊ ကျွန်ုပ် ရှင် ကောင်းကောင်းထား၊ အနီးကပ် ဂိုက်ဆရာ၊ ဆရာမငှားလိုက် ရင် အောင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် ခင်ဗျားပြေး ကလည်း ကြိုးစားဖို့လိုတယ်၊ သူလိုချင် တတ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိမှ ရမယ် ကျုပ်ကတော့ ဒါပဲ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါ်သန်းရီနားလည်ရန် ရှင်းပြလိုက် သည်။ ကျွန်ုပ် ရှင်းပြသည်ကို သိပ်မကျေနပ်သည့်ဟန် သူ မျက်နှာမှာ ပေါ်နေသည်။ ခဏကြာမှ -

“ဆရာကျော် ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ်၊ မနှစ်က မအေးမိသမီးလေး ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက ဆရာလုပ်ပေးလိုက်တာ နှစ်ချင်းအောင်ပြီး ဂုဏ်ထူး တစ် ဘာသာတောင်ပါတယ်လို့ မအေးမိက ကျွန်မကိုပြောတယ်၊ ‘မသန်းရီ ရှင် ဆရာဆီသွား အကူအညီတောင်းပါ’ ဆိုလို့ လာတာပါဆရာ၊ ကူညီပေးပါဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဆရာ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး တကယ်ပါ”

ကျွန်ုပ် ဒေါ်သန်းရီ စကားဆုံးလျှင် ရယ်မောလျက်-
“ဪ- ဘာများလဲလို့ ဒေါ်သန်းရီရယ်၊ ကျုပ် မအေးမိသမီးလေးကို အဆောင်လက်ဖွဲ့ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ သူ့သမီးလည်း ခင်ဗျားသားလိုပဲ စာကျက်လိုက် မေ့လိုက် ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်စာကျက်လို့လွယ်ကူအောင် ရဟန္တာအရှင်မြတ် ရှင်သီဝလီ ဂါထာတော်ကို ပေးလိုက်တာပါ၊ အဲဒီဂါထာပါဠိ အနက်ကို ညက်ညက်ကြေအောင် ကျက်မှတ်ရွတ်ဖတ်ပြီး နေ့စဉ်ပွားများပေးရင် အရင်လိုစာကျက်ပြီး မမေ့တော့ဘူး၊ ကျက်သမျှ မှတ်မိရသွားတော့ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ပြီး အောင်မြင် သွားတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ် စကားဆုံးလျှင် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် -
“ဒေါ်သန်းရီ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် -

“အဲဒါကို ပြောတာဆရာ၊ ကျွန်မ မပြောတတ်လို့ပါ၊ ကျွန်မပြေးလေးကို အဲဒီဂါထာလေးအိုးမြှင့်ပါ ဆရာ”

“ရပါတယ်ဗျာ ဒီဂါထာလေးကို ပေးပါမယ်၊ အခြား ဘဝတူ အမေ့ အဖေတွေကိုလည်း ဝေငှလက်ဆင့်ကမ်း

လိုက်ပါ၊ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများရော၊ အခြား သက်မွေးပညာသင်ကြားသူများရော သုံးနိုင်ပါတယ်၊ အသုံး ပြုတတ်ရင် အကျိုးများပါတယ်၊ ဒီဂါထာလေးကို နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည အမြဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်နိုင်လျှင် ပို၍ကောင်းတယ် ဗျာ၊ အနည်းဆုံး မနက်သုံးခေါက်၊ နေ့သုံးခေါက်၊ ညသုံးခေါက် ပါဠိအနက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ၊ အကျိုးထူးပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် ရေးထားတာရှိတယ် ယူသွား ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာ”

“ပညာ သင်ကြားတတ်မြောက်လိုလျှင်”

- သီလဝိ ၈ မဟာထေရော၊
- ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော။
- လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
- အဂ္ဂပတ္တော မဟာပညော။
- သောဓမံ အနုပါလေတု၊
- ပညံဓေ ဒေတုသဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော- လူနတ်အများတို့ ညွတ်တွား ကော်ရော်ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ အမည် တော်ရှိသော၊ မဟာထေရော ၈ - ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး သည်ကား၊ လာဘသက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော်သကာ လွန်စွာများမြတ်သောအရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော - သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟူ၍ပြုကြည်သာ မဟာသာဝက စာရင်းဝင် မိန့် ခွန်းတော်ဆင်ခဲ့သည်၊ အရှင်မြတ်တစ်ပါးဖြစ်တော်မူ၏၊ မဟာ ပညော- သစ္စာလေးဆင့်လမ်းအောင်ဖွင့်သည့် မြင့်မြတ်သော ဉာဏ်ပညာဂုဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏။ သောဓ ထိုရှင်သီဝလီ မထေရ်မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါ လေတု - အစဉ်သဖြင့် ပညာရင့်အောင်၊ အသင့်လွယ်ထူ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း၊ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ ပညံ - သင်ကြားအပ်သော အတတ် ပညာ ဉာဏ်ရောင်ဂါကို၊ ဒေတု - ပေးသနားတော်မူပါအဖို့ သူရား။

ဒီဂါထာနဲ့ အနက်ကို ရအောင်ကျက်၍ ရွတ်ဆိုပူဇော် မြင်းဖြင့် ပညာရင့် ပွဲလယ်တင့်နိုင်ကြပါစေ၊ ပညာအောင်ပုံ ပွင့်လန်းဝေဖြာကြပါစေ၊
လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ။



လျှပ်တစ်ပြက် လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်း



ဆရာ
ဦးခန့်ကျော်

သင့်လက်ဝါးပြင်ရှိ အရေးကြောင်းများနှင့်
တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
ဟောဆိုချက်များကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

(ယခင်လမှ အဆက်)

အသက်လမ်းကြောင်း

Life Line

အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် အပြိုင်ရှိနေသော လမ်းကြောင်းတစ်ခု
သည် သောကြာဂြိုဟ်နှင့် အောက်ဘက်တွင် အခြေပြုပြီး အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့်
အောက်ဘက်သို့ မြင့်တက်သွားပါလျှင် -

သင့်အနေဖြင့် ဂရုတစိုက် အလေးပေး ဆက်ဆံသော်
လည်း သင် လွန်စွာစိတ်ဝင်စား၊ အလေးဂရုပြု၍ အထင်ကြီး
သူများ အားလုံးတို့သည် သင့်အား ဖယ်ခွာသွားကြမည်

ဖြစ်သည်။ သင့်အနေနှင့်မူ သင့်ကိုယ်သင် အသေအချာ
အလေးဂရုထားခြင်း၊ ဂရုစိုက်ခြင်းများဖြင့် အကောင်းဆုံး
သော အပြုအမူများ စွဲကပ်ကာ ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့
မိမိဘက်မှ ပြစ်ချက်မရှိသော်လည်း အဆိုပါဂြိုဟ်များက
သင်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေကြပေမည်။ သင်က အဆိုပါဂြိုဟ်များ
အပေါ် ပြန်လည်အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ပြီး ဤသို့
ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခြင်းကို မလုလောက်သေးဟု ထင်မြင်
ခံစားနေသည်။ နိုင်မာတောင့်တင်းသော ကိုယ်ပိုင် အောင်
မြင်မှုတစ်ခု ရရှိခံစားနိုင်အောင် သင့်အတွက် အလှည့်



အပြောင်း တစ်ခု အခွင့်အရေး တစ်ခု တစ်ဖန် ပြန်ရလာမည် ဖြစ်သည်။

၂၂။ သင်၏ အသက်လမ်းကြောင်းတွင် အကျိုးအပြစ် နေရာတစ်ခု ပါရှိနေပါလျှင် -

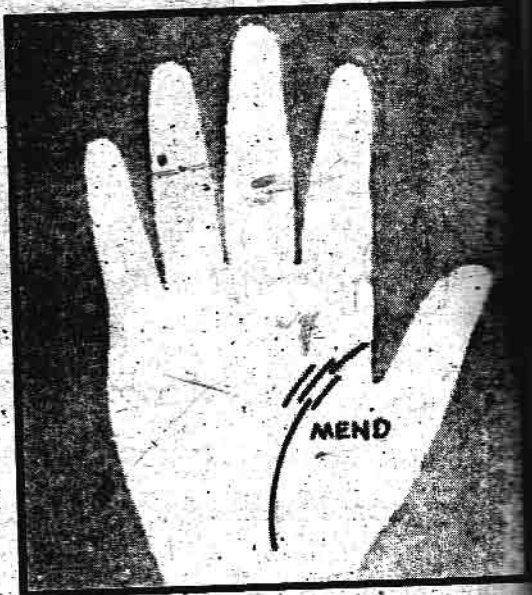


သင့်ဘဝ၏ မကောင်းမွန် မသာယာမှု အဆင်မပြေမှု ရှိခဲ့သော ကာလများကို သင်၏မှတ်ဉာဏ်က အောက်မေ့ သတိရမှုများ ဖြစ်နေပြီး ဤသို့သော ခံစားချက်များကို တွန်း လှန်ပစ်ခြင်း မပြုသောကြောင့် သင်၏ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ် အစဉ်တွင် နတ်ရှိုင်းစွာ အမြစ်တွယ် ဝင်ရောက်နေပေမည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် စိတ်လက်မသက်မသာသော

အခြေအနေများ၊ ကာလများကို ကြာရှည်စွာ ကြိုတွေ့ခံစား ရမှုများကို သည်းခံ၍ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

သင်၏ဘဝတွင် အရောင်နှစ်မျိုး ဆိတ်သုဉ်းသကဲ့သို့ အခြေအနေဆိုးနှစ်ရပ်နှင့် ကြုံရဆုံးရမည်။ ပထမ အခြေအနေ ဆိုးမှာ သင်၏ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းရသော ပတ်ဝန်းကျင် သည် ချစ်ခင်စရာ မကောင်း၊ နှစ်သက်ချင်စရာ မကောင်းပေ။ ဒုတိယအချက်မှာ သင်၏စိတ်ထဲတွင် ဘဝ၏ စိတ်လှုပ်ရှား ဖွယ်ရာ၊ ရင်ခုန်စရာကောင်းသည့်အရာများမှာ သင့်အတွက် လွင့်ပေးပျောက်ကွယ်သွားကြပြီဟု ထင်မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဝ သစ်တစ်ခုလုံး၏ ပုံစံနှင့် ဘဝပေါ်တွင်မြင်သည့် သင်၏အမြင် မှာ ရှေ့နောက်ညီညွတ်ပြီး အစီအစဉ်တကျဖြစ်ကာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်သည်။

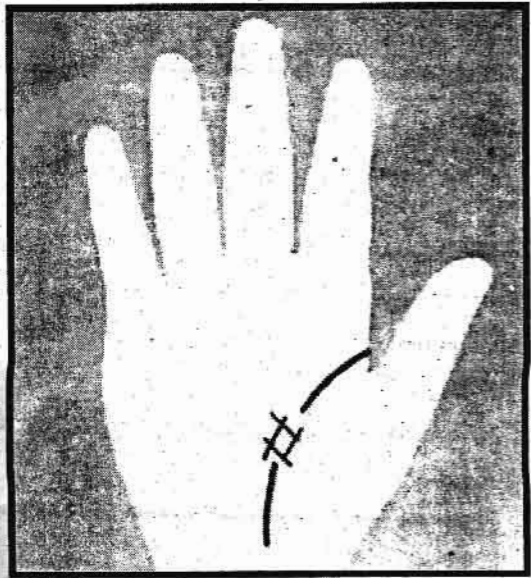
၂၃။ သင်၏ ကျိုးပျက်နေသော အသက်လမ်းကြောင်းအား ညီ၏ လမ်းကြောင်းသစ်ကလေးများက အားဖြည့် ပြုပြင်ပေးထားပါလျှင် -



အဘတ်ဘတ်မှနေ၍ ပေါ်ပေါက်လာနေသော ဒဏ် ပင်ပန်းရမှုများ၊ ဘဝခရီး ကြမ်းတမ်းနေမှုများ၊ သေတော့ ပြီးဆုံးမည်ကဲ့သို့ တွယ်ကပ်နေသော ဒုက္ခအခက်အခဲများ “နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောရန်သာ ရှိတော့သည်။ ပျော်ရွှင်စရာကာလကို သွားရမည့် သင်၏ ဘဝခရီးလမ်း ပိတ်ဆို့ထားခြင်း မရှိဘဲ ဖွင့်ပေးထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ညီအစ်မအကူလမ်းကြောင်းငယ်လေးများက သင်၏ဘဝ များ၊ ဒုက္ခခံစားရမှုများကို လျော့ပါး သက်သာစေသည့် ဤအထောက်အကူပြု လမ်းကြောင်းများက အတိတ်က

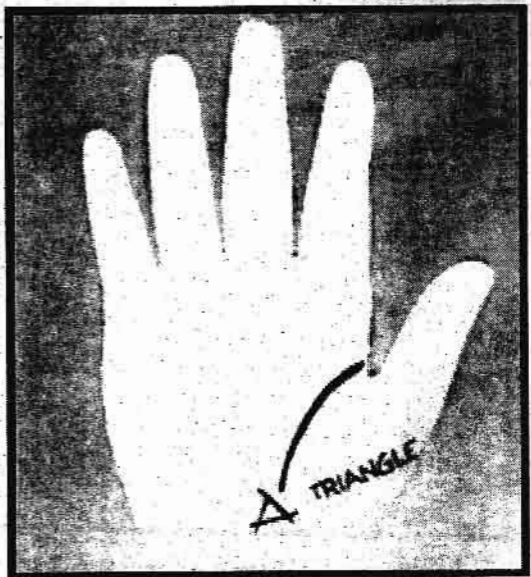
သော မနှစ်မြို့ မသာယာခဲ့သည့် အတိတ်ကို ဖာထေးပြုပြင်ပေးသကဲ့သို့ရှိသည်။ ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုများ ညီမျှသွားသောအခါတွင် ကံကောင်းခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာပေမည်။ ကံကြမ္မာဘီး တစ်ပတ်ပြန်လည်လာပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်တွင် ချီတံ့ချီတံ့မဖြစ်ဘဲ အခွင့်အရေးကို ဖမ်းဆုပ်ယူငင်ရန် ကြိုးပမ်းရမည် ဖြစ်သည်။ ဤအခွင့်အရေးကာလ မည်မျှပင်တိုကောင်းလှသည် ဖြစ်စေကာမူ သင်၏ ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲမှာ ကျိန်းသေဖြစ်ပေါ်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

၂၄။ သင်၏အသက်လမ်းကြောင်း ကျိုးပြတ်နေသောနေရာ၌ လေးထောင့်ကွက်တစ်ခုက ဖြည့်စွက်ပေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေပါလျှင်-



လေးထောင့်ကွက်၏ အကာအကွယ်ပေး လွှမ်းမိုးထားမှုများကြောင့် တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန်ပေါ်ပေါက်လာသော သင်၏ ဘေးအန္တရာယ် ဟူသမျှတို့သည် သင့်ထံ မဝင်ရောက်နိုင်ဘဲ ရှိမည်။ အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကန့်လန့်ကာနောက်တွယ်မှနေ၍ သင့်အား ဖျော်ရွှင်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးကြပေလိမ့်မည်။ ထုထည် အဆောက်အအုံ ကြီးမားသော နာကျင်မှုများကို သင်က ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိမှု မရှိဘဲ ဘေးဒုက္ခမှ နောက်ပြန် ခုန်ထွက်နိုင်မှုများလည်း ရှိသည်။ လေးထောင့်ကွက်သည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အန္တရာယ် ကျရောက်မှုများ၏ အကာအကွယ်ဖြစ်ကာ၊ နေမကောင်းမှုများမှ လည်းကောင်း၊ မတော်တဆ ထိခိုက်မိမှုများမှ လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေး အပြည့်အဝ ပြန်ကောင်းလာစေရန် အတွက် လည်းကောင်း အထောက်အကူပြုသည်။

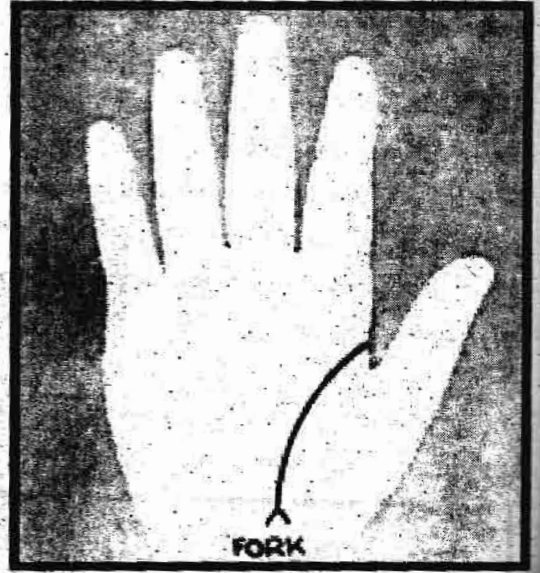
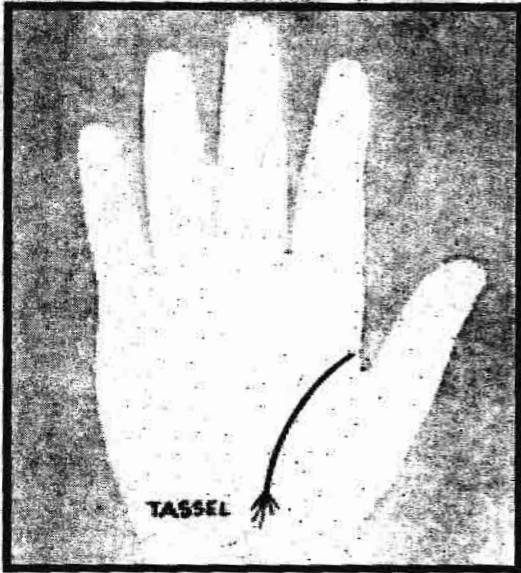
၂၅။ သင်၏အသက်လမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ကြိုက်တစ်ခု ရှိနေပါလျှင်-



သင်သည် စစ်မှန်သော သံတမန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရရှိသော အခွင့်အရေးမှန်သမျှကို အသုံးချလျက် ပြဿနာအသီးသီးကို သိပ္ပံနည်းကျ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်တတ်သည်။ မတူညီမှုများကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးရသော ကိစ္စရပ်များတွင် သင်၏စွမ်းရည်များမှာ အခြားသူများ ယှဉ်မရလောက်အောင် ကောင်းသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သင့်အား မိဒီယာများက အာရုံစိုက်ခြင်းပင် ခံရဖွယ်ရှိသည်။ သင်၏ မိတ်ဆွေများမှာ သင့်ထံပါး၌ ကပ်၍နေကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ လေးစားတန်ဖိုးထားသော အရာများ၊ ကိစ္စရပ်များတွင် သင်က အခိုင်အမာ အကူအညီပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင့်တွင်ရှိသော အရည်အချင်းများကို တွေ့မြင်သိရှိလျက် သင်နှင့် မရင်းနှီးဖူးသော လူစိမ်းများသည်ပင်လျှင် သင့်ဆီသို့ အကူအညီတောင်းရန် ခြေဦးလှည့်လာမည်ဖြစ်သည်။

၂၆။ ကြီးပျက်ကဲ့သို့ စွာထွက်သောလမ်းကြောင်းများသည် သင်၏ အသက်လမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ရှိနေလျှင်-

သင်၏စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားထုတ်မှုများသည် စိမ့်ဝန်းများ၊ ရည်မှန်းချက်များဖြင့် ရှည်းလျားဝေးလံ ကျယ်ပြန့်လျက် ရှိသည်။ အဆိုပါ အားထုတ်မှုများသည် ကနဦးကာလတွင်ပင် ပြစ်တင်ပြောဆိုမှုကို ခံရခြင်း၊ ကံဆိုးမှုကို ခံရခြင်းများ ကြုံတွေ့ရပေမည်။ သင့်အနေဖြင့် ပြင်းထန်နိုင်သမျှ ပြင်းထန်သော အချိန်အဟုန်ဖြင့် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သော်လည်း



သင်၏ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုသည် အခြားသောသူများထက် ပိုမိုပြင်းထန်ခြင်းမရှိလျှင် အသေးအဖွဲ့မျှသာ အကောင်အထည် ဖော်သည့်အရာဟု သင်က ထင်မြင်ယူဆပေမည်။

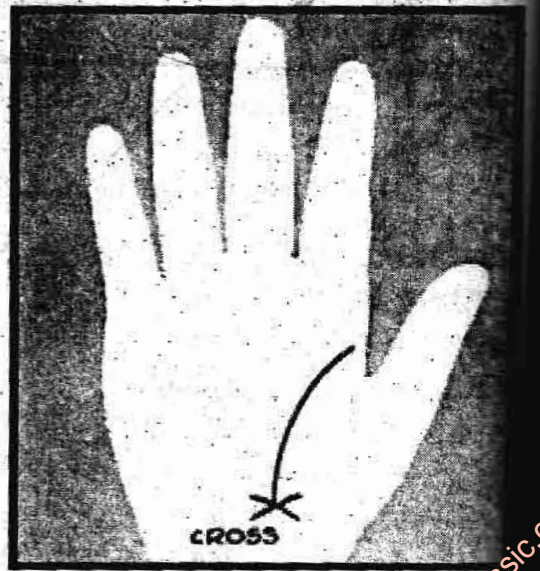
အဆုံးစွန်ငှာ ကျွန်းမှုများက သင်၏ အားထုတ်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်မှုများကို ဦးတည်ချက်ထစ်မျိုးတည်းကိုသာ အားသွန်ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်ရန်၊ စီမံကိန်းတစ်ခုတည်းကိုသာ ဦးတည်ဆောင်ရွက်ရန် တိုက်တွန်းအားပေးမည်ဖြစ်သည်။ အာရုံယှက်ခြင်း၊ အာရုံနောက်ခြင်းတို့သည် သင်၏ အကြီးမားဆုံးသော ရန်သူဖြစ်သည်။ ရှေ့ကိုသာ တည့်မတ်စွာ ကြည့်ပါ။ ဘယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ညာကိုသော် လည်းကောင်း မကြည့်ပါနှင့်။

၂၇။ သေးငယ်သော သက်ရင်းနှီးသွယ် လမ်းကြောင်းငယ်သည် သင်၏ အသက်လမ်းကြောင်းအောက်ခြေတွင် ပေါ်ပေါက်ကာ အခြေပြုနေပါလျှင်-

ဤအမှတ်အသားလမ်းကြောင်းသည် စာဖတ်ဝါသနာ ထုံသောသူများ၊ စာရေးခြင်း၊ ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ရခြင်းနှင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း စသည်တို့နှင့်ဆက်စပ်ပတ်သက်သော လူပုဂ္ဂိုလ်အများစုတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဆက်လက်ရှင်သန် ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမှာ လျော့ကျ၍လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပုံမှန်အားစိုက်လုပ်ဆောင်ရသော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုများ လိုအပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သင်လိုလားတောင့်တသော မျှော်မှန်းချက်များကိုရယူရန် အားထုတ်ရာတွင် စွန့်စားရသော အတွေ့အကြုံမျိုးကို သင်က နှစ်သက်သဘောကျသည်။

သို့သော် သင့်အနေဖြင့် ရဲဝံ့စွာဆောင်ရွက်နိုင်မည့် သတ္တိမရှိချေ။ စွန့်စားမှုများကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိကြောင်း သင့်အနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သက်သေထူပြုနိုင်သော အနေအထား သင့်တွင်ရှိလျက် ဤသို့သောအခြေအနေသည် သင့်ဘဝတစ်ခုလုံး၏ "ဘဝသစ် ခရီးအစ" ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကာ ယူဆရမည် ဖြစ်ပေတော့သည်။

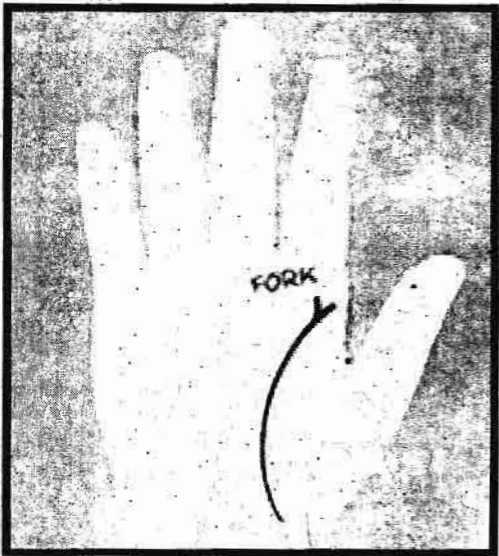
၂၈။ သင်၏ အသက်လမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ကြက်ငြောက်တစ်ခု ပါရှိနေပါလျှင် -



ဤသို့သော လက္ခဏာအနေအထားက ညွှန်ပြသည်မှာ သင်သည် အကြင်နာတရားရှိသောသူ၊ ထူးခြား

စွမ်းရည်နှင့် ပါရမီထူးရှိသောသူ၊ ခွန်အားပြည့်ဝသောသူ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သင်၏နောက်ကွယ်၌ သင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အရာများကို မမြင်နိုင်စေရန် တမင်တကာ ဖုံးကွယ်ထားသော အရာများစွာ ရှိသည်။ အမှန်တရား တစ်ခုလုံးကို သင် မည်သည့်အခါမျှ သိခွင့်ရမည် မဟုတ်ချေ။ သင့်အနေဖြင့်မူ သင့်ဘာသာသင် အကောင်းဆုံး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ် သည်။ သင့်ဘဝသည် ဖွင့်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တူသည်။ သင့်အနေနှင့် ရရှိထားသည့် အခြားသူများ၏ သင့်အပေါ်လေးစားမှု၊ ဩဇာညောင်းမှုတို့အား မလျော့ပါး မပျက်ပြယ်စေရန် ထိန်းသိမ်းလုပ်ဆောင်ထားသင့်သည်။ သင့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသောသူများအား ခွင့်လွှတ် ဂုဏ်ထူးခံခြင်း၊ စတင်၍ လျစ်လျူရှုခြင်းများ၊ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခြင်းများအား ရပ်တန့်သင့်ပြီဖြစ်သည်။

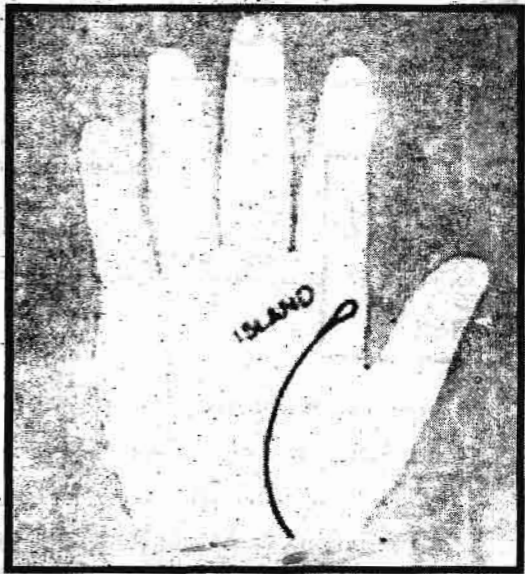
၂၉။ သင်၏အသက်လမ်းကြောင်းသည် သင်၏လက်ညှိုးအောက်တွင် ခက်ရင်းခွဲသဏ္ဍာန် သေးငယ်သော အမှတ်အသား လမ်းကြောင်းမှ အစပြုနေပါလျှင်-



သင်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းသည် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်းဆိုသလိုပင် ထူးခြားစွာ တိုးတက်မှုများဖြစ်ပေါ်လာပေ မည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သင်သည် သင်၏ဖခင်နှင့်တွင် ခုံးပုံ တပ်၍ လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ သင့်ကို မွေးဖွားပြီး ချိန်မှစ၍ သင်၏ မဆုတ်မနစ် ရှေ့ဆက်ကြီးပမ်း အားထုတ်မှု များသည် လူသားများအတွက် အကျိုးပြုသော အောင်မြင်မှု များဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်ကျင့်လည်ရ

သော နယ်ပယ်တွင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သူ ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒ၊ ငယ်စဉ် ကာလကတည်းက သင့်စိတ်တွင် ပြင်းပြစွာ လိုလားတောင့်တမှုများကို သင့်ရင်ထဲ၊ နှလုံးသား ထဲ၌ ကောင်းစွာ စွဲမှတ်သားရပေလိမ့်မည်။

၃၀။ သင့်အသက်လမ်းကြောင်း၏ အတွင်း ကျွန်ုပ်အဖြစ် ဝှံ့စည်းလျက် ဖြစ်ပေါ်နေပါလျှင် -



သင်၏ အတိတ်ကာလက ကြံခဲ့ရသော လျှို့ဝှက်ဆန်း ကြယ်မှုများကို သင့်အနေနှင့် ဖော်ထုတ်သိရှိနိုင်မည် မဟုတ် ပေ။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှု အတော်များများမှာ သင်သိရှိရန် နီးစပ်လာပေမည်။ သို့မဟုတ် သင်မွေးဖွားသောကာလ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုများကို သင့်အနေ ဖြင့် အပိုခံစားမှုများအဖြစ်သာ ခံစားလိုသည်။ သို့မဟုတ် အခြားသူများအား မျှဝေလိုသည်။ ပိုမိုသိရှိနိုင်ရန်အတွက် သင့် အနေဖြင့် ပင်ကိုအသိဉာဏ်၊ ပင်ကိုအတွေးအခေါ် မြော်မြင် မှုများအပေါ် မှီခိုအားထားခဲ့ရသည်။ ကိစ္စရပ်များ၊ ပြဿနာ များကို သင့်အနေဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် ဖြေရှင်းရန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုပြုခြင်းမှာ အဖိုးတန်၍ အကျိုး ရှိပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သင့်ထံ၌ ရှိနေသော အားနည်းချက်များကို ဖြေရှင်းရန် ရှင်းပြချက်များ၊ နည်းလမ်း များကို ပေါ်ပေါက်စေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

(ဆက်ရန်)

ဆရာဦးခန့် ကျော်

ခု နှစ် ရက် သား သ မီး များ အ တွက်
၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

ဟောစာတမ်းနှင့်ယတြာ

ဦးညွန့်လှိုင်(ဣန္ဒြေပင်ကောက်)



တနင်္ဂနွေသားသမီးများ



တနင်္လာသားသမီးများ

- (က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားက ချေဖျက်လွှမ်းမိုးနိုင်လျက် ရှိသော်လည်း မူလမွေးနံ ဗျယခံသဖြင့် ဇာတာရှင်အဖို့ အနည်းငယ် စိတ်ဆင်းရဲမှု ရှိမည်။ လုပ်ငန်းအကြံအစည်များတွင် ထင်သလောက် တိုးတက်မှုမရှိဘဲ အခက်အခဲအနည်းငယ်ရှိမည်။ လုပ်ငန်းတူများနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ရှိမည်။ လုပ်ငန်းနေရာ အပြောင်းအရွှေ့ရှိသကဲ့သို့ နေအိမ်အပြောင်းအရွှေ့ ရှိသည်။ ဝန်ထမ်းများ ပြိုနယ်အပြောင်းအရွှေ့ ရှိသည်။ ကျောင်းသားများ ကျောင်းစည်းကမ်း မလိုက်နာ၍ သုတိပေးခံရတတ်မည်။
ယတြာ - မေတ္တာ ဘာဝနာ စီးဖျန်းပါ။
- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ ဆေးရုံ ဆေးခန်းတက်ရောက်ကုသကိန်းရှိသည်။
ယတြာ - သံဃာတော်၊ သီလရှင်များအား ထီးဖိနပ် လှူဒါန်းပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ တနင်္လာနံသင့် လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဝင်ငွေ ➡ (၆) ဝင်ငွေနှင့် သောကြာနေ့ ကောင်းပြီး (၁) ဝင်ငွေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ညှင်၏။ မှတ်ချက်။ ဝိတက် မများပါနှင့်။

- (က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာနနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါး၏ ကောင်းအား ဆိုးအား မျှနေလျက် မွေးနံ လာဘခံသဖြင့် မထင်မှတ်ဘဲ ငွေအစုလိုက် အပြုလိုက် ရက်နီး ရှိသည်။ ၆ အစု ၃ အဆုံး အောင်ဘာလေထိကို တစ်စမ်းသင့်သည်။ လုပ်ငန်းအသစ်များ လုပ်ကိုင်ရန် တမ်းလှမ်းမည့်သူများ ကြုံရတတ်သည်။ လာဘ်ဦးမပယ်ကောင်းပါ။ ရဲရဲတင်းတင်း ကြံစည်အားထုတ်ပါ။ ဝန်ထမ်းများ ထိပေါက်တတ်မည်။ ကျောင်းသားများ ပညာရေးကံ မဆိုးပါ။
ယတြာ - ငွေစက္ကူ ပုံသကူ စွန့်ပါ။
- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ ကောင်းမွန်ပါသည်။
ယတြာ - ရေသတ္တဝါ အစာကျွေးပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ ဟိုတယ်နှင့် အစားအသောက် လုပ်ငန်း။
- (င) အကျိုးပေးဝင်ငွေ ➡ (၆) ဝင်ငွေနှင့် သောကြာနေ့ ကောင်းပြီး (၁) ဝင်ငွေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ညှင်၏။ မှတ်ချက်။ နှုတ်ချီပါ။



အင်္ဂါသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားက ပူးယှဉ်ထားလျက် မွေးနံ ဇေယျခံသဖြင့် ဇာတာရှင်အဖို့ လူချစ်လူခင်များမည်။ မိမိအား ယုံကြည်အားကိုးသူများနှင့် တွေ့မည်။ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းနှင့် အကြီးအကဲ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အကြံအစည်များ လာဘ်ပွင့်မည်။ တနင်္လာနံသားသမီးအတွက် သောကရှိသလို ငွေလိမ်ခံရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းများ အကြွေးတင်တတ်သည်။ ကျောင်းသားများ ငွေကြေးသုံးစွဲမှု များမည်။

ယတြာ - နံ့သာဖြင့် ဘုရားပူဇော်ပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။

(ဂ) တျန်းမာရေး ➡ လှေကား အတက်အဆင်း၊ အနိမ့်အမြင့်မှ လဲကျတတ်သည်။

ယတြာ - ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ကုဋီအတွက် ဆပ်ပြာ၊ ရေခွက် လှူဒါန်းပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ ကြာသပတေးနံသင့် လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဝင်္ကန်း ➡ (၅) ဝင်္ကန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၆) ဝင်္ကန်းနှင့် သောကြာနေ့ ညံ့၏။ မှတ်ချက်။ ကတိ တည်ပါစေ။



ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားများ ရှိနေသော်လည်း မွေးနံ မရဏခံသဖြင့် လုပ်ငန်းအကြံအစည် လျှပ်တစ်ပြက် ရပ်တန့်တတ်သည်။ ရန်သူမျိုးငါးပါး၏ အန္တရာယ်ကို ဂရုပြုပါ။ ကြီးကဲသူများ အလိုမကျ ဖြစ်တတ်သည်။ အထင်မှားခံရတတ်သည်။ မိသားစုအမွေကိစ္စများ ရှင်းလင်းရန်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။

ဆန်ကျင်ဘက်လိင်တို့ကြောင့် သိက္ခာကျတတ်သည်။
ယတြာ - မြတ်ဘုရားကို လျှပ်စစ်မီး သုံးနာရီကြာ ပူဇော်ပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ တာဝန်အရ ခွဲခွာနေရကိန်းရှိသည်။

(ဂ) တျန်းမာရေး ➡ သွေးပေါင်ချိန် အတတ်အကျမမှန် ဖြစ်တတ်သည်။

ယတြာ - စနေနံ ပန်း၊ အာဟာရ ကပ်လျှပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း၊ လက်ကား လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဝင်္ကန်း ➡ (ဝ) ဝင်္ကန်းနှင့် စနေနေ့ ကောင်းပြီး (၄) ဝင်္ကန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညံ့၏။

မှတ်ချက်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ဘာဂကို ၃၁ ဘုံသို့ အမျှဝေ ဆုတောင်းပါ။



ကြာသပတေးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားများ ရှိနေသော်လည်း မွေးနံ ဒွယ ခံနေသဖြင့် လုပ်ငန်းနေရာ နေအိမ်အပြောင်းအလဲ ရှိသည်။ တစ်ခုထက်ပိုသော လုပ်ငန်းများကို လျှော့ချပါ။ ငွေကြေးပြန်လွှင့်နေပြီး ထိရောက်မှုမရှိ ဖြစ်နေမည်။ အသုံးအပြုန်း များနေမည်။ အထင်ကြီးအောင် ကြားဝါမှုကို ရှောင်ပါ။ ယာဉ်ရထား၊ အဆောက်အအုံ၊ မြို့၊ မြေ ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ဝန်ထမ်းများ မောက်မာမှုကင်းအောင် နေပါ။ ကျောင်းသားများ ဝိရိယ နည်းနေတတ်သည်။
ယတြာ - ကြီးသူ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား တောင်ငွေလှူပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ လှေနံနှစ်ဖက် မနင်းပါစေနှင့်။

(ဂ) တျန်းမာရေး ➡ ဆီး၊ ဆီးချိုရောဂါ ကပ်ငြိတတ်သည်။

ယတြာ - ထန်းလျက်၊ နာနတ်ယို၊ ဒူးရင်းယို ဘုရားကပ်လျှပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ အင်္ဂါနံသင့် လုပ်ငန်းများ။

www.burmeseclassic.com

(င) အကျိုးပေးဝဏန်း ➡ (၃) ဝဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ကောင်းပြီး (၁) ဝဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ညှင်၏။ မှတ်ချက်။ အာရုံစူးစိုက်မှု အလေ့အကျင့်တစ်ခုခုကို ထူထောင်ပါ။

သောကြာသားသမီးများ



(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာနနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအား၊ ဆိုးအား မျှတနေပြီး မွေးနံ ဝရ ခံသဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် သို့မဟုတ် ပြည်ပရပ်ခြား လူမျိုးခြား အကူအညီရမည်။ ပြည်ပဆက်ဆံရေး အခွင့်ကောင်းရမည်။ ကောင်းသောစကား ကြားရတတ်မည်။ လူမှုစီးပွား အကြံအစည်များ ပုံမှန်အနေအထား တွင် ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ငန်းတွင် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းတတ်မည်။ စိတ်ပျက်လွယ်တတ်မည်။ ဝန်ထမ်းများ အလုပ်ပေါ့ဆတတ်မည်။ ကျောင်းသားများ အပျင်းထူတတ်မည်။

ယတြာ - ဆန့်ကျင်ဘက်(လိင်) အကြီးအကဲများကို အာဟာရ တိုက်ကျွေးပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထင်မှားတတ်မည်။

(ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ အစာမကြေ အိပ်မပျော် ဖြစ်တတ်မည်။

ယတြာ - အုတ် လျှာခြန်းပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ မုန့်မျိုးစုံ လုပ်ငန်း။

(င) အကျိုးပေးဝဏန်း ➡ (၅) ဝဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၃) ဝဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ညှင်၏။ မှတ်ချက်။ လူမှုရေးတွင် သစ္စာရှိပါ။



စနေသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ဆိုးအားများရှိသည့်အပြင် မွေးနံပြိတ် ကိစ္စ ခံသဖြင့်

အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်သည်။ စွပ်စွဲခံရတတ်သလို အထင်မှားခံရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းအကြံအစည်များ သဲထဲရေသွန်းသလို ဖြစ်နေမည်။ အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်များ တိမ်မြုပ်နေမည်။ ဒေါသကို ရှောင်ပါ။ ဒုက္ခတွေ့တတ်မည်။ မိတ်ကောင်းဆွေမွန်များနှင့် ဆက်ဆံရေး မကောင်းပါ။ အကူအညီပေးမည့်သူ ကင်းမဲ့နေတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းများ အမှားတစ်စုံတရာကြောင့် အရေးယူခံရတတ်သည်။ ကျောင်းသားများ ကျောင်းထုတ်ခံရတတ်သည်။

ယတြာ - ရဟန်း၊ သီလရှင် စာသင်တိုက်များသို့ ငွေလှူဒါန်းပါ။ (ပညာသင်ကြားရေး အတွက်)

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ မသင့်မတင့် ရှိမည်။

(ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ အပူအအေးကြောင့် ရောဂါ ကပ်ငြိတတ်သည်။

ယတြာ - နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ ဘုရား ရေသပ္ပာယ်ပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ သောကြာသားနှင့် စစ်တူးစားသောက်ကုန်လုပ်ငန်း။

(င) အကျိုးပေးဝဏန်း ➡ (၆) ဝဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ကောင်းပြီး (၇) ဝဏန်းနှင့် စနေနေ့ ညှင်၏။ မှတ်ချက်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အများအပြား ပြုလုပ်ပေးပါ။

မေတ္တာပန်းနှင့် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
 ဦးညွန့်လှိုင် (ကြို့ပင်ကောက်)
 တိုက်-အမှတ် (၄၁)၊ (၅)လွှာ၊ အိမ် ၁၆၇ လမ်း၊
 တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဝုန်း - ၄၀၀၇၃၃
 နေ့စဉ် - နံနက် (၉:၀၀)နာရီမှ မွန်းလွဲ(၃:၀၀)နာရီအထိ
 |တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ။
 ယောစာတမ်းများအတွက် VPP ဖြင့် ငွေကြိုတင်ပို့ထောက်ခံဆောင်ရွက်ပါသည်။
 စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ နာမည်ကျော်ကုန်ပစ္စည်းများအတွက် အထူးအရေးကြီးကိစ္စရပ်များအတွက် ဝယ်ယူဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါကြောင်း။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် ဝက်တင်ကာလဟောကိန်းများ

ဆရာဦးခန့်ဇကျော်

အစစ်အမှန်ထွန်းပြုပညာရှင်



CAPRICORN

မကာရရာသီ

(ဒီဇင်ဘာ - ၂၁ ရက် မှ ဇန်နဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို ပြာသိုလသွေး)

ယခုကာလအတွင်း ပြည်ပနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ထားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ကြီးကြီးမားမား အပြောင်းအလဲများလည်း ရှိမည်။ ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းမျိုး ဖြစ်မည်။ ပြောဆိုထားသော အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အလှူအတန်းများ ပေးရလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သားသမီးအတွက် မင်္ဂလာကိစ္စများကို ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေး စနန်းပွင့်နေမည်။ ရောက်ရာအရပ်တွင် ချစ်သူ၊ ရည်းစား ရတတ်သည်။ စနေသားသမီး (သို့) နာမည်တွင် စနေနံ (တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န)ပါသူများအား သတိထား ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်း သင့်သည်။ မထင်မှတ်သော ပြဿနာများ ပေါ်လာတတ်မည်။ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်များ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းနှင့် အဆင်ပြေတတ်ခြင်းမရှိဘဲ အခက်အခဲလေးများနှင့် ကြုံရပြီးမှ အဆင်ပြေရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ရာထူးတိုးခြင်း၊ လစာတိုးခြင်း၊ လက်ရှိ အရပ်ဒေသမှ အခြား အရပ်ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်ခြင်းမျိုးများ ရှိမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်း၊ အသက်ရှူမဝခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်မည်။ သင့်သည် ထိထိုးမည် ဆိုပါက (၂၊ ၀၊ ၈၊ ၄)ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

လောင်းကစားဆန်သော အလုပ်များမှ ငွေကြေးများရရှိတတ်မည်ဖြစ်သော်လည်း လက်ထဲတွင် ကြာကြာမခံဘဲ သူ့အလိုလို ပြန်ထွက်သွားတတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အထက်လူကြီးများ၏ အကူအညီပေးမှုကြောင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပခရီးများလည်း သွားရတတ်သည်။ သင့်အိမ်တွင် ဆရာတော်၊ သံဃာတော်ကြီးများအား သိက္ခာထပ်ခြင်း၊ အလှူကြီးအတန်းကြီး ပေးရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ပညာရေး လိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေးဆိုင်ရာ ပြည်ပခရီးထွက်ရခြင်းများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးတွင် ကံကောင်းမှုများ ရှိမည်။ ချစ်သူမရှိသေးသူများ ချစ်သူရမည်။ ချစ်သူရှိပြီးသူများ အချစ်ရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေနေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မူးခြင်း၊ မောခြင်း၊ ရွတ်တရက် မူးလဲခြင်းများ မကြာခင်ဖြစ်တတ်မည်။ ဤလအတွင်း ကုန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၅၊ ၄၊ ၉)ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိကို ထိုးပါ။



PISCES

မိန်ရာသီ

(ဇူလိုင်လ - ၂၀ မှ ဖတ် - ၂၀ ရက် အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို တပေါင်းလသွေး)

မိန်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် အစားအသောက် အမျိုးမျိုး ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက ယခုကာလအတွင်း စီးပွားဝင်ငွေ အထူးကောင်းလိမ့်မည်။ လက်အောက်ငယ်သား (သို့) အလုပ်သမား ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်တတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မည်။ လူအပြောင်းအလဲများခြင်းသည် သင့်အိမ်တွင်သော်လည်းကောင်း၊ သင့်လုပ်ငန်းတွင်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လူအဝင်ထက် အထွက်ကများနေလိမ့်မည်။ အရာရာအပေါ် သည်းခံစိတ် ပွေးပေးပါ။ ပြည်ပသွားရန် ကြိုးစားထားမှုများရှိပါက အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖျက်သွားခြင်းများရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေးသာယာမည်။ မိမိ၏ အခက်အခဲများအား ကူညီဖြေရှင်းပေးမည့်သူများ ပေါ်ပေါက်လာတတ်မည်။ အထူးသဖြင့် လိင်မတူသူများထံမှ အကူအညီပေးမှုများ ရရှိတတ်မည်။ ချစ်သူရှိပြီးသူများ မိမိချစ်သူထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ငွေကြေးများ ရရှိတတ်မည်။



AQUARIUS

ကဲ့ရာသီ

(ဇန်နဝါရီ - ၂၀ မှ ဇူလိုင်လ - ၁၉ ရက် အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို တပို့တွဲလသွေး)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို တစ်မျိုးတည်းလုပ်ကိုင်ခြင်းထက် နှစ်မျိုး သုံးမျိုးပြိုင်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် စီးပွားဝင်ငွေအထူးကောင်းလိမ့်မည်။ မိမိကံ၊ ဉာဏ်ရှိသလောက် လုပ်ငန်းများချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ပိုမိုအောင်မြင်မည်။ ယခုကာလအတွင်း

www.burmeseclassic.com

ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လက်ရှိလုပ်ငန်းဌာနမှ အခြား လုပ်ငန်းဌာနသို့ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်လိုသော ဆန္ဒများ ပြင်းပြ နေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးခေါင်းပိုင်းတွင် ထိခိုက်ခံစားရမှုများ ရှိမည်။ သင်သည် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၅၊ ၀၊ ၃၊ ၇) ဝဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိကို ထိုးပါ။



ARIES
မိဿရာသီ

(မတ် - ၂၁ မှ ဧပြီ - ၂၀ ရက်အတွင်းဗွေး)
(မြန်မာလို တနင်္ဂနွေနေ့)

ဤကာလအတွင်း မုန့်မျိုးစုံရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ရေနှင့်ရေထွက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများ စီးပွားဝင်ငွေ ကောင်းနေမည်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပြည်တွင်း(သို့)ပြည်ပခရီးများ သွားရလိမ့်မည်။ စာပေဆိုင်ရာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ ငွေကြေးပြဿနာ ရှုပ်ထွေးမှုများ ဖြစ်တတ်မည်။ သင့်အနေဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ ခရီးသွားခြင်း၊ လုပ်ငန်းကိစ္စ အကောင်အထည်ဖော်ခြင်းကို တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စတင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုသင့်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ဘက်၏ ဖောက်ပြန်မှုကို သတိရှိပါ။ အရင်ကထက် ပို၍ သူ့အပေါ် ကြင်နာယုယမှုများ ပေးပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးတွင် အေးချမ်းမှုရှိမည်။ ချစ်သူနှင့်အတူ အပျော်ခရီးများ သွားရလိမ့်မည်။ ပညာရေး လိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေးဘက်တွင် အားနည်းနေပြီး အပျော်အပါးကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားမှု များနေတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အာရုံကြော အားနည်းခြင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ ဤကာလအတွင်း မိဿရာသီဖွားများ အဆိုးများမှ အကာအကွယ်ဖြစ်စေပြီး ကံကုသိုလ်ကောင်းစေရန် အတွက် 'ပုလဲ'ကို ဝတ်ဆင်ခြင်း (သို့) ဆောင်ထားခြင်း ပြုသင့်သည်။ သင်သည် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၅၊ ၁၊ ၀၊ ၄) ဝဏန်းများ ပါသော ထိကိုထိုးပါ။



TAURUS
ဗြိသရာသီ

(ဧပြီ - ၂၁ မှ မေ - ၂၀ ရက်အတွင်းဗွေး)
(မြန်မာလို ကဆုန်လဗွေး)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆေးနှင့်ဆေးဝါး ပစ္စည်းရောင်းချသူများ မိမိမျှော်မှန်းထားသည်ထက် ပိုမိုသော အမြတ်အစွန်းများ ရရှိနိုင်မည်။ သို့သော် မထင်မှတ်သော

ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်ကို အထူးသတိထားပါ။ ကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ရွှေထည်ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက ရောင်းမှား ဝယ်မှားဖြစ်တတ်ခြင်း၊ အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်တတ်ပြီး ပြဿနာအမှုအခင်း များလည်း ဖြစ်ရတတ်ခြင်းရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေး ကံကောင်းမည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စ၊ မင်္ဂလာကိစ္စ များ အထမြောက် အောင်မြင်လိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဘက်နှင့် ခွဲခွာနေရတတ်မှုများမှ လွတ်ကင်းပြီး အတူတကွ ပြန်လည်နေရတတ်မည်။ ပညာရေး လိုက်စားသူများ အစစ အကူအညီပေးမည့်သူ ပေါ်ပေါက် လိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေသူများ လက်တလော အလုပ် တစ်ခု ရရှိတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အသား များ ယားယံခြင်း၊ သွေးမသန့်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်မှုနှင့် ခြေ လက်တို့တွင် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ၊ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ယခုကာလအတွင်း သန္တာကျောက် ကို ဝတ်ဆင် (သို့) ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ကံကုသိုလ်ကောင်းမှု များကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ပြဿရာသီဖွားများအနေဖြင့် ထိထိုး မည်ဆိုပါက (၆၊ ၄၊ ၀၊ ၉) ဝဏန်းများပါအောင် ထိုးပါ။



GEMINI
မေထွန်ရာသီ

(မေ - ၂၁ မှ ဇွန် - ၂၀ ရက်အတွင်းဗွေး)
(မြန်မာလို နယုန်လဗွေး)

ဤကာလအတွင်း မေထွန်ရာသီဖွားများ အနေဖြင့် လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှလွဲ၍ ငွေကြေး မြောက်များစွာ ထည့်ဝင်လုပ်ကိုင်ရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း များကို ထပ်မံ၍ မလုပ်ကိုင်သင့်သေးပါ။ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက် သွယ်ထားသော လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်များ အဆင်ပြေချောမွေ့ မှု ရှိလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ပြင်ပစီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေလိမ့်မည်။ သင့်ထံတွင် ငွေကြေးအကူအညီတောင်းခံမည့်သူများ ပေါ်လာလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သားကောင်း၊ သမီးကောင်းထွန်းထား လိမ့်မည်။ မင်္ဂလာသတင်းစကားများလည်း ကြားရခြင်း ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကံ မကောင်းသေးပါ။ အချစ် ရေးကို စိတ်မဝင်စားသင့်သောကာလ ဖြစ်သည်။ ချစ်သူ မိတ်ဆွေ သူများလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရတတ် မည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူများအနေဖြင့် ပညာရေးနှင့်ပတ် သက်ပြီး အစစအရာရာ အကူအညီပေးမည့်သူနှင့် တွေ့ ရတတ်မည်။ မိမိဆန္ဒရှိသည်များ အကောင်အထည်ဖော်နိုင် ရရှိလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လည်ပင်းနာခြင်း အသက်ရှူ ကျပ်ခြင်း၊ နားပြည့်ယိုခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်တတ်

ခံစားရတတ်မည်။ မေထုန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂ ၆၊ ၀၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထီကို ထိုးပါ။



CANCER
ကရုဏာသိရားသိ

(ဇွန် - ၂၁ မှ ဇူလိုင် - ၂၀ ရက်အတွင်းဖွား)
(မြန်မာလို ဝါဆိုလလွှား)

ယခုကာလအတွင်း လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းမှ အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ရန် စိတ်ကူးထားမှုများရှိပါက အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပါ။ ပြည်ပနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းများလည်း ပေါ်ပေါက်လာမည်။ စိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းများ တိုးပွားမည်။ မည်သည့်အရေးကြီးလုပ်ငန်းကိစ္စအတွက်ကိုမဆို စနေသား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် တိုင်ပင်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အဆင်ပြေအကျိုးပေးမှုများ ခံစားရတတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနဆိုင်ရာ အပြောင်းအရွှေ့ရှိမည်။ လာဘ်လာဘာ ဝင်မည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေး အထူးဂရုစိုက်သင့်သည်။ အလုပ်ဒဏ်၊ ဖင်ပန်းဒဏ်များ ခံစားရတတ်မည်။ အစာအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးအဆိပ်ဖြစ်တတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိမျှော်မှန်းသလောက် မဖြစ်တတ်ပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာများလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးတွင် အချစ်မရှိသေးသူများ ချစ်သူရတတ်မည်။ စေ့စပ်ရန်၊ လက်ထပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသူများအနေဖြင့် အချိန်အခါကောင်းကို ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းသင့်သည်။ ကရုဏာသိရားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၆၊ ၀၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော ထီကိုထိုးပါ။



LEO
သီဟိုဠ်ရာသီ

(ဇူလိုင် - ၂၁ မှ ဩဂုတ် - ၂၀ ရက်အတွင်းဖွား)
(မြန်မာလို ဝါခေါင်လလွှား)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုကာလအတွင်း ကြိုးပမ်းစွာကို တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံတွင် ရှယ်ယာထည့်သွင်းပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ အများနှင့်ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ခြင်းမျိုးတို့ကို ရှောင်ပါ။ မိမိတွင် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများသာ ဖြစ်ရတတ်ပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်မည်ဆိုပါက မည်သည့်အရာကိုမဆို လုပ်ကိုင်နိုင်မည်။ အထူးသဖြင့် အအေးနှင့် အနာတတ်ရောဂါများ ပျောက်ပယ်ရေးလုပ်ငန်းမျိုးဖြင့် ပိုမို အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေရမည်။ (ဧကန်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇)

ထွန်းမှုများ ရှိမည်။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လို ရက်များမှ (၁၊ ၆၊ ၇၊ ၁၀၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံကောင်းစေနိုင်သော ရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များနှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး အရေးကြီးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သားသမီးတစ်ဦးကြောင့် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ရမှုများ ရှိမည်။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေသူများ အခက်အခဲ အချို့ရှိနိုင်မည်။ ယခု ကာလအတွင်း ကျောက်နီ (သို့) ပတ္တမြားလေးကို မိမိနှင့်အတူ ဆောင်ထားပေးခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာ၌ အဆင်ပြေအောင်မြင်ကံကောင်းခြင်းများကို ဖြစ်စေနိုင်ပါမည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သွေးအားနည်း၊ လေအားနည်း၊ သွေးလေမမှန်ခြင်း၊ အပူအအေး မမျှခြင်း၊ ကိုယ်လက် ကိုက်ခဲခြင်း စသည့်ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်မည်။ သင့်အနေဖြင့် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၅၊ ၇၊ ၄၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထီကို ထိုးပါ။



VIRGO
ကန်ရာသီ

(ဩဂုတ် - ၂၂ မှ စက်တင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းဖွား)
(မြန်မာလို တော်သလင်းလလွှား)

ယခုကာလအတွင်း ကန်ရာသီဖွားများ အနေဖြင့် စီးပွား ဝင်ငွေအနည်းငယ် ညှံ့နေလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အပြိုင်အဆိုင်၊ အထိုက်အခံများလည်း များပြားနေတတ်မည်။ သို့သော် အတိတ်ဘဝ၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကြောင့် မိမိ စိုးရိမ်စိတ်ပူနေသောကိစ္စများ သူ့အလိုလို အဆင်ပြေသွားခြင်းများ ရှိလိမ့်မည်။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လို ရက်များမှ (၁၊ ၃၊ ၅၊ ၈၊ ၁၅၊ ၁၉၊ ၂၂၊ ၂၃) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံကုသိုလ် ကောင်းစေသောရက်များဖြစ်၍ အဆိုပါရက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး ကိစ္စအဝဝတို့ကို လုပ်ကိုင်ပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနအတွင်း အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်တတ်မည်။ တစ်ပဲခူးသို့ ယံသယဖြစ်ခြင်း၊ အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်း ခံရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေး အဆင်ပြေမည်။ တက္ကတပြားစီဖြစ်နေသော သားသမီးများနှင့် ပြန်လည် စည်းစည်းရုံးရုံး ပျော်ရွှင်ရမှုများ ရှိမည်။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေသူများ မထင်မှတ်ဘဲ အလုပ်တစ်ခုခုရနိုင်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ မိမိချစ်သူနှင့်အတူ အပျော်ခရီးထွက်ရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အသည်းရောင် အသားဝါခြင်း၊ အိပ်ရေးပျက်တတ်ခြင်းများကြောင့် နှလုံးအားနည်းခြင်း စသည့်ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ သင့်အနေဖြင့် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၉၊ ၇၊ ၀၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထီကို ထိုးပါ။



LIBRA
တူရာသီ

(စက်တင်ဘာ - ၂၃ မှ အောက်တိုဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွား)
(ပြန်ဟလို သီတင်းကျွတ်လပွား)

ယခုကာလအတွင်း ငွေကြေးကိစ္စနှင့် အခြားကြီးစား ထားသောကိစ္စများ အဆင်ပြေမည်။ မိမိ၏အရေးကြီးကိစ္စများ ကို ကြာသပတေးသား အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တိုင်ပင်ပြောဆို အကြံဉာဏ်ယူ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အဆင်ပြေ အောင်မြင်မှု ပိုမိုရရှိနိုင်မည်။ အရာရာကို မိမိကသာ ဦးဆောင် လုပ်ကိုင်ရခြင်းရှိမည်။ အများ၏ရိုသေလေးစားမှုကို ခံရတတ် မည်။ လိုင်တူ၊ လိုင်ကွဲများ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံရတတ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေး အေးချမ်းသာယာမည်။ မိသားစု အလှူအတန်း ကုသိုလ်များလည်း ပြုရတတ်မည်။ ရပ်ဝေးနေဆွေမျိုးများ သင့်အိမ်သို့ အလည်အပတ် ရောက် လာလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မထင်မှတ်ဘဲ ကံကောင်း တတ်မည်။ ရာထူးတိုးခြင်း၊ လစာတိုးခြင်း၊ ဝင်ငွေတိုးခြင်း၊ အိုးအိမ်ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းများရှိမည်။ ပညာသင် ကျောင်းသား ဖြစ်ပါက ပညာရေးကံ အသင့်အတင့်ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်အတွက် စွန့်စားရမှုများရှိမည်။ ပြဿနာကြီးငယ် ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ချစ်သူနှင့် အနေဝေးရမှုများလည်း ဖြစ်တတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အာရုံကြော အားနည်းခြင်း၊ ထုံနာ ကျင်နာဖြစ်ခြင်းတို့အတွက် အထူးသတိ ထားပါ။ တူရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၃၊ ၅၊ ၀၊ ၈) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထီကို ထိုးပါ။



SCORPIO
ဗြိတ္တာရာသီ

(အောက်တိုဘာ - ၂၃ မှ နိုဝင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွား)
(ပြန်ဟလို တန်ဆောင်မုန်းလပွား)

သင့်သည် ယခုကာလအတွင်း ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတတ်ခြင်း၊ ငွေ ကြေးအကုန်အကျ များရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအနေဖြင့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ ဝင်ငွေအသင့်အတင့် ရှိတတ်မည်။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လိုင်မတူသူ များနှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းတိုးတက်အောင် မြင်မှုကို ရရှိနိုင်မည်။ ဗြိတ္တာရာသီပွားများ ကံကုသိုလ်ကောင်း သော အချိန်အခါဖြစ်၍ အမွေအနှစ်များရရှိခြင်း၊ ထိပေါက်

ခြင်း၊ (သို့) ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေကြေးအလုံးအရင်းနှင့် ဝင်တတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင် ရေး အဆင်ပြေမည်။ အိမ်ထောင်မရှိသေးသူများ အိမ်ထောင် ကျတတ်မည်။ ပြည်တွင်း ပြည်ပခရီး၊ အထူးသဖြင့် ဘုရားဖူး ခရီးများ သွားရတတ်သည်။ အချစ်မရှိသေးသူများ ချစ်သူ ရည်းစားရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ အရိုးအဆစ်များ နာကျင်ကုတ်ခဲခြင်း၊ ဦးခေါင်းပိုင်းတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ် ခံစားရတတ်ခြင်းများ ရှိတတ်မည်။ ဤကာလအတွင်း ပယင်းကျောက်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ဆောင်ထားခြင်း ပြုပေးပါ။ သင်သည် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၇၊ ၀၊ ၅) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထီကိုထိုးပါ။



SAGITTARIUS
ဓနုရာသီ

(နိုဝင်ဘာ - ၂၃ မှ ဒီဇင်ဘာ - ၂၀ ရက်အတွင်းပွား)
(ပြန်ဟလို နတ်ထော်လပွား)

ဓနုရာသီပွားများအနေဖြင့် လက်ရှိစီးပွားရေးလုပ်ငန်း သည် ဝင်ငွေလျော့နည်းသော်လည်း လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို အခက်အခဲများကြားမှ အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ကိုင်နိုင် မည်။ ပြည်ပသွားရန်ကိစ္စများလည်း အားလုံးအဆင်ပြေလိမ့် မည်။ ယခုကာလအတွင်း မြှုပ်နှံနေသောငွေကြေးများ ပြန် လည်ပေါ်လာခြင်း၊ ရင်ဆိုင်နေရသော အမှုအခင်းများ အောင်မြင်ပြီးပြတ်သွားခြင်းရှိမည်။ ကံကုသိုလ် ကောင်းနေ ချိန်ဖြစ်၍ မိဘကျေးဇူးဆပ်နိုင်လိမ့်မည်။ တစ်လအတွင်း မိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၃၊ ၈၊ ၁၄၊ ၁၇၊ ၂၂၊ ၂၆၊ ၂၈)ရက် များသည် သင့်အတွက် ကံကုသိုလ်ကောင်းစေသော ရက်များ ဖြစ်၍ ထိုရက်များနှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး လှစ်ဝန်းကိစ္စအဝဝတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆင်သင့်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးတွင် ဆော့ရ ခက်နေတတ်မည်။ မိမိထက်အသက်ကြီးသူ (သို့) အလွန်အထိ သူ၊ လူမျိုးကွာ၊ ဘာသာကွာသူတို့၏ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ လက် ထပ်ခွင့် တောင်းခံခြင်းများ ရှိနေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ရေးသာယာမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ ချောင်းဆိုးခြင်း အအေးမိခြင်း၊ အဆုတ်အအေးပတ်ခြင်း စသည့်ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ သင့်သည် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၇၊ ၁၊ ၈၊ ၀)ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထီကိုထိုးပါ။

ဆရာဦးခန့်ကျော်
(အသိစာနိကျမ်းပြုပညာရှင်)

အမှတ်(၂၇) ရွှေဘိုနန်းပိုင်ဘုရားဈေးတန်း၊ (၉)ရပ်ကွက်၊
ဓနုရာသီ၊ ဗုဒ္ဓနိကာင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
☎ ၀၉-၅၃၉၈၂၀၊ ၀၉-၄၂၀၀၅၅၆၅၊ ၀၉-၇၅၂၆၅၅၄၄



ဦးခင်ကျော် သော့ချ်ကွဲးသရုပ်ပြု ဦးခင်ကျော်

၀၈-၀၂၂၂၀

ပါရဂူမြောက်လက်ကား ဖတ်ကြားခြင်း အတတ်ပညာကျမ်းနှင့်

THE ENCYCLOPEDIA OF PALMISTRY ကျမ်းပြုသူ

သေင်္ဂလကျောင်းတော်အထက - ၂၊ ရွှေတန်းပွင့်လှပန်းတန်း၊ သေကျော်၊ ဖွဲ့နိုင်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

☎ 09-5198240; 09-421075765, 09-420186129, 09-975446054, 09-975446053, 09-795286547

E-mail: ukhantkyaw@gmail.com Website: UKhantKyaw.MyanmarFortuneTeller.com

နေ့စဉ် နံနက် (၉:၀၀) နာရီမှ ညနေ (၃:၀၀) နာရီထိ

ဦးခင်ကျော် စာပေ (မြ - ၀၄၉၁၂) မှ စတင်ပုံနှိပ်နိုင်သော စာအုပ်များ